

Giới thiệu *Sư Huynh, Rất Vô Lương*

Thể loại: NP (1 nữ n nam), xuyên không, dị giới, nữ cường, sủng văn, tu chân, dị năng, huyền huyền.

Nguồn CV: khuyhndiem

Editor: HamNguyet

Lam Kiều Nguyệt chính là thiên tài tu chân thế gia thời hiện đại, cuộc đời nàng đã định sẵn bước lên con đường cường giả, là người thừa kế của gia tộc Lam. Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra nàng xuyên qua trở thành đích nữ Tần Lạc Y của phủ Trấn Nam Vương, Sở quốc.

Kiếp trước nàng là thiên tài tu luyện.

Kiếp này nàng là cái phế vật, trong cơ thể mang theo phong ấn kỳ quái.

Vị tỷ tỷ rần rết vì muốn cướp vị hôn phu của nàng mà đã dùng độc đâm để phá hư danh tiết của nàng.

Nàng khinh thường cười lạnh, chút tài mọn như vậy mà cũng muốn dùng để đổi phò nàng? Nếu đã như vậy liền tìm cho nàng ta một nam nhân...hại người còn muốn được gả cho vị lang quân như ý? Không có cửa đâu?

Cái gì? Xuân được nửa canh giờ không giải sẽ mất mạng?

Đơn giản, tìm đại một nam nhân thuận mắt làm giải được là được.

Có điều...chính là... chính là...

Vì cái gì nàng tùy tiện tìm một nam nhân, cư nhiên lại là Thái tử Sở quốc dưới một người, trên vạn người?

Vị hôn phu nghe tin nàng thất trinh liền đen mặt, ngăn nàng lại chất vấn: "Nói cho ta biết kẻ gian phu kia là ai, trong phủ hoàng tử, ta thường ngại vị trí thấp thất..." Ngữ khí bố thí tràn ngập khinh thường.

Nàng cắn môi về mặt khó xử, vươn năm ngón tay ra đếm: "Một, hai, ba... Ngươi, đến tột cùng là muốn ta nói người nào cho ngươi?"

Phốc, vị hôn phu tức giận run rẩy, hộc máu ngã xuống đất!

Gương mặt tuyệt mỹ tràn ra ý cười... Thiếp vị cũng tốt, chính vị cũng thế, nàng không hiếm lạ, nàng còn muốn tìm kiếm tiên đạo vô thượng, còn muốn coi bỏ phong ấn kỳ quái trong cơ thể kia, không có thời gian lập gia đình!

Nghe nói vượt biển Thánh Long đại lục có Bồng Lai tiên đảo, trên đảo có tiên nhân pháp lực cao cường, Tần Lạc Y mừng như điên, gánh nặng coi bỏ, từ nay về sau trên con đường tu tiên của nàng, kích tình bắn ra bốn phía...

Đệ nhất tiên môn Phiêu Miêu Tông không thu đệ tử kinh mạch bế tắc?

Không sao, nàng có thể luyện vô số linh đan cao giai, coi như đường mà ăn.

Mồ nữ thất lung công ngân phiếu, tay cầm thoi vàng, cười hi hi xuất ra một lọ lại một lọ linh đan đưa ra trước mặt chương môn.

Chương môn tròn mắt há hốc mồm. Khụ, ngươi đến tột cùng có bao nhiêu?

Mồ nữ nét mặt tươi cười như hoa, lại lần nữa thoải mái xuất ra vô số bình.

Chương môn ngốc lảng, vui vẻ ra mặt: "Đã trăm năm ta chưa từng thu đồ đệ, hôm nay vô cùng hợp ý ngươi, thu làm đệ tử chân truyền!"

Bồng Lai tiên đảo địa linh nhân kiệt, chuyên sản sinh ra tuấn nam mỹ nữ.

Cái gì? Người bị nàng châm một kim biến thành không đứng được cư nhiên lại là Nhị sư huynh của nàng?

Không có việc gì, năm đó ta không biết, hiện tại là sư huynh muội, sư huynh muội cần phải tương thân tương ái, một châm có thể làm cho sư huynh lại lần nữa hùng phong đại chấn.

Ai cũng nói Đại sư huynh ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, cùng Ngũ sư tỷ cửu thiên huyền nữ là một đôi trời đất tạo nên, nhưng vì cái gì hắn không quan tâm Ngũ sư tỷ, lại cố tình muốn cùng nàng thảo luận song tu chi đạo?

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Dị thể trùng sinh

Editor:HamNguyet

Sở quốc.

Trần Nam Vương phủ.

Trong vương phủ điều lan ngọc thể, tân khách như trảy hội,nói cười ồn ào, một mảnh náo nhiệt,cảnh tượng thái bình.

*(Điều lan ngọc thể:

Điêu: Trạm khách

Lan: Lan can

Ngọc: ngọc thạch

Thế: bậc thêm

ở đây ý nói là lan can trạm trở tinh xảo, bậc đá lát bằng ngọc thạch quý giá.dùng để diễn tả một công trình kiến trúc giàu sang,tráng lệ.)*

Những người này hôm nay đến Trần Nam Vương phủ, đều là vì chúc mừng tướng quân Tần Lăng Vân uy vĩ tấn tước Trần Nam Vương gia, trở thành Vương gia khác họ đầu tiên ở Sở quốc từ khi khai quốc trăm năm nay.

Không chỉ có quan to quyền quý Sở quốc mang theo gia quyến đến Trần Nam Vương phủ, thậm chí cả hoàng đế bệ hạ cùng năm hoàng tử, bao gồm Thái tử, đều tự mình đưa lên hạ lễ tinh khiêu tế tuyền tới cửa chúc mừng.

Lương đình tinh xảo,vài nam tử thần thái tuấn mỹ,cùng đứng một chỗ quay quanh nam tử thân tử y, khoanh tay đứng thẳng nói chuyện cùng nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

(từ ở đây không phải là chết mà còn có nghĩa là màu tím..Tử y: y phục màu tím)

Trong đình thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười nhẹ nhàng mà thoải mái.

Nam tử tử y khỏe mỗi hàm chứa ý cười nhợt nhạt, toàn thân tản ra một cỗ khí chất cao quý,ánh mắt thâm thúy hơi hơi nhíu lại, nhìn hoa Hải Đường ngoài đình nở rộ.

Cách đó không xa,bốn nữ tử trẻ tuổi lạng lẽ đi tới, trong đó có ba người dung mạo diễm lệ, dáng người thướt tha, một nữ tử khác lại thấy không rõ diện mạo, vì trên mặt nàng mang theo cái khăn lụa màu trắng,chi lộ ra một đôi mắt phượng hắc bạch phân minh đi đến.

Các nàng không dám tiến tới quá gần, tựa hồ sợ bị người trong đình phát hiện, tránh sau thân cây cỏ thụ,thỉnh thoảng ló đầu ra ngoài lạng lẽ đánh giá.

“Hi hi, các người xem,người mặc tử y kia chính là Thái tử điện hạ!” Vân Khinh La hướng ra ngoài liếc mắt một cái,trên khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng nổi rặng mây đỏ bừng, che niệng khanh khách cười nhẹ.

“Khinh La, chúng ta đều biết người thích Thái tử điện hạ, bắt quả chúng ta hôm nay cũng không phải là đến xem Thái tử điện hạ..... Là muội muội ta muốn đến xem Tam hoàng tử điện hạ a!” Tần Lạc Hàn bĩu môi, trêu tức nói, quay đầu nhìn nữ tử trên mặt mang khăn lụa trắng,chỗ sâu nhất trong đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia hận ý.

Một năm trước, nước láng giềng Yên quốc cùng Triệu quốc liên thủ, lấy trăm vạn hùng binh đến phạm biên cảnh Sở quốc, bắt quả ngăn ngừa thời gian một tháng, khí thế như rồng chiếm lĩnh một nửa quốc thổ Sở quốc,chủ tướng lĩnh quân tức thì bị người bắn một tiễn xuyên tim, chết trận sa trường!

Mất thấy địch nhân dần dần tới gần kinh thành,sắp bị mất nước, Sở quốc hoàng đế tức giận vô cùng, phái ra phụ tá mưu trí lại có thể chinh chiến sa trường, võ nghệ cao cường uy vũ tướng quân, cũng chính là phụ thân của nàng-Tần Lăng Vân làm chủ soái, chinh đồn lại năm mươi vạn binh mã ngăn cản tiến công thế tới rào rạt của hai nước Yên-Triệu.

Chỉ mới một năm thời gian, phụ thân nàng không phụ sự kì vọng của hoàng đế,làm giảm sút sĩ khí,binh mã quân đội hai nước Triệu-Yên bị tổn lại nặng nề!

Không chỉ đoạt lại thành trì sở hữu mất đi, còn thừa thắng xông lên, thế như chẻ tre chiếm lĩnh một nửa lãnh thổ của bọn họ, thẳng đến khi hoàng đế hai nước Triệu-Yên gửi thư cầu hoà,ký kết rất nhiều hiệp ước không bình đẳng, quân đội mới không tiếp tục đẩy mạnh về phía trước,bắt quả thành trì đã chiếm lĩnh được, tự nhiên sẽ không trả lại cho bọn họ.

Nguyên bản hoàng đế Sở quốc sắp mất nước, lại lần nữa tọa ổn long ý, lãnh thổ Sở quốc không chỉ mở rộng gấp đôi, tự nhiên mặt rồng đại duyệt, đại xá thiên hạ.

Nửa tháng trước, phụ thân nàng hồi kinh, hoàng đế Sở quốc tự mình đi ra bên ngoài kinh thành năm trăm dặm, nghênh đón hân trở về, trên Kim Loan điện, không chỉ phá lệ khai ân, tứ phong hân thành Vương gia khác họ duy nhất Sở quốc từ khi khai quốc tới nay, còn đích nữ hân, Tần Lạc Y mười sáu tuổi tứ hôn cho một trong lăm hoàng tử, một người tuần mỹ, tài hoa Tam hoàng tử điện hạ!

Thậm chí còn định ra ngày trước, nửa năm sau liền gả nhập phủ Tam hoàng tử.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt Tần Lạc Hân hận ý càng đậm, khoé môi nàng mang theo nụ cười mưu tính, rất nhanh liền che dấu, không làm cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì chỉ hôn là Tần Lạc Y, mà không phải nàng Tần Lạc Hân?

Tần Lạc Y là một người quái dị, làm sao xứng đôi với Tam hoàng tử điện hạ phong tư lỗi lạc? Hơn nữa nàng rõ ràng so với Tần Lạc Y lớn hơn một tuổi! Tam hoàng tử điện hạ nguyên bản hân là của nàng!

Mà hết thấy chuyện này, đều do Tần Lạc Y là đích nữ trong phủ, mà nàng là thứ xuất!

Tần Lạc Y đối với ánh mắt tỷ tỷ chan chứa hận ý không hề phát giác, ánh mắt nàng sớm dừng trên người nam tử tuần mỹ một thân bạch y trong đám người kia, phượng mâu hiện lên ý e lệ.

Tần Lạc Hân thấy, âm thầm cắn chặt răng.

“Lạc Y muội muội, đợi thêm nửa năm nữa, ngươi có thể làm Tam hoàng tử phi a, đến lúc đó mỗi ngày trong phủ Tam hoàng tử ngươi đều thấy được người, ngươi cần gì ba ba chạy tới đây a! Như vậy không tốt.....”

Một nữ tử khác tên gọi Mạnh Uyển Tình mặc thân phần y yếu điệu đột nhiên giương giọng trên đầu, thanh âm của nàng thanh thúy mang theo một cỗ khí chất ngây thơ, nhất thời ánh mắt mọi người trong đình xa xa đều bị hấp dẫn lại đây.

Tần Lạc Y xấu hổ quần bách cúi đầu, cắn môi đỏ mọng, bàn tay trắng nõn giấu trong tay áo nắm chặt... Rõ ràng nói là lặng lẽ lại đây xem, vì cái gì Mạnh Uyển Tình đột nhiên lớn tiếng nói chuyện?

Hiện tại Tam hoàng tử biết chính mình vụng trộm chạy tới nhìn hân, nói không chừng sẽ hiểu lầm mình là cái loại nữ tử thiếu gia giáo, từ nay về sau sẽ xem nhẹ chính mình.....

Trong mắt một giọt lệ trong suốt rơi xuống.

Mạnh Uyển Tình cùng Tần Lạc Hân trong mắt đều hiện lên một chút khoái ý, Tần Lạc Hân lại giả trang, thật cẩn thận tiêu sái lại đây, đỡ cánh tay nàng nói: “Muội muội, Uyển Tình nói đúng, chúng ta trở về đi! Nơi này không phải địa phương chúng ta nên đến, nếu phụ thân biết, nhất định sẽ tức giận.....”

Vừa nói chuyện, vừa một bên hướng về phía lương đình dò xét, về mặt một bộ dáng lo lắng, trên tay lôi kéo tay Tần Lạc Y, muốn lôi nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-2: Dị thể trọng sinh

Editor: HamNguyet

Tần Lạc Y ngây ngốc ngẩn đầu, phượng mâu nhìn tỷ tỷ Tần Lạc Hân lộ vẻ không thể tin.

Tỷ tỷ... Vì cái gì nói như vậy? Rõ ràng các nàng cường lôi kéo mình đến, các nàng đều nói muốn kiến thức một chút phong thái lỗi lạc của Thái tử điện hạ, mới cường lôi kéo nàng đi cùng!

Xa xa Tam hoàng tử một thân bạch y, ánh mắt nhìn tới phương hướng các nàng, mâu quang sâu thẳm lợi hại, giống như một cây đao dừng trên người Tần Lạc Y.

Tâm Tần Lạc Y nháy mắt chìm xuống đáy cốc, hàng lông mi cong dài chớp chớp, giây khỏi tay Tần Lạc Hân cùng Mạnh Uyển Tình nghĩ muốn chạy đi.

Tần Lạc Y cùng Mạnh Uyển Tình đưa lưng về phía người trong đình, trong mắt rất nhanh hiện lên ác ý, không muốn nhanh như vậy buông tay, chân giẫm

lên vật y phục, Tần Lạc Y “Phanh” một tiếng, ngã xuống hồ sen bên cạnh...

“A! Tần muội muội rơi xuống nước.....” Vân Kinh La trừng lớn mắt, nhìn người ngã xuống hồ sen, bàn tay mềm mại nâng lên che lại đôi môi đỏ mọng kinh hô.

“Người tới a, người mau tới a, cứu muội muội ta, mau tới cứu muội muội ta.....” Tần Lạc Hàn cũng mở miệng đứng lên hô to, vẻ mặt thất kinh, chỗ sâu trong đáy mắt, lại hiện lên đắc ý thần nhiên.

Mấy người trong lương đình bay nhanh vội vàng tới.

Một đạo thân ảnh màu trắng, không chút do dự nhảy xuống, lát sau liền đem Tần Lạc Y rơi xuống nước còn chưa chìm hẳn từ trong nước bế đứng lên.

Tóc Tần Lạc Y ướt đẫm, dính trên hai gò má nhỏ nhỏ, khăn lụa trắng nguyên bản trên mặt bị nước cuốn trôi mất, hé ra khuôn mặt đỏ bừng.

Nam tử bạch y đứng là Tam hoàng tử Sở quốc, phu quân được tứ hôn cho Tần Lạc Y - Sở Dật Tu, nhìn thiên hạ lạnh run trong lòng, ánh mắt rất nhanh hiện lên chút u quang.

Thái tử Sở Dật Phong bước nhanh tới, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo quan tâm “Tam Hoàng đệ, Tần cô nương không có việc gì đi?” Cũng không nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng chật vật kia.

Sở Dật Tu lộ ra một chút ý cười: “Uống mấy ngụm nước, hẳn là không có trở ngại, bất quá cũng phải nhanh đi thay y phục, bằng không dễ dàng cảm mạo.....”

Ôm Tần Lạc Y tiêu sái rời khỏi.

Tần Lạc Y hơi đứng lên, giọt nước trên y phục tí tách chảy từ trên người xuống, Tần Lạc Hàn vội vàng chạy lại, hướng tới Thái tử cùng Tam hoàng tử phúc thân, trong miệng liên tục nói lời cảm tạ.

Sau đó xoay người gấp gáp nói: “Muội muội, chúng ta nhanh đi đổi y phục khác..... Đừng để cảm mạo làm điện hạ lo lắng!”

Nhìn nhìn Tam hoàng tử điện hạ sau đó lại nhỏ giọng nói: “Muội muội, cho dù bị điện hạ phát hiện, ngươi cũng không nên nhảy xuống hồ a.....”

Tần Lạc Y trong lòng vừa tức vừa khổ. Vừa rồi khi bị người giẫm lên vật y phục, rõ ràng có một đôi tay lơ đãng đem nàng đẩy mạnh vào trong hồ.....

Nhưng bản thân lúc này chật vật, không thể giải thích, Tần Lạc Y đành tránh đi, khi tỉnh táo lại đưa tay lên che mặt hướng phía trước chạy như điên.

“Ai, muội muội, ngươi đợi ta a!” Tần Lạc Hàn ngăn ra, hướng tới Thái tử cùng Tam hoàng tử lộ ra chút ý cười hồi lỗi, lại lần nữa phúc thân, đuổi theo.

“Tỷ tỷ, vừa rồi ngươi vì cái gì nói là ta muốn gặp Tam hoàng tử điện hạ!” Đến một toà tiểu viện hẻo lánh trong Trấn Nam Vương phủ, Tần Lạc Y thay sang y phục do nha đầu Tuyết Nhi mang đến, cắn môi nhỏ giọng hỏi Tần Lạc Hàn.

Nàng có biết hay không nói như vậy, sau này thành hôn điện hạ sẽ dùng dạng ánh mắt khinh thị gì nhìn nàng?

Tần Lạc Hàn cười cười: “Muội muội, ngươi phải tin tưởng ta, ta đều vì tốt cho ngươi! Đến, ngươi đem này bát canh này uống xong, tỷ tỷ liền nói cho ngươi biết nguyên nhân!”

Tần Lạc Y hồ nghi nhìn nàng, cuối cùng tiếp nhận bát canh nhả nhận uống, sau đó lại dùng phượng mâu tối đen nhìn nàng, hy vọng tỷ tỷ cấp chính mình một lý do hợp lý, cho tới nay, tỷ tỷ đều đối với tính cách yếu đuối của mình chiều cổ có thêm, nhưng tỷ tỷ hôm nay...Nàng thật xa lạ!

Tần Lạc Hàn nhìn nàng cầm chén canh uống xong, nha đầu Tuyết Nhi bên cạnh tiếp nhận bát...Khoé môi ôn nhu đột nhiên tràn ra ý cười đắc ý: “Muội muội, bát canh này bỏ thêm xuân dược ngươi uống vào có thấy tốt không a?”

Bỏ thêm xuân dược vào canh?

Tần Lạc Y bị tin tức này cả kinh ngẩn ngơ, trong phượng mâu lộ vẻ không thể tin, còn có tuyệt vọng: “Vì cái gì..... Vì cái gì bỏ thêm xuân dược vào canh, ngươi..... Ngươi gạt ta đi? Tỷ tỷ, ngươi không cần đem loại chuyện này ra vui đùa!”

Tần Lạc Hàn hất cằm, khinh miệt nhìn nàng: “Tần Lạc Y, ngươi nhìn lại ngươi đi, muốn gả gấp cho Tam hoàng tử điện hạ sao?, ngươi nằm mơ đi!”

Tần Lạc Y nhìn gương mặt nàng dữ tợn, nhẹ nhàng thì thào: “Vì cái gì phải đối xử với ta như vậy, ngươi..... Chẳng lẽ người ngươi thích không phải Thái tử điện hạ, là Tam hoàng tử.....”

“Phải! Ta thích Tam hoàng tử điện hạ, ta yêu Tam hoàng tử điện hạ! Ngươi xú nữ nhân này, cho dù xách giày cho Tam hoàng tử điện hạ cũng không xứng!” Tần Lạc Hàn hung tợn nói.

“Biết không? Trong canh bỏ thêm xuân dược kì dâm tán mạnh mẽ nhất, ha ha, nếu nửa canh giờ không cùng người ái ân, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Bất quá, ngươi yên tâm, lập tức sẽ có người lại đây giải xuân dược cho ngươi, ngươi sẽ không chết, ha ha..., ta sẽ không cho ngươi chết, sẽ để ngươi hảo hảo mà sống, sau đó bị Tam hoàng tử hưu, nhìn ta thay ngươi mặc giá y đẹp để quý giá, gả nhập Tam hoàng tử phủ!”

“Oe!”

Tần Lạc Y thống khổ lắc đầu, nhìn tỷ tỷ trước mặt hoàn toàn xa lạ, không thể tin những lời nói độc ác kia từ trong miệng nàng nhả ra, lại đưa tay vào trong cổ họng, muốn nôn ra toàn bộ bát canh bị bỏ thuốc vừa uống...

Tần Lạc Hàn khinh thường nhìn nàng giãy dụa.

Tần Lạc Y cố gắng nửa ngày, cũng không thể đem canh nôn ra, nhìn nha đầu Tuyết Nhi kia kẻ sát vào bên tai Tần Lạc Hàn, nhỏ giọng nói, có người sắp tới, trong mắt hiện lên tuyệt vọng, giãy dụa muốn chạy đi, lại phát hiện hai chân như nhũn ra, căn bản không có cách nào chuyển động.

Tiểu viện này, cũng không phải nơi nàng ở, tất cả nha đầu, bà tử đều đuổi đi nơi khác, chỗ này căn bản không ai thêm đến, đừng nói là hiện tại, chính là ngày thường, cũng không có dù chỉ một người lang vãng tại nơi hẻo lánh này.

Nguyên lai..... Tần Lạc Hàn thiết kế hết thảy bẫy rập chỉ chờ nàng nhảy vào!

Trên mặt hiện lên chút bi thương tuyệt nhiên nói: “Tần Lạc Hàn, cho dù ta chết, cũng sẽ không cho ngươi được như ý nguyện!” Nói xong, xoay người hướng tới cây cột bên cạnh đập đầu vào.

.....

Lam Kiều Nguyệt trước mắt biến thành màu đen, đầu đau kịch liệt, đau đến mức như bị người cầm búa tạ gõ vào, trên người một mảnh nóng rực bỏng rát, làm cho nàng thập phần khó chịu.

Trong lòng hiện lên một chút cười khổ.

Chẳng lẽ nàng chưa chết sao? Nhưng rõ ràng nàng bị thương ở ngực, như thế nào có khả năng chưa chết? Trọng thương như vậy, cho dù trình độ khoa học tiên tiến đến mấy cũng cứu không nổi nàng!

Hoặc là kỳ thật nàng đã chết, hiện tại đang ở bên trong luyện ngục! nên mới có loại cảm giác vừa nóng vừa đau rát này?

Nghĩ nàng Lam Kiều Nguyệt sống hai mươi lăm năm, cả ngày tu luyện, không làm chuyện tình thương thiên hại lý gì, chính là người khác xuống địa ngục luân hồi, nàng cũng nên như vậy mới phải, vì sao phải chịu khổ trong luyện ngục!

Chẳng lẽ bởi vì nàng trước khi chết nàng giết đối đầu nam nữ kia? nếu giết hai người kia, phải xuống luyện ngục, nàng tuyệt không hối hận!

“Mau..... Ngươi mau đi qua nhìn xem, nàng đã chết chưa?” Thanh âm nữ tử trẻ tuổi, dồn dập sắc nhọn mang theo bối rối khó nén, ở bên tai nàng vang lên.

Bên cạnh thế nhưng còn có người! Không chỉ một người! Lam Kiều Nguyệt đang trong tình trạng hôn mê theo phản xạ ngừng lại hô hấp.

Làn hương nồng đậm tới gần, sau đó có người đặt ngón tay lên chóp mũi nàng, chỉ trong chớp mắt, bàn tay kia vội vàng thu hồi, trên mặt bị bầm làn hương làm người không thoải mái.

“Tiểu thư..... Tiểu thư..... Nàng..... Nàng..... Không còn thở, đã chết!” Đồng dạng thanh âm một nữ tử trẻ tuổi khác bối rối vừa nói vừa khóc.

“Đồ vô dụng! Ngươi khóc cái gì!” nữ tử hạ giọng quát lên: “Không cần lo cho nàng, chết thì chết đi, như vậy cũng tốt..... giảm đi cho ta nhiều chuyện, bớt phiền toái!” Thanh âm bình tĩnh, đã không còn bối rối như ban đầu.

“Kia tiểu thư..... Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?” Thanh âm khác thật cẩn thận hỏi lại.

“Còn có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là nhanh rời khỏi nơi này!” Thanh âm nữ tử chán ghét nói: “Thật xui xẻo!”

Tiếng mở cửa chậm chạp nhẹ nhàng cùng tiếng bước chân đi xa. Đợi tiếng bước chân kia hoàn toàn tiêu sái rồi khỏi, Lam Kiều Nguyệt cố sức mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Trúng xuân được

Editor: HamNguyet

Trong phòng trừ bỏ nàng, không có một bóng người, vách tường màu trắng, khắp nơi lộ ra rách nát loang lổ, góc tường kết nhiều tơ vông mạng nhện, trên

mặt đất tro bụi trải rộng...

Xung quanh đặt rất nhiều gia cụ cổ kính không dùng đến, tuy rằng bám đầy bụi, kiểu dáng cũng rất khác biệt tao nhã.

Lam Kiều Nguyệt trong mắt hiện lên hào quang.

Nơi này không phải Lam gia!

Nàng sinh hoạt ở Lam gia hai mươi lăm năm, không có nơi nào chưa từng đặt chân qua? Lam gia căn bản không có phòng ở như vậy, cũng không có dụng cụ như vậy!

Huống chi, nàng rất nhanh sẽ cử hành hôn lễ, Lam gia từ trên xuống dưới bố trí một mảnh hi sặc, quét tước sạch sẽ, đừng nói mạng nhện, chỉ sợ là một con nhện cũng tìm không thấy.

Nơi này cũng không phải bệnh viện!

Không có hương vị thuốc sát trùng... Còn có thanh âm của hai nữ tử vừa rồi, rõ ràng cực kì xa lạ!

Hơi hơi mùi máu hương trên người nhìn lại, ngực tự nhiên lông tóc vô thương, hơn nữa y phục trên thân thể nàng là loại y phục cổ trang! Trên trán còn có dòng nước ướt át chảy xuống, đưa tay lên sờ thử, tất cả đều là máu tươi.

Trên cây cột cách nàng không xa cũng là một mảnh đỏ tươi!

Thấp giọng hừ một tiếng, Lam Kiều Nguyệt nằm úp sấp té trên mặt đất gắng gượng chống tay chịu đựng đau đầu đứng lên, đi đến trước bàn trang điểm trong góc phòng.

Trong gương chiếu ra một bóng dáng hoàn toàn xa lạ.

Y phục váy dài màu lan sắc, thoát nhìn thanh nhã thoát tục, trên mặt váy thêu lên những đoá hoa mai tinh xảo, thắt lưng được bao quanh bởi đai lưng màu lam, hoàn mỹ buộc gọn vòng eo con kiến cùng tôn lên bộ ngực no đủ của nàng.

Mái tóc dài ẩm ướt đơn giản được

búi gọn lên bằng trâm từ ngọc, thần sắc tái nhợt gần như trong suốt, thoát nhìn khuôn mặt trẻ tuổi non nớt, khuôn mặt đỏ bừng như bị sôi, phía trên thái dương còn có miệng vết thương chưa ngưng kết miệng hoàn toàn... Liếc mắt một cái nhìn lại, đúng là thập phần khủng bố!

Lam Kiều Nguyệt hí hóp mắt nhìn bóng dáng trong gương, một lát sau, đột nhiên nở nụ cười phong tình vạn chủng. Xem ra nàng hẳn đã xuyên không đến một thế giới khác như trong truyền thuyết thường nhắc đến, xuyên vào khối thân thể xa lạ này!

Ánh mắt sắc bén trong treo lạnh lùng đảo qua cây cột, nhìn đến mảng vết máu đỏ tươi, lại sờ sờ trên đầu... Trong lòng hiểu rõ, bản tôn khối thân thể này, hẳn là tự sát đi...

Cũng không biết nàng vì lý do gì mà tự sát!

Nghĩ đến hai nữ tử vừa rồi vội vàng vàng rời đi, trong phượng mâu hiện lên chút ám quang. Hơi nhếch khóe môi một cái, nếu nàng hiện tại chiếm dụng thân thể này, nàng nhất định sẽ giúp nàng điều tra rõ ràng nguyên nhân nàng tự sát, có cừu tất báo, có oan giải oan... Coi như sự tình duy nhất nàng có thể làm vì khối thân thể này!

Nhìn đến miệng vết thương trên trán, tay nàng khẽ nhúc nhích, nghĩ muốn thi triển thuật trị liệu vết thương, khẩu quyết niệm ra, nhưng không ngưng kết được chút linh lực nào.

Đôi mắt châu ngọc tròn to nhìn chăm chăm ngón tay xa lạ, nàng tự giễu nở nụ cười.

Xem ra nguyên lai nàng không chỉ mất đi thân thể, thậm chí ngay cả linh lực hơn hai mươi lăm năm vất vả tu luyện cũng toàn bộ mất đi! Hết thấy lại một lần nữa bắt đầu!

Cảm giác nóng rực trên người càng ngày càng lợi hại, nàng mím chặt môi, hai ngón tay đặt lên mạch đập, sắc mặt đột nhiên thay đổi... Tự nhiên là xuân được!

Hơn nữa là xuân được có được tính cực kì lợi hại!

Nàng bỗng chốc thanh tỉnh, nghĩ đến nữ tử cổ đại nặng nhất trinh tiết, mà y phục trên người nàng, là loại y phục dành cho nữ tử cổ đại... Chẳng lẽ do nàng (Tần Lạc Y) trúng xuân dược, nên phần hận tự sát?

Phượng mâu hiện lên một chút lạnh lẽo, tàn khóc.

Vừa rồi hai nữ nhân kia rời đi, tốt nhất cùng việc này không quan hệ... Nếu không, nàng nhất định sẽ khiến cho các nàng ném thử thủ đoạn lợi hại của Lam Kiều Nguyệt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2-2: Trúng xuân được

Editor:HamNguyet

Bàn tay nắm chặt dần buông lỏng, nàng đem vết máu trên trán lau đi, máu đã không còn chảy lợi hại như vừa rồi, bắt quá không có thuốc, cũng không có thuật trị liệu như trước, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ khó có thể phục hồi!

Hơi hơi nhú mi.

Chính mình chết quá một lần, xuyên qua trùng sinh thực không dễ dàng, không thể để cho khối thân thể này mất máu quá nhiều!

Hơn nữa xuân được phải nhanh chóng giải trừ mới tốt, thời gian trì hoãn càng lâu, kinh mạch cơ thể tổn thương càng nặng nề, đối với tu luyện sau này trăm hại mà không một lợi!

Nơi này hẻo lánh, hai nữ tử kia vừa rồi rời đi, khẳng định sẽ không trở lại, cũng không biết nàng có thể hay không trong thời gian ngắn nhất tìm được một nam nhân làm giải được...

Thật vất vả sống thêm một đời, nàng không muốn cứ như vậy im lặng chết đi!

Nghĩ đến đây, nàng có chút buồn rùn, thân thể nóng rực dị thường, xoay người đi ra ngoài cửa.

Ra tới cửa, nhìn đến片片 rừng cây tối tăm âm u bên ngoài, liếc mắt nhìn lại một cái, đừng nói người, ngay cả quỷ hồn cũng không thấy, trong rừng trồng không ít cây cối trân quý, gió nhẹ thổi qua, mang theo hương khí thần nhiên truyền đến.

Lam Kiều Nguyệt tựa vào gốc cây đại thụ lớn, bởi vì mất máu quá nhiều, trước mắt nàng cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân sạt trên lá cây.

Lam Kiều Nguyệt trong lòng căng thẳng.

Híp mắt nhìn qua.

Một đạo bóng dáng thon dài từ sắc đi tới, chỉ trong nháy mắt đi qua từng khúc quanh đứng trước mặt nàng, ánh mắt dị thường sắc bén tràn ngập đánh giá, nhú nhú mày, chậm rãi mở miệng: “Tần cô nương, người không có việc gì đi?”

Nguyên lai bản tôn thân thể này họ Tần!

Lam Kiều Nguyệt trong lòng nhất thời hiểu rõ, mắt liếc xuống, đầu đi tinh quang trong mắt, ngón tay xoa nhẹ trên trán, cúi đầu nói: “Ta..... Ta không cẩn thận đụng vào đầu!”

Thấy nam tử im lặng không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn nàng, sau đó khẽ mở miệng cười, trong mắt có chút ánh sáng tà tử nói: “Nguyên lai không cẩn thận đụng vào đầu a...Xem ra vừa rồi người cũng không cẩn thận rơi vào hồ sen đi?”

Trong thanh âm trên chọc mang theo một tia ẩn ẩn trên tức.

Lam Kiều Nguyệt cúi đầu càng thấp, không nói gì, con ngươi tối đen xẹt qua ánh sáng lạnh, xem ra bản tôn khối thân thể này hôm nay gặp không ít chuyện ngoài ý muốn a!

Nàng không nói lời nào, từ y nam tử cư nhiên cũng không để ý, ánh mắt sâu thẳm dừng trên miệng vết thương ở trán, một lát sau thân thủ xuất ra bình ngọc màu xanh biếc tinh xảo, đưa tới trước mặt nàng, thân nhiên nói: “Thuốc mỡ này có thể trị thương, người cảm thoa nhẹ lên trán...Nơi này rất hẻo lánh, không phải địa phương người nên ngây ngốc ở lâu, sớm chút rời đi đi.....”

Ngừng lại một chút, nhìn cây đại thụ che khuất một vùng trời xung quanh, cười nói: “Đừng không cẩn thận đụng đầu vào cây a!”

“Đa tạ!” Lam Kiều Nguyệt ngẩng đầu lên, hướng tới hần mỉm cười, sau đó nhanh tay tiếp nhận bình thuốc mỡ trong tay hắn, từ y nam tử nhìn nàng bỗng nhiên nở nụ cười, trong chốc lát gạt mình ngốc lảng.

Rõ ràng vẻ mặt nàng đỏ ửng, trên trán còn có vết máu đỏ tươi.....

Hắn vì cái gì lại cảm thấy nàng không hề khó coi,hơn nữa còn xinh đẹp lạ thường khiến người cảm thấy lạnh lẽo?

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tự giễu nở nụ cười, chẳng lẽ do bản thân sống trên chiến trường lâu năm,thời điểm gặp qua nữ nhân quá ít, cả ngày quanh quẩn trước mắt đều là một đám nam nhân cao lớn thô kệch, hiện tại nhìn thấy Tần Lạc Y(tức Lam Kiều Nguyệt ý) mới cảm thấy đẹp mắt?

Đem thuốc mỡ đắp lại.Lam Kiều Nguyệt giống như không nhìn đến hắn giật mình ngây ngốc,thời điểm tiếp nhận thuốc mỡ, ngón tay như có như không vô ý chạm vào lòng bàn tay tử y nam tử.

Chỉ trong thời khắc ngắn ngủi chạm nhẹ kia,tử y nam tử liền phát giác bàn tay trắng nõn của nàng nóng kinh người,về mặt khề biến,nhanh nhẹn bắt lấy tay nàng,trầm giọng hỏi:“Tay người như thế nào nóng như vậy?người làm sao vậy?”

Lam Kiều Nguyệt khó hiểu trừng mắt nhìn,bàn tay bị hắn kéo đứng không vững,đột nhiên ngã xuống, tử y nam tử vội vàng đỡ lấy, Lam Kiều Nguyệt ngã hẳn vào lòng hắn, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý thực hiện được mưu đồ, nàng tay lên phía sau cổ hắn điểm huyệt khiến hắn ngất đi.

Tử y nam tử không tiếng động ngã xuống.

(Spoil:Tiết lộ trước với các nàng tử y nam tử này là một trong các nam9 nhé....!)

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đại Hắc kì quái

Editor:HamNguyet

Lam Kiều Nguyệt từ trong lòng tử y nam tử ngã xuống đất chui ra ngoài, một bên ngón tay co rút đau đớn không thôi vì quá sức, một bên hướng tới tử y nam tử đi tới.

Không biết tử y nam tử cùng bản tôn thân thể này có quan hệ gì, vừa rồi vì không để hắn phát hiện điểm khác thường,nên không dám yên tâm lớn mật đánh giá hắn.

Hiện ra ở trước mặt nàng là một khuôn mặt tuấn mỹ trẻ tuổi. Thoạt nhìn bất quá nhiều nhất không đến hai mươi tuổi,sống mũi cao thẳng,bên dưới là bạc môi đỏ mọng hoàn mỹ,đường cằm cong thon gọn duyên dáng, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo chút tà khí,trong tà khí mang theo phong lưu,trong phong lưu lại mang theo ngạo khí thần nhiên...

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt giống như tinh điều ngọc mài mà thành,ở hiện đại nhìn quen tuấn nam mỹ nữ nên Lam Kiều Nguyệt cũng không tùy tiện động dung,nhường mày cười cười, nhìn không được đưa tay vỗ vỗ nhẹ lên khuôn mặt tuấn mỹ kia.

*(-tinh điều ngọc mài:giương mặt đẹp như tượng điều khắc,nhẫn mịn như ngọc được mài giữa.

-động dung:thay đổi sắc mặt.)*

“Bỏn cô nương hôm nay trúng xuân dược, nơi này hẻo lánh ngay cả quý hôn đều không có,nên đành lấy người làm giải dược...Bất quá, người bộ dạng tuấn tú như vậy, bỏn cô nương cũng không chịu thiệt a!”Dưới bàn tay là làn da trắng nõn bóng loáng, thật làm cho người ta có chút yêu thích không buông tay, Lam Kiều Nguyệt ở trên mặt hắn lưu luyến nửa ngày, mới lưu luyến buông tay ra.

Trên người lại càng thêm nóng rực.

Bởi vì bàn tay cùng mặt hắn đụng chạm tiếp xúc thân mật, khiến cho thân thể nàng từng trận xôn xao.Hơn nữa xúc cảm trên người hắn lạnh lẽo dị thường,hoàn toàn đối lập với thân thể từng trận nóng rực của nàng..... Nếu không khắc chế bản thân, nói không chừng nàng nhịn không được liền thoát quần áo hắn, ở tại chỗ này cường hãn!

Đứng lên hít hít nhìn quanh bốn phía,trong rừng thật lớn, trừ bỏ tiểu viện nàng vừa ra khỏi cách đây không xa, trên cơ bản không còn tiểu viện nào khác,xung quanh được bao vây bởi thành tường đồ sộ,cao lớn rắn chắc, bởi vì tường vây quá cao, nhìn không tới bên ngoài là cái gì, thậm chí ngay cả tiếng người nói cũng nghe không đến một câu.

Nàng có chút đâm chiêu vượt cấm, phượng mâu lóe ra tinh quang: “Tường vây quá cao, hiện tại thân mình ta không ổn,mình ta còn miễn cưỡng đi qua được, bất quá.....” Nhìn tử y nam tử nằm trên đất, lắc lắc đầu: “Hơn nữa thêm cả người, khẳng định không có biện pháp đi ra ngoài..Chẳng lẽ chỉ có thể ngay tại chỗ giải quyết?”

Thời điểm ở hiện đại, nàng mặc dù có một vị hôn phu, hơn nữa rất nhanh sẽ thành thân,nhưng thủy chung không có vượt quá một đạo phòng tuyến cuối cùng...Chẳng lẽ nàng sống thêm một đời,liên phải làm chuyện đó ngay tại chỗ này?Đúng là nghịch chuyện càn khôn a!!!

Hai nữ tử kia rồi đi, cũng không biết khi nào thì trở về...Vạn nhất nàng đang làm đến một nửa, đang ở thời điểm mấu chốt,có người khác đến,vậy không phải thật sự bị người bắt kẻ hai thông dâm tại trận sao? Nàng vừa mới xuyên qua đến dị thế,hết thấy cũng không rõ ràng,làm việc gì cũng nên cẩn thận suy nghĩ kĩ mới là!

Còn có nam nhân này...

Không chỉ tuần mỹ, trên người hần một thân tử y thoát nhìn cũng không phải phạm phẩm,chi cần dựa vào thiết kế thất lưng được thêu bằng ngân tuyến,trong quý khí lại không xa hoa,tục tằng...Ngọc đai bên hông,chất ngọc ôn nhuận, thợ làm khéo léo tinh xảo, mặt trên còn khắc mây trắng phiêu miểu...

Nam nhân này, vừa thấy chính là phi phú tức quý, nếu thật sự ngay tại nơi này cường hãn,lỡ hần tỉnh lại vạn nhất then quá hoá giận...

(phi phú tức quý:không giàu sang thì cũng là quyền quý)

Đang ở thời điểm do dự, một đạo bóng đen đột nhiên từ xa “suru” một tiếng phóng lại đây, hướng về phía nàng lao thẳng tới.

Lam Kiều Nguyệt cả kinh, trong phượng mâu hiện lên sát khí lạnh thấu xương, nâng tay đem trâm tử ngọc trên đầu rút xuống, nắm chặt ở trong tay,khởi động thân mình,sẵn sàng chuẩn bị công kích.

Đạo bóng đen kia dừng ở một vị trí nhất định cách nàng không xa, là một động vật cỡ lớn vừa giống miêu lại vừa giống hổ, ở trước mặt nàng ra sức dùng móng vuốt cào đất,đồng tử tối đen như chuông đồng lớn,nức nở nhìn chăm chăm nàng,thật giống biểu hiện đang cực kì lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3-2: Đại Hắc kì quái

Editor:HamNguyet

Gặp quý!

Lam Kiều Nguyệt nhìn không được nhú nhú mi tâm,ngĩ muốn nhìn rõ một chút...Mẹ nó, nàng cứ nhiên nhìn thấy trong đôi mắt sinh vật kia tràn ngập lo lắng nhìn nàng, thật sự quá dị thường!

Hơn nữa trực giác của nàng cho thấy sinh vật kì quái gấp hai lần nàng này sẽ không thương tổn nàng..... Một người một vật mất to trùm mất nhỏ trong chốc lát, nàng ngồi xồm thân mình xuống, nâng tay chậm rãi thử thăm dò đi qua sờ nó.Tay kia vẫn cầm chặt trâm tử ngọc, để phòng ngừa vạn nhất.

Chạm vào tay là bộ lông màu đen thực mềm mịn, khuynh hướng cảm xúc vô cùng tốt,tay nàng chạm vào không khiến sinh vật kia tức giận,ngược lại trong mắt loé ra hào quang vui sướng khác thường,đột nhiên thấy nó nhấc chân thăm dò từng bước một hướng về phía nàng,sau năm phủ phục hẳn dưới chân nàng,để nàng vuốt ve,dịu ngọt dị thường.....

Lam Kiều Nguyệt vui mừng quá đổi, nhìn hình thể to lớn của đại sinh vật kia, trong đầu đột nhiên chọt loé linh quang, chỉ chỉ tử y nam tử nằm trên đất, thân mật đối với nó nói: “Chúng ta không thể để hần cứ như vậy nằm tại nơi này..... Đại Hắc, chúng ta nghĩ biện pháp đem hần đi chỗ khác được không?Đến một địa phương bí ẩn không bị người phát hiện!”

Sau khi nói xong,nháy mắt phượng mâu loé ra tinh quang, Đại Hắc là cái tên đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng.. Nàng thử thăm dò kêu lên, cảm thấy rất có khả năng sinh vật kì quái này tên Đại Hắc.

“Ngao!”

Nguyên bản đại sinh vật trước mặt nằm dưới chân nàng đột nhiên lăn lông lốc xoay người đứng lên,ánh mắt như chuông đồng dường như loé ra quang mang trong suốt, còn hướng về phía nàng dùng sức gật gật đầu.

Lam Kiều Nguyệt cả kinh tròn mắt đều thiếu chút nữa rơi xuống!

Thật sự kêu Đại Hắc?

Còn có...Chẳng lẽ nó có thể nghe hiểu lời chính mình nói? Cứ nhiên còn có thể gật đầu! Thật sự là cực kì quý dị a..... Vừa rồi nàng bắt quả là muốn mượn sức nó mà thôi...Nguyên bản còn tưởng rằng phải câu thông thật lâu, không nghĩ tới nhanh như vậy, Đại Hắc liền hoàn toàn sáng tỏ ý tứ của nàng!

Đại Hắc ở trước người tử y nam tử nằm úp sấp thân mình xuống, quay đầu hướng tới nàng lắc lắc, giống như đang thúc giục nàng nhanh lên.

Lam Kiều Nguyệt trong lòng không ức chế được kích động, cũng bất chấp suy nghĩ không rõ ràng này rút cuộc chuyện gì đang xảy ra, tiến lên từng

bước, kéo tay từ y nam tử, đặt hẳn lên trên lưng Đại Hắc nằm úp sấp.

Theo ý Đại Hắc, cũng muốn nàng ngồi lên, chò nàng ổn tọa, Đại Hắc “suru” một tiếng, chớp mắt hướng tới phía tường vây bật nhảy qua.

Tường vây cao khoảng gần ba thước, Đại Hắc cõng hai người trên lưng lấy đà bật người qua nhẹ nhàng không tiếng động đi ra ngoài.

Bên ngoài tường vây là một ngõ nhỏ u tĩnh, Đại Hắc thành thực quen đường mang theo bọn họ đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi ngõ nhỏ lại bên ba chạy một đường, cũng may Đại Hắc tinh táo dị thường, dọc theo đường đi đều chọn địa phương cực kì vắng vẻ mà chạy, một người cũng không gặp được..... Lướt qua một phiến rừng đào đua nở, đi qua hai ngọn núi, lúc này mới ngừng lại, hướng về phía nàng hưng phấn “Ngao ngao” kêu hai tiếng.

Lam Kiều Nguyệt đưa mắt nhìn lại, ở trước mặt bọn họ, có một sơn động thập phần bí ẩn. Cúi đầu vỗ vỗ đầu Đại Hắc tán thưởng: “Đại Hắc, làm tốt lắm! Bất quá, nơi này tuy rằng đủ bí ẩn, nhưng cũng có chút, không tốt...”

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lần đầu tiên của nàng, cũng không nghĩ ngay tại trong sơn động không biết tên này, bên trong có lẽ còn có không ít sinh vật kì quái hai chân, rồi bốn chân, ngay cả nhưng sinh vật không có chân cũng có!

Lại liếc mắt nhìn một cái.

Lắc lắc đầu.

Nơi này thực sự có chút không thích hợp!

Bất quá trước mặt nàng cũng không phải một thi thể, mà rõ ràng là một đại mỹ nam!

Đại Hắc cúi thấp đầu, ánh mắt chuông đồng dường như đang lóe lóe, thực giống như đang suy ngẫm bình thường...” Ba” một tiếng, Lam Kiều Nguyệt vỗ vỗ đầu chính mình, đem ánh mắt dừng lại trên người Đại Hắc.

Lại nhìn đi xuống, thần kinh nàng khẳng định quá yếu! Một đại sinh vật kì quái.... Ách, nàng thế nhưng tự cảm thấy muốn tự hỏi! Mẹ nó, thay đổi một thân thể mới, cảm giác của nàng cũng rất không bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Thủ đoạn ác độc

Thời điểm Sở Dật Phong tỉnh lại, liền nhìn thấy một nữ nhân, tóc tai bù xù ngồi khoá chặt trên lưng hắn, cổ dùng sức tháo ra đai lưng ngọc dải trên người hắn. Miệng còn thì thào lầm bầm: “Đáng chết! Như thế nào không tháo ra được! Không có việc gì đem một cái đai lưng chế tác tinh xảo như vậy làm cái gì, thiết kế không khác cơ quan là bao...”

“Tháo không ra sao, muốn ta hỗ trợ giúp hay không?” Sở Dật Phong âm lãnh vô cùng mở miệng, nhìn đến nữ nhân ngồi trên người hắn, ánh mắt lộ ra hàn ý lạnh thấu xương như băng.

Tần Lạc Y.....Nữ nhân chết tiệt này! Cưng nhiên dám can đảm đánh lén hắn! Là ai cho nàng mượn lá gan lớn như vậy, dám can đảm làm ra loại chuyện tình đại nghịch bất đạo này?

“Ngươi nguyện ý hỗ trợ..... Kia đương nhiên tốt!” Nữ nhân ngồi trên lưng hắn phần đầu không thôi ngẩng đầu lên, hướng về phía hắn cười sáng sủa.

Bên trong phượng mâu tối đen như ngọc, lóe ra tinh quang mang tinh chói mắt. Trên mặt lộ ra hồng sắc không bình thường, khuôn mặt kia nguyên bản khiến người liên tưởng đến hồng sắc bệnh sởi, cư nhiên lại có cảm giác được khuôn mặt kia không xấu ngược lại còn phi thường xinh đẹp.

Tâm tình Sở Dật Phong như đang trôi xa.

Ánh mắt hắn không dấu từ mặt nàng rời đi, dừng trên thân thể của nàng, lúc này mới phát hiện, trên người nàng thế nhưng chỉ mặc một tầng áo trắng mỏng manh, áo khoác, váy ngoài sớm đã bị cởi xuống vứt lung tung ở một bên.

Tầng áo mỏng màu trắng, thực đơn bạc, cổ áo hơi hơi mở ra, theo phương hướng hắn, có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo trên cổ, cùng bộ ngực no đủ theo hô hấp mà phập phồng lên xuống...

Sở Dật Phong ánh mắt ám ám. Không nghĩ tới dấu bên trong quần áo Tần Lạc Y, cư nhiên là một thân thể mê người như vậy.

Thu liễm lại tâm thần, lại lần nữa ngẩng đầu, từ trên người nàng dời đi, thẳng tắp chăm chú nhìn trên mặt nàng, hàn quang lạnh lẽo như lưỡi đao: “Tần Lạc

Y..... Người muốn làm cái gì? Người là một nữ tử chưa gả đi,hiện tại không biết xấu hổ ngồi trên thân nam nhân, còn muốn thoát quần áo nam nhân, người còn không biết xấu hổ! Nhanh lên cút ngay.....”

Lam Kiều Nguyệt miễn cưỡng ngồi trên người hắn,nghe tiếng cười hi hi nói: “Nguyên lai ta gọi là Tần Lạc Y a..... Người nhận thức ta, vậy người tên gọi là gì a.... Tại sao ta lại không nhận thức người?”

Hắn nhìn ánh mắt dị thường xa lạ, loại ánh mắt như vậy lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Kỳ thật vốn cũng chính là lần đầu tiên.

Sở Dật Phong trong lòng rung mình,ánh mắt lợi hại đánh giá nhìn chằm chằm nàng: “Người không biết tên chính mình?”

Thanh âm vẫn lạnh như băng hàn đến cực điểm.

Chẳng lẽ này nữ nhân này, không phải Tần Lạc Y?

Nhưng bộ dạng này cùng Tần Lạc Y giống nhau như đúc..... Không! Không có khả năng, lớn lên giống nhau cũng liền thôi,dấu hiệu hồng sắc bệnh sởi này là dấu hiệu độc môn của Tần Lạc Y không thể nhầm lẫn vào đâu được.

Lam Kiều Nguyệt trừng mắt nhìn, lơ đãng xoa vết thương trên trán,dùng sức nghĩ nghĩ, lập tức biểu hiện thực mất mát buông tha cho: “Nghĩ không ra..... Ta hiện tại cái gì cũng nghĩ không ra, trên người ta nóng quá! Hi hi, trên người người thật mát,thật thoải mái, người không phải nói đem đai lưng này giúp ta cởi bỏ sao, người mau ra tay a!”

Thân mình ngồi trên người hắn lơ đãng xoay néo, đụng chạm đến địa phương hắn miễn cưỡng đưa tay kéo kéo đai lưng, không dám thúc dục hắn.

Trong lòng cười thầm không thôi. Nàng hiện tại không có linh lực,điểm huyết đạo trọng yếu của hắn, có thể khiến hắn lâm vào hôn mê, bất quá lực đạo cũng không lớn,nên hiện tại hắn tỉnh lại cũng nằm trong dự kiến từ lúc đầu của nàng!

Sở Dật Phong ánh mắt sắc bén theo tay nàng chỉ dừng trên vết thương trên trán nàng, nơi đó đỏ hồng một mảnh,máu đã muốn ngừng chảy,có hương thơm thân nhiên quen thuộc truyền đến..... Hắn là dùng thuốc mỡ hắn đưa cầm máu!

“Người thật sự cái gì cũng không nhớ được?” Chẳng lẽ bởi vì bị thương đầu óc?Nên bất đắc dĩ quên hết mọi chuyện trước kia? Trước kia Sở quốc cũng nghe nói qua có loại chuyện này..... Bất quá lúc trước nhìn đến nàng vẫn rất tốt, cư nhiên như thế nào bị thương đầu óc..... Là ngoài ý muốn, hoặc có nguyên nhân khác.....

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4-2: Thủ đoạn ác độc (2)

Editor:HamNguyet

Lam Kiều Nguyệt...Không, hiện tại là Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y dùng sức gạt gạt đầu,bày ra vẻ mặt bộ dáng thống khổ, lẩm bẩm nói: "Ta không nhớ gì hết, ta hiện tại đau đầu quá..... Ta không muốn suy nghĩ, người nhanh lên đem quần áo người thoát ra... Trên người người thực mát mẻ,thoải mái,mà trên người ta nóng quá a, ta sắp nóng chết rồi!"

Đưa tay kéo kéo tay hắn đến trên đai lưng của hắn.Sở Dật Phong dùng sức gạt tay nàng ra, Tần Lạc Y lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, cánh tay ở trong không trung khu loạn lung tung kéo lấy một thứ này nọ, gắt gao bắt lấy không buông tay,thân mình sau khi ổn định ghé sát vào người tử y nam tử, dùng sức thờ dốc cổ đứng lên.

Trong lòng thấp giọng nguyên rủa.Nàng cũng không phải đang giả trang đáng thương.Mẹ nó, xuân được kia quả nhiên lợi hại, nàng cũng sắp bị được tính xuân được thiêu đốt đến nơi,nam nhân không hiểu phong tình này, nếu không cấp nàng giải độc,nàng nhất định dục hóa đến đốt người mà chết!

Thật vất vả sống thêm một đời, nàng thật sự không muốn cứ như vậy chết đi.

Lần này Sở Dật Phong không tiếp tục đẩy nàng ra,nhìn nàng thở gấp ghé trên người hắn,phượng mầu dần dần tràn ngập sương mù, kéo một bàn tay của nàng sờ sờ,cảm giác lửa nóng, so với lúc trước trong Trần Nam vương phủ càng như thiêu đốt hơn.

Khuôn mặt tuần mỹ vô cùng biến sắc, vẻ mặt quỷ dị nhìn mặt nàng đỏ hồng khát vọng sủng ái, hắn là người trong cung, đối với thủ đoạn phi tử hậu cung tranh thủ tình cảm tự nhiên thập phần rõ ràng..Tần Lạc Y rõ ràng chính là trứng xuân được!

Hơn nữa phát tác lợi hại như vậy, phải là xuân được vô cùng lợi hại!

Nàng là nữ nhân Tam hoàng đệ nửa năm nữa sẽ thú qua cửa,lại là đích nữ Trần Nam Vương Tàn Lăng Vân của Sở quốc quyền thế ngấp trời,là nhân vật chạm tay có thể bùng....

Là ai có lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám bỏ thuốc hại nàng?

Còn có vết thương trên trán nàng..Hắn sâu kín tự trầm ngâm, Tàn Lạc Y lại vận vẹo thân mình,bàn tay bị hắn giữ chặt không cử động được, tay hắn tuy rằng mát mẻ, bất quá thời gian một lát, đã bị nàng nhiễm nhiệt nóng qua,vẫn cảm thấy chưa đủ,nàng theo cổ tay áo hắn, sờ soạng đi lên,phía trên một mảnh lạnh lẽo.

Thỏa mãn thở dài ra tiếng.Sở Dật Phong từ trong trầm ngâm bị tiếng thở dài của nàng làm bừng tỉnh,theo phản xạ muốn đem tay nàng đẩy ra,đột nhiên nhìn đến vết thương trên trán nàng,cùng với khuôn mặt đỏ hồng thoả mãn,tâm nhất thời sinh không đành lòng,khuôn mặt tuấn mỹ tà khí,y cười có chút phong lưu nói: "Tàn Lạc Y, ngươi rất khó chịu có phải hay không?"

Tàn Lạc Y mở to mắt nhìn hắn, dùng sức gật gật đầu: "Biết ta khó chịu, ngươi mau mau thoát quần áo mình ra..." Nam nhân này, cũng quá không được tự nhiên đi,hắn như vậy mà cũng có thể nhẫn được,chẳng lẽ bởi vì khuôn mặt chính mình hiện tại này, cho nên hắn mới như vậy?

Sở Dật Phong gắt gao cầm bàn tay mềm mại đang nắm chặt tay hắn của nàng thập phần kiên quyết rút ra,tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng nói: "Hiện giờ ta thoát quần áo cũng không thể cho ngươi mát mẻ, bất quá...Ta biết có người có thể giúp ngươi không cần tiếp tục khó chịu!"

(tựa tiểu phi tiểu:cười như không cười)

"Ai?" Tàn Lạc Y trừng mắt nhìn, thuận thế hỏi, trong lòng một mảnh rung mình, chẳng lẽ nàng thành thân, vốn đã có trượng phu ở nhà?

Hoàn hảo nàng bị thương trên đầu, có thể giả trang mất trí nhớ, bằng không đã sớm bại lộ!

"Ngươi đứng lên...Ta liền nói cho ngươi!" Sở Dật Phong ý cười trong suốt nhìn nàng ghé sát trên người chính mình, cười nói.

Tàn Lạc Y cố tình do dự nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc lắc đầu: "Không cần,nếu ngươi dúi gạt ta làm sao bây giờ...Ô ô, ta sẽ bị nóng đến chết!" Ghé vào trên người hắn tiếp xúc thân mật.

Sở Dật Phong bị nàng đụng chạm khiến khuôn mặt biến sắc, cảm giác được máu trong thân thể đột nhiên đều hướng tới một chỗ mà đi,làm cho nơi đó trở nên cứng rắn vô cùng.....ánh mắt tối đen nhất thời trở nên dị thường u ám.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Không phải cái này nọ

Editor:HamNguyet

Mất thật lớn khí lực, Sở Dật Phong mới không chế được nữ nhân nóng như lửa đốt kia ở trên thân mình."Ta sẽ không lừa ngươi! Ta mang ngươi đi tìm vị hôn phu của ngươi..... Chỉ có hắn mới có thể giúp ngươi hết khó chịu!"

Vị hôn phu?

Tàn Lạc Y nghe vậy, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn chưa có thành thân..... Vậy là tốt rồi! Nàng cũng không muốn ngày đầu tiên xuyên đến, sẽ phải đối mặt với công công nghiêm khắc không biết tên,bà bà biến thái, còn có một đám muội muội,đệ đệ tính tình cổ quái,bầy đại cô cô,tám vị a di của trượng phu!

*(+công công,bà bà:cách gọi cha mẹ trông cổ đại

+cô cô,a di:cô,dì)*

Quan trọng hơn là...Nàng cũng không muốn để một nam nhân xa lạ, mỗi ngày đều chạy đến trên giường của nàng, muốn nàng thực hiện nghĩa vụ phu thê!

Ngấm lại thật ghê tởm!

Chóp chóp phượng mâu,trong mắt liễm điểm ánh sáng rọi lưu động, nhìn người bị mình đặt ở dưới thân, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam tử tuấn mỹ tà khí này...

Thầm nghĩ trong lòng, so sánh với vị hôn phu không biết tên kia của nàng, nàng đối với nam nhân dưới thân mình có vẻ vừa lòng hơn, còn không bằng.....

Nghĩ đến đây, nàng khẽ mở môi đỏ mọng, cười mở nhan, cổ tình không hiểu hỏi: "Vị hôn phu là cái gì này nọ..... Vì cái gì hán không làm cho ta hết khó chịu, rõ ràng người cũng có thể a!"

Vừa nói, bàn tay vừa như xà bình thường linh động hướng tới vật áo hồng đỏ hoi mở trước ngực hán chui đi vào trong. Xúc cảm lạnh lẽo trắng mịn lần nữa làm thần kinh nàng thoải mái mở miệng phát ra tiếng thở dài một hơi.

Cùng nàng hoàn toàn tương phản, trên ngực cảm giác lửa nóng, lại làm cho Sở Dật Phong đỏ rút một ngụm khí lạnh, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt tối đen sắc bén ánh giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Lạnh lùng nói: "Vị hôn phu của người không phải cái này nọ....."

"Nga, nguyên lai vị hôn phu kia của ta không phải cái này nọ a!" Tần Lạc Y đánh gãy lời nói hán, sắc mặt bừng tỉnh đại ngộ. Nếu không phải sợ nam nhân này đột nhiên thẹn quá thành giận, nàng đều nhìn không được muốn cười to.

Sở Dật Phong sinh khí thiếu chút nữa hộc máu.

Vị hôn phu của nàng là Tam đệ hán, Tam đệ hán nếu là cái này nọ, vậy hán là cái gì? Hán nhưng là Thái tử Sở quốc! Không nghĩ tới hán Sở Dật Phong thông minh một đời, lại nhất thời hồ đồ, hôm nay cư nhiên đụng phải nữ nhân bị hồng đầu này!

Dưới thân khó chịu đòi mạng, phần nộ kêu gào đã sắp không chịu nổi không chế... Nữ nhân ngu ngốc này còn ở trên người hán sờ loạn, quả thực là tìm đường chết!

Dùng sức bắt lấy bàn tay nàng đang ở trên người hán quấy rối, ngồi dậy, trừng mắt nhìn nàng lạnh giọng nói: "Vị hôn phu của người là người, không phải cái này nọ! Đi xuống, nếu không đi xuống, tính nhân nãi của ta không tốt, nói không chừng thất thủ một cái ta liền chặt đứt cổ người!"

"Ồi, buông tay, tốt lắm, tốt lắm, ta buông tay... Ta biết vị hôn phu kia của ta không phải cái này nọ..., hán không phải cái này nọ, là người... Ta đã biết..." Tần Lạc Y bị hán nắm chặt tay đến phát đau, nhất thời hô to gọi nhỏ đứng lên, ngồi ở trên người hán thân mình xoay cang thêm lợi hại.

"Đáng chết! Không được cử động!" Sở Dật Phong đem tay nàng bỏ ra, sắc mặt càng trở lên đỏ bừng, vừa rồi hù dọa muốn chặt đứt cổ nàng, hiện tại hán cũng thực tình muốn bóp chết nàng: "Đi xuống!"

Tần Lạc Y giống như thật sự bị bộ dáng hung thần ác sát hán dọa sợ, co rúm lại một chút, nâng một chân lên buông lỏng hán ra, Sở Dật Phong trong lòng nhất thời buông lỏng.

Còn không đợi hán hoàn toàn trầm tĩnh lại, Tần Lạc Y đột nhiên thả chân đi xuống, làm như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, nghi hoặc nói: "Người nói mạng ta đi tìm vị hôn phu của ta..... Ta còn chưa biết hán ở nơi nào, có xa hay không a, nếu ở xa..... Chờ người tìm được hán, ta là không phải đều chết vì nóng?"

Lời này là nói thật.

Nàng hiện tại nếu đặt quả trứng chim lên trên người, chỉ sợ cũng có thể nướng chín!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5-2: Không phải cái này nọ (2)

Editor: HamNguyet

Nhìn Tần Lạc Y cư nhiên ở trên người chính mình chịu không nổi nữa, Sở Dật Phong khóe mắt run rẩy không thôi... Còn có Tam đệ hán kia... Hán thể này mới nhớ tới, lúc trước, mẫu phi Liễu Hiền phi của Tam đệ hán bệnh cũ tái phát, Tam đệ hán lòng nóng như lửa đốt, đã mang theo người đi tới Thần Y Cốc phía nam Sở quốc tự mình tìm kiếm linh dược!

Chiều theo tốc độ của hán, hiện tại chỉ sợ đã đi ra khỏi kinh thành được mấy trăm dặm!

Chính mình tốc độ nhanh hơn nữa, cũng phải mất vài ngày mới đuổi tới được... Mà Tần Lạc Y, nhìn bộ dáng của nàng, bắt quá nếu cô gắng chống đỡ chỉ qua được hôm nay!

Tần Lạc Y vẫn nhìn hán, không buông tha biểu tình biến hoá nhỏ nhất trên mặt hán... Nhìn trong mắt hán ám quang chột lóe, trong lòng hiểu rõ, lại càng không nguyện ý xuống dưới.

Khuôn mặt nàng bởi vì xuân dược mà hai tròng mắt có vẻ tình dục mệnh mông, Sở Dật Phong nói giọng khàn khàn: "Đợi không được người cũng phải đợi... Tần Lạc Y... Vị hôn phu của người sẽ là trượng phu người sau này, là người qua nửa năm nữa người sẽ thú người qua cửa, cũng là người người thích... Người hiện tại không thoải mái do trúng xuân dược, người phải chờ hán trở về giải độc cho người..... Cái khác bất luận kẻ nào cũng không được, bằng không, sau khi trượng phu người trở về sẽ không yêu thương người, cả đời cũng không!"

Nàng hiện tại đứng phải đầu, nên cái gì cũng không biết, nếu đợi đến khi nàng nhớ lại, chưa thành hôn đã thất trinh, mà người nàng thất trinh lại không phải trượng phu của nàng.....người nam nhân nào sẽ nuốt trôi khẩu khí này?

Nếu nàng không phải đích nữ Tàn Lăng Vân, cũng không phải nữ nhân tương lai của Tam đệ hần...Hần mới lười cùng nàng tốn nhiều lời lẽ! Dám đối với hần xuống tay...hần đã sớm một chương chụp chết nàng!

"Trượng phu của ta...Người ta thích... Cả đời?" Tàn Lạc Y cố tình khó hiểu cúi thấp đầu trầm tư một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hần nói: "Kia hần cũng thích ta sao, cũng yêu ta sao?"

Sở Dật Phong trong lòng đột nhiên bị kiểm hãm. Tam đệ hần... Tâm cao khí ngạo, ở Sở quốc, đáng về tài hoa, phong lưu phóng khoáng, còn nghĩ cùng hần địa vị ngang nhau, từ những điểm trên...Hần sẽ thích Tàn Lạc Y sao?

Không!

Sẽ không!

Híp mắt lại, nhìn những vết chấm đỏ lấm tấm trên mặt Tàn Lạc Y, trong lòng Sở Dật Phong đã có đáp án!

Chỉ sợ Tam đệ hần kia không chỉ không thích nàng, còn đang suy nghĩ tìm kiếm phương pháp, hy vọng phụ hoàng thay đổi chủ ý!

Tàn Lạc Y cười lạnh.

Hừ, dựa vào diện mạo thân thể này... Nếu nói vị hôn phu hiện tại kia của nàng thích nàng, nàng mới không tin! Thích chung diện là thiên tính của con người! Đời trước của nàng..

Nàng cũng rất đẹp, những nam nhân yêu thích nàng cũng bởi vì gương mặt tuyệt mỹ kia, nên đối với nàng nhất kiến chung tình.....

Nhưng xinh đẹp thì như thế nào, nàng rất đẹp, so với bất kì một nữ nhân nào của Lam gia, đường tử của nàng, kia mới được coi là tuyệt mỹ đến mức không thật, không nhiễm khói lửa nhân gian!

Ha ha, ở thời điểm nàng không biết, vị hôn phu của nàng lại đối với vị đường tử khuôn mặt thiên sứ, tâm địa rắn rết Lam Tâm Mị kia nhất kiến chung tình!

Cuối cùng, hai người họ liên thủ phản bội nàng!

Trong lòng nàng phần nộ ngập trời, trong phượng mâu ánh oánh chợt loé lên một chút đau thương rất nhanh biết mất, Sở Dật Phong đem đau thương của nàng thu vào đáy mắt, trong lòng đúng là không hiểu vừa động. Thiếu chút nữa không nhận được đem nàng kéo vào lòng, hảo hảo an ủi nàng một phen.....

"Người không nói lời nào..... Kia khẳng định chỉ có ta thích hần, mà hần không thích ta phải không?... "Thanh âm Tàn Lạc Y chậm rãi trào ra từ đôi môi đỏ mọng, đột nhiên hướng tới hần nở nụ cười tuyệt mỹ, chói mắt dị thường, cường thế nói: "Nếu hần không thích ta, như vậy vị hôn phu không có cũng thế, ta mới không hiếm lạ hần..... Ta không cần hần giúp ta giải độc, ta muốn người giải!"

Thanh âm bởi vì nóng rực mà trở nên khàn khàn, sau khi nói xong, ánh mắt Sở Dật Phong ngây ngốc nhìn nàng, nàng hung hăng hôn xuống bạc môi hoàn mỹ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Không thể nhận được nữa

So với đôi môi đỏ mọng vô cùng nóng rực của nàng, đôi môi nam tử dưới thân thanh lương đến cực điểm, ôn nhuận mềm mại, còn tản ra một loại mùi hương thân nhiên dễ người.

Tàn Lạc Y mới biết vị, nhận không được muốn càng nhiều hơn, hai tay đưa qua, toàn bộ thân thể, ghé vào trên người Sở Dật Phong.

Sở Dật Phong trong đầu oanh lên một tiếng, khuôn mặt tuần mỹ nháy mắt căng thẳng, con ngươi hẹp dài quỵn rũ nhú lại, ngọn lửa bên trong đôi mắt đen nhen nhóm, sau đó bắt đầu bùng hực thiêu đốt.

Xoay người đem Tàn Lạc Y đặt dưới thân, ánh mắt nóng rực trừng nàng, cắn răng nói giọng khàn khàn: "Tàn Lạc Y, ta đã cảnh cáo của ngươi, ngươi đã cố ý không nghe... Về sau cũng không nên hối hận!"

Tàn Lạc Y mở mắt ra, trong mắt lộ vẻ quỵn rũ phong tình câu người, nhìn hần hi hi cười: "Yên tâm, ta sẽ không hối hận..." Bất quá là một tảng màng vô

dụng mà thôi, nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận!

Sở Dật Phong nhắm mắt lại, sau khi mở ra, trong mắt đục hờa càng sâu, thật sâu nhìn nàng một cái, đột nhiên dùng sức đem một phen y phục đơn bạc ngăn trên người nàng toàn bộ kéo ra, dùng sức hôn lên xương quai xanh của nàng...

"A!"

Chưa từng có khúc nhạc dạo đầu, Tần Lạc Y liền cảm giác được thân thể hai người rất nhanh hợp lại làm một.

Đáng chết!

Tần Lạc Y nhắm mắt lại, tận lực không nhìn từ y nam từ rõ ràng thoát nhìn thập phần nhã nhặn cao quý lại thô lỗ đến cực điểm kia, nàng thực sợ chính mình nhìn hắn, sẽ không chế không được, một cước đá hắn xuống dưới!

Hiện tại, nàng còn cần hắn cấp nàng giải độc!

Không thể đem người này đá bay, tuy rằng nàng trước kia chưa từng làm qua việc này...Mà thân thể này vô cùng yếu ớt, nàng hiện tại thay đổi một thân thể mới, lại trúng xuân dược, cả người mềm nhũn, nếu thật sự muốn đá hắn xuống cũng không có bao nhiêu sức lực...

Nhẫn đi!

Nhìn một chút liền trôi qua!

Nhưng là thật sự nhìn không được a! Năm phút đồng hồ sau, Tần Lạc Y rốt cục nhìn không được, mở mắt ra nhìn người phía trên thái dương tắm mồ hôi, nhũ mà hồ hấp dẫn đập, thoát nhìn từ y nam từ coi như cũng rất khó chịu, nàng gặm nhẹ một cước đem hắn đá xuống.

Mẹ nó!

Biết rõ nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, chưa gả cho người. Cũng không biết thương hương tiếc ngọc một chút! Hoặc là hắn căn bản chính là có ý định trả thù?

Trả thù chính mình đánh ngất xỉu hắn, sau đó đem hắn bắt đến trong này? Nếu thật sự là như vậy, nam nhân này thật đúng là con mẹ nó nhỏ nhen!

Sở Dật Phong trong lúc vô ý, bị nàng đá ngã lăn ở một bên, mày nhíu chặt, cổ họng nhất thời không phát ra tiếng, nhìn khuôn mặt nàng tuyệt mỹ đỏ hồng, nói giọng khàn khàn: "Y Y..... Chẳng lẽ ngươi không nghĩ giải độc sao?"

Sao khi nói xong, lại lần nữa đem nàng đặt dưới thân.

Tần Lạc Y nổi giận.

Nếu không phải vì hiểu biết độc, nàng còn phải nhẫn hắn lâu như vậy sao?

Nam nhân này liền con mẹ nó là cầm thú! Không... Tất cả nam nhân đều là cầm thú! vị hôn phu trước kia luôn dùng sắc mặt dị thường đối trá xuất hiện trước mắt nàng...

Hai tay tại bên người nắm chặt thành quyền.

"Hô!" Một tiếng thò dúc thật mạnh, Sở Dật Phong rốt cục từ trên người nàng xuống, ngã vào một bên, mồ hôi đầm đìa, trên mặt tuấn dật mang theo một chút thoải mãn kỳ dị.

Tần Lạc Y âm thầm hút thật sâu hai khẩu khí, bàn tay nắm chặt thành quyền chậm rãi buông ra....Nếu Sở Dật Phong chậm trễ một phút đồng hồ nữa thôi, sẽ tránh không khỏi bị nàng một hồi ác tấu!

Sở Dật Phong nghiêng người nằm ở một bên, lẳng lặng nhìn Tần Lạc Y.

Tóc đen phân tán phía sau đầu, từ bên cạnh nhìn qua, gương mặt nàng cực kì xinh đẹp, phải nói là tuyệt mỹ, làn da cũng thực nhắn mịn, ngay cả lỗ chân lông cũng nhìn không thấy, chính là bởi vì trên mặt có những vết nhỏ màu đỏ kia, thường thường làm cho người ta vừa thấy liền bỏ qua cái khác, chỉ nhìn đến chỗ thiếu hụt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6-2: Không thể nhìn được nữa (2)

Editor:HamNguyet

Mâu quang trở nên ám trầm.Nữ nhân mất đi lần đầu tiên quan trọng nhất, hơn nữa không phải trượng phu của nàng...Nàng thật sự sẽ không hối hận sao?

Thậm chí còn nói ra lời như vậy!

Còn nhớ rõ ban ngày hôm nay đứng bên cạnh đình, nàng lặng lẽ đến xem Tam Hoàng đệ...Tuy rằng đeo khăn che mặt,nhưng khi nàng nhìn về phía Tam đệ trong mắt vui mừng không tránh được ánh mắt hắn.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi,nàng liền bởi vì đụng phải đầu mà quên hẳn, thậm chí cũng quên đi tình ý đối với hắn sao?

Hắn ở nơi nào đó trầm ngâm không thôi.

Tần Lạc Y từ trên giường ngồi dậy, bọc chăn, cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái,xoay lưng về phía hắn đem y phục vứt loạn trên mặt đất mặc vào,về mặt lạnh nhạt.

Sở Dật Phong mi tâm nhú chặt, trong mắt hiện lên một chút ám quang sắc bén, trong lòng thập phần khó chịu!Nhìn vào động tác Tần Lạc Y lúc này,trên người như có như không phát ra vẻ xa cách, đột nhiên có loại cảm giác sau khi bị nữ nhân này dùng qua, liền hung hăng vứt bỏ.

Khoé môi lộ ra chút ý cười tà tử,chậm rãi mở miệng: "Người đang làm cái gì?"Thanh âm trầm thấp từ tính, cực kì mỉa mai, giống như một dòng điện đột ngột xâm nhập đi qua trái tim Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y giống như bị điện giật bình thường, đáy lòng run lên, quay đầu nhìn hắn nói: "Mặc y phục...Ta hiện tại không còn khó chịu, ta muốn cùng Đại Hắc cùng nhau về nhà!"

Hơi hơi hất nửa cằm, trên mặt nở nụ cười xán lạn, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng lạnh nhạt,hờ hững đưa lưng về phía hắn như vừa rồi.

Sinh vật kì quái kêu Đại Hắc kia sau khi tìm được phệ phòng bỏ hoang này vẫn ở ngoài cửa phòng canh giữ,từ khe cửa nhìn qua, còn có thể nhìn thấy bóng đen đi tới đi lui.

Nhìn ý cười trên mặt nàng, Sở Dật Phong trong lòng buồn lòng, cái loại cảm giác bị vứt bỏ này đột nhiên biến mất không thấy, tâm tình bay bổng.

Nhìn nhìn ngoài cửa, cũng thấy được thân ảnh bóng đen kia.

Kia quả thật là Đại Hắc,là linh sủng của đích nữ Tần Lạc Y Trần Nam Vương phủ,có thể nói từ khi nàng sinh ra đã luôn đi theo nàng... Bất quá nghe nói trước kia Tần Lạc Y vẫn không thích nó...

Âm thầm hừ lạnh một tiếng, hôm nay chính mình bị đưa tới nơi này, Đại Hắc tất nhiên xuất không ít lực! Bằng không chỉ dựa vào thân thể nữ tử yếu ớt của Tần Lạc Y, như thế nào có khả năng đem hắn hôn mê tới nơi thâm sơn cùng cốc này!

(thâm sơn cùng cốc:Nơi hẻo lánh xa xôi ở núi rừng)

Tần Lạc Y quay đầu lại tiếp tục mặc y phục.

Trên mặt ý cười lần nữa biến mất. Trong lòng hiểu được nàng phải nhanh rời khỏi đây, mau chóng xác định rõ ràng Tần Lạc Y đến tột cùng là loại người nào,nàng về sau phải đối mặt với cái gì...

Còn có hai nữ tử từng xuất hiện bên cạnh mình có vai trò gì trong chuyện này...

"Đại Hắc...Tần Lạc Y, người như thế nào biết nó kêu Đại Hắc,hay mới vừa rồi...chuyện người nói người không nhớ gì hết đều là gạt ta?"Sở Dật Phong tổng cảm thấy có cái gì không thích hợp lại nhìn liếc mắt một cái Đại Hắc ngoài cửa, đột nhiên biến sắc, thanh âm trở nên dị thường trầm thấp sắc bén, thậm chí còn có một cỗ sát khí.

Chẳng lẽ việc hôm nay chính là một cái bẫy?Một cái bẫy chỉ nhằm vào hắn?

Nghĩ đến đây, sắc mặt càng thêm khó coi, đột nhiên xuất thủ, đem Tần Lạc Y kéo lại, đặt dưới thân chính mình, hung hăng nhìn chằm chằm nàng.

Trong đầu vô số ý niệm rất nhanh hiện lên. Nếu đây là một cái bẫy, như vậy do ai sắp đặt? Tần Lăng Vân? Tam Hoàng đệ? Hoặc là Đại Hoàng huynh của hắn?

Tần Lạc Y trở tay không kịp, hơn nữa trong cơ thể không có linh lực,liền bị Sở Dật Phong kéo lại trên giường, nhìn về tận mắt trên mặt hắn, trong lòng rung mình, trên mặt lại lần nữa cười nở hoa, chính là ý cười không đạt tới đáy mắt: "Vốn là không nhớ rõ, ta lừa người làm cái gì, Đại Hắc...Ta cũng không biết vì cái gì, nhìn đến nó,trong đầu ta liền toát ra một cái tên!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Hoàn toàn giải độc

Editor:HamNguyet

Đồng tử Sở Dật Phong co rụt lại, vẻ sắc bén trên mặt dần dần buông lỏng, thản nhiên nói: "Nguyên lai là như vậy....." Chẳng lẽ nàng đụng phải đầu chính là tạm thời quên hết thầy sao?

Chỉ cần lơ đãng tiếp xúc những thứ quen thuộc, sẽ chậm rãi nhớ lại tất cả? Bao gồm tình cảm đối với Sở Dật Tu?

Không biết vì cái gì, nghĩ đến đây, trong lòng hần hễ nhưng có một tia ý tứ hàm xúc khó hiểu hiện lên.

Tần Lạc Y đưa tay hất đẩy ra, trừng mắt nhìn hần nói: "Đương nhiên là như thế...Ta lừa ngươi làm cái gì, ta lừa ngươi cũng không có ưu việt!" Vừa nói vừa lấy quần áo muốn mặc vào.

Trong lòng trực giác phải nhanh rời khỏi nơi này, cả nam nhân này...Chỉ sợ đây cũng là một nhân vật nguy hiểm!

Trước kia nàng có linh lực cường đại hộ thể, nên không cần đem người nào để vào mắt, nhưng hiện tại...

Trong con ngươi tối đen rất nhanh xẹt qua một chút tự giễu...Vẫn là tạm thời cách những sinh vật nguy hiểm này mới phải!

Sở Dật Phong trên mặt còn đang trầm tư suy nghĩ, vẫn mang một bộ dáng tức giận, đột nhiên tà tử nở nụ cười, trong tươi cười mang theo phong lưu tuấn tú không che dấu, sờ sờ cằm hoàn mỹ, chậm rãi nói: "Là ta hiểu lầm ngươi..... Bất quá, Y Y, độc của ngươi còn chưa giải hoàn toàn, ngươi liền vội vã trở về, không sợ tiếp tục khó chịu sao?"

Sau khi nói xong, trên mặt ý cười càng sâu, nhìn nàng đầy hảo ý.

Tần Lạc Y quay đầu, trừng mắt nhìn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc: "Độc...Không phải đã giải sao?" Trong lòng thầm kêu không ổn, chẳng lẽ xuân dược kia một lần còn không thể giải sạch sẽ?

Nàng còn phải một lần nữa tiếp tục chịu tra tấn như vừa rồi?

Thật sự là đáng chết!

Sở Dật Phong hí mắt gật gật đầu: "Ngươi trúng độc thập phần lợi hại, nếu không tin...Ngươi có hay không cảm thấy trên người lại bắt đầu nóng lên?"

Ánh mắt Tần Lạc Y đen kịt vòng vo chuyển động, gật gật đầu. Xuân dược kia quả nhiên chưa giải sạch sẽ...Hai nữ nhân kia, chờ nàng bắt được các nàng, khó chịu hôm nay nàng phải chịu, nhất định bắt các nàng chịu gấp trăm ngàn lần!

"Tại sao có thể như vậy?" Nàng trong miệng thì thảo, vẻ mặt nghi hoặc: "Đến tận cùng là ai hạ độc ta...Bọn họ vì cái gì lại hạ độc ta a? Ngươi nếu nhận thức ta...Trước kia ta có phải hay không từng đắc tội quá người nào, cho nên bọn họ mới hạ độc ta....."

Sở Dật Phong nhướn mi, thanh âm có chút khàn khàn: "Là ai hạ độc cho ngươi ta không biết..... Ngươi nhìn đến Đại Hắc có thể nhớ tới tên của nó, chắc không bao lâu, ngươi sẽ nhớ được là ai hạ độc ngươi!"

Tần Lạc Y âm thầm hừ lạnh một tiếng.

Nàng cùng nguyên chủ trước kia căn bản không phải một người, có thể nhớ tới tên Đại Hắc, bất quá cũng là ngẫu nhiên mà thôi...Có lẽ vì tên Đại Hắc đã thâm nhập vào sâu trong đầu nàng!

Ai biết nàng về sau còn có thể nhớ tới chút gì không?

Có thể khẳng định là, nàng không gặp vận may như các tiền bối xuyên không trong tiểu thuyết, kế thừa đầy đủ trí nhớ của nguyên chủ... Bất quá cũng may đầu nàng bị thương chỉ dựa vào điểm này hần dễ dàng lừa dối đi qua.

"Ách....."

Chỉ nói một lát công phu, nhiệt khí trong cơ thể nàng đột nhiên mãnh liệt mệnh mông xông lên lần nữa, da thịt vừa mới khôi phục trắng nõn một chút thoáng chốc lần nữa bị kín một màu hồng điểm lệ, phượng mâu liễm điểm mê ly, toàn thân tràn ngập loại cảm giác kỳ dị mê hoặc.

Sở Dật Phong mâu quang tối sầm lại, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, lại lần nữa đem nàng đặt dưới thân hần, ánh mắt gắt gao khóa trụ phượng mâu phong tình của nàng, ngón tay dễ dàng đem một thân y phục nàng vừa mặc xong cởi xuống: "Y Y, rất khó chịu có phải hay không....."

Tần Lạc Y ánh mắt mông lung, ý thức cũng rất rõ ràng, gật gật đầu: "Àn....."

"Ha ha,Y Y đáng thương..... Yên tâm, đem hết thầy giao cho ta, trong chốc lát ngươi sẽ không tiếp tục khó chịu!" Sở Dật Phong cười khê, trong thanh âm mang theo một chút sung sướng khác thường, ngón tay trên thân thể nàng bắt đầu di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7-2: Hoàn toàn giải độc (2)

Editor:HamNguyet

Tần Lạc Y âm thầm nghĩ không muốn tổn hao thừa lời.Hai tay chủ động di chuyển trên người hắn, vận vẹo thân mình theo, hy vọng có thể khiến nam nhân này không còn thô lỗ như ấn tượng lần đầu tiên.

Nhưng nàng hiển nhiên đã đánh giá cao định lực nam nhân này, nàng không chủ động còn tốt,chỉ một lần chủ động,đã khiến hắn nhịn không được,sau khi hít một hơi thật sâu,liền đem nàng từ hình ngay tại chỗ!

Sau khi triển miển,trong gian phòng nhỏ nhỏ sơ,thanh âm than nhẹ ái muội rớt cục ngừng lại. Vân đỉnh vũ nghi,mái tóc dài đen thắm đầy mồ hôi Tần Lạc Y phân tán hỗn độn không chịu nổi sau đầu,khuôn mặt đỏ hồng.

Tuyệt mỹ phong tình khiến Sở Dật Phong ở phía trên người nàng nhịn không được muốn hưởng môi nàng đi xuống,trong lúc dây dưa, hắn vẫn chưa từng hôn qua môi nàng, nhưng hiện tại lại nhịn không được muốn nếm thử tư vị của nàng.

Ngực Tần Lạc Y phập phồng kịch liệt nghiêng đầu lơ đãng quay đi, lẩm bầm nói: "Ngươi nhanh lên đứng lên, ép ta đều sắp không thở nổi!"

Vì phối hợp lời nàng, nàng còn hé miệng thật mạnh hô hai khẩu khí, ở dưới thân hắn giãy dụa muốn ra...Cảnh tượng tuyệt mỹ mà ái muội vừa rồi kia, đột nhiên bị đánh tan.

Trong mắt Sở Dật Phong rất nhanh hiện lên một chút thần sắc ảo não. Lập tức cười cười ngả sang một bên.Nhìn nàng đứng lên đem y phục vội vội vàng vàng mặc lên người.

Bất quá không biết do mất trí nhớ hay có lý do nào khác,động tác nàng mặc y phục thủy chung khiến cho người ta có cảm giác thập phần mới lạ... hai mắt Sở Dật Phong nhìn nhìn, rốt cuộc nhịn không được, cũng đứng dậy,kéo nàng qua giúp nàng mặc y phục.

Tần Lạc Y không có cự tuyệt.Y phục tuy rằng do chính mình thoát, đại khái đã nhớ kỹ trong đầu kiện nào mặc bên trong, kiện nào mặc bên ngoài, bất quá muốn đem một kiện lại một kiện mặc hoàn chỉnh, thật đúng là làm cho nàng thực buồn rầu.

Nếu hiện tại có người nguyện ý hỗ trợ, nàng tự nhiên cấp cho cơ hội.

Hướng chi vừa rồi, trừ bỏ lần đầu tiên,thời điểm khác nam nhân này đều coi như ôn nhu, cũng không tiếp tục khiến nàng có cảm giác khó chịu như lần đầu tiên.

Sau khi giúp nàng đem y phục mặc vào, Sở Dật Phong còn giúp nàng vuốt tóc lại, bất quá chính là vuốt gọn sau người, không tạo thành hình dáng.Thu thập thoải đáng hết thầy, hai người mở cửa đi ra ngoài.

Đại Hắc vẫn canh giữ ngoài cửa nhìn đến nàng đi ra, hưng phấn hướng tới nàng nhào tới, thân thiết trên đùi nàng cọ cọ.

Tần Lạc Y nở nụ cười."Đại Hắc...Chúng ta về nhà!" Nhắc chân an vị trên người Đại Hắc.

Sở Dật Phong nhú mày, nhìn Đại Hắc, lại nhìn về mặt Tần Lạc Y đầy ý cười ngồi trên người Đại Hắc, đột nhiên cũng nhắc chân đi lên.

Đại Hắc có chút bất mãn hướng tới hắn hừ hừ một tiếng,đôi mắt chuông đồng lớn phấp phấp thần sắc hung ác.

Lần đầu tiên nhìn đến hắn như vậy,Tần Lạc Y nhú mày, nở nụ cười.

Nguyên bản nàng còn tưởng rằng Đại Hắc này chính là bộ dạng hung mãnh mà thôi, thân mình tính cách coi như dịu ngoan...Xem ra là chính mình đã nhìn nhầm!xoa xoa bộ lông thật dài trên đầu của nó,tiếp tục vỗ đầu nó nói: "Đại Hắc, đi thôi!"

Từ y nam tử này nếu do nàng mang hắn đến đây, tự nhiên cũng muốn đưa hắn đi ra ngoài, sắc trời đã gần đến hoàng hôn,xung quanh nơi này đều là cây cối,sau khi đem xuống, nói không chừng thực hung hiểm!

Sở Dật Phong cười khê.Hai bàn tay không khách khí ôm ngang lưng Tần Lạc Y đang ngồi phía trước chính mình.

Thân mình Tần Lạc Y nhịn không được cứng đờ,nhìn đến xung quanh không có người liền nhíu nhíu mi tâm, lập tức không thèm để ý thả lỏng xuống

dưới.

Đại Hắc tiếp tục hung hăng trừng mắt liếc nhìn Sở Dật Phong một cái,sau quay đầu như mũi tên phóng đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Trở về vương phủ

"Y nhi!"

"Y nhi, ngươi ở nơi nào!"

"Tiểu thư! Tiểu thư.....!"

"Muội muội,muội muội,ngươi ở nơi nào....."

.....

Tần Lạc Y ngồi trên lưng Đại Hắc, vừa mới từ phía trên tường vẩy đi vào, liền nghe được vô số thanh âm vô cùng lo lắng từ xa xa truyền đến.

Đại Hắc ngừng lại, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt kia bình thường giống như đang hỏi nàng muốn hay không đi qua đó...Tần Lạc Y khóe mắt rung rẩy không thôi.

Hiện tại, nàng lại nhớ tới gian phế phòng lúc trước khi nàng mới xuyên tới đây.

Từ y nam tử nói nàng kêu Tần Lạc Y, là tam nữ nhi của Tần Lăng Vân Trấn Nam Vương phủ, mẫu thân nàng là kẻ thất của Tần Lăng Vân-Tạ Như Yên, ở Tần gia, nàng còn có một ca ca, một tỷ tỷ. Ca ca kêu Tần Thiên, tỷ tỷ kêu Tần Lạc Hân.

(kẻ thất:vợ kẻ,nhưng cũng là chính thất)

Thanh âm ngoài rừng cây càng ngày càng gần, hướng tới phương hướng nàng đang đứng đi tới, trong miệng lại gọi Y nhi...

Tần Lạc Y trong lòng vừa động, xem ra nàng gần hai cái canh giờ không hiện thân, những người này hẳn đều đến tìm nàng.....

Xoay người từ trên lưng Đại Hắc nhảy xuống, ý bảo Đại Hắc tránh đi đám người rồi khỏi nơi này, chính mình rất nhanh lác người tiến vào gian phế phòng trước mắt kia,sau ngã xuống tư thế giả trang bất tỉnh.

Sau một lát,đại môn khép hờ bị đẩy ra,ngọn lửa đèn lồng chiếu sáng vào bên trong gian phòng.

Tần Lạc Y nhắm mắt lại, giả dạng bộ dáng chính mình hôn mê bất tỉnh.

"A! Tam tiểu thư ở trong này, phu nhân, Tam tiểu thư ở trong này..." Thanh âm cất cao có vẻ sắc nhọn mà hoảng sợ.Ngọn lửa đèn lồng lung lay trước mặt hướng nàng đi tới.

Vô số tiếng bước chân bồi rối theo bốn phương tám hướng chạy vội tới,vội vã kéo nhau vào phòng.

"Y nhi! Y nhi ngươi làm sao vậy?" Một thanh âm cực kỳ dễ nghe đột nhiên ở bên tai nàng vang lên, trong thanh âm người tới mang theo bồi rối lo lắng,sau đó nàng bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, bàn tay run run xoa nhẹ trán của nàng.

Cảm giác vòng tay ấm áp, nhất thời khiến nàng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vừa mới bắt đầu nhìn đến vết máu trên trán nàng, nàng còn tưởng rằng..."Mau! Đi nói cho Vương gia, nói đã tìm thấy Y nhi...Tiểu thư bị trọng thương, gọi người lập tức đi tìm đại phu đến! Phải nhanh....."

"Vâng!"

Đám hạ nhân cung kính lên tiếng trả lời, sau đó gấp gấp chạy ra ngoài mời đại phu.

"Y nhi, ngươi như thế nào ngu ngốc như vậy!Nếu ngươi có cái gì không hay xảy ra, nương phải làm sao bây giờ a...Y nhi...Y nhi của ta..."Thanh âm dễ nghe gắt gao ôm chặt nàng, cúi đầu bên tai nàng thờ dài thấp giọng khóc.

Mấy đạo thanh âm khuyên giải trong phòng vang lên.

"Phu nhân! Tiểu thư nhất định cát nhân thiên tướng! Nơi này là phế phòng,trên đầu tiểu thư lại có miệng vết thương, không thể ở trong này ngốc lâu, vẫn

là trước đem tiểu thư trở về, chờ đại phu lại đây xem..."

*(cát nhân thiên tướng: Cát nhân thiên tướng – 吉人天相 – jí rén tiān xiàng.

+cát nhân: người thiện lương có phúc khí.

+thiên tướng: được trời giúp đỡ.

→người tốt sẽ được trời giúp đỡ).

"Đúng vậy! Phu nhân, ngài đừng thương tâm,thân mình ngài nếu không ổn, ai tới chiếu cố tiểu thư..."

.....

Phụ nhân ôm lấy nàng nghe vậy, rớt cục ngừng khóc, rất nhanh, nàng bị người bé lên đưa vào trong kiệu cực mềm

Không lâu sau, đại phu đến đây, hơn nữa người đến lại là ngự y nổi danh,đức cao vọng trọng nhất trong cung-- Hoa ngự y!

Tần Lạc Y nằm trên giường, vẫn không mở mắt,một bên bị thương chảy không ít máu,sau lại chạy đến trong rừng rậm xa như vậy,cùng tử y nam tử kia mây độ mây mưa thất thường, giải xuân được trong cơ thể, lúc này thực một mỏi.

Rất nhanh liền ngủ.

Vết máu trên trán nàng, nguyên bản đã lau khô không ít, còn thoa thuốc mỡ, bất quá đã có người thay nàng lo nghĩ chu đáo, không chỉ đem thuốc mỡ trên trán nàng tẩy đi,còn đồ thêm ít máu lên,từ bàn tay hần còn tỏ vẻ khiến miệng vết thương của nàng thoát nhìn đáng sợ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8-2: Trở về vương phủ (2)

Editor:HamNguyet

Bình thuốc mỡ hần đưa nàng có kích cỡ khá lớn sau cũng không thu hồi lại, còn dặn nàng về sau mỗi ngày thoa thuốc hai lần lên miệng vết thương, buổi sáng một lần, buổi tối một lần, rất nhanh có thể lành, còn không lưu lại vết sẹo.

Miệng vết thương là thật, cho dù Hoa ngự y kia y thuật cao minh, nàng cũng không sợ hần nhìn thấy.

.....

Không biết qua bao lâu, Tần Lạc Y từ trong mê man dần dần tỉnh lại.

"Nương, muội muội còn chưa tỉnh sao? Đã hai ngày qua, Hoa ngự y không phải đã nói muội muội không có việc gì sao?" Một đạo thanh âm xa lạ mang theo chút quen thuộc, đột nhiên ở bên tai nàng vang lên.

Nghe được thanh âm kia, Tần Lạc Y trong lòng rung mình. Nàng kêu chính mình là muội muội, chẳng lẽ nàng chính là Tần Lạc Hàn?

Trầm mặc một lát, một thanh âm quen thuộc khác cũng vang lên: "Đúng vậy, đã hai ngày còn chưa tỉnh lại, Vương gia đã phái người đi thỉnh Hoa ngự y!"

Là phụ nhân ôm nàng kinh hoàng kêu nàng là Y nhi khi nàng giả trang hôn mê, còn tự xưng là nương, xem ra nàng chính là kẻ thất Trần Nam Vương Tần Lăng Vân-- Tạ Như Yên.

"Nga! Vậy thật tốt quá, Hoa ngự y đến đây,tiếp tục gọi hần hảo hảo xem bệnh cho muội muội! Nói không chừng muội muội có thể nhanh chóng tỉnh lại....."Thanh âm trẻ tuổi lúc ban đầu kia mang theo hưng phấn, cười nói.

"Chỉ hy vọng như thế!" Tạ Như Yên thở dài một hơi, lặng im một lát đột nhiên nói: "Hàn nhi, ngươi cùng nương nói, ngày hôm đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì?Muội muội ngươi vì cái gì rơi vào trong nước, sau đó lại một người đi đến địa phương hẻo lánh như vậy, ta nghe Kinh La nói, ngày đó sau khi muội muội rơi xuống nước được Tam hoàng tử cứu lên, ngươi có đuổi theo..."

"Nương, đều là ta không tốt!" Tần Lạc Hàn nhỏ giọng mở miệng, trong thanh âm có một chút hối ý: "Ngày đó, Tam muội muội nghe nói Tam hoàng tử muốn tới...Nói muốn lặng lẽ đi nhìn một cái, ngài cũng biết, Tam muội muội đã được hoàng thượng tứ hôn cho Tam hoàng tử,mà nàng lại thực thích Tam hoàng tử, ta nghĩ lặng lẽ nhìn một cái, hần là không có chuyện gì, nên chúng ta mới tới đó..."

"Nào biết chúng ta vừa nói xong, đã bị bọn họ phát hiện, muội muội một lòng gấp gáp, không cẩn thận liền rơi vào trong nước... Tam hoàng tử cứu muội muội lên... Nước đem khăn che mặt của muội muội trôi đi... Muội muội... Ai, Tam muội muội vội vàng chạy đi, ta đuổi theo một lát mới kịp chân nàng, nghĩ đến phòng ta cách đó có vẻ gần, liền đưa muội muội đến phòng của ta..."

"Ta kêu Tuyết Nhi đi lấy y phục cho muội muội, sau khi đổi xong, ta cùng muội muội ở trong phòng nói chuyện, nhưng là muội muội... Tâm tình muội muội thật không tốt! Chúng ta không nói được mấy câu, muội muội liền đứng dậy, nàng nói muốn ra ngoài giải sầu một chút, còn không cho bất luận kẻ nào đi theo... Sớm biết rằng muội muội sẽ lẩn quẩn trong lòng... Mặc kệ nàng nói cái gì, ta vẫn nên đi theo bên người nàng... Cũng sẽ không khiến muội muội bị như bây giờ..."

Tạ Như Yên nghe vậy im lặng.

Gian phòng kia, nàng đã phái người nhìn qua, hai ngày này chính mình cũng tự đi qua hai lần, trên cây cột kia tất cả đều là máu tươi!

Còn có vết thương trên trán Tần Lạc Y, nàng hỏi qua Hoa ngự y có kinh nghiệm phong phú, Hoa ngự y khẳng định nói, miệng vết thương kia do nàng tự đựng mà thành...

Chẳng lẽ Y nhi thật sự bởi vì cái khăn che mặt trôi theo dòng nước, bị Thái tử, Tam hoàng tử còn có các nhi tử, nữ nhi của một vài quyền thần thấy được chân diện thật... Nhất thời không nghĩ ra, nên tìm ý kiến nông cạn?

Y nhi ngốc!

Nàng thích Tam hoàng tử lâu như vậy... Thật vất vả bề hạ mới mở kim khâu, vì nàng tử hôn, mắt thấy nàng sẽ gả cho Tam hoàng tử vì phi, nàng như thế nào lại nghĩ quẩn như vậy!

(kim khâu: lời vàng)

Bàn tay ôn nhuận xoa mặt Tần Lạc Y. Tần Lạc Y chậm rãi mở to mắt, vừa lúc nhìn thấy một đôi phượng mâu tràn ngập thương tiếc.

"Y nhi, nguoi tỉnh? Thật tốt quá!" Cặp mắt kia đột nhiên sáng ngời, trong mắt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, cúi người lại đây nóng bỏng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Thật sự mất trí nhớ ?

Editor: HamNguyet

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn.

Ngồi bên giường nàng là một nữ tử thoát nhìn bất quá ba mươi tuổi, thanh âm dịu dàng, khuôn mặt tú lệ, trên người mặc một kiện nguyệt sắc, quần lụa mỏng, đai lưng dệt màu tím nhạt, y phục thập phần thanh nhã, đoan trang, trên đầu cắm một bộ trâm minh châu lưu tô cực kì tinh xảo, lỗ tai đeo một đôi hoa tai cầu kì khảm đá hồng ngọc.

Tần Lạc Y trong lòng hiểu rõ, nữ tử tú lệ ung dung này, hẳn chính là mẫu thân hiện tại của nàng - Tạ Như Yên!

Ở phía sau Tạ Như Yên, là một nữ tử trẻ tuổi một thân y phục hồng phấn, thời điểm nhìn thấy nàng mở mắt, trong mắt không có thần sắc vui mừng, ngược lại trở lên kinh hoàng không thôi, sắc mặt tái nhợt dị thường, không tự chủ được lui về phía sau từng bước.

Tần Lạc Y chú ý đến động tác của nàng, trong lòng cười lạnh, chỗ sâu nhất trong phượng mâu trong suốt xẹt nhanh qua một chút sát khí. Bất quá tia sát khí kia không đợi người phát hiện đã biến mất như chưa từng tồn tại.

Thanh âm nữ tử này nàng rất quen thuộc!

Thời điểm khi nàng vừa xuyên đến, liền nghe được thanh âm của một trong hai nữ tử!

Mà vừa rồi Tạ Như Yên gọi nàng là Hàn nhi, nàng lại xưng hô chính mình là muội muội...

Dùng đầu gối cũng có thể đoán được, nữ nhân này, hẳn là thứ nữ của Tần Lăng Vân Trấn Nam Vương phủ, cũng là tỷ tỷ "Thân ái" Tần Lạc Hàn của nàng!

Tạ Như Yên nhìn đến nữ nhi hôn mê hai ngày rốt cục tỉnh lại, vui vẻ ra mặt giữ chặt tay nàng, thập phần thân thiết nhìn nàng nói: "Y nhi, rốt cuộc nguoi cũng tỉnh lại, hai ngày này nương lo lắng gần chết, nguoi đứa nhỏ này, như thế nào ngốc như vậy a..."

Ngừng lại một chút, lại vuốt tóc nàng ôn nhu nói: "Có hay không có chỗ nào không thoải mái, đầu còn đau không? Ngươi đã hai ngày nay không ăn cái gì, muốn ăn cái gì, nương gọi người làm cho ngươi ăn..."

Trong lời nói ôn nhuận tràn ngập quan tâm, Tần Lạc Y đem ánh mắt từ trên người Tần Lạc Hàn rời đi.

"Cái kia...Ngươi là nương ta sao...Ngươi trẻ tuổi như vậy, cư nhiên là nương ta a..." Tần Lạc Y vừa nói chuyện, một bên nhìn không được khoe miệng co rút, bất quá con ngươi khi nhìn Tạ Như Yên lại vô cùng trong suốt.

Lời này vừa nói ra, Tạ Như Yên đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong mắt có một chút ánh sáng kỳ dị chợt lóe mà qua, lập tức nhìn nàng nói: "Y nhi...Ta đương nhiên là nương ngươi a...Ngươi đừng phải đầu, không phải ngay cả nương cũng không nhớ được đi?"

Tần Lạc Y làm ra một bộ đáng thất phần mờ mịt, lắc lắc đầu: "Ngươi thật sự là nương ta sao? Ta không nhớ rõ...Đầu ta đau quá, ta cái gì cũng không nhớ rõ!"

Tạ Như Yên trừng lớn mắt. Sau một lát mới hồi phục tinh thần lại, chưa từ bỏ ý định chỉ vào mặt Tần Lạc Hàn đang đứng phía sau chính mình nói: "Kia...Ngươi có biết nàng là ai chăng?"

Ánh mắt Tần Lạc Y dừng lại trên người Tần Lạc Hàn.

Tần Lạc Hàn nhìn nàng, hô hấp ngừng lại, tim đập nhanh.

"Nàng là tỷ tỷ xinh đẹp..." Tần Lạc Y đem Tần Lạc Hàn khác thường thu hết vào đáy mắt, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại nở một nụ cười vô cùng thiên chân.

Tần Lạc Hàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoe môi nhếch một cái, trên mặt lại mang vẻ lo lắng nói: "Tại sao có thể như vậy...Nương, xem ra muội muội thật sự đều quên chúng ta..."

Thần sắc Tạ Như Yên vô cùng lo lắng, liền nhìn đến Hoa ngự y một đầu tóc bạc trắng đi đến.

Cùng hắn đi vào còn có một nam tử mặc y quan khoảng hơn ba mươi tuổi, nam tử y quan bộ dạng mày rậm mắt to, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị, toàn thân tản ra khí chất uy nghiêm, mâu quang lợi hại, khoe môi cười cười, mâu quang lợi hại khi nhìn đến Tần Lạc Y trên giường đã mờ mắt ra, trở nên nhu hòa không ít.

"Y nhi, ngươi rốt cục tỉnh!" Bước nhanh đến trước mặt nàng, cúi thân mình xuống nhìn nàng, trong mắt vui mừng, quan tâm.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt xa lạ nhìn hắn.

Nam tử y quan ngăn ra, hơi hơi nhíu mày, Tạ Như Yên hướng hắn thi lễ, sau đó thất phần lo lắng nói: "Vương gia, Y nhi không thích hợp! Nàng không nhớ Hàn nhi, cũng không nhớ ta..."

Nam tử y quan này chính là người vài ngày trước mới lập được chiến công hiển hách, được ban thưởng trở thành Vương gia Sở quốc-- Trần Nam Vương Tần Lăng Vân.

Hoa ngự y đứng trước mặt Tần Lạc Y, nhíu mày, nét mặt già nua nhăn thành đoá hoa cúc, vì nàng bắt mạch, lại nhìn nhìn miệng vết thương trên trán nàng.

"Quận chúa, ngươi có nhớ rõ tên ngươi là gì không?"

"Không nhớ rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9-2: Thật sự mất trí nhớ ? (2)

Editor: HamNguyet

Hoa ngự y vẻ mặt nghiêm túc hỏi lại nàng mấy vấn đề, Tần Lạc Y đều mờ mịt lắc đầu tỏ vẻ không nhớ rõ.

"Hồi Vương gia, đầu quận chúa bị thương nặng, hẳn là mất trí nhớ!" Hoa ngự y đứng dậy, vuốt râu, lắc lắc đầu, đưa ra kết luận cuối cùng.

Đáy lòng Tần Lạc Y không tiếng động nở nụ cười. Có lời nói lão ngự y này, hành vi về sau của nàng, cho dù khác thường không giống trước kia, cũng sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tần Lạc Hàn vẫn đứng bên người nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong mắt có ảo não, cũng có may mắn.

Dư quang khỏe mắt Tần Lạc Y thoáng nhìn qua, trong lòng cười lạnh.

Nàng từng một lòng đắm chìm trong tu luyện, đối với lời nói vị hôn phu, bởi vì thương hắn, cho tới bây giờ vẫn tin tưởng không nghi ngờ, kết quả cuối cùng chính mình đưa tới họa sát thân!

Đường tử tương thân tương ái của nàng không chỉ đoạt vị hôn phu nàng yêu, hơn nữa còn cùng nam nhân chết tiết kia liên thủ phản bội cảm tình nàng, mà vị hôn phu của nàng thậm chí còn vì nữ nhân kia đoạt đi vị trí gia chủ vốn thuộc về nàng, đối với nàng ngoan độc hạ sát thủ...

Mà hiện tại, nàng trọng sinh trên người Tần Lạc Y, quyết không cho bất luận kẻ nào có cơ hội tổn thương nàng!

Tần Lạc Hàn...nữ nhân này, tốt nhất cùng việc nàng bị thương, trúng xuân dược không dính dáng đến, nếu không, nàng sẽ làm cho nàng biết, thế nào được gọi là sống không bằng chết!

"Mất trí nhớ?" Tần Lăng Vân nhìn nữ nhi có vẻ tái nhợt mặt nằm trên giường, trong mắt tràn ngập thương tiếc: "Kia, đến khi nào nàng có thể nhớ lại?"

"Chuyện này không xác định được!"

Hoa ngự y trầm ngâm một lát nói: "Hiện tượng mất trí nhớ do thời điểm va chạm mà thành, khi va chạm với lực đạo lớn khiến đầu tụ máu, trước hết hạ quan khai cho quận chúa chút thuốc lưu thông máu, có lẽ mấy tháng sau, máu tụ tự tan, quận chúa sẽ gặp chậm rãi khôi phục trí nhớ trước kia..."

"Mấy tháng sau nàng có thể nhớ lại mọi chuyện?" Tần Lăng Vân nghe vậy, khỏe môi nở lên một chút ý cười.

Tạ Như Yên như trút được gánh nặng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tần Lạc Hàn lại vò chặt khăn tay, âm thầm cắn răng nghiêng lợi.

Hoa ngự y lắc lắc đầu: "Thời gian mấy tháng là tình huống lạc quan, thời gian cụ thể có thể dài hơn, cũng không xác định được, cũng có khả năng cần vài năm, hoặc quận chúa sẽ cả đời đều không nhớ lại..."

Khỏe môi Tần Lăng Vân ý cười giảm đi, nhìn nữ nhi con người đen sáng ngồi trong suốt đang nhìn hắn bằng ánh mắt xa lạ, tuần mi nhíu chặt: "Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?"

Hoa ngự y lại lần nữa lắc lắc đầu: "Thương thế quận chúa ở đầu, có thể hữu kinh vô hiểm tình lại đã được coi là kỳ tích...Vương gia, cái khác liền thuận theo tự nhiên đi...Ân, trừ bỏ dùng thuốc, cũng có thể kể thật nhiều chuyện trước kia cho quận chúa nghe, đến những địa phương quen thuộc, có lẽ sẽ giúp ích rất nhiều đối với bệnh tình của quận chúa..."

Tần Lăng Vân gật gù đầu, Hoa ngự y trước khi xuất môn liền đích thân khai thuốc sau mới rời đi.

Mười ngày sau, thương thế trên người Tần Lạc Y đã bình phục không sai biệt lắm, từ trong miệng Tạ Như Yên cùng các nha đầu, bà tử, nàng đối với thế giới này cũng hiểu biết không ít.

Nơi này là Thánh Long đại lục, diện tích lãnh thổ Thánh Long đại lục mở rộng, nguyên bản ba đại quốc Sở, Yên, Triệu, ở thế chân vạc, chung quanh còn có rất nhiều tiểu quốc, bất quá lãnh thổ tiểu quốc bản hàn, lực lượng quá yếu, đều dựa vào hơi thở ba đại quốc mà sinh tồn, trở thành phụ quốc của ba đại quốc.

Chẳng qua cục diện thế chân vạc này mấy tháng trước bị đánh vỡ.

Hai đại quốc Yên- Triệu bí mật liên thủ muốn nuốt chửng Sở quốc, đem Sở quốc chia cắt, nào biết rằng âm mưu không chỉ thất bại, ngược lại bị phụ thân của nàng, hiện tại là Trần Nam Vương Tần Lăng Vân dẫn binh đánh lui, đoạt lại thành trì, thế như chẻ tre đánh tới trong nước hai đại quốc Yên- Triệu, đoạt hơn phân nửa lãnh thổ hai quốc gia...

Hiện tại Thánh Long đại lục, lãnh thổ Sở quốc rộng lớn, chiếm một nửa có dư, mà nguyên bản hai đại quốc Yên- Triệu đang ở thế chân vạc cũng sợ hãi nhượng bộ.

Đương nhiên, hết thảy chuyện này đều do công lao của phụ thân nàng Tần Lăng Vân, hoàng đế Sở quốc ngoại lệ ban thưởng, phong phụ thân nàng thành Trần Nam Vương gia, phong nàng thành quận chúa, hơn nữa còn tử hôn nàng cho người tài hoa, tuần mỹ vô trù- Tam hoàng tử Sở Dật Tu...

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Thánh Long võ đạo

Đương nhiên, nàng sẽ bị tử hôn cho Tam hoàng tử Sở Dật Tu, một phần vì chiến công hiển hách của Tần Lăng Vân, phần còn lại vì Thánh Long đại lục là một đại lục tu luyện, trên đại lục mọi người tôn trọng cường giả tu luyện, mà tu vi Tần Lăng Vân, là võ thánh cường đại nhất toàn bộ Sở quốc!

Địa cầu nàng sinh sống trước khi xuyên qua, bởi vì khoa học kỹ thuật phát triển, dân cư gia tăng mãnh liệt, hoàn cảnh kịch liệt chuyển biến xấu, trong lúc đó linh khí thiên địa đã trở nên cực kỳ thưa thớt.

Chỉ dựa vào hấp thu linh khí trong thiên địa, rất khó có thể tăng tiến, nên rất nhiều đệ tử trong gia tộc tu chân không thể không buông tha tu chân, hoàn toàn dung nhập bên trong thế tục, song song cùng tu chân, bọn họ còn được các gia tộc bồi dưỡng trở thành được tu.

Cái gọi là được tu, chính là lấy linh khí từ được liệu phong phú luyện chế ra đan được, dùng đan được đến phụ trợ tu luyện, bù lại lượng linh khí không đầy đủ trong thiên địa.

Lam gia bọn họ cùng các gia tộc khác chuyển biến thành được tu chỉ mới được gần hai trăm năm không giống nhau.

Lam gia tại thế giới kia, là đại gia tộc tu chân cổ xưa, đã tồn tại được mấy ngàn năm lịch sử, trong tộc có được bí cảnh với lưu lượng linh khí tương đối dư thừa, bên trong bí cảnh, gieo trồng rất nhiều được liệu dùng để luyện chế đan được trân quý.

Nên Lam gia hiện tại ở thế giới kia có thể xưng đệ nhất gia tộc cường đại, một sự tồn tại độc nhất vô nhị, bất cứ gia tộc tu chân nào cũng phải dựa vào hơi thở Lam gia mà sinh tồn.

Thậm chí bên trong thế tục, không biết bao nhiêu gia tộc quyền quý nghe danh tìm đến Lam gia, hàng năm cảm vô số tiền tài, trần trọc suy nghĩ nhờ vả nhiều người, chỉ hy vọng Lam gia có thể vì bọn họ luyện chế đan được, kéo dài tuổi thọ...

Cái loại cuộc sống phóng đảng ngợy trong vàng son này, tuổi còn trẻ mà thân mình đã cạn kiệt, không ít người hy vọng sau khi sử dụng đan được có thể trở lại như trước kia trọng chấn hùng phong!

Chẳng qua phụ thân nàng là gia chủ Lam gia đương nhiệm, một lòng chỉ lo tu luyện, đối với phàm phu tục vật không để vào mắt.

Càng quý trọng Lam gia bảo tồn được liệu giúp đề cao thực lực gia tộc, mệnh lệnh rõ ràng, cấm tất cả đệ tử Lam gia, trừ bỏ cùng người trong Tu Chân giới trao đổi, không được đem đan được trân quý buôn bán thu hoạch lấy tiền tài lợi ích.

Bởi vì bọn họ đều biết rõ, cho dù Lam gia có được bí cảnh được điền, nhưng được liệu đều cần thời gian sinh trưởng, trừ bỏ sử dụng cho người trong tộc tu luyện, lưu lượng dư thừa còn lại cũng không nhiều.

(-được điền:khu gieo trồng được liệu.)

Bên trong gia tộc Lam gia, đối với những người tàng trữ được liệu, đan được đem đi buôn bán, xử phạt rất nặng. Cho dù như thế, thiên phú đệ tử Lam gia đặc biệt thấp. Bất luận có bao nhiêu đan được tương trợ, cũng khó khiến cho tu vi bọn họ đột phá cao, lại không chịu được dụ hoặc thế tục, không ít người vụng trộm lén lút lấy được liệu luyện chế đan được, bán cho những người cầu đan...

Nhị bá của nàng, chính là phụ thân của vị đường tỷ hại chết nàng, cũng là một người nổi bật trong Lam gia. Bọn họ tu kiến biệt thự rộng lớn ở Mĩ, xa hoa xa xỉ có thể sánh ngang với hoàng cung nữ vương Anh quốc!

Lam Tâm Mị xuất nhập các quốc gia, phô trương thanh thế lớn.

Tần Lạc Y đứng trong Vọng Hà đình, nhìn hoa sen thanh lệ nở rộ trong hồ, mũi nghe làn hương khí kia thấm vào ruột gan, khóe môi gợi lên một chút ý cười mỉa mai.

Xuyên qua đến Thánh Long đại lục mười ngày, nàng suy nghĩ rất nhiều... Có một số chuyện từng bị nàng xem nhẹ, cũng dần dần nhớ lại.

Nam nhân kia, từng là vị hôn phu của nàng--Cao Thiên Tường... Hắn từng nói với nàng, hắn yêu Lam Tâm Mị, còn không bằng nói hắn yêu bí cảnh được điền của Lam gia, được điền có khả năng mang đến lợi ích cho gia tộc hắn!

Từng, hắn không chỉ một lần nói bóng nói gió hy vọng nàng có thể đem đan được nàng luyện chế bán cho băng hữu của hắn... Đáng tiếc bởi vì lúc ấy hắn nói ẩn ý, nhìn đến chính mình không đồng ý, lại vội vàng dùng lời nói kỹ xảo che lấp đi qua...

Nên mới bị niềm tin tưởng của bản thân xem nhẹ. Cao Thiên Tường chỉ sợ cũng vì như thế, mới sửa lại mà theo đuổi Lam Tâm Mị, vọng tưởng Lam Tâm Mị sau khi kế thừa Lam gia, thả lỏng quản chế, quang minh chính đại như Nhị bá tu luyện đan được đến đổi lấy tiền tài lợi ích!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10-2: Thánh Long võ đạo (2)

Editor:HamNguyet

Có lẽ nam nhân kia, chưa bao giờ yêu nàng!

Cũng không yêu Lam Tâm Mị.

Bởi vì thời điểm trước khi nàng chết, đột nhiên ngưng tụ lực lượng toàn thân giết chết hai người bọn họ, hấn vẫn phần hận nhìn chính mình, ánh mắt kia không cam lòng như vậy.

Thậm chí dư quang khỏe mắt đều không liếc nhìn Lam Tâm Mị lấy một cái, đối với Lam Tâm Mị giẫy dụa kêu gọi, lại trực tiếp không nhìn đến! Hấn chỉ sợ cho đến lúc chết cũng không tin tưởng, ở dưới công kích của hai người bọn họ, nàng còn đủ lực đánh trả đi!

Ha ha.

Bọn họ không biết rằng, trước đó một ngày, dựa vào việc nàng luyện chế ra phá chướng đan thập giai, tu vi của nàng vừa mới đột phá hậu thiên, đã đạt tới cảnh giới tiên thiên!

Tu vi cường đại, thậm chí vượt qua gia chủ Lam gia, cũng chính là phụ thân nàng!

Mà nàng xuyên đến Thánh Long đại lục, linh khí dư thừa, cực kì thích hợp tu luyện, chẳng qua hình thức tu luyện ở đây bất đồng với địa cầu nàng sinh sống trước kia, người nơi này tu luyện võ đạo.

Võ đạo chia thành sáu đại cảnh giới: tôi thể, luyện khí, võ sư, tôn giả, đại tông sư, võ thánh.

Võ thánh là cảnh giới võ đạo tu luyện cao nhất!

Muốn ở trên con đường tu luyện võ đạo đi được xa hơn, trừ bỏ thiên phú tu luyện, cùng công pháp tu luyện cũng có quan hệ thật lớn.

Công pháp cùng tu luyện giả trong lúc đó tồn tại một cấp độ phù hợp, cấp độ phù hợp càng cao, tiến trình tu luyện cũng càng nhanh.

(tu luyện giả: người tu luyện)

Cấp độ phù hợp giữa tu luyện giả cùng công pháp có mười phần và được chia thành mười cấp bậc.

Một phần đến ba phần, không thích hợp tu luyện. Bốn phần đến sáu phần, thích hợp tu luyện. Bảy phần đến chín phần, cực kì thích hợp.

Mà độ phù hợp sau khi đạt đến bảy phần, mỗi lần gia tăng một phần, hiệu suất tu luyện sẽ trở lên gấp bội!

Nếu độ phù hợp đến mười phần, bộ công pháp này cơ hồ được tạo ra vì chính bản thân người tu luyện công pháp đó, hiệu suất tu luyện khủng bố dị thường..

Thiên phú tu luyện Trần Nam Vương Tàn Lăng Vân cực cao, đã tu luyện đến cảnh giới võ thánh, cũng là cảnh giới cao nhất của võ đạo, chẳng qua hấn cũng không như tượng tượng trước đây của nàng chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, mà thực tế hấn đã gần trăm tuổi!

Nhi từ duy nhất của hấn là Tàn Thiên, hiện tại cũng không ở trong phủ, nghe nói thiên phú tu luyện cũng cực cao, bất quá mới hai mươi lăm tuổi, đã tu luyện đến võ sư!

Thân là đích nữ duy nhất Tàn Lăng Vân, thiên phú tu luyện Tàn Lạc Y lại cực kì kém cỏi, cùng Tàn Lăng Vân hoàn toàn trái ngược, đã mười sáu tuổi, chỉ dừng lại ở tôi thể sơ giai!

Thậm chí vị tỷ tỷ hiện tại của nàng, thiên phú Tàn Lạc Hân so với nàng cũng tốt hơn, tu luyện đến tôi thể cao giai..

Công pháp tu luyện trong Trần Nam vương phủ rất nhiều, hơn nữa có một người phụ thân thiên phú cực cao đã tu luyện đến võ thánh, còn có một ca ca tu luyện đến võ sư, Tàn Lạc Hân ở trong đám người đồng trứng lúa cũng được coi là xuất sắc, càng thêm nổi bật tư chất bình thường phế tài của nàng, thậm chí bên trong Sở quốc, mọi người đều lạng lẽ xưng hô nàng là phế vật Tam tiểu thư.

Tàn Lạc Y từ mười tuổi bắt đầu tu luyện, trong thời gian mười một năm, thay đổi lắm bộ công pháp tu luyện, mỗi một bộ đều là cao giai công pháp cực kì trân quý khiến người bình thường hâm mộ đỏ mắt.

Nhưng cho dù có vô tận công pháp đưa đến cho nàng lựa chọn, tu vi của nàng, vẫn dậm chân tại chỗ không thể đột phá tôi thể sơ giai, đạt tới tôi thể trung giai!

Đi qua tàng thư các hai lần, nàng phát hiện, công pháp Thánh Long đại lục, ở tôi thể đều vì đã thông các huyết đạo trên thân thể, làm cho kinh mạch bảo trì đường thẳng, quá trình tu luyện võ đạo giai đoạn tôi thể, là quá trình không ngừng đã thông huyết đạo.

Ba mươi sáu huyệt đạo toàn thân, ở trong mắt tu luyện già, hết huyệt đạo bị bế tắc, tựa như một đám gông xiềng, trói buộc thân thể, làm cho người ta không phát huy được lực lượng mạnh mẽ.

Nếu đã thông mười hai huyệt đạo trong thân thể, có thể đạt tới tới thể trung giai, đã thông hai mươi bốn huyệt đạo, có thể đạt tới tới thể cao giai.

Mà ba mươi sáu huyệt đạo toàn bộ được đã thông, có thể tiến vào luyện khí, hấp thu linh khí thiên địa!

Ánh mắt Tần Lạc Y từ trên đóa hoa sen nở rộ rời đi, vươn tay, ánh mắt dừng trên bàn tay nàng. Ngón tay trắng nõn thon dài, mượt mà lại mỹ cảm, hai bàn tay thập phần xinh đẹp.

Ở thể giới kia, thiên phú tu luyện của nàng cực cao, là kì tài trong giới tu luyện ngàn năm khó gặp, cho dù ở thời điểm linh khí thiên địa thiếu thốn, chỉ dựa vào đan dược luyện chế ra từ dược liệu, gần hai mươi lăm tuổi, đã đột phá hậu thiên, đạt tới cảnh giới tiên thiên!

Nhưng là đến nơi này, lại trở thành phế nhân bị người đời khinh bỉ!

*(-nhắc lại: hình thức tu luyện ở địa cầu trước kia của Tần Lạc Y[tức Lam Kiều Nguyệt] khác với Thánh Long đại lục, nên cấp bậc phân chia cảnh giới bất đồng nha!!!

+Địa cầu: tu chân.

+Thánh Long đại lục: tu luyện võ đạo.)*

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Lễ vật Tam hoàng tử

Editor: HamNguyet

"Quận chúa! Quận chúa!" Một đạo thanh âm thanh thúy mang theo vội vàng từ bờ bên kia hồ sen truyền đến, đánh gãy Tần Lạc Y trầm tư.

Tần Lạc Y nhíu mi theo thanh âm nhìn lại.

Đứng ở bên bờ đối diện nàng là đại nha hoàn Hạnh Nhi, Hạnh Nhi một thân y phục phi la thiên sắc, vẻ mặt hưng phấn, một bên gọi "quận chúa", một bên hướng nàng chạy tới.

"Hi hi, quận chúa, nguyên lai người ở trong này, làm cho nô tỳ tìm thật lâu a..." Thời gian trong nháy mắt, Hạnh Nhi chạy đến trước mặt nàng, cười hi hi nhìn nàng nói.

"Làm sao vậy... Tìm ta có việc?" Tần Lạc Y nhìn nàng trong phượng mâu xẹt qua một chút ánh sáng, mỉm cười.

Hạnh Nhi vốn xinh đẹp, một đôi hạnh mâu hàm chứa thủy quang, lúc này bởi vì hưng phấn bên ba chạy mà hai gò má ửng đỏ kiêu diễm, hơn nữa vòng eo con kiến, càng thêm có vẻ mê người.

Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi đều là đại nha hoàn do Tạ Như Yên sáu năm trước cẩn thận, tinh tế lựa chọn, sau an bài trong phòng nàng. Làm việc cẩn thận, tiếp người đãi vật ứng đối có độ.

"Quận chúa, Vương phi có dặn, thỉnh ngài đến Ánh Tuyết viên một chuyến!" Hạnh Nhi trừng mắt nhìn, có chút thần bí nói. Khóe môi cong lên, trên mặt dấu không được ý cười hưng phấn.

Tần Lạc Y liếc nàng một cái, cười cười xoay người, không chút để ý nói: "Vương phi có dặn... Hạnh Nhi, nhìn người hưng phấn như vậy, có phải hay không mẫu thân ta tìm được cho người một đức lang quân như ý, muốn gả người ra ngoài?"

"Quận chúa..." Hạnh Nhi bị nàng trên ghẹo, khuôn mặt tươi cười nháy mắt liền suy sụp xuống dưới, chà chà chân không thuận theo nói:

"Hạnh Nhi mới không gả đi đâu, Hạnh Nhi cả đời hầu hạ bên người quận chúa, Vương phi kêu người đến, là bởi vì Tam hoàng tử..."

"Tam hoàng tử..." Tần Lạc Y nhếch môi một cái, viên ngọc lưu ly trong phượng mâu ầm ầm loé ra quang mang: "Tam hoàng tử làm sao vậy?"

Nàng đối với Tam hoàng tử Sở Dật Tu không có ấn tượng, bất quá nghe được danh Tam hoàng tử, lại bất tri bất giác nhớ tới từ y nam tử ngày đó vì nàng giải độc.

Từ y nam tử kia nói qua nàng có vị hôn phu... Ha ha, thực sự ý tứ, nàng không biết vị hôn phu của nàng là Tam hoàng tử, hẳn tất nhiên là biết đến đi!

Không nghĩ tới cuối cùng, hần cư nhiên vẫn giải độc cho nàng...

Mười ngày này, mỗi khi nhớ tới việc này, đều khiến cho nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn!

"Mấy ngày hôm trước Tam hoàng tử rời khỏi kinh thành, nên không biết chuyện quận chúa người bị thương...Hôm nay Tam hoàng tử vừa trở về, liền vội vàng đến vương phủ, còn đưa lên tử ngọc cao tốt nhất,tử ngọc cao kia là thứ vô cùng tốt,sau khi thoa lên vết thương sẽ không lưu lại sẹo..."

Hạnh Nhi giải thích nói. Nhìn trên mặt quận chúa thần sắc có chút không yên lòng, trong lòng âm thầm, không nghĩ tới quận chúa ngay cả Tam hoàng tử đều quên.

Trước khi quận chúa bị thương,đã vô cùng yêu thích Tam hoàng tử, Tam hoàng tử không chỉ có tài hoa hơn người, tuấn dật tiêu sái,thiên phú tu luyện cũng cực cao, tuổi còn trẻ, đã tu luyện đến võ sư!

Đương nhiên,bên trong Sở quốc, không riêng quận chúa,mà hết thầy nữ tử độ tuổi vừa đủ đều thập phần khát vọng được Tam hoàng tử ưu ái, có thể gả nhập Tam hoàng tử phủ,cho dù không được phân vị chính phi,cũng nguyện ý vui vẻ trở thành thị thiếp.

Lần này Hoàng Thượng không chỉ ban thưởng tướng quân thành Vương gia khác họ, còn ngoài ý muốn tứ hôn...Sau khi quận chúa biết tin, mừng rỡ suốt ba ngày đều không chợp mắt...

Nghĩ đến đây,mâu quang Hạnh Nhi trở nên càng thêm âm thầm.

Hiện tại,bên trong vương phủ đều lặng lẽ lưu truyền, quận chúa vì ngoài ý muốn ngã xuống nước, bị người thấy được,đặc biệt Tam hoàng tử thấy được một mặt chật vật của nàng, cảm thấy mất mặt, mới nhất thời luẩn quẩn trong lòng, tự tìm suy nghĩ nông cạn...

"Tam hoàng tử có ý mang đồ tới cho ta?"Khoé môi Tần Lạc Y gọi lên một chút ý cười mỉa mai, nâng nhẹ tay nhẹ nhàng xoa những vết mẩn đỏ thật nhỏ sau lớp khăn lụa che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11-2: Lễ vật Tam hoàng tử (2)

Editor:HamNguyet

Nàng thật sự rất ngạc nhiên,Tam hoàng tử tài hoa hơn người này đến, còn mang theo lễ vật, là vì thật sự quan tâm vị hôn thê là nàng đây,hay bởi vì một nguyên nhân nào khác...

"Đúng vậy..." Hạnh Nhi nhìn động tác xoa mặt của nàng, trong lòng căng thẳng, không ngừng gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện, một bên hướng Ánh Tuyết viên đi đến.

"Tam muội muội!"

Còn chưa đi đến Ánh Tuyết viên, liền đụng phải Tần Lạc Hàn áo trắng phiêu phiêu, nhìn đến các nàng lại đây, trong ánh mắt ý cười trong suốt cùng nàng chào hỏi.

Đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút ánh sáng lạnh, lập tức rất nhanh biến mất,hiện lên ý cười thân thiết đến cực điểm: "Nhị tỷ tỷ đây là đi đâu?"

"Ta đang muốn đi Ánh Tuyết viên tìm người đây, không nghĩ tới ngay tại nơi này đụng phải!" Đợi cho nàng đến gần, Tần Lạc Hàn thân thiết muốn tiến lên kéo tay nàng.

Tần Lạc Y không dấu vết tránh ra, nhắc chân tiếp tục hướng Ánh Tuyết viên đi đến.

Tươi cười trên mặt Tần Lạc Hàn bị kiềm hãm, lập tức lần nữa cười nở hoa, đi theo thân thể nàng nói: "Hai ngày này ngẫu nhiên ta bị cảm phong hàn, muội muội lại bị thương, sợ đem bệnh khí lây qua muội muội,nên không lại đây...Hôm nay khoẻ lại, đã nghĩ đến thăm muội muội, cùng muội muội trò chuyện...Muội muội tốt chứ?"

Tần Lạc Y liếc nàng một cái, cười nói: "Không có việc gì, đã khoẻ lại nhiều, cũng không phải trọng thương nghiêm trọng gì."

"Thật sự đã tốt? Muội muội nếu còn chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói..." Tần Lạc Hàn nghe vậy,nét tươi cười trên mặt như hoa, trong mắt có một chút âm lãnh rất nhanh hiện lên, ánh mắt còn như có như không nhìn nhìn cánh tay nàng.

Vị trí kia, đúng là vị trí thủ cung sa của nữ tử Thánh Long đại lục.

Tần Lạc Y thấy thế, ý cười trên khoé môi càng thêm mĩa mai, chẳng qua bị khăn lụa trắng che, Tần Lạc Hàn không nhìn đến. Theo ánh mắt nàng nhìn lại cánh tay chính mình, sau đó thập phần hồ nghi nhìn nàng nói: "Ta không cần thận dụng phải đâu, chẳng lẽ còn có chỗ khác cũng bị thương sao?"

"Ha ha, không có việc gì là tốt rồi, cũng không phải do ta lo lắng cho Tam muội muội sao?" Tần Lạc Hàn bị ánh mắt nàng nhìn đến trong lòng phát lạnh, vội vàng cười nói.

Tam hoàng tử không chỉ đưa tới tử ngọc cao, còn có một khối ngọc bội hình nguyệt nha xanh biếc, ngọc bội khéo léo tinh xảo, chất ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, vừa thấy liền biết không phải vật phàm.

Tần Lạc Hàn nhìn, âm thầm cắn răng, ánh mắt đổ kỵ rơi vào trong tầm mắt Tần Lạc Y... Tần Lạc Y có chút đắm chiêu.

Bất quá, nàng đối với khối ngọc bội kia không cảm thấy hứng thú, nàng cảm thấy hứng thú là tử ngọc cao. Tử ngọc cao kia cư nhiên cùng thuốc mỡ do tử y nam tử cấp nàng mười ngày trước giống nhau như đúc!

Buổi tối, trong Thẩm Hương viện.

"Người nhìn rõ ràng, tiện nhân kia thật sự không có việc gì?"

"Nương, ta thật sự đã thấy rõ ràng! Nàng không chỉ không có việc gì, khí sắc so với trước kia có vẻ tốt hơn!"

"Tại sao có thể như vậy? Xuân dược này nghe nói cực kỳ lợi hại, nửa canh giờ nếu không giải được, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

"Nhưng hiện tại đã qua mười ngày! Sớm đã trôi qua nửa canh giờ, hiệu quả xuân dược kia nếu thật sự tốt như vậy... Tiện nhân kia làm sao còn mệnh đến bây giờ?"

"Là thế nào, đã qua mười ngày, đến tột cùng xảy ra vấn đề gì? Chẳng lẽ xuân dược kia là giả?"

Trong phòng tối đen, hai đạo thanh âm cố gắng đè ép tới cực điểm dần biến mất, sau đó lại vang lên thanh âm gấp gáp.

"Nương... Ngài nói, có thể hay không độc trên người nàng đã được giải?"

"Nếu xuân dược không giả, vậy vô cùng có khả năng!"

"Chúng ta đây hiện tại làm sao bây giờ? Hôn lễ tới gần, nếu không thành chỉ có thể tro mắt nhìn nàng gả cho Tam hoàng tử? Nương, ta không muốn... Cái người quái dị kia, nàng dựa vào cái gì gả cho Tam hoàng tử..."

"Hàn nhi, không cần gấp, còn có thời gian nửa năm, hiện tại, việc cấp bách chúng ta cần làm là tìm hiểu rõ ràng, đến tột cùng là dược giả, hay do tiện nhân kia đã thất trình! Ha ha, nếu nàng thật sự mất đi trinh tiết, vậy thật tốt quá..."

Trong phòng hai người thấp giọng bàn mưu tính kế, lại không biết ngoài phòng đã có một đạo thân ảnh màu đen lặng yên đứng trên thành tường, thân thể mảnh khảnh cùng bóng đêm như kỳ tích hoá hợp thành một thể.

Ở dưới chân nàng, còn có một bóng dáng tối như mực, sinh vật lớn màu đen trong bóng đêm che dấu vô cùng, trừng một đôi mắt chuông đồng lớn hung tợn nhìn vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Luyện đan chữa mắt

Gió mát ẩm áp, mặt trời mới lên.

Bởi vì nguyên nhân tu luyện kiếp trước, Tần Lạc Y cũng không có thói quen ngủ dậy trễ.

Sáng sớm, nàng liền rời giường, Liễu Nhi cùng Hạnh Nhi nghe được động tĩnh bên trong, tay chân lạnh lẽo cười tiến vào giúp nàng mặc y phục.

Sau khi hầu hạ nàng rửa mặt xong, lại bung vào một chén thuốc do Tạ Như Yên cố ý giao cho, cùng mấy thứ điểm tâm tinh xảo.

Ném qua điểm tâm, thừa dịp Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi đi ra ngoài thu thập này nọ, nàng ngồi trước gương đồng, vươn bàn tay trắng nõn, mềm mại như mỡ ngọc, tháo xuống khăn lụa trắng trên mặt.

Thoáng chớp, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ như họa.

Da thịt nõn nà trắng như tuyết, cái trán tròn nóng no đủ, khuôn cằm thon gọn mượt mà, môi anh đào đỏ búng hơi nhếch, phượng màu như làn nước thu thủy, sạch sẽ, trong suốt, gò má nhiễm vài phần hồng phớt, thật sự là dung nhan tuyệt thế!

Gương mặt Tần Lạc Y đoan trang trong gương, khỏe môi nhẹ nhàng nhếch lên. Nâng tay xoa cái trán tròn bóng như ngọc.

Dùng từ ngọc cao hai mươi ngày, miệng vết thương trước kia thoát nhìn có chút dữ tợn, đã hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh, một chút vết sẹo cũng không lưu lại... Từ ngọc cao, quả nhiên là thánh phẩm chữa thương, đặc biệt đối với nữ tử mà nói.

Khỏe môi ý cười càng sâu, ngón tay từ trán đi xuống, trên khuôn mặt một mảnh trơn bóng, nhẵn nhụi. Những vết mẩn đỏ đã hoàn toàn biến mất, đương nhiên, làm cho vết mẩn đỏ kia biến mất cũng không phải vì từ ngọc cao, mà do chính đan được nâng luyện chế!

Nghe hai nha đầu bên người nàng nói, vết mẩn đỏ kia đã có từ khi nàng còn nhỏ, Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên vì làm cho nàng khôi phục lại khuôn mặt trắng nõn, từng thỉnh không ít danh y đến thử qua.

Nhưng cho dù bao nhiêu danh y lui tới, đều thúc thủ vô sách, suốt mười sáu năm, chưa từng khiến cho những vết mẩn đỏ trên mặt nàng biến mất.

Cũng bởi vì có những vết mẩn đỏ này, tuy rằng Tần Lạc Y thân là đích nữ duy nhất Trần Nam vương Tần Lăng Vân, vẫn thập phần tự ti, đừng nói xuất môn, cho dù ở trong phòng, cũng phải đeo khăn lụa trắng che mặt, mấy năm qua, thậm chí ngay cả hai đại nha hoàn bên người còn có Tạ Như Yên là mẫu thân, cũng vô pháp thấy được chân diện thật của nàng.

Sau khi chân chính phát hiện Tần Lạc Y tự sát trong gian phòng nhỏ kia, mọi người đương nhiên đều cho rằng, nàng vì bị người thấy được chân diện thật sau lớp khăn che mặt nên nhất thời nghĩ quẩn... Căn bản không ai hoài nghi lẽ còn nguyên nhân khác!

Mà kiếp trước Lam Kiều Nguyệt thân là dược tu, đối với dược liệu cùng độc dược đều có nghiên cứu sâu, từ lúc bắt đầu nhìn đến vết mẩn đỏ trên mặt, liền biết những vết mẩn đỏ kia không phải đơn thuần bẩm sinh, mà là một loại độc tố tạo thành!

Loại độc tố này tên gọi hắc sa, phối hợp với hơn mười loại độc dược chứa linh khí luyện chế mà thành, theo nàng biết, phương pháp phối chế loại độc này cực kì hiếm thấy, nàng thấy được trong một cơ hội ngẫu nhiên, từ bộ sách nằm ở một góc hẻo lánh, tối tăm ít người nhìn đến trong tầng thư các Lam gia.

Độc tố trên người nàng rất nhẹ, trừ bỏ làm cho trên mặt xuất hiện những vết mẩn đỏ khó coi, cũng không có tác dụng phụ nào khác...

Bất quá, mặc kệ ở cổ đại hay ở hiện đại, một nữ tử đều quan trọng nhất dung mạo, cho dù gia thế xuất thân hiển hách, không có dung mạo tốt, cũng không có khả năng tìm được một đức lang quân như ý.

Liền tựa như Tần Lạc Y bị tứ hôn, chỉ dựa vào bộ dáng của nàng, sau hôn lễ có thể lường trước, tất nhiên không chiếm được niềm vui của phu quân... Nghĩ đến đây, trong đầu của nàng đột nhiên hiện lên buổi tối ngày hôm đó hai mẫu-nữ Tần Lạc Hân đối thoại.

Trong lòng trầm nghĩ, không biết đó tố trên mặt nàng, cùng hai mẫu-nữ kia có quan hệ gì không?

Nếu các nàng có thể tìm được xuân dược cực phẩm đến hại Tần Lạc Y thân bại danh liệt, hạ chút độc dược khiến dung mạo nàng hủy diệt, cũng không phải không có khả năng...

Mí mắt thủy hạ, mâu quang liễm điễm dừng trên cổ tay trái, nơi đó có một khối vòng tay dương chi bạch ngọc, vòng tay trắng nõn vô cùng, mặt trên thập phần tròn nhẵn, không có dấu vết điêu khắc gì.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12-2: Luyện đan chữa mặt (2)

Editor: HamNguyet

Vòng ngọc này là một không gian trữ vật, thời điểm trước khi nàng xuyên qua ở một thị trường lớn ngẫu nhiên giao dịch đến được, ngọc tuy rằng tốt, bất quá trên bề mặt ngọc không có linh khí, lúc ấy nàng cũng vì thích cảm giác mát lạnh, xúc cảm nhẵn nhụi, nên dùng một viên đan dược cứu giai đôi lấy.

Ở trong mắt người khác, có lẽ vòng tay này thoát nhìn đẹp mắt mà thôi, cũng không có giá trị bằng một viên đan dược cứu giai, đặc biệt ở thế giới linh khí thừa thót kia của nàng.

Bất quá nàng cũng liếc mắt một cái liền thích, luôn do dự mãi, cuối cùng nhỏ máu nhận chủ.

Sau khi nhỏ máu nhận chủ, nàng liền phát hiện bên trong vòng tay có một không gian thập phần rộng lớn, có thể bỏ vào rất nhiều đồ vật này nọ, hơn nữa

chính nàng cũng có thể tự do ra vào không gian trừ vật...

Một lần thu hoạch ngoài ý muốn này, khiến cho nàng thập phần cao hứng, liền bỏ qua không gian trừ vật trước kia, đem hết thấy đồ vật này nọ dùng thường ngày của chính mình đều đặt ở bên trong.

Không nghĩ tới chính mình xuyên qua, khối vòng tay này cũng đi theo nàng xuyên tới đây.

Sau khi xuyên qua, liền cảm thấy vòng ngọc này khẳng định có chỗ bất phạm, cư nhiên có thể đi theo linh hồn của nàng cùng nhau xuyên tới đây, cẩn thận nghiên cứu một phen, đáng tiếc, trừ bỏ công năng trừ vật, tạm thời cũng không phát hiện ra chỗ nào khác thường.

Ý niệm vừa động, một bình đan dược trắng xuất hiện trong tay nàng, mở nắp đậy ra, từ bên trong đổ ra một ít dung dịch màu trắng mang theo mùi hương thơm ngát, tinh tế thoả nhẹ lên mặt.

Dung dịch màu trắng này, chính là dược liệu nàng tồn trữ trong không gian, luyện chế ra giải độc, chuyên giải độc hắc sa, sau khi dùng được mười ngày, độc tố trên mặt nàng đã giải sạch sẽ không sai biệt lắm, bất quá muốn khỏi hẳn, nàng vẫn quyết định sử dụng thêm một đoạn thời gian.

Dù sao dung dịch giải độc này đều dùng dược liệu luyện chế mà thành, không chỉ có thể giải độc, còn có công dụng dưỡng nhan! Thoả xong giải độc, nàng lại lấy ra từ ngọc cao, thoa lên miệng vết thương trên trán một lượt mới tiếp tục đeo khăn lụa trắng lên mặt.

"Nhị tiểu thư!"

"Liễu Nhi, Tam muội muội đang ở trong phòng?"

"Quận chúa vừa mới ăn điểm tâm, đang ở trong phòng nghỉ ngơi..."

Một đạo thanh âm mềm nhẹ quen thuộc đột nhiên ở ngoài phòng vang lên.

Tần Lạc Y nhíu mày, bên trong phượng mâu hiện lên một chút ánh sáng sắc bén, lập tức nở nụ cười.

Đứng lên đi ra ngoài. Kiểm chế mười ngày, mắt thấy hôn kỳ cũng càng ngày càng gần, xem ra có người nhin không được a.

Tần Lạc Hàn hôm nay không phải một người đến, sau người nàng, còn có một nha đầu thân lục y, thoát nhìn mười bảy, mười tám tuổi, bộ dáng cực kì lạnh lợi, chính là mẫu quang có chút lóe ra không ngừng.

Ở thời điểm ánh mắt Tần Lạc Y dừng trên người nàng, nàng lại nhin không được lui về về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch.

Tần Lạc Y trong lòng cười lạnh, nghiêng đầu cố tình bày ra bộ dáng tò mò cũng không nháy mắt nàng.

Tiểu nha đầu kia sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Trong mắt Tần Lạc Hàn rất nhanh hiện lên một chút tức giận cùng lo lắng, cười như gió xuân tiến lên đối với nàng nói: "Đây là nha đầu Tuyết Nhi của ta, Tam muội muội có ấn tượng?"

Bàn tay dùng sức lôi kéo, đem Tuyết Nhi kéo đến trước mặt nàng cấp nàng thỉnh an.

"Gặp qua quận chúa!"

Thanh âm quen thuộc, làm cho ý cười trên mặt Tần Lạc Y càng ngày càng sâu, ánh mắt không bị che khuất lộ ra khỏi khăn lụa cười đến nở hoa.

"Nga..."

Một tiếng "nga" này có chút dài, thân mình nha đầu Tuyết Nhi kia nghe được thanh âm, ngữ điệu kéo dài, không tự chủ được run rẩy.

"Nguyên lai là nha đầu của tỷ tỷ, ta đã nói mà, thấy thế nào lại nhìn quen thuộc như vậy..."

Những lời này vừa nói ra, không chỉ có sắc mặt Tuyết Nhi càng trắng, sắc mặt Tần Lạc Hàn cũng có chút trắng.

"Ha ha, muội muội đây là nhớ ra rồi? Chúc mừng, chúc mừng a..."

Trong mắt Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi cũng là sáng ngời, trông mong nhìn nàng.

Tần Lạc Y âm thầm cười lạnh, lắc lắc đầu, cố tình ảo não nói: "Không có, liền cảm thấy nhìn đến nàng có chút quen mắt thôi... Ai, cũng không biết chuyện trước kia, ta khi nào mới có thể nhớ đến..."

Tần Lạc Hàn âm thầm dài thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong mắt Hạnh Nhi, Liễu Nhi lại hiện lên thất vọng.

Tần Lạc Hàn kéo kéo khoe môi, cố gắng làm cho ý cười trên mặt tự nhiên lên một chút: "Tam muội muội không nên gấp gáp, hết thầy thuận theo tự nhiên đi, Khinh La cùng Uyển Tinh cố ý đến thăm ngươi...Tối có chút sớm, các nàng sợ quấy rầy ngươi,vẫn đang ở Vọng Hà đình chờ!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Nữ nhân không hay ho

Editor:HamNguyet

Vân Khinh La là nữ nhi Vân thừa tướng quyền cao chức trọng ở Sở quốc,mà còn lại Mạnh Uyển Tinh là chất nữ bên nhà ngoại thích Mạnh thái hậu.

(ngoại thích:nhà ngoại)

Hai nữ nhân này lớn lên đều thiên kiều bá mị, xinh đẹp dị thường, hơn nữa trên người mặc y phục tinh xảo chế tác tỉ mỉ, trang điểm xinh đẹp như hoa hải đường nở rộ ngoài đình.

Trong Vọng Hà đình,bên mỗi Tần Lạc Y mang theo cười đậm, một bên tao nhã uống trà, một bên bất động thanh sắc đánh giá hai nữ nhân này.

Lúc trước, Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi lặng lẽ nói cho nàng, trước kia nàng cực thích hai người này, thường xuyên thỉnh các nàng đến phủ chơi đùa...

Nàng cũng thật sự không hiểu Tần Lạc Y đòi trước thích hai nữ tử này ở điểm gì,hai người này rõ ràng trên mặt tươi cười, nhưng là trong mắt thần sắc hèn mọn, như thế nào cũng che dấu không được!

"Lạc Y muội muội, hi hi, ngươi còn nhớ rõ sao, ngày đó ngươi vụng trộm nhìn lên Tam hoàng tử, liền từ nơi đó ngã xuống nước!" Mạnh Uyển Tinh chỉ vào ngôi đình cách đây không xa, cười hi hi nói với nàng, đáy mắt mang theo một tia ác ý trên ghẹo.

Vân Khinh La quay đầu đi, nhìn xa xa, cũng "xuy" một tiếng nở nụ cười:"Hiện tại bên ngoài đều lưu truyền muội muội vì bị nước cuốn trôi đi khăn che mặt, nên mới lún quẩn trong lòng...Lạc Y muội muội, ngươi thật ngốc! Sau thành thân, Tam hoàng tử sớm hay muộn cũng sẽ biết chân diện thật của ngươi, làm cái gì lún quẩn trong lòng như vậy a?"

Vừa nói chuyện, còn một bên hướng tới trên trán nàng nhìn nhìn. Đáng tiếc nơi đó dùng tử ngọc cao, một chút dấu vết cũng không có, làm cho nàng hơi có chút thất vọng.

"Đúng vậy, Lạc Y muội muội, ngươi về sau cũng không thể như vậy...Khinh La nói đúng,mặt ngươi sớm hay muộn Tam hoàng tử cũng xem, không chỉ có xem, đến lúc đó còn muốn thân đây, hi hi,sau thành thân,chẳng lẽ ngươi định không tháo khăn che mặt ra cho Tam hoàng tử thấy sao?"

Mạnh Uyển Tinh vòng vo đảo mắt như hạt châu, đột nhiên cũng che miệng cười cười trên choker.

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút sắc lạnh,con ngươi lưu ly tối đen sáng bóng chợt loé nhìn các nàng,trong mắt lộ ra nghi hoặc thần nhiên: "Sự tình trước kia ta đều không nhớ được, bắt quả nường ta kể...Do ta không cẩn thận đụng phải trán, các ngươi vì cái gì nói ta nghĩ không ra a? Hơn nữa, bắt quả bị người nhìn thấy mặt mà thôi, ta có cái gì mà phải lún quẩn trong lòng?"

Hai nữ tử này, làm sao có bộ dáng tới thăm nàng,rõ ràng chính là đến chạm vào chỗ đau của nàng!

Nàng không phải bản tôn Tần Lạc Y, nghe xong lời này liền hiểu được tâm tình Tần Lạc Y(bản tôn), nếu thật sự Tần Lạc Y(bản tôn) nghe xong, chỉ sợ sẽ nổi lên tâm tư muốn chết thêm một lần nữa!

Ba người Tần Lạc Hàn giật mình, rất nhanh hai mặt liếc mắt nhìn nhau một cái. Lập tức Vân Khinh La vươn tay chỉ, hướng về phía Mạnh Uyển Tinh cười căn vặn nói: "Ta đã nói ngươi hết thầy mấy tin đây chỉ là giả mà, muội muội không phải người như thế, mắt thấy sắp đạt thành tâm nguyện, gả cho Tam hoàng tử, như thế nào sẽ lún quẩn trong lòng đến tự sát a..."

"Ha ha, nguyên lai là ta hiểu lầm!" Mạnh Uyển Tinh trừng mắt nhìn, không để ý lắm cười hi hi nói:

"Không phải là tốt nhất, Lạc Y muội muội, ngươi không biết, ngày đó sau khi trở về, nghe nói ngươi bị thương,ta lo lắng cho ngươi muốn chết, sớm muốn đến thăm ngươi, nhưng nghe nường ngươi nói ngươi cần được nghỉ ngơi nhiều..."

"Đúng vậy, Khinh La, Uyển Tinh, các ngươi đừng nghe người bên ngoài nói hươu nói vượn, muội muội ta như thế nào sẽ lún quẩn trong lòng! Thật là không cẩn thận ngã bị thương!" Tần Lạc Hàn tươi cười thay nàng mở miệng hướng các nàng giải thích.

Tần Lạc Y nhếch môi một cái. Tần Lạc Hàn giải thích, rõ ràng mã hậu pháo!

Tuyết Nhi đi lên châm trà cho các nàng.

Trước châm cho Vân Khinh La, đến phiên nàng thì Tần Lạc Hàn đứng lên, nghĩ muốn đưa tay lấy máy chén trà đặt trên bàn đá cho Tuyết Nhi châm, nhưng nàng xoay người quá mau, khuỷu tay đột nhiên liền đánh vào người Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không khống chế được, mắt thấy ấm trà hướng thân thể nàng đánh tới.

Tần Lạc Y dưới chân vừa động, ấm trà sắp đánh tới người như một kì tích xoay một vòng sau bắn ra ngoài... Sắc mặt Tuyết Nhi kịch biến, thét chói tai, nước trong ấm trà đổ xuống người Mạnh Uyển Tinh nguyên bản vẫn đang ngồi bên cạnh nàng cùng Khinh La nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13-2: Nữ nhân không hay ho (2)

Editor: HamNguyet

"A!"

Mạnh Uyển Tinh thét chói tai nhảy dựng lên, một bên lau nước trà trên người, một bên hướng về phía Tuyết Nhi tức giận nói: "Nha đầu chết tiệt kia, người đang làm cái gì? Người muốn phỏng chết ta a!"

Tuyết Nhi đánh mất ấm trà trên tay, nước mắt rất nhanh chảy xuống, hé ra gương mặt trắng bệch, vọt tới bên người Mạnh Uyển Tinh, vừa nói "hô tỳ đáng chết" vừa giúp nàng chà lau nước trà trên người.

Mạnh Uyển Tinh một cước liền đá văng nàng ra, về mặt đỏ bừng, ở tại chỗ gấp đến độ giơ thẳng chân.

Tần Lạc Hàn ngăn ngo, không biết vì cái gì rõ ràng nước trà hẳn nên đổ lên người Tần Lạc Y, như thế nào lại đổ đến trên người Mạnh Uyển Tinh.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, Tần Lạc Y như thế nào tránh ra, nàng hoàn toàn không thấy rõ ràng! Chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Mạnh Uyển Tinh liền nhảy dựng lên...

Vân Khinh La bước lên phía trước hỗ trợ. "Lạc Hàn, nha đầu kia của ngươi là chuyện gì xảy ra, châm chén trà cũng đứng không vững, người như thế giữ bên người ngươi cũng có thể yên tâm sao? May mắn nước này không phải quá nóng, bằng không Uyển Tinh bị phỏng, nàng có thêm mười cái đầu cũng không đủ chém!"

Tần Lạc Hàn nghe vậy rốt cục tỉnh lại từ trầm tư, cũng đi lên hỗ trợ, một bên lớn tiếng khiển trách Tuyết Nhi, một bên xuất ra khăn tay giúp nàng lau sạch nước trà trên người.

Nước trà này cố ý vì Tần Lạc Y chuẩn bị, trước tiên cố ý lấy đúng liều lượng, độ nóng, hơn nữa Vọng Hà đình cách Thẩm Hương viên không xa, là địa phương nàng cố ý chọn. Một đường lại đây, liều lượng nước trà đều không sai biệt lắm.

Kế hoạch lúc trước của nàng là khiến cho y phục Tần Lạc Y ướt nhẹp, cũng không chuẩn bị trà quá nóng... Lấy tính cách mềm yếu của Tần Lạc Y, cho dù có nha đầu làm đổ nước lên trên người nàng, nếu không tổn hại gì, nàng (Tần Lạc Hàn) chỉ cần nói vài câu trấn an, liền nắm chắc Tần Lạc Y sẽ không nói cho ai biết!

Cho dù hiện tại Tần Lạc Y mất trí nhớ, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nếu có thay đổi... Cũng không có khả năng trở nên thái quá!

Nào đâu biết, nước trà rõ ràng nên đổ vào người Tần Lạc Y, lại cố tình đổ xuống trên người Mạnh Uyển Tinh!

Phải biết rằng Mạnh Uyển Tinh là chất nữ Thái Hậu cực kì sùng ái, nếu nàng khó chịu một chút, đem sự tình hôm nay nói lại, nha đầu Tuyết Nhi kia chết là chuyện nhỏ, nói không chừng còn phải liên lụy đến nàng ở nơi đó Thái Hậu lưu lại ấn tượng không tốt!

"Ngươi không sao chứ?" Tần Lạc Y trong lòng cười đến đắc ý, trên mặt lại mang vẻ lo lắng, đứng bên cạnh Mạnh Uyển Tinh, một bộ dáng còn sợ hãi: "Muốn hay không thỉnh đại phu đến xem ngươi có bị phỏng hay không?"

"Không chết được!" Mạnh Uyển Tinh cắn chặt răng, ánh lửa trong mắt bập bùng, nhìn Tần Lạc Y mang vẻ mặt thương hại nhìn chính mình, không khỏi khiến cho nàng càng thêm tức giận.

Hung hăng trừng mắt nhìn Tuyết Nhi sắc mặt trắng bệch nói: "Lạc Hàn, ngươi nhanh lên đem nha đầu tay chân vụng về này lôi xuống loạn côn đánh chết! Đỡ phải nhìn thêm chương mắt!"

Hôm nay cư nhiên để cho Tần Lạc Y nhìn đến một mặt chật vật của nàng như thế, không hung hăng giáo huấn nha đầu kia một phen, nàng khó tiêu tan khẩu khí trong lòng.

"Không cần, Mạnh tiểu thư, nô tỳ không phải cố ý, người tha cho nô tỳ đi! Tha cho nô tỳ đi..." Tuyết Nhi nghe nói muốn đánh chết nàng, cả người lạnh run, từ một bên vọt lại đây, quý gối dưới chân nàng, không ngừng đập đầu nói.

"Uyển Tinh, thực xin lỗi, người nể tình mặt mũi của ta, xin bớt giận, trở về chúng ta sẽ hảo hảo giáo huấn nàng một chút, ta trước đưa người đến phòng ta đổi kiện y phục đi, y phục ấm, cẩn thận cảm lạnh." Tần Lạc Hàn tiến lên bồi cười khuyên nhủ.

Mạnh Uyển Tinh sắc mặt tốt hơn một chút. Nha đầu Tuyết Nhi kia sắc mặt lại kịch biến, chuyện tình hôm nay tiểu thư giao cho không làm tốt, lại chọc giận Mạnh tiểu thư, chiếu theo tính tình tiểu thư, sau khi trở về chính mình không chết cũng phải lột một tầng da!

Kế hoạch hôm nay không thành, chỉ có thể làm tốt chuyện tình phu nhân cùng tiểu thư giao cho, nói không chừng tiểu thư cao hứng, nàng còn có một con đường sống.

Nghĩ đến đây, nàng đứng thẳng dậy, mạnh mẽ lần nữa hướng tới Mạnh Uyển Tinh xông đến, ôm chặt lấy chân của nàng: "Mạnh tiểu thư, người tha cho nô tỳ, Tuyết Nhi không cố ý... Cầu người tha cho nô tỳ đi!"

Sắc mặt Mạnh Uyển Tinh vừa mới tốt lên một chút, lại lần nữa thay đổi, hung hăng đem nàng một cước đá văng ra: "Cút ngay!"

Tuyết Nhi bị nàng đá ra ngoài, liền thẳng tắp hướng tới vị trí Tần Lạc Y đứng thẳng đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Độc nhạc không bằng chúng nhạc

Editor: HamNguyet

(độc nhạc không bằng chúng nhạc: Một người vui không bằng mọi người cùng vui)

Ở phía sau Tần Lạc Y, là một hồ sen đang thời kì nở rộ.

Bên trong phượng mẫu Tần Lạc Y hiện lên một chút tinh quang kinh thường, trên mặt lại đột nhiên thất sắc, sợ hãi kêu lên một tiếng, nhào về phía bên cạnh, gắt gao ôm lấy một cây đại thụ bên cạnh hồ sen.

"Tùm!"

"Tùm!"

"Tùm!"

Tiếng rơi xuống nước liên tiếp vang lên, cùng với tiếng thét kinh thanh chói tai. Tần Lạc Y quay đầu nhìn bốn người rơi vào xuống nước, trong mắt hiện lên một chút ý giảo hoạt.

Vừa rồi đúng lúc Vân Kinh La đứng bên người nàng, nàng tránh ra, nha đầu Tuyết Nhi kia không khống chế được, liền thẳng tắp nhào vào trên người Vân Kinh La. Vân Kinh La theo phản xạ đưa tay kéo lấy Tần Lạc Hàn bên cạnh, trên tay Tần Lạc Hàn lại giúp đỡ Mạnh Uyển Tinh... Cuối cùng liền biến thành Tuyết Nhi đem ba người Tần Lạc Hàn đều rơi xuống hồ sen!

Từ xa phóng tới mấy đạo thân ảnh mạnh mẽ, tới đầu tiên là một thân ảnh mặc sắc -- Trần Nam Vương Tần Lăng Vân, bên cạnh hắn, là một nam tử bạch y cực trẻ tuổi.

Mũi chân Tần Lăng Vân điểm nhẹ, xuất hồ ý liệu trước không quản những người khác rơi xuống nước, mà rất nhanh phóng đến bên cạnh Tần Lạc Y, một tay ôm nàng đưa đến địa phương an toàn, sau đó mới phát tay đối với đám thị vệ theo sát phía sau hắn nói: "Mau, đi xuống cứu người!"

"Tùm" một tiếng, bốn người Tần Lạc Hàn rất nhanh được người từ trong nước cứu lên.

Vân Kinh La một đầu lẫn khuôn mặt dính đầy nước bùn, quả thực giống vịt hoang chết từ hồ nước đi ra bình thường, trên một thân y phục xinh đẹp của Tần Lạc Hàn cũng dính đầy bùn, nguyên bản bộ tóc chải chuốt từng sợi một cũng tán loạn xuống dưới, tay áo Mạnh Uyển Tinh nứt ra, lộ ra cánh tay mảnh khảnh, bất quá trên cánh tay cùng y phục tất cả đều là nước bùn, hoàn toàn đã không còn vẻ tao nhã, cao quý như trước.

Nha đầu Tuyết Nhi kia từ lúc được cứu lên, liền quý trên mặt đất, cúi thấp đầu xuống, sợ tới mức nói đều nói không được. Cả người run run không thôi, giọt nước tí tách từ trên người nàng rơi xuống, có vẻ dị thường chật vật.

Mạnh Uyển Tinh ở trong nước uống vài ngụm nước bùn, hai mắt phun lửa, lau một phen nước trên mặt, một bên ho khan, một bên chuẩn bị phát tác, ánh mắt đột nhiên đảo đến nam tử bạch y đứng một bên Tần Lăng Vân, trên mặt tức giận đột nhiên như kỳ tích biến mất, căn môi vẽ mặt ủy khuất, lả chã

chực khóc: "Uyển Tinh gặp qua Vương gia, Tam hoàng tử điện hạ!"

Tần Lạc Y đứng bên cạnh Tần Lăng Vân trong lòng vừa động, mâu quang không dấu vết hướng tới nam tử bạch y nhìn lại.

Tam hoàng tử...

Chẳng lẽ nam nhân này, chính là vị hôn phu tiện nghi của nàng-- Sở Dật Tu?

Sở Dật Tu thoát nhìn thập phần trẻ tuổi, thân ảnh đứng thẳng cao lớn, trong bừa bãi lộ ra tiêu sái, trong tiêu sái lộ ra cao quý.

Mây kiếm mất sáng, đôi môi cánh hoa, mang theo độ cong như vầng trăng khuyết phía chân trời, hơi thở nhẹ nhàng tự nhiên, mặc dù hắn không làm cái gì cũng khiến cho người ta có loại cảm giác như hắn đang cười.

Nhưng nếu nhìn kỹ cẩn thận, sẽ phát hiện trong ánh mắt ôn nhuận của hắn mang theo đậm đặc lạnh nhạt rõ ràng.

Khóe môi Tần Lạc Y ẩn dưới khăn lụa trắng nhẹ nhàng cười cười, trong mắt rất nhanh xẹt qua một chút thần sắc mỉa mai. Quả nhiên là phong thần tuấn đạt, tiêu sái phong lưu... Khó trách bọn hạ nhân lưu truyền một người quá dị phé vật như nàng không xứng với Tam hoàng tử!

"Tĩnh nhi, không cần hành lễ, thời tiết lạnh, người trước đem y phục trên người đổi đi!" Ánh mắt Sở Dật Tu nhìn lướt qua trên người Mạnh Uyển Tinh, lập tức dời đi, dừng đến trên người nha đầu Tuyết Nhi đang lạnh run quỳ trên đất.

Mạnh Uyển Tinh sau khi rơi vào trong nước, y phục đẹp đẽ quý giá hoàn toàn ướt đầm, gắt gao dán tại trên người, lộ ra đường cong linh lung, ống tay áo cũng bị rách mảnh lớn, lộ nguyên một cánh tay...

Tần Lạc Y thấy thế, trong mắt hiện lên một chút ý cười, thầm nghĩ trong lòng, Sở Dật Tu này coi như là một quân tử.

Nghe thanh âm ôn nhu giống như có thể trấn an lòng người kia, hốc mắt Mạnh Uyển Tinh đỏ lên, gật gật đầu, nha hoàn, bà tử nghe đến động tĩnh vội vàng tiến lên đỡ nàng rời đi.

Vân Khinh La cùng Tần Lạc Hàn chật vật tiến lên hành lễ, cũng cắn răng được người nâng đi. Tần Lạc Y về mặt lo lắng thuận thế đi theo bọn họ rời đi, Tần Lăng Vân gật gật đầu, không có ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14-2: Độc nhạc không bằng chúng nhạc(2)

Ánh mắt Sở Dật Tu sâu thẳm dừng trên bóng dáng Tần Lạc Y rời đi, có chút đắm chiêu nghĩ.

Hắn cùng Trần Nam Vương Tần Lăng Vân vừa rời mặc dù cách xa, nhưng sự tình phát sinh trong đình thấy được nhất thanh nhị sở.

Nha đầu quý trên mặt đất kia hắn thấy rõ ràng nàng ta muốn hướng tới trên người Tần Lạc Y, không nghĩ tới bị nàng trong lúc vô ý tránh ra, thậm chí người vừa rời nguyên bản ngã xuống nước cũng có thể là nàng... Nàng cuồng quật ôm lấy thân cây đại thụ bên cạnh, ngược lại khiến cho ba người nguyên bản đứng ở một bên lại rơi xuống nước...

Tần Lạc Y không có linh lực, hiện tại mới tới thì sơ giai, vẫn khó có đột phá, phản ứng vừa rồi của nàng, đối với một người không hề có linh căn mà nói, không khỏi quá mức nhanh nhẹn đi! Nếu nói nàng may mắn tránh qua... Hai lần đều vừa đúng như vậy, không khỏi quá mức trùng hợp...

Thẩm Hương viên cách Vọng Hà đình gần nhất, ba người rơi xuống nước đều bị nâng đến Thẩm Hương viên.

Nương Tần Lạc Hàn Chu di nương là một mỹ nhân bại hoại, thoát nhìn tuổi tác cùng Tạ Như Yên lớn nhỏ không sai biệt lắm, khóe mắt xé, tướng nhìn có chút không tốt, trong mắt lóe tinh quang, nhìn đến bộ dáng ba người Mạnh Uyển Tinh chật vật đến cực điểm, không khỏi ngăn ra, lại nhìn đến Tần Lạc Y đi theo bên cạnh các nàng lông tóc vô thương, trong mắt nghi hoặc càng sâu.

Bất quá nàng là người khôn khéo đến cực điểm, sau khi ngăn ra, lập tức phản ứng lại đây, một bên trong miệng vội vàng hỏi đây là chuyện gì xảy ra, một bên đem ba người Mạnh Uyển Tinh đón đi vào, rất nhanh phản phó nha đầu, bà tử đun nước ấm tiến vào.

Tần Lạc Y nhìn Chu di nương về mặt lo lắng bộ dáng bận rộn, khóe môi không khỏi trào ra ý cười trào phúng.

Bản sự diễn trò của Chu Mai này quả nhiên là đệ nhất!

Nghe nói lúc trước tiến vào vương phủ, nàng vốn là một nữ hài mồ côi gặp rủi ro, phụ mẫu song vong, ở Đồng thành thiếu chút nữa bị người lăng nhục, ngoài ý muốn được Tần Lăng Vân cứu thoát, sau đó nàng liền cảm động đến rơi nước mắt nguyện làm nô tỳ nhất định phải báo ân cứu mạng, quang minh

chính đại bỏ lên giường Tần Lăng Vân...

Khi đó Tần Lăng Vân vừa mới tang thê không lâu, mang theo nhi tử duy nhất thê tử lưu lại-- Tần Thiên, chung quanh lịch lãm giải sầu,nhìn nàng chiếu cố Tần Thiên chu đáo,người lại chịu khó,thương hại nàng cơ khổ vô y, liền lưu tại bên người.

Bất quá Chu Mai này có thủ đoạn cao, không đến vài năm sau, đã được Tần Lăng Vân nâng lên thành thiếp thất, sau đó có nữ nhi Tần Lạc Hàn.

Chính là đáng tiếc,bụng của nàng không chịu thua kém, mười mấy năm qua, cứ nhiên chỉ sinh được duy nhất một nữ nhi Tần Lạc Hàn,sau liền không thấy tin tức gì nữa.

Chu Mai nghe nói ba người Mạnh Uyển Tinh bị nha đầu Tuyết Nhi bên người Tần Lạc Hàn xô ngã xuống hồ sen,quá sợ hãi, về mặt áy náy, không nhận được hưởng hai người Mạnh Uyển Tinh bồi tội.

Tạ Như Yên nghe được tin tức,rất nhanh liền chạy lại đây.

Nàng không chỉ mang đến ba bộ y phục mới tinh xảo, còn mang đến được vật khư hàn cực kỳ quý báu, đợi ba người Mạnh Uyển Tinh đổi xong y phục, uống xong được vật khư hàn, lại phái lão ma ma tâm phúc trong vương phủ đưa Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Kinh La trở về.

Ngày hôm sau, lại tự mình mang theo lễ vật tinh khiết tế tuyền, tới cửa hỏi thăm hai người.

Cũng may hai người đổi y phục đúng lúc, vẫn chưa cảm mạo, cũng không tạo thành thương tổn nào khác, càng thêm sự kiện Trần Nam Vương phủ hiện tại nổi bật, Vương phi lại tự mình tới cửa thăm, còn mang đến không ít thuốc bổ,Vân-Mạnh hai nhà cho dù tiếp tục đau lòng nữ nhi, tự nhiên cũng không thể bởi vì chuyện ngoài ý muốn này trách tội Tần gia, việc này rất nhanh liền đi qua.

Chẳng qua Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Kinh La tốt lắm, Tần Lạc Hàn vốn không được may mắn như vậy.

Buổi tối sau khi rơi xuống nước,nhiệt độ trên người nàng bắt đầu nóng lên, ước chừng nhiệt độ cao năm ngày, mới chậm rãi lui xuống dưới, thiếu chút nữa đi đời nhà ma,Chu Mai kia sợ tới mức năm ngày đều chiếu cố nữ nhi không rời nửa bước.

Đương nhiên, Tần Lạc Hàn phát sốt, cũng không phải vì thân thể nàng sức chống cự kém, ngay cả Vân Kinh La cùng Mạnh Uyển Tinh cũng không như vậy, rơi xuống nước liền cảm mạo, mà do nàng động tay động chân trên người Tần Lạc Hàn...

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Lửa cháy đổ thêm dầu

Editor:HamNguyet

Bên trong khư hàn được Tần Lạc Hàn uống,rất dễ dàng bị nàng thả một viên hàn đan vào,sau khi Tần Lạc Hàn rơi xuống nước,trong thân thể vốn có hàn khí,phân lượng hàn khí của hàn đan kia không nặng, cho dù mời đến Hoa ngự y y thuật cao minh, cũng không thể tìm ra vấn đề,chỉ có thể nghĩ đến do nàng rơi vào hồ sen nên nhiễm hàn khí!

Mà hôm nay sau Tần Lạc Hàn chuyển nguy thành an, đã ở bên trong dự đoán của nàng.

Vì lần này, nàng vốn không có ý định lấy đi tính mạng Tần Lạc Hàn! Nữ nhân này,thiết kế hãm hại nàng lập đi lập lại nhiều lần, nàng cũng không muốn để cho nàng ta chết đi dễ dàng như vậy!

Lần này....Chỉ là trước cấp cho nàng một cái giáo huấn nho nhỏ mà thôi!

Làm hại ba người rơi xuống hồ,kẻ đầu sỏ Tuyết Nhi gây nên tự nhiên không có kết cục tốt.

Tạ Như Yên dùng gia pháp, đánh nàng ba mươi đại côn, Tuyết Nhi cũng chỉ còn lại một hơi, Chu Mai kia hận nàng không làm tốt việc, lại hại nữ nhi của mình đi dạo một vòng quỷ môn quan,không những thế còn liên lụy đến nữ nhi Vân thừa tướng cùng chất nữ Mạnh thái hậu, càng làm cho Vương gia vốn đối với nàng thập phần lãnh đạm giờ lại phai nhạt hơn không ít,đương sẽ không phải người đi chiếu cố,mặc kệ nàng chết sống,ném nàng trong phòng tối tự sinh tự diệt, chờ Tần Lạc Hàn hoàn toàn khoẻ lại,tiếp tục chậm rãi tới thu nàng...

Sau khi Tần Lạc Y biết,liền có suy nghĩ cứu một mạng, thu mua tâm nha đầu kia, tương lai đối phó hai mẫu-nữ Tần Lạc Hàn, tất nhiên sẽ có chỗ hữu dụng!

Cùng Đại Hắc lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau một cái, phát hiện nha đầu kia tuy rằng bị đánh cho rất nặng, nhưng thân mình vẫn còn chút ngân lượng tích góp được, Chu Mai mặc kệ nàng sống chết, chính nàng cần rằng nhờ người dùng ngân lượng tích góp mua thuốc trị liệu. Mua thuốc tuy rằng không tốt, bất quá thời gian mấy ngày nay cũng không có biểu hiện chuyển biến xấu.

Nghĩ nghĩ, quyết định tạm thời không động thủ. Chờ thời gian nàng dùng hết ngân lượng tích góp được, không thể nê hà cầu đến trước mặt hai mẫu-nữ Tần Lạc Hàn, lấy oán hận Chu Mai đối với nàng, một chốc sẽ không tiêu được oán khí trong lòng, hoặc là còn có thể mượn cơ hội này lấy mạng Tuyết Nhi... Đến lúc đó nàng lại ra tay cũng không muộn!

Sau đó nàng cũng không tiếp tục chuẩn bị vội vã đi cứu Tuyết Nhi, nha đầu kia nhiều lần hại chính mình, nhìn nàng chịu tra tấn nàng hưng phấn còn không kịp! Đặc biệt bị chủ tử nàng trung tâm tra tấn!

Miệng vết thương nàng khép lại không lâu, tuy rằng lần này không tiếp tục rơi vào hồ sen, bắt quả Tạ Như Yên lại cảm thấy nàng bị kinh hách. Để cho nàng tiếp tục ở trong phòng nghỉ ngơi.

Tần Lạc Y biết chính mình tốt, làm sao ngồi yên được?

Cảm tình đời trước của Tần Lạc Y cùng Tần Lạc Hàn tốt lắm, Tần Lạc Y tự ti, cũng không cùng người khác nói chuyện nhiều, đối với vị tỷ tỷ này cũng thật tâm yêu thích, ngoan ngoãn phục tùng, điểm này, nàng từ miệng nha đầu, bà tử trong phòng biết được.

Đáng tiếc...Nàng(bản chủ) lại tin tưởng lầm người!

Tần Lạc Hàn một lần lại một lần muốn hại nàng, lần này chính mình(ý nói Tần Lạc Hàn) bệnh nặng một hồi, nàng(Tần Lạc Y) ngược lại lông tóc vô thương, trong lòng tự nhiên buồn đến cực điểm, mỗi ngày đều sinh khí..

Tần Lạc Y nhận rồi, Tạ Như Yên bởi vì nàng bị thương,nên không cho phép nàng ra khỏi vương phủ...Quá mức nhảm chán,không biết làm gì, nàng liền lấy danh nghĩa tới thăm Tần Lạc Hàn, mỗi ngày đều phải chạy tới Thẩm Hương viên hai lần.

Nhìn đến Tần Lạc Hàn cùng Chu Mai rõ ràng hận nàng muốn chết, lại không thể không dùng khuôn mặt tươi cười với nàng,bộ dáng miễn cưỡng cười vui cùng nàng thân thiện nói chuyện,trong lòng nàng liền cảm thấy thập phần thích ý!

Năm ngày sau Tần Lạc Hàn hạ sốt, theo lý thuyết nàng thể chất tốt thể cao giai,kinh mạch trên người đều đã đã thông không sai biệt lắm,lễ ra rất nhanh hảo hảo đứng lên mới phải, bắt quả bởi vì nàng mỗi ngày đều đi kích thích nàng hai lần, tức giận đến mức nằm ở trên giường lắm, sáu ngày mới xuống được giường.

Đương nhiên,đồng thời trêu đùa mẫu-nữ Tần Lạc Hàn, nàng cũng không quên chính sự của mình.

Lần này người nghĩ thiết kế hại nàng là hai mẫu-nữ Tần Lạc Hàn, Chu Mai không có linh lực,chưa từng tu luyện, Tần Lạc Hàn tuy rằng là tối thể cao giai, bắt quả trong cơ thể không có linh lực, không thể dùng linh lực đến công kích người, Tuyết Nhi kia cũng vậy...Nên nàng mới may mắn dựa vào tu luyện thân thủ nhanh nhẹn ở hiện đại thắng bọn họ một ván!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15-2: Lửa cháy đổ thêm dầu (2)

Editor:HamNguyet

Bắt quả, nếu nàng gặp gỡ cao thủ như Tần Lăng Vân...Không nói Tần Lăng Vân, chính là Sở Dật Tu,nàng đều không phải đối thủ của bọn họ!

Ở thế giới kia nàng cường đại tự do,đến thế giới này vận mệnh lại bị nắm trong tay người khác,cảm giác này thật sự khiến nàng khó chịu!

Lại đi tăng thư các, chọn lựa hai bản công pháp cao giai tu luyện, muốn thử đã thông kinh mạch thân thể...Nhưng cho dù thử vài ngày,cũng không dùng được!

Hiện tại thân thể này, thật sự hoàn toàn không thể dùng phương thức này tu luyện!

Sau khi thất vọng, Tần Lạc Y chỉ phải tuyệt cửa tâm tư này, tính dựa theo phương thức dùng đan dược đến phụ trợ tu luyện!

Tuy rằng Trần Nam Vương phủ ở Sở quốc quyền thế khuynh thiên, nàng có đủ năng lực chính mình luyện chế đan dược, nhưng dược tu...Vẫn là lựa chọn cuối cùng!

Vì kiếp trước nàng tu luyện quá, so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, dược tu muốn không ngừng tấn giai, cần phải có tài lực thật lớn duy trì!

Không có bạc, liền không thể tìm dược liệu, không có dược liệu, căn bản không cần nói tới luyện đan tu luyện!

Kiếp trước nàng tư chất vô cùng tốt, tu luyện đến cảnh giới tiên thiên, cũng tiêu phí của Lam gia rất nhiều dược liệu trân quý! Hiện tại thân thể này thậm

chỉ không thể tu luyện Thánh Long võ đạo, cũng không biết được tu có hiệu quả như thế nào...

Nàng là người thuộc phái hành động, nghĩ đến liền làm, đặc biệt loại chuyện tình liên quan đến lợi ích của nàng.

Được liệu bên trong trữ vật hữu hiệu, Lam gia mặc dù có bí cảnh được điền, cũng có người chuyên môn trông giữ, tu luyện giả muốn dùng đều phải đăng ký, không làm cho người ta tùy ý lấy đến dùng.

Được liệu nàng tồn trữ tuy nhiều chủng loại, nhưng lưu lượng mỗi dạng được liệu không nhiều, trong đó rất nhiều đều bị nàng lấy đến chuẩn bị luyện đan, còn chưa kịp luyện, còn có đan được nàng chính mình luyện ra, dùng để đổi trả về được liệu hữu hiệu!

Nếu tiếp tục trở thành được tu, trước tiên phải tìm được nguồn được liệu ổn định mới được!

Nàng đối với Tạ Như Yên cùng Hạnh Nhi, Liễu Nhi nói bóng nói gió, biết Trần Nam Vương phủ cũng không gieo trồng được liệu, bởi Tàn Lăng Vân không dùng được! Còn có, luyện đan sư trên phiên đại lục này vô cùng ít! Rất nhiều người tu luyện có thiên phú cao, nhưng không có thiên phú luyện đan, linh khí trên Thánh Long đại lục dư thừa, được liệu so với thế giới trước kia của nàng đa dạng hơn, nhưng đan được lại thập phần hiếm lạ!

Tin tức tốt như vậy làm cho Tàn Lạc Y hưng phấn không thôi, luyện đan sư trên Thánh Long đại lục thừa thớt... Như vậy nàng có thể thu thập được liệu luyện đan, sau đem đan được lấy đến bán đầu giá đi...

Giá đan được, tự nhiên so với được liệu cao hơn nhiều! Cứ lặp lại vòng tuần hoàn như vậy, nàng có đủ được liệu đến tu luyện, hẳn cũng không phải việc gì khó!

Sau một tháng nàng xuyên đến đây, thừa dịp Tàn Lăng Vân cùng Tạ Như Yên không ở trong phủ, nàng rốt cục tìm được cơ hội ra ngoài...

Đại Hắc né qua người trong vương phủ, đem nàng từ bên trong tường vây đi ra ngoài, tìm một địa phương yên lặng, nàng đem khăn lụa trên mặt tháo xuống, lại lần nữa thay đổi một thân y phục cực bình thường, đương nhiên, khuôn mặt được dịch dung bằng lớp màu đen, bên trên còn thân nhiên điểm thêm mấy khối tàn nhang.

Vết mẩn đỏ sau khi biến mất, làn da trắng nõn thủy nộn, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, nàng hiện tại đối với kinh thành cũng không hiểu biết, cứ như vậy đi ra ngoài, quá mức dẫn người chú mục.

Sở quốc là lãnh thổ rộng lớn cường đại nhất trên Thánh Long đại lục, kinh thành Sở quốc tự nhiên cũng phồn hoa náo nhiệt đến cực điểm, các loại cửa hàng từ lâu nằm ở hai bên đường, người xem hoa cả mắt, xe ngựa trên đường như nước chảy, người đi đường lui tới không dứt.

Kiếp trước Tàn Lạc Y kiến thức quá vô tận phồn hoa, lần đầu tiên bị kiến trúc cổ kính nhân hòa hấp dẫn, sau một lát cảm giác mới mẻ qua đi, nàng cũng không tiếp tục xem xét không mục đích, tìm được một cửa hàng chuyên bán được liệu đi vào.

Lúc này đúng là buổi sáng, bên trong cửa hàng không ít người, có nam tử, cũng có nữ tử, người người tinh thần sáng láng, trong tay cầm bảo kiếm, hoặc cầm pháp khí... Tàn Lạc Y mâu quang chột lóe, trong lòng hiểu được, người có thể tiến vào nơi này, tự nhiên đều là người có linh căn có thể tu luyện!

Thân thể của nàng mới mười sáu tuổi, bên trong đám người không tính cao, hơn nữa thân là nữ tử, thân thể đơn bạc, không khiến cho người khác chú ý nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Trêu đùa

Bạch trình hoa, liên tham, thảo linh chi, bách nhị hương... Thánh Long đại lục không hổ là đại lục linh khí dư thừa, nguyên bản những loại được liệu này ở địa cầu được cho là được liệu trân quý, cực kỳ hi hữu, nhưng ở trong này chỉ có thể xem như vật phẩm bình thường, giá lại tiện nghi không chỉ hai ba phần!

Tàn Lạc Y càng xem trong lòng càng vui mừng, giá được liệu càng tiện nghi, đối với nàng mà nói, càng có lợi.

Trong cửa hàng sinh ý tốt lắm, không chỉ có người đến mua được liệu, còn có không ít người cầm được liệu đến bán!

Tàn Lạc Y ở bên trong đi dạo gần một khắc, nhìn các chủng loại được liệu bên trong, còn có mỗi dạng giá đều nhìn nhìn, trong lòng hiểu rõ, sau đó đi ra.

*(một khắc: 15 phút)

Lại đi qua hai ngã tư đường, nàng tìm được một cửa hàng chuyên bán đan được -- Thanh Đan phường, không chút do dự tiêu sái đi vào.

Một gã sai vặt diện mạo thanh tú, có bộ dáng thiếu niên cười đón lại đây, bắt quả độn thấy rõ ràng người vào là một nữ tử mười lăm, mười sáu tuổi mặc y

phục bình thường, ý cười ân cần trên mặt hần chậm rãi biến mất, khuôn mặt nổi lên thần sắc ngạo mạn.

Mắt cậu thấy người thấp!

Tần Lạc Y chỉ liếc mắt một cái, liền biết thiếu niên này suy nghĩ cái gì!

Cũng không thèm nhìn tới hần, bước chân thẳng vào.

"Cô nương! Nơi này của chúng ta bán đan dược!"

Thiếu niên thấy thế, sắc mặt thay đổi, đuổi theo, hướng về phía nàng lạnh lùng nói: "Không phải cửa hàng bán dược liệu, người không phải đi nhầm địa phương?"

Ở trong mắt hần, Tần Lạc Y mặc y phục bình thường, trên người lại không có linh lực, như thế nào cũng không giống người mua được đan dược tốt.

Tần Lạc Y không quan tâm hần, ánh mắt nhìn chung quanh cửa hàng một vòng, cửa hàng trưng bày khoảng mười loại đan dược, mỗi loại đều dùng một bình trong suốt chứa, tựa như thủy tinh bình thường ở hiện đại, từ bên ngoài liếc mắt một cái có thể nhìn đến hình dạng, tỉ lệ đan dược bên trong.

Thiếu niên áo xanh thấy nàng không để ý tới chính mình, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, xoay người ngăn trước mặt nàng, ngăn trở tầm mắt nàng đang đánh giá các loại đan dược, hung hăng trừng mắt nàng: "Cô nương người muốn mua đan dược gì?"

Ánh mắt Tần Lạc Y rốt cục dừng trên người hần, đem khuôn mặt lạnh như băng cùng kinh miệt thu hết vào đáy mắt, đôi mắt chớp chớp, hàng mi cong dài tạo lên độ cong duyên dáng, con ngươi che khuất, chợt loé lên u quang trên tức rất nhanh liền biến mất, nghiêm trang nói: "Ta không mua đan dược!"

Quả thế!

Thiếu niên áo xanh hiểu rõ nhếch môi một cái, nếu nói vừa rồi hần hèn mọn cùng kinh thường còn che dấu trong lời nói, hiện tại lại hoàn toàn hiện lên trên khuôn mặt thanh tú, hắt hắt cầm lên, lấy một loại thần thái cao cao tại thượng nhìn xuống, trừng mắt nhìn nàng cười nhạo nói: "Không mua đan dược, người chạy đến Thanh Đan phường chúng ta làm cái gì? Thanh Đan phường chúng ta chỉ bán đan dược! Đại môn ở phía sau người, cô nương thỉnh đi, đi thông thả, không tiền..."

Mặt sau mình có bóng người chớp lên, một đôi tay thương lão vén rèm lên liếc mắt nhìn Tần Lạc Y một cái, lập tức không thèm để ý lui trở về.

Tần Lạc Y dưới chân chưa động, trong mắt nổi lên một chút ý cười giảo hoạt, trên mặt lại cố tình ngốc lăng ngạc nhiên nói: "Thanh Đan phường chỉ bán đan dược sao? Ta nghe thúc thúc ta nói Thanh Đan phường còn muốn mua đan dược, chẳng lẽ ta nghe lầm?"

Lời này tự nhiên không phải nghe thúc thúc nàng nói, Tần Lăng Vân không có huynh đệ! Lời này vừa mới được nam tử trung niên ngẫu nhiên nhắc tới tại cửa hàng bán dược liệu kia nghe được...

"Người muốn bán đan dược?"

Thiếu niên áo xanh kinh hô một tiếng, ánh mắt nguyên bản thật nhỏ trừng lớn, không thể tin tưởng mắt nhìn nàng.

Địa vị luyện đan sư ở Sở quốc tựa như thần thánh, cho dù luyện đan sư chỉ có thể luyện chế ra nhất giai đan dược, cũng sẽ được người tôn sùng, mà trên người nữ tử này không có linh lực, y phục trên người cũng quá bình thường, thấy thế nào cũng không giống luyện đan sư.

Huống chi trên người nàng cũng không có huân chương Sở quốc chuyên môn ban phát cấp luyện đan sư!

"Đương nhiên!" Tần Lạc Y gật gật đầu, ngón tay vừa động, thâm nhập trong tay áo, xuất ra một bình đan đến, phượng mâu tối đen linh động dừng phía trên bình đan, có chút đáng tiếc lắc đầu nói:

"Thúc thúc ta lần này vận khí tốt, ngoài ý muốn luyện ra một lò ngũ giai băng linh đan... Người đã không mua đan dược, ta đây vẫn nên tiếp tục tìm một cửa hàng khác vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16-2: Trêu đùa (2)

Không để ý đến thiếu niên áo xanh đang ngơ ngác nhìn bình đan trên tay chính mình, nàng liền xoay người bước nhanh ra ngoài cửa.

"Thiên! Ngũ giai băng linh đan! Nàng thế nhưng có ngũ giai băng linh đan!" Thiếu niên áo xanh nhìn theo bóng dáng nàng biến mất ở cửa, rốt cục phục hồi lại tinh thần, hét lớn một tiếng, liền hướng tới ngoài cửa đuổi theo.

Nhưng ở ngoài đại môn, làm sao còn bóng người?

Hắn nhìn xung quanh một phen, tìm không thấy thân ảnh mảnh khảnh kia, gấp đến độ dậm thẳng chân, lúc này trên đường nhiều người, hắn muốn đuổi theo lại không biết phương hướng nào chuẩn xác.

Một đạo thân ảnh màu xám rất nhanh xuất hiện phía sau hắn, trên khuôn mặt thương lão lộ ra lời đòi khôn khéo, ánh mắt sáng quắc loé lên, vẻ mặt vội vàng quát hỏi hắn nói: "Ai có ngũ giai băng linh đan...Người nói dễ dàng cho ta!"

Thiếu niên áo xanh há hốc mồm, vẻ mặt ảo não cắn môi nói: "Ông chủ, vừa rồi trên người cô nương kia có ngũ giai băng linh đan..."

"Thật hay giả? Người nhìn rõ ràng?" Sắc mặt lão giả áo xám càng thêm vội vàng.

Đan dược ngũ giai a!

Phẩm chất đan dược cao nhất trong Thanh Đan phường bọn họ, cũng bắt quá mới lục giai!

Thiếu niên áo xanh cắn chặt răng, dùng sức gật gật đầu: "Thấy rõ ràng, đan dược bên trong bình đan ngọc lưu ly trong suốt kia quả thật là ngũ giai băng linh đan! Ta...Ông chủ, đều do ta...Ta không nghĩ tới trên người của nàng thể nhưng có đan dược ngũ giai! Nàng cứ nhiên tới bán đan dược!"

Nếu sớm biết rằng nàng tới bán đan dược, hắn nào dám khinh thường như vậy... Thanh Đan phường của hắn tồn tại được lâu năm qua, lần đầu tiên có chuyện nhìn nhầm người!

"Tiểu tử hỗn trướng! Người chờ...Trở về ta tiếp tục tính sổ với người!" Lão giả áo xám được thiếu niên xưng là ông chủ hừ lạnh một tiếng, đánh một chưởng thật mạnh về phía đầu hắn, lập tức hướng tới ngã tư đường điên cuồng đuổi theo.

Phía sau hắn, còn có mấy đạo thân ảnh cuồng lực mà ra, cũng chia đầu đuổi theo.

Góc phố sáng sủa cách vách, Tàn Lạc Y nhìn mấy đạo thân ảnh đuổi theo, còn có bóng dáng thiếu niên áo xanh kia ảo não quay lại trong cửa hàng, nhếch môi nở nụ cười, trong mắt hiện lên một chút sung sướng.

Nàng thừa nhận nàng cố ý!

Ai kêu gã sai vặt kia mất cầu thấy người thấp chọc giận nàng?

Vừa rồi một lát công phu kia, nàng đã đem hết thấy đan dược trong Thanh Đan phường đều xem vào trong mắt, đối với giá cả trong lòng cũng có suy tính! Ngũ giai đan dược...Ha ha, ngũ giai đan dược đối nàng mà nói, căn bản không tính là cái gì, bên trong trữ vật của nàng, thậm chí ngay cả bát giai, cửu giai đan dược đều có!

Bắt quá phẩm giai đan dược cao nhất của bọn họ, cũng bắt quá mới lục giai mà thôi, nàng xuất ra ngũ giai đan dược đến, đã muốn làm cho bọn họ đỏ mắt! Nếu tiếp tục lấy ra phẩm giai đan dược cao hơn, nàng sợ chính mình hiện tại không có năng lực tự bảo vệ mình, đưa tới phiền toái không cần thiết!

Nguyên bản đem bình ngũ giai băng linh đan kia bán cho bọn họ cũng có thể kiếm một khoản kha khá, sau tiếp tục mua được liệu giá thấp, luyện ra càng nhiều đan dược... Nhưng nàng khó chịu thái độ khinh niết của một già một trẻ trong cửa hàng kia, mới quyết định hảo hảo trêu đùa bọn họ một chút!

Đan phường bên trong kinh thành, khẳng định không chỉ có một cửa hàng này, nàng trước chậm rãi nhìn xem, chọn một cửa hàng thuận mắt đến bán đan dược cũng không muộn!

Nghĩ đến đây, ý cười trên khoé môi nàng càng đậm. Đợi thêm một lát, nàng mới khoan thai tiêu sái ra ngoài.

Thời gian đã gần tới giữa trưa, nguyên bản trên đường náo nhiệt càng thêm náo nhiệt, một chiếc xe ngựa mặc sắc từ xa xa chậm rãi chạy đến.

Xe ngựa thoát nhìn thần bí, xung quanh xe ngựa khắp nơi lộ ra tinh xảo, xa hoa, ngựa kéo cao to, còn có bốn nam, bốn nữ diện mạo tuấn tú, xinh đẹp, cảm kiếm trăm mặt bảo vệ.

Trên người đoàn người phát ra khí thế cường đại lạnh như băng, làm cho người đi đường đều tránh lui.

Tàn Lạc Y nghỉ chân tại một bên, tò mò nhìn đoàn người này.

Thời điểm xe ngựa đi ngang qua bên cạnh nàng, màn xe mặc sắc đột nhiên bị gió thổi lên. Hé ra gương mặt tuấn mỹ đến cực điểm, ánh mắt khép hờ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Khiến người không được

Ngũ quan thâm thúy, mày kiếm chéo lên, con ngươi đen lạnh như băng lại mang theo tà tử hờ hững, trên áo choàng trắng thuần được thêu hoa văn màu bạc lưu động, xảo đoạt thiên công, điểm mỹ tuyệt luân, toàn thân cao thấp tản ra một cỗ khí phách rung động lòng người.

*(-xảo đoạt thiên công: Ý nói những công việc cực kỳ khéo léo, tình xảo đến mức độ tuyệt hảo sánh ngang với trời.

-điểm mỹ tuyệt luân: xinh đẹp tuyệt trần.)

Tần Lạc Y trong lòng âm thầm tán thưởng nam tử tuấn mỹ này, vẻ lãnh khốc càng tăng thêm cho hấn thần bí cùng gợi cảm, phô bày toàn bộ vẻ tuấn mỹ của hấn.

Có lẽ ánh mắt của nàng quá mức lớn mật vô kỵ, người trong xe ngựa đột nhiên giương mắt.

Trong chốc lát tựa hồ có một đạo ánh mắt sắc bén lạnh đến cực điểm dừng trên thân thể nàng.

Đồng tử Tần Lạc Y co rút lại, trên người cả kinh thối ra một thân mồ hôi lạnh, rất nhanh đem ánh mắt thu trở về, dời khỏi xe ngựa.

Trong lòng ngực tim đập nhanh, ánh mắt nam tử kia, sắc bén như kiếm, cho dù ở khoảng cách xa cũng có thể đem người nhìn thấu như bình thường.

Rèm xe ngựa buông xuống, xe ngựa mặc sắc chậm rãi đi qua trước mặt nàng. Ngay tại thời điểm thần kinh Tần Lạc Y buộc chặt vừa mới thả lỏng trong chốc lát, đột nhiên, một đạo kinh khí vô hình, từ phía sau nàng mạnh mẽ đánh úp lại, cùng với mũi nhọn kim loại chói mắt phản xạ ánh nắng, thân thể nàng không chịu nổi chế hướng tới xe ngựa mặc sắc bay qua.

"Ba!"

"Phanh!"

"A....."

Đội Tần Lạc Y phục hồi lại tinh thần, thân thể đã bị ngã thật mạnh vào trong xe ngựa mặc sắc, toàn bộ thân mình từ từ té té ghé vào trên người nam tử bạch y, lọt vào trong tầm mắt nàng là vạt áo màu trắng thêu ám văn, trong mũi tràn ngập làn hương thấp phần đặc biệt trong trẻo lạnh lùng trên người nam tử.

Tần Lạc Y khước môi co rút, nghe thấy bên ngoài xe ngựa âm thanh đánh nhau kịch liệt, chậm rãi ngẩng đầu lên, hướng về phía nam tử bạch y lộ ra nụ cười sáng lạn đến cực điểm.

Nam tử bạch y hít mắt lại lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt sát khí chợt lóe rồi biến mất.

Ý cười trên mặt Tần Lạc Y lại càng thêm sáng lạn, bất quá nàng hiển nhiên đã quên, thời điểm nàng đi ra ngoài đã dịch dung, trong làn da vàng mang theo đen, tiếp tục cười cũng sẽ không biến thành mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, mê không nổi nam tử tuấn mỹ lãnh khốc dưới thân, chỉ lộ ra một hàm răng trắng đều, ở trong xe ngựa âm u thiếu ánh sáng, có vẻ thập phần bất mắt.

"Cái kia...Ta không phải cô ý, mặt sau có người đẩy ta thôi!" Tần Lạc Y một bên cười, một bên giả dựa suy nghĩ muốn từ trên người nam tử đứng lên.

Nam tử bạch y thân mình cao lớn tà tử tựa lưng trên chỗ mềm mại của xe ngựa, ánh mắt lãnh khốc từ trên cao nhìn xuống khóa trụ hai tròng mắt nàng, ánh mắt sắc bén lạnh như băng, nếu ánh mắt có thể giết người như lời nói, Tần Lạc Y không chút nghi ngờ chính mình đã bị lạng tri.

Âm thầm thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Cẩn rằng tiếp tục đi động dưới chân muốn từ trên người hấn đi xuống.

Đáng tiếc vận khí của nàng không tốt, bởi vì bên ngoài xe ngựa đánh nhau lay động lợi hại, ngay tại thời điểm nàng sắp thành công, con ngựa tựa hồ bị thất kinh, hí dài một tiếng, chạy như điên.

"Ba" một tiếng, nàng nặng nề ngã xuống.

Tần Lạc Y thảm kêu một tiếng không xong!

Tay chân điều động, phi thường rõ ràng hướng một bên lăn đi, muốn tránh khỏi thân mình hấn.

Trực giác biết nam nhân này là nhân vật nguy hiểm, nàng nếu một lần nữa bỏ nhào vào trên người hấn, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

"Phanh!"

"Oanh!"

"Ba!"

.....

Bên ngoài náo nhiệt đến cực điểm, tiếng đánh nhau kịch liệt cũng không dừng lại, trong cơ thể nàng hiện tại không có linh lực, cho dù dùng hết lực lượng toàn thân, cực lực muốn ổn định thân mình, cũng không thành công, cuối cùng lại một lần nữa lộn vào trong lòng nam tử bạch y.

Trong mắt nam tử bạch y hiện lên nồng đậm sát khí, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17-2: Khiến người không được

Tần Lạc Y khoé mắt dư quang thấy vậy, cả người tóc gáy lập tức dựng thẳng đứng, trên mặt vẫn như bình thường, về mặt ảo não... Một cây ngân châm rất nhanh xuất hiện trong tay nàng, thừa dịp động tác giả vờ, nhanh chóng hướng tới trên người nam tử đâm xuống.

Ngân châm đâm vào trong cơ thể tạo thành đau đớn rất nhỏ, khiến cho khoé môi nam tử bạch y gọi lên một chút ý cười tàn khốc:

"Người muốn thương tổn ta! Chết!"

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay tròn bóng như ngọc liền hướng tới trên đầu nàng chụp xuống.

Tần Lạc Y ghé vào trên người hắn, đối diện cùng ánh mắt lãnh khốc vô cùng của hắn, đối với bàn tay hắn đưa tới tựa như không nhìn đến bình thường, giờ lên ngân châm trong tay, dĩ thường xinh đẹp nói: "Giết ta, ngươi sẽ cả đời không được! Hắc hắc, không thể nhân đạo... Ngắm lại chúng ta không thù không oán, đâu cần làm như vậy....."

Bàn tay nam tử bạch y đã muốn tiếp xúc đến đỉnh đầu tóc đen của nàng, nghe vậy liền dừng lại, vốn về lãnh khốc hờ hững trên người, càng thêm lạnh như băng khiến người sợ hãi.

Tần Lạc Y vẫn làm như không thấy, nắm chặt ngân châm bình tĩnh nhìn hắn từ trên xuống dưới, ngồi đối diện hắn, còn tao nhã vươn tay hất hất mái tóc đen phần tán sau lưng.

Xe ngựa rốt cục ngừng lại.

"Chủ tử, người đánh lên đã giải quyết toàn bộ!" Bên ngoài xe ngựa mặc sắc, một đạo thanh âm có chút từ tính trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Bạch y nam tử không lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo vẫn đang gắt gao khóa chặt trên người Tần Lạc Y.

Sau một lát, hắn đột nhiên nở nụ cười, chính là kia tươi cười kia liền như phù dung sớm nở tối tàn, lập tức biến mất: "Ngươi tùy tiện châm một châm, cả đời ta sẽ không được? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời ngươi nói sao?"

Nhẹ nhàng vén rèm xe lên, đi ra ngoài, tư thái tiêu sái lưu loát, tay áo trường bào màu trắng bay bay, nhìn như lân bích ba nhộn nhạo theo gió, khiến cho người ta thấy được cảnh đẹp ý vui.

Tần Lạc Y dựa gần cửa sổ xe ngựa, trong phượng mâu linh động hiện lên một chút tán thưởng không chút nào che giấu.

Cái gì là ngọc thụ lâm phong, cái gì là tao nhã cao quý, cái gì là khí phách thiên thành, tại trên người nam tử này, phối hợp một cách hoàn mỹ nhất!

"Vô Ngân, xử lý sạch sẽ một chút, đừng để ô uế xe ngựa!"

"Vâng!"

Một nam tử lam y bộ dạng tuy rằng không bằng nam tử bạch y, nhưng khuôn mặt cũng vô cùng tuấn tú hướng về phía nàng đi tới, ánh mắt hờ hững nhìn đến nàng tựa như nhìn một vật chết bình thường.

Ánh mắt Tần Lạc Y nhìn lướt qua nam tử lam y, lập tức dời đi, lắc lắc ngân châm trên tay, khẽ mở môi đỏ mọng, cười nói: "Ngươi muốn giết ta? Một châm kia của ta cũng không phải là thứ tùy tiện nga, nói cho ngươi cả đời không được, không có biện pháp ôm kiều thể mỹ thiếp trong ngực... Ha ha, ta cũng không lừa ngươi! Giết ta ngươi chắc chắn sẽ hối hận..."

Nam tử lam y trong mắt hiện lên một chút khiếp sợ, cước bộ dừng lại nhìn nhìn ngân châm trong tay nàng lại nhìn về phía nam tử bạch y.

"Chủ tử!"

Bảy người cả nam lẫn nữ trên tay cầm kiếm cũng trùng lớn mắt, bất khả tư nghị trùng mắt nhìn nàng. Trên mặt bốn nữ tử, hiện lên tức giận thậm chí còn hiện lên một chút đỏ bừng.

"Trước cắt đầu lưỡi của nàng, tiếp tục chặt cánh tay nàng cầm ngân châm, ném cho dã cầu ăn...." Sắc mặt nam tử bạch y chưa từng thay đổi, quay đầu, nhìn về mặt Tần Lạc Y tươi cười sáng lạn, nhẹ nhàng nhếch môi một cái, trong bờ môi hoàn mỹ lại nhẹ nhàng nói ra lời nói tàn khốc đến cực điểm.

Vô Ngân lĩnh mệnh, tiếp tục hướng về phía nàng đi tới.

Tần Lạc Y nhìn nam tử bạch y xa xa khoanh tay mà đứng, trùng mắt nhìn, cười hi hi thanh thúy nói: "Một châm kia của ta đâm vào huyệt trên kỳ môn người... Ai, nếu người thật sự không tin, có thể vận khí thử xem, nơi đó có phải hay không khi vận khí có chút không thoải mái? Còn có cảm giác hơi hơi đau đớn?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Lấy thân thử

Nam tử bạch y nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, ánh mắt lãnh khốc tàn nhẫn nhìn khuôn mặt nàng ý cười trong suốt, mân mê bạc môi.

Tần Lạc Y khoe môi nhếch lên, lấy tay chống cằm, mặc hấn đánh giá.

Bốn nam, bốn nữ im lặng ở chung quanh quan sát, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tám người bọn họ che chở chủ tử

ra ngoài, cư nhiên chủ tử ở dưới mí mắt bọn họ, bị một nữ tử bình thường trên người không có nửa điểm linh lực gây thương tích!

Nếu bị người bên ngoài biết, bọn họ chỉ còn nước một đầu đâm xuống đất chết!

Trên mặt nam tử lam y tuần tú tên Vô Ngân hiện lên một chút tàn nhẫn, nếu không có chủ tử phản phó đối, hẳn sẽ không nề hà phi lên, dừng trước mặt Tần Lạc Y, phát tay chặt đứt một thân gân mạch nàng, mặc dù không thể lập tức lấy tính mạng nàng, nhưng

biến nàng thành phế nhân cũng có thể tạm thời tiêu khí trong lòng bọn họ.

Nam tử bạch y mâu quang chột lóe, không ngăn cản.

Tần Lạc Y khanh khách nở nụ cười, tóc đen phân tán, theo tần suất nàng cười, nhẹ nhàng chớp lên, rõ ràng gương mặt bình thường đến cực điểm, lại bày ra một chút quyền rũ phong tình câu người.

Lại lần nữa giờ giờ lên ngân châm trong tay, thanh âm thanh thúy nói: "Người cũng muốn thử xem tư vị ngân châm của ta? Hi hi, có lẽ động tác của người rất nhanh, ta không gây thương tổn người, bất quá....."

Nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nam tử bạch y cách đó không xa, ánh mắt có chút dao động, lại tiếp tục nói: "Thủ pháp phong huyết thuật kia trừ bỏ ta, trên đời này không có bất luận kẻ nào có thể giải, nếu người không tin, cứ việc giết ta! Ai, cái mạng nhỏ của ta không đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ sợ chủ tử người..."

Thập phần đáng tiếc lắc đầu.

Khoẻ miệng cực lực khếch chế ý cười, nếu không phải biết những người này quá mức nguy hiểm, nàng lại không có năng lực tự bảo vệ mình, nàng thật sự sẽ nhìn không được cười ra tiếng.

Hôm nay cũng là ngày vận khí tốt của nàng.

Nam tử bạch y kia tuy rằng sắc mặt lãnh khốc, nhưng cũng có chút không bình thường, chỉ sợ trên người có thương tích, còn bị thương không nhẹ, người sáng suốt đều biết trên người nàng không có linh lực, nên hẳn mới thả lỏng cảnh giác một chút, thời điểm ghé vào trên người hắn, thân thể chính mình vừa lúc lại chặn tay hắn, nên mới có thể một kích liền trúng...

Nếu như bằng không, có lẽ hiện tại nàng chỉ có thể mặc người xâm lược, bị cắt đầu lưỡi, chặt đứt cánh tay, ném tới vùng hoang vu cho dã cầu ăn.

Về phần nàng nói không ai có thể giải phong huyết thuật.... Đây chính là nàng phô trương thanh thế mà thôi, trong lòng không quá nắm chắc!

Lam gia nàng ở địa cầu kia, là thế gia được tu có nội tình thâm hậu nhất, phong huyết thuật nàng luyện đến lô hỏa thuần thanh, là độc môn tuyệt kỹ

Lam gia, trừ bỏ người trong Lam gia, đương thời quả thật không người có thể giải, nhưng Thánh Long đại lục liền khó nói.

(lô hoá thuần thanh:vô cùng thành thực)

Nàng mặc dù đến đây không lâu, các bộ sách trong Trấn Nam vương cũng nhìn chút, đặc biệt về dược tu cùng phong huyết thuật...

Luyện đan thuật cũng có,nhưng rất ít, hơn nữa đều là thuật luyện đan cơ bản nhất, mà phong huyết thuật căn bản không nhìn thấy!

Mặc kệ có thể giải hay không...Dù sao hiện tại nàng sẽ một mực chắc chắn chỉ có chính mình mới có bản lĩnh giải được! Nếu để cho bọn họ nhìn ra một chút manh mối nào, nói không chừng nàng thật vất vả việc có thêm một mạng cũng phải chấm dứt tại đây!

Vô Ngân bị lời của nàng nói khiến sắc mặt xanh mét, bàn tay giờ lên, lại không dám chụp đi xuống.

Quả thật, ở trong mắt hần,nàng chỉ là nữ tử bình thường không thể bình thường hơn,mạng không đáng tiền,nhưng nếu thật sự như lời nàng nói...Tri hoãn cả đời chủ tử, trong số bọn họ ai cũng không tha thứ cho chính mình!

Nhìn tay thủ hạ chính mình giờ nguyên tại chỗ không hạ xuống,nam tử bạch y hừ nhẹ một tiếng, phát phát tay, trầm giọng nói: "Vô Ngân, ngươi trước tiên lui xuống!"

Vô Ngân nhẩn khí thu tay trở về, tại bên người nắm chặt thành quyền, hung tợn trừng mắt nhìn Tần Lạc Y cười đến sáng lạn,không cam lòng lui ra phía sau vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18-2: Lấy thân thử (2)

Editor:HamNguyet

Bạch y nam tử tao nhã tiêu sái lại đây, quanh thân tản ra hơi thở vô cùng lạnh bạc, đứng trước mặt nàng,từ trên cao nhìn xuống đánh giá nàng.

Tần Lạc Y nghênh đón ánh mắt hần, không chút nào lùi bước.

Nắng dương quang rơi trên thân thể nàng,toàn thân nhiễm một vầng hào quang chói mắt.

"Ta sẽ cả đời không được? Ta sẽ bị một châm kia của ngươi quân chế?"Hần nhếch môi một cái,trong mắt tràn đầy khinh miệt cùng khinh thường: "Ngươi đã đối với chính mình tự tin như thế, chúng ta không ngại đến thử xem tốt lắm..."

Vừa nói chuyện, một bên thân thủ, đem ngân châm trên tay nàng lấy đi,ông tay áo rộng thùng thình theo chiều gió phất trên mặt Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y ngẩn ra, lập tức phản ứng lại đây, vẫn không nhúc nhích mặc hần lấy ngân châm đi.

Con ngươi tối đen linh động phiếm liễm điểm sắc từ trên mặt hần đi xuống phía dưới, lướt qua ngực hần,tiếp tục đến vị trí bụng,khoé môi ý cười càng sâu.

Ánh mắt trên tức rõ ràng không chút nào che lấp,làm cho khoe mắt nam tử bạch y không khỏi co rút,trên mặt duy trì mặt nạ lạnh như băng thiếu chút nữa nhìn không được hồng mắt.

"Ngươi muốn thử như thế nào?"

Một lát sau,ánh mắt Tần Lạc Y ái muội đến cực điểm từ trên bụng hần rời đi,cười đến ánh mắt đều hí thành một đường thẳng.

Nam tử bạch y chăm chú nhìn nàng thật sâu,nghe muốn đem nàng xem thấu bình thường,nữ tử trước mắt này tuy rằng diện mạo bình thường đến cực điểm,trong làn da vàng lộ ra đen, nhưng ngũ quan cực kỳ đoan chính, trên người không có chút khí phong trần,trong lúc giờ tay nhắc chân đều hiện lộ ra giáo dưỡng thấp phần tốt.

Nghĩ đến đây, liền nhận định nàng chẳng qua là phô trương thanh thế mà thôi.

Ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt rất nhanh hiện lên một chút thần nhiên tán thưởng, đừng nói là người thường, chính là cường giả tu luyện đối mặt với hơi thở lãnh khốc trên người hần, cũng không có mấy người có thể bảo trì trấn định thông dong như nàng vậy!

Thuận tay đem ngân châm ném ra ngoài,ngón tay thon dài như ngọc xoa nhẹ mặt nàng, hơi hơi cúi đầu để sát vào tai nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, hạ giọng trầm ngập từ tính nói:

"Chúng ta coi sạch y phục chậm rãi thử! Cho người hảo hảo nhìn xem ta được hay là không được..."

Tiếng nói vừa dứt, trên mặt bốn nam bốn nữ phía sau hần hiện lên một chút ngốc lảng, hiển nhiên không tin lời này cứ nhiên xuất phát từ chủ tử bọn họ, vốn là người bình thường luôn hướng đến lời nói nghiêm túc, khắc chế. Há miệng thờ đốc, lại cuối cùng không ai nói chuyện.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, trong phượng mâu có ánh sáng tựa ngọc lưu ly sáng bóng chớp động, ngón tay nam tử bạch y mát lạnh, trên đầu ngón tay có hương bạc hà thản nhiên, từ trên mặt hần xẹt qua, kích thích trong lòng nàng một trận rung động khác thường.

Trên mặt tràn ra ý cười sáng lạn, không nghĩ làm cho hần phát hiện chính mình khác thường, nâng tay đưa lên mặt hần, nhíu mi nói: "Xem ra người vẫn không tin ta? Ha ha, chỉ cần người không ngại... Ta liền cùng người chậm rãi thử tốt lắm... Chính là... Ta sợ người cuối cùng sẽ hối hận!"

Trong mắt nam tử bạch y hiện lên một chút lợi quang, ngón tay phủ trên mặt hần đột nhiên dừng lại, tươi cười chỉ trong chớp mắt kia như ánh nắng mặt trời, khiến người chói mắt: "Ta đương nhiên không ngại, lại càng không hối hận... Ta sẽ cho người tận mắt xem, ta rốt cuộc có được hay không..."

Tiếng nói vừa dứt, trên mặt lại khôi phục vẻ lãnh khốc, vén rèm xe ngựa lên, còn thuận tay kéo nàng đi vào.

Rèm xe mặc sắc hạ xuống thật mạnh.

Tám người đứng chung quanh xe ngựa hai mặt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng hướng ra phía ngoài đi xa hơn mười bước, chia thành tám hướng vây quanh xe ngựa.

Tần Lạc Y bị khuôn mặt tươi cười tuần mỹ vô cùng khiến cho chính mình có điểm hoảng hốt, nếu không phải vì động tác của hần, nàng chỉ sợ vẫn còn đắm chìm trong vẻ tươi cười tuần mỹ kia.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Thật sự không được

Editor: HamNguyet

Rèm xe dày nặng, ánh sáng bên trong xe ngựa thực tối, nhưng không chút ảnh hưởng đến tầm mắt lẫn nhau, hai người đều rõ ràng đem thần sắc đối phương thu hết vào đáy mắt.

Tần Lạc Y tà tà dựa vào vách xe ngựa phía sau, thực mềm, dựa vào thực thoải mái, phượng mâu tối đen thanh linh nhìn nam tử bạch y, khóe môi mỉm cười, trong mắt lộ vẻ trên tức.

Nam tử bạch y cúi thấp đầu chậm rãi tới gần.

Nàng nhíu mi tâm, nhưng không có lên tiếng, ý cười khoe môi lại càng thêm nồng đậm.

Nam tử bạch y thấy thế, trong mắt hiện lên một chút hồ nghi, sau đó biến thành tức giận, dựa vào nàng càng gần, nâng tay lên, đặt trên lưng nàng, cảm chặt đai lưng, ánh mắt lãnh khốc hiện lên một chút ánh sáng ác ý.

Ánh mắt Tần Lạc Y dừng trên tay hần, trên mặt vẫn là không có biểu tình bối rối như hần mong muốn, trấn định làm cho người ta hận không thể đem nàng dùng sức lay động:

"Người thật sự không sợ..."

Thanh âm hần trầm thấp nghe qua có chút cắn răng nghiền lợi, bởi vì khoảng cách thân mật nên hô hấp nóng rực, phun thật mạnh trên mặt nàng.

Tần Lạc Y nở nụ cười: "Ta vì cái gì phải sợ? Theo như ta nói... Người không được, người không tin..." Vừa nói còn một bên lắc lắc đầu thấp phần đáng tiếc, thờ dài thật mạnh một hơi.

Bạch y nam tử hoàn toàn tức giận. Trên tay dùng sức một chút, liền đem đai lưng của nàng mở ra, khiến y phục phân tán.

Tần Lạc Y thấy thế, trong lòng thấp giọng nguyên rủa một tiếng, âm thầm cắn chặt răng.

Trên mặt vẫn đang bất động thanh sắc, chính là trong mắt ý trào phúng càng đậm.

Thời điểm mùa hè, nàng ngay cả ba lớp đều xuyên qua, chẳng qua bị người mở ra đai lưng mà thôi, bên trong còn có áo sơ mi, thậm chí còn có áo yếm, nam nhân này muốn nhìn cũng nhìn không tới cái gì...

Bất quá lời nói tuy nhiên như thế, nhưng trong lòng vẫn thập phần khó chịu!

Âm thầm hạ quyết tâm, chờ một lát nam tử chết tiệt này, thời điểm biết chính mình thật sự không được, nàng nhất định phải hảo hảo ép buộc hắn một phen!

Tuyệt đối sẽ không dễ dàng chữa khỏi phong bế thuật cho hắn!

Nam tử bạch y nhìn nữ tử trước mặt, bị chính mình sờ ra đai lưng, lại vẫn mang một bộ dáng thờ ơ, không biết vì cái gì, trong lòng đột nhiên liền dâng lên một cỗ cảm giác khó chịu khác thường, phi thường không thoải mái.

Trên mặt tuấn mỹ tuyệt luân lộ ra một chút mỉm cười tà nịnh thị huyết, ánh mắt lạnh như băng từ trên mặt nàng rời xuống, dừng trên xương quai xanh trắng nõn hơi hơi lộ ra của nàng, thậm chí còn lộ ra một chút ít bả vai.

Có lẽ bởi vì trong xe ngựa ánh sáng mờ tối, cổ cùng bả của nàng nhiều năm có y phục bao trùm, nên so với làn da trên mặt trắng hơn rất nhiều, tản ra sáng bóng óng ánh nhuận, mê người đến cực điểm.

Ngón tay phản ứng trước, đã muốn chạm lên, xúc cảm giống như những gì đã tưởng tượng, trắng mịn dị thường.

Tần Lạc Y nhất thời đen mặt, ý cười khoe môi cứng đờ, thiếu chút nữa cắn chặt răng, nhìn lên vẻ mặt kỳ dị của hắn, còn có lãnh khốc trong mắt đột nhiên trở nên nóng rực, lại lần nữa cười nở hoa: "Hiện tại ngươi nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng sờ qua... Nói cho ta biết, ngươi có cảm giác sao?"

Thanh âm nàng quyến rũ mang theo một tia trào phúng rõ ràng.

Nam tử bạch y nghe vậy, trong mắt nóng rực dần dần dâng lên đột nhiên tán đi, lại lần nữa trở nên băng hàn, thậm chí so với lúc trước càng sâu, hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt nàng ý cười trong suốt, bàn tay phủ trên vai nàng dùng sức nắm chặt bả vai của nàng.

Một trận đau đớn từ trên vai truyền đến.

Tần Lạc Y khé mắt co rút, tà liếc bả vai chính mình ẩn dưới ma trảo hắn một cái, ánh mắt lập tức rất nhanh dời, dừng lại trên khuôn mặt lạnh như băng kia, trào phúng nói:

"Nhìn ngươi như vậy, chỉ biết ngươi không có cảm giác, ha ha, còn làm gì nữa? Nhanh lên buông.... Một khi ta cao hứng nói không chừng liền giải khai huyết đạo cho ngươi, nếu không..."

Hất hất lên cằm khéo léo, lời nói ý tứ uy hiếp hàm xúc rất đậm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 19-2: Thật sự không được (2)

"Sờ đến ngươi một chút liền có phản ứng? Ngươi nghĩ chính ngươi là cái gì, vu vật tuyệt sắc?" Nam tử bạch y không buông vai nàng ra như mong muốn, ngược lại càng thêm dùng lực, lạnh lùng giọng mỉa mai nói.

Tần Lạc Y chán nản, hừ nhẹ một tiếng, không chút nào yếu thế trừng lại hắn: "Ngươi còn muốn như thế nào nữa? Ta nói cho ngươi... Ngơ..."

Còn chưa kịp nói xong, bàn tay nắm bả vai nàng đột nhiên dùng sức, thân thể nàng không chịu khống chế hướng tới hắn ngã xuống, bị hắn đặt dưới thân, môi đỏ mọng tức thì bị một chút ẩm áp gắt gao khoá trụ, câu nói còn lại chưa kịp nói ra lời, chỉ nghe thanh âm đứt quãng "y nha".

Thật vất vả, mất sức chín trâu hai hổ rốt cục đẩy được hắn ra, nàng khẩn cấp thối lui về phía sau, lui đến một góc cách hắn xa nhất, sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn nam tử về mặt lãnh khốc đến cực điểm trước mắt, trong mắt lại hàm chứa một tia ý cười đắc ý.

Trả thù!

Nhất định là trả thù!

Tiểu nhân đắc ý!

Nam tử này tuy rằng chỉ chạm bên ngoài môi chính mình, nhưng là... Hắn kia làm sao gọi là hôn a, rõ ràng xem nàng trở thành xương cốt mà gặm cắn!

Thân thể bởi vì dây dưa vừa rồi, trượt không ít quần áo, lại lấy ống tay áo dùng sức xoa xoa miệng, trong lòng khó chịu đến cực điểm!

Cảm giác trong lòng bốc hỏa, làm cho nàng thật sự không chế không được, nhìn không được tiếp tục thấp giọng nguyên rủa.

Nam tử bạch y nhìn môi nàng mềm mại đỏ mọng khác thường, mang theo làn hương thân nhiên ngào ngạt... Thấy nàng lấy tay áo dùng sức xoa mạnh trên môi, tựa hồ muốn lau sạch đi hơi thở chính mình trên mặt nàng, nhất thời biến sắc, ánh mắt dài nguy hiểm nhú chặt.

"Lại đây!"

Tần Lạc Y khước miệng co rút!

Đi qua?

Đi qua để hắn tiếp tục ôm nàng cuồng cần?

Hừ, nàng cũng không ngốc như vậy!

Không để ý đến hắn, cúi đầu đem đai lưng thắt chặt lại, tiếp tục ngẩng đầu lên, trong phượng mâu lộ vẻ trào phúng nói: "Như thế nào? Ngươi còn chưa từ bỏ ý định, còn muốn thử lại?"

Nam tử bạch y nhếch môi một cái, vẻ mặt lạnh băng tạm thời trì hoãn.

"Ta khuyên ngươi vẫn không cần tiếp tục uống phí công phu! Ngươi còn muốn thử... Bỏ cô nương cũng không muốn tiếp tục phụng bồi! Hoặc là ngươi tìm người khác thử, hoặc đem một chương chụp chết ta tốt lắm!"

Nam tử bạch y nghe vậy, sắc mặt vừa mới dịu đi một chút lại lần nữa ngưng kết thành băng, hung hăng trừng mắt nàng.

Nữ nhân này, thật sự không biết sống chết! Hắn lớn như vậy, còn không có một nữ nhân nào dám can đảm đối với hắn kêu gào như vậy!

Trong mắt hiện lên nham hiểm hung ác, một phen đem nàng bắt lấy, lại lần nữa đặt dưới thân, từ trên cao nhìn xuống nàng, vẻ mặt lãnh khốc ngạo mạn nói: "Ta càng muốn ngươi phụng bồi, ngươi phản kháng được sao?"

"Ha ha, chê cười? Ngươi có thể được sao? Liền vừa rồi... Chúng ta kịch liệt như vậy, trên người ngươi chẳng lẽ có cảm giác?"

Con ngươi tối đen linh động hiện lên một chút ác ý đùa cợt.

Nàng hiện tại cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ không biết chuyện gì, vừa rồi hai người triển miên cùng một chỗ, nàng đã phát hiện trên người hắn biến hoá gì cũng đều không có.

Đối với phong huyết thuật của chính mình càng thêm có tin tưởng, hừ, cũng không tin chính mình chưa giải khai cho hắn, hắn dám đối với chính mình thế nào!

Nam tử bạch y cắn chặt răng, hung hăng trừng mắt nàng, trong lòng cũng là chấn động.

Hiện tại mới nhớ đến, vừa rồi khí huyết trong lòng hắn bốc lên lợi hại, nhưng máu đều hướng tới ngực dâng lên, mà không phải xuống dưới...

Càng nghĩ sắc mặt càng khó coi, bàn tay dùng sức nắm chặt hai vai nàng, hô hấp dồn dập phun trên mặt nàng: "Giải huyết! Ta tha chết cho ngươi!" Thanh âm lạnh lùng mang theo phần nộ khó có thể áp chế.

Tần Lạc Y nở nụ cười. Nàng biết nam nhân này hiện tại tin: "Ngươi tha chết cho ta, ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đột nhiên tập kích

Tha chết cho nàng?

Đều là chuyện ma quỷ!

Nhìn bộ dáng hắn hiện tại tức giận chỉ kém không thở huyết, nàng không chút nghi ngờ, nàng chỉ cần giải khai huyết vị cho hắn, hắn sẽ lập tức giết chết chính mình!

Tri nhân tri diện bất tri tâm.....

(tri nhân tri diện bất tri âm:biết người biết mặt không biết lòng)

Có lẽ trước khi hấn giết chết chính mình,sẽ hung hăng tra tấn nàng một phen,phát tiết khẩu khí trong lòng!

Nam tử bạch y khoe miệng co rút, trong mắt hiện lên một chút dị sắc: "Lời nói Đoan Mộc Trường Thanh ta nói ra,đều là nhát ngôn cửu đỉnh, còn chưa từng có người hoài nghi quá! Ta nói tha chết cho ngươi, liền sẽ không hạ thủ lấy tính mạng ngươi! Ngươi cứ việc yên tâm chính là..."

"Nga! Không ai hoài nghi quá sao? Nhưng là ta thực hoài nghi a! Ta cũng không tin tưởng ngươi! Dựa vào cái gì ngươi nói tin tưởng liền tin...Ha ha,người xấu không tuân thủ hứa hẹn chẳng lẽ sẽ đem câu" ta không tuân thủ hứa hẹn" viết trên mặt sao?" Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, không chút khách khí nói ra ý nghĩ của chính mình.

Nguyên lai hấn gọi Đoan Mộc Trường Thanh.

Có lẽ hấn nói là thật sự, nhưng nàng không dám tin!

Thật vất vả sống lại một hồi, nàng cực kỳ coi trọng tính mạng chính mình! Không tất yếu vì một nam tử thuận miệng nói ra lời hứa hẹn, sẽ khẳng khái một mực tin tưởng!

Đời trước nàng đã có được một lần giáo huấn!người quen biết càng sâu,càng dễ phản bội lại, không chút do dự rút đao hướng tới chính mình, hướng chỉ là một người xa lạ!

Tục ngữ nói đúng, thà rằng tin tưởng trên đời có quý, cũng không thể tin lời hứa nam nhân!

Đoan Mộc Trường Thanh nhìn bộ dáng nàng quật cường,nắm chặt bả vai nàng, thiếu chút nữa một chương liền đem nàng đánh chết!

"Vậy ngươi phải như thế nào mới tin?" Hấn buông bả vai của nàng ra, lui trở về, hai tay ôm trước ngực, lạnh lùng nhìn nàng. Đáy mắt nóng rực hơi hơi khác thường, cũng nhanh chóng biến mất.

"Các ngươi chỉ cần đem thứ này ăn vào, ta liền giúp ngươi giải!" Nhìn hấn thối lui, Tần Lạc Y thực vừa lòng,chống tay ngồi dậy, mỉm cười xuất ra một viên đan dược màu nâu, giơ lên trước mặt hấn.

"Ha ha!" Đoan Mộc Trường Thanh cười vang đi ra, trong tiếng cười tràn ngập giọng mỉa mai: "Để cho chúng ta ăn khoả đan dược này của ngươi...Ngươi đây là đang nằm mơ!"

Tần Lạc Y cũng không giận, cười hi hi lắc lắc đầu: "Ta cũng không nằm mơ,các ngươi không nuốt xuống khoả đan dược này, ta sẽ không giải huyết cho ngươi! Yên tâm,đây cũng không phải độc dược gì,đan dược này chỉ khiến cho các ngươi tạm thời vô lực, không thể vận hành linh lực trong cơ thể mà thôi, nửa canh giờ sau, có thể khôi phục bình thường, tuyệt không có tác dụng phụ gì."

Lời nàng nói là thật,đan dược này chẳng qua tăng thêm chút phẩm chất gây tê đặc thù mà thôi, hơn nữa phân lượng không lớn. Nàng cùng bọn họ không thù không oán, cũng không muốn giết bọn họ, chẳng qua muốn cho bọn họ không đuổi kịp nàng thôi!

Thầm nghĩ đáng tiếc trong lòng.Trên người chính mình chỉ có đan dược, không có luyện chế độc phần linh tinh gì, bằng không tùy tiện ném ra một loại không ảnh hưởng toàn cục...Sau đó nàng liền tự do!

Sau khi trọng sinh,thực lực chính mình hiện tại quá yếu,chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn,không còn là thiên tài tu luyện Lam Kiều Nguyệt trước kia...Loại này nọ phòng thân tốt,sau khi trở về sau, nhất định phải chuẩn bị nhiều thêm một chút,để phòng ngừa vạn nhất!

Đoan Mộc Trường Thanh cảm lấy khoả đan dược trên tay nàng, nhìn cũng không nhìn, thuận tay liền ném ra ngoài, tròng mắt nàng lạnh lùng nói: "Mặc kệ là cái gì, chúng ta cũng sẽ không ăn! Ngươi nên chết phần tâm tư này đi.Ngươi đã không muốn giải trừ phong bế thuật cho ta, không sao cả...Ngươi về sau liền đi theo bên người ta, ta có thời gian, chờ ngươi chậm rãi nghĩ thông suốt, lại tới giải huyết cho ta...Bất quá ngươi nghĩ thông suốt nhanh lên, nhất định phải nghĩ thông suốt trước khi ta tìm được người có thể giải khai cho ta, nếu không...Mạng nhỏ này của ngươi cũng không thể giữ lại!" Thanh âm trầm thấp từ tính, mang theo một chút thích ý thoải mái.

Tần Lạc Y nghe vậy,thiếu chút nữa thổ huyết!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20-2: Đột nhiên tập kích

Tuy rằng sau khi xuyên qua, Trần Nam Vương phủ có Tần Lạc Hàn cùng Chu Mai đáng giận, nhưng hai người họ ở trong mắt nàng, liền như tiểu sư huynh nhót bình thường, căn bản không thể đối với nàng tạo thành uy hiếp gì!

Hoàng Thượng đem nàng tử hôn cấp Tam hoàng tử Sở Dật Tu...Nàng khẳng định cũng sẽ không gả cho Sở Dật Tu, nhất định sẽ giải trừ hôn ước, tuy rằng có chút phiền toái, nhưng cũng không phải không có cách nào!

Nói như thế nào cũng đứng trong Trấn Nam vương phủ, so với đi theo bên người nam tử mang khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng này tốt hơn vô số lần!

Hơn nữa những người này còn không biết kết thù oán gì, vừa mới mới bị người đuổi giết...Cái loại bị người đuổi giết qua ngày, nàng cũng không có hứng thú.

Bất quá trong lòng nàng tuy rằng nghĩ như vậy, trên mặt lại cười đến sáng lạn dị thường, gật gật đầu nói: "Tốt, dù sao ta lẻ loi một mình, đang lo không biết đi nơi nào, đã có người nguyện ý bao ăn bao ở đường ta, ta phi thường cao hứng!"

Đoan Mộc Trường Thanh nhìn nàng cười đến vô tâm không phé, nhất thời đen mặt.

Bao ăn bao ở?

Nàng thật đúng là nghĩ tốt!

Nguy hiểm híp mắt, lãnh ý trong mắt càng sâu, đang muốn nói chuyện, thanh âm Vô Ngân ở bên ngoài xe ngựa đột nhiên vang lên: "Chủ tử, có người đuổi theo tới đây!"

Đoan Mộc Trường Thanh quay đầu, vén lên rèm xe mặc sắc nắng nê, đưa mắt trông về phía xa, mấy đạo bóng đen từ phía xa hướng tới phương hướng bọn họ, từ phía chân trời tạt phi mà đến.

Nhéch mỗi một cái, sát khí âm lãnh trong mắt chột lóe mà qua: "Thế nhưng dám đuổi tới, quả thực là tìm chết! Giết! Một người cũng không lưu lại!"

Cũng không nhìn Tần Lạc Y, ổng tay áo phất lên, lưu loát tiêu sái nhảy ra khỏi xe ngựa, lưng hướng xe ngựa, hai tay đặt phía sau người, một cổ khí thế dị thường cường đại từ trên người hân phát tán đi ra.

Tần Lạc Y tò mò tựa đầu nhìn ra ngoài, híp mắt lại cái gì cũng không có nhìn đến.

Đoan Mộc Trường Thanh nghe được động tĩnh phía sau, quay đầu, nhìn trên mặt nàng thần sắc tốt, đột nhiên mở miệng: "Muốn giữ mệnh thì tốt nhất lên hảo hảo ở bên trong, nếu không...Ngay cả chết như thế nào người cũng không biết!"

Sau khi nói xong, không nhìn lại nàng, quay đầu đi, tiếp tục chăm chú nhìn phương xa.

Thời gian trong nháy mắt, năm đạo thân ảnh màu đen ngự kiếm dừng trước mặt bọn họ.

Tần Lạc Y rất nhanh tinh táo đem rèm buông xuống, chỉ hé mở một góc nhỏ vụng trộm hướng tới bên ngoài nhìn lại.

Người tới là bốn nam một nữ, thoạt nhìn đều thực tuổi trẻ, nữ tử duy nhất có gương mặt tinh xảo, nhưng vô cùng lạnh lùng, rất có loại cảm giác mỹ nhân băng sơn.

Bốn nam tử khác, dung mạo tuy rằng không thập phần xuất chúng, nhưng cũng coi như tuần tú, chỉ là khoé mắt bọn họ hân toát ra hơi thở âm lãnh, làm cho người nhìn vào cảm giác thập phần không thoải mái.

Bốn nam một nữ hạ xuống đất, rất nhanh đem đoàn người Đoan Mộc Trường Thanh vây quanh, vẻ mặt đắc ý, cũng không nói gì, trực tiếp liền động thủ, xuống tay thập phần tàn nhẫn, chiêu chiêu đều là đưa người vào chỗ chết.

Tần Lạc Y trong lòng rung mình, thầm nghĩ những người này không biết cùng Đoan Mộc Trường Thanh bọn họ có thù hận gì, còn có những người trên đường đánh lên bọn họ vừa rồi kia...

Thân thủ đoàn người Đoan Mộc Trường Thanh không kém, nhưng năm người kia cũng không phải ngồi không, tuy rằng không đến mức lập tức giết chết bọn họ, cũng đã hoàn toàn chế trụ bọn họ.

Tần Lạc Y xa xa nhìn chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Một cổ linh lực gào thét, còn có kiếm khí tung hoành...Cho dù trước đây nàng đã đạt đến cảnh giới tiên thiên, cũng vô pháp thi triển ra được!

Bàn tay túm rèm buông lỏng, sau một lát thừa dịp người không chú ý, lặng lẽ đứng dậy, lưu loát xuống xe ngựa, hạ thấp thân xuống hướng tới phương hướng rừng rậm rất nhanh chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Gặp lại Sở Dật Phong

Người đến nơi này hiển nhiên muốn đưa đám người Đoàn Mộc Trường Thanh một hàng vào chỗ chết, nếu bọn họ thắng, chính mình chín phần sẽ trở thành đồng lõa bị giết.

Nếu là Đoàn Mộc Trường Thanh thắng, chiếu theo thái độ vừa rồi bọn họ đối với chính mình, hẳn rõ ràng không vội, còn muốn mang theo chính mình bên người...

Cho nên...Mặc kệ bên nào thắng lợi, nàng cũng không chiếm được ưu việt gì!

Còn không bằng thừa dịp hiện tại, bọn họ đánh túi bụi, cũng không ai bận tâm đến chiếu cố nàng, trước tiên nên đào tẩu!

Nghĩ đến đây, động tác dưới chân càng thêm vội vàng đứng lên.

Đảo mắt bỏ chạy đến bên cạnh rừng rậm, đang muốn tiến đi vào, đột nhiên cảm thấy phía sau có một đạo ánh mắt lạnh băng như đao bình thường dừng trên thân thể nàng.

Mạnh mẽ quay đầu.

Vừa lúc đối diện với con người lãnh khốc như muốn giết người của Đoàn Mộc Trường.

Tần Lạc Y nở nụ cười.

Nâng tay lên, hướng về phía hấn dùng lực phát phát tay, xoay người rất nhanh tiến vào bên trong rừng rậm.

Đội chạy ra được một đoạn khá xa, có chút nghỉ mà sợ nâng tay lau mồ hôi trên trán, trên lưng cũng bị mồ hôi lạnh tẩm tấp...

Nếu ánh mắt có thể giết người như lời nói, nàng vừa rồi chỉ sợ đã bị Đoàn Mộc Trường Thanh băm thây vạn đoạn!

Nhưng chuyện hôm nay cũng không thể trách nàng a!

Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính hấn mới phải...Tuy rằng làm cho hấn về sau không được, nàng cũng có chút áy náy, nhưng người không vì mình, trời tru đất diệt!

Nếu hấn không có ý định giết nàng, nàng làm sao có thể trong tình thế cấp bách dùng ngân châm đâm vào huyệt đạo của hấn!

Hơn nữa chính mình cũng nói sẽ giải huyệt cho hấn, do hấn chính mình không đồng ý điều kiện của nàng mà thôi...

Về sau...Cũng không tìm được nàng! Thân thể hiện tại của hấn...Có thể giúp hấn tĩnh tâm tu luyện, ngày khác tu luyện tiến triển nhất định cực nhanh! Hắc hắc, nói không chừng về sau hấn còn phải cảm tạ nàng đây.

Nghĩ đến đây, một chút áy náy duy nhất trong lòng nàng cũng biến mất. Tìm đúng phương hướng vương phủ, lại lần nữa chạy thật nhanh về phía trước.

Thanh âm giao chiến phía sau càng thêm kinh thiên động địa, nàng không dám quay đầu lại, một khắc cũng không dám trì hoãn...Chỉ sợ bọn họ phân ra thắng bại, chính mình liền phiền toái.

"Ngao ô!"

Một đạo thân ảnh màu đen lớn như tia chớp, liền xuất hiện trước mặt nàng.

Tần Lạc Y cả kinh, cảnh giác dừng lại, đội thấy rõ ràng sinh vật lớn trước mặt nàng cư nhiên là Đại Hắc, không khỏi vui vẻ ra mặt.

"Đại Hắc, đến thật đúng lúc!"

Vươn bàn tay vỗ vỗ bộ lông mềm trên đầu nó, còn trìu mến dịu dàng xoa xoa bộ lông mềm mại của nó.

"Ngao ô!"

Đại Hắc cảm giác được loại tình cảm vui mừng của nàng, hưng phấn tựa đầu trên tay nàng cọ cọ, trong ánh mắt nheo lại lóe ra tinh lạng hào quang vui sướng, sau năm úp người xuống dưới.

Tần Lạc Y nâng lên chân ngồi khoát chặt trên lưng nó nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà!"

Đại Hắc đối với phiên rừng rậm này hiển nhiên rất quen thuộc, lựa chọn đường gần nhất, chạy nhanh khoảng gần hai mươi dặm, đã đến phụ cận vương phủ.

Tần Lạc Y nhìn chung quanh, thấy không có người đuổi theo, không khỏi dài thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đổi lại y phục trên người, đem dịch dung trên mặt tẩy đi, lại lấy khăn lụa trắng che lên mặt, mới cùng Đại Hắc thông dong hướng Trần Nam Vương phủ đi đến.

"Tần Lạc Y!"

Đang muốn nhẹ nhàng từ trên góc tường vẩy tiến vào vương phủ, một đạo thân ảnh mặc sắc đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ngăn ở trước mặt nàng. Phụng mầu hẹp dài nồng đậm nghiền ngẫm, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm chính mình.

Khí chất cao quý, khuôn mặt tuấn tú, khoé môi mang ý cười... Đối với Tần Lạc Y mà nói, hết thảy đều không coi là quen thuộc, nhưng ấn tượng thập phần khắc sâu.

Nam nhân này đúng là từ y nam tử, trước ngày đầu tiên nàng xuyên qua, liền bị nàng ám toán, sau đó bị đưa tới vùng hoang vu cấp chính mình giải độc.

"Là người!" Tần Lạc Y nhú mày, khẽ mở môi đỏ mọng: "Người như thế nào ở trong này?" Trong thanh âm thanh thúy dễ nghe có một tia nghi hoặc thâm nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21-2: Gặp lại Sở Dật Phong (2)

Sở Dật Phong đi đến trước mặt nàng, ánh mắt tối đen rạng rỡ căn thân đánh giá nàng.

Miệng vết thương trên trán đã tốt, trơn bóng như ngọc, làn da phi thường nhẵn nhụi, liền như trên người nàng bình thường... Lúc trước chịu thương rất nặng, nhưng một chút dấu vết cũng không có lưu lại.

Khoé môi hoàn mỹ gợi lên một chút tươi cười vừa lòng.

Khôi phục tốt như vậy, xem ra nàng vẫn dùng tử ngọc cao hấn cấp.

Trên mặt che khăn lụa trắng, cơ hồ che khuất hai phần ba khuôn mặt nàng, hết thảy vết mẩn đỏ kia hoàn toàn bị che lấp phía dưới khăn lụa trắng, nàng mặc y phục hoa y hồng nhạt, mái tóc đen mượt, cả người có vẻ quyền rũ mà thần bí.

Một đôi con ngươi linh động trong suốt như nước, tối đen lại trong trẻo dị thường.

Tần Lạc Y nhìn hấn đang nhìn chăm chăm chính mình, ánh mắt sâu thẳm vô cùng, lại không nói lời nào, lại phải mở miệng lần nữa: "Nếu không có chuyện gì ta đi trước, ta hôm nay vụng trộm chạy ra ngoài... Không muốn bị người phát hiện!"

Lại nói tiếp hai người bọn họ còn không tính là nhận thức, thậm chí ngay cả tên của hấn nàng cũng không biết, đã có quan hệ thân mật, lại đứng chung một chỗ như bây giờ, thấy thế nào cũng có chút không được tự nhiên.

Sở Dật Phong che trước người nàng không rời đi, tuấn nhan ôn nhuận bình tĩnh vô ba, bất quá bên trong con ngươi thanh u như ngọc lại tối đen bắt đầu gợn sóng, vì bên trong ngữ khí Tần Lạc Y lộ ra xa cách.

Hơi hơi nhú mày, ánh mắt ngân nga mà sâu xa: "Miệng vết thương của người đã muốn tốt?"

Tần Lạc Y xoa xoa trán, cười gật đầu: "Đã muốn tốt lắm, cũng không lưu lại dấu vết, đa tạ tử ngọc cao của người! Nếu không có tử ngọc cao... Miệng vết thương của ta cũng không tốt nhanh được như vậy!"

Sở Dật Phong gật gật đầu, trường bào mặc sắc bay bay theo gió, thực sự nói không nên lời phong lưu, nói không rõ tiêu sái: "Tốt lắm là tốt rồi... Tần Lạc Y, đã qua một tháng, người có nhớ ra vị hôn phu của người là ai hay không?"

Sau khi nói xong, ánh mắt tối đen gắt gao tập trung trên mặt của nàng.

Về mặt Tần Lạc Y chưa thay đổi, từng mắt nhìn, nghiêng đầu nói:

"Không nhớ được... Bất quá có người nói qua với ta, là Tam hoàng tử Sở quốc, làm sao vậy?"

Hồ nghi nhìn hấn, hiển nhiên không rõ hấn vì cái gì đột nhiên lại nhắc tới việc này.

Kỳ thật... Nàng cảm thấy hai người bọn họ tốt nhất về sau cũng không cần gặp mặt...

Như vậy là tốt nhất!

Thật không biết nam tử này ba ba chạy tới hỏi nàng lời này, đến tột cùng có ý tứ gì.

Sở Dật Phong tỉnh té quan sát liếc mắt một cái, thấy nàng hồ nghi, trên mặt cũng không có biểu tình khổ sở, đột nhiên nở nụ cười, bạc môi duyên dáng giờ lên một độ cong hoàn mỹ: "Ha ha.... Vị hôn phu của ngươi là Tam hoàng tử, Tam hoàng tử Sở quốc phong lưu tiêu sái nhất, lâm thánh sau, ngươi sẽ trở thành Tam hoàng tử phi người người hâm mộ, mà ngươi lại cùng ta có da thịt chi thân... Tần Lạc Y, ngươi hối hận sao?"

Tần Lạc Y ngẩn ra.

Trong lòng cảm thấy, nam tử này cũng đủ nhảm chán, ba ba chạy tới, đã nghĩ muốn nhìn xem nàng hối hận hay không hối hận?

Chắc chắn...Đầu nam tử này thực không thể theo lẽ thường đến suy đoán.

Biết Tam hoàng tử là vị hôn phu của nàng, người hoàng gia, người bình thường chỉ sợ đều tránh xa, hần khen ngược, lúc trước không chỉ đồng ý cấp chính mình giải độc, hôm nay còn cố ý chạy tới...

Bất quá mặc hần kỳ quái, nàng cũng không chuẩn bị tìm hiểu dô hần!

Nam tử này trừ bỏ phá một tầng màng trong cơ thể nàng, sau liền cùng nàng không có vấn đề gì.

Lắc lắc đầu, trong mắt cười: "Chuyện tình ta đã làm, chưa bao giờ hối hận."

Sở Dật Phong nghe được lời nàng nói, ha ha cười, tiếng cười trầm thấp tràn ngập từ tính, mang theo mỉa mai hoặc vô hạn như có như không: "Không hối hận là tốt rồi... Sự tình từ nay về sau liền giao cho ta đi, ta sẽ đối với ngươi phụ trách!"

Sau khi nói xong, nhìn nàng thật sâu một cái, xoay người phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Tự cầu nhiều phúc

Editor:HamNguyet

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn theo bóng dáng hần tiêu sái tao nhã rời đi, ngốc lăng không thôi.

"Ai..."

Vẫy vẫy tay, muốn lớn tiếng gọi hần đứng lại, lại nghĩ tới nơi này cách vương phủ quá gần, vạn nhất bị thị vệ vương phủ phát hiện, rơi vào lỗ tai Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên, đến lúc hỏi đến, nàng không biết nên lấy lý do nào hợp lý.

"Đại Hắc, đuổi theo đi!" Cúi đầu vỗ vỗ đỉnh đầu Đại Hắc, chỉ vào phương hướng Sở Dật Phong vừa rời đi.

Đại Hắc "suru" một tiếng đuổi theo.

Tần Lạc Y một bên tìm người, một bên trong lòng âm thầm nguyên rủa, nam tử chết tiệt này...Hần muốn phụ trách, hần cũng nên hỏi trước rõ ràng nàng có muốn hần phụ trách hay không a!

Nàng cũng không có hứng thú chi vì duyên cớ xuân dược, liền cùng một người không biết chi tiết cùng một chỗ!

Đại Hắc tốc độ rất nhanh, một lát liền thoát ra vài dặm, ánh mắt Tần Lạc Y vẫn nhìn chăm chăm phụ cận nhưng không phát hiện thân ảnh mặc y nam tử.

Trong lòng càng thêm tức giận.

Nhớ tới hần vừa rồi nói hết thảy giao cho hần...Âm thầm cắn chặt răng, nam tử này chỉ sợ không đơn giản, nàng là vị hôn thê của Tam hoàng tử, hần một chút cũng không để ở trong lòng, tựa như làm cho Tam hoàng tử giải trừ hôn ước, bất quá là một cộc chuyện tình bình thường không quan trọng gì.

Thật không biết chính mình hiện tại không tìm được hần, đến lúc đó hần sẽ làm ra sự tình phức tạp gì...

Lại dạo qua một vòng, vẫn không có phát hiện. Sắc trời đã không còn sớm, sau một lát trầm ngâm, chỉ phải buông tha cho việc tìm kiếm, cùng Đại Hắc cùng nhau trở về vương phủ.

Tần Lạc Vân cùng Tạ Như Yên vẫn chưa trở về, càng không ai phát hiện nàng đi ra ngoài một chuyến, Tần Lạc Y yên tâm, nằm ở trên giường, nghỉ ngơi trong chốc lát sau, gọi Hạnh Nhi mang tới nước ấm, thống thống khoái khoái tẩy sạch một phen, sau đó lại ăn chút điểm tâm.

Buổi tối sau khi cùng Tần Lạc Vân và Tạ Như Yên dùng cơm xong, sớm trở về sân, nhưng không buồn ngủ, lấy cớ tản bộ, không cho Liễu Nhi cùng Hạnh Nhi đi cùng, liền mang theo Đại Hắc lẳng lẽ đi Thẩm Hương viên.

Nha đầu Tuyết Nhi bị đánh ba mươi đại bản, ở tại một góc hẻo lánh không sáng sủa trong Thẩm Hương viên, chỉ không cần kinh động đến người Thẩm Hương viên, là có thể tới gần.

"Ồ ô... Tiểu thư, là nô tỳ không đứng, tiểu thư... Người liền xem nô tỳ hầu hạ người hơn sáu năm, cầu ngài cứu nô tỳ đi!"

Cách khoảng mười thước, chợt nghe đến tiếng khóc áp lực mà bi thương của Tuyết Nhi từ trong phòng truyền đến.

Tần Lạc Y nhũn mày, không nghĩ tới Tần Lạc Hàn cư nhiên ở trong này... Xoay người, càng thêm cẩn thận mang theo Đại Hắc lại gần đi qua.

"Nha đầu chết tiết kia! Kêu người làm chút chuyện đều làm không tốt, không chỉ có đem nước đổ xuống trên người Mạnh tiểu thư, còn làm cho ta rơi vào hồ sen... Nếu không phải ta nhớ kỹ người đã hầu hạ ta nhiều năm, thì đã sớm gọi người đem người đánh chết, người còn có thể sống đến bây giờ?"

Trong phòng tối mờ, Tần Lạc Hàn một thân cảm y đẹp để quý giá hắt cảm nói, cao ngạo nhìn nha đầu nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, hữu khí vô lực, khỏe mỗi gọi lên một chút ý cười mĩa mai.

(hữu khí vô lực: có khí nhưng không có lực)

"Tiểu thư, nô tỳ thật sự không phải cố ý... Nô tỳ thật sự không phải cố ý, rõ ràng nước kia hẳn nên đổ vào người Tam tiểu thư, nhưng là... Nhưng là Tam tiểu thư tránh ra, thân mình nô tỳ không không chế được, cho nên mới đem nước đổ xuống trên người Mạnh tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ thật sự không phải cố ý..."

Thanh âm Tuyết Nhi khàn khàn, còn mang theo âm khóc, vội vàng giải thích.

"Không phải cố ý?" Tần Lạc Hàn nghe vậy, vẻ mặt càng thêm trào phúng, lạnh lùng nhìn nàng: "Không phải cố ý người liền hại ta đi dạo một vòng quý môn quan, làm cho ta tìm không ít thứ tốt cấp cho Mạnh Uyển Tình cùng Vân Kinh La bồi tội... Người nếu cố ý, kia còn như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22-2: Tự cầu nhiều phúc (2)

"Ồ ô... Do nô tỳ không hoàn thành chuyện tình công đạo tiểu thư giao phó, nguyên lai muốn bù lại, nô tỳ... Nô tỳ thậm nghĩ xô Tam tiểu thư xuống nước..." "Hai tay Tuyết Nhi bầu chặt, ánh mắt vô thần, thân thể đau đến lợi hại, nhưng lại cực lực biện giải, nàng biết, nếu hôm nay không cầu tiểu thư tha thứ, nàng cũng chỉ còn con đường chết!"

Vì trị thương, số bạc nàng làm nha đầu tích tụ nhiều năm, đã dùng hết toàn bộ... Hai ngày này không dùng được, miệng vết thương lại chuyển biến xấu, thậm chí ần ần tàn ra mùi hôi thối...

"Hừ, nếu người đem nàng xô xuống nước cũng liền thôi... Đắc tội ta cũng đáng, nhưng là... Người quả thực chính là kẻ thành việc không đủ bại sự có thừa!" Tần Lạc Hàn lớn tiếng quát, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng chính mình chặt vật như vậy bị Tam hoàng tử thấy được, nàng liền buồn bực đến cực điểm!

Còn có Tần Lạc Y!

Nữ nhân chết tiết kia... Nàng cư nhiên mỗi ngày đều chạy đến Thẩm Hương viên, nói là đến thăm nàng, nhưng nàng (Tần Lạc Hàn) cảm thấy nàng (Tần Lạc Y) rõ ràng chính là đến chê cười nàng (Tần Lạc Hàn)!

"Ồ ô..."

Tuyết Nhi nói không ra lời, chính là khóc, còn không dám khóc quá lớn, sợ kinh động người bên ngoài.

Tần Lạc Hàn mân mê môi đỏ mọng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt lóe ra hàn quang bén nhọn: "Người cũng đừng nghĩ ta không tốt, không để ý niệm tình chủ tớ nhiều năm, không tình đại phu cho người... Lần trước ta đi tướng phủ, Uyển Tình cùng Kinh La đến bây giờ vẫn còn nhớ kỹ muốn kêu ta đem người đánh chết, phát tiết mối hận trong lòng! Sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên, thương thể của người liền tự cầu nhiều phúc đi, nếu hồi phục tốt lắm, cũng là do mạng người chưa tuyệt, sau này ta sẽ tiếp tục dùng người, cùng trước kia giống hệt nhau, cũng đối với Uyển Tình cùng Kinh La có giao cho... Nếu là người đã chết, yên tâm, xem một hồi phân lượng chủ tớ chúng ta nhiều năm, ta sẽ không cho để người phơi thây nơi hoang dã!"

Sau khi nói xong, liền xoay người rời đi.

"Rằm!"

Nhìn bóng dáng chủ tử nhà mình quyết tuyệt rồi đi, Tuyết Nhi tuyệt vọng, giấy dựa từ trên giường ngã nhào xuống dưới, vuron bàn tay gầy nhom xấu xí giữ chặt lấy làn váy nàng.

"Tiểu thư..."

Tần Lạc Hàn chán ghét trừng mắt nhìn tay nàng, cũng không xoay người, tao nhả đưa tay đem làn váy từ trong tay nàng giật ra, không thèm nhìn tới vẻ mặt nàng tràn ngập cầu xin, bước chân tiêu sái ra ngoài.

Nhìn ngoài phòng tối đen, còn có thân ảnh tiểu thư nhà mình càng đi càng xa, Tuyết Nhi tuyệt vọng xụi lơ trên mặt đất... Trọng thương như vậy, không có được, không có đại phu, như thế nào có khả năng tự mình hồi phục tốt được?

Trong mắt hiện lên một chút thần sắc nồng đậm oán độc.

Tần Lạc Hàn... Không nghĩ tới chính mình một lòng vì nàng... Cuối cùng lại có kết cục như thế!

Tự cầu nhiều phúc?

Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Khinh La muốn giết nàng?

Nói cho cùng đều là lấy cớ!

Chỉ sợ không chỉ có các nàng muốn giết chính mình... Tiểu thư cùng phu nhân càng muốn giết chính mình đi! Bởi vì bản thân đã biết quá nhiều bí mật của bọn họ!

Tuyết Nhi che miệng lại thê lương

nở nụ cười, nguyên bản ánh mắt tuyệt vọng, đột nhiên trở nên sáng ngời hữu thần, liền như người sắp chết hồi quang phản chiếu bình thường, nhìn phương hướng Ánh Tuyết viên, thanh âm hung ác nham hiểm thì thào: "Tần Lạc Hàn, ngươi muốn diệt ta, ta cũng sẽ không cho ngươi được như ý nguyện... Ha ha, trước khi chết, ta sẽ đi qua, đem hết thấy sự tình thiếu đạo đức của ngươi nói cho Vương phi, còn có Tam tiểu thư, ha ha, ta chờ nhìn kết cục của ngươi như thế nào!"

Nói xong lại không thể ức chế ngửa đầu nở nụ cười.

"Sự tình thiếu đạo đức? Sự tình thiếu đạo đức gì? Ha ha, ta đến đây, ngươi cũng không cần mất công đi qua..." Đột nhiên, một đạo thanh âm dễ nghe đến cực điểm ở bên tai của nàng vang lên.

Tuyết Nhi cả kinh, vội vàng xoay người lại, vừa lúc chống lại ánh mắt sắc bén mỉm cười của Tần Lạc Y, không khỏi đồ hút một ngụm khí lạnh: "Quận... Quận... Quận chúa..."

Nguyên bản khuôn mặt nhỏ gầy trắng bệch không chút huyết sắc, càng thêm tái nhợt. Thân thể không ngừng run rẩy... Trong lòng kinh nghi bất định, thời điểm quận chúa đến vì cái gì nàng hoàn toàn không nhận thấy được?

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Điều kiện trao đổi

Nhìn nàng bộ dáng kinh nghi bất định, Tần Lạc Y trong lòng cười lạnh, trên mặt lại tươi cười đến nhu hoà, gât gao nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, lại lần nữa mở miệng: "Tuyết Nhi, ngươi không phải có chuyện muốn nói cho ta nghe sao? Ta đang nghe đây!"

(kinh nghi bất định:kinh ngạc+ngghi ngờ không xác định)

Gió mát thổi qua mồ hôi lạnh trên người Tuyết Nhi, không tự chủ được lui ra phía sau hai bước, kéo kéo khóe môi, lắc lắc đầu nói giọng khàn khàn: "Quận, quận chúa...Nô tỳ muốn nói, may mắn ngày đó người không rơi vào bên trong hồ sen, bằng không lấy thân thể người vừa mới bị thương, nhất định chịu không nổi..."

Tần Lạc Y đứng nhìn nàng giả ngu, trong mắt hiện lên thần sắc mỉa mai nói: "Là như thế này sao? Ta vừa rồi dường như nghe được ngươi muốn nói cho ta nghe sự tình thiếu đạo đức sự gì...Ha ha, còn tưởng rằng ngươi biết được bí mật gì mà ta không biết, chẳng lẽ là ta nghe lầm?"

"Quận chúa, người nghe lầm, nô tỳ không biết bí mật gì...Thật sự không biết..." Tuyết Nhi nghiêm mặt trắng bệch run giọng nói, đầu cúi thật thấp, ngón tay

mảnh khảnh gắt gao nắm chặt một chỗ.

Tần Lạc Y thấy vậy, trong lòng cười lạnh. Đối với nàng trước mặt chính mình phủ nhận, cũng không vội vã khiển trách. Ngón tay vừa động, một viên nhất giai chữa thương đan xuất hiện trong tay nàng, tản ra vị thuốc thảo nhiên mà thanh lương.

Nàng dùng ngón trỏ cùng ngón cái nắm viên thuốc, trên tay thảo nhiên vòng vo chuyển động: "Nguyên lai ngươi không biết a! Đáng tiếc...Ta còn nghĩ ngươi bị thương, muốn đưa cho ngươi một viên nhất giai đan được, để ngươi sớm một chút hảo hảo hồi phục...Hiện tại xem ra...Ngươi cũng không cần đan được của ta a!"

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đem chữa thương đan bỏ vào bên trong bình đan.

Tuyết Nhi từ lúc ngửi được cổ hương thơm dễ ngửi kia, liền ngẩng đầu lên, đợi đến thời điểm nghe được nàng nói đó là chữa thương đan, trong mắt nguyên bản ảm đạm hiện lên một chút tinh lực sáng rọi dị thường, trông mong nhìn nàng, thấy nàng muốn đem đan được bỏ vào bình, không khỏi khẩn trương: "Quận chúa, ta..."

Tần Lạc Y giống như không nghe đến thanh âm lo lắng của nàng bình thường, xoay người liền đi đến cửa. Đưa lưng về phía nàng, khoé môi nhếch lên...

Tuy rằng nha đầu này cùng chủ tử của nàng giống nhau, đều không phải thứ tốt gì... Bất quá chỉ cần có thể từ trên người nàng biết được điều nàng muốn, nàng cũng không ngại cứu nàng ta một mạng..

Hơn nữa vừa rồi Tần Lạc Hàn nói ra lời tuyệt tình với nàng như vậy, trong lòng nha đầu kia, tự nhiên oán hận vô cùng! Về sau, nói không chừng còn có thu hoạch ngoài ý muốn nào khác!

Nhìn thân ảnh nàng yếu đuối muốn đi ra ngoài, Tuyết Nhi nóng nảy, cắn chặt răng nhỏ giọng nói: "Quận chúa...Quận chúa muốn biết cái gì? Nô tỳ chỉ cần biết, nhất định nói cho quận chúa, chỉ cầu quận chúa cứu nô tỳ một mạng!"

Nhất giai đan được a!

Người bình thường bọn họ căn bản dùng không dậy nổi! Trước kia chỉ nhìn thấy tại nơi tiểu thư...Một viên nhất giai chữa thương đan, ít nhất giá trị trăm lượng bạc!

Thương thế trên người, chỉ cần có chữa thương đan, không đến vài ngày, có thể tốt lắm!

Nếu thật sự như vậy liền đuổi quận chúa đi, nàng sẽ chết ở chỗ này cũng không có người biết đến...Rất nhanh hiện lên mấy ý niệm trong đầu, nháy mắt đưa ra quyết định.

Tần Lạc Y chậm rãi dừng lại cước bộ, quay đầu: "Đem hết thấy sự tình ngươi biết đều nói cho ta? Ha ha, ngươi hiện tại nghĩ tới?" Khoé môi sau lớp khăn lụa trắng, gợi lên tươi cười trào phúng.

Tuyết Nhi cắn môi, dùng sức gật gật đầu, trong mắt hiện lên quang mang vội vàng mà khát vọng.

Trong mắt Tần Lạc Y ý cười càng đậm.

Đi đến trong phòng, đứng trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng: "Một khi đã như vậy, ngươi trước hết nói cho ta biết...Sự tình về xuân được trong cơ thể ta đi..."

Phượng mẫu tối đen ở trong bóng tối, có vẻ thâm thúy mà sáng giọng.

"Quận chúa tha mạng!"

Tuyết Nhi nghe nàng nhắc tới xuân được, toàn bộ thân thể đột nhiên run lên, trực giác đã nghĩ đến...Quận chúa có lẽ căn bản không có mất đi trí nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23-2: Điều kiện trao đổi (2)

Editor: HamNguyet

Trên người nháy mắt trở nên lạnh như băng, đầu hướng tới đất hạ xuống, đứng thật mạnh đi xuống, một bên dập đầu một bên không ngừng thấp giọng nức nở: "Quận chúa tha mạng, quận chúa tha mạng..."

Mâu quang Tần Lạc Y hồ hững nhìn nàng không ngừng dập đầu, thẳng đến khi trên trán chảy máu mới tựa tiểu phi tiểu nói: "Ngươi đang nói cái gì đây?"

Ta là tới cứu tính mạng ngươi, cũng không phải tới lấy mạng của ngươi...Chỉ cần ngươi đem sự tình ngươi biết đến nói cho ta, thương thế trên người ngươi, rất nhanh có thể tốt lắm..."

(tựa tiểu phi tiểu:cười như không cười)

Tuyết Nhi dừng lại đập đầu, ngẩng đầu lên, vẻ mặt trắng bệch cảm kích nói: "Đa tạ quận chúa, đa tạ quận chúa..." Sau đó liền không hề mở miệng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bình đan trên tay nàng.

Tần Lạc Y mâu quang chợt lóe, tao nhã đem đan bình thu hồi lại, hai tay đặt phía sau người, thân nhiên nói: "Nói đi!" Còn chưa có trả giá, đã nghĩ lấy được đan dược?

Nha đầu này thật đúng là si tâm vọng tưởng!

Trong mắt Tuyết Nhi hiện lên một chút mất mát, còn có kinh dị sắc.

Quận chúa sau khi hồi phục thương thế, cùng trước kia thật sự thực không giống nhau!

Vì có được viên chữa thương đan kia, nàng biết chính mình không có lựa chọn nào khác...Cho dù sau khi nàng nói xong, quận chúa không cho nàng đan dược, nàng cũng chỉ có thể nhận mệnh!

Nghĩ đến đây, nàng liền đem chuyện Tần Lạc Hàn cùng Chu Mai chuẩn bị xuân dược như thế nào, sau lại như thế nào kế hoạch kéo nàng đi nhìn Tam hoàng tử, sau đó nhân cơ hội đem nàng đẩy mạnh vào trong nước, lại tiếp tục thừa dịp nàng thay y phục đem xuân dược bỏ vào trong canh khư hàn đưa lên...Nhất nhất êm tai nói ra.

Tần Lạc Y càng nghe vẻ mặt càng băng hàn, trong phượng mâu hiện lên sát khí nồng đậm.

Hai mẫu-nữ ngoan độc!

Như nàng ban đầu sở liệu, bản chủ thân thể nguyên bản bởi vì biết mình trúng xuân dược, không muốn chịu người nhục nhã, nên mới ôm nỗi hận tự sát!

Tần Lạc Hàn!

Nữ tử này, vì gả cho Tam hoàng tử, cư nhiên hãm hại đồng bào chi muội! Dừng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Đưa tới người ngoài để nàng thất trinh, còn muốn đương trường bắt kẻ thông dâm...Hết thấy sự tình không chỉ làm cho nàng mất đi hôn ước với Tam hoàng tử, mà còn muốn đem nàng đẩy vào chỗ chết!

Tuyết Nhi nhìn nàng cả người phát ra áp lực tức giận, lại lần nữa cúi thấp đầu xuống, không dám nói nữa. Lại càng không dám mở miệng hướng tới nàng muốn chữa thương đan.

Tần Lạc Y nhấp mân môi đỏ mọng, trong áp lực quyết tâm phần nộ cùng khinh bỉ, lạnh lùng nhìn bộ dáng Tuyết Nhi đáng thương quỳ rạp trên mặt đất, sau một lát, xuất ra chữa thương đan.

Tuyết Nhi mừng như điên đưa tay tiếp nhận, sau đó lại không ngừng hướng nàng đập đầu: "Đa tạ quận chúa ân cứu mạng! Nô tỳ không nghĩ đến báo, về sau, chỉ cần có chỗ dùng đến nô tỳ, quận chúa cứ việc mở miệng phân phó..."

Ánh mắt bị mái tóc phân tán che khuất, hiện lên oán độc hung ác nham hiểm.

Tần Lạc Y tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: "Sẽ có chỗ dùng đến ngươi! Về sau...Trong Thâm Hương viên có chuyện gì, nhớ rõ nói cho ta biết một tiếng chính là!"

Tuyết Nhi cầm chữa thương đan trong tay, không chút do dự đáp ứng.

Tần Lạc Y vừa lòng gật gật đầu, mang theo Đại Hắc tao nhã tiêu sái đi ra ngoài.

Chờ thân ảnh của nàng hoàn toàn đi ra ngoài, Tuyết Nhi nhìn nhìn đan dược trong tay, vẻ mặt mừng như điên một ngụm nuốt đi xuống. Rất nhanh, một cỗ cảm giác thẩm lạnh vô cùng trong người tràn lan, đau đớn trên người trong nháy mắt giảm bớt không ít...

Trên mặt ý mừng càng đậm.

Chữa thương đan!

Này quả nhiên là chữa thương đan!

Quận chúa không có lừa nàng.

Giấy dựa từ dưới đất đứng lên, một lần nữa ở trên giường nằm xuống, nhìn phương hướng nơi ở Tần Lạc Hàn, có chút dừ tồn nở nụ cười: "Tiểu thư...Người không cứu Tuyết Nhi, ha ha, Tuyết Nhi cũng muốn tốt lắm! Nô tỳ nghe người nói, tự cầu nhiều phúc, phúc này...Là quận chúa ban cho của

ta, về sau..... Người không nên trách nô tỳ a!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Bị gả

Trở lại Ánh Tuyết viên, Tần Lạc Y rửa mặt chải đầu đơn giản một phen, sau liền lên giường đi ngủ. Bất quá nghĩ đến lời nói vừa rồi được nghe, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Tần Lạc Y này, bị chết thật đúng là oan uổng!

Thân là đích nữ, ba ngàn sủng ái tại một thân, đáng tiếc bởi vì trên mặt có mẩn đỏ, liền cảm thấy tự ti... Nhìn không rõ vị tỷ tỷ rần rết kia đối tốt với nàng đều là dụng tâm kín đáo, toàn tâm toàn ý tin tưởng, sau đối lấy tính kế ngoan độc!

Chính mình nếu chiếm dụng thân thể của nàng, còn có phu thê Tần Lăng Vân sủng ái, thù của nàng (bản chủ), nàng (Lam Kiều Nguyệt) tự nhiên phải giúp nàng (Tần Lạc Y) báo, mới phải...

Việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, không thể sốt ruột.

Hiện tại có nha đầu Tuyết Nhi kia đối với mẫu-nữ Tần Lạc Hàn oán hận thấu xương, ở trong Thấm Hương viên giúp chính mình nhìn chăm chăm, cơ hội báo thù, sớm hay muộn sẽ tìm được.

Đáng tiếc Tần Lạc Hàn tính kế cẩn thận như vậy, lại quên tính kế lòng người. Cũng có lẽ nàng nghĩ nha đầu kia sẽ không ai để ý, sau cũng chết đi mà không ghi hận, nên nàng cũng không cần để ý đến.

Mà việc cấp bách hiện tại của nàng, là tự đề cao thực lực thân thể! Loại cảm giác tay trái gà không chặt này, khắp nơi bị người khác quản chế, thật sự thập phần khó chịu!

Nghĩ nghĩ, bất giác liền ngủ mất, thời điểm tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Sau khi cùng Tạ Như Yên ném qua điểm tâm, nàng mang theo hai người Hạnh Nhi, Liễu Nhi trở về Ánh Tuyết viên. Đại Hắc một tác cũng không rời đi theo sau người nàng.

Đối với tình cảnh như vậy, Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi cũng đã nhìn quen không trách.

Trước kia tiểu thư không thích Đại Hắc, ghét bỏ trên người Đại Hắc bẩn, đen tuyền, nên tuyệt không nguyện ý thân cận. Nhưng bây giờ, các nàng chỉ nghĩ do quận chúa mất trí nhớ, nên cải biến thành yêu thích mà thôi.

Huống chi quận chúa thay đổi cũng không phải riêng điểm này... Trước kia trừ bỏ Nhị tiểu thư, còn lại những người khác quận chúa cũng không nguyện ý thân cận, hiện tại lại mỗi ngày đều đúng giờ đến cùng Vương phi dùng cơm. Đem Vương phi cao hứng đến miệng đều không khép được cười, nên hiện tại lại càng không có người đi gọi lại trí nhớ trước kia cho quận chúa...

Ngay cả hai người bọn họ, đều cảm thấy quận chúa hiện tại mất trí nhớ, so với trước kia tốt hơn nhiều lắm, không chỉ có tự tin, nói cũng nhiều hơn, toàn thân lại tản ra một cỗ sáng rọi chói mắt dầu cũng không dầu được.

Trở lại Ánh Tuyết viên, Tần Lạc Y liền chuẩn bị tu luyện.

Ánh Tuyết viên có một tu luyện thất, do Tần Lăng Vân ở thời điểm lúc nàng còn rất nhỏ, liền cố ý vì nàng kiến tạo, thợ khéo léo tinh xảo, đại khí, lại thập phần cách âm.

Đáng tiếc thiên phú tu luyện của Tần Lạc Y không tốt, nên rất ít khi đặt chân đến nơi đây.

Nghe được nàng nói đến tu luyện thất, hai người Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi trên mặt đều có chút không được tự nhiên. Lặng lẽ trao đổi một ánh mắt lo lắng.

Tần Lạc Y giống như không có nhìn đến bình thường, chỉ phân phó các nàng đem tu luyện thất để ý lau dọn sạch sẽ, sau đó liền để cho các nàng ra khỏi cửa, tự nhiên ở trên nhuyển tháp làm từ bạch ngọc ngồi xếp bằng xuống.

Huyệt đạo trong cơ thể nàng cản trở lợi hại, trên Thánh Long đại lục được coi là thể chất thập phần không thích hợp tu luyện, nên nàng chỉ có thể bỏ qua phương pháp tu luyện bình thường trên đại lục, dùng đan dược gia tăng linh lực trong cơ thể.

Cũng may ngày hôm qua nàng đi ra ngoài một chuyến, biết giá cả dược liệu thực tiện nghi, nguồn bán đan dược về sau cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa luyện đan sư trên phiên đại lục này rất ít, sau khi tinh luyện, linh lực trong đan được tự nhiên đáng giá, không ít người không có tiền chỉ có thể mua được liệu đến dùng trực tiếp, hiệu lực tự nhiên suy giảm lớn.

Cho nên... Về sau nói không chừng nàng không chỉ có thể chính mình luyện đan đến dùng, còn có thể bằng vào việc luyện đan, kiếm một khoản lớn!

Nghĩ đến đây, trên mặt mình điểm xinh đẹp vô cùng, miệng cười tràn ra ánh sáng như ngọc, tâm tình sung sướng xuất ra một viên nhị giai đan được đến ăn vào.

Đan được vào trong miệng mát lạnh, thẳng tắp ngấm vào thân thể, một cỗ linh lực thần nhiên, ở trong thân thể tràn ra... Trạng thái Tàn Lạc Y chìm vào tu luyện không dám thả lỏng, cẩn thận dẫn đường linh lực trong cơ thể, bắt đầu ở kinh mạch trong cơ thể tuần hoàn đáp trả lại.

Sau hai canh giờ, linh lực của nhị giai đan được đã hoàn toàn hoà nhập, bên trong thân thể nàng còn ần ần xuất hiện một cỗ linh lực lưu chuyển như sợi tóc.

Tuy rằng rất nhỏ, nếu không cẩn thận để ý sẽ không có cảm giác, bất quá Tàn Lạc Y đối với chính mình lần đầu tiên dùng một viên nhị giai đan được, có thể được đến bậc này linh lực, đã thực thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24-2: Bị gả

Giữa trưa đi ra ngoài ăn cơm, nàng lại vội vàng vào tu luyện thất.

So với lúc trước dùng nhị giai đan được, buổi chiều nàng trực tiếp dùng tới ngũ giai đan được.

Phẩm giai cao hơn mấy giai, linh lực có được tự nhiên không thể so sánh nổi, thời điểm nàng tiếp tục rời khỏi tu luyện thất, linh lực trong cơ thể nàng cũng tốt hơn buổi sáng vài lần, đã có khoảng năm, sáu cỗ linh lực lưu chuyển.

Tâm tình cao hứng trở lại trong phòng, phát hiện Tạ Như Yên cùng Tàn Lăng Vân đều ngồi trong phòng uống trà, nhìn đến nàng tiến vào, trên mặt đồng thời lộ ra ý cười hòa ái.

Ánh mắt rất nhanh ở trên mặt nàng xẹt qua, thấy nàng không còn uể oải giống như trước kia, không khỏi thoáng buông xuống một chút tâm.

"Y nhi!"

Tạ Như Yên giữ chặt tay nàng, đem nàng kéo đến bên người chính mình ngồi xuống, đau lòng vỗ về tay nàng nói: "Nghe nói, ngươi tiến vào tu luyện thất tu luyện đi?"

"Đúng vậy!" Tàn Lạc Y không có phủ nhận, cười gật gật đầu: "Phụ vương, nương, các người đến đây lúc nào vậy?"

Tạ Như Yên sờ sờ đầu của nàng, trong mắt xinh đẹp hàm chứa một tia oán trách: "Trải qua một trận sinh tử, Y nhi, ngươi nên ở trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi đến khi hồi phục hẳn! Ngươi mới bị trọng thương không bao lâu, thân thể còn chưa khôi phục nguyên khí, không nên đi lại nhiều!"

Tàn Lăng Vân nhìn nàng, cũng hơi hơi nhíu mày nói: "Đúng vậy, Y nhi, nghe lời nương của ngươi, qua năm tháng nữa, chính là ngày thành thân của ngươi cùng Tam hoàng tử, các người sau khi thành thân, chuyện tình vương phủ ngươi cũng nên quan tâm hơn, cũng không thể bởi vì tu luyện mà tinh thần, thân thể suy sụp."

Ý trong lời nói cũng là không tán thành nàng tu luyện.

Tàn Lạc Y chớp mắt nhìn, bên trong phượng mẫu tối đen có hào quang linh động nghịch ngợm hiện lên, cười nói: "Phụ vương, nương, các người yên tâm tốt lắm, cơ thể của ta sớm đã khôi phục, không tin, các người xem!"

Phát tay vuốt tóc mái trên trán lên, chỉ vào cái trán trơn bóng, để cho bọn họ nhìn.

Tạ Như Yên vươn tay chỉ, cười nhẹ nhàng điểm điểm trán của nàng: "Thương thể bên ngoài hồi phục tốt, bất quá chảy nhiều máu như vậy, vẫn nên chậm rãi bồi bổ!"

Tàn Lăng Vân nhìn nữ nhi rõ ràng so với trước kia sáng sủa hơn không ít, ý cười tuần mỹ trên mặt đậm hơn, trong mắt lại hiện lên một chút vui mừng nói: "Thiên phú tu luyện của Tam hoàng tử vô cùng tốt, hiện tại cùng đại ca ngươi giống nhau, đều là tu vi võ sư, về sau phần đông thị vệ bên trong vương phủ đều có thể đủ để bảo hộ ngươi... Y nhi, nghe lời của nương ngươi, đừng chỉ lo tu luyện, thừa dịp trước khi xuất giá, hảo hảo bồi nương ngươi, nương ngươi trong khoảng thời gian này tự mình chuẩn bị đồ cưới cho ngươi, ngươi cũng nên đi theo nhìn xem, còn cần cái gì, thích cái gì, nói với nương ngươi

một tiếng mới phải....."

Tạ Như Yên thở dài một hơi, vẻ mặt không lờ nói: "Chỉ chớp mắt, Y nhi đã mười sáu tuổi,cũng sắp thành thân...Nương thật sự là không lờ a!"

Tần Lạc Y trong lòng hiểu rõ.

Tạ Như Yên cùng Tần Lăng Vân đều biết chính mình thể chất phế vật, biết nàng không có khả năng tu luyện đến cái gì, nên mới khiến cho chú ý chính mình tập chung vào chuyện tình chuẩn bị đồ cưới.

Mà Tam hoàng tử kia...Ngày đó vội vàng nhìn thoáng qua, tuy rằng phong thần tuấn đạt, khí vũ hiên ngang, tuấn mỹ người thần cộng phần, nhưng nàng nhìn được trong mắt của hắn, rõ ràng chỉ có hờ hững.

Nam nhân này trong lòng không có nàng!

Nghĩ đến đây, nàng mím chặt môi, vẻ mặt lưu luyến giữ chặt cánh tay Tạ Như Yên, lay động cười nói: "Nương...Ngươi đã luyện tiếu nữ nhi như vậy, kia nữ nhi liền không gả đi! Luôn luôn ở tại trong nhà bồi nhĩ lão người..."

Tần Lăng Vân cười lắc lắc đầu,biết nàng chỉ thuận miệng nói ra lời vui đùa mà thôi. Bưng chén trà trên bàn lên, tao nhã uống một ngụm.

Tạ Như Yên lại giễu cợt nàng nói: "Nha đầu ngốc...Cho dù nương luyện tiếu ngươi,nhưng ngươi cũng trưởng thành,sau phải thành thân,nếu ở lại trong vương phủ, chờ ngươi lờ thì, ngươi sẽ oán trách nương!"

Nàng cũng không đem lời nói Tần Lạc Y coi là thật.

Tần Lạc Y nắm chặt tay Tạ Như Yên, tiếp tục như thật như giả cười nói: "Lờ thì liền lờ thì, dù sao có phụ vương dưỡng hi hì,vấn đề ăn uống cũng không cần lo lắng."

Lại quay đầu nhìn về phía Tần Lăng Vân, trong phượng mâu tối đen lóe ra thần sắc giảo hoạt: "Phụ vương, người nói có đúng không?"

Tần Lăng Vân ha ha cười, buông chén trà trong tay: "Phụ vương dưỡng ngươi không thành vấn đề, ha ha, chính là ngươi muốn ở lại bên người phụ mẫu,chỉ sợ có người sẽ không đồng ý!"

"Ai?"hai tròng mắt Tần Lạc Y

trùng lớn, hồ nghi nhìn hắn.

Tần Lăng Vân thấy thế, cười càng thêm lớn tiếng: "Đương nhiên là phu quân tương lai của ngươi, Tam hoàng tử!"

Phốc!

Tần Lạc Y thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Nàng không gả đi...Sở Dật Tu kia chỉ sợ là cầu được ước thấy đi! Người bình thường,cũng không ai nguyện ý thú một nữ tử trên mặt có chỗ thiếu hụt.

Chẳng qua, hoàng đế đã tứ hôn, thánh chỉ cũng hạ xuống, hôn kỳ đều định ra, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn,chính mình lăm tháng sau, thật sự phải gả nhập Tam hoàng tử phủ..

Từ nay về sau phải bồi bên người một nam tử không thương chính mình,đây không phải là việc Tần Lạc Y nàng sẽ làm.

Phụ mẫu nơi này, hiển nhiên sẽ không thay đổi chủ ý, nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp từ nơi Sở Dật Tu!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Ngẫu nhiên gặp

Editor:HamNguyet

Liên tục mười ngày qua,mỗi ngày Tần Lạc Y đều tiến vào tu luyện thất tu luyện, cho dù Tạ Như Yên kéo nàng đi nhìn đồ cưới,bất quá nàng cũng vội vàng đi xem liếc mắt một cái,sau liền rời đi.

Trong lòng lại không có cảm giác hưng phấn cùng chờ mong của tân nương chờ gả.

Dựa vào đan dược trong trữ vật, linh lực trong cơ thể nàng đã gia tăng không ít lần, chính là thể chất nàng hiện tại thật sự không thích hợp tu luyện, nếu mạnh mẽ hấp thu linh lực, vận hành bên trong kinh mạch sẽ bị cản trở!

Muốn thành công vận hành một vòng lớn, giống như để nàng cùng một người có tu vi cao cường hung hăng đánh một trận còn khiến nàng mệt đến bổi rối hơn! Chỉ bằng đem hết khí lực toàn thân!

Nên phần lớn thời điểm, nàng chỉ có thể hấp thu linh lực lưu lại trong đan điền, làm cho nó ở bên trong đan điền xoay vòng tròn tuần hoàn ở phạm vi nhỏ.

Càng làm cho nàng buồn bức không thôi là, linh lực giấu bên trong đan điền, không có cách nào lấy đến để công kích khi cần... Chuyện này tựa như một người, có một bồn châu báu thật to, chỉ có thể tro mắt nhìn bảo vật bên trong bồn gia tăng, cũng không thể mang tới sử dụng bình thường.

Tần Lạc Y từ bên trong trạng thái tu luyện ra ngoài, con ngươi tối đen hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Âm thầm thở dài một hơi, kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không thể công kích!

Linh lực trong cơ thể nàng có được từ việc hấp thu đan dược, nên thập phần tinh thuần, hiện tại đã muốn một hình tròn lớn như trứng chim, bắt quá linh lực kia ở trong đan điền, không thể từ bên trong kinh mạch sử dụng, chỉ có thể từ bụng trực tiếp phát ra ngoài...

Ách.....

Người khác gio tay lên, linh lực liền đi ra, linh lực chính mình lại từ trong bụng đi ra, ngẫm lại cũng hiểu được nguyên do!

Bắt quá có còn hơn không! Thời điểm mấu chốt, có linh lực cùng không có linh lực, khác nhau không chỉ chút ít thôi đâu!

Nghĩ thông suốt, Tần Lạc Y lại cao hứng không ít, vén lên y phục hạnh sắc, nhảy xuống nhuyển tháp, mở cửa đi ra ngoài.

Trải qua thời gian mười ngày tu luyện, đan dược bên trong trữ vật cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm, nàng phải ra ngoài một chuyến mua dược liệu, luyện ra đan dược, sau tiếp tục tu luyện.

Mang theo Đại Hắc đi ra Ánh Tuyết viên, vừa lúc đụng tới Hạnh Nhi bụng tới một chấp trang sức tinh xảo từ bên ngoài trở về.

"Quận chúa, vương phi thỉnh người nhìn xem chấp trang sức này có vừa ý hay không... Nếu vừa ý liền lưu lại, ngày thành thân mang trên người." Hạnh Nhi cười hi hi đối với nàng nói.

Ánh mắt Tần Lạc Y nhìn cũng không nhìn chỉ liếc mắt chấp trang sức kia một cái, phát phát tay, không thèm để ý nói: "Người giúp ta chọn là được." Vừa nói một bên tiếp tục đi về phía trước.

Hạnh Nhi mím môi cười đến ánh mắt đều híp lại, chạy chậm đi theo thân thể của nàng: "Quận chúa, cũng không phải để nô tỳ mang đâu, như thế nào có thể để nô tỳ giúp người chọn?"

Tần Lạc Y dừng lại cước bộ, nghĩ nghĩ: "Tốt lắm, ta đi ra ngoài một chuyến, chờ ta sau khi trở lại, tiếp tục chậm rãi chọn."

Hạnh Nhi đáp ứng, xoay người cười hi hi hướng Ánh Tuyết đi đến. Đối với quận chúa mang theo Đại Hắc đi ra ngoài, nàng cùng Liễu Nhi còn có các nha đầu bà tử khác, thậm chí là thị vệ trong vương phủ, đều đã nhìn quen không trách.

Tần Lạc Y chọn địa phương yên lặng, rất nhanh đi đến tường vây cao lớn bên cạnh vương phủ. Ngồi trên người Đại Hắc, thực thuận lợi bước ra khỏi vương phủ.

Lần này nàng cũng không mang khăn lụa trắng che mặt, ở trên mặt cũng không dịch dung như lần trước.

Cách lần trước đụng tới nam tử lạnh như băng Đoan Mộc Trường Thanh kia, đã hơn mười ngày, nàng cố ý từ trong miệng thị vệ vương phủ hỏi thăm quá, khoảng thời gian này trong kinh thành cũng không phát sinh chuyện tình đặc biệt gì.

Nghĩ đến nam tử kia, hoặc là gặp độc thủ, hoặc là đã rời khỏi kinh thành... Về phần vì sao lại đoán bọn họ rời đi kinh thành, bởi vì thời điểm nói chuyện ngày đó, nàng chợt nghe ra, khẩu âm Đoan Mộc Trường Thanh kia cùng người kinh thành Sở quốc khác nhau lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25-2: Ngẫu nhiên gặp (2)

Đến trên đường lớn, nàng để cho Đại Hắc chờ ở một bên, chính mình lập tức đi vào cửa hàng bán dược liệu lần trước đi thăm qua -- Tiên Linh phường.

Cùng lần trước nhiều người bị đả ngộ lãnh đạm bất đồng, nàng vừa mới vừa đi vào, một hắc y thiếu niên y phục chỉnh tề, thoát nhìn thập phần lạnh lợi liền chủ động đi lên đón.

Ánh mắt thiếu niên kia khôn khéo đảo qua trên người nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ, cảm y được đặc chế từ Ngọc Tú phường nổi danh nhất Sở quốc, trang sức lại thập phần xa hoa....

Dựa vào ánh mắt nhìn người, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra cô nương mới đến này phi phú tức quý.

Nguyên bản trên mặt tươi cười càng thêm ân cần đứng lên, thập phần nhiệt tình hỏi nàng cần cái gì.

Tần Lạc Y hơi hơi nhếch môi một cái, một hơi nói ra số được liệu chính mình cần, cuối cùng hỏi: "Mấy thứ này, nơi này các ngươi có sao?"

"Có! Cô nương được liệu nơi này của chúng ta là nơi đầy đủ nhất kinh thành! Ngài chờ, ta lập tức lấy lại đây cho ngài!" Hắc y thiếu niên hưng phấn nói.

Tần Lạc Y gật gật đầu.

Bởi vì lúc này là buổi chiều, người trong cửa hàng cũng không nhiều, có lẽ là nàng một hơi nói ra cần nhiều thứ, nên người ở bên trong đều quay đầu đến tò mò lặng lẽ đánh giá nàng.

Tần Lạc Y lơ đãng.

Cũng không uống trà trong cửa hàng gã sai vặt dâng lên, xoay người đi về phía trung bày được liệu, chậm rãi nhìn nhìn.

"Biểu ca! Chính là nơi này, vừa rồi ta ở trong này nhìn thấy tử thảo linh chi kia có hơn trăm năm linh lực...Ai, đáng tiếc trên người không mang đủ bạc, chỉ phải đi trước! Cũng không biết bây giờ có còn hay không..." Một đạo thanh âm thanh thúy hỗn loạn, thần nhiên ảo não, đột nhiên ở trong cửa hàng vang lên.

Tần Lạc Y trong lòng vừa động. Hơi hơi quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái.

Khóe môi nổi lên một chút ý cười trên tức, tử thảo linh chi...Lại là trăm năm, vừa rồi nàng đã nói gã sai vặt cho vào trong danh sách được liệu, may mắn nàng đến sớm một bước, nếu đến muộn, liền vào trong tay người khác.

Nàng định dùng để luyện chế thất giai tử tâm đan ắt không thể thiếu một loại linh thực này.

Người nói chuyện là một nữ tử thực trẻ tuổi, bất quá bộ dáng mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ như bàn tay, da thịt vô cùng mịn màng, ngũ quan tinh xảo dị thường.

Thân mặc cung trang hồng phấn, trên váy thêu những con bướm giương cánh bay màu lam nhạt, bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng màu trắng.

Cước bộ nhẹ nhàng chuyển động, lại có một loại cảm giác theo gió mà đi. Mái tóc vờn nhẹ bằng tơ lụa mặc sắc tùy ý phiêu tán bên hông, dáng người tinh tế, eo thon nhỏ, càng có vẻ động lòng người.

Hào một cái mỹ nhân!

Tần Lạc Y nhũn mày, trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng.

"Tử thảo linh chi trăm năm? Quả nhiên là thứ tốt! Biểu muội, ngươi không nên gấp gáp, ngươi rồi đi bắt quá nửa canh giờ mà thôi, tất nhiên còn tại." Nam tử bên cạnh phẫn y nữ tử mở miệng an ủi, thanh âm ôn nhuận dễ nghe.

Trong cửa hàng có một chương quầy tinh tráng khoảng bốn mươi tuổi, dưới chân như gió nghênh đón, cung kính rồi thì lễ nói:

"Thảo dân gặp qua Tam hoàng tử điện hạ!"

Phượng mẫu Tần Lạc Y đang thưởng thức tuần nam mỹ nữ nhũn lên.

Tam hoàng tử?

Nam tử bạch y đưa lưng về phía nàng cư nhiên là vị hộ phu của nàng -- Sở Dật Tu?

Ý cười trên khóe môi hoàn mỹ hiện lên, vận khí của hắn cũng không tránh khỏi có điểm quá tốt!

"Đur lão bản, nghe nói trong cửa hàng các ngươi có một cây tử thảo linh chi trăm năm. Lấy lại đây để cho ta xem xem!" Sở Dật Tu nâng tay tao nhã ý bảo hắn đứng dậy, sau đó nói thẳng ra ý đồ mình đến.

"Này..." Đur lão bản biến sắc, có chút khó xử mở miệng: "Điện hạ, ngay tại vừa rồi, cây tử thảo linh chi đã có người mua xuống!"

Vừa nói chuyện, một bên đur quang khóe mắt hướng tới phương hướng Tần Lạc Y nhìn lướt qua, lại rất nhanh dời đi.

Quyển 1 - Chương 26: Đây là của ta

Editor:HamNguyet

"Đã bán đi? Đáng tiếc!" Sở Dật Tu tuần mỵ nhũ nhẹ mi, thờ dài một hơi.

Từ thảo linh chi cũng không phải là thứ bình thường, tuy rằng tốt, bắt quá cũng thập phần quý giá, nguyên tưởng rằng thời gian biểu muội rời khỏi nơi này một lát, hẳn còn chưa có người mua đi mới phải, nào đâu biết rằng, cuối cùng lại đến chậm một bước.

"Không có liên thôi, Diệp nhi, ngươi nhìn lại cái khác đi, coi trọng thứ nào, biểu ca mua đến cho ngươi..." Sở Dật Tu cười nói, nhìn bộ dáng biểu muội Đỗ Ngữ Diệp về mặt thất vọng, trong lòng có chút không đành.

Ở Đỗ gia, thiên phú tu luyện Ngữ Diệp không sai, mới mười bảy tuổi, cũng đã đạt tới luyện khí kỳ cửu giai đỉnh, năm nay nàng luôn luôn tìm kiếm được liệu có nguồn linh lực lớn, để có thể đột phá đến vô sư.

Từ thảo linh chi lắm trăm năm, cực khó tìm... Cũng không lạ khi nàng thất vọng khổ sở như thế.

Trong lòng Đỗ Ngữ Diệp tràn đầy không cam lòng, nhưng cũng chỉ phải gật đầu, đã bị người mua đi rồi, cũng không biết là ai mua đi, có lẽ hiện giờ đuổi theo cũng không còn kịp nữa?

Dư chương quỳ trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt mang theo cung kính tươi cười hơi lấy lòng, mang theo hai người bọn họ hướng trên lầu đi đến.

Tiên Linh phòng được chia thành ba tầng, lầu một chứa những thứ bình thường, lầu hai tốt hơn một chút, lầu ba là tốt nhất.

Vừa mới đi đến lầu hai, vừa lúc đụng tới gã sai vặt đang lấy được liệu cho Tần Lạc Y.

Trên tay gã sai vặt cầm một khay ngọc chứa rất nhiều được liệu trân quý, kích động hướng dưới lầu đi. Ở phía sau hắn, còn có hai gã sai vặt lạnh lợi đi theo sau, trong tay cũng nâng được liệu.

"A, từ thảo linh chi!"

Đỗ Ngữ Diệp nhìn đến, liếc mắt một cái liền thấy được trong khay ngọc chứa từ thảo linh chi màu tím, hai tròng mắt không khỏi sáng ngời, kinh hô ra tiếng.

Sở Dật Tu nghe vậy, ánh mắt nguyên bản nhìn về phương hướng khác cũng dời đến, dừng trên khay ngọc chứa từ thảo linh chi.

Dư chương quỳ trong lòng "Lộp bộp" vang lên một thanh âm, thầm nghĩ không ổn.

Đỗ Ngữ Diệp đã vội vàng tiến lên hai bước, lập tức cầm lấy từ thảo linh chi trên khay, lật qua lật lại nhìn, trong mắt lộ vẻ vui sướng: "Từ thảo linh chi, biểu ca, thật sự là từ thảo linh chi!"

"Dư chương quỳ... Ngươi không phải nói từ thảo linh chi đã bán đi sao? Đây là có chuyện gì?" Trên mặt Sở Dật Tu hiện lên một chút không hề hờn giận, chỉ liếc mắt một cái, hẳn liền thấy rõ ràng, thứ Đỗ Ngữ Diệp cầm trong tay, quả thật là từ thảo linh chi, linh khí dư thừa, ánh sáng màu tím trong suốt, niên đại lại càng không thấp, là từ thảo linh chi cực phẩm!

Đỗ Ngữ Diệp đối với từ thảo linh chi yêu thích không buông tay, con ngươi tối đen trong mắt cũng có chút không hề hờn giận, rõ ràng từ thảo linh chi còn ở đây, Dư chương quỳ cư nhiên nói dối nàng cùng biểu ca...

Rõ ràng chính là không muốn bán cho bọn họ.

"Từ thảo linh chi ta muốn, bao nhiêu bạc, ngươi cứ việc ra giá!"

"Này..." Dư lão bản vẻ mặt khó xử, không nhìn Đỗ Ngữ Diệp, lại nhìn về phía Sở Dật Tu: "Điện hạ, từ thảo linh chi này của thảo dân quả thật đã bán đi, vừa mới mới bán đi."

"Ai? Là ai mua đi?" Đỗ Ngữ Diệp nổi giận, ngữ khí trở nên bén nhọn: "Thứ này rõ ràng ngay tại nơi này của ngươi, ngươi lại cố tình nói bán đi rồi, hay là ngươi có ý định không muốn bán cho ta?"

"Từ thảo linh chi này, Dư chương quỳ đã bán cho ta, cô nương, ngươi tới đã muộn một bước." Cùng với tiếng bước chân nhẹ nhàng, một đạo thanh âm

dị thường thanh nhuận để nghe đột nhiên ở phía sau bọn họ vang lên.

Đỗ Ngữ Điệp trong lòng trầm xuống, nắm chặt tử thảo linh chi trong tay, mạnh mẽ quay đầu lại.

Sở Dật Tu nghe được thanh âm, nhú chặt mi, cũng xoay người lại, ánh mắt dừng trên người nữ tử từ dưới khúc quanh cầu thang đi lên.

Nữ tử một thân y phục hạnh sắc xinh đẹp, suối tóc như mây, làn da thực trắng tinh tể nõn nà, một đôi phượng mâu hắc bạch phân minh, trong mắt hàm chứa thủy quang liễm diễm, chỉ dừng lại trên người hắc đạo qua, ngay lập tức dời đi dừng trên tay Đỗ Ngữ Điệp.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26-2: Đây là của ta (2)

Trong mắt Sở Dật Tu nguyên bản ôn nhuận hồ hững lại bị bật kín một tầng sắc thái kinh diễm, sau khi gạt mình ngăn ngừi trong giây lát, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường.

Tần Lạc Y đứng ở trước mặt Đỗ Ngữ Điệp, vươn bàn tay tinh tế trắng nõn, mỉm cười: "Cô nương, đây là của ta, trả ta đi!"

Đỗ Ngữ Điệp trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt lóe ra, không lên tiếng, càng không đưa tử thảo linh chi trên tay giao trả nàng.

Tần Lạc Y thấy thế, trong mắt hiện lên một chút lãnh ý, tươi cười trên mặt chưa thay đổi, thẳng thừng vươn tay, thập phần cường thế đem tử thảo linh chi từ trong tay nàng rút ra ngoài, không nhìn sắc mặt Đỗ Ngữ Điệp vô cùng khó coi, chuyển hướng gã sai vặt, khẽ nhếch cằm hỏi: "Những thứ ta muốn, đã chuẩn bị đầy đủ hết sao?"

"Đã chuẩn bị toàn bộ, đều đặt ở trong này!" Gã sai vặt hắc y sớm đã nhận thấy được không khí chung quanh có chút không thích hợp, vụng trộm dò xét chường quầy, thấy ánh mắt chường quầy ngăm đồng ý, cười tiến lên đem đồ vật trong khay đưa cho nàng xem.

Hai gã sai vặt khác cũng tự động tiến lên hai bước, đem khay giờ lên trước mặt của nàng.

Ánh mắt Tần Lạc Y dừng trên mấy khay trong tay bọn họ, nhất nhất xem qua, sau một lát vừa lòng gật gật đầu, cười nói: "Không sai, quả thật đều là thứ tốt!"

Mỗi một dạng đều là cực phẩm, niên đại được liệu nàng giao cho giống nhau như đúc, xem ra Tiên Linh phường này không sai, trọng thành tín, về sau nếu nàng có thứ gì cần, còn có thể tiếp tục tới nơi này.

Tùy tay xuất ra ngân phiếu mười vạn lượng, giao cho gã sai vặt đứng một bên nói: "Đủ chưa?"

Giá cả được liệu trong Tiên Linh phường, đều đã niêm yết rõ ràng, không có chuyện cò kè mặc cả.

Nàng mua mấy thứ này, lúc trước cũng đại khái tính ra một chút, nếu toàn bộ đầy đủ, đại khái khoảng tám đến chín vạn lượng, cũng may Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên đối với nữ nhi là nàng này thật sự không sai, bên trong tiêu kim khố của nàng, ước chừng có đến ngân phiếu bốn mươi vạn lượng, còn chưa bao gồm vô số đồ trang sức vô giá.

Cho nên, mua mấy thứ này, đối với nàng mà nói, cho dù lúc trước không luyện đan đem bán, bạc trong tay cũng dư dả.

"Đủ, đủ, tổng cộng chín vạn một ngàn lượng, còn dư lại của ngài chín ngàn lượng, thỉnh ngài chờ." Một gã sai vặt cười hi hi tiếp nhận ngân phiếu của nàng, xoay người đi xuống lầu.

Mặt khác hai người xuất ra một không gian trữ vật đem hết thấy được liệu cho vào cấp nàng.

Tuy rằng không trữ vật nhỏ cũng có giá trị mấy chục lượng bạc, bất quá đối với vị khách lập tức tiêu phí gần mười vạn lượng bạc, Tiên Linh phường bọn họ vẫn luôn phục vụ chu đáo, yêu cầu phải khiến cho khách nhân thực vừa lòng vì đã đến.

Thu thập xong, liền cung kính đưa tới tay nàng.

Tần Lạc Y vừa lòng tiếp nhận, xoay người chuẩn bị xuống lầu, gã sai vặt ở dưới lầu Tiên Linh phường đứng đợi cấp nàng số bạc còn dư, nàng cũng không hứng thú tiếp tục đứng ở nơi đó, để cho ánh mắt Sở Dật Tu sâu không lường được đánh giá nàng.

Còn có vị biểu muội kia của hắc... Bộ dáng diễm đạm đáng yêu, giống như có ai đó đến khi dễ nàng.

"Cô nương... Người đem tử thảo linh chi bán cho ta đi, ta trả người giá gấp hai lần!" Nhìn đến nàng phải đi, Đỗ Ngữ Điệp hoảng hốt, vội vàng tiến lên ngăn ở trước mặt nàng, ánh mắt tràn ngập khát vọng dừng trên tử thảo linh chi trong tay nàng.

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn nàng một cái, tuy rằng nữ tử này đẹp đến mức không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng nàng cũng là nữ tử....Cho dù xinh đẹp hơn nữa, nàng nhìn đến cũng sẽ không có ý nghĩ nóng lên đáp ứng nàng, lắc đầu lạnh lùng nói: "Ngượng ngùng, tử thảo linh chi này ta có chỗ trọng dụng, không thể bán lại."

Nàng vừa muốn hướng tới dưới lầu đi đến.Đỗ Ngữ Điệp vẫn chưa từ bỏ ý định cũng di động thân mình, lại lần nữa ngăn trước mặt nàng, ánh mắt từ trên tay nàng chuyển qua mặt nàng, chỗ sâu nhất trong đáy mắt hiện lên một chút khinh miệt, một người bình thường không hề có linh lực, dùng tử thảo linh chi có thể có trọng dụng gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Ăn miếng trả miếng

"Gấp ba! Ta cho ngươi gấp ba ngân lượng! Ngươi bán nó cho ta..." Vì có được tử thảo linh chi, Đỗ Ngữ Điệp không tiếc xuất nhiều máu, tiếp tục trả giá gấp ba!

Vì tử thảo linh chi hơn trăm năm, nên Tiên Linh phường mới ra giá năm vạn lượng!

Nàng nguyên bản là từ nơi này đi ngang qua, lâm thời quyết định lại đây nhìn một cái, nào đâu biết rằng lại thấy được bảo vật quan trọng chính mình cần đến.

Đáng tiếc lúc ấy nàng không mang theo nhiều bạc như vậy!

Lăm vạn lượng...Gấp ba lên chính là mười lăm vạn lượng!

Mười lăm vạn lượng là một khoản không nhỏ...Đỗ Ngữ Điệp lại một lần nữa hồi hận, lúc ấy chính mình vì cái gì không báo ra danh hào biểu ca, để cho bọn họ đem tử thảo linh chi đưa đến trong phủ hoàng tử đi. Hiện tại cũng sẽ không tiện nghi cho tiện nữ nhân này.

Nhìn bộ dáng nàng đối với tử thảo linh chi trong tay chính mình tình thế bất buộc, bên trong phường mẫu Tần Lạc Y hiện lên hào quang sắc bén chợt lóe rồi biến mất, mỉm cười, chậm rãi nói: "Không bán, ngươi trả ta giá gấp mười lần, ta cũng sẽ không bán."

Đỗ Ngữ Điệp tức giận đến ngực đều phập phồng kịch liệt, cắn chặt môi chuyển hướng tới về mặt Sở Dật Tu khó lường ở một bên, ánh mắt Sở Dật Tu vẫn dừng trên người Tần Lạc Y, có chút dăm chiêu, cũng không có ý tứ giúp nàng nói chuyện.

Trong lòng nàng một trận khổ sở, lấy tính tình biểu ca, trước mặt mọi người, tất nhiên sẽ không dung túng nàng cường ngạnh lấy đến, chỉ phải nhịn khí, tiếp tục nói: "Vậy ngươi phải như thế nào mới bằng lòng bán cho ta?"

Tần Lạc Y trong lòng nhàm chán.

Nàng so với Đỗ Ngữ Điệp cao hơn, hai người đứng chung một chỗ, chỉ so về điểm khí thế nàng liền so với Đỗ Ngữ Điệp cao hơn một cái đầu, nhìn nàng rất có ý tứ hàm xúc trên cao nhìn xuống: "Ha ha, cô nương, chẳng lẽ còn không hiểu được ý tứ của ta? Ta đã nói ra rõ ràng như vậy? Tử thảo linh chi này ta có chỗ hữu dụng, không bán!"

Nếu không phải nàng là biểu muội Sở Dật Tu, nếu nàng không cho hai người này mặt mũi, khiến cho Sở Dật Tu chú ý, lạng lẽ phái người đi thăm dò nàng...Nàng đã sớm chạy lấy người, làm sao còn có thời gian cùng nàng nói lâu như vậy.

Đỗ Ngữ Điệp tức giận đến âm thầm cắn răng, trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, bất quá không đợi người thấy được, đã rất nhanh mất đi, bàn tay mềm mại trong tay áo nắm chặt.

"Biểu muội, nếu vị cô nương này cũng muốn tử thảo linh chi, chúng ta liền đến trên lầu đi xem đi, cũng không nhất định không phải tử thảo linh chi thì không thể, được liệu trong Tiên Linh phường linh đều là thứ hiếm có, ngươi tiếp tục một lần nữa chọn mấy thứ tốt lắm..." Nhìn bộ dáng nữ tử trước mặt vẫn luôn hoàn toàn bỏ qua chính mình, sâu thẳm trong mắt Sở Dật Tu hứng thú càng đậm.

Khoé môi hơi lãnh tình giờ lên một độ cong nhỏ, như hoa quỳnh vừa hiện, quá mức ngăn ngại khiến cho người ta căn bản không thể nhìn thấy, sau lưng yên không một tiếng động biến mất như chưa từng có.

Hắn từ lâu đã nhìn ra, trên người nữ tử này không có linh lực...Cũng không biết lấy tử thảo linh chi có linh lực dư thừa này có tác dụng gì.

Cũng có lẽ căn bản không phải nàng dùng, mà trường bối trong nhà nàng cần?

Nghĩ đến đây, không đành lòng để biểu muội tiếp tục khó xử nàng, nên mở miệng đem biểu muội gọi đi.

Đỗ Ngữ Điệp nghe vậy, trong lòng lại không cam, bất quá ở trước mắt bao người, cũng chỉ tránh thân mình ra, trở mặt nhìn Tần Lạc Y thông dong từ bên cạnh mình đi qua, y phục hạnh sắc tình xảo, ở trước mắt nàng xẹt qua độ cong duyên dáng, chói mắt như vậy.

Trong mắt hiện lên một chút sát khí tàn nhẫn, thừa dịp mọi người không chú ý, ngón tay nhẹ nhàng vừa động, một đạo linh lực rất nhỏ, đột nhiên hướng đến dưới chân Tần Lạc Y.

Trong cơ thể Tần Lạc Y không có bao nhiêu linh lực, bất quá nàng ở thời điểm hiện đại, là một tu luyện giả đột phá cảnh giới tiên thiên, ngũ cảm cực kỳ sâu sắc, dao động nhỏ bé đột nhiên mà đến, làm cho trực giác nàng nhận ra nguy hiểm, khước mắt lại đảo đến Đỗ Ngữ Điệp trong mắt ẩn ẩn hào quang đặc ý, trong lòng vừa động, đột nhiên kinh hô một tiếng, lao đảo một cái, mắt thấy thân thể sẽ hướng tới dưới lầu ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27-2: Ăn miếng trả miếng (2)

"Cô nương, cẩn thận!" Sở Dật Tu kinh hô, trong lòng như hiểu được cái gì đó, rất nhanh hướng về phía biểu muội liếc mắt một cái, vươn tay vội vàng giữ chặt Tần Lạc Y.

Nào biết Tần Lạc Y vì ổn định thân thể chính mình, luôn luôn trái phải lay động, hai tay lại ở trong không trung loạn vũ, hần không giữ chặt được cánh tay nàng, một tay kia thấy nàng bắt được tay biểu muội.

"Làm càn, ngươi muốn làm gì, nhanh lên buông tay!" Đỗ Ngữ Điệp chán ghét trừng mắt nhìn Tần Lạc Y lao đảo, trên mặt cười hiện lên một chút hàn ý, tức giận ra tiếng.

Trong mắt Tần Lạc Y tối đen linh động rất nhanh hiện lên một chút giao hoạt khác thường, bắt lấy tay nàng không chỉ không buông ra, ngược lại cầm thật chặt.

Đỗ Ngữ Điệp càng thêm tức giận, trên tay dùng lực một chút, muốn hung hăng lỗ mãng đem nàng đẩy ra... Đột nhiên trong lúc đó, lại phát hiện cánh tay chính mình cứng đờ, linh lực trong cơ thể giống như bị ngưng trệ bình thường, rốt cuộc không thể di động mấy mảy.

Trong lòng hoảng hốt, hai mắt tròn lên, như gặp quỷ trùng mắt nhìn Tần Lạc Y, trong thanh âm có một chút bối rối khó nén: "Buông... Nhanh lên buông, ngươi muốn làm gì, nhanh lên buông..."

Một bên gào thét, một bên vươn bàn tay khác đến, không có linh lực, chỉ dùng theo bản năng, hung hăng đẩy Tần Lạc Y, muốn đem nàng hung hăng ném xuống lầu đến chết là tốt nhất!

Đương nhiên, nàng có thể ngã chết là tốt nhất. Chẳng qua nơi này chỉ có hơn mười bậc thang, ngã chết nàng chỉ sợ có chút khó khăn...

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn thấy thế, trong mắt lãnh ý chợt lóe mà qua, cầm cổ tay nàng càng chặt, trên mặt bối rối so với Đỗ Ngữ Điệp càng sâu.

Đỗ Ngữ Điệp bối rối vươn một bàn tay khác đến đẩy nàng, nàng cũng rất nhanh vươn một bàn tay khác của chính mình đến, nhìn như không hề có kết cấu, lại cực kỳ chuẩn xác bắt được bàn tay của Đỗ Ngữ Điệp đang thâm nhập đẩy nàng xuống lầu.

Hai người nháy mắt mất dây dưa cùng một chỗ.

Mắt thấy sẽ hướng dưới lầu ngã xuống, Sở Dật Tu đột nhiên vươn tay, vững vàng ôm lấy eo nhỏ Tần Lạc Y.

"Cô nương, đừng hoảng hốt, ta sẽ không để ngươi ngã xuống!" Hần ghé sát vào tai Tần Lạc Y cúi đầu nói, muốn trấn an nàng tinh táo lại, thấy trên mặt nàng bối rối bất lực, còn có tiếng kinh hô, tựa như một hòn đá nhỏ bình thường rơi vào đáy lòng hần tạo thành gợn sóng thần nhiên.

Hồ hấp nóng rực dừng ở bên tai, đồng tử Tần Lạc Y co rút lại, như thế nào cũng không nghĩ đến Sở Dật Tu cư nhiên sẽ ôm lấy chính mình, ấn theo lẽ thường hần không phải nên cứu biểu muội của hần trước sao?

Bất quá lúc này nàng cũng không có tìm ra nguyên nhân hần làm như vậy, sau khi thân thể cứng đờ, nhanh chóng mềm ngã xuống dưới, thuận thế ngã vào trong lòng hần, bàn tay cầm tay Đỗ Ngữ Điệp cũng buông lỏng ra, dưới chân vừa chuyển, gót gao cầm chặt cánh tay Sở Dật Tu, bộ dáng vẻ mặt còn sợ hãi.

Linh lực trong cơ thể Đỗ Ngữ Điệp vẫn không thể động, dưới chân Tần Lạc Y vừa chuyển, như có như không vừa lúc đá vào trên đùi của nàng, thân thể nàng không thể khống chế hướng tới dưới lầu quăng ngã đi xuống.

"A!"

Nhìn đến Đỗ Ngữ Điệp thẳng tắp hướng tới dưới lầu ngã xuống, sắc mặt Sở Dật Tu tối sầm lại, tay ôm Tần Lạc Y không có buông ra, ngược lại căng

thăng

"Ám Ảnh!"

Hắn nhú mảy hướng về phía một bên quát nhẹ một tiếng, một đạo thân ảnh màu đen mạnh mẽ như làn khói nhẹ bình thường, đột nhiên từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, vừa mới tiếp được thân thể Đỗ Ngữ Điệp ngã xuống.

Giúp đỡ nàng đứng dậy ổn định thân mình, đạo bóng đen kia hướng tới Sở Dật Tu thi lễ, lại như làn khói nhẹ bay đi.

Đỗ Ngữ Điệp trong lòng khí huyết cuộn cuộn lợi hại, như thế nào cũng không nghĩ đến chính mình cứ nhiên lại từ trên lầu ngã xuống dưới.

Nếu không có Ám Ảnh tới kịp, chính mình chỉ sợ sẽ thật sự chật vật té ngã trên mặt đất...Đến lúc đó, những người trong Tiên Linh phường này, còn không biết sẽ như thế nào chê cười nàng đâu.

Cẩn trọng ngẩng đầu lên, nhìn đến biểu ca trên lầu cứ nhiên còn ôm nữ tử kia, mà trong mắt kia nữ tử kia, rõ ràng có một chút trào phúng mỉa mai.

Trong lòng khí huyết cuộn cuộn lợi hại hơn, âm thầm hít thật sâu mấy hơi, mới tạm thời đem tức giận trong lòng áp lực đi xuống, về mặt ủy khuất nói: "Biểu ca...Nàng, nàng đá ta!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Tâm động

Thân thủ chỉ vào nữ tử trong lòng hắn, muốn để biểu ca giúp nàng trút giận.

Từ nhỏ đến lớn, biểu ca đều rất đau nàng, yêu cầu của nàng, lần nào hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Tuy rằng không nghĩ ra vì cái gì hôm nay hắn không có giữ chặt chính mình, ngược lại giữ chặt nữ tử xa lạ kia...Không, khẳng định không phải biểu ca chủ động đến giúp nàng, biểu ca khẳng định là muốn kéo nàng lại, kết quả nữ tử kia lại không muốn đánh tiếp, mượn cơ hội đánh trên người biểu ca.

Trước mặt nhiều người như vậy, biểu ca thân là hoàng tử, nên không thể đẩy nàng ra...Nghĩ đến đây, Đỗ Ngữ Điệp đối với Tần Lạc Y càng thêm oán hận! Ngón trỏ chỉ vào Tần Lạc Y không nhịn được run run lên.

Hồ ly tinh chết tiệt!

Cứ nhiên ở trước mặt bao nhiêu người, đối với biểu ca yêu thương nhưng nhớ!

Câu dẫn biểu ca của nàng!

Trên mặt Tần Lạc Y hiện lên nụ cười, nhìn ngón tay run run chỉ vào chính mình, về mặt Đỗ Ngữ Điệp oán hận ủy khuất, sắc mặt hết trắng lại xanh, hết xanh lại đen, mê mang nói: "Ta đá người sao? Ài, ta không nhớ rõ, vừa rồi...Ta nhớ rõ rằng ta muốn xuống lầu, lại không biết bị vấp phải cái gì, tâm hoảng hồn...Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra...Chẳng lẽ thật sự vừa rồi trong lúc ta lơ đãng đã đá người một cước?"

Ánh mắt mê mang, ngữ khí ảo não, lại xứng với dung nhan tuyệt mỹ kia, phượng mâu tối đen liễm liễm, nháy mắt làm cho những người còn lại ở Tiên Linh phường cảm thấy nàng vô tội, cho dù đá người khác một cước, cũng là cử chỉ vô tâm lúc bối rối.

Còn có...

Nàng nói lúc xuống lầu liền bị vấp phải vật gì đó...

Vô duyên vô cớ như thế nào sẽ bị vấp ngã?

Trên thang lầu kia cái gì cũng không có!

Cũng không có người lên lầu.

Người có thể đến bên trong Tiên Linh phường này bên, thiên phú tu luyện đều không sai, bọn họ sớm đã nhìn ra đến, trên người nữ tử hạnh y không có linh lực, căn bản không phải tu luyện giả, mà nữ tử bạch y kia, lại là luyện khí kỳ cừu giai đỉnh!

Tiếp tục liên tưởng đến việc tranh chấp tứ thảo linh chi vừa rồi...Không khó tưởng tượng, đến tốt cùng là ai ở phía sau phá rối.

Còn có, rõ ràng là tu vi luyện khí kỳ cừu giai đỉnh, còn có thể bị một người không có linh lực đá xuống dưới?

Này căn bản chính là chuyện chê cười!

Tu vi luyện khí kì, tuy rằng không thể nói là tu vi cường đại có thể ngự kiếm mà đi, nhưng thân thủ đem so với người bình thường linh hoạt hơn không ít, từ trên lầu ba nhảy xuống còn được, nói gì từ lầu hai... Như thế nào có khả năng chặt vật như vậy, còn phải để Tam hoàng tử gọi người ra cứu?

Rõ ràng chính là rắp tâm bất lương.

Nghĩ thông suốt điểm này, hơn mười đạo ánh mắt, thời điểm nhìn về phía Đỗ Ngữ Điệp, đều mang theo ả ả hèn mọn cùng khinh thường.

Ác nhân cáo trạng trước, chính là nói người như thế!

Trách không được người ta nói độc nhất là lòng dạ phụ nhân, biểu muội này của Tam hoàng tử điện hạ, thoát nhìn ôn nhu nhược nhược, bộ dáng tuyệt mỹ khuynh thành, không nghĩ tới tâm tư lại ác độc như thế.

Còn có người lạng lẽ khe khẽ nói nhỏ hỏi thăm nhau, đây là tiểu thư nào của Đỗ gia.

Ngoại thích Đỗ gia của Tam hoàng tử, tuy rằng không ở kinh thành, nhưng trong Sở quốc cũng là một đại gia tộc hào môn, trong gia tộc có nhiều người trong giới tu luyện rất có danh khí. Không nghĩ tới hiện tại lại có một hậu bối có thù tất báo, lòng dạ hẹp hòi như vậy...

Đỗ Ngữ Điệp cảm giác được người chung quanh đều dùng ánh mắt khinh miệt khinh thường nhìn nàng, tức giận càng thêm lợi hại, trong mắt tức giận càng sâu, há miệng thở dốc, sinh khí tới mức ngay cả nói cũng nói không nên lời một câu đầy đủ.

Tần Lạc Y trên mặt ảo não càng đậm, trong lòng lại cười đến đắc ý.

Nữ tử này, tuổi còn nhỏ, lại tâm ngoan thủ lạt, nếu chính mình thật sự là một người bình thường trên người không hề có linh lực, vừa rồi nàng ngăm hạ ngáng chân, chính mình ngã xuống đi, dọa người không nói, nói không chừng còn có thể bị chấn động đại não đến nửa sống nửa chết!

Nàng không muốn làm cho chính mình quá, chính mình đương nhiên cũng không muốn cho nàng quá, nguyên bản là muốn đem nàng cùng nhau ngã xuống lầu, biến nàng thành đệm thịt cấp chính mình.... Như vậy vừa có thể báo thù việc nàng âm thầm phá rối nàng, cũng sẽ không dẫn người chú ý!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyễn, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 28-2: Tâm động

Nào biết rằng Sở Dật Tu này cư nhiên không kéo lại biểu muội của hắn, ngược lại đem nàng kéo lại.

Thực tại làm cho nàng có chút ngoài ý muốn!

Nghĩ đến lúc này tay Sở Dật Tu còn ôm chặt thắt lưng chính mình không buông ra, trong mắt nàng hiện lên một chút không hồn giận, thừa dịp hết sức xoay người, giãy khỏi cánh tay hắn, về mặt lo lắng đối với hắn nói: "Điện hạ, ta thật sự không phải cố ý, vừa rồi... Ta thật sự không biết chính mình đá nàng."

Thân thể ôn nhuận trong lòng đột nhiên rời đi, làm cho Sở Dật Tu ả ả có một trận mất mát.

Trên mặt tuấn mỹ ôn nhuận lại bình tĩnh vô ba, nhưng bên trong con ngươi thanh u như ngọc kia lại âm khởi gợn sóng, lặng yên không tiếng động tiết lộ ra cảm thụ chân thật của hắn giờ phút này.

Hai tay đặt ở sau người, đè nén xúc động trong lòng xuống, thực muốn ôn lại cảm giác ôn nhuận tốt đẹp kia, lắc lắc đầu, cất cao giọng nói: "Không có việc gì, người không cần lo lắng."

Từ bên người nàng đi qua, tiêu sái xoay người đi xuống lầu, đi đến bên người Đỗ Ngữ Điệp đang chán nản không thôi, nhếch môi một cái, hơi trêu chọc nói: "Biểu muội, mấy tháng không gặp, tu vi của người như thế nào lại lui ngược bước lại?"

Thanh âm hắn rất nhẹ, trừ bỏ trước mặt Đỗ Ngữ Điệp, Tần Lạc Y cùng Dư chương quỳ theo sát sau người hắn xuống dưới, còn lại hết thảy mọi người đều không nghe đến.

Tần Lạc Y nghe vậy cười thầm.

Dư chương quỳ thùy hạ mí mắt, muốn thối lui vài bước, bất quá hắn thân là chương quỳ, có khách nhân từ trên lầu ngã xuống dưới, đối phương lại là biểu muội của Tam hoàng tử, cho dù hắn không muốn để ý đến cũng không thể bỏ mặc.

Đỗ Ngũ Diệp cắn cắn môi, trên mặt kiều diễm tràn đầy ủy khuất, còn có một tia thần nhiên bất an.

Nguyên lai, ngay từ đầu, chỉ sợ biểu ca đã biết chính mình bày kế muốn cho nữ tử kia đẹp mặt, nhưng lại hiểu lầm chính mình cố ý ngã xuống dưới lầu!

Càng nghĩ càng không cam lòng, hai tay đặt tại bên người rất nhanh nắm chặt.

Nhưng nàng lại không có cách nào nói ra chính mình căn bản không phải cố ý ngã xuống lầu...

Nữ tử kia thực quý dị, nói không chừng còn biết sử dụng yêu thuật gì đó!

Nàng chỉ chạm vào cánh tay chính mình, linh lực trong cơ thể tựa như đột nhiên bị chặn bình thường, căn bản không thể phát huy được! Biết rõ ngã xuống dưới lầu sẽ xấu mặt, nhưng chỉ có thể trơ mắt chờ ngã xuống dưới...

Nếu không phải có Âm Ảnh, hôm nay nghĩ đến thật sự là không chịu nổi!

Những lời này nàng lại không có biện pháp nói ra, nói ra cũng không có người tin tưởng!

Biểu ca... Còn có người trong Tiên Linh phường này, đều chỉ nhìn đến được tu vi của nàng so với nữ tử kia cao hơn, mặc kệ nàng nói cái gì, làm cái gì, cũng sẽ không tin tưởng nàng, đều đứng về phía nữ tử kia!

Dư chương quỳ mắt thấy không khí có chút không đúng, đứng một bên cười giỡn hòa. Còn phân phó người chuẩn bị trà ngon trong phòng khách quý, cấp cho hai vị cô nương an ủi.

Sở Dật Tu thấy nàng hốc mắt đỏ lên, bộ dáng chán nản không thôi, cuối cùng có chút không đành lòng.

Biểu muội này, thiên phú từ nhỏ đến lớn vô cùng tốt, mặc kệ là hấn hay là mẩu thân, thậm chí là người trong gia tộc Đỗ thị, từ nhỏ đều sủng ái nàng, lời nói nặng đều luyến tiếc nói nàng một câu, hôm nay nàng muốn có được từ thảo linh chi, cũng khó trách nàng không thể cam lòng!

May mắn nàng không có việc gì... Mà cô nương bên cạnh chính mình, cũng không có trở ngại, nếu không, bên trong Tiên Linh phường nhiều người như vậy, chính mình cùng biểu muội, sợ là không thiếu được có thêm một cái thanh danh ý thể hiếp người.

Gật gật đầu, vươn tay ra, đỡ lấy thân mình biểu muội đang lung lay sắp đổ, sau đó cười đối với Tần Lạc Y nói: "Cô nương... Thỉnh."

Tần Lạc Y tất nhiên không có khả năng cùng bọn họ cùng nhau đi vào, cũng không có hứng thú đi vào, tiếp nhận bạc thừa từ gã sai vặt tìm đến, để vào trong tay áo, sau đó liền nói chính mình còn có việc phải cáo từ rời khỏi Tiên Linh phường.

Đi được một đoạn, ần ần cảm thấy phía sau có người đi theo, trong lòng vừa động, chuyển qua một góc đường, lần vào trong ngõ thì ngừng lại.

Một gã hắc y sai vặt vội vã đuổi theo, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Tần Lạc Y đột nhiên hiện thân, tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn: "Người đang tìm cái gì vậy? Nói cho ta biết, ta có thể giúp đỡ người tìm."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Đoạn hồn thảo

Gã sai vặt hắc y nhìn đến lúm đồng tiền trên khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn như ngọc của nàng, đột nhiên đỏ mặt lên, ngập ngừng giải thích nói: "Cô nương là chương quỳ chúng ta kêu ta chạy theo tìm ngài... Vừa rồi sơ suất trong cửa hàng làm từ thảo linh chi của ngài hư hại, chương quỳ nói, không thể để cho ngài chịu thiệt, nơi này có ngân phiếu làm ngân lượng, xem như Tiên Linh phường chúng ta bồi tội với ngài."

Vừa nói, một bên từ trong lòng xuất ra ngân phiếu đến.

Mâu quang Tần Lạc Y đảo qua, quả nhiên là làm ngân lượng. Trong mắt ý cười càng sâu chút. Dư chương quỳ này, thật ra là một người thú vị.

Vừa rồi vì giả trang rất thật, hai tay nàng bắt lấy người, từ thảo linh chi tự nhiên bị rơi xuống... Bất quá từ thảo linh chi rơi xuống dưới lầu cũng hư hại chút da lông bên ngoài mà thôi, không tính là tổn hại thực chất gì.

Cũng không có tiếp nhận ngân phiếu, chỉ cảm thấy hứng thú nói: "Dư chương quỳ kia là ông chủ của cửa hàng? Cự nhiên một lần mở miệng liền cấp ra làm ngân lượng?"

Nếu không phải ông chủ, làm ngân lượng cũng không phải là con số nhỏ, tin tưởng những người râu ria không có nổi.

Gã sai vật hắc y cười lắc đầu: "Không phải, ông chủ chúng ta không ở kinh thành, ngày thường cũng ít khi trở lại kinh thành... Chuyện tình trong cửa hàng, đều do Dư chương quầy định đoạt."

Người ta có một phần hảo ý, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt, bất quá Dư chương quầy này thú vị như thế, thật ra về sau nàng có thể thường xuyên ghé thăm.

Nghĩ đến đây, Tần Lạc Y không khách khí tiếp nhận ngân phiếu trong tay hắn, cười nói: "Một khi đã như vậy, thay ta đa tạ chương quầy các người!"

Lại lấy ra ngân phiếu, đặt trên tay hắn: "Đây là ta đa tạ người!"

Nói xong cũng không quản gã sai vật kia mừng đến miệng đều khép không được, bộ dáng giật mình ngốc lảng không thôi, xoay người rời đi, nghĩ đến một mành biểu muội Sở Dật Tu ngáng chân chính mình vừa rồi, tâm tình có chút buồn bực, cũng không vội vã trở về, nghĩ nghĩ, nơi này cách phường thị kinh thành lớn nhất không xa, thừa dịp bây giờ còn sớm, nàng đi xem, có thể hay tìm được thứ gì hữu dụng.

Trong kinh thành tắc tắc vàng, có thể mở được cửa hàng ở đây, đều là tài đại khí thô, người ở đây nhất định phải có bối cảnh, nếu không có bối cảnh, muốn trao đổi mua bán gì đó, cũng chỉ có thể đi phường thị giao dịch.

Phường thị ở phía tây kinh thành, tuy rằng hiện tại là buổi chiều, nhưng bên trong cũng đông đúc náo nhiệt đến cực điểm.

Tần Lạc Y đi theo đám đông, đi vào bên trong phường thị. Trước kia nàng đối với những nơi phường thị hỗn loạn này không hứng thú gì.

Bất quá thời điểm nàng ở hiện đại, nhờ có vòng ngọc thần kỳ trên tay, may mắn tránh thoát được một kiếp, linh hồn xuyên qua đến nơi đây, đối với phường thị cũng không bài xích như vậy, nói không chừng trong lúc lơ đãng, còn có bảo vật bị long đông, dừng lại ở nơi nào đó, chờ bị người phát hiện đâu!

Bên trong phường thị không chỉ có bán pháp khí phi kiếm, còn bán đan dược, công pháp, thậm chí cũng bán cả yêu đan trong cơ thể yêu thú.

Yêu đan trong cơ thể yêu thú kia Tần Lạc Y lần đầu tiên nhìn thấy, ở thế giới trước kia không có, mà yêu thú ở nơi này, trên đất bằng cơ hồ cũng không có, mà ở tận biên cảnh cực xa phía đông Sở quốc, nơi đó là bờ biển vô hạn, bên trong bờ biển có rất nhiều linh thú mở ra linh trí, xưng là yêu thú, đạt tới phẩm giai nhất định trong cơ thể yêu thú sẽ có yêu đan.

Yêu đan ẩn chứa tu vi linh lực cả đời của yêu thú, phẩm giai càng cao, linh lực càng dư thừa, đương nhiên giá cả cũng càng quý.

Được đến một viên yêu đan không dễ dàng, Sở quốc, thậm chí là hai quốc gia Yên-Triệu, có một bộ phận tu sĩ, chuyên môn dựa vào việc săn tìm yêu thú, bán yêu đan mà sống.

Bất quá dạo qua một vòng xuống dưới, Tần Lạc Y có chút thất vọng. Bên trong phường thị, phẩm giai yêu đan cao nhất cũng chỉ có yêu đan tam giai mà thôi, mà yêu đan tam giai kia chỉ có thể cùng linh lực bên trong đan dược bát giai của nàng đánh đồng mà thôi.

Nhìn đến mấy quầy hàng, cũng không cảm thấy có gì hứng thú.

Về phần công pháp vũ khí này, Tần Lạc Y lại càng không cảm thấy hứng thú.

Tần Lăng Vân thân là Trần Nam Vương, tu vi lại là võ thánh cường đại nhất Sở quốc, vũ khí cùng công pháp nơi này, như thế nào cũng không thể cùng tâng thờ các trong vương phủ đánh đồng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29-2: Đoạn hồn thảo (2)

Đang chuẩn bị rời khỏi phường thị, đột nhiên, một bộ sách cũ kỹ ố vàng được bày trước mặt đại hán hắc y ẩn nhập vào tầm mắt nàng--phù chú bách khoa toàn thư...

Nguyên bản chuẩn bị rời đi bước chân đột nhiên dừng lại, vòng vo một phương hướng, đi đến trước mặt đại hán hắc y.

Hơi hơi khom người, cầm lấy quyển sách, mở ra vài trang, đều là một vài phương pháp chế tác phù chú... Tần Lạc Y nở nụ cười, quyển sách này nàng muốn!

Nguyên bản còn tưởng rằng trên đời này cũng không có loại sách này, bởi vì bên trong vương phủ vốn không có, không nghĩ tới lại ở trong này ngẫu nhiên gặp phải.

Trước kia nàng đối với việc chế tác phù chú vô cùng khinh thường, bởi vì thể chất thân thể nàng tu luyện tốt, chỉ cần có đan dược, linh lực trong cơ thể rất

nhanh có thể tăng lên, nhưng hiện tại không giống trước kia, nàng hiện tại mới tới luyện khí kì mà thôi, chỉ vì trong đan điền tụ tập linh lực quá ít, tùy tiện gặp được một người có tu vi cường đại, đều có khả năng đem nàng một phen bóp chết!

Biểu muội Tam hoàng tử Sở Dật Tu kia, thời điểm nhìn đến chính mình trong mắt đều hiện lên sát khí thống khoái, nàng cũng không có bỏ qua. Bất quá nàng hiện tại lại có một cơ thể không có thiên phú tu luyện, thực làm cho nàng khóc không ra nước mắt... Nàng cũng phải vì chính mình tìm thật nhiều phương pháp phòng thân.

Nghĩ đến đây, khóe môi ý cười càng sâu, ngẩng đầu đối với đại hán hắc y nói: "Sách này bán thế nào?"

Đại hán hắc y thoát nhìn nghèo túng, trên mặt dài măn đại hồ tử, thất lưng viên bôi rộng rãi, y phục trên người thoát nhìn thực cổ xưa. Trên quầy hàng của hán tử bỏ quyển sách này, chỉ có một chút dược liệu phẩm giai rất thấp.

Bởi vì phẩm giai quá thấp, hơn nữa quầy hàng của hán tử ở trong góc, không thấy được, có vẻ thật phần lạnh lẽo.

Bất quá người nọ nhìn đến Tần Lạc Y đối với phù chú bách khoa toàn thư cảm thấy hứng thú, cũng không nhiệt tình tiếp đãi, chỉ nhẹ nhàng quét mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: "Vạn lượng bạc trắng!"

Vạn lượng bạc trắng?

Tần Lạc Y quyền sách trên tay, nở nụ cười: "Quý!"

Hơn nữa thực quý!

"Sách này nhiều nhất cũng chỉ có giá trị hai ngàn lượng bạc!"

Nàng trước kia tuy rằng chưa từng chế tác qua phù chú, lại biết phù chú cực kỳ khó chế tác, hao phí linh lực, cho dù sách này cho không, chỉ sợ cũng không có người hỏi thăm. Hai ngàn lượng bạc, cũng đủ mua một quyển công pháp tu luyện, mua một quyển phù chú bách khoa toàn thư này hoàn toàn dư dả.

"Không bán!" Nam tử hắc y nâng mí mắt lên nhìn nàng một cái, lập tức lạnh lùng mở miệng.

Ý cười trên mặt Tần Lạc Y ngưng tại khóe miệng, người này... Khó trách không thể buôn bán tốt, nên quầy hàng trước mặt hán tử sinh ý mới lạnh lùng như thế.

Liên dựa vào thái độ này... Một ngày hán tử có thể bán được một thứ đã là không sai lắm rồi!

"Một vạn lượng! Thiếu một xu cũng không bán! Người nếu không muốn mua liền đi xuống!" nam tử hắc y nhìn nàng cầm sách trừng mắt chính mình, lại lần nữa âm trầm sai ném ra một câu đến.

Tần Lạc Y chán nản.

Hơi hơi nheo lại ánh mắt, phượng mâu tối đen u quang chớp động, nhìn trên huyết thái dương nam tử hắc y liền phát hiện ra dấu vết ẩn ẩn thanh hồng, nhếch môi nở nụ cười: "Người trúng độc, còn không nhẹ! Ha ha, chẳng lẽ do công phu sư tử ngọam của người a..."

Nhẹ nhàng buông phù chú bách khoa toàn thư trong tay xuống, xoay người không chút do dự rời đi.

Hắc y nam tử không hề thờ ơ ngồi tại chỗ kia, mà "tạch" một tiếng, từ trên ghế đứng lên, thân hình vừa động, muốn ngăn cản trước mặt nàng: "Người nhìn ra ta trúng độc?"

Thanh âm khàn khàn, vẻ mặt kích động.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, trên mặt ý cười tuyệt mỹ trong suốt, chậm rãi nói: "Da của người tuy rằng đen, nhưng đen không bình thường, trên huyết thái dương ẩn ẩn đỏ lên, nếu ta không nhìn lầm thì đúng là người đã trúng đoạn hồn thảo."

Nhìn dược liệu bừa bãi trên quầy hàng của hán tử, cũng không khó đoán, hán tử sợ là thời điểm đi vào trong núi ngắt lấy dược liệu, trúng lầm loại độc này. Mà loại đoạn hồn thảo, cho tới bây giờ luôn thích cùng những loại dược liệu hi hữu khác, băng linh hàn nhị sinh trưởng cùng nhau.

Ánh mắt hắc y nam tử nhìn nàng càng thêm nóng rực, nuốt hai ngụm nước miếng, thanh âm càng thêm kích động khàn khàn: "Cô nương, nếu người có thể nhìn ra ta trúng độc... Có phải hay không người có thể giải loại độc này?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Bí cập phù chú cao giai

Tần Lạc Y nhìn bộ dáng hần vội vàng, nhếch môi cười cười, khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ tản ra ánh sáng oánh nhuận, phượng mâu tối đen sáng ngời: "Đoạn hồn thảo này cũng không dễ giải."

Ánh sáng trong mắt đại hán hắc y dần dần tối xuống, lập tức phản ứng lại đây, nàng nói là không dễ giải, mà không phải không thể giải.

Trong lòng vừa động, nhìn đến phù chú bách khoa toàn thư, trong mắt loé ra tinh quang, trầm giọng nói: "Cô nương, nếu người có thể hỗ trợ giải đoạn hồn thảo...bộ phù chú bách khoa toàn thư, Hùng Sát ta hai tay dâng lên, không lấy một xu, như thế nào?"

Tần Lạc Y trong lòng nhất sẩn, nhìn đến bộ dáng đại hán hắc y cao lớn thô kệch như tháp sắt bình thường trước mắt, thần nhiên nói: "Chỉ có bộ sách này của người...Cũng muốn ta giải đoạn hồn thảo cho người?"

Trong mắt sắc bén ẩn ẩn hàm chứa một chút mỉa mai.

Đan được giải đoạn hồn thảo, là thất giai đan được...Ha ha, thất giai đan được ở Sở quốc, là thứ cực kỳ trân quý, có thể bán ra mấy chục vạn lượng bạc trắng!

Dùng giá trị mấy chục vạn lượng bạc trắng, đi đổi lấy bộ phù chú bách khoa toàn thư chỉ có giá trị mấy ngàn lượng?

Như thế nào lại coi nàng thành ngọc từ!

Hùng Sát đỏ mặt lên, trong mắt hiện lên một chút quẫn bách, cắn chặt răng: "Chỉ cần có thể giải độc, cô nương có điều kiện gì...Cứ việc nói ra!"

Tần Lạc Y nghe vậy nhúm mũi, tựa tiểu phi tiểu liễu mắt đánh giá hần từ trên xuống dưới một lượt, không phải nàng xem người không dậy nổi...Nhưng nam nhân này, từ đầu đến chân, trên người vốn không có nổi một kiện đồ vật đáng giá gì, đem hần bán đi, cũng không đáng được bao nhiêu lượng bạc, càng không thể bỏ ra ngân lượng đến mua thất giai đan được giải độc.

Âm thầm lắc lắc đầu, trong lòng mềm nhũn, cũng không muốn sách của hần, nhìn ra hần muốn bán một vạn lượng bạc trắng, chỉ sợ là muốn có bạc giải độc đi, nàng cũng không thể chặn đường kiếm bạc của người ta?

Nghĩ nghĩ, khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Đoạn hồn thảo khi phát bệnh cực kỳ kịch liệt, bất quá nó có một thời kỳ ủ bệnh, trong vòng hai tháng sẽ không phát tác, ta nhìn dáng vẻ của người, thời gian trúng độc nhiều nhất cũng đã mười ngày...Nếu người muốn giải độc, liền đi mời người đến giúp người luyện chế một viên thất giai đan được xích hóa đan, có thể hoàn toàn tiêu trừ độc khí trong cơ thể."

Hùng Sát nghe được nàng cư nhiên nói cho hần phương pháp giải độc, đầu tiên là vui vẻ, theo sau sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thất giai đan được!

Cư nhiên là thất giai đan được mới có thể giải độc!

Thân là người trong giới tu luyện, hần cũng biết thất giai đan được khó có được bao nhiêu, toàn bộ Sở quốc thậm chí là Thánh Long đại lục, người có thể luyện chế ra thất giai đan được, quả thực vô cùng hiếm có! hơn nữa muốn thỉnh bọn họ luyện đan, không nói đến đan được cực kỳ trân quý, chỉ riêng đến phí luyện đan, cũng là một khoản cực kỳ khổng lồ!

Mà trên tay hần căn bản không có nhiều bạc như vậy...

Tần Lạc Y nhìn hần giật mình sững sờ tại chỗ, trong lòng hiểu rõ. Bất quá Tu Chân giới chính là như thế, người muốn trở nên cường đại hơn, đạt được càng nhiều tài nguyên tu luyện, cũng phải gánh vác vô hạn phiền lưu...

Không hề nhìn hần, xoay người rời đi. Y phục hạnh sắc, ở không trung vẽ ra một độ cong xinh đẹp...Nhìn thân ảnh nàng yếu điệu dần dần đi xa, Hùng Sát đột nhiên từ trong giắt mình tỉnh táo lại, đỏ mắt, cắn chặt môi, động tác vội vàng đem hết thầy đồ vật trên quầy hàng cất vào trong trữ vật, lập tức hướng tới phương hướng Tần Lạc Y biến mất đuổi theo đi qua.

Sau khi Tần Lạc Y từ nơi Hùng Sát rời khỏi, đánh mất ý niệm phải trở về trong đầu, lại quay lại phường thị, cẩn thận trở về đi dạo một vòng.

Trừ bỏ nơi đó của Hùng Sát, những nơi khác cũng không hề thiếu các quầy hàng bán phù chú đơn giản, nhưng không có bộ sách chế tác phù chú.

Thần di phù, băng nhận phù, bảo cát phù, an thần phù, định thân phù...Phù chú nhất phẩm có thể bán ra năm mươi lượng bạc, nhị phẩm đại khái từ hai đến ba mươi lượng bạc, ở bên trong phường thị, nàng nhìn đến phẩm cấp cao nhất chính là phù chú tam phẩm, phù chú tam phẩm có thể bán ra hơn một ngàn lượng bạc!

Tần Lạc Y có chút thất vọng, ra khỏi phường thị, nàng chưa từ bỏ ý định lại đi dạo bên trong kinh thành một vòng, nhưng vẫn không có.

Lúc này nàng thất vọng hoàn toàn, ở bên trong trà lâu tìm vài người nói bóng nói gió hỏi thăm một phen, thế mới biết, trên Thánh Long đại lục có một môn phái chuyên chế tác phù chú, bất quá bá kíp chế tác phù chú cũng không lưu truyền ra bên ngoài.

Hơn nữa chế tác phù chú cực kỳ hao tổn linh lực cùng tinh thần lực, người bình thường căn bản không có biện pháp chế tác, cho nên phù chú sư trên đời có thể chế tác ta phù chú phẩm chất cao, so với luyện đan sư còn thừa thớt hơn nhiều!

Nhìn mặt trời chiều ngã về phía tây, sắc trời dần tối, Tàn Lạc Y chỉ phải chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30-2: Bí cập phù chú cao giai (2)

Đi qua mấy vòng, đi ra ngã tư đường phồn hoa, dư quang khỏe mắt liếc nhìn thân ảnh màu đen khổng lồ phía sau vẫn đi theo chính mình, nhếch môi một cái, trên mặt tuyệt mỹ hiện lên một chút lãnh ý.

Nàng cũng không muốn thời điểm chuẩn bị hồi phủ, còn mang theo một cái đuôi trở về.

"Hùng Sát!" Bàn tay trắng nõn giờ nhẹ, xoay người hướng tới Hùng Sát vẫy vẫy.

Hùng Sát đi theo sau thân thể của nàng, vẫn không có cố ý che dấu hành tung chính mình, nên việc bị vị cô nương phía trước phát hiện, cũng nằm bên trong dự kiến của hắn...

Đi nhanh hai bước, chạy vội lên, trên mặt màu đen có chút phiếm hồng, thanh âm bối rối mà co quắp nói:

"Cô nương! Ta..."

Không cần nghĩ cũng biết hắn muốn nói đến chuyện tình giải độc, Tàn Lạc Y tự nhận không phải người tốt, lại càng không vì người khác nghèo túng mà đồng tình, có chút không kiên nhẫn khoát tay áo đánh gãy lời hắn nói: "Người không cần phải nói... Ta biết người muốn nói gì! Người có thời gian đi theo ta, còn không bằng đi tìm dược liệu, sau đó tìm người luyện đan giúp người giải độc. Thời gian hai tháng, nói ngắn cũng không ngắn, nói dài... Cũng không dài!"

Hốc mắt Hùng Sát đỏ lên, "phịch" một tiếng quỳ thật mạnh xuống, nói: "Cô nương, thỉnh ngài cứu chủ tử ta! Chủ tử của ta trúng độc so với ta càng nặng hơn... Chỉ còn lắm ngày nữa là tròn hai tháng!"

Vừa nói một bên cấp nàng thật mạnh khằng khái ngẩng đầu lên.

Tàn Lạc Y giật mình.

Hùng Sát này, không nghĩ tới đi theo chính mình cư nhiên không phải muốn cầu nàng giải độc cho hắn, mà là chủ tử hắn... Chủ tử hai người này cũng thật không hay ho, đoạn hồn thảo không phải vật thường vô cùng hiếm gặp, cư nhiên hai người đều trúng đoạn hồn thảo.

Hơi hơi nhíu mi tâm, trong mắt có một chút liễm điểm thủy quang chớp động, dần dần nổi lên một tầng lãnh ý: "Phương pháp giải đoạn hồn thảo ta đã nói cho người!"

Người Hùng Sát mặc dù thô kệch, nhưng lại thận trọng, nể cảm, cũng đã nhận ra vẻ biến hóa rất nhỏ trên mặt nàng, sắc mặt càng hồng, nói giọng khàn khàn: "Không đối gạt cô nương, thất giai đan dược kia, hiện tại... Ta... Mua không nổi..."

Thậm chí là dược liệu luyện chế thất giai đan dược, hiện tại hắn cũng không mua nổi!

Lãnh ý trong mắt Tàn Lạc Y càng sâu, liếc thấy hắn co quắp kích động, chậm rãi nói: "Người mua không nổi là chuyện của người, kia không liên quan đến chuyện của ta!"

Hùng Sát cùng nàng bắt quả là người xa lạ hôm nay ngẫu ngộ mà thôi, về phần chủ tử hắn, càng cùng chính mình đáng tám cây gậy tre đều không tới, sống hay chết tự nhiên cùng nàng không quan hệ.

Nhấc chân bước qua người Hùng Sát đang quỳ, lại lần nữa đi về phía trước.

(ngẫu ngộ: ngẫu nhiên gặp)

Trong mắt Hùng Sát hiện lên một chút tuyệt vọng.

Gần hai tháng trước, chủ tử mất tích, tất cả bọn họ vội vàng đi tìm chủ tử, sau thật vất vả mới tìm được... nhưng trong thân chủ tử cư nhiên lại trúng kịch độc!

Bọn họ đã thử qua nhiều biện pháp, bên trong kinh thành này đều không có người nhận biết ra trong cơ thể chủ tử chứa loại độc tố gì! Bạc tiêu không ít,

đan dược cũng dùng rất nhiều, độc tính không chút nào giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng!

Hôm nay vị cô nương này...Chỉ nhìn liếc mắt hần một cái, liền biết hần trúng độc gì, còn nói ra loại đan dược có thể giải độc-- xích hỏa đan! Loại đan dược này, trước kia hần cũng chưa từng được nghe qua!

Thân thể chủ tử...Đã sắp không kéo dài được bao lâu!

Thoạt nhìn cô nương này tuy rằng trẻ tuổi...Lại khiến cho người ta có một loại cảm giác không thể nắm bắt...Hần không thể buông tha cho cơ hội duy nhất có thể cứu chủ tử!

Nghĩ đến đây, hần đứng dậy, chạy như gió đến trước mặt Tàn Lạc Y quỳ xuống, trên tay giơ lên một khối ngọc giản trong suốt màu trắng: "Cô nương...khối ngọc giản này, là đoạn thời gian trước chủ tử ngẫu nhiên có được bí cấp phù chú cao giai, chỉ cần cô nương đưa tay cứu giúp, thì bản phù chú bách khoa toàn thư, còn có khối ngọc giản này, đều là của cô nương...Về phần thất giai đan dược, trong khoảng thời gian này, vì giải độc cho chủ tử ta, ngân lượng mang không nhiều cũng đã dùng hết không sai biệt lắm, bắt quá cô nương yên tâm, Hùng Sát ta xin thề với trời, nhiều nhất mười ngày, chúng ta nhất định sẽ đem ngân lượng mua đan dược trả lại cô nương!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Nam nhân bị kích thích

Ánh mắt Tàn Lạc Y dừng trên đồ vật trong tay hần giơ lên cao trước mặt chính mình, khối ngọc giản này là loại dương chi bạch ngọc cực phẩm, tản ra ánh sáng oánh bóng, mặt trên không có chữ viết, cũng không có hoa văn gì, chỉ tản ra một cỗ linh khí thiên địa nồng đậm.

Hoi hoì mím nhẹ môi trầm ngâm.

Tuy rằng linh lực trong cơ thể nàng hiện tại thực mỏng manh, thần thức không có cách nào tiến vào xem xét...Bất quá khối ngọc giản này vừa thấy liền biết không phải phẩm phạm!

Không nói đến bí cấp bên trong, chỉ riêng khối dương chi bạch ngọc này cũng đáng giá không ít tiền!

Hùng Sát âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, sống lưng thẳng tắp cương trực, trong ánh mắt không yên mang theo chờ mong nhìn nàng. Chung quanh yên tĩnh đến mức chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, cô nương trước mắt không nói lời nào, hần cũng không dám mở miệng, chỉ sợ chọc giận nàng.

Sau khi trầm ngâm một lát, Tàn Lạc Y cảm thấy so đo hợp lý. Nâng tay tao nhã tiếp nhận khối ngọc giản trong tay Hùng Sát.

Hùng Sát mừng rỡ, cũng không sợ Tàn Lạc Y cầm ngọc giản chạy mất, thật mạnh hướng tới Tàn Lạc Y cúi đầu vài cái, một bên dập đầu một bên kích động nói:

"Hùng Sát thay mặt chủ tử tạ cô nương ân cứu mạng!"

Tàn Lạc Y liếc nhìn khuôn mặt hần mừng như điên một cái, đem ngọc giản cầm trong tay lẩn qua lộn lại nhìn nhìn, sau đó trả lại cho hần: "Người đứng lên đi!"

Hùng Sát ngốc lăng không thôi, nghĩ đến nàng xem không vừa mắt khối ngọc giản này, muốn cải biến chủ ý, không đi cứu chủ tử chính mình, cảm thấy khản trương, vô đầu bứt tai, ánh mắt trừng lớn như chuông đồng bình thường: "Cô nương..."

Tàn Lạc Y tựa như không nghe thấy, xoay người hướng tới phía tây nhẹ nhàng gọi: "Đại Hắc!"

Thân hình Đại Hắc không hề đột nhiên từ một góc bay nhanh đi ra, đứng ở bên cạnh thân thể của nàng, vui mừng trước người nàng cạo cạo.

Tàn Lạc Y ôn nhu xoa nhẹ đầu Đại Hắc, hơn một tháng xuyên đến đây, nàng đối với Đại Hắc càng ngày càng yêu thích, nâng nhẹ tà áo, nàng tiêu sái xoay người ngồi trên lưng Đại Hắc, từ trên cao nhìn xuống Hùng Sát vẫn đang quỳ gối tại chỗ, hơi hơi nhử đôi mi thanh tú: "Người như thế nào còn không đứng lên dẫn đường? Nếu tiếp tục trì hoãn ta sẽ không muốn đi!"

Trong thanh âm trong trẻo mang theo một chút thần nhiên bốn cọt.

"Ngao ô!"

Bộ lông hắc sắc mềm mại của Đại Hắc run lên, trừng mắt thật lớn nhìn Hùng Sát, trong mắt tràn ngập tìm tòi xem kỹ còn có lệ khí kỳ dị.

Hùng Sát bị nó nhìn xem có chút mao cốt từng tưng.

Vội vàng đem ánh mắt dời đi, dừng trên khuôn mặt Tần Lạc Y tuyệt mỹ điểm lệ, chậm nửa nhịp mới hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng,tâm tư nguyên bản chìm vào đáy cốc nhất thời lại bay lên, cười đến miệng đều không khép lại được.

"Cô nương, thỉnh!"

Hùng Sát nắm chặt khối ngọc giản trong tay, đứng lên, cổ nén trụ kích động trong lòng, thập phần cung kính làm ra một động tác thỉnh, thân hình đột ngột từ mặt đất nâng lên, bay nhanh về phía trước lao đi.

Tần Lạc Y ngồi trên lưng Đại Hắc, theo sát phía sau hắn,y phục hạnh sắc bị gió thổi động, xứng với khuôn mặt tuyệt mỹ kia,thực có một loại cảm giác siêu phẩm thoát tục như tiên nhân.

Hùng Sát một bên lao về phía trước,dư quang khóe mắt thỉnh thoảng quét về cô nương y phục hạnh sắc phía sau, chỉ sợ chính mình dẫn đường quá nhanh,khiến cho nàng không đuổi kịp. Bất quá sau một lát, hắn chỉ biết chính mình lo lắng là dư thừa!

Thật nhanh!

Mặc kệ tốc độ hắn nhanh bao nhiêu,sinh vật giống như hổ như miêu kia đều thần nhiên theo sát phía sau hắn,tựa hồ căn bản còn không chưa đem hết toàn lực bình thường...Rõ ràng buông tay chân ra, đem linh lực trong cơ thể phát huy đến mức tận cùng, như gió bình thường lao về phía trước.

Ngao ô!

Đại Hắc kêu nhỏ một tiếng, trong mắt hiện lên một chút khinh miệt đắc ý,tốc độ lại lần nữa nhanh hơn, trong nháy mắt thời gian liền đuổi theo Hùng Sát, cùng hắn song song mà đi, một bên chạy một bên nghiêng đầu nhìn Hùng Sát,trong ánh mắt lớn như chuông đồng ẩn ẩn có một chút thần sắc khiêu khích.

Hùng Sát xấu hổ, trên trán có một chút mồ hôi lạnh lã lã nhỏ giọt, Tần Lạc Y nhìn Đại Hắc dưới thân, lại nhìn Hùng Sát rõ ràng có chút thờ hờ hển, không khỏi cười khẽ.

Rất nhanh bọn họ đi ra ngoại ô kinh thành. Xa xa liền thấy một sân viện cực kỳ lịch sự tao nhã thanh u, sân bụi ngõa bạch tường, chiếm pha quảng.

Thần thái Hùng Sát cung kính lập tức mang theo nàng vào sân, đi hướng chỗ sâu nhất trong viện.

Xuyên qua hành lang, chuyển qua hoa viên núi giả, liền nhìn đến bốn thân ảnh thon dài đứng canh giữ ngoài cửa lớn, vẻ mặt buồn bực vô cùng lo lắng, không ngừng tiêu sái đi tới đi lui.

Nhìn đến Hùng Sát trở về, đều quay đầu hướng về phía hắn gật gật đầu, nhưng không nói chuyện.

"Nói cho các ngươi một tin tức tốt, chủ tử được cứu rồi!"Mặt mày Hùng Sát lộ vẻ vui mừng, chà xát tay hướng về phía bốn người mang vẻ mặt vô cùng lo lắng trong viện giương giọng nói.

"Cái gì?"

"Sao lại thế này?"

"Ngươi tìm được người có thể giải độc?"

"Mau...Ngươi mau nói rõ ràng!"

Lời nói Hùng Sát vừa ra khỏi miệng,bốn người đi lại trong viện nguyên bản lo lắng đột nhiên cùng kinh hô, toàn bộ vây quanh lại đây,loạn thất bát tao vô cùng kích động lôi kéo hắn hỏi.

Hùng Sát một phen đẩy bọn họ ra, xoay người nhìn đến Tần Lạc Y lúc này mới từ phía sau núi giả đi ra đối với bọn họ nói: "Vị cô nương này...Liếc mắt một cái liền nhìn ra trong cơ thể ta trúng đoạn hồn thảo! Còn biết phương pháp giải độc!"

Tiếng nói vừa dứt, tám đạo ánh mắt nóng rực dị thường theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, nóng bỏng nhìn qua...Một cô nương khoảng mười lăm,mười sáu tuổi, thân mặc y phục hạnh sắc,làn da trắng nõn, đôi mi thanh tú,ánh nắng chiếu vào càng thêm xinh đẹp.

Khi thấy rõ ràng trước mắt bất quá là một cô nương trẻ tuổi như vậy,ánh sáng trong mắt mọi người chờ mong dần dần tối xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31-2: Nam nhân bị kích thích (2)

Editor:HamNguyet

Một nam nhân dáng người thon dài diện mạo thanh tú, ánh mắt Cao Hạ oán trách dừng trên người Hùng Sát vẫn đang vui mừng đến miệng đều không thể khép lại, giận dữ nói: "Chủ tử hôm nay lại thổ huyết! Người còn nhân rồi vui đùa?"

Bọn họ cũng thỉnh qua không ít đại phu trong kinh thành Sở quốc, còn có luyện đan sư...Nhưng không một ai có thể nhìn ra chủ tử trúng phải loại độc gì! Lại càng không nói đến phương pháp giải độc....

Đằng này ngược lại, Hùng Sát cư nhiên có ý nghĩ mang về một tiểu cô nương còn chưa trưởng thành trở về, quả thực là...Buồn cười!

Nam tử bạch y Dịch Cô Vân đứng bên người hắc võ võ bờ vai của hắc, lắc lắc đầu nói: "Ai, người cũng đừng trách hắc...Độc chủ tử vẫn không giải được, trong lòng hắc sốt ruột cũng là lẽ đương nhiên!"

Ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Tần Lạc Y mang theo đánh giá, cũng không biết cô nương trẻ tuổi này dùng biện pháp gì mà có thể lừa dối được Hùng Sát luôn luôn khôn khéo tin nằng.

Cao Hạ mân nhẹ bạc môi, im lặng.

Tâm tình Hùng Sát hắc có thể lý giải, bởi vì bọn họ cũng như vậy, chỉ cần có một tia hy vọng nhỏ nhoi bọn họ cũng muốn cứu chủ tử, nhưng tiểu cô nương này... Tuổi trẻ không nói, trên người càng không có một chút linh lực!

Nói nằng có thể cấp chủ tử giải độc...Này cũng quá thái quá một chút đi!

Hùng Sát nhìn chúng huynh đệ trên mặt hoài nghi còn có mất mát, trong lòng khẩn trương, sợ bọn họ nói ra lời nói bất kính chậm trễ cô nương này, vạn nhất nằng khó chịu một chút, nhắc chân chạy lấy người, kia chủ tử sẽ nguy hiểm..

Nghĩ đến đây, hắc một phen đẩy Dịch Cô Vân cùng Cao Hạ bên người ra, cung kính đứng bên người Tần Lạc Y, về mặt lạnh lùng hướng bọn họ quát: "Cái gì vui đùa hay không vui đùa, các người cũng không nên nói lung tung! Cô nương nói qua, đoạn hồn thảo kia có thời kỳ ủ bệnh là hai tháng, trên người chủ tử chúng ta trúng độc đã kéo dài, chỉ thiếu lắm ngày nữa là tròn hai tháng, nếu không giải sẽ không kịp! Ta trước mang cô nương vào xem!"

Nói xong liền cung kính ở phía trước dẫn đường, mang theo Tần Lạc Y đi vào bên trong một gian nội thất lịch sự tào nhã tràn đầy được hương.

Cao Hạ nhú mày muốn tiếp tục ngăn cản, Phương Thắng cùng Thiên Mạch trên mặt cũng lộ vẻ hoài nghi, Dịch Cô Vân nâng tay ngăn cản bọn họ, hơi hơi trầm ngâm nói: "Chủ tử trúng độc quả thật càng ngày càng nghiêm trọng, trước không cần nói cái gì...Chúng ta đi theo vào xem rồi nói sau!"

Nói xong nhắc chân cũng đi vào bên trong nội thất.

Mặt khác ba người hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng mang về mặt lạnh lùng ngưng trọng đi theo vào.

Tần Lạc Y đi vào bên trong, liền nghe đến một cỗ mùi máu tươi thản nhiên. Cho dù có được hương, còn có một cỗ đàn hương dễ ngửi, cũng không dấu được mùi máu tươi kia.

Trong phòng bố trí cực kỳ đơn giản, một bình phong tám phiến, một bàn trà, xung quanh bàn trà bày vài cái ghế dựa, một chiếc giường gỗ lim khắc hoa tinh xảo, trên giường có một nam tử thân hình thon dài mặc thân mặc y.

Nam tử tuổi không lớn, nhiều nhất hơn hai mươi tuổi, ngũ quan tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng, cả người thoạt nhìn ôn nhuận như ngọc, nhưng trong mắt lơ đãng toát ra tính quang lâm cho người ta không dám nhìn. Một đầu tóc đen rậm rạp bị ngọc quan vờ gọn, cho dù đang nằm, cũng không có một sợi tóc loạn.

"Thiếu chủ! Ta mang vị cô nương này tới giải độc cho người..." Hùng Sát tiến lên hai bước, hạ giọng hướng tới nam tử nằm trên giường cung kính thi lễ nói.

Nam tử nằm trên giường đúng là thiếu chủ hắc, trúng độc đã gần hai tháng--Giản Ngọc Diễn.

Giản Ngọc Diễn hơi hơi nhú nhú hai mắt, nhìn hắc một cái, sắc mặt tái nhợt tràn ra một chút ý cười thản nhiên: "Vất vả người rồi, ngồi đi!"

Sau đó mới đưa ánh mắt nhìn như ôn nhuận kì thực dấu điểm sắc bén dừng trên người cô nương hạnh y đi theo Hùng Sát cùng nhau vào: "Cô nương họ gì?"

Hùng Sát không ngồi xuống, chỉ nghiêng người đứng một bên, trong mắt hàm chứa chờ mong nhìn Tần Lạc Y. Dịch Cô Vân đứng ở cửa cách đó không xa, ánh mắt thâm thúy khó lường cũng nhìn cô nương hạnh y trong phòng.

"Tần!"

Mặt trời đã sắp xuống núi, Tần Lạc Y vội vã muốn trở về nhà trước khi trời tối, cũng không muốn cùng nam tử trên giường đánh giá cùng khách sáo, vừa nói chuyện một bên nhắc chân lập tức đi đến trước mặt hắc, vươn bàn tay mềm mại, phát nhẹ tay áo hắc ra liền trực tiếp đặt tại lên mạch tượng cổ tay hắc.

Giản Ngọc Diễn hơi hơi giật mình,xúc cảm chỗ cổ tay ôn nhuận như ngọc khiến cho thân thể hần trong nháy mắt cứng đờ, bất quá chưa bị người nhìn ra,đã rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Ý cười khoé miệng càng đậm, mâu quang sâu thẳm khó dò, gật gật đầu,thanh âm dễ nghe tràn ngập từ tính cười nói: "Nguyên lai là Tần cô nương."

Không được bao lâu thời gian,tay Tần Lạc Y rời khỏi cổ tay hần, hơi hơi khom người, tiến đến trước mặt hần,đưa bàn tay bạch như ngọc xoa nhẹ trán hần, nhìn nhìn huyết thái dương của hần.

Bất đồng với huyết thái dương của Hùng Sát, huyết thái dương nam tử này lộ ra màu đỏ khác thường, trên đầu nam tử này ần ần hồng hắc sắc. Cái loại này màu sắc này từ trên huyết thái dương chậm rãi kéo dài đến bên trong mép tóc...

Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, trong lòng hiểu được,đây là biểu hiện độc tính đoạn hồn thảo đã muốn xâm nhập vào cốt tủy!

Khi Giản Ngọc Diễn nhìn lên cô nương mình điểm trước mắt, trong mắt hiện lên một chút dị sắc, hoàn toàn giật mình.

Bởi vì hần đang nằm, Tần Lạc Y lại đang đứng,hai tay của nàng cố định đầu hần,hai mắt chính mình vừa lúc dừng ở vị trí ngực nàng.Mà kiểu dáng bộ y phục hạnh sắc kia là loại bó sát người,buộc vòng quanh mặt ngoài đường cong lung linh...

Giản Ngọc Diễn vội vàng đem ánh mắt dời đi, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút đỏ sạm khả nghi.

Bất quá ánh mắt hần tuy rằng dời đi, nhưng trên người Tần Lạc Y lại toát ra mùi hương lạnh nhạt dễ ngủ không thể ngăn cản chui vào trong mũi hần, trên mặt nhất thời càng hồng, trong lòng khí huyết lại nhin không được bốc lên, một cỗ hương vị tinh ngọt hướng về phía yết hầu hần mạnh mẽ đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Tâm đăng thần trí

Editor:HamNguyet

Thân mình Giản Ngọc Diễn hơi hơi đổ về phía sau, tay phải nhẹ nhàng che khuất khóe môi,đột nhiên mạnh mẽ ho khan.

"Thiếu chủ!"

Rầm một tiếng,bốn người trong phòng nguyên bản đứng khoanh tay trang nghiêm cung kính, bao gồm cả Hùng Sát, đều vội vàng xông tới,biểu tình trên mặt thập phần lo lắng.

Mà trong ánh mắt mấy người Cao Hạ trừ bỏ vô cùng lo lắng còn có một tia dị sắc, đương nhiên dị sắc này là nhắm vào Tần Lạc Y.

Bọn họ đều là người đi theo bên người thiếu chủ thật lâu, là tâm phúc của thiếu chủ,bởi vì thiếu chủ từ tuần mỹ,nên từ trước tới nay luôn được các cô nương yêu thích,cho dù gặp qua những người lớn mật,cũng chưa từng thấy người nào to gan như vậy!

Không hề ngưng ngừng sờ lên tay thiếu chủ bọn họ không nói, cư nhiên còn ôm lấy đầu thiếu chủ bọn họ, sờ tới sờ lui...Này làm sao là giải độc a, rõ ràng là nhân cơ hội ăn đậu hũ thiếu chủ bọn họ!

Trong mắt Cao Hạ hiện lên một chút khinh miệt, thừa dịp động tác bụng chén nước tới cấp chủ tử,liền đem Tần Lạc Y đẩy ra.

Tần Lạc Y không tránh ra, nghiêng đầu hơi hơi liếc mắt nhìn hần một,hào quang trong ánh mắt kia cùng độ tuổi của nàng cực kỳ không hợp, làm cho trong lòng Cao Hạ rung mình, không tự chủ được dừng lại động tác đẩy nàng, đứng nguyên tại chỗ.

Tần Lạc Y trong lòng cười nhạt, thu hồi tầm mắt, dừng trên trán nam tử trên giường, quát khẽ: "Đừng nhúc nhích! độc này có điểm kỳ quái...Để cho ta hảo hảo nhìn xem!"

Giản Ngọc Diễn nghe vậy,che môi lại ho khan càng lớn.Hùng Sát có chút vội vàng trừng lớn mắt. Trong tay Cao Hạ bụng chén nước, gắt gao nắm chặt, trong mắt hèn mọn càng sâu.

Tần Lạc Y đối với phản ứng bọn họ khác thường giống như không nhìn đến bình thường,bàn tay đặt trên huyết thái dương có chút lạnh như băng của nam tử chậm rãi trượt xuống, phát ra vài sợi tóc sau tai hần, nhìn nhìn.Sau một lát mới buông tay,liền lui ra.Cao Hạ vội vàng đem chén nước đi lên.

Ngay cả bên tai Giản Ngọc Diễn đều có chút đỏ,tuy rằng Tần Lạc Y thối lui, nhưng hương thơm trên người nữ tử còn vương trên chóp mũi hần, làm cho hần tâm đăng thần trí. Còn có địa phương nàng chạm qua, chỉ cảm thấy từng trận nóng lên...

Tiếp nhận chén nước Cao Hạ đưa qua, tựa như muốn che dấu cái gì đó liền hung hăng uống một ngụm,khí huyết bốc lên ngực cuối cùng cũng bình ổn

một ít, ánh mắt tối đen sâu thẳm không tự giác lại đi tìm thân ảnh hạnh sắc kia.

Tần Lạc Y ở trong phòng chậm rãi đi lại vài bước, cúi đầu trầm ngâm.

Trong lúc nhất thời trong phòng yên tĩnh tới mức chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe.

"Tần cô nương...Độc này khi nào thì có thể giải?"Người là Hùng Sát mang đến, nhìn nàng thật lâu không mở miệng, trong lòng Hùng Sát không khỏi có chút hoảng hốt.

Chủ tử cùng hán trùng độc giống nhau, rõ ràng lúc trước nàng vừa nhìn liền biết... Vì cái gì hiện tại nhìn đến chủ tử, ngược lại không nói?

Chẳng lẽ là thiếu chủ trùng độc quá sâu...Không có biện pháp giải?Nghĩ đến đây, vẻ mặt hán càng lo lắng.

Tần Lạc Y cuối cùng là ngẩng đầu lên, nhìn hán lại nhìn nam tử sắc mặt than trên giường, vẫn không dấu nổi vẻ tuấn mỹ, cong môi, chậm rãi nói: "Các người có phải cho hán dùng kết tục đan hay không?"

Trong lòng Hùng Sát nhảy dựng, vội hỏi: "Phải! Cô nương như thế nào biết đến?"

Tần Lạc Y chớp chớp phượng mâu trong suốt linh động, khẽ nhếch cằm, kiêu nhan tuyệt mỹ thuần nhiên nở một nụ cười nhẹ: "Cái này đúng rồi! Nguyên bản chỉ là đơn thuần trùng đoạn hồn thảo, dùng xích hòa đan có thể giải, nhưng các người dùng kết tục đan, trong kết tục đan đã có long xà hoa...Bản thân long xà hoa không có độc, dùng phải đoạn hồn thảo, liền biến thành kịch độc đòi mệnh người! Có kết tục đan kia...Thời kỳ ủ bệnh ngắn lại, đợi không được năm ngày sau! Nhiều nhất là hai ngày..."

Loảng xoảng!

Bàn tay Cao Hạ run lên, mới từ trong tay chủ tử lấy lại cái chén phút chốc rơi xuống đất, sắc mặt trở nên trắng bệch. Kết tục đan kia...Là do hán ngày hôm qua tìm đến luyện đan sư, khai ra đan dược!

Luyện đan sư kia đem kết tục đan này thổi thành thiên hạ vô song hiếm có, nói cho dù trùng phải loại độc khó hiểu, ít nhất còn có thể vì chủ tử kéo dài mệnh thêm nửa năm!

Kết tục đan là đan dược lục giai!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32-2: Tâm đăng thần trí

Editor:HamNguyet

Trước kia bọn họ cũng nghe nói qua loại đan dược này, biết loại đan dược này đúng là thời điểm mấu chốt có thể kế mệnh! Cho nên bọn họ cùng thương lượng đem toàn bộ ngân lượng trên tay gom hết lại, vừa đủ mua được kết tục đan kia!

Bắt đầu từ đêm qua, chủ tử liền có điểm không thích hợp, bắt đầu ho ra máu...Chẳng lẽ bọn họ dùng toàn bộ ngân lượng trên người, cứ nhiên mua tới không phải tặc mệnh lương đan, mà là bùa đòi mạng?

Căn răng lắc lắc đầu, hán không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng.

Mâu quang Giản Ngọc Diễn chợt lóe, bên trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lạc Y mang theo thần sắc tìm tòi nghiên cứu khó lường.

Nguyên bản hán không tin cô nương này có thể giải độc cho chính mình...Nhưng nàng vừa liếc mắt một cái cứ nhiên liền nhìn ra chính mình từng dùng qua kết tục đan!

Chỉ dựa vào phần nhãn lực, không thể không làm cho người ta bội phục.

Trên mặt tuấn dật ôn nhuận mang theo một chút kích động, nguyên bản trong lòng đã muốn tuyệt vọng lại đẩy lên tia hy vọng mỏng manh: "Nếu chiếu theo cô nương nói, loại độc này phải như thế nào mới có thể giải?"

Ánh mắt Tần Lạc Y ở trên người hán nhao lên một cái, hơn nữa vừa rồi đánh giá một đường đi tới tiểu viện này, trong lòng cũng hiểu rõ, biết những người này lại lịch tất nhiên bất phàm, hơn nữa tu vi mỗi người cũng không thấp, Hùng Sát lúc trước nói qua, về sau sẽ trả đủ ngân lượng đan dược...

Nàng hiện tại mới tin.

Chuyện ngân lượng tạm thời không nói, chỉ cần bọn họ có thể trả đủ cho nàng vốn ngân lượng mua được liệu là được, trọng điểm là bản phù chú bách khoa toàn thư kia, nàng muốn! Còn có khối ngọc giản dương chi bạch ngọc...Nàng cũng muốn!

Mà muốn mấy thứ này, trước tiên phải giải độc cho nam nhân trước mắt. Nghĩ đến đây, khoé môi kiều diễm của Tần Lạc Y gọi lên một chút tươi cười sáng lạn, ánh mắt bình tĩnh nhìn hần: "Nếu muốn giải độc chỉ dùng một viên thất giai xích hoà đan không đủ, còn phải dùng thêm một viên lục giai dung cốt đan, dùng hai viên đan dược cùng lúc, mới có thể hoàn toàn giải trừ độc tính trong cơ thể ngươi!"

"Thất giai xích hòa đan!"

"Lục giai dung cốt đan!"

Mấy người Dịch Cô Vân sắc mặt đồng thời thay đổi, kinh hô ra tiếng, phương pháp giải độc là có, nhưng chiếu theo lời nàng nói, thiếu chủ chỉ còn hai ngày, trong hai ngày này, bọn họ ở nơi nào đi tìm được hai loại đan dược có phẩm giai cao như vậy?

Bên trong kinh thành Sở quốc, đan dược bán ra phẩm giai cao nhất cũng bất quá là lục giai đan dược! Hơn nữa vì mua kết tục đan của vị đạo sĩ kia, ngân lượng trên người bọn họ hiện đã dùng hết! Người lúc trước phái đi còn chưa trở về, bọn họ cũng không còn cách nào kiếm ra được ngân lượng đến mua đan dược!

Nếu ở bốn quốc bọn họ cũng liền thôi, dựa vào thanh danh Giản gia, chỉ cần nói ra một tiếng, sẽ có không ít người mang theo bạc đưa lên cửa cấp bọn họ... Nhưng nơi này là Sở quốc!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Ánh mắt Giản Ngọc Diễn sâu thẳm nhìn cô nương xinh đẹp vẫn đang cười nhìn chính mình, hơi hơi nhíu mi tâm, nhẹ giọng nói: "Trên Thánh Long đại lục, lục giai cùng thất giai đan dược cũng không dễ tìm, nếu cô nương biết đến hai loại đan dược này, nói vậy trên người hần có loại đan dược ấy?"

Tần Lạc Y lắc đầu: "Không có! Bất quá hôm nay ta mua được một chút dược liệu, vừa vặn còn có thể luyện chế ra hai loại đan dược này!"

Đồng tử Giản Ngọc Diễn mạnh mẽ co rút lại, trong lòng rung động: "Tần cô nương biết luyện đan?" Thanh âm trầm thấp bởi vì kinh ngạc mà trở nên có chút khác thường. Nhìn nàng bằng ánh mắt nóng rực lại khó lường.

Tần Lạc Y khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: "Biết một chút da lông bên ngoài mà thôi!"

Nếu nói cho bọn họ, chính mình có thể luyện chế ra thập giai đan dược, nàng sợ hết thảy mọi người trong phòng đều khiếp sợ đến cảm sẽ rơi xuống đất.

Quên đi, nàng vẫn nên khiêm tốn sẽ tốt hơn.

Lão tổ tông nói, khiêm tốn là mỹ đức, nàng luôn ghi tạc trong lòng.

Khoé mắt Giản Ngọc Diễn co rút, có thể luyện chế ra lục giai, thất giai đan dược, chỉ là biết một chút da lông bên ngoài mà thôi...

Vậy những luyện đan sư chỉ có thể luyện chế ra nhất giai, nhị giai đan dược, không phải chỉ có thể chính mình đi tìm một cây cột đầu đâm vào chết?

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Lấy hay bỏ

Editor: HamNguyet

"Ha ha, Tần cô nương nếu có thể đem độc trên người Giản mỗ giải trừ, Giản mỗ tất có thâm tạ!" Nhìn cô nương tuyệt mỹ kiều nhan trước mắt, trên người ản ản tản ra một cỗ lực lượng làm người ta tin phục, Giản Ngọc Diễn khẽ mở môi mòng, mở miệng ưng thuận hứa hẹn.

Chính hần chúng độc tự bản thân cũng biết đến, gần hai tháng này, độc đã xâm nhập cốt tủy, đừng nói là ở tại Sở quốc không quen thuộc, cho dù ở Giản gia, nếu muốn giải độc cũng thật phần khó khăn!

"Thâm tạ không cần, các ngươi chỉ cần đem phí dược liệu luyện đan trả ta liền tốt! Còn có khối ngọc giản kia cùng bản phù chú bách khoa toàn thư đã nói lúc trước!" Ánh mắt Tần Lạc Y đen nhánh nhìn chằm chằm hần, lạnh nhạt nói.

"Ngọc giản?"

Ánh mắt Giản Ngọc Diễn nghi hoặc chuyển đến trên người Hùng Sát, Hùng Sát cầm bản phù chú bách khoa toàn thư còn có một chút dược liệu phẩm chất thấp lên không được mặt bàn chạy đến phương thị, biết đầu vận khí tốt có thể gặp được kỳ nhân.

Bất quá ngọc giản! Là ngọc giản gì? Cưng nhiên có thể làm cho vị cô nương này đáp ứng giải độc cho hần! Hơn nữa luyện ra lục giai đan dược cùng thất giai đan dược mà chỉ lấy ngân lượng vốn?

Thân thể Hùng Sát vừa động, xuất ra ngọc giản, quỳ gối trước mặt hần, trầm giọng nói: "Chủ tử, thời điểm lúc trước gặp được Tàn cô nương, Tàn cô nương đối với phù chú cảm thấy thực hứng thú, cho nên thuộc hạ tự tiện làm chủ, đáp ứng đem khối ngọc giản phù chú cao giai chủ tử luyện chế vài năm đưa cho cô nương!"

Hần biết thiếu chủ thực coi trọng khối ngọc giản này, nhưng cùng mệnh thiếu chủ so sánh, hần thà rằng lấy khối ngọc giản này đi đổi mệnh thiếu chủ về!

Tần Lạc Y nhếch môi một cái, bên trong phương mâu tối đen hiện lên một đạo u quang... Nàng sợ rằng Hùng Sát này có lẽ tự tiện làm chủ. Vạn nhất sau khi độc giả xong, chủ tử hần luyện tức đem khối ngọc giản kia cấp nàng, nàng không phải mệt lớn?

Cho nên mới muốn thừa dịp lúc này còn chưa giải độc, mọi người nên nói rõ ràng, càng miễn đi những tranh đấu không cần thiết sau này.

Bằng vào trực giác nhạy bén của nàng, nàng biết tu vi đám người này không thấp, bất quá nàng cũng không e ngại bọn họ.

Nếu có thể giải độc cho hần, nếu bọn họ không tuân thủ hứa hẹn... Nàng không ngại tốn nhiều điểm công phụ, làm cho chủ tử bọn họ lại tiếp tục trúng độc!

Giản Ngọc Diễn nhìn nhìn Hùng Sát quỳ xuống đất, sâu thẳm trong mắt có chút không tha.

Nguyên lai thứ nàng muốn chính là khối ngọc giản chế tác phù chú.

Nguyên tưởng rằng ngày chết của chính mình đã đến gần, hần mới đưa khối ngọc giản dương chi bạch ngọc giao cho Hùng Sát, để hần mang về đưa lại cho phụ thân...

Có khối ngọc giản kia, lại có một đệ tử tư chất xuất chúng, Giản gia ngày khác, nhất định có thể ở trên Thánh Long đại lục phóng ra tia sáng rực rỡ!

"Thiếu chủ!"

Hùng Sát nhìn hần trầm ngâm không nói, không khỏi có chút nóng nảy, tròng lớn mắt chờ mong nhìn hần, sợ thiếu chủ vì khối ngọc giản, uống phí tính mạng chính mình.

"Thiếu chủ, giải độc quan trọng hơn!"

"Hùng Sát, người hồ đồ!"

"Chính là, người như thế nào có thể tự tiện làm chủ, đem ngọc giản tặng người khác?"

"Tàn cô nương, người muốn bao nhiêu ngân lượng, cứ việc mở miệng mới phải!"

Đám người Cao Hạ, Dịch Cô Vân tiến lên từng bước, sắc mặt có chút lạnh lẽo. Bọn họ cũng đều biết thiếu chủ có bao nhiêu yêu thích đối với khối ngọc giản này, vì khối ngọc giản, lúc trước ngay cả mệnh cũng thiếu chút nữa vứt bỏ! Không nghĩ tới Hùng Sát khen ngược, cư nhiên hứa hẹn muốn đem khối ngọc giản này tặng người khác.

Muốn giải độc, Giản gia có rất nhiều bạc, tuy rằng lục giai, thất giai đan dược vô cùng sang quý, nhưng vẫn có thể dùng bạc đến mua được. Nhưng khối ngọc giản này, cho dù nhiều bạc hơn nữa cũng không mua được!

Tần Lạc Y tựa tiểu phi tiểu nhìn bộ dáng bọn họ kích động không thôi, trong mắt hiện lên không kiên nhẫn, khoé môi nhếch lên một cái: "Như thế nào, các người luyện tức?"

Không ai nói chuyện.

Giản Ngọc Diễn nhìn nàng chăm chú, thần sắc trong mắt thay đổi. Trong lòng Hùng Sát càng thêm nôn nóng.

"Không được liên thôi, ta từ trước tới giờ không làm khó người khác!" Tần Lạc Y đối diện cùng nam tử nằm trên giường vẫn đang mím môi không nói lời nào một lát, nở nụ cười, không chút do dự xoay người hướng cửa đi đến.

Hùng Sát "tạch" một tiếng, từ trên mặt đất nhảy lên, một phen ngăn ở trước mặt Tần Lạc Y, hai tròng mắt chân chất đen nhánh tràn ngập khẩn cầu nhìn nàng: "Cô nương, ngài đừng đi, cầu cô nương cứu chủ tử nhà ta."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33-2: Lấy hay bỏ (2)

Editor:HamNguyet

Sau đó lại hướng đám người Dịch Cô Vân tức giận quát: "Chẳng lẽ ở trong mắt các ngươi, khối ngọc giản này so với mệnh chủ tử còn quan trọng hơn? Nếu chủ tử có chuyện gì xảy ra, Giản gia... Giản gia còn có ai có bản sự kia, có thể hiểu thấu đáo chế tác ra phù chú cao giai?"

Đám người Cao Hạ hai mặt nhìn nhau, rất nhanh cân nhắc một phen, không thể không thừa nhận, lời Hùng Sát nói là đúng. Phung Thảng cùng Thiên Mạch phản ứng nhanh nhất, cười tiến lên giúp Hùng Sát lưu Tàn Lạc Y đang muốn chạy đi lại.

Trên mặt Hùng Sát vui vẻ, vội vàng đi lại khuyên nhủ chủ tử nhà mình, sau một lát, Giản Ngọc Diễn thở dài một hơi, nhìn về phía thân ảnh xinh đẹp tuyệt mỹ kia, nhẹ giọng nói: "Nếu cô nương thích, tự nhiên là đưa cho cô nương!"

Trong lòng tựa như gương sáng, người có thể luyện chế ra lục giai, cùng thất giai đan dược, khẳng định không thiếu bạc, nếu không phải hướng về khối ngọc giản này, hôm nay Tàn cô nương chỉ sợ sẽ không tới nơi này...

Tàn Lạc Y quay đầu, câu môi cười đến sáng lạn, trong mắt hiện lên một chút vừa lòng, cười nói: "Ha ha, Sáng khoái! Một khi đã như vậy, trong vòng hai ngày, ta sẽ mau chóng đem đan dược giải độc lại đây!"

Nói xong xoay người tiêu sái rời đi.

Giản Ngọc Diễn nhìn theo bóng dáng của nàng, ho khan cười nhẹ: "Như vậy... Giản mỗ liền chờ tin tốt lành của cô nương! Hùng Sát, thay ta đưa Tàn cô nương..."

Hùng Sát đưa nàng đến cửa lớn, Tàn Lạc Y liền cự tuyệt ý tốt của hắn, kiên quyết không để cho hắn đi theo chính mình. Thân phận nàng là quận chúa vương phủ, còn không nghĩ bại lộ quá sớm.

Thời điểm cười Đại Hắc trở lại vương phủ, trời đã tối hết, Hạnh Nhi cùng Liễu Nhi ở trong phòng gấp đến độ giơ thẳng chân, nhìn đến thân ảnh nàng cùng Đại Hắc trở về, về mặt hai người kinh hi đi lên đón.

"Quận chúa! Người đây là trốn đến chỗ nào vậy... Chúng nô tỳ tìm mọi nơi nhiều lần, cũng chưa tìm được người, người hù chết chúng ta!" Hạnh Nhi một bên đánh giá trên người nàng, một bên hơi hơi oán giận nói.

Thấy trên người nàng không có thương tổn, cũng không có địa phương không thích hợp, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đúng vậy, trời đã tối rồi, nhóm nô tỳ lo lắng gần chết, người nếu không trở lại, chúng ta đều chuẩn bị đi thỉnh Vương phi phái người cùng nhau tìm." Liễu Nhi cũng nhíu mày oán giận nói.

Tàn Lạc Y vươn hai tay ở trên trán các nàng nhẹ nhàng bắn một chút, cười hi hi nói: "Bất quá ta chỉ trở về trễ một chút thôi sao, các ngươi cũng không cần gấp gáp như vậy! Về sau nếu ta lại trở về trễ, không cho các ngươi nơi nơi đi nói!"

Không kinh động đến Tạ Như Yên cùng Tàn Lăng Vân, Tàn Lạc Y thực vừa lòng, bất quá vì tránh cho chuyện hôm nay lại phát sinh như vậy, nàng vẫn quyết định trước hết dặn dò tốt hai đại nha đầu bên người này, hôm nay tuy rằng là ngoài ý muốn, nhưng chính mình về sau thời gian đi ra ngoài sẽ nhiều hơn, cũng không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi nói xong, liền vào trong phòng, nhìn đồ ăn bày sẵn trên bàn, lúc này mới phát giác chính mình đã đói đến mức bụng dán vào phía sau lưng, rửa tay xong, liền bắt đầu bụng ăn cơm.

Hai nha đầu một bên gấp thức ăn cho nàng, một bên quán quýt lấy nàng hỏi thăm nàng buổi chiều hôm nay đến tốt cùng đi nơi nào, Tàn Lạc Y lại quyết định không nói cho các nàng.

Thầm nghĩ trong lòng, nếu bị các nàng biết chính mình cứ nhiên cùng Đại Hắc đi ra vương phủ, lấy tính tình trung tâm của hai nha đầu giống như lão gà mái, lần sau khẳng định sẽ không tiếp tục để cho chính mình một mình xuất môn.

Nói hai ba câu liền có lệ đi qua. Sau khi ăn xong nàng sớm rửa mặt, vào phòng ngủ, sáng sớm ngày hôm sau liền tiến vào tu luyện thất, còn cố ý dặn dò hai nha đầu, không có việc gì không cần quấy rầy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Độc phát

Editor:HamNguyet

Giản Ngọc Diễn một thân y phục hắc sắc, dung nhan tiêu tụy, nghiêng người nằm ở trên giường, từng hạt mồ hôi lớn chảy xuống, trên mặt thanh hắc sắc càng đậm, khí huyết trong ngực lại bốc lên lợi hại.

Phốc!

Mặc kệ hấn áp lực như thế nào, cuối cùng không thể đem khí huyết kia bốc lên áp chế đi xuống, cổ họng một trận tỉnh ngọt, rốt cuộc không thể không chế được, cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Thiếu chủ!"

Đám người Hùng Sát gắt gao canh giữ ở một bên thấy thế, vội vàng chạy tới, tay chân nhẹ nhàng vỗ trụ hấn, ngón tay Cao Hạ gân xanh toàn bộ nổi lên, cắn răng đưa qua một khăn lụa trắng... Hôm nay đã là ngày cuối cùng, cùng trước kia thổ huyết bất đồng, chủ tử từ buổi sáng hôm nay, liền bắt đầu từng ngụm từng ngụm thổ huyết!

Mà nữ tử kia nói luyện chế đan dược giải độc cấp cho chủ tử bọn họ, cho tới bây giờ, cũng không thấy bóng dáng!

Giản Ngọc Diễn tiếp nhận khăn lụa trắng, tao nhã đem máu tươi bên môi lau đi, bắt đầu từ đêm qua, thân thể hấn trong chốc lát lạnh giống như ở trong hầm băng, trong chốc lát lại nóng giống như ở trong bếp lò, cực kỳ khó chịu.

Độc kia... Hấn đã hoàn toàn phát tác.

Nhìn phương hướng cửa ra vào, trong mắt tối đen sâu thẳm hiện lên một chút thần nhiên buồn bã. Lập tức thu hồi ánh mắt, dường như tự giấu nhếch môi một cái nở nụ cười.

Bất quá chỉ thấy mặt một lần mà thôi, hai ngày này hấn nằm ở trên giường, lại nhiều lần lơ đãng nhớ tới nữ tử diễm lệ kia... Chỉ cần nhớ tới nàng, trong lòng liền dâng lên một chút cảm giác kỳ quái ảm áp, ngay cả khi độc phát tác khó chịu, cũng tựa hồ nhẹ hơn không ít.

Tuổi còn nhỏ, bất quá mười mấy tuổi mà thôi, có thể luyện chế ra lục giai, thất giai đan dược, không nói đến Sở quốc, cho dù toàn bộ Thánh Long đại lục, vô số năm qua, cũng tìm không ra người kì ba như vậy!

Xem ra... Chính mình hy vọng xa vời!

Hùng Sát thật cẩn thận hầu hạ hấn nằm xuống Về mặt Dịch Cô Vân ngưng trọng nhẹ nhàng huých nhẹ hấn, lấy tay chỉ chỉ ra ngoài phòng.

Hùng Sát hiểu ý. Hai người lặng yên rời khỏi nội thất tràn ngập mùi máu tươi, đi tới mặt sau núi giả đứng yên.

Không trung ánh nắng tươi sáng, gió mát ảm áp, nhưng ánh nắng ảm áp lại chiếu không ấm thân thể bọn họ bởi vì lo lắng tuyệt vọng mà lạnh như băng.

"Ai, đều do ta, sớm biết rằng như vậy thì buổi tối hôm trước ta nên kiên trì đưa nàng trở về mới phải... Cũng không đến mức hiện tại chúng ta muốn tìm người, cũng không có chỗ đi tìm." Còn không đợi Dịch Cô Vân mở miệng, về mặt Hùng Sát liền ảo não vỗ vỗ đầu chính mình, hạ giọng trách cứ chính mình.

Dịch Cô Vân thờ dài một hơi, trong lòng cũng có chút trách cứ hấn làm việc sơ ý: "Hiện tại nói gì cũng quá muộn, chỉ tiếc nơi này chúng ta không có luyện đan thất, bằng không lúc trước liền đem nàng ở tại chỗ này luyện đan... Hùng Sát, người thật cẩn thận giấu lại, nàng có nói qua cái gì, hoặc là trong ngôn ngữ đại khái lộ ra địa phương kinh thành nào không?"

Hùng Sát cắn răng lắc đầu, trong mắt hối hận càng sâu: "Không có! Trừ bỏ biết nàng đối với luyện chế phù chú cảm thấy hứng thú, cái khác liền cái gì cũng không biết."

Dịch Cô Vân vỗ vỗ bờ vai của hấn, ngưng trọng nói: "Người ở phường thị phát hiện ra nàng... Người liền đi đến kinh thành đi tìm chung quanh một vòng, nếu vận khí tốt có lẽ sẽ gặp được Tàn cô nương..."

"Không cần đi! Không có người!"

Từ sau núi giả hai người đi đến, đứng là Phương Thắng cùng Thiên Mạch, mở miệng nói chuyện là Phương Thắng.

"Buổi sáng hôm nay hai người chúng ta liền đi ra ngoài, cho dù tìm toàn bộ trong ngoài kinh thành phạm vi trăm dặm, cũng không tìm được Tàn cô nương..." Mặt Thiên Mạch lạnh lùng nói.

"Ta xem nữ tử kia căn bản chính là cái phiền tử!" Cao Hạ từ trong phòng đi ra, nắm chặt quyền về mặt phần nộ gầm nhẹ nói: "Nàng căn bản luyện không ra cái gì lục giai, thất giai đan dược, cho nên mới không dám đến đây!"

May mắn bản phù chú bách khoa toàn thư cùng ngọc giản đều chưa giao cho nàng! Nữ nhân kia cũng thật đáng giận, làm hại chúng ta cao hứng một hồi.

Ngay cả chủ tử cũng vậy...

Chủ tử cho dù chưa nói cái gì, nhưng hần cảm giác ra được, hai ngày này tâm tình chủ tử tốt không ít, thậm chí ăn đồ ăn so với lúc trước cũng ăn nhiều hơn.

Mọi người im lặng.

Cao Hạ nói...Bọn họ lúc trước cũng nghĩ đến, cố gắng áp lực chính mình không cần nghĩ tới phương diện kia.Nếu thật sự như vậy,chủ tử bọn họ thật sự hết phương pháp xoay chuyển trời đất!

"Nữ nhân kia miệng nói hươu nói vượn, vui đùa chúng ta hảo ngoạn,toàn bộ lời nàng nói cũng không thể tin, cái gì chủ tử chỉ có thể sống được hai ngày, chúng ta đừng tin tưởng nàng, việc cấp bách bây giờ, vẫn là đi thỉnh đại phu đến, cấp chủ tử nhìn xem...Đội Nguyên Thanh trở về thì tốt rồi!" Cao Hạ cắn chặt răng,nhú mảy tiếp tục nói.

Liễu Nguyên Thanh vốn là đi theo bọn họ cùng nhau từ Giản gia đến kinh thành Sở quốc,trong đám hộ vệ,thì tu vi của hần là cao nhất,sau khi chủ tử trúng độc, bọn họ liền thương lượng, phải hần trở lại Giản gia báo tin.

"Di, các ngươi xem, đó là cái gì?"

Ngẫu nhiên Phương Thắng ngẩng đầu nhìn phía không trung, đột nhiên kinh ngạc mở miệng, trên không trung có hai điểm nhỏ màu đen, đang nhanh chóng hướng chỗ địa phương bọn họ tiếp cận,thời gian trong nháy mắt,liền nhìn đồ đó là cái gì.

"Là Nguyên Thanh! Nguyên Thanh đã trở lại!" Dịch Cô Vân hí hóp mắt trước hết thấy rõ, cau mày nói, trên mặt luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng khó có được lộ ra một chút kích động tươi cười.

"Thật sự là Nguyên Thanh! Còn có Vu trưởng lão! Vu trưởng lão cũng đến đây!" Hùng Sát cũng thấy rõ ràng, ở không trung ngự kiếm phi hành cư nhiên là người có tu vi cao nhất Giản gia, đã đạt tới võ tôn-Vu trưởng lão!

Vu trưởng lão sáu mươi tuổi, một thân trang phục hắc y, dẫn đầu từ trên phi kiếm nhảy xuống, theo sát phía sau hần xuống dưới còn có Liễu Nguyên Thanh,cùng một phi kiếm khác, trên phi kiếm là một lão nhân xa lạ mặt mũi hiền lành,râu tóc hoa râm.

"Vu trưởng lão!"

"Thiếu chủ đâu? Nhanh lên mang ta đi xem thiếu chủ!"

Đám người Dịch Cô Vân không dám trì hoãn, ở phía trước dẫn đường,đưa Vu trưởng lão còn có một lão nhân đi theo phía sau hần, thoạt nhìn cũng không đơn giản tiến vào trong phòng thiếu chủ.

"Ngọc Diễn!"

Nhìn nam tử nằm trên giường, sắc mặt hắc hắc, gầy đi không ít, Vu trưởng lão kinh hãi, bước nhanh chạy vội đến.

"Vu trưởng lão, người đã đến rồi!"

Giản Ngọc Diễn nghe được động tĩnh, mở mắt ra nhìn,khi thấy rõ ràng người đứng trước mắt,khoé môi tái nhợt dật ra một chút ý cười.

Từ sau khi hần trúng độc tỉnh lại,liền nghe nói Liễu Nguyên Thanh trở về Giản gia...Không nghĩ tới phụ thân cư nhiên sẽ phái đến trưởng lão có tu vi cao nhất trong Giản gia--Vu trưởng lão.

Vừa nói chuyện một bên giấy dựa muốn đứng dậy.

Vu trưởng lão vội vàng đem hần ngăn lại: "Ngọc Diễn, người nằm đi là tốt rồi, vị này là Tuyệt Trần Cung Thanh Vân đại sư, phụ thân người sẽ đến đây sau, cố ý để cho ta đi trước, mang theo Thanh Vân đại sư lại đây nhìn người, hoàn hảo người không có việc gì..."

"Nguyên lai là Thanh Vân đại sư!"

Tuyệt Trần Cung là Thần Y Cốc cường đại tồn tại trên Thánh Long đại lục, y thuật thiên hạ vô song. Không nghĩ tới phụ thân vì chính mình,cư nhiên ngay cả người của Tuyệt Trần Cung cũng thỉnh đến...

Giản Ngọc Diễn lại lần nữa muốn chống đỡ thân thể đứng dậy...Kết quả trong ngực một trận khí huyết bốc lên, nhện không được lại lần nữa ho khan phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt Vu trưởng lão cùng Thanh Vân đại sư đồng thời biến đổi, Thanh Vân đại sư tiến lên từng bước, cảm mạnh tượng cổ tay hần, sau đó lại nhìn nhìn trán hần.

Híp ánh mắt lại, sắc mặt trở nên thập phần ngưng trọng.

"Đại sư...Thế nào?" Nhìn bộ dáng Thanh Vân đại sư,trong lòng Vu trưởng lão đột nhiên kinh hoàng.

"Cư nhiên là đoạn hồn thảo!" Thanh Vân đại sư thờ dãi một hơi,trong vè mặt ngưng trọng mang theo tia bất đắc dĩ: "Đoạn hồn thảo ở trên Thánh Long

đại lục cực kỳ hiếm thấy, không nghĩ tới người cư nhiên lại trúng loại độc này!"

"Đại sư, người có phương pháp giải loại độc đoạn hồn thảo này?" Vu trưởng lão bất chấp truy vấn đoạn hồn thảo này đến tốt cùng là cái gì, sinh trưởng ở địa phương nào, trực tiếp hỏi ra vấn đề hấn quan tâm nhất.

"Đoạn hồn thảo phải dùng thất giai xích hỏa đan...Người cũng biết, ta tuy rằng có thể luyện đan, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra lục giai đan được mà thôi, trong Tuyệt Trần Cung, người có thể luyện chế ra thất giai đan được, chỉ có cung chủ, bất quá cung chủ từ nửa năm trước liền bế quan, cũng không biết khi nào mới có thể đi ra!" Trong ánh mắt cơ trí của Thanh Vân đại sư hiện lên một chút thần sắc đáng tiếc.

Sắc mặt Vu trưởng lão nhảy mắt trở nên thất vọng, há miệng thờ dốc, lại một câu cũng không nói ra được.

Thanh Vân đại sư thấy vậy, lại lần nữa nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Huống hồ, trên người hấn không chỉ có đoạn hồn thảo...Các người lúc trước hấn đã cho hấn dùng qua kết tục đan, trong kết tục đan chứa long xà hoa, không thể gặp đoạn hồn thảo, hai thứ đụng tới nhau, lại hợp thành một loại kịch độc khác, cần đến lục giai đan được dung cốt đan mới có thể giải độc hoàn toàn..."

Đừng nói hấn không thể luyện chế ra thất giai đan được, cho dù có thể luyện chế, độc trong người Giản Ngọc Diễn cũng sắp tái phát, chống đỡ không được vài canh giờ, đợi không được hấn luyện ra đan được đưa đến.

Giản Ngọc Diễn nghe được lời nói Thanh Vân đại sư, liền giật mình. Không nghĩ tới cư nhiên cùng lời nói của nàng giống nhau như đúc!

Nguyên lai...Nàng không lừa chính mình.

Trong mắt tối đen, đột nhiên hiện lên một chút quang mang sáng quắc, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt, lại có một chút thần nhiên ôn nhu mà tự mình cũng không nhận thấy được.

"Đều do ta! Nếu ta không đem tên đạo sĩ thôi đáng chết dẫn lại đây, đem kết tục đan cấp thiếu chủ ăn vào...Nói không chừng thiếu chủ có thể chống đỡ thêm vài ngày! Có thể đợi được giải được của Tần cô nương." Cao Hạ đưa tay tát thật mạnh chính mình một cái, đau đến mức thì thảo trách cứ chính mình.

"Sao lại thế này? Nói rõ ràng!" Vu trưởng lão nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn hấn, trầm giọng quát.

Dịch Cô Vân liền đem chuyện Hùng Sát hai ngày trước mang về một cô nương, cũng đem chuyện thiếu chủ trúng đoạn hồn thảo nhất nhất nói ra.

"Cư nhiên có chuyện bức này?" Nghe Dịch Cô Vân nói xong, Thanh Vân đại sư vuốt vuốt chòm râu hoa râm, trong mắt sáng ngời, cười nói: "Nếu kia cô nương kia đem giải được đến trước giờ hội hôm nay, độc trong người thiếu chủ nhà người liền không đáng ngại!"

Tiểu cô nương mười mấy tuổi...Cư nhiên có thể luyện chế ra lục giai, thất giai đan được, xem ra một chuyện này chính mình đến Sở quốc, không uổng công.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Xúi giục ly gián

Editor: HamNguyet

"Ai, các người còn đứng ở nơi này làm gì, còn không nhanh đi ra ngoài hỏi thăm xem Tần cô nương luyện chế đan được có tốt không? Luyện tốt các người liền sớm một chút lấy lại đây, đừng ở trên đường trì hoãn thời gian." Vu trưởng lão cũng cười, trên mặt như trút được gánh nặng bình thường thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nghe tới tiểu cô nương tuổi tác có chút nhỏ, bất quá nếu cùng Thanh Vân đại sư nói giống nhau, chắc là người có bản lĩnh.

"Chuyện tình luyện đan này thực ra cực kỳ phí công phu cùng linh lực, thời gian hai ngày luyện ra hai viên đan được cao giai, cũng không phải đơn giản...Vạn nhất thời gian thành đan chậm, có các người nhanh chân đem đến, có thể vì chủ tử nhà người tranh thủ không ít thời gian." Thanh Vân đại sư cũng cười phụ họa nói.

Ánh sáng trong mắt Giản Ngọc Diễn tối sầm lại, ý cười trên khóe môi nhẹ nhàng thu liễm lại.

Vài người Hùng Sát về mặt ảo não ngậm miệng.

"Làm sao vậy?" Vu trưởng lão phát hiện không thích hợp, hơi hơi nhú mày nói.

"Chúng ta...Chúng ta không biết Tần cô nương đang ở nơi nào." Dịch Cô Vân nhấp nhấp môi mông, ở bên trong chỗ sâu nhất trong ánh mắt sắc bén của

trường lão, thất bại mở miệng.

"Cái gì? Các người làm việc như thế nào vậy?" Vu trưởng lão nghe vậy, rốt cuộc kiềm chế không được cơn tức giận trong lòng, lớn tiếng chất vấn.

Mắt thấy Giản Ngọc Diễn sắp độc phát, cách giờ hội chỉ còn vài canh giờ, mà người duy nhất có thể giải độc, bọn họ không biết hầu hạ ăn ngon uống tốt liền thôi, cứ nhiên ngay cả người ở nơi nào cũng không biết, quả thực buồn cười!

Tần Lạc Y cũng thực bất đắc dĩ. Vì có được bản phù chú bách khoa toàn thư kia, còn có khối ngọc giản luyện chế phù chú cao giai, nàng cũng không dám trì hoãn quá lâu, ngày hôm sau cả ngày đều ngâm mình trong tu luyện thất -- kỳ thật là ngâm mình ở trong không gian bên trong vòng tay ngọc.

Thất giai xích hỏa đan cùng lục giai dung cốt đan đối với những người khác mà nói, có lẽ là phẩm giai rất cao, rất khó thành đan, lại có khả năng phế đan, nhưng đối nàng mà nói, thật sự không tính là cái gì. Hai viên đan được, nàng chỉ mất vài canh giờ là có thể luyện chế ra được, thời điểm đi ra, trời còn chưa tối.

Nguyên bản muốn vội vàng mang đi đưa cho người ta -- nhưng thời điểm đang chuẩn bị xuất môn, lại vừa lúc đụng phải Tạ Như Yên đang đến Ánh Tuyết viên.

Trên khuôn mặt ung dung mỹ lệ của Tạ Như Yên không dấu được vui mừng, liền kéo tay nàng hướng chính phòng vương phủ đi đến, vừa đi vừa nói: "Y nhi, giá y của ngươi đã làm tốt, mau cùng nương đi thử xem. Nếu có chỗ nào không thích hợp, phải sớm sửa lại."

Đến chính phòng, nha đầu, bà tử trong phòng đều hướng nàng hành lễ, sau đó cười hi hi đem một kiện giá y màu đỏ tinh xảo dị thường hướng trên người nàng.

Tần Lạc Y trong nháy mắt liền lâm vào bên trong một mảnh hải dương màu đỏ... Y phục thoát lại xuyên, xuyên lại thoát, hoa hoa lộng lộng nửa canh giờ, còn chưa thử hết!

Nguyên bản khuôn mặt mang tươi cười liền suy sụp đi xuống, rất muốn nói cho các nàng, không cần phiền toái như vậy, dù sao giá y này nàng cũng sẽ không mặc, nàng sẽ không gả cho Tam hoàng tử phong thần tuần lăng, hoàn mỹ không có một khuyết điểm ở trong mắt bọn họ.

Nhưng nhìn đến Tạ Như Yên hưng phấn bận rộn không ngừng, khoe môi thùy chung không dấu được tươi cười vừa lòng, lời này nàng lại không nói ra được.

Đội ăn cơm xong trở lại Ánh Tuyết viên, đã là hai canh giờ sau. Sắc trời đã tối muộn, trong ngoài vương phủ thủ hộ càng thêm nghiêm ngặt, hơn nữa chính nàng cũng không nghĩ động, liền nghỉ ngơi hôm nay để mai đem giải độc đưa qua, nghĩ dù sao còn có một ngày ngày mai.

Hùng đông hôm sau, nàng còn chưa tìm được cơ hội xuất môn, Tần Lạc Hàn cứ nhiên đem Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Kinh La thỉnh vào trong phủ, nói là đối với chuyện tình nha đầu của chính mình hại các nàng rơi xuống nước, nên cảm thấy thập phần có lỗi, muốn đích thân mời cơm bồi tội, sau đó lại tự mình lại đây thỉnh nàng đến Thẩm Hương viên.

Bất quá nói là bồi tội, để nàng đến Thẩm Hương viên, cứ nhiên thấy biểu muội Đỗ Ngữ Diệp của Sở Dật Tu, liền trực giác được mấy người này không có ý tốt.

Quả nhiên, sau khi giới thiệu bọn họ nhận thức, Tần Lạc Hàn giống như hảo tâm đề điểm nàng bình thường, nói ra thân phận Đỗ Ngữ Diệp là biểu muội Sở Dật Tu.

Tần Lạc Y cười nhạt.

Vị trí của nàng, vừa hay bị an bài đối diện Đỗ Ngữ Diệp, không cần cố ý tìm kiếm, chỉ cần vừa ngẩng đầu, là có thể nhìn đến Đỗ Ngữ Diệp đối diện.

Cùng hai ngày trước nhược liễu phù phong gặp lại bất đồng, hôm nay Đỗ Ngữ Diệp trước khi đến hiển nhiên cố ý trang điểm qua, một thân váy dài hải đường hồng lưu vân tinh xảo vô cùng, trên đầu cài kim châu, khuyên tai ngọc bích trên tai lay động, khuôn mặt kiều diễm cười nhẹ.

(liễu nhược phù phong: liễu rủ trong gió)

Ngạo nghễ ngồi ở chỗ kia, toàn thân mang theo tinh thần phấn chấn, lại có phong thái cao quý ưu nhã của nữ tử hào môn thế gia, khẽ nhếch cằm, ánh mắt tối đen ngẫu nhiên rớt rề từ khăn che mặt trên mặt nàng xẹt qua, đáy mắt hiện lên ẩn ẩn ghen tị, còn có hèn mọn cùng khinh thường.

Trong lòng vừa động, lại nghĩ đến bộ dáng nàng cùng Sở Dật Tu thân mật ở Tiên Linh phường, không khó đoán được, Đỗ Ngữ Diệp này, chi sợ là đối với Sở Dật Tu có vài phần ý tứ.

Biểu ca...

Biểu muội...

Ha ha, thật sự rất ý tứ a!

Khoe môi Tần Lạc Y cười xán lạn hiện lên ý tứ hàm xúc dưới lớp khăn che mặt. Nhìn nàng cười cong hai tròng mắt, trong tâm Tần Lạc Hàn lại kinh nghi bất định.

Mạnh Uyển Tinh đối với phản ứng của Tần Lạc Y cũng có chút ngoài ý muốn. Nghĩ đến lúc trước ở trong Vọng Hà đình, chính mình bị Tần Lạc Y liên lụy, đầu tiên là bị hất chén trà nóng, sau lại rơi vào trong hồ sen, bộ dáng chật vật như vậy còn bị Tam hoàng tử vừa vặn nhìn đến...

Càng nghĩ càng không cam lòng, mâu quang chợt lóe, cùng Vân Kinh La trao đổi một ánh mắt kỳ dị, hai người thân thiết lôi kéo Đỗ Ngữ Điệp, cười duyên cố ý vô tình đem đề tài chuyển dời đến trên người Tam hoàng tử.

Đương nhiên, tự nhiên là nói Tam hoàng tử đối với vị biểu muội này cỡ nào yêu thương, các nàng có bao nhiêu hâm mộ nàng có một vị biểu ca như vậy...vân...vân.....Sau đó coi Tần Lạc Y như người tàng hình bình thường, còn giống như đùa giỡn nói, nếu không phải do Hoàng Thượng tứ hôn, thì thanh mai trúc mã Tam hoàng tử cùng Đỗ cô nương chính là một đôi trời đất tạo nên, lòng tình tương duyệt.

Đỗ Ngữ Điệp cũng là một diệu nhân, mâu quang chợt lóe, tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua Tần Lạc Y, đỏ mặt nhìn như ngượng ngùng, kì thực thập phần đắc ý thuận thế nói ra rất nhiều chuyện thú vị của Tam hoàng tử ít người biết, đương nhiên, nhân vật chính bên trong câu chuyện thú vị chỉ có mình nàng...

Trong phòng tràn ngập tiếng cười duyên như chuông bạc. Ánh mắt Tần Lạc Hàn vẫn luôn lưu ý nhìn muội muội chính mình.

Thấy nàng vẫn mỉm cười lắng nghe, giống như người hiện tại các nàng nói đến không phải vị hôn phu Tam hoàng tử của nàng, mà là một người không liên quan đến mình.

Bàn tay tại bên người không khỏi nắm chặt, thừa dịp Đỗ Ngữ Điệp cùng các nàng nói đến thập phần cao hứng, nàng lặng lẽ tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: "Muội muội, người đừng sinh khí, nàng tuy rằng cùng Tam hoàng tử có loại tình cảm thanh mai trúc mã, nhưng người gả cho Tam hoàng tử vẫn là người, Hoàng Thượng đã tứ hôn, ai cũng không được thay đổi, cho dù Tam hoàng tử yêu thích nàng, về sau người cũng là chính phi, nàng chỉ là trắc phi, càng không vượt qua được người! Đừng cùng nàng so đo..."

Tần Lạc Y mỉm cười, trong phượng mâu yên lặng xẹt qua tinh quang, nàng (Tần Lạc Hàn) đây là khuyên bảo nàng (Tần Lạc Y) đừng cùng Đỗ Ngữ Điệp so đo? Hừ, rõ ràng là xúi giục ly gián!

Nàng cũng giống như Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Kinh La, thậm chí là Đỗ Ngữ Điệp, sợ là đều ước gì chính mình đổ kị đến phát cuồng, lập tức đập bàn đứng lên đi?

Tao nhả cầm lấy chén trà trên bàn nhấp một ngụm, cổ tình cảm kích nhìn nàng một cái: "Nhị tỷ tỷ nói phải, ta tự nhiên không cùng nàng so đo!"

Tần Lạc Hàn thất vọng, lập tức miễn cưỡng cười nói: "Muội muội hiểu được... Vậy là tốt rồi!"

Tần Lạc Y cười lạnh.

Muốn nhìn nàng bị chê cười?

Quả thực là người si nói mộng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Dùng chút mưu mẹo

Editor: HamNguyet

Ngoài kinh thành, núi Nguyệt Vụ.

Lúc này vừa mới nhập thu, trên núi trái cây đầy hoa hải đường, hoa quế nở không ít, hương khí kia thấm vào ruột gan, theo gió nhẹ phiêu đảng khắp nơi, cánh hoa hồng phấn lại thổi rơi trái cây trên mặt đất.

Ném qua điểm tâm, bị Tần Lạc Hàn các nàng mạnh mẽ chen ép kéo đến núi Nguyệt Vụ, tâm tình Tần Lạc Y thập phần khó chịu, đợi tới trên núi, nhìn đến hoa hải đường mềm mại điểm lệ trái khắp núi đồi, hương thơm hoa quế bức người, tâm tình cuối cùng cũng tốt lên một chút.

Tìm một nơi hoa hải đường nở điểm lệ nhất, mang theo Đại Hắc đi hái được hai cành, thời điểm chuẩn bị trở về trong phòng cắm vào bình hoa cổ, lại ngoài ý muốn nghe được Mạnh Uyển Tinh, Tần Lạc Hàn cùng Vân Kinh La đang theo Đỗ Ngữ Điệp nhỏ giọng nói chuyện.

Ánh mắt Đỗ Ngữ Điệp mang theo thần sắc buồn bã: "Nàng bộ dạng xấu như vậy, dựa vào cái gì gả cho Tam hoàng tử a!"

"Khuôn mặt kia một năm bốn mùa đều che lại, cũng không dám lấy khăn che mặt ra gặp người!"

"Ai, đáng tiếc Tam hoàng tử là một người xuất sắc như vậy, cư nhiên Hoàng Thượng lại tứ hôn cho nàng... Thật không biết Hoàng Thượng nghĩ như thế

nào a!"

"Ngũ Diệp muội muội, ngươi không cần thương tâm, chúng ta đều biết tâm ý Tam hoàng tử đối với ngươi...Chỉ cần trong lòng Tam hoàng tử có ngươi, thì quản gì chính phi là ai!"

Tần Lạc Y nhìn hoa hải đường điểm lệ trong tay, khóe môi nhếch lên một chút cười lạnh.

"Ta cũng biết...Tần Vương gia lần này đánh đuổi đi địch nhân hai quốc

Yến-Triệu, đối với Sở quốc ta có công lao lớn, cho nên Hoàng Thượng mới đặc chỉ tứ hôn, nhưng là..."

Nàng một bên nhẹ nhàng nói chuyện, một bên chuyển hướng Tần Lạc Hàn, thấp phàn đáng tiếc nói: "Vì cái gì Hoàng Thượng tứ hôn không phải là Lạc Hàn tỷ tỷ đây, nếu là Lạc Hàn tỷ tỷ thì tốt rồi, tuy rằng Lạc Y cô nương là đích nữ, nhưng mà bộ dạng cũng quá..."

Lời còn chưa nói dứt, lại thâm sâu thở dài một hơi.

Trong ánh mắt Tần Lạc Hàn rất nhanh hiện lên một chút tinh lạng, lập tức lôi kéo tay nàng nghiêm mặt nói: "Đồ cô nương đừng nói như vậy, Tam hoàng tử là nhân trung long phượng, Lạc Hàn làm sao có thể xứng đôi!"

"Ngươi không xứng, chẳng lẽ xú nữ nhân kia xứng đôi? Nàng là nữ nhi Vương gia, chẳng lẽ ngươi không phải? Huống hồ, nàng còn so với ngươi nhỏ hơn một tuổi, phải gả cũng nên là trưởng tử gả trước mới phải!"

Mạnh Uyên Tinh không cho là đúng cười nhạo: "Đồ cô nương nói đúng, Hoàng Thượng liền đem ngươi tứ hôn cho Tam hoàng tử cũng tốt, chúng ta cũng không cần vì Tam hoàng tử điện hạ cùng Đồ cô nương bất bình như vậy! Xú nữ nhân kia gả cho Tam hoàng tử, thật sự là ủy khuất Tam hoàng tử!"

Vân Khinh La gật đầu phụ họa, sau đó vừa cười, ánh mắt cười đến cong lên: "Nàng nhưng thật ra mạng lớn, lần trước đánh vỡ đầu cũng sống lại đây, bằng không...Lạc Hàn, ngươi hẳn có thể thay thế nàng gả đến Tam hoàng tử phủ."

Mạnh Uyên Tinh nhìn xung quanh một phen, không nhìn đến thân ảnh Tần Lạc Y, đột nhiên che miệng hướng về phía Tần Lạc Hàn nở nụ cười: "Muội muội ngươi không phải đi hái hoa sao, như thế nào lâu như vậy còn chưa hái trở về, núi này cũng đủ cao, chứ không phải là...Lão thiên gia không đành lòng để xú nữ nhân kia đi độc chiếm Tam hoàng tử, cho nên đem nàng ném xuống dưới chân núi?"

Nàng biết Tần Lạc Hàn đối với vị muội muội này cũng không yêu thích, cho nên mới dám làm càn nói chuyện như vậy.

Đáy mắt Tần Lạc Hàn rất nhanh hiện lên một chút ý cười, giả trang khản trương, thất thanh nói: "Ngươi cũng không nên nói lung tung, phía trước kia...Quả thật có một vách núi đen!"

Đáy lòng lại ước gì Tần Lạc Y thật sự ngã xuống núi đi, như vậy người được gả tiến vào vương phủ nói không chừng chính là nàng.

Trong mắt Đồ Ngũ Diệp hiện lên một chút lãnh ý, phác xuy một tiếng bật cười: "Vậy chúng ta mau đi xem một chút, chứ không phải là thật sự ngã xuống?"

"Nếu lần này bị ngã xuống, liền ngã chết đi, khuôn mặt kia của nàng đã đủ xấu, nếu ngã xuống cũng nửa sống nửa chết, không dám đi gặp người!" Vân Khinh La nói.

Ánh mắt Tần Lạc Y sắc bén, nhìn đến bốn nữ tử cười đến run rẩy hết cả người, trong lòng cười lạnh liên tục.

Ở phía sau cây đại thụ một lúc lâu, mới mang theo Đại Hắc cười đi ra ngoài. Đáy mắt hiện lên một chút sát khí.

Nguyên bản nàng chỉ muốn chuẩn bị lạnh lẽo thoát thân, không muốn hướng các nàng động thủ, nhưng mấy nữ tử kia lại ước gì ngay lập tức gặp được bộ dạng nàng gặp xui xẻo, thực làm cho nàng phi thường khó chịu.

Đoàn người tiếp tục hướng phía trước đi đến, rất nhanh đi tới nơi trồng hoa tiên hòe. Hương hoa tiên hòe thơm ngào ngạt, nhìn giống như bông tuyết, trong suốt trong sáng, trông vô cùng đẹp mắt.

(Ta cũng không biết hoa tiên hòe là hoa gì, nên để nguyên bản nhé)

Đồ Ngũ Diệp nhìn đến nhiều hoa tiên hòe như vậy, một mảnh tuyết trắng trong suốt, mềm mông bát ngát, mỹ lệ trong sáng, thanh thoát điểm xuyến thêm hoa hải đường tiên điểm, tựa như tiên giới dưới trần gian, trong lòng hưng phấn dị thường, vội vàng lôi kéo Mạnh Uyên Tinh, Tần Lạc Hàn cùng Vân Khinh La bước nhanh đi vào.

Ý cười trong mắt Tần Lạc Y càng đậm, nơi này nàng cũng vừa rồi vô tình đi tới...Bước chậm cách các nàng vài bước, đi qua tàng cây tiên hòe lớn nhất, ước chừng phải hai người ôm mới ôm hết thân cây tiên hòe, dưới chân nàng dừng một chút, hơi hơi ngẩng đầu, thấy được trên đỉnh cây có một tổ ong thật lớn, ngón tay nhẹ nhàng vừa động, bắn ra một vệt khói trong suốt, lập tức rời đi.

Tần Lạc Hàn một bên thân thiết ân cần nói chuyện cùng Đồ Ngũ Diệp, một bên tùy tay hái xuống một đóa hoa tiên hòe lớn bằng nắm tay trên cành xuống, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi.

"Ong ong ông..."

Đột nhiên, một trận thanh âm kỳ dị đột nhiên từ phía sau các nàng truyền đến, các nàng vội vàng quay đầu lại nhìn. Một trăm con ong vò vẽ xoè cánh trên không trung, che lấp cả khoảng đất bay nhanh từ phía sau nhào tới.

"A! Là biến dị xích tức phong!"

Độc tính nọc ong biến dị xích tức phong không tính là nặng, nhưng tốc độ của nó lại cực mau, người bị nó chích, trên người sẽ vô cùng ngứa, ước chừng phải ngứa đủ hai mươi bốn ngày mới có thể dừng lại.

Tần Lạc Hàn hoa dung thất sắc, kinh hô một tiếng, cũng không để ý đến Đổ Ngữ Điệp ở một bên sắc mặt đồng dạng bối rối khó coi, liền nhấc chân vội vàng hướng phía trước chạy tới.

"A! Đáng chết, cắt ngay! Núi Nguyệt Vụ này như thế nào sẽ có biến dị xích tức phong..." Mạnh Uyển Tinh cũng biết biến dị xích tức phong lợi hại, một bên hét chói tai cuồng chạy, một bên giơ hai tay quơ loạn nghĩ muốn đuổi biến dị xích tức phong đi.

Nhưng biến dị xích tức phong quá nhiều, đuổi đi được mấy con, lại có càng nhiều xông tới. Trên trán đau xót, đã bị chích thật mạnh một chút, Mạnh Uyển Tinh phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo bình thường.

Tần Lạc Y đã chạy xa, vạt áo xanh nhạt theo gió phiêu lãng, bất quá bất đồng với Tần Lạc Hàn, Mạnh Uyển Tinh các nàng bộ dáng chật vật, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện, tuy rằng chung quanh nàng cũng có không ít biến dị xích tức phong, nhưng biến dị xích tức phong này chỉ vây quanh nàng bay vài vòng, ngay sau đó lập tức bay đi, tựa như trên người Tần Lạc Y, có cái gì đó khiến cho chúng nó cực kỳ sợ hãi.

Tần Lạc Hàn các nàng vội vàng tránh né công kích của biến dị xích tức phong, tự nhiên không ai chú ý tới Tần Lạc Y khác thường.

Sau một lát, Tần Lạc Hàn, Mạnh Uyển Tinh, còn có Vân Kinh La mặc kệ che chắn quanh người vội vàng chạy, nhưng đều bị biến dị xích tức phong vây quanh chích không ít, mà tu vi Đổ Ngữ Điệp so với bọn họ cao hơn, đã có thể sử dụng linh lực, cho dù biến dị xích tức phong rất nhiều, động tác nhanh nhẹn, cũng không thành công chích vào thân thể của nàng.

Cho dù như thế, thanh âm đàn ong phía sau loạn hưởng khủng bố, cũng làm cho nàng không dám ngừng nghỉ, nàng cũng không muốn biến dị xích tức phong kia chích vào trên người chính mình.

Nàng đã từng nhìn thấy, có một nữ nhân cũng bị biến dị xích tức phong nổi cơn điên chích vào mặt, nhìn không được cái loại ngứa kịch liệt này, hai tay ở trên mặt cào ra rất nhiều vết máu thật sâu... Cuối cùng khuôn mặt nguyên bản xinh đẹp điểm lệ, liền trở nên xấu xí vô cùng!

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi rung mình một cái, tốc độ dưới chân nhanh hơn.

"A!"

Nàng chỉ lo chạy về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn một cái xem đàn biến dị xích tức phong kia còn đuổi theo hay không, không chú ý đến dưới chân là một vách núi đen, một cước đạp không, đột nhiên từ trên vách núi đen quăng ngã xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Người nhất định phải nhện

Editor: HamNguyet

Nghe được tiếng thét đinh tai nhức óc, mấy người Mạnh Uyển Tinh nguyên bản chạy trốn chết cả kinh dừng chân, hướng về phía thanh âm nhìn lại, lại nhìn đến Đổ Ngữ Điệp như điều đứt dây thăng tấp hướng tới vách núi đen rơi xuống...

Ba người phút chốc miệng mở lớn, vẻ mặt hoảng sợ! Tần Lạc Hàn càng sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Đổ gia là một phương bá chủ ở Sở quốc, Tam hoàng tử lại thập phần sùng ái vị biểu muội này, mà ngày hôm nay... Tuy rằng đi đến núi Nguyệt Vụ không phải chủ ý của nàng, nhưng buổi sáng cũng là tự mình đem các nàng mời tới vương phủ!

Lại tưởng tượng đến hậu quả Đổ Ngữ Điệp ngã chết... Nàng rốt cuộc chịu không nổi, hai mắt vừa lật, liền ngất xỉu nằm tại chỗ.

Biến dị xích tức phong vuốt cánh, ủa lên... Trong nháy mắt vây trụ đuổi theo Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Kinh La chích.

Tần Lạc Y cách vách núi đen Đổ Ngữ Điệp ngã xuống gần nhất, nguyên bản khỏe môi hàm chứa một tia cười lạnh hờ hững nhìn nàng, dư quang khoe mắt liếc nhìn đến thân ảnh thị vệ phủ Tam hoàng tử từ dưới núi chạy lên, đột nhiên liền thay đổi chủ ý, hướng về phía Đại Hắc không biết khi nào thì đã

đứng phía dưới vách núi giương giọng quát: "Đại Hắc, mau tiếp được Đỗ cô nương!"

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh Đại Hắc mạnh mẽ nhảy dựng lên, ở thời điểm mắt thấy thân mình Đỗ Ngữ Diệp sẽ rơi xuống mặt đất, khó khăn lắm đem nàng tiếp được.

Đỗ Ngữ Diệp sống sót sau tai nạn, lòng còn sợ hãi, tay chân như nhũn ra ghé vào trên lưng Đại Hắc, mở mắt ra, về mặt phức tạp nhìn thân ảnh xanh nhạt đứng trên vách núi đen.

Đại Hắc là sủng vật của nàng, hơn nữa vừa rồi là nàng kêu Đại Hắc đem chính mình tiếp được... Âm thầm cắn răng, càng nghĩ càng không phải tư vị!

"Đại Hắc, rất tốt, ngươi thật lợi hại... Mau, mau đưa Đỗ cô nương lên!" Thân mình Tần Lạc Y hơi hơi hướng về phía trước, ánh mắt tối đen nhìn Đỗ Ngữ Diệp tựa trên lưng Đại Hắc, về mặt rõ ràng không kiên nhẫn, muốn đem nữ nhân kia đẩy ngã xuống khỏi lưng Đại Hắc, nén cười kêu.

"Ngao ô!"

Đại Hắc gật gật đầu, trong mắt lại hiện lên một chút chán ghét nồng đậm, nhưng lời nói của Tần Lạc Y, nó chưa bao giờ vi phạm, "suru" một tiếng, đã như mũi tên rời cung bình thường, hướng tới trên núi chạy tới.

Tay chân như nhũn ra, Đỗ Ngữ Diệp không hề chuẩn bị tâm lý, thiếu chút nữa bị rơi xuống, trong mắt hiện lên một chút căm giận, hai tay vừa động, nhanh chóng néo bộ lông đen bóng trên người Đại Hắc.

"Ngao ô!"

Chạy băng băng ở trên một sơn đạo nhỏ, Đại Hắc bị ăn đau một lần, trong ánh mắt lớn như chuông đồng hiện lên sát khí âm lãnh, thân mình lệch về một bên, Đỗ Ngữ Diệp trên lưng liền hung hăng hướng về một bên, đánh thật mạnh vào phía trên vách núi.

Đại Hắc dường như không hề có cảm giác, không đợi Đỗ Ngữ Diệp ăn đau kêu lên thảm thiết, thời điểm chạy lần thứ hai dựa vào hướng bên trong, lưng Đỗ Ngữ Diệp hung hăng ở phía trên vách núi xẹt qua.

"A!"

Đau đớn kịch liệt làm cho nàng rớt cuộc nhìn không được, một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng nàng phát ra.

Súc sinh!

Đỗ Ngữ Diệp choáng váng, nghe răng trợn mắt, khóc không ra nước mắt, trong lòng âm thầm thề, một ngày nào đó, nàng muốn đem con súc sinh này rút gân lột da, hầm canh cho dã cầu ăn!

Thật vất vả mới đi tới điểm cuối sơn đạo nhỏ hẹp tràn ngập tra tấn, cơ hồ một người không thể thông qua, Đỗ Ngữ Diệp thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuống quýt từ trên lưng Đại Hắc đi xuống dưới.

Bị nàng lưu lại dưới chân núi, thị vệ trong phủ thấy một màn mạo hiểm kia sớm đã dùng tốc độ bình sinh nhanh nhất chạy đi lên, tiến lên cẩn thận đỡ nàng xuống dưới.

Phía sau lưng cảm y bạch sắc của Đỗ Ngữ Diệp dính rất nhiều bùn đất, còn có vết máu đỏ tươi chậm rãi thấm ra ngoài.

Một nam tử khuôn mặt chữ điền hần là thị vệ đầu lĩnh thập phần kích động nhìn nhìn thân hình Đại Hắc khổng lồ, sau đó cung kính hướng tới Tần Lạc Y vái chào: "Quận chúa, hôm nay đa tạ quận chúa ra tay cứu giúp, tiếp được biểu tiêu thư..." Là bọn hắn hộ tống biểu tiêu thư ra ngoài, nếu biểu tiêu thư thực sự từ trên vách núi đen ngã xuống, hậu quả kia... Bọn họ không dám tưởng tượng!

Tần Lạc Y vội vàng xua tay, dư quang khóe mắt liếc liếc Đỗ Ngữ Diệp suy yếu vô cùng được thị vệ giúp đỡ, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại cố tình lo lắng nói: "Đỗ cô nương dường như bị thương, các người nhanh lên tìm đại phu cho nàng nhìn xem đi!"

Sau khi nói xong, cũng không tiếp tục đề ý đến nhóm hắn, xoay người hướng phương hướng Tần Lạc Hàn chạy tới.

Không chỉ có thị vệ phủ Tam hoàng tử chạy lên núi, Trần Nam Vương phủ, phủ Thừa Tướng, còn có thị vệ Mạnh gia cũng chạy đi lên.

Mấy trăm biến dị xích súc phong trong nháy mắt bị những nam tử thân thủ mạnh mẽ toàn bộ chụp chết.

Nàng chạy tới bên người Tần Lạc Hàn hôn mê, Tần Lạc Hàn về mặt đỏ hồng, cũng không biết thời gian một lát, bị bao nhiêu biến dị xích súc phong chích qua.

Mạnh Uyển Tinh cùng Vân Khinh La được giúp đỡ lại đây, nhìn đến trên mặt Tần Lạc Hàn, lại nâng tay run run sờ sờ trên mặt chính mình, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, hai mắt vừa lật, liền hôn mê bất tỉnh.

Mâu quang Tần Lạc Y vô cùng lo lắng, lại cố giữ vững trấn tĩnh đối với đầu lĩnh thị vệ Tướng Nam của Trần Nam Vương phủ nói: "Phải nhanh hồi phủ mới phải, Nhị tỷ tỷ bị chích thành cái bộ dáng này, còn có Mạnh cô nương cùng Vân cô nương... Cũng không biết trên người đàn ông này có độc hay không, phải nhanh xuống núi tìm đại phu nhìn xem mới tốt!"

Về mặt Tường Nam cùng bọn thị vệ có chút quái dị, há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói được.

Sau khi Quận chúa bị đụng phải đầu, chuyện tình mất trí nhớ, bọn họ đều biết đến...Đoàn người rất nhanh xuống núi, sau đó đem ba người hôn mê phân biệt đều bỏ vào xe ngựa từng phủ, xe ngựa đi nhanh hướng bên trong kinh thành chạy tới.

Còn chưa chạy tới vương phủ, Tần Lạc Hàn liền tỉnh..Bất quá nàng không phải tự nhiên tỉnh, mà là do trên mặt ngựa đến mức tỉnh lại. Vừa tỉnh lại, liền mơ mơ màng màng đưa tay hướng đến trên mặt chớp tới.

"Nhị tiểu thư, không thể!"

Nha đầu Tự Nhi nhìn đến bàn tay nàng cào lên trên mặt, không khỏi khản trương, vươn tay ra, gắt gao giữ chặt hai tay của nàng, lo lắng khuyên nhủ: "Nhị tiểu thư, ngài không thể cào lên mặt a, nếu đem mặt cào hỏng rồi, thì phải làm như thế nào a...."

Tần Lạc Y ẩn ở trong góc, trong mắt tối đen hiện lên một chút u quang. Thầm nghĩ, tay chân nha đầu kia thật đúng là nhanh nhẹn!

Đáng tiếc!

Nàng thật muốn nhìn xem bộ dáng Tần Lạc Hàn trên mặt chồng chất vết máu!

Nữ nhân này tâm địa ác độc vô cùng, lại trưởng thành một bộ dáng xinh đẹp vô cùng, gương mặt lửa gat thể nhân...Thật sự là quá không xứng đôi!

Nha đầu Tuyệt Nhi kia thông minh, vết thương trên người rõ ràng đã tốt lắm, nhưng vì không muốn làm cho Tần Lạc Hàn cùng Chu Mai hoài nghi, nàng còn giả trang bệnh, hôm nay đi ra ngoài theo Tần Lạc Hàn là một nha đầu khác kêu Tự Nhi.

Tần Lạc Hàn từ trong mơ hồ hồi thần lại, cả kinh, rốt cục nhớ tới chuyện tình ở núi Nguyệt Vụ bị biến dị xích tức phong truy kích. Hai mắt hoảng sợ trợn to, hai tay lại hướng trên mặt sờ soạng: "Mặt của ta, mặt của ta..."

"Nhị tiểu thư, mặt người không có việc gì! Người nhất định nhìn được, trăm ngàn lần đừng cào lên trên mặt, cho dù ngựa cũng phải chịu đựng!" Tự Nhi vội vàng xông đến, lại bắt được tay nàng.

Biến dị xích tức phong lợi hại, vừa rồi thị vệ Tường Nam đã nói cho nàng, còn răn nàng nhất định phải hầu hạ Nhị tiểu thư tốt. Hiện tại vội vã ngóng trông nhanh trở lại vương phủ, nếu là ở trên đường Nhị tiểu thư cào lên mặt...Sau khi trở lại vương phủ, Nhị phu nhân khẳng định sẽ không tha cho nàng!

Tần Lạc Y từ trong một góc đứng thẳng dậy, hơi hơi nghiêng thân mình, nhìn Tần Lạc Hàn về mặt bối rối, trên mặt lại ngựa vô cùng, nhưng không thể không mạnh mẽ thông khí chịu đựng, trong mắt hiện lên một chút kỳ dị u lãnh: "Đúng vậy, Nhị tỷ tỷ, cho dù ngựa...Người cũng phải chịu đựng, hiện tại trên mặt người không có việc gì, nhưng nếu cào lên...Về sau chỉ sợ cũng giống như ta vậy!"

Vừa nói chuyện, một bên còn ý vị thâm trường đưa tay xoa nhẹ khăn che mặt trên mặt chính mình.

"Không! Ta không cần!" Tần Lạc Hàn nhìn nàng, liền như nhìn đến quỷ hét lên một tiếng, mạnh mẽ thối lui về phía sau, thẳng đến khi sát vách tường xe, không thể lui lại được nữa.

(bi biến dị xích tức phong chính sẽ ngựa trong vòng 24 canh giờ chứ không phải 24 ngày như chap trước ta edit nhé...Ta đã sửa lại rồi, sorry m.n vì bị nhầm trong quá trình edit)

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Dem nàng trối lại

Editor:HamNguyet

Mâu quang Tần Lạc Y hờ hững, bên môi gợi lên một chút cười lạnh như có như không.

"Nếu người không muốn giống như ta vậy...Nên quán tốt tay người mới phải, Tường hộ vệ vừa rồi có nói, người bị biến dị xích tức phong chính, sẽ bị ngựa chừng hai mươi bốn canh giờ."

Sau khi nói xong, liền lui trở về.

Tần Lạc Hàn lúc này mới thấy rõ ràng, Tần Lạc Y quần áo chỉnh tề, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của nàng giống như giếng cổ ngàn năm, trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

Nhiều biến dị xích tức phong như vậy...Tần Lạc Y cư nhiên không bị chích quá?

Không đợi nàng suy nghĩ sâu xa,cổ ngựa cố nén trụ kia đột nhiên tăng lên,trở nên càng thêm thực tâm thực cốt, rốt cuộc nhịn không được, lại đem hai tay đưa lên, liền hướng trên mặt cào.....

Tụ Nhi lại lần nữa nhanh tay lẹ mắt đem nàng đè lại.

"A, ta chịu không nổi!" Tần Lạc Hàn nổi con điên, hai mắt đỏ bừng,móng tay thật dài cào không đến trên mặt mình,liền trở tay lại, hướng tới trên người Tụ Nhi.

"A!"

Tụ Nhi kêu thảm thiết một tiếng, hoảng sợ thu hồi tay, thân mình hướng tới phương hướng Tần Lạc Y lăn lại.

Tướng Nam nghe được động tĩnh bên trong xe ngựa không đứng,từ trên ngựa bắt lấy mảnh xe ngựa,nhảy tiến vào, vừa lúc nhìn đến ngón tay Tần Lạc Hàn hướng tới trên mặt chộp tới,khuôn mặt nguyên bản tuyết trắng điểm lệ, đột nhiên để lại mấy đạo vết máu.

Trong lòng rung mình, cũng bắt chập nam nữ đại phòng, đột nhiên xuất thủ,tay như kim sắt bắt được tay nàng, trong miệng nói: "Nhị tiểu thư, không thể!"

Tần Lạc Hàn bắt không được trên mặt, nổi con điên,liền nhấc chân hướng trên người hấn hung hăng đá vào, có một chân vừa vịn đá vào hạ bộ hấn.

(edit nguyên bản nha)

Tương Nam bắt lấy tay nàng, lấy thân phận của hấn, cũng không dám đi bắt chân của nàng lại,từng hạt mồ hôi lớn từ trên mặt chảy xuống dưới, bị nàng đá mấy cước, sắc mặt khó coi đối với Tần Lạc Y nói: "Quận chúa, Nhị tiểu thư xem ra không tốt, thuộc hạ không thể cứ như vậy giữ lấy tay nàng về lễ tiết thì không hợp...Nếu buông nàng ra thì mặt nàng sẽ bị phá hủy,phải nghĩ biện pháp khác mới được!"

Tần Lạc Y trong lòng cười nhạt, ngữ khí lại thập phần lo lắng nói: "Hiện tại lúc này, cũng đành bắt chập,khuôn mặt Nhị tỷ tỷ vẫn là quan trọng nhất!Tướng thị vệ, người nhất định phải đem tỷ tỷ bắt lấy a...Hết thầy đều kính nhờ người,khí lực chúng ta quá nhỏ, chệch trụ không được Nhị tỷ tỷ, vừa rồi Tụ Nhi cũng thiếu chút nữa bị Nhị tỷ tỷ đem mặt cào nở hoa."

Mồ hôi trên mặt Tướng Nam rơi xuống lợi hại hơn, xe ngựa cũng ngừng lại, hấn nhìn Tần Lạc Y vẻ mặt lo lắng, lại nhìn đến nha đầu kia vẻ mặt hoảng sợ, trong lòng thở dài một hơi, trông cậy vào nha đầu này cũng không hơn, nếu để cho quận chúa cùng nha đầu cùng nhau đến...

Nhưng Quận chúa là đích nữ vương phủ,lại là nữ nhi được Vương gia Vương phi phụng trong lòng bàn tay,thêm mấy tháng nữa, còn muốn gả đến Tam hoàng tử phủ...Nếu không cẩn thận bị Nhị tiểu thư làm bị thương, đầu của hấn cũng không có cách nào khác đứng ở trên cổ!

Nhưng là...

Hiện tại hấn bắt lấy Nhị tiểu thư như vậy, Nhị tiểu thư lại không thuận diên cuồng quăn lầy,nếu bị người nhìn đến...Tuy rằng là thời điểm đặc thù, nhưng nếu bị người thấy được,khuê dự Nhị tiểu thư cũng không còn nữa!

Nhị phu nhân là một người lòng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ ghi hận trong lòng..

Nghĩ đến đây,đột nhiên cảm thấy rung mình, cắn chặt răng nói: "Quận chúa, như vậy không được...Thuộc hạ vẫn nên lấy dây thừng đến trói chặt mới tốt!"

Trong mắt Tần Lạc Y rất nhanh hiện lên một chút ý cười, vỗ vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm gật đầu đồng ý nói:"Chủ ý này tốt, Tụ Nhi, người nhanh lên giúp đỡ Tướng thị vệ đem Nhị tỷ tỷ trói lại, trên mặt đã cào bị thương,để chậm trễ sẽ khó chữa trị!"

Tụ Nhi nhìn đến trên mặt tiểu thư nhà mình đã có bốn năm đạo vết thương chảy máu đầm đìa, có chút nghĩ mà sợ gật đầu. Sợ ngộ thương quận chúa,trước khi Tướng thị vệ động thủ liền thỉnh Tần Lạc Y xuống xe, ở ngoài xe chờ.

Thị vệ rất nhanh tìm dây thừng đến, ba chân bốn cẳng đem Tần Lạc Hàn cột vào trong xe ngựa, không chỉ trói lại tay, ngay cả chân cũng trói lại.

Tần Lạc Hàn trên mặt ngựa đến khó chịu, tóc tán loạn, trên mặt sưng đỏ dính máu...Chưa từng có thời điểm chật vậy như vậy bao giờ, ở trước mặt nha đầu cùng thị vệ bị trói tay chân, làm sao còn có nửa điểm tiểu thư vương phủ cao quý ngạo nghễ ngày thường?

Trong lòng vừa vội vừa tức,lửa giận trong mắt không dám trừng Tần Lạc Y, lại giống như dao nhọn thẳng tắp dừng ở trên người nha đầu Tụ Nhi cùng thị vệ, dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại,muốn khiến trách bọn họ coi bỏ...Lại ở thời điểm mở miệng nháy mắt biến thành một trận sét chói tai thê thảm.

Chim chóc trên cây đại thụ ven đường bị tần suất thanh âm thê lương kia sợ tới mức ngoác mỏ cánh bay đi.

Xe ngựa Mạnh gia cùng Vân phủ Thừa Tướng không có ngựa tốt bằng vương phủ,nên lúc này mới đuổi tới, trên hai xe ngựa, cũng phát ra tiếng kêu bi thảm thập phần ben nhọt.

Thị vệ đánh xe sắc mặt voo cùng khó coi,từ bên ngoài mảnh xe vịn lên nhìn đến Trần Nam Vương phủ cư nhiên đem tiểu thư nhà mình trói lại, đầu tiên

là sưng sốt, lập tức mừng rỡ cũng dừng xe lại xuất ra dây thừng đến.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, trên mặt tràn đầy quan tâm, kì thực trong lòng cuồn cuộn không thôi, chạy đi qua, nhìn đến trên mặt Vân Kinh La cùng Mạnh Uyển Tình đang bị trói tay chân cũng như Tần Lạc Hàn, cũng có vài đạo vết máu, bộ dáng thập phần chật vật...

Khỏe môi gọi lên một chút ý cười thần nhiên, lại lập tức biến mất, trở nên sáng giọng dị thường. Mấy nữ nhân này hiện tại biến thành cái bộ dáng này, hẳn là sẽ an phận một đoạn thời gian.

Nếu còn không an phận, lần sau nàng cũng không ngại cho các nàng một thêm một phần đại lễ... Đến lúc đó, trên mặt không chỉ có vài đạo vết thương đơn giản nhẹ nhàng như vậy đâu!

Mau đến kinh thành, Tần Lạc Hàn vẫn quý quái kêu không ngừng, cùng nàng ngồi trong một chiếc xe, Tần Lạc Y nghe xong khó chịu đến cực điểm, nghĩ nghĩ, dứt khoát từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, cuộn thành cuộn một phen nhét vào miệng của nàng.

Bên trong xe ngựa nháy mắt khôi phục im lặng.

Tần Lạc Y vỗ vỗ tay, nhìn Tần Lạc Hàn hai tròng mắt lóe ánh lửa, lại giận mà không dám nói gì, khẽ mở môi đỏ mọng, thanh âm thanh thúy hướng nàng giải thích nói: "Tỷ tỷ, lập tức mau đến kinh thành, mọi người trong kinh thành đều nhận thức xe ngựa nhà chúng ta, ngại cứ như vậy... Bị người biết đến cũng không tốt!"

Tần Lạc Hàn sinh khí thiếu chút nữa thổ huyết, nhưng một chút lý trí còn tồn tại lại biết Tần Lạc Y nói đúng, miệng nói không ra lời, dứt khoát thống khổ nhắm mắt.

Đến vương phủ, Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên đều ở trong phủ, động tĩnh các nàng trở về thật lớn rất nhanh liền đem mọi người kinh động, nhìn đến bộ dáng Tần Lạc Hàn chật vật, đều chấn động không thôi.

Chu Mai gục trên người Tần Lạc Hàn, một bên liên thanh điên cuồng kêu mau mời thái y, một bên phần nộ chất vấn Tự Nhi đây là có chuyện gì.

Tường Nam quý gối trước mặt Tần Lăng Vân, đem sự tình trải qua nói ra... Nghe nói là trúng độc của biến dị xích tức phong, sắc mặt Tần Lăng Vân cũng thay đổi. Tạ Như Yên nghĩ đến mà sợ giữ chặt tay Tần Lạc Y, đem nàng cẩn thận cao thấp đánh giá.

"Nương, ta không sao, ngại cứ yên tâm đi!" Tần Lạc Y biết Tạ Như Yên lo lắng, trong lòng ấm áp, nhỏ giọng đối với nàng nói.

Tần Lạc Hàn rất nhanh bị đưa vào Thẩm Hương viên, Tần Lạc Y thừa dịp thời điểm mọi người bận rộn, không dám trì hoãn thời gian, vội vàng ra khỏi vương phủ, hướng ngoại ô kinh thành đi đến.

"Tần cô nương, ngài rốt cục cũng đến đây!"

Rất xa, ở trong khoảng sân, Hùng Sát, Dịch Cô Vân mắt thấy được thân ảnh nàng, trong mắt đều hiện lên thần sắc mừng như điên, vội vã đi lên đón.

Giản Ngọc Diễn ở trong phòng, tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, trừ bỏ vài thị vệ chính mình nhìn thấy lúc trước, còn nhiều thêm hai lão giả thoát nhìn hơi thập phần cường đại. Đối với hai lão giả kia, Tần Lạc Y chỉ thần nhiên nhìn lướt qua, ánh mắt liền dừng ở trên người nam tử mặc y nhảm chặt hai mắt nằm trên giường.

Sắc mặt thanh hắc, đôi môi đã không có huyết sắc, mi tâm nhíu chặt, thoát nhìn thập phần tiêu tụy, nhưng vẫn không tổn hại đến vẻ tuấn mỹ tao nhã của hắn.

Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, trong mắt hiện lên một chút ý cười... Hoàn hảo chính mình tới kịp lúc, nếu tiếp tục trì hoãn thêm vài canh giờ, nam tử này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Bàn tay mềm giương lên, xuất ra một bình đan, mở nắp đậy, từ bên trong đổ ra hai viên đan dược, một viên là ánh sáng lục sắc trong suốt, viên còn lại màu lam nhạt, hai viên đan dược đều tản ra hương thơm kỳ dị mà dễ ngủ.

Nàng đem đan dược đưa cho Hùng Sát: "Đây là đan dược giải độc, nhanh lên cho chủ tử nhà ngài ăn vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 39: Giải độc

Editor: HamNguyet

Tần Lạc Y vừa tiến vào nội thất, Tuyệt Trần Cung Thanh Vân đại sư, còn có trưởng lão Giản gia -- Vu trưởng lão, trong ánh mắt lợi hại của hai người

mang theo tìm tòi nghiên cứu thẳng tắp dùng trên thân thể nàng.

Cô nương trước mắt, quả theo như lời Dịch Cô Vân bọn họ nói, tuổi tác nhiều nhất bất quá mười lăm, mười sáu tuổi, làn da trắng như tuyết, nhẵn nhụi nõn nà, mặt mày như họa, thanh điểm tuyệt luân.

Chính là một cô nương trẻ tuổi như vậy, cư nhiên có thể luyện ra thất giai đan dược đến? Hai người nhủ thầm, có chút không thể tin được liếc nhau...

Bất quá hoài nghi không tin cũng chỉ trong thời gian nháy mắt mà thôi, đợi đến khi Tần Lạc Y đem hai viên đan dược tỉ lệ vô cùng tốt lấy ra, hai người trước mắt sáng ngời, ánh mắt nhìn nàng trở nên nóng rực dị thường.

Thanh Vân đại sư tiến lên hai bước, một phen lấy đan dược trong tay Hùng Sát nhìn kỹ, đột nhiên cao giọng phá lên cười, râu bạc trên môi run lên: "Lục giai dung cốt đan, thất giai xích hỏa đan, đều là cực phẩm a! Cô nương... Hết thầy đều do ngươi luyện?"

Tần Lạc Y mâu quang chợt lóe, nhìn người trước mắt một thân áo trắng, mặt mũi hiền lành, hơi có chút cảm giác tiên phong đạo cốt, khóe môi tràn ra ý cười giao hoát: "Như thế nào, ngươi không tin? Nếu ngươi không tin tưởng, vậy cứ coi như là ta mua đến tốt lắm!"

Thanh Vân đại sư đem đan dược trả lại cho Hùng Sát, ý bảo hãy nhanh lên cho chủ tử nhà mình ăn vào, ánh mắt cơ trí dùng trên mặt Tần Lạc Y cách đó không xa.

Chòm râu thật dài khẽ rung, cao giọng kích động nói: "Ha ha, không phải lão phu không tin a, trên Thánh Long đại lục chúng ta, cho tới bây giờ chưa từng có cô nương tầm tuổi này, có thể luyện chế ra thất giai đan dược... Cô nương, từ mấy tuổi ngươi bắt đầu luyện đan a?"

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, khóe môi ý cười chưa biến, khẽ nhếch cằm, phượng mâu tối đen thâm thúy, toàn thân để lộ ra một cổ ngạo khí bề ngễ thiên hạ: "Sự tình luyện đan... Cùng bắt đầu luyện đan từ mấy tuổi có quan hệ sao? Quan trọng là thiên phú! Là ngộ tính!"

Thanh Vân đại sư khóe miệng vừa kéo.

Nha đầu kia đủ cuồng!

Nhưng cũng không thể không thừa nhận nàng nói rất đúng.

Sự tình luyện đan không riêng cùng tuổi có quan hệ, cùng thiên phú càng không thoát được quan hệ! Có chút người có thiên phú tu luyện, sống đến một hai trăm tuổi, nhưng ngay cả nhất giai đan dược đều không luyện được... Chính hắn từ tám tuổi bắt đầu học tập luyện chế đan dược, thiên phú ở trong Tuyệt Trần cốc, được coi là xuất chúng, cho đến bây giờ đã trải qua trăm năm, chỉ có thể luyện chế ra lục giai đan dược...

Nếu đan dược này là do nàng luyện chế như lời nói... Thiên phú chính mình cùng nàng so sánh, thì kém thật xa!

Tần Lạc Y nhìn bộ dáng lão nhân râu bạc khiếp sợ không thôi, trong lòng mỉm cười, sau đó lại không nhìn hắn, quay đầu nhìn về phía Giản Ngọc Diễn trên giường.

Ăn vào đan dược Giản Ngọc Diễn đã có thể ngồi dậy, ánh mắt tối đen thật sâu nhìn nàng một cái, không nói gì, hai tròng mắt lập tức nhắm chặt bắt đầu vận công bức hóa đan dược, hóa giải độc tính đoạn hồn thảo trong cơ thể... Sau một lát, một cột khói đen cực đậm từ trên đỉnh đầu hắn bốc lên.

Tần Lạc Y nở nụ cười.

Có này lục giai dung cốt đan cùng thất giai xích hỏa đan, nhiều nhất hai canh giờ, độc tính trong cơ thể hắn có thể giải trừ toàn bộ... Bất quá lần này thời gian hắn trúng độc đã lâu, khí huyết bị thương, cho dù là người tu chân thể chất cường kiện, khác hẳn với thường nhân, không có thời gian mười ngày, nửa tháng, hắn cũng vô pháp khôi phục như lúc ban đầu.

Đương nhiên, hết thầy cùng nàng không quan hệ! Nàng chỉ cần bản phù phù bách khoa toàn thư cùng ngọc giản kia.

Nâng bàn tay lên, hướng về phía Hùng Sát vẫy tay một cái, trên mặt tuyệt mỹ hàm chứa ý cười trong suốt.

Hùng Sát bước nhanh chạy tới, trong ánh mắt nhìn về phía nàng mang theo kích động cùng kính ý sùng bái khó nén: "Tần cô nương!"

"Đan dược ta đã luyện ra đến đây, ta phải đi!" Tần Lạc Y nhìn hắn, thản nhiên nói.

Nàng vội vã chạy đến, không thể ở bên ngoài trì hoãn quá lâu, cho nên cũng không muốn cùng hắn quanh co lòng vòng, trực tiếp đem ý đồ chính mình nói ra.

Hùng Sát giật mình một lát, nháy mắt hiểu được ý tứ của nàng, vội vàng đem bản phù bách khoa toàn thư cùng ngọc giản đem ra, cung kính đưa tới trên tay nàng: "Tần cô nương, ngài vừa mới đến, trước uống chén trà nghỉ ngơi một chút đi! Còn có ngân phiếu, chúng ta lập tức đi lấy cho ngài..."

Cao Hạ đứng ở một bên rất nhanh châm một chén trà đến, về mặt cũng không ngạo mạn khinh thường giống như lúc trước, cùng Hùng Sát giống nhau, thập phần cung kính.

Tần Lạc Y tiếp nhận uống một ngụm, liền buông xuống: "Nghỉ ngơi thì không cần, các ngươi nhanh lên đem ngân phiếu lấy lại đây liền thành, ta còn có việc!"

Hùng Sát cùng Vu trưởng lão bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, Vu trưởng lão hơi hơi gật gật đầu...Dịch Cô Vân hiểu ý, xoay người đi vào nội thất.

"Tần cô nương hôm nay đã cứu mạng chủ tử nhà chúng ta, Giản gia suốt đời không quên,nếu ngày khác cô nương nếu có chút sự tình sai phải, cứ việc phân phó mới phải!"Về mặt Vu trưởng lão trịnh trọng đối với nàng đồng ý.

Tần Lạc Y lúc này mới tỉnh té đánh giá hẳn.Thân thể tinh tráng thon dài, một thân hắc y,tinh thần sáng quắc, hoàn toàn không hiện lão thái.

Trong phòng mờ mờ ảo ảo hiện lên một chút ý cười: "Như thế trước hết tạ qua!"

Người Giản gia thoát nhìn cũng không sai,hai lão nhân này còn có vài thị vệ kia,nhìn chung cũng không phải loại người ác độc gian xảo.

Vu trưởng lão lại nhìn nhìn bản phù chú bách khoa toàn thư cùng ngọc giản trên tay nàng, cười nói: "Tần cô nương muốn tự mình chế tác phù chú sao?"

Tần Lạc Y ngồi ở ghế trên, cười gật gật đầu, nhưng không nói chuyện.

Vu trưởng lão cũng không để ý.Tuy rằng trên người cô nương xinh đẹp trước mắt không có linh lực, thoát nhìn không giống người trong tu luyện, bắt quá, chỉ bằng việc nàng cứu tính mạng thiếu chủ Giản gia, còn có một thân luyện đan thuật, đã làm cho hắn, thậm chí là toàn bộ Giản gia đối đãi như thượng khách!

Nhìn đến thiếu chủ trên giường đang vận công, tiếp tục cười nói: "Giản gia chúng ta đối với phù chú này cũng biết một hai, đặc biệt thiếu chủ nhà chúng ta...Chờ thiếu chủ chúng ta đọc giải hết,cô nương nhìn bản phù chú bách khoa toàn thư, nếu có chỗ nào không rõ ràng, cứ việc tới nơi này tốt lắm, nói không chừng thiếu chủ chúng ta có thể giúp đỡ cô nương một hai."

Khẩu khí khiêm tốn,khuôn mặt hiền lành,về mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho Tần Lạc Y đối với hắn hảo cảm càng sâu.

Trên mặt xinh đẹp mình mỉm cười, tràn ra ý cười sáng lạn, giống như gió xuân ấm áp ở trên mặt mọi người phát qua:"Phù chú này lúc trước ta cũng chưa từng chế tác qua, đến lúc đó, không thiếu được thời điểm ta sẽ lên cửa thỉnh giáo thiếu chủ nhà ngươi!"

Thanh Vân đại sư nhìn gương mặt nàng ý cười trong suốt, trong mắt hiện lên một chút tình lương lợi hại.

Nha đầu kia...

Hắn thích!

Không kiêu ngạo không nóng nảy,thời điểm nên cương ngạnh thì cương ngạnh,thời điểm nên khiêm tốn thì khiêm tốn, đặc biệt một thân luyện đan thuật kia, càng làm cho hắn rung động không thôi!

Trong lòng vừa động, một ý niệm lớn mặt trong đầu hắn đột nhiên xôn ra.Đi đến một ghế khác bên cạnh Tần Lạc Y ngồi xuống, lơ đãng cùng nàng thảo luận đề tài luyện đan thuật.

Tần Lạc Y liếc đến ánh mắt hắn loé ra tinh quang một cái, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Xem ra lão nhân râu bạc này vẫn không tin thất giai đan dược kia do chính mình luyện đến a!

Nhấp mí mắt, nguyên bản có chút không nghĩ để ý đến hắn, nhưng Dịch Cô Vân vẫn chưa thấy trở về, liền cùng hắn chậm rãi thảo luận.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Tuyệt Trần Cung

Editor:HamNguyet

Lam gia nguyên bản là được tu thể gia,thiên phú luyện đan của nàng, ở Lam gia được coi là ngàn năm khó gặp,thậm chí trên địa cầu kia, mấy ngàn mấy vạn năm qua, cũng tìm không ra người thứ hai có được thiên phú như nàng.

Chỉ trong chốc lát, Thanh Vân đại sư nhìn đến ánh mắt của nàng,hai mắt liền tỏa sáng, giống như nhìn thấy bảo bối tuyệt thể bình thường.

"Tần cô nương, ngươi cũng biết Tuyệt Trần Cung?"

"Biết,Tuyệt Trần Cung Yến quốc cùng Thần Y Cốc Sở quốc chúng ta, trên Thánh Long đại lục, y thuật cùng luyện đan thuật,thập phần nổi danh!"

"Ha ha, Tàn cô nương luyện đan thuật độc nhất vô nhị, trong Tuyệt Trần Cung ta không hề thiếu dược liệu quý hiếm, còn có rất nhiều đan phương hiếm thấy, không biết Tàn cô nương có hứng thú gia nhập Tuyệt Trần Cung ta? Lấy thiên phú của Tàn cô nương, chỉ cần đến Tuyệt Trần Cung, thêm một thời gian nữa, nhất định có thể luyện ra đan dược phẩm giai rất cao!"

(đan phương: phương pháp luyện đan)

Luyện đan phẩm giai càng cao, phế đan càng nhiều, tiêu hao dược liệu cũng càng nhiều... Nếu không có tài lực hùng hậu duy trì, còn có phương đan phẩm giai cao phẩm trân quý, nếu muốn ở trên con đường luyện đan thuật tiến thêm một bước, cho dù thiên phú tốt, cũng khó có thể tiến thêm.

Vu trưởng lão khiếp sợ nhìn Thanh Vân trưởng lão.

Không nghĩ tới thiên phú của Tàn cô nương, làm cho một nơi thu đồ đệ cực kỳ hà khắc như Tuyệt Trần Cung cũng động tâm!

Bất quá...

Nếu Tàn cô nương thật sự vào Tuyệt Trần Cung, đây thật sự là một kiện sự tình vô cùng tốt!

Ánh mắt hai người đều gắt gao khóa ở trên mặt Tàn Lạc Y, không buông tha chút khác thường nào trên mặt nàng.

Trên mặt Tàn Lạc Y thản nhiên, lại không hề động tâm. Gia nhập Tuyệt Trần Cung nổi danh như vậy, người khác có lẽ sẽ kích động mừng như điên, bất quá nàng sẽ không!

Phải biết rằng, lúc trước khi xuyên tới đây, nàng đã có thể luyện chế ra thập giai đan dược! Đi vào đại lục linh lực dư thừa này, chuyện tình quan trọng nàng muốn làm nhất, chính là không ngừng tu luyện, đề cao tu vi... Luyện đan thuật có thể tính sau.

Cười lác lác đầu, đối với Thanh Vân đại sư nói: "Nguyên lai tiền bối là người trong Tuyệt Trần Cung... Đa tạ tiền bối nâng đỡ, đáng tiếc Sở quốc cách Tuyệt Trần Cung quá xa, văn bối muốn hầu hạ dưới gối phụ mẫu, không thể đi đến địa phương xa xôi như vậy."

Vu trưởng lão trừng lớn mắt, cảm đều thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Tàn cô nương cư nhiên không đồng ý?

Đây chính là chuyện tốt mà người trong thiên hạ, đặc biệt luyện đan sư tha thiết ước mơ a! Nàng cư nhiên nhẹ nhàng cự tuyệt?

Thật đáng tiếc!

Nghĩ đến nàng cứu thiếu chủ nhà mình, nên không coi nàng là ngoại nhân, sợ nàng bỏ qua cơ hội khó có được này, có chút vội vàng hé miệng định khuyên nhủ.

Thanh Vân đại sư nâng tay ngăn trở hẳn.

Cô nương trước mắt này nói cái gì mà hầu hạ dưới gối phụ mẫu, hay Tuyệt Trần Cung quá xa xôi, hẳn tự nhiên không tin.

Nàng bất quá chỉ dùng đến lý do này để cự tuyệt chính mình mà thôi. Trong mắt rất nhanh hiện lên một chút buồn bã.

"Một khi đã như vậy, là do ta lo lắng không chu toàn, bất quá Tàn cô nương về sau nếu có rảnh, tùy thời có thể đến Tuyệt Trần Cung ta, sư huynh của ta cũng cực thích luyện đan, hơn nữa có thể luyện chế ra thập giai đan dược, đến lúc đó cô nương đến đây, tin tưởng sư huynh ta sẽ thật cao hứng vì không ai có thể cùng hân thảo luận luyện đan thuật."

Nói xong, hân sáng khoái xuất ra một khối ngọc bài xanh biếc, đưa tới trên tay Tàn Lạc Y, mặt trên có ba chữ rồng bay phượng múa--Tuyệt Trần Cung.

"Cô nương chỉ cần có khối ngọc bài này, liền có thể thông suốt tiến vào Tuyệt Trần Cung."

Lần này Tàn Lạc Y không tiếp tục cự tuyệt, sáng khoái nhận lấy, ý cười trong suốt nói: "Có rảnh ta nhất định sẽ đến Tuyệt Trần Cung bái phỏng các vị đại sư!"

Khối ngọc bài này vừa thấy liền biết không đơn giản, trong mắt mọi người trong phòng đều hiện lên thần sắc hâm mộ, nàng cũng không có bỏ qua.

Dịch Cô Vân đi đến, cầm trên tay một xấp ngân phiếu thật dày.

Vu trưởng lão đưa tay tiếp nhận, sau đó tự mình đưa tới trong tay Tàn Lạc Y, cười nói: "Tàn cô nương, một trăm vạn lượng ngân phiếu này, thật sự bất thành kính ý, cảm tạ cô nương đã cứu mạng thiếu chủ nhà chúng ta, thỉnh cô nương nhận lấy."

Tàn Lạc Y nhủ mi tâm, không tiếp nhận, kéo khoé môi mỉm cười nói: "Lúc trước đã nói tốt lắm, ta chỉ thu phí dược liệu luyện chế đan dược, năm vạn lượng là đủ rồi, này quá nhiều! Ta cũng không phải là người nói chuyện không giữ chữ tín!"

Cầm ngọc giản của, còn thu ngân lượng đan dược của người ta... Loại chuyện này, nàng làm không được!

Hơn nữa xem bộ dáng mấy người Hùng Sát không tha ngày đó liền biết, khối ngọc giản kia cực kỳ trân quý.

Ban đầu Vu trưởng lão cũng không chuẩn bị cấp nhiều như vậy. Một trăm vạn lượng ngân phiếu, nếu là luyện đan sư khác, hoàn toàn có thể mua được thất giai xích hóa đan cùng lục giai dung cốt đan. Bất quá hôm nay nhìn đến Tần Lạc Y tuổi nhỏ, hơn nữa thật sự trong vòng hai ngày, đúng lúc đem luyện ra hai loại đan dược đưa tới, hẳn liền cải biến chủ ý.

Tuy rằng trăm vạn lượng có thể mua trở về loại đan dược đồng dạng, nhưng trong vòng hai ngày... Thời gian ngắn như vậy, bọn họ làm không được! Cứu được tính mạng thiếu chủ bọn họ kịp lúc, bọn họ nên thăm tạ!

Hơn nữa thiên phú luyện đan của Tần Lạc Y thật sự có chút làm cho người ta sợ hãi than, ngay cả Thanh Vân đại sư cư nhiên đều động tâm mời chào, Giản gia bọn họ thứ không thiếu nhất chính là bạc, thừa dịp cơ hội này, cùng cô nương này đánh quan hệ tốt, hẳn sẽ không có chỗ hỏng.

Nhìn Vu trưởng lão bộ dáng thành khẩn dị thường, Tần Lạc Y bật cười, nâng tay tiếp nhận ngân phiếu.

Vu trưởng lão trong lòng buông lỏng, vẻ mặt ý cười, bất quá một lát, ý cười kia trong nháy mắt lại sững sờ.

Bởi vì sau khi Tần Lạc Y tiếp nhận ngân phiếu, vạn lượng ngân phiếu mở ra, nàng chỉ lấy đủ năm vạn lượng, liền đem số dư đặt lại trên bàn.

"Tần cô nương..." Mỏ miệng còn muốn khuyên nàng nhận lấy.

Tần Lạc Y nhìn hân hỉ hước cười nói: "Năm vạn lượng ngân phiếu là đủ rồi, chẳng lẽ tiền bối muốn để cho ta làm người nói chuyện không giữ chữ tín? Hoặc là trong lòng các người luyện tiếu ngọc giản, muốn cho ta ngân lượng, làm cho ta chủ động trả lại ngọc giản... Lúc trước ta cũng có nói, khối ngọc giản kia ta vô luận như thế nào cũng muốn có!"

"Không phải, Tần cô nương hiểu lầm! Ngọc giản cô nương cứ việc cầm đi, chính là..." Vu trưởng lão gặp Tần Lạc Y nói như thế, trong lòng nhảy dựng, vội vàng giải thích nói.

Tần Lạc Y đứng lên, vừa lòng gật gật đầu: "Nếu như vậy, ta an tâm... Cáo từ!"

Tiếng nói vừa dứt, hướng tới hân cùng Thanh Vân đại sư gật gật đầu, tao nhã xoay người đi ra khỏi nội thất quanh co khúc khuỷu. Y phục xanh nhạt, theo động tác nàng đi, ở không trung vẽ ra độ cong xinh đẹp.

Mấy người Hùng Sát vội vàng đưa tiễn, Vu trưởng lão cùng Thanh Vân đại sư cũng đi theo ra, cho dù nàng tuổi nhỏ, trên người lại không có linh lực, nhưng có thể luyện ra thất giai đan dược, cũng không phải là người bọn họ có thể chậm trễ.

Như mới vừa rồi, ra đến đại môn, Tần Lạc Y quay lại hướng bọn họ cáo từ lần nữa.

Tất cả mọi người đều là lão nhân thành tinh, cực kỳ thông thấu nhân tâm, thấy thế, liền hiểu được Tần cô nương không muốn để cho người khác biết được chỗ ở chính mình, biết điều liền dừng cước bộ lại.

Non nửa canh giờ, Tần Lạc Y về tới bên ngoài vương phủ, đang muốn từ chỗ cũ lặng lẽ trở lại Ánh Tuyết viên, liền thấy mấy đạo thân ảnh thon dài đột nhiên từ phía sau một cây đại thụ đi ra.

Tần Lạc Y hơi hơi nheo mắt lại đánh giá. Đứng ở phía trước là một nam tử trẻ tuổi, một thân cẩm bào huyền sắc ám văn, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tuấn mỹ, môi mỏng như cánh hoa nhẹ nhàng mím chặt, trong mắt mang theo một chút ý cười thần nhiên khó lường.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, trường bào huyền sắc hòa tan trong ánh chiều, tăng thêm ba phần tà mị thần bí. Gió nhẹ phát qua, tay áo bay bay, thật sự là nói không nên lời phong lưu tuấn tú, nói không rõ tiêu sái tôn quý.

Người tới đứng là Thái tử Sở quốc-- Sở Dật Phong.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 41: Ta không thú người, ai thú người?

Editor: HamNguyet

Ở phía sau hân, còn có hai nam tử trẻ tuổi cầm kiếm đi theo, tuổi tác khoảng hai mươi năm, hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt thanh tú vững vàng bình tĩnh, trên người ả ả tán ra một cỗ hơi thở linh lực cường đại.

Tần Lạc Y trong lòng vừa động...

Thoạt nhìn hai người này hẳn là hộ vệ của hân, chỉ là không biết hôm nay hân đến tìm nàng có chuyện gì, cư nhiên còn dẫn theo người đến!

Ở thời điểm nàng đánh giá Sở Dật Phong,khoé môi Sở Dật Phong gọi lên,ánh mắt hơi tà tứ khó lường cũng đang đánh giá nàng.

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn có gần hai phần ba đều ẩn dưới khăn lụa trắng nhìn như mỏng manh,nhưng kì thực làm cho người ta không thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy được chân diện mục dưới lớp khăn.

Lộ ra bên ngoài khăn lụa trắng là cái trán tròn bóng no đủ, một đôi phượng mâu thanh lệ liễm diễm, ẩn chứa một cổ lãnh khí trong treo lạnh lùng bề ngỗ thiên hạ, một đầu tóc đen nhánh tinh tế,đơn giản vợ gọn sau đầu...Có lẽ bởi vì ngồi trên người Đại Hắc chạy băng băng trên đường, bị gió thổi, sợi tóc kia có vẻ hơi chút hỗn độn.

Y phục xanh nhạt nhẹ nhàng phiêu dật,mặt trên tinh xảo thiết kế vừa người,phác hoạ ra dáng người hứng thú hoàn mỹ của nàng, quả nhiên là phong tình vạn chủng, dẫn người vô hạn mơ màng.

Trong ánh mắt tà tứ sâu thẳm của Sở Dật Phong xẹt qua một chút nóng rực.Ẩn dưới lớp y phục kia là phong cảnh mê người như thế nào, không người nào so với hắn rõ ràng hơn!

Đi lên trước vài bước, đứng ở trước mặt Tần Lạc Y, cười nhìn nàng nói: "Y nhi, không hảo hảo ngồi ở vương phủ, ngươi lại chạy loạn đi nơi nào đi dạo?"

Trong thanh âm mang theo một tia ôn nhu ngay cả chính mình đều không nhận thấy được.

Hai nam tử đứng ở phía sau cách xa hắn vài bước nghe vậy,trong mắt hiện lên một chút dị sắc.Dư quang khoé mắt không tự chủ được dừng trên người Tần Lạc Y.

Thái tử điện hạ hôm nay đột nhiên mang theo bọn họ đến vương phủ,đã làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi,mà đến vương phủ tìm người, cư nhiên chính là Tam tiểu thư vương phủ xưa nay xú danh bên ngoài...Hơn nữa Tần Lạc Y lại là Tam hoàng tử phi tương lai, càng làm cho bọn họ kinh ngạc!

Tần Lạc Y mỉm cười nhìn hắn, vẻ mặt hơi có chút cổ quái.

Nghe đến lần trước hắn bỏ lại lời nó sẽ phụ trách, trong lòng cười nhạt,phượng mâu liễm diễm sáng ngời chợt lóe rồi biến mất, khẽ nhếch cằm nói: "Ta không ở tại vương phủ hảo hảo ngồi?Ra bên ngoài chạy loạn? Chúng ta cũng đều như vậy,nếu ngươi không nơi nơi chạy loạn, như thế nào lại biết ta ra khỏi vương phủ?"

Phượng mâu trong suốt,trong thanh âm thanh thúy dễ nghe mang theo trêu chọc, làm cho Sở Dật Phong vẫn luôn nhìn nàng đột nhiên cảm thấy nội tâm một trận ngứa,tựa như có một con mèo nhỏ đem móng vuốt nhẹ nhàng gãi chính mình.

Nếu không phải hai người Mạc Phong cùng Cung Ly còn đi theo bên cạnh,hắn chỉ sợ sẽ trực tiếp đem nữ tử làm cho nội tâm hắn khó nhịn kéo vào trong lòng, hảo hảo thân mật một phen.

Khóe miệng nghiền ngẫm ý cười,ghé sát vào bên tai của nàng hạ giọng mỉa mai hoặc nói: "Y nhi, ta cũng không nơi nơi chạy loạn,là ta cố ý đến vương phủ tìm ngươi, nào biết...Ngươi lại chạy ra bên ngoài tiêu dao!"

Hai canh giờ trước, khi hắn ngẫu nhiên nghe được thị vệ phủ Thái tử lo lắng nói,chất nữ Mạnh Uyển Tinh của Thái Hậu hôm nay đi đến núi Nguyệt Vụ, bị đàn biên dị xích túc phong trên núi Nguyệt Vụ chích, đi theo còn có Vân tiểu thư phủ Thừa Tướng cùng tiểu thư Trần Nam Vương phủ, trong lòng nóng như đốt, rất cuộc đứng ngồi không yên.

Có chút mặc danh kỳ diệu mang theo Mạc Phong cùng Cung Ly thẳng đến vương phủ, thấy Trần Nam Vương Tần Lăng Vân, chịu đựng trong lòng lo lắng nói bóng nói gió một phen, biết Tần Lạc Y không bị thương,người bị chích là thứ nữ Tần Lạc Hân, khóa tâm tư luôn treo lơ lửng lúc này mới thả xuống dưới.

(mặc danh kỳ diệu:không thể hiểu được)

Tần Lạc Y trong lòng nhảy dựng,lỗ tai tinh xảo không thể ức chế được có chút nóng lên.

Bởi vì dựa vào quá thân cận,đứng bên cạnh nam tử cao lớn nói chuyện,hơi thở nóng rực liền phát xuy trên lỗ tai,trên cổ của nàng... Long tiên hương trên người dễ ngửi, cũng theo chớp mũi chui vào...

Âm thầm thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Thân mình không dấu vết giật giật, sau đó rất nhanh từ trên người Đại Hắc nhảy xuống, rời khỏi hơi thở cuồng đại của Sở Dật Phong vây quanh,nhiều chặt mi tâm trừng mắt nhìn hắn, mặt lạnh lùng có chút không kiên nhẫn nói: "Ngươi tìm ta? Không có việc gì ngươi tìm ta làm cái gì...Ta nhớ rõ, chúng ta dường như không quen thuộc đi! Huống hồ, ngươi cũng biết,ta đã có vị hôn phu,không thể cùng nam tử xa lạ khác quá thân cận, bị người biết đến sẽ không tốt lắm!"

Sở Dật Phong nghe vậy,khí huyết trong lồng ngực đột nhiên quay cuồng lợi hại,trên sắc mặt ý cười thu liễm đi, trở nên cực độ khó coi.Ánh mắt tà tứ nhìn nàng cũng trở nên sắc bén dị thường, một cổ hàn khí lạnh như băng từ trên người phát ra làm cho người ta sợ hãi, sau một lát, mới khẽ mở môi mỏng nói: "Chúng ta không quen thuộc? Ngươi còn có vị hôn phu...Ha ha,Tần Lạc Y,ngươi hiện tại nhớ đến ngươi còn có vị hôn phuNgươi không biết là đã quá muộn sao?"

Nói đến ba chữ vị hôn phu,đều có chút nghiêng răng nghiêng lợi.Chỉ cần nghĩ đến bọn họ đã làm một chuyện thân mật, nàng lại còn nhớ thương vị hôn phu thân đệ đệ chính mình...Liền cảm thấy một cỗ hỏa khí đột nhiên xồng ra.

Rõ ràng lần trước hấn còn tự mình hỏi qua nàng, nàng nói quyết sẽ không hối hận, hiện tại bất quá mới trôi qua ít ngày mà thôi...Nàng cứ nhiên liền đem ba chữ vị hôn phu treo trên miệng!

Tần Lạc Y nhìn bộ dáng hấn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng rung mình, không khỏi cười gượng hai tiếng, lui lại hai bước, cách khăn che mặt sờ sờ mũi: "Hắc hắc, không muộn! Không muộn! Ngươi vẫn nên nhanh rời khỏi nơi này đi, nếu như bị người phát hiện,sẽ không tốt!"

Sở Dật Phong hung ác nham hiểm cười, lại lần nữa hướng nàng tới gần, cúi người gắt gao nhìn chằm chằm nàng nói: "Đã biết liền biết đi, có cái gì không tốt? Vừa lúc,chuyện tình chúng ta cũng nên cùng phụ thân ngươi hảo hảo nói, tính từ lần trước đến bây giờ cũng đã hơn một tháng, nói không chừng trong bụng ngươi đã có con của chúng ta...Nếu thực sự như vậy, nên nhanh lên chọn một ngày tốt, đem sự tình chúng ta làm mới thoả đáng!"

Mang thai?

Chọn một ngày tốt đem sự tình làm...

Sẽ không phải là ý tứ như nàng nghĩ đi?

Tần Lạc Y ngốc lẳng.

Nguyên bản còn tưởng rằng, Tần Lăng Vân tu vi cường đại, đã là Võ thánh cao nhất, Tam hoàng tử Sở Dật Tu cực kỳ được thánh sủng, quyền khuynh thiên hạ...Mặc kệ hấn là người nào,có bối cảnh đằng sau ra sao,hai người kia, hấn như thế nào cũng phải cố kỵ vài phần, nói không chừng cần thận suy nghĩ,sẽ không vì nàng là một xú nữ nhân, mà đắc tội hai đại thế lực kia,cần thận ngấm lại sẽ dừng tay, không đến tìm nàng, nàng cũng vui vẻ thanh tĩnh!

Nào biết phản ứng của nam nhân này,cứ nhiên cùng nàng tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau!

Lần này đến phiên nàng âm thầm cắn răng!

"Ngươi nói hươu nói vượn cái gì...Ta không có đùa nhỏ! Ta cũng sẽ không cùng ngươi...Ngươi lần trước nói muốn phụ trách, sẽ không muốn thú ta đi?" Tần Lạc Y mở to phượng mâu trừng mắt nhìn hấn giận dữ nói.

Sở Dật Phong câu môi cười, trong mắt có lãnh ý chột lóe mà qua: "Đương nhiên! Ngươi đã là người của ta, ta không thú ngươi, ai thú ngươi?"

Tần Lạc Y chán nản.

Trùng mắt nhìn,khuôn mặt trắng nõn đột nhiên lộ ra vài phần biểu tình buồn bã, cực kỳ mất mát nói: "Công tử,lần trước ở thời điểm Lạc Y nguy nan đã đưa tay giúp đỡ, Lạc Y phi thường cảm kích công tử, nhưng là...Lạc Y tự biết chính mình tư sắc thô bỉ, trên mặt lại trưởng thành xấu xí..."

Nâng tay sờ mặt mình, thờ dài buông tay, làm như phi thường khổ sở bình thường,nói: "Lạc Y biết, chính mình không xứng với công tử,công tử không cần vì sự tình đã xảy ra với Lạc Y, mà muốn thú Lạc Y...Như vậy, về sau công tử nhất định sẽ trở thành trò cười cho người khác!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Thái tử Sở quốc

Editor:HamNguyet

Miệng nói chuyện,ở chỗ sâu nhất trong phượng mâu, đã có quang mang lạnh như băng chột lóe mà qua. Âm thầm suy nghĩ, nam nhân này vì cái gì nhất định phải thú nàng?

Từ khi nàng xuyên đến đây,liền biết khuôn mặt này mới sinh đã nổi lên nhiều vết mẩn đỏ, nói thực ra, chỉ sợ câu không dậy nổi hứng thú của một nam nhân bình thường!

Huống hồ nam tử này bộ dạng không kém,thậm chí có thể nói là phong lưu tuấn mĩ hiếm thấy, đặc biệt khí chất toàn thân kia, giờ tay nhắc chân đều không nói hết tao nhã cùng tiêu sái,điều này chứng minh, nam tử này thân phận tất nhiên không đơn giản.

Nếu không phải vì nàng...Vậy chỉ có một khả năng, hấn hướng về phía phụ thân nàng đi!

Thân phận Trần Nam Vương,tu vi Võ thánh...Vì được cùng hấn nhắc lên quan hệ, chỉ sợ là có người sẽ nghĩ mọi biện pháp, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Cho dù trong lòng nàng nghĩ như thế, nhưng trực giác lại nói cho nàng biết, nam tử trước mắt không phải loại người không từ thủ đoạn như vậy...Huống chi nàng đã có hôn ước, mà đối tượng hôn ước là Tam hoàng tử đương triều!

Cho dù phụ thân của nàng quý vì Trần Nam Vương, nhưng chỉ là Trần Nam Vương Sở quốc, thiên hạ to lớn, nơi nơi đều là vương thổ, vì cùng Trần Nam Vương nhắc lên quan hệ, lại đắc tội hoàng gia, một khoản này tính như thế nào cũng không có lời.

Nhấp míu môi, thật sự không nghĩ ra hắn có mục đích gì!

Sở Dật Phong hí mắt lại nhìn nàng, mâu quang nhìn như ôn nhuận, kì thực sắc bén, sau một lát khóe môi gợi lên một chút ý cười tựa tiểu phi tiểu, nàng tay xoa mặt nàng cười.

Tần Lạc Y trong lòng nhảy dựng, hồ nghi nhìn hắn, ngay tại thời điểm nàng lo lắng hắn sẽ đem cái khăn che mặt trên mặt chính mình kéo xuống, tay hắn lại đột nhiên dời đi, dừng ở trên cánh tay nàng.

Hơi hơi ra sức, một tay kéo lấy nàng vào trong lòng chính mình, vuốt nhẹ mái tóc đen óng trên đầu nàng, ôn nhu vô cùng nói: "Nguyên lai là Y nhi lo lắng ta a...Ha ha, xem ra là ta hiểu lầm Y nhi... Yên tâm, không ai dám chê cười chúng ta! Xứng hay không xứng với ta, người khác nói không tính, ta nói mới tính!"

Mạc Phong cùng Cung Ly đi theo hắn cùng đến, nhìn đến Thái tử điện hạ cư nhiên đem Tần Lạc Y nổi danh xứ nữ nhân ôm vào trong ngực, còn thập phần ôn nhu ở bên tai nàng lặng lẽ nói...Không thể tin tưởng lớn mắt mở lớn miệng, cảm đều thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, khóe môi không nhịn được co rút.

Sau một lát, hai người mới tìm lại một tia bình tĩnh, nhìn nhau, đều ở trong mắt lẫn nhau thấy được một tia ngưng trọng khác thường cùng lo lắng... Thân hình vừa động, hai người rất nhanh bay ra xa, đưa mắt nhìn chăm chú vào chung quanh, phòng ngừa có người lại đây.

Tần Lạc Y bị hắn ép buộc ôm vào ngực, trong phượng mâu đen nhánh ần ần lập loè ánh lửa cực nóng, trừng mắt hắn.

Sở Dật Phong thấy bộ dáng nàng đáng yêu giận mà không dám nói gì, ý cười trong mắt càng đậm, đáy mắt còn có một tia khát vọng khác thường, dư quang khóe mắt nhìn đến Cung Ly bọn họ đã thối lui, liền đem Tần Lạc Y càng ôm chặt hơn, môi mòng hoàn mỹ tiến lại gần, không chút do dự ở trên cái trán tuyết trắng trơn bóng của nàng, ấn xuống một nụ hôn nhẹ.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của nàng, hắn đã nghĩ làm như vậy, sợ làm sợ nàng, hắn mới cố nén đến bây giờ... Khuôn mặt kia, rõ ràng không xinh đẹp, trong phủ Thái tử, hay bên trong hoàng cung, những nữ tử so với nàng càng xinh đẹp hơn, nhưng một thoáng trôi qua, hắn lại thường xuyên lơ đãng nhớ tới nàng...

Tần Lạc Y tròn to mắt, trong lòng càng thêm giật mình, hắn biết rõ gương mặt chính mình... Lại còn hôn xuống!

Chẳng lẽ hắn thật sự không cảm thấy ghê tởm khó coi sao? Trong lòng có một tia cảm giác khác thường đột nhiên xông lên.

Nhấp míu môi, âm thầm nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhìn đến hắn lại nâng tay hướng trên mặt chính mình sờ soạng, giống như muốn cởi bỏ khăn lụa trắng trên mặt chính mình xuống, nghiêng đầu qua một bên, vội la lên: "Không cần!"

Tay Sở Dật Phong sờ trên khăn che mặt của nàng liền dừng lại, sâu sắc nhận ra khăn trang trong mắt nàng, nhớ đến những lời đồn trong kinh thành, trong lòng không tự chủ được nổi lên nồng đậm trù ừn: "Y nhi, để cho ta hảo hảo nhìn xem người..."

Thanh âm ôn nhu làm cho trong lòng Tần Lạc Y đột nhiên đập lờ một nhịp.

Nhech cằm trừng mắt liếc mắt một cái, trong bụng tức mang theo một tia hờn dỗi: "Có cái gì đẹp mắt! Không được xem!" Một phen hất bàn tay hắn từ trên mặt chính mình xuống.

Sở Dật Phong thấy thế, cười lên tiếng: "Hảo, không xem...Bất quá, Y nhi, chúng ta sớm hay muộn sẽ thành thân, đến lúc đó chẳng lẽ ngươi còn không cho ta xem?"

Ánh mắt Tần Lạc Y rũ xuống, không cho là đúng hừ nhẹ một tiếng. Nhìn đến cánh tay hắn đặt trên lưng ôm gắt gao chính mình, suy xét có nên chăm cho hắn một châm giống như Đao Mộc Trường Thanh hay không?

Lại nghĩ đến hắn không giống Đao Mộc Trường Thanh, không biết chi tiết chính mình... Nếu thật sự đem hắn chọc cho xù lông, còn không biết sinh ra thêm sự tình gì nữa.

Còn có hai nam tử xa xa toàn nâng cao tinh thần đề phòng kia... Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ phải buông tha ý định!

Vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng là Tam hoàng tử, lại do hoàng đế tứ hôn! Hơn một tháng đến đây, nàng suy nghĩ cũng đã lâu, nhưng đến bây giờ cũng không nghĩ ra một biện pháp tốt đến...

Muốn thú nàng, hắn cũng phải có bản lĩnh hơn Tam hoàng tử! Được rồi, cho dù hắn thần thông quảng đại, bản lĩnh hơn Tam hoàng tử..... Nhưng người nàng không thương, ai cũng đừng nghĩ ép buộc nàng gả!

Nàng biết có một loại thuốc có thể cho người ta tạm thời già chết được... Bất quá, nếu không đến thời khắc cuối cùng, nàng cũng không nghĩ dùng đến.

Xuyên qua đến thế giới xa lạ, bị bắt rồi đi tình cảm thân nhân chân thành trước kia, mỗi khi nghĩ lại, trong lòng nàng liền khó chịu đến cực điểm, Tạ Như Yên cùng Tần Lăng Vân là một đôi phụ mẫu tốt, đối với nàng thật sự tốt lắm, nàng không nghĩ mất đi thân tình duy nhất ở dị thế này.

Nếu thật sự giả chết sau đó rồi đi, về sau nàng sẽ không thể quang minh chính đại trở lại vương phủ thăm bọn họ... Tuy rằng bọn họ đối với nàng tốt, là vì chính mình là nữ nhi bọn họ, nhưng bọn họ lại không biết linh hồn trong thân thể này, đã thay đổi một người khác... Nhưng cho dù như thế, nàng cũng không muốn buông tha!

Sở Dật Phong nhìn ánh mắt nàng rũ xuống, đột nhiên nhìn chằm chằm bụng của nàng nghi hoặc nói: "Người thật sự không hoài thai?"

Tần Lạc Y lưng cứng đờ, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hấn một cái: "Đương nhiên!"

Sở Dật Phong ghé sát vào tai nàng nói: "Người như thế nào lại khẳng định như vậy? Nếu mang thai, hiện tại cũng mới hơn một tháng, người sẽ không có cảm giác, như vậy tốt lắm, ta trước tìm người tới xem cho người..."

Tần Lạc Y vừa tức giận vừa buồn cười, cắn chặt răng, tà liếc hấn một cái: "Ta nói không có là không có, không cần tìm người nhìn, thân thể của ta, ta tự mình rõ ràng!"

Nàng đương nhiên sẽ không hoài thai!

Thân là một dược tu, từ ngày đó bọn họ chia tay, nàng thường dùng bí pháp đem tinh dịch trong cơ thể sắp xếp ra bên ngoài cơ thể, nên căn bản sẽ không thụ thai.

Sở Dật Phong vẫn không quá tin tưởng, hồ nghi nhìn nàng nói: "Người như thế nào khẳng định như vậy?"

Tần Lạc Y hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta đương nhiên khẳng định, nguyệt sự của ta hai ngày trước mới có!"

Sở Dật Phong không dự đoán được Tần Lạc Y sẽ nói trực tiếp như thế, ánh sáng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, lập tức hiện lên ý cười ý vị thâm trường, nhìn nàng chăm chú nói: "Nguyên lai là như vậy a... Không quan hệ, đó là thời gian chúng ta ở cùng một chỗ quá ít, chờ sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ nỗ lực hơn! Hiện tại không có cũng tốt..."

Tần Lạc Y chán nản.

Trên vành tai hiện lên đồ ứng khác thường, bất quá kia không phải đồ bùa vì e thẹn, mà là bị nam nhân tự quyết định này làm cho sinh khí, nhắc chân dùng sức đập hấn một cước.

Sở Dật Phong dưới chân vừa động, liền tránh đi, nhìn nàng bộ dáng tức giận không thôi, cuối cùng buông cánh tay đặt trên lưng đang ôm nàng ra, hai tay đặt ở sau người, ánh mắt cực nóng chăm chú vào nàng: "Sở Dật Phong... Tên của ta, Y nhi, người về sau có thể bảo ta là Phong..."

Sở Dật Phong... Tên này có chút quen thuộc, Tần Lạc Y giật mình, đột nhiên linh quang trong đầu chợt lóe, Sở Dật Tu, Sở Dật Phong... Sở Dật Phong không phải là tục danh của đương kim Thái tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 43: Ác giả ác báo

Editor: HamNguyet

Ngồi trên nhuyễn tháp trong Ánh Tuyết viên, Tần Lạc Y môi mòng khê nhếch, mặt cười trầm ngưng, bàn tay chống cằm, nhìn chằm chằm bóng đêm nồng đậm ngoài cửa sổ, tâm tư trầm chuyển.

Sở Dật Phong!

Không nghĩ tới hấn cư nhiên là Thái tử Sở quốc!

Vận khí của nàng cũng không tránh khỏi có điểm thật quá tốt đi... Cái loại thời điểm này, tùy tiện kéo một người, cũng có thể kéo Thái tử một quốc gia?

Khóe môi hiện lên một chút ý cười tự giễu, mâu quang lập tức trở nên càng thêm thâm trầm. Nói cho nàng tên của hấn... Còn một lần lại một lần đến tìm nàng, hấn muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn thú nàng?

Chẳng qua mấy lần chi hoan, nàng khi nào thì có mị lực lớn như vậy?

Nàng chính là quận chúa Trấn Nam Vương phủ, Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc tứ hôn cho Tam hoàng tử--là nữ nhân của đệ đệ hần!

Bọn họ trong lúc đó có chuyện tình da thịt chi thân, nếu bị người biết được, ca ca cường đoạt nữ nhân của đệ đệ, chi riêng nước miếng dân chúng thôi cũng có thể đem hần dìm chết đuối! Bị Ngự Sử buộc tội sẽ làm hần ngay cả ngôi vị Thái tử đều không bảo đảm!

Người hơi chút có điểm đầu óc, làm ra loại chuyện này, cũng không phải nên tận lực che dấu sao? Hần lại lặp đi lặp lại nhiều lần đi vào vương phủ, còn nói muốn phụ trách, muốn thú nàng..

Nam nhân này, nàng càng ngày càng nhìn không thấu! Nhìn như phong lưu tiêu sái, tà tử tao nhã... Nhưng nàng biết hần không phải như vậy!

Hoàng hậu Sở quốc sớm thế, sau vẫn không lập hậu, chủ trì sự vị hậu cung là mẫu phi của Tam hoàng tử--Hiền quý phi, vẫn luôn được Hoàng Thượng sủng ái, mẫu thân Thái tử chính là Diêu hoàng hậu sớm thế.

Có thể ở trong hoàng cung cái loại địa phương ăn thịt người không nhà xương này trụ lại, mười mấy năm qua mặc kệ Hiền quý phi được sủng ái như thế nào, Tam hoàng tử nổi bật càng sâu ra sao, cũng chưa từng dao động đến ngôi vị Thái tử của hần... Nàng cũng không tin tưởng, nam nhân này thoát nhìn đơn giản như vẻ ngoài vậy!

Xoa nhẹ gương mặt đã gờ khấn che mặt xuống... Thời điểm lúc trước hần nhìn đến chính mình, độc trên mặt nàng còn chưa được giải, nàng cũng không tin bộ dáng nổi đầy mụn đỏ kia, có thể làm cho hần vừa gặp đã thương! Sau đó không phải nàng không thú..

Không vì mỹ mạo... Vì một nữ tử gặp mặt qua vài lần, cùng Tam hoàng tử đối nghịch, đối với hần không có chỗ nào tốt, khả năng duy nhất, chi còn lại phụ thân của nàng-- Tàn Lăng Vân!

Tàn Lăng Vân tu vi cường đại, càng kiêm chiến tranh lần này thắng lợi, ở Sở quốc đã có mĩ danh có chiến thần... Chiếu theo nàng suy đoán, Sở Dật Phong sợ Tam hoàng tử cùng Trấn Nam Vương phủ liên hôn thành công, thế lực Tam hoàng tử càng lớn hơn nữa, địa vị chính mình không xong đi!

Càng nghĩ càng có khả năng, quang mang trong mắt hơi mê dần dần trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tàn Lạc Y rời giường rửa mặt chải đầu xong, việc đầu tiên làm, chính là mang theo hai nha đầu bên người Liễu Nhi cùng Hạnh Nhi, đi Thăm Hương viên vấn an vị "Hào" tỷ tỷ bị biến dị xích tức phong chích kia.

Còn chưa đến gần Thăm Hương viên, liền nhìn đến nha đầu, bà tử trong viên lui tới xuyên qua không ngừng, còn có thanh âm Nhị phu nhân Chu Mai phẫn nộ bén nhọn khiển trách.

Tàn Lạc Y trong lòng cười lạnh không thôi. Không để cho người khác thông báo, lập tức đi vào bên trong khuê phòng Tàn Lạc Hân.

"Hân nhi, người đừng dọa nương a..."

Nhị phu nhân Chu Mai ngồi bên giường Tàn Lạc Hân, hai tròng mắt vừa hồng lại sưng, đau lòng không thôi vuốt tay nữ nhi, một bên an ủi nàng một bên hướng về phía nhóm nha đầu, bà tử đứng thẳng trong phòng rống to: "Vương gia đâu? Còn không mau đi thỉnh Vương gia! Các người một cái hai cái đều là người chết a, không thấy được Nhị tiểu thư đang khó chịu sao, đều đứng ở trong này làm cái gì? Nữ nhi của ta nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha cho các người!"

Đầu tóc hỗn độn, trên y phục toàn là nếp nhăn, bộ dáng hung ác điên cuồng, làm sao còn có một tia kiều mĩ cao quý như ngày thường? Thập phần giống phụ nhân chanh chua ngoài phố phường, làm cho người ta chán ghét!

Tàn Lạc Y nhếch môi một cái, ánh mắt nhìn về phía Tàn Lạc Hân nằm ở trên giường.

Tay chân Tàn Lạc Hân vẫn đang bị trói, miệng nhét khăn trắng, hai mắt màu đỏ dữ tợn, tóc tán loạn, trên mặt bọc mảnh vải trắng thật dày, tròn trịa giống như đầu heo, toàn bộ thân mình bởi vì ngứa đến thực tâm thực cốt mà lăn lộn, ở trên giường thống khổ quay cuồng giãy dụa, tuy rằng yết hầu bị ngăn chặn, nhưng thỉnh thoảng vẫn phát ra thanh âm ô ô.

Trong mắt Tàn Lạc Y hiện lên một chút ánh sáng. Trách không được đêm qua thanh tĩnh như vậy, nguyên lai miệng vẫn bị nhét khăn a! Xem ra Chu Mai này cũng có chút đầu óc, sợ tiếng kêu nữ nhi chính mình quá dọa người, đánh mất thể diện Nhị tiểu thư vương phủ!

Nha đầu, bà tử bị Chu Mai khiển trách một chút, trong lòng liền kinh hãi vội vã từ phòng trong lui ra ngoài, thời điểm ở cửa, nhìn đến nàng, đều nhất tề khom mình hành lễ.

"Quận chúa!"

Tàn Lạc Y gật gật đầu, đi vào trong. Động tĩnh ngoài cửa kinh động đến Nhị phu nhân Chu Mai, Chu Mai quay đầu, nhìn đến Tàn Lạc Y một thân y phục hồng nhạt, trang điểm đến mình điểm tú lệ, trong mắt cơ hồ toát ra ánh lửa.

Vì cái gì nàng rõ ràng cùng đi đến Nguyệt Vụ sơn, bị biến dị xích tức phong chích cư nhiên lại là nữ nhi chính mình? Mà không phải xú nữ nhân đáng chết bộ dạng không ra người này?

Trong lòng giận dữ, trước mặt mọi người trong phòng, chỉ phải đứng đây, áp lực tràn ngập lửa giận hướng tới nàng hành lễ, cúi đầu xuống trong mắt lóe ra ánh sáng oán độc.

Tần Lạc Y phát phát tay, vội vàng tiêu sái đến bên người Tần Lạc Hàn, liên tục thân thiết hướng nàng hỏi: "Nhị tỷ tỷ đã tốt hơn chút nào chưa? Tay chân như thế nào còn bị trói lại? xem này, cổ tay đều bị bầm tím! Nếu tiếp tục trói lại như vậy, bàn tay này chỉ sợ bị phế!" Về mặt bộ dáng lo lắng, đưa tay ra muốn cời dây thừng trên tay Tần Lạc Hàn xuống.

Hai mắt Tần Lạc Hàn màu đỏ, trông mắt lại tựa hồ không có tiêu cự, vẻ mặt cuồng loạn.

Chu Mai nhìn đến nàng muốn đưa tay cời dây thừng trên tay nữ nhi mình ra, cảm thấy kinh hãi, vội vàng nhào tới: "Quận chúa, không thể cời trói, không thể cời trói a!"

Tay Tần Lạc Y dừng lại, nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Tần Lạc Hàn trên giường thống khổ không thôi, nhủ mảy may nghi hoặc nói: "Như vậy không tốt đi, có nhiều nha đầu bà tử như vậy, còn có di nương người tự mình ở trong phòng nhìn, vẫn nên cời bỏ mới tốt, bằng không... Tay Nhị tỷ tỷ phế đi sẽ không tốt lắm!" Nói xong lại đưa tay lên.

Nhị phu nhân Chu Mai tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, quỳ gối trước mặt nàng vội la lên: "Không thể cời trói, quận chúa, không thể cời trói a, thật ra độc biến dị xích túc phong quá lợi hại, ngày hôm qua ta nguyên bản muốn cời trói ra, nhưng vừa mới cời bỏ, tay Nhị tiểu thư liền đưa lên trên mặt chộp tới..."

Nguyên lai ngày hôm qua sau khi Tần Lạc Hàn bị thương trở về a! Tần Lạc Y trong lòng cười nhạt, trừng mắt nhìn, thở dài một hơi: "Thì ra là như vậy a! Vì mặt Nhị tỷ tỷ, ta có thể hiểu được!"

Nghĩ nghĩ, lại nói: "Chu di nương, ngày hôm qua dưới tình thế cấp bách, là do ta phân phó nhân đem Nhị tỷ tỷ trói lại, người sẽ không trách ta đi!"

"Sẽ không, sẽ không!"

Chu Mai âm thầm cắn răng, trên mặt lại bởi cười nói: "Lại nói tiếp ta còn phải cảm tạ quận chúa, nếu không phải quận chúa nghĩ ra biện pháp, khuôn mặt của Hàn nhi... Không biết sẽ bị hủy thành bộ dáng gì nữa!"

Tần Lạc Y nhìn miệng nàng nói lời dễ nghe, đáy mắt lại rõ ràng giận dữ, không cam lòng, nở nụ cười: "Di nương không giận ta là tốt rồi! biến dị xích túc phong kia quá lợi hại, dưới tình thế cấp bách không có cách nào mới đưa ra hạ sách này!"

Chu Mai lại lần nữa cắn răng, nở nụ cười cảm tạ nàng.

Khoé môi Tần Lạc Y mỉm cười, nhưng ánh sáng trong mắt lại lạnh lùng khó lường, kêu Hạnh Nhi lấy ra Từ Ngọc cao đến, tự mình đưa tới trên tay Chu Mai: "Nơi này còn một chút Từ Ngọc cao, mặt Nhị tỷ tỷ bị thương, dùng Từ Ngọc cao là tốt nhất, lần trước ta bị thương trên trán, nhờ dùng đến thuốc, nên một chút vết thương cũng không lưu lại!"

Trong mắt Chu Mai hiện lên thần sắc mừng như điên, khẩn cấp tiếp nhận, trong miệng liên tục nói: "Đa tạ quận chúa, đa tạ quận chúa!" Gắt gao nắm chặt trong tay, giống như nắm chặt bảo bối tuyệt thế bình thường.

Từ Ngọc cao là cực phẩm chữa thương, mà chỉ có Thần Y Cốc mới có, ngay cả ngự y hoàng cung đều điều chế không được!

Ngày hôm qua nhìn vết cào trên mặt nữ nhi chảy máu đầm đìa, nàng thiếu chút nữa điên rồi, cầu Vương gia đi tìm Từ Ngọc cao, lại biết được chỉ có trong tay Tam hoàng tử cùng Thái tử, từ ngọc cao của Tam hoàng tử một tháng trước đã đưa cho Tần Lạc Y, mà nghe nói Thái tử cũng đã tặng người...

Nàng gấp đến độ cuồng cuồng! Mấy ngày nay chính là thời gian trị liệu miệng vết thương tốt nhất, bỏ qua mấy ngày này, cho dù lấy đến Từ Ngọc cao, chỉ sợ cũng sẽ lưu lại dấu vết!

Nếu thực như vậy, đời này của nữ nhi chính mình coi như bị hủy!

Tần Lạc Y lại dặn dò một phen, liền rời đi. Đi ra đại môn Thẩm Hương viên, khoé môi rớt cuộc nhin không được gọi lên một chút tươi cười cực đậm

Chu Mai... Nàng cao hứng quá sớm!

Sở Dật Tu đưa tới đây một lọ từ ngọc cao, nàng vẫn chưa dùng qua, một lọ này, là Sở Dật Phong lúc trước cấp.

Nàng dùng hơn một tháng, bên trong sớm đã không còn bao nhiêu, nhiều nhất đủ cho Tần Lạc Hàn thoa hai ba ngày mà thôi. Nàng cũng không phải là người tốt lấy ơn báo oán! Người khác khi để nàng, nàng còn lo lắng cổ sức vì người khác tính toán!

Hai mẫu nữ Tần Lạc Hàn trước đối với nàng vô cùng tốt, người sau lại đến người trước ngáng chân... Ở vương phủ thậm chí là bên trong toàn bộ kinh thành, danh tiếng cũng không nhỏ a!

Đáng tiếc đời trước chính mình, không biết nhìn người, quá mức tín nhiệm các nàng, đem lòng lang dạ sói của các nàng xem thành chân tình, cuối cùng mất đi tính mạng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Đào ba thước đất

Editor:HamNguyet

Sáng sớm Tàn Lăng Vân đã vào cung, Chu Mai phái người đi tìm hần tự nhiên không tìm được, Tàn Lạc Y bởi Tạ Như Yên nói chuyện một lát, liền trở về Ánh Tuyết viên. Buổi sáng tu luyện trong tu luyện thất gần hai canh giờ, sau khi ăn cơm xong, liền xuất ra bản phù chú bách khoa toàn thư kia chậm rãi nghiên cứu.

Về phần ngọc giản, nàng hiện tại không có bao nhiêu linh lực, thần thức cũng thực mỏng manh, không thể tiến nhập vào xem, nàng cũng không vội, trước đặt nó ở một bên, đợi về sau chính mình cường đại rồi nhìn cũng không muộn.

Khúc dạo đầu của bản phù chú bách khoa toàn thư giới thiệu phương pháp chế tác phù chú cơ bản nhất, để chế tác phù chú cần phải có loại giấy chuyên dùng, bút vẽ phù chú, thuốc màu vẽ phù chú, còn lại là chu sa. Không thể dùng trang giấy cùng bút bình thường, bởi vì trang giấy cùng bút bình thường không đủ để cố định linh lực không cho linh lực xói mòn.

Loại giấy phù chú cùng bút phù chú được bán ra ở địa phương chuyên bán đồ vật chế tác phù chú, chu sa vẽ phù chú cũng dễ tìm, chẳng qua thời điểm chế tác phù chú, phải điều động linh lực toàn vận chuyển, tập chung tinh thần ngưng tụ thành một cỗ linh lực, sau đó đem linh lực thẩm thấu tiến vào trong bút...

Thời điểm vẽ phù chú, tự thân nhất định phải nắm giữ linh lực, làm cho linh lực xuyên thấu qua chu sa khắc lên mặt trên giấy phù chú, phù chú giống như một cái lọ, đem linh lực cố định sau đó phóng thích linh lực vào trong lọ.

Chế tác phù chú thoạt nhìn đơn giản, giống như luyện đan bình thường, thiên phú cùng ngộ tính thiếu một thứ cũng không được, nếu không khi vẽ ra cũng chỉ là giấy phế mà thôi. Đặc biệt đối với việc không chế linh lực, chỉ một cái vô ý, linh lực bị dao động, liền thất bại.

Tàn Lạc Y đem tầm mắt từ trên bản phù chú bách khoa toàn thư dời đi, sắc mặt trở nên rất khó coi. Còn chưa bắt đầu chế tác phù chú, nàng liền biết chính mình không thành.

Kinh mạch bé tắc, thể chất phế vật, làm cho nàng căn bản không có biện pháp làm cho linh lực trong cơ thể vận hành thông suốt, sau đó từ ngòi bút thẩm thấu đi ra ngoài!

Hai tay đặt tại bên người nắm chặt thành quyền, sau một lát, chưa từ bỏ ý định lại tiếp tục mở những trang kế tiếp, các trang sau đều là một ít phương pháp cụ thể chế tác các loại phù chú...

Tàn Lạc Y càng xem càng thất vọng, thời điểm hứng thú rồi mở nốt vài trang cuối cùng, đột nhiên trước mắt sáng ngời, có chút vội vàng đem bản phù chú lên nhìn kĩ.

Trừ bỏ vẽ phù chú bằng cách triệu tập linh lực trong cơ thể, mặt trên còn góp nhặt một ít phương pháp vẽ phù chú không thể tưởng tượng, trong đó có một loại, đó là dùng phẩm giai đan dược ngang nhau, hoặc đều là đan dược có phẩm giai rất cao, sau khi mài nhỏ, trải qua thủ pháp đặc thù luyện chế ra trang giấy, không cần linh lực, cũng có thể vẽ được phù chú!

Người phát minh chế tác ra loại phù chú này, là một tiền bối họ Trần, mấy vạn năm trước trong cơ thể không có bao nhiêu linh lực, thiên phú tu luyện cũng không tốt... Hần thập phần si mê chế tác phù chú, lại ngăn ngại tình trạng tu vi chính mình, không thể chế tác phù chú cao giai, liền tiêu phí thời gian mấy trăm năm, nghiên cứu chế tạo ra loại phương pháp dùng đan dược chế tác phù chú này!

Mặt trên còn viết đến, dùng loại phương pháp chế tác phù chú này so với phương pháp dùng linh lực chế tác phù chú cùng phẩm giai xác xuất thành công chỉ có một phần mười, nhưng uy lực cùng phẩm giai phù chú lại gấp nhiều lần!

Nhìn đến nơi này, Tàn Lạc Y hoàn toàn kích động. Trong phương mâu tối đen lóe ra hào quang sáng ngời như ánh sao... Giá dược liệu ở đây không quý, hiện giờ ở lĩnh vực luyện đan thuật nàng đã có thể luyện chế ra thập giai đan dược, dùng đan dược đến chế tác phù chú cũng không phải chuyện thiên phương dạ đàm gì!

(thiên phương dạ đàm: nghìn lẻ một đêm)

Cho dù dùng đan dược cùng giai đến chế tác phù chú xác xuất thành công rất thấp, như vậy nàng liền dùng tứ giai, ngũ giai đến chế tác nhị phẩm, tam phẩm phù chú, xác xuất thành công hẳn sẽ lớn hơn không ít đi?

Huống chi mặt trên nói dùng phương pháp như vậy chế tác ra phù chú sẽ có uy lực thật lớn... Cho dù phẩm giai thấp, nhưng uy lực lại tương đương với phù chú cao giai chế tác từ linh lực... Nghĩ đến đây, Tàn Lạc Y bất buộc chính mình tĩnh hạ tâm suy nghĩ, cẩn thận nghiên cứu lĩnh vực chế phù thuật.

Phía bắc kinh thành.

"Phanh!"

Một thanh âm thật lớn vang lên, đột nhiên truyền ra từ một toà tiểu viện tao nhã u tĩnh dưới chân núi.

Vô Ngân cùng Hàm Hương ở ngoài viện nói chuyện, nghe tiếng chấn động, nhìn nhau, hai người lập tức đồng thời nhảy dựng lên, hướng tới trong viện chạy vội tới.

"Chủ tử!"

Đứng ở ngoài cánh cửa gỗ lim khắc hoa, Vô Ngân có chút vội vàng gọi một tiếng.

"Không có việc gì, các người tán đi đi!" Sau một lát, trong phòng truyền ra một đạo thanh âm trầm thấp lạnh lùng.

Vô Ngân cùng Hàm Hương nhìn nhau, liền rời khỏi.

Trong phòng.

Đoan Mộc Trường Thanh nửa ngồi tựa trên giường, trên người mặc áo trong tuyết trắng, khuôn mặt tuấn tú âm trầm lãnh khốc, trừng mắt nhìn phía bụng dưới chính mình.

Nữ tử đáng chết này thật là có chút thủ đoạn! Không nghĩ tới chỉ một châm đi xuống, hắn thật sự không được! Mấy ngày nay, mặc kệ hắn vận khởi linh lực như thế nào, cũng không thể cởi bỏ huyết vị bị nàng phong bế!

Hắn không nghĩ tin tưởng, lại không thể không tin tưởng... Chính mình cứ nhiên thật sự bị một nữ tử trên người không hề có linh lực làm cho không được! Tuy rằng phong bế lại huyết đạo cũng không ảnh hưởng gì tới hắn tu luyện, nhưng hắn không thể nuốt trôi khẩu khí này!

Quả thực là buồn cười!

"Phanh!"

Ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền, dầm thật mạnh lên mép giường, môi mỏng khẽ nhếch lên, hàn ý lạnh như băng trong mắt càng sâu... Nữ nhân chết tiệt, nàng cứ nhiên dám!

Chờ hắn tìm được nàng, nhất định sẽ làm cho nàng đẹp mặt! Tuy rằng kinh thiên trụ hắn trước kia cũng chưa từng dùng quá, nhưng chính mình không cần cũng không thể được là hai chuyện khác nhau!

Cắn chặt răng, xoay người từ trên giường nhảy xuống, mặc vào cẩm bào màu bạc thêu ám văn, cũng mặc kệ cái ghế vừa rồi bị hắn một chương chụp đập nát nằm trên mặt đất, mở cửa đi ra ngoài.

Vô Ngân cùng Hàm Hương lui cũng không xa, nghe được động tĩnh, vội vàng đón lại đây. Đoan Mộc Trường Thanh không nói gì, thả ra phi kiếm, lập tức liền hướng bên trong kinh thành chạy đi.

Hàm Hương cùng Vô Ngân vội vàng đuổi kịp. Sắc mặt chủ tử một ngày so với một ngày càng thêm thanh hắc khó coi, sau khi thương thế tốt một chút, liền mỗi ngày đều đến kinh thành tìm người...

Mấy người trong số bọn họ cũng bị chủ tử phái ra ngoài.

Cho dù chủ tử không nói, bọn họ cũng đoán được vài phần, nữ tử ngày đó nói làm cho chủ tử bọn họ không được, xem ra là sự thật!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hai người cũng trở nên khó coi dị thường, chủ tử bị đối thủ một mất một còn làm bị thương không nói, không nghĩ tới tám người bọn họ bảo vệ chủ tử, cứ nhiên còn có thể làm cho một nữ tử mười mấy tuổi làm bị thương chủ tử, đối với bọn họ mà nói, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Hai người một bên nhanh chóng đi tới, một bên trong lòng nghĩ đến đủ loại phương pháp tra tấn nữ tử kia, thời gian trong nháy mắt, liền đến bên trong kinh thành.

Đoan Mộc Trường Thanh đứng ở vị trí ngày đó Tàn Lạc Y bị đẩy mạnh vào trong xe của hắn, mặt lạnh lùng đưa mắt nhìn bốn hướng.

Trong phạm vi ngàn dặm trong ngoài kinh thành, đều đã bị bọn họ tra xét qua, thậm chí ngay cả trong phủ hoàng tử, bên trong Trấn Nam Vương phủ cùng các quan lại, đều nhất nhất nhìn qua!

Nữ tử kia... Giống như biến mất bình thường, một chút tung tích cũng không thấy!

"Vô Ngân!"

"Chủ tử!"

"Buổi tối hôm nay đi hoàng cung!"

Địa phương duy nhất chưa đi, chỉ còn lại hoàng cung! Cự nhiên dám tính kế hần! Còn dám thừa dịp thời điểm hần phân không ra thân chạy trốn... Hừ, cho dù đào ba thước đất, hần cũng sẽ đem người tìm được!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Luyện chế phù chú

Editor: HamNguyet

Muốn dùng đan dược đến luyện chế phù chú, trang giấy bình thường vẫn không dùng được, phải dùng đến trang giấy chuyên môn dùng để vẽ phù chú.

Trang giấy chuyên để vẽ phù chú cũng không quý, một hai lượng bạc là có thể mua được một trang, Tần Lạc Y bớt thời giờ đi ra ngoài mua một trăm trang trở về, sau đó vào tu luyện thất.

Nghĩ đến lần đầu tiên làm loại phù chú đặc thù này, nàng không dám tham lam liều lĩnh, cầm một viên tam giai đan dược mài nhỏ, sau đó chiếu theo phương pháp trong phù chú bách khoa toàn thư, đem đan dược luyện chế vào bên trong trang giấy.

Cùng luyện đan giống nhau, luyện chế trang giấy không cần bao nhiêu linh lực khống chế, nhưng đối với tinh thần lực còn có cảm giữ hỏa hậu, yêu cầu cũng cực kỳ nghiêm khắc, Tần Lạc Y thất bại gần hai mươi lần, mới bắt đầu nắm giữ được cách làm, thành công luyện chế ra loại phù chú đặc thù.

Lại lúc sau, hiệu suất thành công của nàng cực cao, luyện chế được mười trang phù chú, thất bại bất quá cũng chỉ một lần, sau khi đem phù chú đặc thù chế xong, liền bắt đầu vẽ phù văn, có phương pháp chỉ dẫn trong phù chú bách khoa toàn thư, vẽ phù văn liền tương đối đơn giản hơn nhiều.

Thời điểm luyện chế được phù chú nhất phẩm, bất quá phế đi hai trang phù chú mà thôi, những lần kế tiếp cũng thực thuận lợi. Chế ra mười trang phù chú nhất phẩm, nàng lại bắt đầu thử chế tác phù chú nhị phẩm, thậm chí là phù chú tam phẩm.

Liên tiếp ba ngày, trừ bỏ ăn cơm ngủ, lại đi Thâm Hương viên nhìn Tần Lạc Hân hai lần, thời gian khác nàng đều ngâm mình trong tu luyện thất.

Không ngừng luyện đan, luyện trang phù chú, chế tác phù chú... Tốc độ mới đầu cũng không phải rất nhanh, nhưng theo thời gian trôi qua, tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh, càng ngày càng thuần thực, xác suất thành công cũng càng ngày càng cao. Nàng từng ở trừ vật giới trong vòng tay thử nghiệm uy lực của phù chú một phen!

Quả đúng như ghi chép trong bản phù chú bách khoa toàn thư, phẩm giai đan dược chế phù chú càng cao, uy lực phù chú càng lớn, hơn nữa xác suất thành công càng cao, dùng đan dược phẩm giai đồng phẩm cấp với trang giấy vẽ phù chú, xác suất thành công chỉ có năm thành, nếu đan dược có phẩm giai thấp hơn trang vẽ phù chú, chắc chắn sẽ không thể thành công chế tác phù chú.

Về phần uy lực phù chú thật lớn... Bởi vì trước kia nàng chưa từng sử dụng qua phù chú, nên xác suất thành công tương đối, vị Trần tiên bối kia nói cái gì mà dùng đan dược chế tác phù chú so sánh với người khác dùng linh lực chế tác phù chú xác suất thành công chỉ có một phần mười, nàng thật ra có chút nghi hoặc.

Bởi vì hiện tại nàng chế tác phù chú, xác suất thành công cực cao, nếu không nói quá, cũng đã chín phần trở lên!

Tần Lạc Y quyết định lại ra phủ một chuyến.

Lúc trước, cấp Giản Ngọc Diễn luyện chế thất giai xích hỏa đan cùng lục đan dung cốt đan, đã tiêu hao không ít dược liệu của nàng, thêm ba ngày liên tiếp, vì luyện chế trang phù chú, liền đem dược liệu còn lại đều dùng hết, nàng còn phải tu luyện, nên phải nhanh đi ra ngoài tiếp tục mua dược liệu bổ sung trở về.

Vị Dư chương quầy ở Tiên Linh phường kia cho nàng ấn tượng không sai, lần này nàng lập tức đi đến Tiên Linh phường.

Nhìn đến nàng vào cửa, gã sai vặt tên Bình An lần trước cầm ngân lượng nàng thưởng cho vui vẻ ra mặt, thấp phần ân cần đi lên đón: "Cô nương, ngài đã tới, hôm nay muốn cái gì?"

Trên mặt Tần Lạc Y trắng nõn mình điểm hàm chứa ý cười thân nhiên, liếc mắt hần một cái, liền đem đồ vật chính mình cần nói ra, mỗi lần nàng nói đều giống nhau, ý cười gương mặt thanh tú của hần càng thêm sáng lạn.

Tiên Linh phường bọn họ có một quy củ, ai tiếp đãi khách nhân, sau khi thành giao, bọn họ có thể căn cứ vào ngân lượng thành giao bao nhiêu, sẽ được thêm một ít bạc thưởng!

Vị cô nương này một hồi liền nói ra hai mươi mấy loại dược liệu, hơn nữa tất cả đều là chút phẩm giai cực cao, giản lược thô sơ tính toán, giá trị cũng đã

hơn mười vạn lượng, so với lần trước còn nhiều hơn, có thể nào không vui đến tâm hân đầu nở hoa!

Một bên ân cần đáp lời "đều có", một bên tươi cười đầy mặt đem Tần Lạc Y dẫn vào trong phòng khách quý, còn dâng lên loại trà tốt Long Tĩnh tốt nhất.

Tần Lạc Y cũng không khách khí, ngồi xuống một bên phẩm trà một bên quan sát trong Tiên Linh phòng.

Lúc này đúng là thời gian buổi sáng, khách nhân trong Tiên Linh phòng không ít, sinh ý vừa lúc, Dur chương quầy đang cùng một nam tử trung niên đeo bội phi kiếm nói chuyện, đầu vừa chuyển nhìn đến nàng ngồi trong phòng khách quý, quay đầu lại cười nói cùng nam tử trung niên vài câu, liền hướng tới phòng khách quý đi đến.

Sau khi hàn huyên một trận, Bình An đem được liệu nàng cần đem ra, đặt trước mặt nàng để cho nàng nhất nhất nhìn xem.

Tần Lạc Y không đứng lên, ngay tại trên ghế thô sơ giản lược nhìn thoáng qua, liền tính cất vào trong trữ vật giới -- vòng tay không gian của nàng có chút quỹ dị, nàng không muốn để cho người hữu tâm chú ý, nên ở trước mặt ngoại nhân, nàng chưa bao giờ để đồ vật này nọ vào bên trong.

Dur chương quầy thấy nàng chỉ mua một lần liền mua hơn mười vạn lượng bạc được liệu, cách thời điểm nàng mua lần trước, còn chưa đến mười ngày, tuổi còn nhỏ, lại dị thường sáng khoái... Không khỏi xem ánh mắt của nàng liền có chút kỳ dị, sau khi tính ngân lượng, thân thiết hơn tự mình tiễn nàng ra đại môn.

Thời điểm đi ngang qua Thanh Đan phòng, cước bộ của nàng chậm lại, đứng ở bên ngoài hướng bên trong nhìn thoáng qua.

Tuy rằng không bằng Tiên Linh phòng đông người chen chúc xô đẩy, sinh ý cực tốt, nhưng sinh ý nơi này cũng không sai. Bên trong có vài người đang nhìn đan được trên quầy, người người quần áo chỉnh tề, tinh thần phấn chấn, vừa thấy liền biết đây là những người có bối cảnh.

Trong phòng màu sắc hiện lên một chút quang mang sắc bén.

Không đến thời gian nửa tháng, vì luyện đan tu luyện cùng chế phù, nàng đã dùng hết hơn hai mươi vạn lượng bạc... Tu vi hiện tại của nàng mới chỉ là luyện khí kì nhị giai, chiếu theo bộ dáng này đi xuống, không đến bao lâu, cho dù nàng có núi vàng núi bạc, cũng không đủ dùng!

Phải phải nghĩ biện pháp khai nguyên thủy thành!

Phù chú kia... Bởi vì phương pháp chính mình chế tác không giống nhau, nên trước khi không có thực lực nhất định, thì không thể lấy ra đi bán, bằng không khiến người hữu tâm chú ý, sẽ không tốt.

Còn lại chỉ còn một đường bán đan được!

Trong khoảng thời gian này, nàng cũng hỏi thăm một chút, Thanh Đan phòng bên trong kinh thành được cho là đại đan phòng số một số hai, trừ bỏ bọn họ, chỉ có một nhà kêu Linh Lung các có bán khoảng năm, sáu loại đan được cao giai, cửa hàng nhỏ khác cũng có mấy nhà, bắt quả đều bán một chút tứ giai đan được hoặc đan được cấp thấp mà thôi.

Bên trong phòng thị bán đan được phẩm giai càng thấp, bình thường chính là một chút nhị giai hay sơ giai đan được.

Hơn nữa ở Thanh Đan phòng bán đồ vật, Thanh Đan phòng sẽ trừ đi hai mươi phần trăm phí dụng, phí dụng này không thể nói không quý.

Lúc nàng trầm ngâm, liền thấy hai người đối diện đi ra từ một gian cửa hàng, nam tử trung niên đi ở phía trước tai to mặt lớn, y phục đẹp để quý giá, vừa đi một bên rung đùi đắc ý khinh thường nói: "Quá quý, cửa hàng này của người chi lớn có bấy nhiêu cư nhiên ra giá cao như vậy, ai muốn mua a!"

Lão nhân thanh y đi theo phía sau thoạt nhìn năm mươi tuổi, hình dáng có chút tiêu tụy, trong mắt loé ra thần sắc lo lắng, trừng mắt nhìn nam tử trung niên tai to mặt lớn đi xa, mới căn cứ nói: "Hai mươi vạn, giá này đã quá thấp! Vương thủ tài... Tâm của người cũng không khỏi có điểm quá tồi đi... Nếu không phải ta vội vã dùng bạc, cho dù người thêm gấp đôi ta cũng không bán!"

Trong lòng lại dường như gương sáng.

Wang thủ tài kia rõ ràng biết chính mình vội vã dùng bạc, cố ý đè nặng giá cả chính mình! Đừng tưởng rằng hắn không biết, trước kia hắn vẫn luôn đối với gian cửa hàng trong kinh thành trên đoạn đường hoàng kim này đoạn thềm nhỏ dài ba thước!

Đang không thể nề hà lắm lắm, một đạo thân ảnh lục sắc yêu diệu đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khuôn mặt mình diễm đoan chính thanh nhã, con mắt sáng nhìn quanh, khóe môi hàm chứa ý cười hoà thuận vui vẻ: "Cửa hàng này của người muốn bán sao?"

La Vinh Thuận ngẩng đầu, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không dấu vết đem cô nương lục y đứng trước mặt chính mình đánh giá một phen, đôi mắt duyệt qua vô số người, lập tức nhìn ra cô nương tuyệt mỹ trước mắt này tất nhiên phi phú tức quý, vài dật y phục trên người, rõ ràng là yên ti là tốt nhất kinh thành!

"Phụ mẫu trong nhà lớn tuổi, tình lực lão phu cũng không còn như trước, cho nên chuẩn bị dọn dẹp trở lại nông thôn hầu hạ phụ mẫu, muốn đem gian cửa hàng này qua tay..." Hắn nghĩ đến Tần Lạc Y chính là tò mò tùy tiện hỏi, liền đem nguyên nhân bán cửa hàng của mình chân thật thuận miệng nói.

"Ta có thể nhìn xem sao?" Tần Lạc Y tiếp tục mỉm cười hỏi, nhìn lão nhân bộ dáng trước mắt, nàng liền biết hắn suy nghĩ gì, cũng không vội vã giải thích.

La Vinh Thuận thở dài một hơi, biết rõ cô nương này chỉ sợ là tò mò muốn nhìn qua, nhưng vẫn đem nàng dẫn đi vào: "Cô nương muốn nhìn, đương nhiên có thể!"

Tần Lạc Y đánh giá chung quanh một phen, phòng ở ngăn nắp, rộng mở sáng ngời, phiến đá xám phủ trên mặt đất, phía trước là đại sảnh cửa hàng, mặt sau cửa hàng còn có một sân viện, sau viện có gian phòng ở, thậm chí còn có một lầu các nho nhỏ, giống như nữ tử tú lầu bình thường.

Tần Lạc Y vốn là tâm huyết dâng trào tiến vào nhìn một cái, không nghĩ tới càng xem càng vừa lòng, không khỏi nổi lên ý tưởng muốn mua lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Hợp tác

Editor: HamNguyet

Thân thể phế tài, đến bây giờ nàng vẫn phải đi theo con đường được tu trước kia... Dùng được liệu duy trì tu luyện, mặc kệ được liệu so với thời điểm kiếp trước tiện nghi bao nhiêu, cũng phải có tài phú lớn.

Vị trí địa lý nơi này không sai, được coi là đoạn đường hoàng kim trong kinh thành, không bằng đem nơi này bàn bạc mua lại, tự mình mở ra một cửa hàng bán đan dược! Về phần kinh doanh như thế nào... Sau này có thời gian tiếp tục chậm rãi suy xét cũng không muộn!

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm, quay đầu nhìn lão nhân không nói gì vẫn đi theo phía sau chính mình, về mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói ra ý tưởng chính mình muốn mua.

La Vinh Thuận kinh ngạc nhìn nàng, tựa hồ hoàn toàn thật không ngờ nàng cứ nhiên sẽ mua lại, một lát sau vội vàng cười nói: "Hai mươi vạn lượng, nếu cô nương thích, chỉ cần cấp lão phu hai mươi vạn lượng, gian cửa hàng này liền bán cho người!"

Hai mươi vạn lượng!

Tần Lạc Y hơi hơi trầm ngâm. Giá đất kinh thành nàng không rõ ràng lắm, cũng không biết giá này có phải thực thái quá hay không... Bất quá vừa rồi nàng cách gần, ần ần nghe lão nhân ra giá cấp người mập mạp kia vừa rồi cũng là giá như vậy.

Nhấp míu môi, ý tứ muốn đưa ra một cái giá nhất định, đột nhiên mấy đạo thân ảnh thon dài từ ngoài cửa đi đến.

Đi tuốt đằng trước nam tử bạch y ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn, đúng là vài ngày trước trúng đoạn hồn thảo, thiếu chút nữa mất mạng--Giản Ngọc Diễn.

"Tần cô nương... Quả nhiên là Tần cô nương cũng ở nơi này, vừa rồi ta từ bên ngoài đi ngang qua, còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi, Tần cô nương cũng muốn mua gian cửa hàng này?" Giản Ngọc Diễn nhìn thân ảnh yếu điệu đứng thẳng trong phòng, ngẩn ra trong chớp lát, trên mặt tuấn mỹ lập tức hiện lên ý cười ôn nhuận thân thiết, bước nhanh đi tới.

Ánh mắt Tần Lạc Y đen nhánh trên thân ảnh thon dài tuấn đạt quét qua một vòng... Tuy rằng sắc mặt còn có chút tái nhợt, bất quá độc cũng đã hoàn toàn giải. Gật gật đầu, cười thân nhiên nói: "Đúng vậy... Nhìn đến nơi này cũng không tệ lắm, cho nên tiến vào nhìn xem."

Trong ánh mắt Giản Ngọc Diễn tản ra quang mang u tối giống như ánh trăng thanh sáng tỏ bình thường, hướng tới chung quanh nhìn một phen, sau đó gật đầu nói: "Quả thật không sai."

Lại hỏi giá.

La Vinh Thuận nhìn toàn thân Giản Ngọc Diễn lộ ra khí chất ung dung, gợn tay nhắc chân đều có một cổ quý khí xuất trần, trong lòng vừa động, nhân tiện nói: "Nói vậy công tử cũng là người hiểu biết, nếu không phải ta vội vã trở về, gian cửa hàng này vô luận như thế nào cũng không đưa ra giá như vậy!"

Kỳ thật không phải hấn vội vã trở về, mà là nhi tử của hấn mấy ngày trước đột nhiên bị bắt vào nhà lao, nói hấn đã giết chết người... Hấn không tin, đi nhà lao thấy được nhi tử, nhi tử vẫn luôn lôi kéo tay hấn, nói chính mình bị oan uổng... Bán gian cửa hàng này, vì trừ tiền kêu oan giúp nhi tử tẩy oan tình!

Giản Ngọc Diễn đi đến bên trong hậu viện nhìn, sau đó lặng lẽ đối với Tần Lạc Y nói: "Hai mươi vạn lượng thật ra không quý, giá cửa hàng trong kinh thành vốn cao, so với địa phương khác, lão nhân này coi như thành thật..."

Tần Lạc Y nghe vậy gật gật đầu, đối với nàng mà nói, hai mươi vạn lượng cũng không tính là gì. Trong lòng nhất định, liền lấy ngân phiếu ra đến...

Ngón tay Giản Ngọc Diễn thon dài như ngọc giật giật, ngay sau đó lại rất nhanh rũ xuống, đem lời nói muốn thay nàng trả ngân lượng nuốt xuống, mỉm cười nhìn nàng xuất ra một xấp ngân phiếu lớn... La Vinh Thuận kinh ngạc khiếp sợ nhìn cô nương trước mắt, lại nhìn xem ngân phiếu trong tay nàng, vui

mình quá đổi.

Không nghĩ tới chính mình nghĩ rằng cô nương này chỉ vui đùa, cư nhiên giá cả còn không kì kèo, liền sáng khoái quyết định mua gian cửa hàng của hân như vậy, còn có sẵn ngân phiếu.

Vui sướng tiếp nhận tới, cẩn thận đếm lại một phen, hai mươi vạn lượng, một phần cũng không thiếu. Ánh mắt nhuốm vẻ buồn rầu tán đi không ít, tươi cười đầy mặt đối với Tần Lạc Y nói: "Cô nương, chờ làm xong thủ tục sang tên, gian cửa hàng này chính là của ngươi, bắt quá lúc trước lão phu không nghĩ tới nhanh như vậy có thể đem gian cửa hàng bán đi, có chút này nợ còn chưa thu thập, cô nương có thể khoan dung cho lão phu thời gian hai ngày, đợi ta tiếp tục thu thập một phen? Hai ngày sau, cô nương là có thể dọn lại đây."

Tần Lạc Y không có ý kiến, gian cửa hàng này nàng cũng không vội vã dùng.

Thủ tục sang tên gian cửa hàng Tần Lạc Y không quen, cũng may có Giản Ngọc Diễn, Dịch Cô Vân bọn họ giúp đỡ bạn trước bạn sau, bắt quá hơn một canh giờ, khế đất liền đứng tên nàng.

Từ trong tay Giản Ngọc Diễn tiếp nhận khế đất đứng tên nàng, Tần Lạc Y vì muốn cảm tạ bọn họ, thỉnh bọn họ đến Yên Vũ lâu nổi danh nhất trong kinh thành dùng cơm.

Ngồi trong gian phòng lịch sự tao nhã, ý cười trong mắt Giản Ngọc Diễn hoà thuận vui vẻ, trong ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tần Lạc Y mang theo nhân nhật ôn nhu: "Y nhi, mua gian cửa hàng kia, ngươi chuẩn bị lấy tới làm gì?"

Từ thời điểm sang tên vừa rồi, biết tên gọi của nàng là Tần Lạc Y, hân xưng hô bất tri bất giác từ Tần cô nương biến thành Y nhi.

Tần Lạc Y nghe xưng hô thân mật kia, có chút không quen, nghĩ nghĩ lúc sau, cũng tùy hân đi, bắt quá trái phải chỉ là một cái xưng hô mà thôi, nhìn hân một cái, con ngươi đen nhánh linh động vòng vo chuyển, mím môi cười nói: "Lấy tới mở ra một cửa hàng bán đan dược, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Ý cười trên mặt Giản Ngọc Diễn càng thêm ôn nhuận: "Kia tự nhiên là tốt."

Nhìn khuôn mặt nàng tươi cười mình điểm tuyệt mỹ, hơi trầm ngâm nói: "Cửa hàng kia đủ lớn, ngươi chỉ bán đan dược thôi sao?"

Tần Lạc Y nhú mi tâm nói: "Ta cũng không rành việc buôn bán, trừ bỏ luyện đan, những thứ khác cũng không hiểu rõ." Đây là lời nói thật, hơn nữa cái khác, cũng không lời bằng đan dược.

Sau đó lại khoát tay áo nói: "Hiện tại nói này đó còn quá sớm, chỉ là ta đột nhiên có ý tưởng này thôi, nếu thật muốn khai trương việc buôn bán, trang hoàng cửa hàng, huấn luyện nhân thủ... Một đồng chuyện tình lộn xộn phiền toái lớn kéo đến, cũng không biết khi nào mới có thể chuẩn bị cho tốt..."

Đáy mắt Giản Ngọc Diễn cực nóng chột lóe rồi biến mất, trước khi bị người phát hiện, lại lập tức khôi phục thành bộ dáng ôn nhuận như ngọc như trước: "Ngươi đã ngại phiền toái... Y nhi, nếu ngươi tin tưởng ta, chúng ta hợp tác được không?"

"Hợp tác?" Tần Lạc Y có chút khó hiểu nhú mi nhìn phía hân.

"Không nói gạt ngươi, Giản gia chúng ta nguyên bản ở Yên quốc cũng được coi là đại gia tộc chuyên chế tác phù chú, lần này ta ra ngoài, không chỉ có lịch lãm các nơi, được thêm kiến thức, nếu thấy địa phương thích hợp, cũng suy xét đem sinh ý gia tộc, phát triển đến địa phương khác. Ở kinh thành Sở quốc khai một chi nhánh, lẽ ra định rồi, bởi vì ta trúng độc, mới gác lại xuống dưới... Mấy ngày nay chúng ta cũng ở chung quanh tìm cửa hàng, Y nhi, ngươi nếu tin được ta, chúng ta có thể hợp cùng một chỗ mở ra tốt lắm, bán phù chú cùng đan dược, đều chiếm không đáng bao nhiêu diện tích, ta xem gian cửa hàng kia vừa đủ, bán cả hai loại cũng dư dả, ta thuê cửa hàng của ngươi, đúng hạn trả ngươi ngân lượng thuê, bây giờ ngươi còn chưa tìm được người quản lý cửa hàng thích hợp, ần... Trước hết để cho người của ta giúp ngươi bán đi, đợi sau này ngươi tìm được người thích hợp, lại thỉnh người đến quản lý nơi này..."

Trong mắt Tần Lạc Y sáng ngời, nhìn khuôn mặt hân tuấn tú ôn nhuận vô cùng, cười nói: "Yến quốc Giản gia... Chính là Yến quốc hán Nguyên Thành Giản gia?"

Giản Ngọc Diễn nhú nhú mày, mỉm cười, gật đầu nói: "Đúng vậy! Y nhi ngươi trước kia đi qua Yến quốc?"

Tần Lạc Y lắc lắc đầu: "Không có, trừ bỏ kinh thành, nơi nào ta cũng chưa từng đi qua!" Thân thể này đời trước, chỉ sinh trưởng trong kinh thành Sở quốc.

Trong lòng lại suy nghĩ, không nghĩ tới Giản Ngọc Diễn cư nhiên là người Yến quốc hán Nguyên Thành Giản gia. Hán Nguyên Thành Giản gia trong lời nói của Giản Ngọc Diễn, quả thật là thế gia chế tác phù chú!

Hơn nữa trên Thánh Long đại lục, bọn họ chế tác phù chú, gia tộc hân dám xưng thứ hai, sẽ không có người dám xưng thứ nhất! Giản gia nguyên bản thuộc Yến quốc, bắt quá đệ tử Giản gia trừ bỏ tu chân, chế tác phù chú, chưa bao giờ tham dự chính trị Yến quốc. Bởi vì bọn họ chế tác phù chú cực kỳ lợi hại, xưa nay hoàng đế Yến quốc cũng không dám đắc tội Giản gia, gia tộc bọn họ ở Yến quốc cùng Triệu quốc mở ra không ít cửa hàng bán phù chú, nghe nói gia tộc hân cực kỳ giàu có, phú khả địch quốc, mà lần này phụ thân nàng dẫn binh đánh vào Yến quốc, Yến quốc hán Nguyên Thành đã thuộc về Sở quốc...

Này đó, đều là thời điểm nàng lấy đến phù chú bách khoa toàn thư, liền cố ý vào tàng thư các trong vương phủ tra được! Lúc trước liền đoán bọn họ chỉ sợ cùng hán Nguyên Thành Giản gia có liên quan hệ, bắt quá hiện tại mới tính là khẳng định.

Hán Nguyên Thành Giản gia mấy ngàn năm nay, danh dự đều vô cùng tốt, cơ hồ chưa từng nghe qua bọn họ có tin tức xấu truyền ra, hơn nữa cửa hàng bán phù chú bọn họ sở hữu, càng cực kỳ giữ chữ tín, cùng bọn họ hợp tác mở cửa hàng, nếu suy xét cũng được coi là năng nhặt được một cái tiện nghi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Oan gia ngõ hẹp

Editor: HamNguyet

Hùng Sát cùng Dịch Cô Vân nhìn nhau, vẻ mặt có chút kỳ quái. Giản gia trước kia mặc kệ mở cửa hàng ở nơi nào, hết thấy đều là phòng ở của mình, chưa từng phải thuê qua...

Bất quá lập tức nghĩ đến Tần cô nương đã cứu tính mạng chủ tử nhà mình, Vu trưởng lão cấp bạc năng lại không thu... Tất nhiên chủ tử muốn nhân cơ hội này, đối với Tần cô nương cảm tạ. Sau khi nghĩ thông suốt, liền không lên tiếng.

Ánh mắt Giản Ngọc Diễn đen nhánh chột sáng quắc nhìn Tần Lạc Y, nhìn dung nhan nàng tươi đẹp hơi hơi trầm ngâm, hán tử trước tới bây giờ luôn bình tĩnh, đột nhiên có một tia khẩn trương khác thường xẹt qua.

"Có thể cùng Hán Nguyên Thành Giản gia nổi danh lưng lẩy cùng nhau mở cửa hàng, là vinh hạnh của ta, ha ha, chỉ cần người không chê cửa hàng của ta nhỏ, chuyện tình hợp tác ta tự nhiên không có dị nghị khác." Sau khi suy nghĩ một lát, rốt cục Tần Lạc Y cười mở miệng đáp ứng.

Giản Ngọc Diễn nghe vậy, trong lòng nhất định, trên mặt tuấn mỹ ôn nhuận hiện ra tươi cười thập phần hưng phấn: "Y nhi, người không cần khiêm tốn, ở bên trong kinh thành, cửa hàng kia của người cũng không tính là nhỏ!"

Hai người cười nói trong chốc lát nói, đề tài chuyển dời đến việc trang hoàng bên trong cửa hàng. Tần Lạc Y đối với này đó cũng không có kinh nghiệm, nghĩ đến Giản gia mở cửa hàng bán phù chú mấy ngàn năm, nội tình thâm hậu, tự nhiên thập phần yên tâm đem hết thấy đều giao cho hán quyết định.

Giản Ngọc Diễn cũng không chối từ. Về phần thuê cửa hàng, mặc kệ Giản Ngọc Diễn nói như thế nào, Tần Lạc Y đều kiên quyết không thu, chỉ bỏ ra phòng ở, lại không cần bỏ ra nhân lực, còn có nhân mạch vô cùng tốt của Giản gia giúp nàng quản lý, coi như nàng đã chiếm được tiện nghi lớn, hơn nữa cứ như vậy, trừ bỏ luyện đan, nàng còn có rất nhiều thời gian đến tu luyện.

"Người cấp cho ta bạc thuê, ta cũng không thể hợp tác với người, cửa hàng này ta vẫn nên tự mình mở ra!" Chỉ nói một câu, liền đem rất nhiều lời khuyên nàng nhận lấy của Giản Ngọc Diễn đã chuẩn bị tốt trong lòng, tất cả đều nuốt đi xuống, không dám đề cập lại.

Đi ra khỏi Yên Vũ lâu, Tần Lạc Y cùng Giản Ngọc Diễn liền chia tay, nàng không lập tức hồi vương phủ, mà cố ý ở trên đường đi vài vòng. Mặc dù đã quyết định cùng Giản Ngọc Diễn hợp tác, nàng cũng không muốn hiện tại bại lộ thân phận chính mình. Chuyện tình nàng có thể luyện ra thất giai đan được, nàng không muốn bắt luận kẻ nào trong vương phủ hoặc trong hoàng cung biết đến.

Cũng may Giản Ngọc Diễn cũng coi như lười lác, không phải người theo dõi nàng... Tần Lạc Y mỉm cười, hảo cảm trong lòng đối với hán lại nhiều thêm vài phần.

Rất nhanh đến Tiên Linh phường, nghênh diện mấy thân ảnh thon dài tuấn mỹ đi tới, nam tử cao lớn đi trước mặc một thân huyền y, sắc mặt âm trầm, cả người tản ra hơi thở lãnh liệt vô cùng, nơi hán đi qua, mọi người không tự chủ được tránh ra con đường.

Tần Lạc Y thấp giọng nguyên rủa một tiếng, khóe môi nhàn nhạt ý cười không tự chủ được thu liễm.

Đoan Mộc Trường Thanh!

Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên xui xẻo như vậy, lại đụng tới nam nhân lãnh khốc này!

Nam nhân này cường hãn cùng vô tình, nàng đã kiến thức quá, nếu bị hán nhận ra đến, hậu quả không dám tưởng tượng! Còn có bốn nam bốn nữ đi theo phía sau hán, mỗi người đều không phải đèn càn đâu!

Nghĩ đến đây, nàng tự cường trấn định, dưới chân hơi hoãn liền bước nhanh hơn, vẻ mặt thông dong cùng Đoan Mộc Trường Thanh ngược chiều mà qua.

Ánh mắt Đoan Mộc Trường Thanh như đao sắc bén ở trên người nàng đảo qua, lập tức rất nhanh dời đi, ánh mắt lạnh băng vô cùng.

Tần Lạc Y lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, dùng thuật dịch dung, hình tượng chính mình cùng lần trước khác nhau khá xa, xem ra Đoan Mộc Trường Thanh cũng không nhận ra nàng.

Trong lòng không khỏi một trận may mắn!

"Dì, cô nương hôm nay cũng muốn mua được liệu sao? Không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, hôm nay lại đụng phải cô nương!" Một đạo thanh âm róc rắt tràn ngập từ tĩnh, đột nhiên từ một bên vang lên.

Tần Lạc Y chán nản theo tiếng nói nhìn lại, thân ảnh Sở Dật Tu mặc thân bạch y ngọc thụ lâm phong đang đứng ở cửa Tiên Linh phường, ở phía sau hắn, còn có hai gã thị vệ trẻ tuổi đeo đao, hơi thở thấp phần cường hãn.

Đoan Mộc Trường Thanh đã đi qua bên người Tần Lạc Y dưới chân dừng một chút, nghiêng đầu hướng bọn họ nhìn lại đây. Mấy người đi theo phía sau hắn cũng dừng cước bộ.

Thoáng chốc, hơn mười đạo tầm mắt có chút đăm chiêu đều dừng trên người Tần Lạc Y. Dư quang khoe mắt Tần Lạc Y thấy vậy, hận cắn chặt răng. Sở Dật Tu chết tiệt, bọn họ không quen, hắn hướng về phía nàng đánh chiêu gì hờ?

Trong lòng đem hắn hận cũng không được, trước mặt vô số người, nàng chỉ phải dừng lại cước bộ, tràn ra tươi cười sáng lạn, dùng thanh âm mềm mại, kinh hi khác hẳn ngày thường nói: "Gặp qua Tam hoàng tử điện hạ."

Vừa nói chuyện, một bên hướng hắn rất nhanh tiêu sái đi qua, cũng không nói chính mình chỉ là đi ngang qua nơi này mà thôi, ánh mắt Đoan Mộc Trường Thanh dừng trên người nàng, làm nàng đứng thẳng bất an, sợ không cẩn thận liền bại lộ, đến lúc đó, còn không biết gặp phải cái dạng sóng to gió lớn gì.

Hiện tại, nàng thậm chí phải nhanh thoát ly tầm mắt nam nhân vô cùng lợi hại này, so sánh xuống dưới, Sở Dật Tu cấp cho nàng cảm giác, ôn hòa hơn nhiều.

Sở Dật Tu nhìn trên mặt nàng miệng cười sáng lạn, mắt tối đen hiện lên một chút dị sắc, cô nương trước mắt sắc mặt trong suốt, màu da như tuyết, hai hàng lông mày cong cong như họa, hai tròng mắt đen càng lấp lánh như ánh sao trời, dưới sống mũi cao ngất là đôi môi đỏ mọng tiên diễm ướt át, khóe miệng hướng về phía trước nhếch lên, cả người tản ra một cỗ hơi thở nghịch ngợm cùng quyến rũ mê người... Ý cười khoe môi càng sâu: "Cô nương hôm nay muốn chọn chút gì?"

Tần Lạc Y nghiêng nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa Tiên Linh phường, nhẩn mũi lại cười nói: "Trước nhìn kỹ hẵng nói đi!" Hai người vừa nói chuyện, rất nhanh bước vào Tiên Linh phường.

Dư chương quảy nhìn đến Tần Lạc Y tiến vào, nao nao, lại nhìn đến Tam hoàng tử điện hạ đứng thẳng một bên mỉm cười, trong lòng vừa động, không nói thêm gì, tự mình đưa bọn họ đón đi vào.

Đoan Mộc Trường Thanh đứng trên ngã tư đường nhìn thân ảnh tuyệt mỹ trước mắt biến mất ở đoạn đường quanh co khúc khuỷu, trong lòng có một cảm giác kỳ dị. Cô nương này, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, lại ả ả cho hắn một loại cảm giác thấp phần quen thuộc, tựa như nữ tử từ ngày đó vô tình tiến vào bên trong xe ngựa hắn, trả cho hắn một chằm... Suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy không giống.

Nữ tử trước mắt tuyệt lệ vô song, cả người tản ra một cỗ hơi thở cao quý tao nhã, mà nữ tử đáng giận ngày đó, không chỉ có làn da đen, khuôn mặt rõ ràng đầy đặn hơn một chút, đôi mắt lại trong trẻo lạnh lùng đến đáng giận!

Nghĩ đến tình trạng quần bách hiện tại của chính mình, môi mông nhếch lên càng sâu, hai tay đặt ở sau người, một cỗ sát khí sắc bén từ trong mắt trào ra.

"Vô Ngân!"

"Có thuộc hạ!"

"Người ở tại chỗ này, điều tra rõ ràng chi tiết nữ tử kia!"

"Vâng!"

Tần Lạc Y đứng trên lầu hai Tiên Linh phường, tuy rằng cùng Sở Dật Tu chọn được liệu, nhưng dư quang khoe mắt lại từ cửa sổ thỉnh thoảng chú ý động tĩnh Đoan Mộc Trường Thanh.

Nhìn đến đoàn người bọn họ thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước, tâm tư rốt cục buông xuống... Xem ra Đoan Mộc Trường Thanh hắn là không nhận ra chính mình.

Sở Dật Tu rất nhanh chọn ra mười lăm loại linh thực, đi mất gần vạn lượng bạc trắng, Tần Lạc Y nhìn hắn chọn được liệu, âm thầm nhủ mi.

Dược liệu này, hợp cùng một chỗ, có thể luyện ra ngũ giai dưỡng nhan đan! Dưỡng nhan đan cùng Tử Ngọc cao giống nhau, có tác dụng lưu thông máu ứ, tiêu trừ vết sẹo, tuy rằng hiệu quả không bằng Tử Ngọc cao, nhưng cũng cực kỳ không sai.

Khóe môi nhẹ nhàng gợi lên một chút cười lạnh, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, hắn chọn mấy thứ này, chỉ sợ là vì vết thương trên lưng của vị biểu muội hắn đi. Ha ha, "Vị hôn phu" của nàng, đối với biểu muội hắn, thật đúng là dụng tâm a!

Mím môi, đem ánh mắt trở nên băng hàn dời đi, nguyên bản nàng không cần loại dược liệu gì, vì dấu tai mắt người khác, nàng vẫn ý tứ chọn hai loại, giá

không quý, hai loại thêm lên cũng bất quá ngàn lượng bạc mà thôi.

Vừa rồi mua phòng ở, cơ hồ đã dùng hết ngân lượng nàng tích tụ, trước khi bán được đan dược, nàng phải dùng bạc thật tiết kiệm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Lấy lui vì tiến

Editor: HamNguyet

Sở Dật Tu thâm thúy mỉm cười, mâu quang nhìn nhìn hai loại dược liệu nàng lựa chọn ở trên tay, lại nhớ đến lần trước nàng có mua tử thảo linh chi, hơi chút tò mò cười nói: "Tần cô nương chọn dược liệu là chính mình dùng sao?"

Tần Lạc Y chớp chớp phượng mâu, ý cười tươi đẹp trên mặt liễm đi: "Này đó đều để dùng đến luyện đan dược."

Lời của nàng nói hàm súc, lại bởi vì linh lực trong cơ thể không thể vận chuyển vẫn luôn ở bên trong đan điền lẳng lặng ngốc, Sở Dật Tu nhìn không ra nàng có tu vi, liền cho rằng nàng chắc hẳn phải mua dược liệu hộ người khác, mà không phải chính mình luyện đan dùng.

Tần Lạc Y thấy hần vẻ mặt, liền biết hần hiểu lầm, cũng không giải thích, ngược lại, đây đúng là hiệu quả nàng muốn, thậm chí nàng vừa rồi nói dòng họ chính mình cho hần, cũng không hề giấu diếm, dùng dòng họ chân thật.

Sở Dật Tu thân là hoàng tử Sở quốc tôn quý vô cùng, lại là vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng, bộ dáng hiện tại của nàng, cũng là chân diện mục thật sự, nàng cũng không cho rằng chính mình có thể giấu diếm thể nhân cả đời!

Bằng không một ngày nào đó, nàng bị người phát hiện... Huống hồ, nàng cũng không chuẩn bị cả đời mang cái khăn che mặt gấp người, cùng với việc đến lúc đó bị người phát giác, hiểu lầm chính mình có ý định lừa gạt, dụng tâm kín đáo, còn không bằng hiện tại liền quang minh chính đại lộ ra con bài chưa lật...

"Tham kiến Tam hoàng tử điện hạ!"

Tần Lạc Y cùng Sở Dật Tu vừa mới đi đến cửa Tiên Linh phường, từ phương xa rất nhanh phi đến hai con tuấn mã cao lớn đột nhiên đứng cách mười thước trước mặt bọn họ, hai đạo thân ảnh tuấn đạt lập tức vội vàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống hành lễ.

"Lãnh Dạ, Lãnh Mặc, các người đến đây!" Mi tâm Sở Dật Tu hơi nhíu lại, sau khi thấy rõ ràng người đến, trên mặt liền hiện lên ý cười thanh nhã ấm áp, bước nhanh nghênh đón.

Phượng mâu Tần Lạc Y thản nhiên nhìn lướt qua hai người phong trần mệt mỏi, dung mạo hai người ẩn ẩn cấp cho nàng một loại cảm giác thập phần quen thuộc.

Lãnh Dạ, Lãnh Mặc... Hẳn là Đổ Lãnh Dạ, Đổ Lãnh Mặc đi! Nàng nhớ rõ Đổ Ngữ Điệp có hai ca ca, chính là kêu tên này.

"Điện hạ, nghe nói Ngữ Điệp từ trên vách núi ngã xuống bị thương, hiện tại đến tột cùng như thế nào? Có bị thương nặng hay không?... "Sau khi hành lễ, về mặt một nam tử cao lớn trong đó hơi lo lắng hỏi.

"Lãnh Mặc, người đừng vội! Hiện tại Ngữ Điệp không có việc gì..." Sở Dật Tu một bên an ủi hần, một bên đem sự tình trải qua nói cho bọn họ.

Sau đó lại nói: "May mắn là thương ở trên lưng, cũng không bị biến dị xích tức phong chích quá, không có gì trở ngại, chờ Khương Nam đại sư luyện ra dưỡng nhan đan đến, dùng tới mấy viên, hẳn là có thể khôi phục như lúc ban đầu..."

Hai huynh đệ Lãnh Mặc, Lãnh Dạ nghe vậy, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ sau khi nhận được tin tức, tâm tư vẫn luôn treo ngược rớt cục thả xuống dưới.

Khoé môi Lãnh Dạ nhếch lên, trên mặt hiện lên một chút thần sắc trào phúng, hơi có chút ngoài ý muốn nói: "Điệp nhi cũng quá không cẩn thận, dựa vào tu vi của nàng, như thế nào lại bị hướng tới vách núi đen rơi xuống?... Bất quá, không nghĩ tới lần này cư nhiên là Vô Diệm nữ nhân nổi danh trong kinh thành cứu Điệp nhi, ha ha, không nghĩ tới cái nữ nhân kia, xấu đến mức ngay cả biến dị xích tức phong cũng khinh thường chích nàng, thật sự là rất buồn cười!"

Lãnh Mặc nhíu mày, lặng lẽ trừng mắt nhìn hần một cái, Tần Lạc Y kia hiện tại là vị hôn thê Tam hoàng tử, đệ đệ chính mình cũng quá không lựa lời, cái gì Vô Diệm nữ nhân... Lời này có thể nói ở trước mặt Tam hoàng tử sao?

Ánh mắt lại liếc nhìn Sở Dật Tu.

Khoé môi Sờ Dật Tu mím chặt, trong mắt tối đen thâm thúy hiện lên một chút lãnh ý, lập tức lơ đãng cười cười, nói sang chuyện khác: "Các người tới vừa lúc, chúng ta cùng đi đến phủ đệ Khương Nam đại sư, phải nhanh chóng luyện ra đường nhan đan mới được, dùng càng sớm sẽ không lưu lại vết sẹo."

Đường nhan đan là ngũ giai đan dược, gom đủ dược liệu cũng không dễ dàng, hẳn phải để cho người của mình ở Tiên Linh phường lưu ý vài ngày mới có thể gom đủ số dược liệu cần dùng.

Hai huynh đệ Lãnh Dạ Lãnh Mặc tự nhiên không phản đối, lấy tính tình theo đuổi hoàn mỹ của muội muội nhà mình, phải biết rằng trên người chính mình để lại dấu vết gì không thể tiêu trừ, đối với Đồ gia bọn họ mà nói, khẳng định là một hồi tai nạn!

Sờ Dật Tu xoay người lại mời Tần Lạc Y cùng đồng hành.

Khương Nam đại sư ở kinh thành thậm chí là toàn bộ Sở quốc đều cực kỳ nổi danh, là luyện đan giới Thái Sơn bắc đầu, có thể luyện ra lục giai đan dược, thậm chí có một lần, còn thành công luyện chế ra thất giai đan dược... Ngay cả hoàng đế Sở quốc, đều đối với hắn lễ ngộ có thêm! Thỉnh thoảng cũng thỉnh hắn vào cung.

Lãnh Dạ cùng Lãnh Mặc đã sớm chú ý tới nữ tử xinh đẹp đứng bên cạnh Tam hoàng tử, lúc này thấy Tam hoàng tử tự nhiên mở miệng mời nàng cùng đi đến phủ đệ Khương đại sư, trong lòng không khỏi một trận cả kinh.

Phải biết rằng phủ đệ Khương đại sư, người bình thường cũng không phải muốn đi là có thể đi, huống chi là nhìn lão nhân gia tự tay luyện đan... Không biết nữ tử lạ mặt này, cùng Tam hoàng tử có quan hệ gì.

Nghĩ đến đây, trong con người hai người chợt loé tinh quang, đem Tần Lạc Y cẩn thận đánh giá.

Mi cong như viễn sơn, hơi thở thanh hoa như nước, môi đỏ mọng tựa như cây anh đào, khoẻ môi giờ lên độ cong tự tin phong tình động lòng người, làn da trắng nõn như ngọc, thiên sinh lệ chất, đôi mắt sáng ngời như ánh sao, dung nhan tuyệt mỹ đến không thể bắt bẻ... Hai huynh đệ Lãnh Dạ nhìn nàng, trong mắt không hẹn mà cùng hiện lên một chút thần sắc kinh diễm.

Dư quang khoẻ mắt Sờ Dật Tu thấy vậy, trong lòng đột nhiên hiện lên một chút cảm thụ không hiểu, khoẻ môi mang ý cười ôn nhuận cứng đờ, thân mình cao lớn tiêu sái như có như không chắn trước mặt Tần Lạc Y, vừa lúc chặn tầm mắt đáng giá của hai huynh đệ Đồ gia.

Tần Lạc Y liếc mắt bọn họ một cái, trong lòng hừ lạnh, hai người này quả nhiên là huynh đệ Đồ Ngữ Điệp! Cái tên Lãnh Dạ chết tiệt kia, biết Đại Hắc của nàng cứu Đồ Ngữ Điệp, tự nhiên còn xưng nàng là Vô Diễm nữ nhân!

Quả nhiên là người một nhà a, đều làm cho người ta chán ghét như vậy!

Còn có Sờ Dật Tu, càng thêm đáng giận, tự nhiên để cho những người khác ở trước mặt hắn xưng hô vị hôn thê của hắn như thế mà không hề có nửa điểm phản ứng... Cũng là cá mè một lứa! Trong lòng càng kiên định, quyết không gả cho nam nhân như vậy, cho dù là kẻ sách tạm thời cũng không được, hôn ước bọn họ, nhất định phải giải quyết triệt để!

Đem ánh mắt từ trên người hai huynh đệ Lãnh Mặc thu hồi, che dấu thần sắc chán ghét, cười nói đối với Sờ Dật Tu: "Không được, thời gian ta đi ra ngoài đã lâu, phải nhanh đem dược liệu mua được trở về mới được!"

Sau khi nói xong, liền không chút do dự cáo từ rời đi.

Sờ Dật Tu căn bản không nghĩ tới nàng tự nhiên sẽ cự tuyệt lời mời chính mình, phải biết rằng quan sát Khương Nam đại sư luyện đan, là chuyện tình rất nhiều người cầu mà không được!

Nhìn chăm chú bóng dáng mỹ lệ dần dần đi xa, tươi cười trên mặt cứng đờ, trong lòng thập phần không vui, lập tức lại nghĩ đến trên người nàng hoàn toàn không có linh lực, có lẽ đối với chuyện luyện đan cũng không có hứng thú, lại thoải mái.

Trong mắt Lãnh Mặc có chút đăm chiêu.

Người dám cự tuyệt Sờ Dật Tu mời, đặc biệt nữ nhân, Tần cô nương này tuyệt đối là người thứ nhất! Chỉ sợ cũng là người cuối cùng! Bên trong Kinh thành, thậm chí là toàn bộ Sở quốc, không có cô nương nào không hy vọng được Tam hoàng tử kinh tài tuyệt diễm, tao nhã ưu ái, có thể cùng hắn nói chuyện một câu, đều cảm thấy đây là phúc khí đã tu mấy đời.

Trong mắt hiện lên một chút hứng thú khác thường. Xem bộ dáng Tam hoàng tử, rõ ràng đối với cô nương diện mạo khuynh thành này có hứng thú không tầm thường... Không biết là nàng thật tâm cự tuyệt đâu, hay là cố ý lấy lui vì tiến.

Bên môi Lãnh Dạ lại hiện lên một chút khinh miệt mỉa mai, sâu trong đáy mắt còn có lạnh lùng hung ác nham hiểm, trực tiếp đem Tần Lạc Y trở thành hồ ly tinh có tâm cơ thâm trầm, nghĩ mọi biện pháp câu dẫn Tam hoàng tử.

Lại nghĩ đến muội muội chính mình vẫn luôn đối với Tam hoàng tử rất tình thâm sâu, thậm chí lần trước còn đối với hắn nói ra lời nói không phải hắn không gả... Ánh mắt lại trở nên lãnh khốc vô cùng.

Trong lòng quyết định, đợi lát nữa đến Tam hoàng tử phủ, nhất định phải nhắc nhở muội muội chính mình một phen mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 49: Nửa đêm kinh hồn

Editor:HamNguyet

"Phốc!"

"Cái gì? Ngài muốn kết hôn với Tam tiểu thư Tàn gia Tàn Lạc Y?"

"Thái tử điện hạ, ngài ở đây vui đùa cái gì vậy? vui đùa này một chút cũng không buồn cười!"

"Chính là a,kia chính là xú nữ nổi danh của Trần Nam Vương phủ! Điện hạ,ngài thú ai không tốt,làm cái gì muốn thành thân cùng xú nữ kia a!Ngài sẽ không sợ sau khi thành thân,bên cạnh ngủ cùng một dạ xoa khủng bố,buổi tối mỗi ngày đều gặp ác mộng a!"

"Đây nhất định không phải sự thật,ta khẳng định là nghe lầm,điện hạ như thế nào lại muốn thành thân với xú nữ nhân kia!"

"Điện hạ,kỳ thật ngài không cần lo lắng sau khi Tam hoàng tử cùng Trần Nam Vương phủ liên hôn,tâm Hoàng Thượng sẽ hướng về Tam hoàng tử,ngài là Thái tử,Thái tử phi hiện tại,trong lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ,Hoàng Thượng không cho ngài cùng xú nữ kia thành thân, kỳ thật là vì tốt cho ngài..."

Đối diện Tiên Linh phường cách đó không xa,là một tú lâu rất có danh khí trong kinh thành,bên trong nhả gian lầu ba,ba gã nam tử trẻ tuổi,bị một câu Thái tử Sở Dật Tu đột nhiên nói,cả kinh chật vật phun ra rượu ngon trong miệng,chợt một tiếng đều đứng lên,ánh mắt không dám nhìn chủ tử bọn họ,mồm năm miệng mười lập tức khuyên giải.

Rất làm cho người ta khó có thể tiếp nhận rồi!

Ba người bọn họ,thân là cấp dưới trung tâm nhất của Thái tử điện hạ,bất quá xuất môn thời gian hai tháng, hôm nay liền thay đổi,Thái tử điện hạ anh minh bất phạm,cho tới bây giờ luôn bày mưu nghĩ kế tính trước kỹ càng,không biết bị cái gì kích thích,cư nhiên lại muốn thành thân với xú nữ nhân kia làm thê tử,nữ nhân kia mặt xấu thân thể lại phế vật, làm sao xứng đôi với nhân trung chi long,Thái tử điện hạ cao quý vô cùng a!

(nhân trung chi long:rồng trong loài người)

Ba người nhìn nhau,đều ở trong mắt lẫn nhau thấy được thần sắc kiên định...Không được,bọn họ nhất định phải nghĩ mọi biện pháp,đánh mất ý niệm như vậy trong đầu điện hạ!

Đừng nói kia nữ nhân đã cùng Tam hoàng tử đính hôn,hiện tại điện hạ nói lời này cũng quá muộn,sẽ làm cho người mượn có...Cho dù chưa đính hôn,căn bản điện hạ cũng không cần phải thú nữ nhân kia!

Một thân tử y đẹp đẽ quý giá,Sở Dật Phong ngọc thụ lâm phong đứng bên cửa sổ,hai tay đặt sau người,nhìn ba thủ hạ đắc lực chính mình can tướng,sắc mặt trở nên rất khó coi.

Nếu vừa rồi không phải hấn nhảy bén,chính mình ngồi ở đối diện bọn họ,chỉ sợ toàn thân đều bị phun rượu lên! Còn có...Bọn họ nói Y nhi là cái gì?Xú nữ? Dạ xoa? Còn buổi tối mỗi ngày gặp ác mộng?

Môi mông hoàn nỷ mím chặt chẽ,trong mắt tối đen hiện lên nồng đậm tức giận,hắn như thế nào chưa bao giờ biết,bọn họ nói chuyện cư nhiên lại độc như vậy! Khó nghe như vậy!

Híp mắt lại, nguy hiểm trùng mắt bọn họ nói: "Nhớ kỹ, về sau nàng cũng là chủ tử các người,là Thái tử phi,trong lai sẽ là hoàng hậu,hôm nay nói như vậy,ta không hy vọng về sau lại nghe được!"

Trong thanh âm trầm thấp tràn ngập từ tính hàm chứa nồng đậm cảnh cáo.

Chỉ cần nghĩ đến đến về sau Tàn Lạc Y nghe đến mấy câu nói này,trong đôi mắt nghịch ngợm linh động,liếm liếm vô cùng sẽ đông đầy tổn thương thông khổ cùng ủy khuất,trong lòng hấn liền căng thẳng.

"Điện hạ, ngài thật sự muốn thú xú nữ nhân kia?"

Tư Không Thần thấy bọn họ khuyên bảo cư nhiên không đánh mất ý niệm đột nhiên tới trong đầu Thái tử điện hạ,còn làm cho điện hạ tức giận,khó được khiển trách bọn họ...Kinh ngạc đến cảm đều thiếu chút nữa rơi trên mặt đất!

Bọn họ đi theo bên người điện hạ thời gian gần mười năm, cùng nhau đọc,cùng nhau tu luyện, sau lại cùng nhau tiến vào trong quân đội giết địch...Từng ngồi cùng bàn ăn cơm, cùng từng ngủ cùng giường,chưa từng nhìn thấy điện hạ tức giận như thế?

Huống chi là bởi vì một nữ nhân! Chẳng lẽ bọn họ không ở kinh thành hai tháng này, đã xảy ra chuyện tình gì bọn họ không biết đến?

Trong mắt hiện lên một chút tình quang sắc bén, nhìn nhìn Lâm Vân cùng Âu Dương Diệp bên cạnh đồng dạng kinh ngạc vô cùng liếc mắt một cái, ba người đồng thời quay đầu đem ánh mắt hướng tới Cung Ly đứng cạnh cửa.

Cung Ly nắm giữ ám vệ bên cạnh bệ hạ, là thủ lĩnh sở hữu ám vệ, bên người Thái tử điện đã xảy ra sự tình quan trọng gì, người rõ ràng nhất, chính là Cung Ly cùng Mạc Phong!

Cung Ly mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đứng thẳng tắp, đối với ánh mắt khác thường bọn họ phóng tới tựa hồ không hề có cảm giác.

"Tur Không Thần, lời vừa rồi ta nói ngươi không nghe rõ ràng sao?" Sở Dật Phong gặp Tur Không Thần cư nhiên làm lơ cảnh cáo của mình, lại xưng hô Tàn Lạc Y là xú nữ, ánh mắt nhìn hắn đột nhiên trở nên thập phần sắc bén.

Tur Không Thần trong lòng rung mình, không dám nói nữa.

Âu Dương Diệp thấy thế, nhìn không được nhỏ giọng nói thầm một câu: "Điện hạ, nàng vốn chính là xú nữ, khuôn mặt kia đều xấu đến mức không thể gặp người, cho dù chúng ta không nói, người trong toàn kinh thành thậm chí là toàn bộ Sở quốc, cũng biết a..."

"Phanh!"

Còn chưa nói xong, một cái chén trà liền hướng tới trên đầu hắn bay lại, bay sát qua bên tai hắn, đập thật mạnh vào vách tường phía sau hắn, vỡ vụn rơi xuống đất.

Âu Dương Diệp nhìn mảnh vỡ rơi trên đất, khiếp sợ há miệng thở dốc, vừa muốn mở miệng, Lâm Vân vội vàng kéo hắn, âm thầm hướng hắn nháy mắt.

Điện hạ hôm nay rõ ràng có chút không thích hợp, cư nhiên che chở Tàn Lạc Y như thế... Có chút lời nói, vẫn là chờ bọn hắn đem sự tình hỏi thăm rõ ràng lại khuyên cũng không muộn.

Sở Dật Phong nhìn về mặt ba người Lâm Vân rõ ràng khiếp sợ kinh ngạc, khoé môi từ trước tới nay luôn mang ý cười mím chặt, không nói gì, đứng ở bên cửa sổ đưa mắt trông về phía xa.

Qua bốn tháng nữa, chính là thời gian ngư ban hôn lễ... Trong khoảng thời gian này, hắn đã âm thầm xuất thủ vài lần, thậm chí đem Đồ Ngữ Diệp nguyên bản còn không biết việc này, ở xa ở vạn dặm trở về, nhưng Tam đệ hắn, vẫn như cũ không có ý tứ giải trừ hôn ước!

Chỉ cần tương tượng đến nếu hắn không thể thành công xử lý việc này, đem động phòng hoa chúc, chuyện tình Tàn Lạc Y không phải tám thân xử nữ, tất nhiên không giấu được... Trong lòng hắn liền trở nên buồn bực không thôi.

Hơn nữa đến lúc đó, thậm chí Tàn Lạc Y còn có thể giống như dưới thân chính mình, ở dưới thân Sở Dật Tu thở gấp than nhẹ..... Hắn càng có một cỗ xúc động đặc biệt muốn giết người!

Âm thầm thở dài một hơi, sớm biết như thế, ở thời điểm lúc trước phụ hoàng tìm chính mình thương lượng, hắn nên kiên quyết phản đối cửa hôn nhân này mới phải!

Chỉ đồ thừa hắn đối với Trần Nam Vương Tàn Lăng Vân rất có tin tưởng.

Hơn một năm này, bọn họ ở trong quân tâm đầu ý hợp, tin tưởng thương thức lẫn nhau, biết hắn không phải loại người vì lợi ích chính mình, mà không để ý đại cục, càng biết hắn thập phần lo lắng chung thân đại sự tiểu nữ nhi Tàn Lạc Y...

Tu vị Tàn Lăng Vân rất cao, sau khi phong thành Trần Nam Vương, hoàng thất cùng Tàn gia liên hôn, là do phụ hoàng muốn tiến thêm một bước củng cố quan hệ Sở gia cùng Tàn gia, dù sao Võ thánh, ở trên đại lục này tuyệt đối cường giả.

Ánh mắt từ trên bầu trời xanh thăm thu hồi lại, thân ảnh quen thuộc ngoài Tiên Linh phường hấp dẫn hắn chú ý, nhú mi nhìn lại, cư nhiên là Sở Dật Tu.

Đứng ở bên cạnh hắn, còn có hai huynh đệ Đồ gia, Đồ Lãnh Dạ, Đồ Lãnh Mặc. Theo phương hướng hắn nhìn qua, ngoài ý muốn phát hiện bọn họ cư nhiên đều như có như không nhìn chăm chú vào một đạo thân ảnh đã đi xa...

Sở Dật Phong hừ nhẹ một tiếng, bên môi gợi lên một chút ý cười mỉa mai, chỉ là ý cười chưa đạt tới đáy mắt, đệ đệ của hắn, hồng nhan biết đến cũng không ít... Nữ nhân này, hắn cũng là một trong những hồng nhan của hắn đi!

Nghe nói lúc trước, thời điểm vừa mới biết được phụ hoàng đem Tàn Lạc Y tứ hôn cho hắn (Sở Dật Tu), hắn (Sở Dật Tu) cực kỳ bất mãn... Không nghĩ tới hiện tại, lại chế tạo ra cơ hội, hắn cư nhiên không có ý định từ hôn, thật sự là ý vị sâu xa!

Trần Nam Vương phi.

Một loại cảm giác bị nhìn trộm, làm cho Tàn Lạc Y đột nhiên từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, phượng mâu mờ to, lại đột ngột gặp một đôi con ngươi đen nhánh, lông tơ trên người nhất thời dựng đứng, thiếu chút nữa khiến trách ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 50: Giải thích khó hiểu

Editor:HamNguyet

Ngân quang xuyên thấu qua cửa sổ thần nhiên chiếu vào,nàng rõ ràng nhìn đến,một nam tử hắc y thân hình cao lớn thon dài đang đứng bên giường của nàng,từ trên cao nhìn xuống nàng,ngồi quan tâm thúy,mây kiêu chéch lên,trong con ngươi đen lạnh như băng lại mang theo tà tử hồ hững,toàn thân cao thấp lại tản ra một cỗ khí phách rung động lòng người.

Đoan Mộc Trường Thanh!

Đầu tiên nhìn đến ánh mắt nam nhân này,trực giác Tần Lạc Y cho rằng việc làm chính mình bị bại lộ, không nghĩ tới đã dịch dung,mà vẫn bị hắn tìm tới cửa...

Phút chốc ngồi thẳng dậy,dựa lưng vào đầu giường,đem chân kéo che kín nội y mỏng đơn bạc (*bộ đồ màu trắng mỏng mặc trong như xem trên TV đó*),về mặt lạnh lùng cảnh giác trừng mắt hắn,trong lòng còn tồn tại một tia may mắn,quát khê nói: "Người là ai,xông vào vương phủ muốn làm gì?"

Một bên nói chuyện một bên trong lòng mặc niệm pháp quyết vận công,làm cho linh lực trong đan điền rất nhanh bắt đầu vận chuyển.

Con ngươi Đoan Mộc Trường Thanh thâm thúy u ám nguy hiểm hip lại,ánh mắt sắc bén hồ hững đánh giá thần sắc nữ tử trên giường bọc chăn bình tĩnh lại có chút quỷ dị.

Khuôn mặt thanh tú điểm lệ,da thịt mịn nhẵn nõn nà,ở dưới ánh trăng nhàn nhạt,lóe ra ánh sáng trong suốt,mây tựa trắng non,lông mi nồng đậm khiến cho cặp phượng mâu sâu thẳm kia càng thêm có thần,mái tóc tối đen rối tung trên đầu vai,làm nổi bật khuôn mặt mỹ lệ của nàng càng phát ra quyến rũ mê người.

Tuy rằng nội y trên người,bị chặn che lấp,nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn đến xương quai xanh tinh xảo trên cổ thon dài của nàng,còn có ngực hơi hơi phập phồng...

Mâu quang chột koe,trong mắt Đoan Mộc Trường Thanh hiện lên một chút trào phúng mỉa mai,cho dù là hắn không thừa nhận cũng không được,Tần Lạc Y rất đẹp,so với những nữ nhân hắn từng gặp qua đều đẹp hơn!

Nữ nhân như vậy cư nhiên là đệ nhất xú nữ Sở quốc?

Thật sự là chê cười!

Bất quá Tần Lạc Y đẹp hay xấu đều cùng hắn không có nửa điểm quan hệ,nguyên nhân nàng che dấu dung mạo chân thật chính mình cũng cùng hắn không có quan hệ gì,hiện tại hắn muốn tới nơi này,là muốn trước khi rời đi tự mình đến xác nhận một lần.

Thời điểm ban ngày nhìn đến nữ nhân này,luôn ảm ảm cảm giác quen thuộc,tựa như chính mình từng gặp qua nàng,mấy ngày nay,toàn bộ kinh thành cũng bị hắn phái người đi điều tra rõ ràng,thậm chí bao gồm cả bên trong hoàng cung...Nhưng vẫn không tìm được bóng dáng nữ nhân chết tiệt kia!

Thật vất vả mới đụng tới một người làm cho tâm hắn sinh ra cảm giác khác thường,hắn tự nhiên không nghĩ dễ dàng buông tha,đặc biệt thời điểm nghe được Vô Ngân trở về nói, nàng cư nhiên chính là xú nữ kinh thành Sở quốc tiếng tăm lừng lẫy! Điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là thuật dịch dung...

Đáng tiếc hắn thất vọng rồi.

Khuôn mặt trước mắt này, vô luận như thế nào cũng cùng nữ nhân đánh lén hắn ngày đó cũng liên hệ không dây nối, hơn nữa...Xem bộ dáng nàng hiện tại,nàng rõ ràng còn tu luyện có linh lực! Hơn nữa là tu vi luyện khí kì nhị giai đỉnh!

Nữ tử ngày đó,hắn tự mình thử qua,trong cơ thể ngay cả một chút linh lực cũng không có,nếu không phải như thế, từ lúc khoảnh khắc nàng nhào vào trong xe hắn,hắn đã sớm phát tay chụp chết nàng! Căn bản không có khả năng đến gần bên cạnh hắn.

Ngăn ngắn thời gian nửa tháng,cho dù là thiên tài thiên phú tu luyện vô cùng tốt,cũng không có biện pháp từ không hề có linh lực tu luyện đến luyện khí kì nhị giai đỉnh!

Tần Lạc Y cũng không phải nàng...Nghĩ đến đây,lãnh ý trong mắt hắn càng sâu, không để ý đến thanh âm Tần Lạc Y chất vấn,đột nhiên xoay người như làn khói nhẹ phóng ra ngoài.

"Hỗn đản!"

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn phương hướng hắn biến mất, chớp chớp phượng mâu,thấp giọng nói ra tiếng.

Đoan Mộc Trường Thanh...

Hắn đây là ý tứ gì? Hắn nhận ra nàng nên đến đây hay chỉ là hoài nghi mà thôi?

Dựa ở trên giường nửa ngày cũng không nghĩ không ra được nguyên do, bị hắn dọa một trận như vậy, cũng không còn buồn ngủ, dứt khoát khoác y phục đứng dậy, ngồi ở trước bàn trang điểm.

Trong gương loáng thoáng chiếu rọi ra một gương mặt tuyệt mỹ.

Tần Lạc Y vươn ngón tay trắng nõn vỗ ở trên mặt, thì thào tự nói: "Xem ra dịch dung trên mặt, ngay cả buổi tối cũng không thể tẩy a, ngày nào đó hai nha đầu kia, hoặc là người khác chạy vào, có thể bắt gặp!"

Ngoài cửa sổ một đạo bóng đen mờ ảo chợt lóe mà qua.

Tần Lạc Y hoàn toàn không nhận thấy được, xuất ra một viên dạ minh châu đến, chiếu vào gương, đem cao dịch dung đồ tươi như son, điểm ở trên mặt, sau một lát, khuôn mặt nguyên bản mình điểm tuyệt mỹ, nháy mắt hiện lên không ít vết mẩn đỏ.

Cẩn thận nhìn chăm chăm khuôn mặt trong gương, khoe môi Tần Lạc Y gọi lên tươi cười vừa lòng, đem hết thấy trên bàn thu thập tốt, vỗ vỗ tay, lại một lần nữa lên trên giường nằm xuống.

Đoan Mộc Trường Thanh nguyên bản sớm đã rời đi lại ẩn thân ở một góc ngoài phòng... Theo phương hướng hắn đứng thẳng, có thể rõ ràng nhìn đến hết thấy trong phòng Tần Lạc Y.

Có chút đam chiêu nhìn những vết mẩn đỏ trên mặt Tần Lạc Y, cuối cùng hiểu được xú danh Tần Lạc Y là như thế nào, trong lòng vốn dĩ còn có một tia nghi ngờ, lúc này đã hoàn toàn đánh mất.

Cao dịch dung màu đỏ kia, hoàn toàn chính là chu sa bình thường nhất mà thôi, đưa tay lau một cái sẽ mờ đi... Hắn là Tần Lạc Y không có thuật dịch dung cao thâm gì.

Nơi xa truyền đến nhàn nhạt linh lực dao động, có người hướng tới phương hướng hắn đến đây.

Thân hình Đoan Mộc Trường Thanh vừa động, lại một lần nữa hoàn toàn biến mất tại chỗ, trong thời gian chớp mắt liền ra khỏi vương phủ... Xem ra hắn tìm lắm phương hướng, nữ nhân kia, hẳn là không phải người kinh thành.

Tần Lạc Y vừa mới nằm xuống ngủ tiếp, phút chốc cảm thấy trong phòng lại nhiều thêm một người, trong lòng rung mình, còn tưởng rằng Đoan Mộc Trường Thanh đi mà quay lại, mở mắt ra đến, lại phát hiện đứng ở trong phòng nàng là một đạo thân ảnh tử sắc thon dài.

Sở Dật Phong!

"Thái tử điện hạ, nửa đêm, người chạy đến nơi này của ta làm cái gì?" Trong lòng Tần Lạc Y không hồn giận, lại một lần nữa bực chán ngồi dậy, phương hướng mầu lạnh lưng trùng mắt nhìn hắn nói.

Khoe môi Sở Dật Phong mỉm cười, nhìn khuôn mặt nàng giận dữ, còn có trên mặt nàng nhàn nhạt ửng đỏ, tao nhã tiêu sái lại đây, trong mắt lộ vẻ tà tứ mỉa hoặc: "Y nhi, một ngày không gặp, như cách ba thu, chúng ta vài ngày không gặp, ta nhớ người!"

Thanh âm tao nhã mê ly, phảng phất như thiên âm.

Vừa nói chuyện một bên thập phần tự nhiên ngồi xuống bên mép giường nàng, thân mình hơi hơi nghiêng về phía trước, cách Tần Lạc Y khá gần, thậm chí gần đến mức Tần Lạc Y có thể ngửi được hương long tiên hương thân nhiên trên người hắn.

Khoe mắt Tần Lạc Y không nhịn được

co rút.

Nam tử trước mắt này cười đến lưu manh phong lưu, nàng như thế nào cũng vô pháp liên hệ một chỗ cùng người trong truyền thuyết tuấn lãng như ngọc, khiêm tốn nổi bật, mọi người sùng bái-- Thái tử Sở Dật Phong!

"Thái tử điện hạ, người đi nhanh đi, nơi này chính là vương phủ, người tiến vào như vậy, kinh động hộ vệ vương phủ sẽ có phiền toái lớn!" Tần Lạc Y hơi hơi lui về phía sau một chút, nhắc nhở hắn nói.

Sở Dật Phong cười nhẹ ra tiếng, thân mình nghiêng thêm, lại lần nữa kéo gần khoảng cách hai người, hai mắt nhìn trên mặt nàng, trêu tức nói: "Y nhi, người đang lo lắng ta sao?"

Tần Lạc Y tà nghệ liếc mắt hắn một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: "Ta đang lo lắng cho chính mình."

Hai người cách nhau thân cận quá, vừa rồi trên mặt nàng vẽ loạn lên, sợ Sở Dật Phong nhìn ra sơ hở, Tần Lạc Y đưa tay đem khăn lụa trắng đặt bên cạnh gối cầm ở trong tay, động tác nhanh nhẹn liền hướng trên mặt mang đi.

Trong mắt Sở Dật Phong chợt loé lên thương tiếc rồi biến mất.

Xuất thủ như gió,rất nhanh chặn lại bàn tay mềm mại trắng nõn như ngọc của nàng,đem khăn lụa trắng từ trong tay nàng cầm xuống,nàng cầm nàng tinh xảo lên,cúi đầu nói: "Đừng che,Y nhi,để cho ta hảo hảo nhìn xem ngươi."

Tần Lạc Y âm thầm thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Nghiêng đầu né qua khuôn mặt tuần tú của hắn càng ngày càng gần,khoảng cách hai người bọn họ thật sự quá thân cận,hoi thờ Sở Dật Phong thờ ra nóng rực,tất cả đều phun trên mặt nàng.

Sở Dật Phong thấy nàng trốn tránh chính mình,đầu tiên là muốn dùng khăn lụa trắng che mặt,sau đó lại nghiêng đầu,tránh đi chính mình nhìn thẳng,hiển nhiên là không nghĩ để cho chính mình nhìn đến khuôn mặt của nàng.Trong lòng thương tiếc càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Dây dưa

Editor:HamNguyet

Trên tay hơi hơi ra sức,đem khuôn mặt Tần Lạc Y nghiêng đi đối mặt với chính mình,ánh mắt tối đen sáng quắc,nhìn phượng mâu của nàng,lại lần nữa mở miệng: "Y nhi,ngươi đừng lo lắng,về sau,ta sẽ tìm đại phu tốt nhất cho ngươi,nhất định sẽ đem mặt của ngươi chữa khỏi!"

Tần Lạc Y nao nao,nhìn khuôn mặt hắn tuần tú có vẻ thập phần thật sự,trong phượng mâu lóe ra thủy quang liễm diễm,nhếch môi nở nụ cười:"Mặt của ta...Dù cho đại phu đến đây,cũng trị không hết!"

Đây là lời nói thật,mười mấy năm qua,Tần Lăng Vân đối với mặt của nàng,phí không ít tâm tư.

Sở Dật Phong nhìn bộ dáng nàng lo lắng,còn tưởng rằng nàng miễn cưỡng cười vui,mím môi nghiêm mật nói: "Y nhi,ta nói sẽ chữa khỏi mặt của ngươi,liền nhất định sẽ,ngươi phải tin tưởng ta!Trước kia đại phu xem cho ngươi không tốt,là do bọn hắn không có bản lĩnh,ngươi phải biết rằng, trên Thánh Long đại lục có không ít ẩn sĩ lợi hại,có bọn họ xuất thủ,nhất định sẽ chữa khỏi mặt của ngươi."

Nghe thanh âm hắn trầm thấp kêu gọi,một tia cảm giác khác thường ở trong lòng Tần Lạc Y lướt qua,bất quá lại rất nhanh bị nàng dứt bỏ, tựa tiểu phi tiêu nhìn hắn nói: "Trị không hết cũng không có quan hệ,mười mấy năm qua,dù sao ta cũng quen."

Sở Dật Phong thấy,nhìn không được dùng sức nhéo nhéo cằm của nàng,tiến gần nàng thêm một,mặt trầm xuống cổ tình tức giận nói: "Cur nhiên không tin ta,nên phạt!"

Rất nhanh cúi đầu ở trên thái dương nàng in lại một nụ hôn,sau đó lại đi tìm môi đỏ mọng của nàng.Không muốn thừa nhận,cũng không thể không thừa nhận,từ sau khi bọn họ thân cận da thịt,hắn lúc nào cũng luôn khát vọng nàng.

Trước hết muốn thủ nàng,là vì chính mình đoạt đi trình tiết của nàng,hắn tự nhiên nên phụ trách mới phải,chính là bất tri bất giác,cái loại cảm giác bị bắt phải phụ trách lại phai nhạt,trong lòng không tự chủ được đối với nàng vương vấn,thậm chí không thể dễ dàng tha thứ người khác đối với nàng khinh miệt cùng bất kính.

Buổi tối hôm nay,phụ hoàng đem Trần Nam Vương lưu tại hoàng cung,chuẩn bị xúc tất trường đàm,sau khi hắn từ trong cung đi ra,trong lòng liền dâng lên một chút khát vọng khác thường.

(xúc tất trường đàm: Đầu gối sát nhau,chi sự ngồi gần nhau,ý nói bạn bè rất thân thiết.)

Hắn muốn gặp nàng!

Mấy ngày nay,không nhìn thấy nàng,hắn cảm thấy trong lòng vắng vẻ,cái loại cảm giác trống trải,chi có nhìn thấy nàng mới có thể thỏa mãn...Cho nên không hề ý dèm đã khuya,hắn cẩn thận tránh khỏi hộ vệ trong vương phủ,vào Ánh Tuyết viên của Tần Lạc Y.

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên giạt mình,không nghĩ tới hắn lại đột ngột hôn nàng,dưới tình thế cấp bách,nàng chỉ có thể né qua một bên khiến nụ hôn của hắn dừng trên thái dương nàng,không muốn để hắn tiếp tục hôn xuống môi nàng.Sở Dật Phong hôn được đến môi nàng liền bắt nạt,lại lần tiến lên lần nữa,tìm kiếm môi của nàng.

"Ngô! Sở Dật Phong,mngươi làm cái gì,ngươi mau thả ta ra!"

Tần Lạc Y một phen né tránh,sợi tóc trở nên hỗn độn,chấn bọc xung quanh người cũng bất tri bất giác trượt xuống dưới không ít,bên môi thờ gấp,ánh

mất ảo não giận dữ. Thân mình Sở Dật Phong nguyên bản ngồi ở trên mép giường, cũng không biết từ khi nào, mưng nhien nằm trên người nàng, tư thế hai người ái muội đến cực điểm.

Nhìn nữ tử dưới thân toàn thân tản ra một cỗ phong tình quyến rũ mê người, trong ánh mắt Sở Dật Phong sắc biến hiện lên một chút u quang sáng quắc.

Nguyên bản nộ hôn này chỉ lướt qua rồi thôi, cũng không nghĩ đến hai người hiện tại cư nhiên ái muội dây dưa cùng nhau như thế, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hương thơm trên người nữ tử bay vào chóp mũi hắn, khiến cho trong lòng hắn nguyên bản áp lực khát vọng, đột nhiên liền có áp lực khó kiềm chế, thậm chí hung hăng đem nàng đặt ở dưới thân chính mình, yêu thương một phen.

Cho nên, tuy rằng nghe được Tần Lạc Y quát nhẹ, hắn không chỉ không buông ra nàng, ngược lại đem nàng cuốn lấy càng nhanh, trong mắt lóe ra dục vọng cực nóng thập phần rõ ràng. Tần Lạc Y âm thầm thấp giọng hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lãnh ý chợt lóe rồi biến mất.

Hiện tại thân thể hai người gắt gao dán tại cùng nhau, nàng tự nhiên phát hiện thân thể Sở Dật Phong biến hoá rõ ràng. Nam nhân chết tiết này, nửa đêm không ngủ được, chạy đến Trần Nam Vương phủ, chính là tới tìm nàng vui vẻ sao?

Hắn đem nàng trở thành là cái gì?

Uổng cho nàng vừa rồi còn đối với hắn trịnh trọng muốn tìm người chữa khỏi khuôn mặt của nàng có một tia cảm động... Không nghĩ tới hắn cư nhiên là người như thế! Lại nói như thế nào, nàng hiện tại cũng là nữ nhân trên danh nghĩa của đệ đệ hắn, hắn liền một chút cổ kị cũng không có?

Lúc trước cùng hắn một chỗ, bất quá là vì mị được mà thôi, mà hiện tại, hắn đem chính mình coi như cái gì? Muốn làm cảm thú sao? Chẳng lẽ nữ nhân Đông cung còn chưa đủ để cho hắn làm cảm thú?

Càng nghĩ càng giận, trong lòng không hề chần chờ, bàn tay mềm vừa động, liền nắm vào cổ tay Sở Dật Phong. Sở Dật Phong tâm đang thần trí chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, một chốc kia đột nhiên toàn thân đều không có khí lực. Tần Lạc Y nhân cơ hội từ dưới thân hắn chui ra, nhảy xuống giường, rất nhanh cầm y phục mặc vào người.

Sở Dật Phong ngốc lảng một trận, ngồi dậy, ánh mắt tối đen sắc bén dừng trên thân thể nàng. Đáy mắt kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất, tay chống cằm, nhìn Tần Lạc Y đã mặc xong y phục chỉnh tề nói: "Y nhi, lại đây!"

Thanh âm có chút khàn khàn, mang theo dục vọng chưa dứt.

Tần Lạc Y khẽ nhếch cằm, đáy mắt nửa mai chợt lóe rồi biến mất, mkhỏe môi lại cong lên ý cười sáng lạn, chính là ý cười không đạt tới đáy mắt: "Thái tử điện hạ, người đi đi, nơi này hắn không phải là địa phương người nên đến!"

Sở Dật Phong gọi lên khỏe môi, lộ ra ý cười điên đảo chứng sinh, chậm rãi ngồi dậy, đưa tay chụp tới muốn đem Tần Lạc Y kéo vào trong lòng. Thân mình Tần Lạc Y vừa động, liền tránh ra, hắn ý trong mắt càng sâu: "Thái tử điện hạ, thỉnh người tự trọng!"

Trong mắt Sở Dật Phong hiện lên một chút không vui, dờ khóc dờ cười nói: "Ta nơi nào không tự trọng? Ân, lại đây, người hảo hảo nói cho ta xem!"

Vừa nói chuyện, một bên rút cục từ trên mép giường đứng lên, hình dáng so với nàng còn cao hơn một cái đầu, làm cho Tần Lạc Y nháy mắt cảm nhận được một cỗ áp lực khác thường đánh úp lại.

"Khuya khoắt giống như hái hoa tặc chạy đến trong phòng người khác, chẳng lẽ người còn có tự trọng sao?" Tần Lạc Y hừ nhẹ một tiếng, tà nghệ liếc mắt hắn một cái trào phúng nói.

Sở Dật Phong bị nàng sinh khí. Tự mình nhớ nàng, không khống chế được khuya khoắt muốn tới gặp nàng một chút, không nghĩ tới ở trong mắt nàng liền đem hắn cùng hái hoa tặc trộm hương trộm ngọc đánh đồng!

Khỏe môi gọi lên một chút mỉm cười hương vị thập phần xâm lược: "Nói vậy cũng được, nếu làm hái hoa tặc, như thế nào cũng phải làm ra chuyện tình giống hái hoa tặc mới được!"

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên xuất thủ, đem Tần Lạc Y trước mặt gắt gao kéo vào trong lòng chính mình, môi nóng rực liền hướng tới trên mặt nàng hạ xuống. Tần Lạc Y vội vàng quay đầu đi lần nữa, trên mặt nàng nhiều vết mẩn đỏ như vậy, nam nhân này cũng không cảm thấy ghê tởm, cư nhiên không quan tâm hôn xuống dưới như vậy!

Thấy nàng né tránh, Sở Dật Phong càng thêm giữ chặt, Tần Lạc Y lui không thể lui, tránh cũng không thể tránh, cuối cùng môi nàng cũng bị hắn vừa vịn hôn xuống. Một hồi lâu Sở Dật Phong mới lưu luyến buông nàng ra.

Phượng mẫu Tần Lạc Y tối đen hiện lên ánh lửa, Sở Dật Phong thấy vậy, cúi đầu nở nụ cười: "Y nhi, đừng nhìn ta như vậy, bằng không... Một lát ta làm ra sự tình gì, ta cũng không dám cam đoan."

Chính là vừa rồi, hắn dùng toàn khí lực, mới đưa môi từ trên môi nàng dời đi. Tần Lạc Y khỏe miệng co rút... Hắn nếu không buông chính mình ra, nàng sẽ làm ra sự tình gì, nàng cũng không dám cam đoan!

Dời ánh mắt, không hề nhìn khuôn mặt hắn ít khi cười đến yêu nghiệt.

Sở Dật Phong nâng cằm lên, không cho ánh mắt nàng tránh né rồi đi: "Tốt lắm, Y nhi, đừng cùng ta giận dỗi, ta nói rồi ta nhất định sẽ thú người... Ta sẽ thú

ngươi làm Thái tử phi của ta!"

Nghĩ đến bộ dáng chính mình vừa rồi, quả thật có chút không kiềm chế được, không khỏi mở miệng lần thứ hai đối với nàng hứa hẹn, nếu không phải đem nàng trở thành thê tử tương lai của hắn, hắn như thế nào cũng không có khả năng làm ra sự tình hoang đường nửa đêm sấm nhập khuê phòng nữ tử!

(Tức cháp sau là nữ chủ dần dần hiển lộ hình dáng rồi nha!!!)

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Hiển lộ chân dung

Editor: HamNguyet

Tần Lạc Y cắn răng hừ nhẹ: "Ngươi muốn thú... Ta cũng không nói giả!"

Sở Dật Phong nghe vậy, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại: "Y nhi, về sau ta không muốn nghe lại lời nói như vậy, thân thể của nàng đều cho ta, ngươi không gả cho ta, còn muốn gả cho ai?"

(Giờ t sẽ chuyển dần cách xưng hô của Sở Dật Phong đối với Tần Lạc Y là ta-nàng nhé! Xưng hô như vậy mới tình cảm, vì giờ Sở Dật Phong cũng đã yêu thích Tần Lạc Y rồi!!!)

Trào phúng trong mắt Tần Lạc Y chợt lóe rồi biến mất. Bất quá là một tầng màng mà thôi: "Ai ta cũng sẽ không gả!"

Sở Dật Phong cho rằng nàng nói như vậy chỉ là sinh khí mà thôi, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, trong lòng trĩu nặng càng sâu. Vươn ngón tay ra, ở trên mặt nàng dùng sức捏捏: "Nha đầu ngốc, nói cái gì ngốc vậy!"

Tần Lạc Y nhìn đến trên ngón tay hắn dính một chút đỏ sẫm, trong lòng thầm kêu không xong!

Đoan Mộc Trường Thanh vừa rồi tiến vào vương phủ, hiển nhiên là đối với nàng có điều hoài nghi, vì làm cho hắn hoàn toàn hết hy vọng, nàng xuất ra loại chu sa dịch dung khác, cùng ngày thường bất đồng... Nhưng chu sa này, nếu dùng sức quá mạnh, sẽ mờ nhạt đi!

Ngần tính vạn tính, không tính đến Sở Dật Phong cư nhiên đêm nay cũng nổi điên chạy đến đây!

Sở Dật Phong tự nhiên cũng chú ý tới trên ngón tay dính vệt màu khác thường, đồng tử co rút lại, giờ tay lên, đặt trước mắt chính mình: "Đây là cái gì?"

Vừa nói chuyện, một bên nghi hoặc liếc xéo hướng Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y biết hôm nay bại lộ là chuyện không thể tránh, ngược lại trấn định xuống dưới, nháy mắt không chút hoang mang nhìn hắn cười nói: "Trên tay ngươi là thứ gì, ta như thế nào biết?"

Sở Dật Phong hừ nhẹ một tiếng, vươn hai tay ra, đem đầu của nàng đầu gối gao giữ chặt, nhìn theo ánh trăng ngoài cửa sổ, dùng sức bắt đầy chà lau.

"Ai, ngươi nhẹ một chút!"

"....."

"Đau chết ta!"

"....."

"Sở Dật Phong, ngươi nhanh lên buông tay!"

Khoé môi Sở Dật Phong hàng năm mang cười, hai tròng mắt híp lại, dùng sức chà lau trên mặt của nàng, đối với nàng áp lực hô nhỏ mắt điếc tai ngơ. Rất nhanh, vết mẩn đỏ trên mặt Tần Lạc Y đã bị chà lau sạch sẽ, hé ra khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ.

Cuối cùng Sở Dật Phong cũng buông lỏng tay ra, trong mắt có kinh diễm chợt lóe rồi biến mất, tuấn nhan lập tức trở nên băng hàn, ánh mắt hẹp dài trừng mắt nàng nói: "Tần Lạc Y, ngươi có phải nên cùng ta giải thích một chút không?"

Tần Lạc Y cảm thấy da mặt trên mặt đều bị hắn cọ sát một tầng, trong nóng rực mang theo đau đớn, giận dữ trừng mắt nhìn hắn một cái, hừ nói: "Giải thích cái gì, không phải ngươi đều đã thấy được sao?"

Vừa nói một bên nhin không được lấy tay xoa xoa mặt, thật sự đau quá!

Sở Dật Phong chán nản.

Uổng hán luôn lo lắng cho nàng,hôm nay càng bởi vì nàng còn cùng Tư Không Thần bọn họ phát ra một chút tính tình,càng hạ quyết tâm,vì không để nàng sống tự ti dưới ánh mắt của thế nhân,mặc kệ dùng biện pháp gì,cũng muốn đem mặt của nàng chữa khỏi!

Ai biết hết thầy đều là giả!Mặt của nàng căn bản là không có việc gì! Hết thầy đều là hán tự mình đa tình!Càng nghĩ càng phát hỏa,ánh mắt dài nhỏ nhìn Tần Lạc Y,không thể ức chế được ánh lửa trong mắt càng nóng.

Nữ nhân chết tiết,trêu đùa hán tốt lắm sao?Thật muốn đem nàng bắt lại, hung hăng đánh vào mông nàng một chút!

Ánh mắt hán phần nộ vọng tiến vào trong phượng mâu liễm diễm nhưng lạnh lùng của nàng: "Vi cái gì? Vì cái gì muốn đem mặt mình che lại?"

Hán hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Tần Lạc Y lui lại hai bước rời khỏi bên người hán,tự giác an toàn,không hề bị hơi thở hán áp chế,mới tựa tiểu phi tiểu nói: "Bản thân trưởng thành thiên sinh lệ chất,mỹ diễm vô song,chim sa cá lặn,bể nguyệt tu hoa.. Vì không để người khác cảm thấy tự ti,đương nhiên phải che dấu lại."

Sở Dật Phong trừng mắt nàng, dờ khóc dờ cười: "Người cũng thực không e lệ,da mặt thực dày,có người tự khen chính mình như vậy sao?"Nhìn tiểu nhan của nàng,tức giận trong lòng lại tiêu không ít.

"Đây là sự thật, ta có cái gì phải e lệ?" Tần Lạc Y cong môi, cười đến thập phần tự tin.

Sở Dật Phong nhủ mi tâm, cẩn thận nhìn kỹ nàng.Da thịt trắng nõn da trong suốt,hai tròng mắt đen nhánh sáng ngời như tinh tú,mày liễu cong cong,môi đỏ mọng diễm diễm,đẹp giống như từ trong họa bước ra.

Trong lòng có chút gợn sóng,ngoài miệng lại nói: "Quý linh tinh!"

Lại nhìn ngón tay,để sát vào chóp mũi người người,lại nói: "Chu sa dùng nhiều sẽ ảnh hưởng đến làn da,về sau đừng dùng tiếp,vài ngày nữa ta mang cho nàng một chút cao dịch dung tốt nhất đấy,loại cao dịch dung này không dễ bóc ra,không dễ dàng bị người phát hiện."

Cho tới bây giờ đều không nghĩ đến, trên mặt Tần Lạc Y không còn vết mẩn đỏ lại tuyệt mỹ như vậy,thậm chí ngay cả nữ nhân trong hoàng cung,cũng không có người nào có thể so được với nàng.

Làm cho hán có một cỗ xúc động muốn đem nàng dấu đi.

Hán không dám tưởng tượng,nếu chân diện thật của nàng bị bại lộ,sẽ tạo ra oanh động lớn cỡ nào!

Đức quý phi vẫn đối với Hoàng Thượng đem Tần Lạc Y tứ hôn cho nhi tử Sở Dật Tu của nàng thập phần bất mãn,thánh chỉ ban xuống đã được thời gian hai tháng,nàng còn không hết hy vọng,thường xuyên thổi gió thoảng bên tai muốn cho Hoàng Thượng thay đổi chủ ý.

Nếu bị nàng biết được trên mặt Y nhi sạch sẽ,căn bản không có vết mẩn đỏ này...Nàng khẳng định sẽ ước gì nhi tử chính mình có thể lấy nữ nhi Trần Nam Vương làm thê tử,nói vậy,hán muốn cho bọn họ giải trừ hôn ước,chỉ sợ cũng càng phiền toái!

Buổi sáng ngày hôm sau thấy Tạ Như Yên,Tần Lạc Y mới biết được,phụ thân chính mình--Trần Nam Vương Tần Lăng Vân,đem qua ở lại hoàng cung một đêm chưa về...Trách không được lá gan Đoan Mộc Trường Thanh cùng Sở Dật Phong lớn như vậy,cư nhiên dám một mình tiến vào vương phủ!

Của hồi môn đã chuẩn bị không sai biệt lắm,Tạ Như Yên mặc dù vội vã,lại cả ngày đều là tươi cười đầy mặt,cao hứng ra mặt.

Tần Lạc Y thấy,trong lòng thực tại có chút áy náy hoảng hốt,bởi vì nàng biết,Tạ Như Yên mặc dù vội vã nhưng cũng rất vui vẻ...Nhưng nàng căn bản không có khả năng gả cho Sở Dật Tu!

Buổi tối,thừa dịp Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên đều ở,nàng ả ả nói ra tiếng lòng chính mình,nàng muốn thử xem xem,có thể xuống tay từ chỗ Tần Lăng Vân hay không,đem hôn ước giải trừ.Nhưng nàng xem ra,Sở Dật Tu sở dĩ muốn thú nàng,một xú nữ nổi danh Sở quốc,đa phần là vì nàng có một phụ thân cường đại.

Khả năng muốn cho Sở Dật Tu chủ động giải trừ hôn ước không lớn,nếu Sở Dật Tu không nghĩ thú nàng,cũng sẽ không để cho thánh chỉ ban xuống hơn hai tháng rồi vẫn không có động tĩnh.

Tạ Như Yên rõ ràng lấp bấp kinh hãi,nhìn chăm chăm nàng vài lần,lập tức cười mắng nàng nói: "Người đứa nhỏ này,nói cái gì vậy,trai lớn cưới vợ,gái lớn gả chồng,ngươi đã trưởng thành,cho dù nương luyến tiếc ngươi,cũng không thể vĩnh viễn đem ngươi giữ lại vương phủ a!"

"Ha ha,Y nhi,trước kia ngươi không phải thực thích Tam hoàng tử sao,như thế nào hiện tại lại không nghĩ gả cho?"Trong mắt Tần Lăng Vân lóe ra quang mang sung nịch.

"Chuyện trước kia...Ta đều đã quên!" Tần Lạc Y sờ sờ mũi,lẩm bẩm nói.Thích Tam hoàng tử Sở Dật Tu,là Tần Lạc Y bản chủ,còn nàng đối với Tam hoàng tử kia một chút cũng không để ý.

Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên bật cười.

"Chỉ là người tạm thời quên đi mà thôi, Hoa thái y không phải đã nói sao, chỉ cần người thường xuyên tiếp xúc với những người quen thuộc, rất nhanh có thể đem sự tình trước kia nhớ lại." Tần Lăng Vân khuyến nài.

Nữ nhi của hắn vẫn luôn tự ti, hắn đều biết đến, hơn nữa vẫn luôn yêu thích Tam hoàng tử, lúc trước Hoàng Thượng đưa ra quyết định tứ hôn, hắn nguyên bản chuẩn bị từ chối, hoàng gia mặc dù tốt, cũng không nhất định là địa phương tốt để nữ nhi chính mình quy túc.

Bất quá trước khi cự tuyệt, hắn vẫn cố ý dò hỏi ý tưởng của nàng... Nhớ tới ánh mắt nàng lúc ấy thập phần cao hứng, Tần Lăng Vân âm thầm thở dài một hơi. Thật không nghĩ tới, sau khi đụng phải đầu, nữ nhi đều quên hết thảy, ngay cả người mình thích cũng quên... Hiện tại cư nhiên còn nổi lên ý niệm không muốn thành thân trong đầu.

Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ, cộc hôn sự này nếu muốn đổi ý, cũng không dễ dàng như vậy! Huống chi nàng hiện tại rất có khả năng chỉ là tạm thời mất đi trí nhớ, nếu một ngày nàng nhớ lại hết thảy, tất nhiên sẽ hối hận.

Đường này không thông!

Trong lòng Tần Lạc Y hơi hơi có chút thất vọng. Xem ra chính mình chỉ có thể nghĩ ra biện pháp khác, một chiêu chết giả kia, không đến thời khắc cuối cùng, nàng thật sự không nghĩ dùng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Kiểm một khoản lớn

Editor: HamNguyet

Dây thừng cột trên người Tần Lạc Hàn đã sớm bị cởi bỏ, nhưng bởi vì trúng nọc ong biển dị xích tức phong, nàng gãy dựa quá lợi hại, vết thương trên tay chân đều rất sâu, cho dù dùng thuốc mỡ vô cùng tốt, không có thời gian bảy, tám ngày, liền mơ tưởng phục hồi lại như cũ. Vết thương trên mặt nàng càng đáng sợ, năm đạo vết thương cực sâu máu chảy đầm đìa.

Cùng suy đoán ban đầu của nàng phỏng chừng không sai biệt lắm, nàng đưa qua tử ngọc cao, bất quá chỉ dùng hai lần, liền dùng hết, Chu Mai phần hận, mỗi khi nhìn thấy nàng, đáy mắt đều che dấu hung quang lập lòe.

Tần Lạc Y cố tình không biết, mỗi ngày đều nhiệt tình tới cửa quan tâm thương thế tỷ tỷ nhà mình. Mỗi khi nàng rời đi Thâm Hương viên, bên trong sẽ truyền đến thanh âm đồ vật này nọ rơi xuống đất còn có áp lực rỗng giẫm... Hai nha đầu Liễu Nhi Hạnh Nhi không rõ nguyên do, nàng lại cười thầm thiếu chút nữa nội thương.

Việc duy nhất làm cho nàng thất vọng là, Tần Lăng Vân không hổ là Vô thánh, cư nhiên vận dụng quan hệ, đem mấy bình tử ngọc cao còn dư lại ở Thần Y Cốc lấy về, tặng hai bình đến Thâm Hương viên, hai bình còn lại một đưa cho Mạnh Uyển Tinh đồng dạng bị chích, một bình khác dĩ nhiên là cho Vân Khinh La.

Mặc dù có chút xuất hồ ý liệu, bất quá Tần Lạc Y rất nhanh liền đem chuyện này ném ra sau đầu, chỉ cần mấy người phụ nhân kia tính xấu không đổi, còn không an phận, nàng về sau có rất nhiều cơ hội giáo huấn các nàng! Nếu tiếp tục rơi vào tay nàng, sẽ không còn nhẹ nhàng như vậy.

Sau ngày đó, nàng rất ít khi ra khỏi vương phủ, đều ở trong vương phủ gốc, cho dù đi ra ngoài, cũng chỉ là đi đến gian cửa hàng của nàng liếc mắt một cái. Thời điểm La Vĩnh Thuận rời đi, Giản Ngọc Diễn liền phái người một lần nữa bố trí trang hoàng cửa hàng, bất quá thời gian vài ngày, cửa hàng cũng rực rỡ hẳn lên, thậm chí ngay cả tiểu viện mặt sau cửa hàng, hắn cũng để bố trí lại, chuẩn bị thập phần lịch sự tao nhã.

Nửa tháng sau, cửa hàng gọi là Minh Nguyệt Các chính thức khai trương, tốc độ cực nhanh, làm cho Tần Lạc Y mở rộng tầm mắt. Ngày đó khai trương, trước cửa Minh Nguyệt Các giăng đèn kết hoa, xe ngựa như nước, không chỉ rất nhiều nhân sĩ Tu Chân giới đến đây, còn rất nhiều quý nhân quan lớn Sở quốc, thậm chí Sở Dật Tu cùng vài tên đệ tử hoàng thất cũng tự mình trình diện.

Tần Lạc Y sớm biết rằng Giản gia thế lớn, vài ngày trước, Hoàng Thượng còn ở trong hoàng cung thiết yến, mở tiệc chiêu đãi Giản Ngọc Diễn... Bất quá thẳng đến lúc này, đối với Giản gia cường đại, nàng mới tường tận hiểu được. Đương nhiên, nàng cũng không vào trong Minh Nguyệt Các, cũng chỉ ngồi ở trên trà lâu đối diện nhìn nhìn.

Liên tiếp vài ngày, sinh ý Minh Nguyệt Các đều dị thường hòa bạo, bởi vì nơi đó, không chỉ có phù chú lục giai cực lợi hại, còn có thất giai đan dược trước kia mọi người rất khó nhìn đến!

Phải biết rằng trước kia, bên trong kinh thành bán đan dược phẩm giai cao nhất, cũng bất quá lục giai mà thôi, hơn nữa lục giai còn rất thưa thớt, chỉ có một hai loại như vậy... Thất giai đan dược, chưa từng có địa phương nào buôn bán niêm yết giá rõ ràng như thế, thậm chí toàn bộ Sở quốc, có thể luyện ra thất giai đan dược, trừ bỏ cóc chủ Thần Y Cốc, cũng không còn người nào khác!

Chính là cốc chủ Thần Y Cốc tự mình xuất thủ, hiệu suất thất bại đan được thành đan cũng cực thấp... Không nghĩ tới Minh Nguyệt Các lần này vừa ra tay chính là vài loại thất bại đan được!

Trong thất bại đan được, có thánh phẩm giải độc chữa thương, cũng có loại đan được cực kỳ quý hiếm giúp cao giai tu sĩ tấn giai đột phá bình cảnh, bởi vì đan được luyện ra phẩm chất vô cùng tốt, chỉ trong thời gian ngắn ngủn hai ngày, thất bại đan được trong Minh Nguyệt Các đã bị tranh mua không còn, làm cho Tần Lạc Y buồn bán kiếm một khoản lời lớn.

Phải biết rằng giá bán một viên, cũng cao tới năm mươi vạn lượng bạc trở lên! Nàng lần này luyện ra mười viên thất bại đan được cấp Giáp Ngọc Diễn, trừ bỏ phí tổn, cũng buôn bán lời năm trăm tám mươi vạn lượng! Nhiều bạc như vậy, cũng đủ cho nàng tiêu xài một đoạn thời gian thật dài!

Rất nhiều người nghe văn phong mà đến sau hai ngày, nào biết đan được cao giai đều bị tranh mua không còn, chỉ phải vọng môn than thở. Từ ngày đầu tiên khai trương, Minh Nguyệt Các đã báo trước rõ ràng, bởi vì thất bại đan được quá mức khó luyện, mỗi tháng chỉ bán ra một lần, số lượng có hạn, bán hết mới thôi, lần này mua không được, cũng chỉ có thể đợi đến tháng kế tiếp.

Này đó đều là Tần Lạc Y cùng Giáp Ngọc Diễn trước đó thương lượng tốt, mục đích Tần Lạc Y bán đan được cuối cùng là tu luyện, bạc kiếm được nhiều, trừ bỏ mua dược liệu, cũng không có tác dụng gì khác, nàng không thể chỉ lo luyện đan kiếm bạc, mà còn phải dành ra thời gian đến tu luyện mới được!

Hơn nữa vật hiếm mới quý, nếu mỗi ngày trong Các đều có thất bại đan được bán, cho dù trân quý, cũng sẽ không trở lên hiếm lạ. Tháng này không mua được, người tới muộn chỉ có thể đợi đến tháng sau, để tránh tháng sau lại thất bại, bọn họ đều dứt khoát lưu tại kinh thành, tĩnh lặng chờ cao giai đan được xuất thế.

Phải biết rằng đối với tu sĩ mà nói, có cao giai chữa thương đan, tương đương với việc có thêm một tính mạng! Có đan được trợ giúp tấn giai, lại vạn kim khó cầu, có thể làm cho bọn họ đột phá bình cảnh... Đan được cao giai, cho tới nay dù ra giá cũng không có người bán, hiện tại có địa phương chuyên bán loại đan được này, hơn nữa ra giá liền có thể mua được, như thế nào có thể không làm cho bọn họ kích động hưng phấn?

Có bạc trong tay, Tần Lạc Y liền bắt đầu không hề có kỵ tu luyện, thời gian ngắn ngủn nửa tháng, nàng từ luyện khí kì nhị giai đỉnh, một mạch vọt tới luyện khí kì thất giai đỉnh, tấn năm giai, tốc độ cực nhanh, thế nhân hiếm thấy! Chẳng qua bởi vì quan hệ thể chất, linh lực của nàng mặc dù tăng cường, kinh mạch trong cơ thể vẫn không thể thẳng đường vận hành, chỉ có thể súc tích trong đan điền.

Tàng thư các Trần Nam Vương phủ đều bị nàng lật đến tung trời, đối với quần cảnh hiện tại của nàng, cũng hoàn toàn không tìm ra được biện pháp giải quyết. Điều này làm cho Tần Lạc Y có chút khóc không ra nước mắt. Bất quá cũng may Thánh Long đại lục rộng lớn khôn cùng, thế giới to lớn, vô kì bất hữu, nàng chỉ có thể an ủi chính mình, chỉ cần cố gắng đi xuống, một ngày nào đó có thể tìm được biện pháp giải quyết.

(vô kì bất hữu: chuyện lạ gì cũng có)

Sở Dật Phong thừa dịp thời điểm Tần Lăng Vân không ở trong phủ, vụng trộm vào Ánh Tuyết viên rất nhiều lần, bất quá mỗi lần tiến vào, sắc mặt hần đều không quá đẹp, trên mặt đều mang chút màu xanh. Tuy rằng cái gì hần cũng chưa nói, trong lòng Tần Lạc Y lại biết, tám phần là vì chuyện tình hôn ước của nàng cùng Sở Dật Tu.

Suy đoán như vậy, cũng làm cho tâm nàng chìm vào đáy cốc.

Mười ngày sau, nàng thuận lợi đột phá luyện khí kì cửu giai đỉnh, vừa mới tiến vào cảnh giới võ sư, linh lực trong đan điền càng thêm cường đại.

Nghĩ đến cách ngày bán thất bại đan được ở Minh Nguyệt Các không xa, nàng liền không hề vội vàng tu luyện, rút ra thời gian đến luyện chế vài loại thất bại đan được, hơn nữa lúc trước còn dư, cộng lại mười chủng loại, mỗi loại xuất ra một viên, chuẩn bị tốt giao cho Giáp Ngọc Diễn.

Lần này bán rầm rộ so với ngày Minh Nguyệt Các khai trương còn muốn điên cuồng hơn, lúc trước rất nhiều người còn không biết Minh Nguyệt Các có thất bại đan được bán ra, chờ thời điểm bọn họ biết chạy tới, đã quá muộn. Nhưng lúc này đây liền không giống nhau, cho dù cách cực xa, thậm chí người cách kinh thành Sở quốc mấy vạn lý, cũng nghe nói việc này, sớm đã đợi chờ.

Vô số cao giai tu sĩ nhìn chằm chằm đan được trong bình ngọc lưu ly, hai tròng mắt phiếm hồng, vẻ mặt kích động vô cùng... Người đến quá nhiều, mười viên đan được căn bản như muối bỏ biển, cung không đủ cầu!

Cuối cùng Minh Nguyệt Các dứt khoát làm theo phương thức đấu giá, để cho người cầu ra giá cạnh tranh, ai ra giá cao thì được... Ngắn ngủi hơn một canh giờ, mười viên thất bại đan được liền bị bán đấu giá không còn, ngân lượng đoạt được tự nhiên so với lúc trước Tần Lạc Y bán ra phòng chừng gấp năm lần!

Tần Lạc Y cao hứng miệng đều không khép được. Nghĩ đến chính mình tuy rằng bỏ ra cửa hàng, nhưng nếu không có biển chữ vàng Giáp gia đề nặng, chính mình một mình mở cửa hàng, chỉ sợ chống đỡ không được những người có tu vi cường đại, bởi cảnh hùng hậu này.

Thực sàng khoái tử số bạc kiếm được xuất ra năm ngàn lượng, thưởng cho tiểu nhị cùng chương quầy trong cửa hàng, lại thỉnh đám người Giáp Ngọc Diễn cùng Hùng Sát đến Yên Vũ lâu, đại yến một phen, lấy kỉ cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54: Đại khai sát giới

Editor:HamNguyet

Giản Ngọc Diễn vui vẻ đi trước.

Trong tiệc,nói lên sự tình bán đan được hôm nay,đám người Hùng Sát Dịch Cô Vân về mặt kích động.

"Tần cô nương,trừ bỏ Minh Nguyệt Các trong kinh thành,hai tháng này,chúng ta còn ở thành lớn khác trong Sở quốc mở tám gian cửa hàng,nếu ngài luyện thêm càng nhiều đan được,nhất định có thể kiếm được càng nhiều!"

Mười loại thất giai đan được,mỗi loại chỉ có một viên,dùng đầu gối nghĩ cũng biết trên người Tần Lạc Y khẳng định còn có không ít thất giai đan được,tuy rằng bọn họ không luyện đan,nhưng cũng biết,luyện đan sư luyện ra một lò đan được,khẳng định không chỉ một viên.

Tần Lạc Y nghe vậy,cũng cười nhạt,chuyện tình Giản gia mở thêm tám gian cửa hàng,nàng đã nghe Giản Ngọc Diễn nói qua,lắc lắc đầu cười nói: "Bạc nhiều cũng vô dụng,đủ dùng là tốt rồi!"

Chỉ cần có thể cung cấp đủ bạc nàng mua được liệu luyện đan tu luyện là được,nàng không có lòng tham.

Đám người Hùng Sát thở dài,tức hận không thôi.Cư nhiên còn có người ngại bạc nhiều không muốn kiếm.Giản Ngọc Diễn ngồi phía bên phải Tần Lạc Y,một thân huyền y ám văn tinh xảo,làm nổi bật dáng người hấn càng thêm tao nhã tiêu sái,ôn nhuận như ngọc.

Ánh mắt mỉm cười liếc nhìn đám người Hùng Sát một cái,gật đầu nói:"Không sai,bạc kiếm đủ là được...Các người định ra chủ ý gì?Không cần phải bên trong mỗi gian cửa hàng đều bán đan được cao giai,mũi tu sĩ cao giai thực sự linh,Chỉ cần Minh Nguyệt Các có đan được,không lo bọn họ không tìm đến cửa!"

Tần Lạc Y cười phụ họa.

Sau khi ăn xong,bọn họ từ trong Yên Vũ lâu đi ra,đi đến đại sảnh lầu một,vừa lúc đụng phải Sở Dật Tu một thân bạch y cùng những người liên can đi vào Yên Vũ lâu.

Tần Lạc Y một thân y phục màu thiên thanh,dáng người duyên dáng xinh đẹp,khuôn mặt kiều diễm tươi đẹp,Giản Ngọc Diễn bên cạnh ngọc thụ lâm phong,khí vũ hiên ngang,mỗi lần gợn tay nhắc chân đều lộ vẻ ung dung tao nhã,hai người đứng chung một chỗ,tựa như một bức tranh phong cảnh mỹ lệ,thập phần bắt mắt,không thể bỏ qua.

Trong mắt Sở Dật Tu tối đen thâm thúy kinh ngạc chột lóe rồi biến mất,khoé môi lập tức mỉm cười đi tới.

"Tam hoàng tử điện hạ."

"Giản huynh!"

Khi bọn họ đang hàn huyên,ánh mắt Tần Lạc Y lại lơ đãng nhìn qua thân ảnh hồng phấn đứng cạnh Sở Dật Tu.

Đỗ Ngữ Điệp.

Xem ra thương thế trên người nàng hấn cũng hồi phục không sai biệt lắm,đã có tinh thần đi ra ngoài lúc lư! khoé môi hoàn mỹ nổi lên một chút ý cười chứa sát ý,lập tức dời đi.

Đỗ Ngữ Điệp khuôn mặt tiếu mĩ như trước,đáy mắt có thần sắc tàn nhẫn chột lóe rồi biến mất.

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhân này lần trước ở Tiên Linh phường đoạt đi từ thảo linh chi hấn là của nàng,còn hại nàng ở trước mặt biểu ca cùng mọi người mất mặt từ trên lầu ngã xuống...Nàng(*Đỗ Ngữ Điệp*) liền có một cỗ xúc động muốn giết nàng(*Tần Lạc Y*)!

Đỗ Lãnh Dạ miễn cảm thấy được về mặt muối muối có chút không thích hợp,cúi đầu hỏi.Sau khi biết được sự tình trải qua,về mặt nhìn về phía Tần Lạc Y liền trở nên dị thường hung ác nham hiểm Vô vô bà vai nàng,ý bảo nàng không cần để ở trong lòng.

Đi ra khỏi Yên Vũ Lâu không xa,Tần Lạc Y liền phát hiện chính mình bị theo dõi,khoé môi nổi lên một chút cười lạnh,vờ không biết tiếp tục hưởng ngoại ô kinh thành đi đến.Ra khỏi cửa thành,lại đi thêm vài dặm,phía trước là một mảnh rừng rậm.Tiếng vó ngựa lao nhanh từ xa truyền đến ngày càng gần.

"Tôi thể sơ giai...Xem ra người bỏ vốn lớn mua từ thảo linh chi,cũng không có bao nhiêu tác dụng a,chắc chắc,thật sự là đáng tiếc!Đồ tốt như vậy,cư nhiên dừng ở trên tay một phế vật!"Đỗ Lãnh Dạ ngồi trên lưng ngựa,từ trên cao nhìn xuống nàng,về mặt khinh miệt.

Đỗ Ngữ Điệp người đầy sát khí,cùng thời điểm tiêu bạch tho đi theo Sở Dật Tu khác biệt lớn,đồng dạng ngồi trên lưng ngựa,về mặt ngạo nghễ hèn mọn

nhìn nàng.

Nhìn hai huynh muội hùng hổ mà đến, trên mặt Tần Lạc Y cũng không có thần sắc e ngại, thản nhiên nói: "Bạc là của ta, ta cảm thấy đáng giá là tốt rồi."

Về mặt Đỗ Lãnh Dạ lạnh lùng, ánh mắt như đao nhìn nàng, không nghĩ tới một nữ nhân mới tới tôi thể sợ hãi, cứ nhiên dám làm càn nói chuyện như thế với hắn! Thực không biết trời cao đất rộng, hắn chỉ cần động một ngón tay, liền có thể đem nàng tạo thành thịt nát!

Sát khí sắc bén trên người trào ra. Hắn đã cho người hỏi thăm rõ ràng, nữ nhân này cùng Giản gia không có quan hệ gì, bất quá là hai tháng trước cùng Giản Ngọc Diễm ngẫu nhiên quen biết mà thôi! Ban đầu hắn còn có điều cố kỵ, lúc này đã hoàn toàn thả tâm, giết chết một nữ tử như vậy, giống như dễ dàng đâm chết một con kiến bình thường.

"Hừ, một phế vật tôi thể, cho dù có nhiều dược liệu vào tay ngươi, cũng là lãng phí! Làm người phải nên tự hiểu lấy mình, có đồ vật, không phải ngươi muốn là có được, không nên cưỡng cầu! Nếu không... Ha ha, ngươi ngay cả chết như thế nào cũng không biết!"

Vung tay lên, ba nam tử hắc y tinh tráng ẩn từ một nơi bí mật gần đó không tiếng động đi ra.

Tần Lạc Y lạnh lùng nhìn chung quanh liếc mắt một cái: "Ngươi đây ý tứ gì?"

Đỗ Ngữ Điệp cười duyên ra tiếng: "Nha đầu chết tiệt kia, hôm nay khiến cho ngươi chết một cách rõ ràng! Hừ, dám cùng ta tranh đoạt đồ vật, ngươi phải thừa nhận hậu quả như vậy!"

Nữ nhân này, hôm nay phải chết!

Chỉ có nàng chết đi, mới có thể đem mối hận tranh đoạt từ thảo lĩnh của nàng, không có biện pháp thành công đột phá đến võ sư lắng xuống! Chỉ có nàng chết đi, mới không tùy thời xuất hiện trước mặt biểu ca, dụ dỗ câu dẫn biểu ca chú ý!

Mỗi lần thấy nữ nhân này, ánh mắt biểu ca luôn khác thường, luôn làm cho nàng ần ần bất an!

Đỗ Lãnh Dạ nhếch môi cười lạnh, đối với ba nam tử tinh tráng vây quanh Tần Lạc Y ra lệnh: "Trong chốc lát đợi chúng ta đi xa, các ngươi đem nàng giết, thi thể ném sông đào cho cá ăn!" Hình ảnh huyết tinh, hắn không muốn để cho muội muội từ nhỏ được bảo hộ vô cùng tốt nhìn đến.

Ba gã hắc y nam tử cùng kêu lên xác nhận.

Đỗ Lãnh Dạ nhìn cũng không nhìn Tần Lạc Y một cái, xoay người mang theo Đỗ Ngữ Điệp nghênh ngang rời đi. Ở trong mắt hắn, đối phó với Tần Lạc Y chỉ đặt tới tôi thể, ba tu sĩ luyện khí kì, cũng hoàn toàn dư dả.

Mi mắt Tần Lạc Y cong cong, nhìn bóng dáng bọn họ, bên môi hiện lên nụ cười tiền tuyết mỹ. Nguyên bản nàng còn đang suy nghĩ, tu vi Đỗ Lãnh Dạ kia thoát nhìn cường đại, đối phó với hắn cũng không tốt lắm, muốn thắng hắn còn phải hao hao đoán một phen mới phải, không nghĩ tới hắn rời đi như thế... Tu vi ba nam tử này vừa thấy chính là luyện khí kì, vừa lúc làm bia ngắm miễn phí cho nàng thử xem uy lực phù chú.

"Giết!"

Bên môi Tần Lạc Y hiện lên ý cười khó lường làm cho ba đại nam nhân trong lòng có chút phát lạnh, ba người nhìn nhau, trong mắt xẹt qua âm độc, đồng loạt cầm kiếm vọt lên. Bất quá còn chưa đợi bọn hắn tới gần người, một lá phù chú ném ra, nháy mắt hóa thành vô số băng nhận, che trời hướng tới bọn họ bắn tới.

"Cẩn thận, là băng nhận phù!"

Sắc mặt ba người đại biến, không nghĩ tới trên người Tần Lạc Y cứ nhiên còn có phù chú lợi hại như vậy, nhìn khí thế băng nhận công kích hung mãnh, phẩm giai tất nhiên không thấp!

Ba người phản ứng không chậm, nhưng băng nhận quá nhiều, uy lực kinh người, nháy mắt liền có một người chết ngay tại chỗ.

Hai người còn lại trình độ bị thương bất đồng, không dám tiếp tục khinh thường, nắm kiếm cảnh giác nhìn Tần Lạc Y. Mặt Tần Lạc Y mỉm cười, nhìn cũng không thèm nhìn thi thể nằm trên mặt đất một cái, thong thả mà tao nhã hướng bọn họ đi tới.

Trong lòng thập phần vừa lòng, dùng đan dược luyện chế ra phù chú, lực sát thương quả nhiên kinh người! Phù chú nhị giai vừa ném ra, nháy mắt liền lấy đi tính mạng một tu sĩ luyện khí kì! Phù chú như vậy, trên người nàng còn có hơn trăm lá!

Mà nàng còn có phù chú tam giai lợi hại hơn, thậm chí phù chú tứ giai! Trên người nàng cũng có không ít!

Nhìn nàng càng ngày càng gần, hai hắc y nam tử nhìn nhau, đưa linh lực vào trong mũi kiếm, gào thét hướng nàng bỏ tới. Tần Lạc Y giương bàn tay mềm mại lên, tiếp tục ném ra băng nhận phù.

"A!"

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại thêm một người nữa ngã xuống, hai tròng mắt mở to, chết không nhắm mắt. Một người khác tuy rằng còn chưa chết, bất quá trên người bị bắn xuất hiện vài lỗ thủng, bị trọng thương, mắt thấy cũng không sống nổi. Hắn một bên hoảng sợ nhìn Tần Lạc Y đứng gần, một

bên trong ngực xuất ra một đồ vật nhan sắc tiên diễm,dùng sức đè xuống.

"Phốc!"

Một tiếng vang thanh thúy vang lên, trên không trung nháy mắt hiện lên pháo hoa sáng lạn. Tần Lạc Y chưa kịp ngăn cản, thấp giọng nguyên rủa một tiếng, không chút do dự tiến đến gần hắc y nam nhân còn dư một hơi thở cho hắn một đao mất mạng, không dám trì hoãn, gọi tới Đại Hắc vẫn luôn theo sát cách đây không xa, bay đi thật nhanh.

Một lát sau, hai kỵ mã từ xa nhanh như điện chớp chạy tới, đúng là Đỗ Lãnh Dạ cùng Đỗ Ngữ Diệp rời đi không lâu. Nhìn vết thương chồng chất trên ba cổ thi thể nằm trên mặt đất, sắc mặt Đỗ Lãnh Dạ trở nên xanh mét.

"Đáng chết! Chúng ta đã quá xem nhẹ nàng!"

"Ngũ Ca, hiện tại làm sao bây giờ? Nàng biết là chúng ta muốn giết nàng!"

"Ta lập tức cho người ở phụ cận tìm xem, nàng nhất định chạy không xa! Nhất định không thể để cho nàng còn sống rời đi!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Ghen tuông lan tràn

Editor: HamNguyet

"Quận chúa!"

Tần Lạc Y mới từ trong tu luyện thất đi ra, liền gặp thân ảnh Hạnh Nhi tiểu mỹ nữ lại đây đón, cầm trên tay một ống đựng bút làm từ ống trúc, tựa như hiện vật quý đưa tới trước mặt nàng.

"Đây là cô gia trưng lại chiều nay cô ý sai người đưa tới... Hi hi, quận chúa, Tam hoàng tử đối với người cũng thật tốt, có thứ gì tốt đều muốn mang cho người một phần, ta nghe gã sai vật kia nói, đây là buổi sáng hôm nay điện hạ đi dạo hội chùa ngẫu nhiên nhìn đến, liền mua hai cái, một cái chính mình lưu lại đặt trong thư phòng, một cái khác lập tức sai người đưa tới cho quận chúa..."

Tần Lạc Y nghe vậy, liếc mắt nhìn vật trên tay nàng một cái. Hạnh Nhi thấy nàng không có ý tứ tiếp nhận, còn tưởng rằng nàng đang ngượng ngùng, che môi cười trộm, đem ống đựng bút cứng rắn nhét vào tay nàng, sau đó liền chạy đi ra ngoài, chuẩn bị cơm chiều.

Tần Lạc Y nhìn bóng dáng nàng chạy trốn, lại nhìn nhìn trên tay... Có chút bất đắc dĩ cảm ống đựng bút, đi vào nội thất, về mặt lười biếng ngồi trên nhuyễn塌, thân mình dựa nghiêng, có chút dăm chiêu nhìn ống đựng bút trúc trên tay.

Không phải đồ vật thực đáng giá, thân ống thẳng tắp, mặt trên dùng vài nét bút, điêu khắc đóa hoa mai, phía dưới còn có mấy tảng đá, trong đơn giản chất phác lộ ra lịch sự tao nhã tươi mát, còn mang theo mùi hương thơm ngát từ cây trúc thiên nhiên, đúng là thứ mà tiểu thư khuê các yêu thích... Chóp chóp lông mi thon dài, trong mắt có gọn sóng khó hiểu.

Tùy tay đem ống đựng bút đặt ở một bên bàn án mộc hoa lê, trên bàn án còn có mấy thứ đồ vật khác, đều là Sở Dật Tu lâu lâu sai người đưa tới đây.

Sau khi ăn xong, nàng mang theo Đại Hắc đi dạo một vòng quanh vương phủ, để tiêu thực, sau đó sớm liền trở lại phòng, đuổi hai nha đầu ra, chải đầu chuẩn bị đi ngủ. Trong gương ngọc lưu ly đột ngột nhiều thêm một đạo thân ảnh cao lớn màu kim sắc, ánh mắt dài nhỏ gắt gao khoá trụ thân ảnh nàng trong gương, hướng nàng đi tới.

Bàn tay Tần Lạc Y chải đầu đột nhiên dừng lại, trong lòng thấp giọng hừ một tiếng, đầu đầy hắc tuyến quay đầu, trừng mắt nhìn nam tử không mời mà đến một cái, tức giận nói: "Thái tử điện hạ tôn quý, ngài có thể không cần mỗi lần đều chọn canh giờ này xuất hiện được hay không?"

Nếu muốn thêm một chút, nói không chừng chính mình đang coi áo tháo thất lung... Tưởng tượng đến tình hình xấu hổ như vậy, trên khuôn mặt nàng tức giận càng đậm.

Khoé môi Sở Dật Phong hơi hơi cong lên, nhìn hai gò má trước mắt đỏ ửng, mâu quang trừng mắt hắn giống như giai nhân làm nũng, cười nói: "Người mỗi ngày đều ở trong vương phủ không đi ra, ta không đến canh giờ này, thì đến canh giờ nào? Hoặc là... Trong lòng người ngóng trông ta tới nay lại đây?"

Hôm nay hắn mặc một kiện trường bào màu kim sắc, bên ngoài khoác thêm một kiện áo không ống tay tử sắc, bên trên có thêu ám văn kim tuyến, hành tẩu tao nhã thông dong, càng phát ra khí chất cao quý của Thái tử một quốc gia, trong mắt có ý trêu tức, lại làm cho cả người hắn bao phủ một tầng tà mị.

Tần Lạc Y âm thầm tròn mắt. Hừ nhẹ một tiếng: "Ta ngóng trông người không cần lại đây!"

Sở Dật Phong thẳng tắp tiêu sái đến bên cạnh nàng đứng yên, y bảo lưu động, mang theo mùi hương như có như không, hơi hơi cúi đầu đánh giá nàng, trong mắt có quang mang sáng quắc.

Tần Lạc Y bị ánh mắt hần nhìn có chút khác thường tim liền đập gia tốc, đứng dậy hơi hơi lui ra phía sau nửa bước.

Sở Dật Phong thập phần bất mãn, bá đạo xuất thủ, một tay kéo nàng lại đây, ở trên môi nàng hung hăng hôn, đợi đến khi Tần Lạc Y hô hấp trở nên dồn dập, mới rút cục lưu luyến buông nàng ra: "Nên phạt! Cư nhiên không ngóng trông ta lại đây, vài ngày không thấy, chẳng lẽ ngươi cũng không nhớ ta?"

Nói xong còn chưa hết đã vươn tay nheo nheo mũi của nàng.

Quý mới nhớ ngươi!

Tần Lạc Y ở trong lòng âm thầm oán giận. Bất quá lời này nàng cũng không dám hiện tại nói ra, bằng không còn không biết nam nhân bá đạo này sẽ làm ra sự tình gì. Chụp thật mạnh lên bàn tay hần đang làm cản trên mũi chính mình, cắn răng lầm bầm nói: "Sắc lang!"

Nam nhân này, một lần so với một lần làm cản, một lần so với một lần được một tác lại muốn tiến một thước, mỗi lần đến đây, đều ôm lấy nàng hảo hảo hôn một trận, lần trước cư nhiên còn muốn đem bàn tay tiến vào trong vạt áo của nàng... Nghĩ đến đây, trên mặt vốn đỏ bừng, lại hồng càng thêm mê người. Trong lòng nảy sinh ác độc, quyết định nếu hôm nay hần còn dám như lần trước làm cản trên đùi nàng như vậy, nàng nhất định phải làm cho hần đẹp mặt!

Như Đoan Mộc Trường Thanh không được vẫn là nhẹ, nếu không nàng trực tiếp phóng đao đến thiên! Đương nhiên, nàng còn có một tia lý trí, không đến vạn bất đắc dĩ, sẽ không bại lộ con át chủ bài chưa lật của chính mình.

Trong mắt Sở Dật Phong hiện lên một chút sùng nịch. Nhìn khuôn mặt nàng mê người, nếu không phải mạnh mẽ khắc chế, thiếu chút nữa nhìn không được lại đem nàng kéo lại đây tàn nhẫn hôn một hồi. Hần cảm thấy hiện tại chính mình đối mặt với nàng, dường như càng ngày càng không có định lực, thường thường mỗi một động tác lơ đãng nhỏ, cũng sẽ làm cho hần không khống chế được.

Xem ra hần nên thật sự nghĩ một biện pháp sớm đem nàng thú trở về mới được.... Bằng không còn tiếp tục như vậy, hần sớm hay muộn khắc chế không được, muốn đem nàng ăn vào trong bụng! Tuy rằng hai người không phải chưa từng một chỗ triền miên quá, nhưng đó là tình thế bất đắc dĩ... Trong lòng hần đã xem Tần Lạc Y trở thành Thái tử phi tương lai đối đãi, tự nhiên không muốn vô danh vô phận khinh bạc với nàng.

Vì dòi đi chú ý chính mình, hần đem ánh mắt dòi đi. Ông đứng bút chế từ trúc đặt trên bàn án ánh vào tầm mắt, về mặt trên tức nóng rực đột nhiên biến đổi, cười nhạo một tiếng: "Không nghĩ tới Tam đệ kia của ta, đối với nàng cũng thật dễ bụng!"

Vừa nói vừa đi đến trước bàn án, cầm lấy ông đứng bút lặn qua lộn lại nhìn nhìn, lại buông, cầm lấy một vật điêu khắc trông rất sống động giống ông thọ.

"Này đó... Sẽ không đều là Tam đệ kia của ta đưa qua đi?" Thanh âm từ trầm thấp thanh nhã trở nên tà mị, ngẩng đầu lên, nhìn Tần Lạc Y một bên, trong mắt có ánh lửa chột lóe rồi biến mất.

Tần Lạc Y không nghĩ tới hần cư nhiên biết ông đứng bút kia là Sở Dật Tu đưa... Lập tức hiểu được, từ trước bên trong các hoàng tử tranh đấu đều cực kỳ lợi hại, trong phủ Tam hoàng tử, sợ là cũng có cơ sở ngầm của hần.

Đứng phía trước cửa sổ, tức giận tà nghệ liếc mắt hần một cái: "Ngươi nếu biết, còn hỏi ta làm cái gì?"

Sở Dật Phong kỳ thật chỉ biết ông đứng bút này là Sở Dật Tu đưa, bởi vì hôm nay có người đến báo, Sở Dật Tu đi dạo hội chùa, cái gì cũng chưa mua, liền mua hai cái ông đứng bút mà thôi... Lại vừa thấy vật trang trí trên bàn án, cư nhiên có gần mười kiện.

Lúc trước không biết còn không cảm thấy, hiện tại lại càng xem càng cảm thấy chương mất, khoanh tay ở trong phòng đi thông thả từng bước, một bên trầm ngâm một bên thì thào: "Ha ha, trách không được mặc kệ ta hiện tại chế tạo cơ hội như thế nào, hần đều không có ý tứ từ hôn... Còn cách vài ngày mạng đồ tới cho nàng, tâm tư Tam đệ này của ta, thật đúng là ý vị sâu xa a!"

Tinh quang trong ánh mắt chột lóe, có một chút sát khí chột lóe rồi biến mất.

Tần Lạc Y không quan tâm tranh đấu giữa huynh đệ hoàng gia bọn họ, nàng chỉ quan tâm đến thứ chính mình quan tâm.

"Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp từ hôn?" Trong thanh âm mang theo một chút mất mát không dấu được.

"Chỉ sợ là rất khó!" Sở Dật Phong dừng lại cước bộ, nhìn dung nhan tiếu mĩ của nàng: "Đỗ Ngữ Điệp... Theo ta được biết, Đỗ gia đã quyết định đem nữ nhi gả cho hần làm trắc phi."

"Cái gì?" Tần Lạc Y khiếp sợ nhìn hần.

Chỉ vài lần gặp mặt, nàng đã biết, Sở Dật Tu đối với vị biểu muội này cũng không phải là tốt bình thường, lần trước vì từ thảo linh chi, cư nhiên tự mình cùng nàng đến Tiên Linh phùng, lần này Đỗ Ngữ Điệp bị thương, hần lại vì nàng đi mua dược liệu, còn thỉnh luyện đan sư nổi danh nhất Sở quốc luyện chế dưỡng nhan đan... Hề ra gương mặt cười âm tình bất định.

Đỗ gia thế lớn, là cữu gia Sở Dật Tu nể trọng nhất, hai người bọn họ còn là thanh mai trúc mã... Nhưng ngay cả như vậy, Sở Dật Tu thà rằng ủy khuất biểu muội chính mình âu yếm, cũng muốn tôn theo thánh chỉ cùng nàng thành thân. Nàng cũng không phải thật sự mới hơn mười tuổi, chưa am hiểu tư vị tình

ái,sẽ thiên chân nghĩ đến Sở Dật Tu thích nàng,không phải nàng không thú! Lúc này đến phiên nàng ở trong phòng thông thả đi từng bước.

"Không được,ta không thể gả cho nam nhân kia,ta phải nhất định từ hôn mới được!"

Sở Dật Phong nhìn đến bộ dáng nàng kích động,khóe môi nổi lên ý cười.

"Cười! Người còn cười được?" Tần Lạc Y thấy vậy,thập phần khó chịu.

Sở Dật Phong dứt khoát cười ra tiếng,trong mắt ôn nhuận phiếm ra nhiều điểm nhu tình: "Y nhi,đừng lo lắng,kỳ thật không phải hoàn toàn không có cách nào,chẳng qua không đến thời điểm cuối cùng,ta không nghĩ dùng biện pháp này thôi."

Tần Lạc Y trong lòng vui vẻ,đứng yên ở trước mặt hán,trong phượng mâu lóe ra nhiều điểm tinh quang liễm liễm: "Biện pháp gì,người nói mau!"

Tốt nhất so với biện pháp giả chết của nàng tốt hơn.

Nhu tình trong mắt Sở Dật Phong càng sâu,bộ dáng Tần Lạc Y nóng lòng thoát khỏi hôn ước như bây giờ,làm cho hán thập phần vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Bồng Lai tiên đảo

Editor:HamNguyet

"Thánh Long đại lục ở hướng bắc,cuối đại lục là đại hải vô tận.Thường nhân vô pháp tới được chỗ sâu nhất trong biển rộng,nơi đó có linh khí vô cùng nồng đậm cùng rất nhiều tiên đảo,chính là Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết.Trên tiên đảo tiên môn sát sát,nghe nói trong đó người nào cũng có tu vi thập phần cường đại,có thể lên trời xuống đất,di sơn đảo hải...Trăm ngàn năm qua,trên Thánh Long đại lục vẫn có quy tắc bất thành văn,người trên đại lục có thiên phú tu luyện thông minh tuyệt đỉnh,nếu được tiên sư trên tiên đảo nhìn trúng,thu làm đệ tử,sẽ siêu thoát khỏi các loại quy củ thế tục của Thánh Long đại lục,không hề bị ước thúc."Hai trông mắt Sở Dật Phong tối đen mím cười nhìn Tần Lạc Y,thanh âm trầm thấp êm tai nói tới.

"Bao gồm cả thánh chí tứ hôn sao?"Phượng mâu Tần Lạc Y sáng ngời,khó ỨC kích động trong lòng,có chút vội vàng truy vấn.

Bồng Lai tiên đảo!

Từ khi đi vào nơi này,nàng vẫn là lần đầu tiên nghe nói tới địa phương này!

Lúc trước, nàng xem sách cổ trong Trấn Nam Vương phủ,cũng không có nhìn đến truyền thuyết như vậy...Nàng vẫn nghĩ rằng,Tần Lăng Vân tu luyện đến Võ thánh,đã là một cường đại nhất tồn tại trên thế giới này,nếu mười mấy năm qua,Tần Lăng Vân cũng tìm không thấy biện pháp giải quyết thể chất cho nàng,tìm không ra công pháp tối thể thích hợp với nàng...Về sau nàng chỉ có thể đi nét bút nghiêng,chính mình đi tìm kỳ nhân lánh đời này!

Những lời nói hôm nay của Sở Dật Phong,nếu là sự thật,không thể nghi ngờ rằng sẽ vì nàng tu luyện về sau mở ra một phiên đại môn vô tận.Thể chất nàng cô quái,nói không chừng đến Bồng Lai tiên đảo,không mất bao nhiêu công phu,có thể tìm kiếm được biện pháp giải quyết!

"Đừng,bao gồm thánh chí tứ hôn!" Sở Dật Phong gật đầu:"Người tiên môn tu vi cường đại,đã siêu thoát bên ngoài thế tục,cảnh giới tu vi như phụ thân Trấn Nam Vương nàng,thọ nguyên so với người bình thường gia tăng gấp một hai lần,bình thường đều có thể sống đến hai ba trăm tuổi,nghe nói người tu tiên thọ nguyên rất cao,có thể sống trên mấy ngàn năm! Cho nên nếu một người được tiên môn coi trọng,trừ phi song phương đều nguyện ý, nếu không cũng sẽ không cùng người phạm tục thành thân,người phạm tục thọ nguyên quá ngắn,cảnh xuân tươi đẹp dễ thệ,nên rất khó lương xứng.Vì thế nếu không thể cùng đối phương thành thân,đều sẽ dùng phương thức khác bù lại..."

Tần Lạc Y càng nghe càng cao hứng,cười đến khóe miệng như thế nào cũng không thể khép lại.Ha ha,cư nhiên có quy củ như vậy!Nàng yêu chết Thánh Long đại lục,nếu không phải có Sở Dật Phong đứng trước mặt của nàng,nàng đã muốn cao hứng nhảy dựng lên!

Có quy củ như vậy,xem ra biện pháp giả chết của nàng không cần chuẩn bị,còn có thể danh chính ngôn thuận đi tu tiên,một hòn đá trúng mấy con chim,quả thực hoàn mỹ không thể hoàn mỹ hơn!

"Nàng cũng đừng cao hứng quá sớm!" Sở Dật Phong nhìn bộ dáng nàng hưng phấn khó hiểu,lại lần nữa mở miệng: "Biện pháp này...Nếu không đến vạn bất đắc dĩ,thì không nên dùng."

"Đến lúc này đã không phải đến vạn bất đắc dĩ rồi sao?"Ý cười Tần Lạc Y không giảm: "Đệ đệ kia của người cần chết cũng không lùì hôn,thời gian càng ngày càng gần,trừ bỏ biện pháp này,ta thấy cũng không còn biện pháp nào khác."

Nàng giờ hai tay tán thành một chiều này của Sở Dật Phong.Bồng Lai tiên nhân a...Ha ha,ta nhất định sẽ tìm đến các người!

Sở Dật Phong vẫn đang lắc đầu, trêu tức nhìn nàng nói: "Bây giờ còn không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ... Nàng cho là Bồng Lai tiên môn dễ gia nhập như vậy sao? Tung tích bọn họ, mờ ảo khó tìm, theo bí cấp hoàng thất ghi lại, gần vạn năm nay, Thánh Long đại lục, may mắn được gia nhập Bồng Lai tiên môn, căn bản là đếm trên mười đầu ngón tay.. "Thiên phú, tư chất, căn cốt... Điều kiện tiên môn thu đồ đệ cực kì khắc nghiệt! Tàn Lạc Y hiện tại ngay cả tôi thể trung giai đều không đạt tới... Làm sao có cơ hội gia nhập tiên môn!"

Tàn Lạc Y hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, cười mỉa nói: "Tung tích tiên môn tuy rằng khó tìm... Nhưng nếu người có thể nói ra được như vậy, tất nhiên có chút nắm chắc đi..."

Vừa nói chuyện một bên dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn, phượng mẫu linh động sáng kinh người. Sở Dật Phong lại một lần nữa tâm dâng thần trí. Rốt cuộc nhìn không được, bỗng nhiên tới gần nàng, khoe miệng gọi lên một chút mỉm cười tà tử, hai tay gắt gao vòng trụ thân thể của nàng, hung hăng hôn mấy cái, một lát sau mới buông nàng ra, hơi thở có chút khàn khàn nói: "Có vài phần nắm chắc, bất quá cứ như vậy, nàng như thế nào cũng phải đi đến địa phương kia ăn nấp một đoạn thời gian, đến lúc đó một hai năm không thể gặp lại, Y nhi, ta sẽ càng muốn nàng!" Ánh mắt lộ ra thần sắc lưu luyến, lại tìm mỗi nàng hôn xuống.

Sắc mặt Tàn Lạc Y như hóa thiêu, quanh thân cũng bị hắn trêu chọc giống như trong người chảy từng dòng điện, từ trên đầu đến tứ chi, tới mỗi một bộ phận trong thân thể, thần kinh, mạch lạc...

Hít sâu một hơi, thần sắc cố tình trấn định, nhưng thân thể lại như cũ có chút như nhũn ra, như thực như giả trêu tức nói: "Người muốn ta làm cái gì? Về sau ta gia nhập tiên môn, theo đuổi kia vô thượng tiên đạo, người ở tại Thánh Long đại lục làm hoàng đế Sở quốc kiêu ngạo, đến lúc đó hậu cung ba giai lệ, mỹ nữ vòn quanh, trái ôm phải ấp, mặc người hưởng dụng... Hắc hắc, quả thực là cực lạc nhân gian a!"

Sở Dật Phong nghe xong, hơi nhú chặt mi tâm, trong mắt hiện lên một chút không hòa hoãn, bá đạo nhìn chăm chăm nàng: "Vô thượng tiên đạo? Y nhi, tiên đạo kia nàng vẫn nên dừng nghĩ! Suy nghĩ cũng là tưởng tượng!" Dừng một chút lại càng thêm gần nàng, ngữ khí có chút ái muội nói: "Hậu cung ba ngàn giai lệ, mỹ nữ vòn quanh, trái ôm phải ấp... Ha ha, Y nhi, đây là nàng đang ghen sao?"

Tàn Lạc Y âm thầm liếc mắt xem thường, tránh thoát hắn ôm: "Ghen... Ngượng ngùng, ta cái gì đều ăn, chỉ là không ăn giấm!"

Sở Dật Phong cười đến tà tử: "Y nhi... Nàng nói như vậy, ta sẽ thương tâm!"

Tàn Lạc Y không để ý tới hắn, đem vấn đề chính mình quan tâm hỏi: "Ta cảm thấy biện pháp này thật sự tốt, hay dùng biện pháp này đi, cũng không cần nghĩ biện pháp khác, lãng phí thời gian."

Sở Dật Phong biết nàng nóng lòng thoát khỏi hôn ước cùng Sở Dật Tu, hai người bọn họ lại có da thịt chi thân, trong lòng sớm đã nhận định, Tàn Lạc Y là người của chính mình, sớm hay muộn sẽ gả cho chính mình, cũng không cần tìm biện pháp khác.

"Ta nói, biện pháp này là vạn bất đắc dĩ, không đến cuối cùng, không thể dùng, nàng cho là tùy tiện tìm ra một người đến, người khác đều sẽ tin tưởng hắn là Bồng Lai tiên nhân?"

Thể chất Y nhi rất không thích hợp tu luyện, muốn cho người khác tin tưởng, có người trên Bồng Lai tiên đảo nhìn trúng tư chất của nàng, muốn nhận nàng làm đồ đệ... Phải phí một phen công phu lớn mới được!

Tàn Lạc Y có chút mất mát. Căn môi trầm ngâm, độ nhiên trong đầu linh quang chợt lóe: "Nếu không... Ta lấy cái khăn che mặt xuống, về lại giống như trước, đi dọa hắn một chút!"

Sở Dật Phong đoan trang nhìn nàng vài giây, sau đó nhìn không được liền cười lên tiếng, Tàn Lạc Y cả kinh vội vàng đưa tay che miệng của hắn lại, cá giận nói: "Người muốn đem tất cả mọi người kinh động lại đây sao?"

Sở Dật Phong bị che miệng, trong mắt vẫn là ý cười khó nén.

Tàn Lạc Y lại trừng mắt hắn một cái, buông tay ra chạy đến cạnh cửa, nghiêng tai nghe một trận, gian ngoài không hề có động tĩnh, hai nha đầu kia hẳn là không bị bùng tỉnh, cũng không có thị vệ lại đây tra xét, cuối cùng mới yên tâm.

"Lời nói của ta buồn cười như vậy sao?" Ngữ khí vẫn khó nén căm giận.

Sở Dật Phong nói: "Đương nhiên buồn cười, nàng cho là Tam đệ kia của ta là loại người nào? Sẽ bị nàng dọa liền từ hôn? Hắn cũng không phải chưa từng gặp qua chân diện thật của nàng..."

Tàn Lạc Y ngẫm lại cũng phải. Ngày đó nàng rơi vào hồ sen, nghe nói Sở Dật Tu là người thứ nhất tiến đến đem nàng vớt lên, lúc ấy bộ dáng xấu hổ chân chân chính chính đều bị hắn thấy được, cũng không có nghe nói muốn từ hôn, nàng hiện tại lại về ra gương mặt xấu, tất nhiên cũng không dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Tương Ba Lục

Editor:HamNguyet

Nửa tháng sau,tu vi Tần Lạc Y lại lần nữa đột nhiên tăng mạnh,một đường không hề trở ngại từ võ sư nhất giai lên tới võ sư tam giai..Tâm tình kích động âm thầm tính toán một phen,chiều theo tốc độ như vậy đi xuống,nhiều nhất thời gian hai tháng,nàng có thể đột phá võ sư,tu luyện thành tôn giả!

Không chỉ có tu vi của nàng tiến bộ,kỹ thuật chế phù chú,cũng một ngày so với một ngày càng cao,so với nửa tháng trước nàng chỉ có thể luyện chế phù chú tứ giai,hiện tại nàng đã có thể sử dụng thất giai đan dược,chế thành phù chú lục giai! Ngần ngừ thời gian một hai tháng,có thành quả như vậy,nàng đã cảm thấy thập phần mỹ mãn.

Trong Minh Nguyệt Các,phẩm giai phù chú cao nhất,cũng bất quá là lục giai mà thôi...Đã sớm nghe Hùng Sát bọn họ nói qua,chế tác phù chú rất khó,cho dù là Giản gia truyền thừa vô số năm,người trong gia tộc có thể chế thành phù chú ngũ giai trở lên,cũng cực kỳ thưa thớt!

Hơn nữa,nếu như phù chú bách khoa toàn thư ghi lại đều là sự thật,đồng dạng là phù chú lục giai,nàng dùng đan dược chế thành phù chú,hẳn là uy lực gấp mười lần bình thường!Được rồi,cho dù có chút nói quá,không gấp mười lần,ít nhất cũng gấp vài lần đi!

Nghĩ đến bằng nhận phù nhị giai lần trước vừa ném ra,liền lấy đi tính mạng người khác,khỏe mới lại nhin không được nổi lên ý cười thần nhiên.Có một tuyệt kỹ phòng thân,tuy rằng linh lực bị hạn chế trong đan điền không thể nào sử dụng được...Bất quá tốt xấu hành tẩu bên ngoài,mệnh của nàng không cần nằm ở trong tay người khác!

Còn có mẫu-nữ Chu Mai vẫn đối với chính mình như hổ rình mồi...Nghe nha đầu Tuyết Nhi kia nói,biểu huynh Chu Mai,cùng Chu Mai thất lạc gần hai mươi năm nay,mấy ngày trước đột nhiên ở trên đường lớn kinh thành ngẫu nhiên gặp gỡ Chu Mai,cao hứng đến cực điểm đem nàng nhận thức.

Biết được biểu muội chính mình ở vương phủ làm thiếp,hơn nữa còn là Trần Nam Vương gia hiện tại chạm tay có thể bồng cứu Chu Mai còn kém điểm bị người vũ nhục lúc trước,biểu huynh tiện nghi thập phần cảm động đến rơi nước mắt,tự mình tới cửa cảm tạ! Lại lại nhai một phen nguyên nhân lúc trước bọn họ thất lạc...Nghe lời nói của hắn cùng Chu Mai năm đó thập phần tương hợp.

Tần Lăng Vân có lên kiểm chứng việc này hay không,Tần Lạc Y không biết,bất quá từ đó về sau,biểu huynh tiện nghi kia liền cách vài ngày lại đến vương phủ tìm Chu Mai,cũng may thời gian mỗi lần ngắn ở đây không dài,bên cạnh hắn còn có quản gia phái người hầu hạ,lại có nha đầu bà tử bên cạnh Chu Mai,nên không làm cho người khác cảm thấy việc này kỳ quái.

Bất quá,Tần Lạc Y tổng cảm thấy biểu huynh này tới quá mức đúng dịp.Gần hai mươi năm không gặp,cư nhiên từ rất xa có thể đem người nhận ra...Hết thảy chuyện này khiến cho người cảm giác thực bất khả tư nghị! Có lẽ nàng quá đa nghi,nhưng nàng vẫn cảm thấy việc này có chút kì quái.

Bất quá mặc kệ như thế nào,nàng đã không phải là Tần Lạc Y trước kia.Không hề có năng lực tự bảo vệ mình năng,lại cực kỳ tín nhiệm đối với mẫu-nữ Chu Mai mặt ngoài hiền lành,kì thực lòng lường dạ thú...Chỉ cần nàng cẩn thận một chút,hiện tại mặc kệ kia hai người ẩn chứa dã tâm gì,đều không thể tính kế đến trên người nàng!

Sau khi vào phòng,nàng gọi người nạng nước ấm tới,thoải mái để chịu tắm rửa một lượt,lại ăn linh tinh vài thứ,không nghĩ động,dứt khoát liền dựa trên nhuyễn tháp ấm áp,cảm quyền sách không chút để ý nhìn lại.

"Quận chúa!"Thanh âm Liễu Nhi cùng Hạnh Nhi có chút kinh hoảng,đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

"Có chuyện gì vậy?" Tần Lạc Y hơi hơi nhíu mi,buồng sách hướng về phía cửa hỏi.

"Quận chúa,trong cung phái người tới,truyền người lập tức tiến cung!" Liễu Nhi đứng ở cửa nội thất của nàng,có chút lo lắng nói.Cũng không dám tự tiện đẩy cửa đi vào.

Mấy tháng trước,quận chúa không chỉ trở nên yêu thích tu luyện,tuy rằng các nàng vụng trộm nghe Vương gia nói,tu vi quận chúa vẫn không có chút tiến bộ.Hơn nữa nghiêm lệnh nha đầu bà tử,không được tiến vào nội thất,bao gồm cả hai đại nha đầu bên người là nàng cùng Hạnh Nhi.Người vi phạm nghiêm trị!

"Quận chúa,Vương phi cùng ma ma trong cung lập tức sẽ tới,nô tỳ cùng Hạnh Nhi đã chạy tới trước thông báo một tiếng,người mở cửa nhanh đi,để cho nhóm nô tỳ thu thập cho người một phen."

Tần Lạc Y hơi hơi nhíu mày,cầm lấy khăn lụa trắng trên bàn che ở trên mặt,mở cửa ra cho hai người bọn họ tiến vào.Trên tay Liễu Nhi đang cầm một bộ cung trang màu lam nhạt tinh xảo,trên tay Hạnh Nhi cũng đang cầm một bộ trang sức tinh xảo mới tinh,sau khi hai người vào phòng,tay chân lạnh lẽo lập tức bắt đầu cấp nạng thay y phục chải đầu.

Tần Lạc Y ngồi ngay ngắn trước gương ngọc lưu ly,từ trong gương trông được chính mình nháy mắt trở nên châu hoàn phi thủy vòng đầu,vừa tức giận vừa buồn cười.Tuy rằng không rõ vì cái gì trong cung đột nhiên phái người tới gọi nàng...Nhưng hai nha đầu này,cũng không cần phải thận trọng như vậy đi!

Giống như nhà giàu mới nổi đem tất cả những thứ tốt hướng tới trên đầu nàng,bộ dáng sắc màu rực rỡ,ở trong mắt nàng,thật sự là chướng mắt cực kỳ!

"Lưu lại trăm bạch ngọc trăm cùng khuyên tai hồng ngọc,cái khác đều gỡ xuống dưới!"

"Quận chúa,nếu muốn vào cung,nên trang điểm xinh đẹp sẽ tốt hơn."

"Đúng vậy,quận chúa,ngày mai là đại thọ tám mươi tuổi của Hoàng thái hậu,hiện tại tuyên ngài tiến cung...Ngài như thế nào cũng phải trang điểm có điểm vui mừng a!" Liễu Nhi luyến tiếc gỡ xuống dưới.

Tần Lạc Y thấy các nàng bất động,chính mình dứt khoát động thủ gỡ xuống dưới.Lại nghĩ đến chính mình phải vào cung, trên mặt còn chưa hoá trang,sợ có sơ xuất,nên tìm cái có phải các nàng đi ra ngoài trước.Đáng tiếc hai nha đầu còn chưa đi ra cửa,Tạ Như Yên liền mang theo hai ma ma nghiêm túc trong cung,thoạt nhìn cực kỳ lão luyện thành thực đi đến.

Kia hai người tiến vào phòng,ánh mắt cực kỳ khôn khéo liền đem Tần Lạc Y cao thấp đánh giá một phen,sau một lát,khóe môi cuối cùng cũng lộ ra một chút ý cười vừa lòng: "Quận chúa,Thái Hậu có chỉ,thỉnh ngài tức khắc tiến cung!"

Nói xong cũng không cho nàng thời gian chuẩn bị,dẫn đầu đi ra ngoài,sau đó lại liên tục thúc giục.Tần Lạc Y thấp chú một tiếng,chỉ phải theo ánh mắt Tạ Như Yên có chút lo lắng,đi theo ra ngoài.Nguyên lai,lần này là đại thọ tám mươi tuổi của Hoàng thái hậu,không chỉ có vạn quốc tiến đến chúc thọ,ngay cả Thần Y Cốc mới xác nhập vào lãnh thổ Sở quốc,mấy đại tộc tu chân nguyên bản thuộc về hai quốc Yên-Triệu,đều phái người đến chúc mừng.Hoàng thái hậu tự nhiên thập phần cao hứng.

Trong đoàn người Thần Y Cốc đến,có một nữ tử thân phận cực kỳ không đơn giản,nàng là nữ nhi Cốc chủ Thần Y Cốc -- Thượng Quan Thu Vũ!

Thượng Quan Thu Vũ bất quá năm nay mười bảy tuổi,lớn lên hoa dung nguyệt mạo,xinh đẹp như thiên tiên,lần này không chỉ mang đến một viên thất giai đan dược có thể kéo dài tuổi thọ vì Hoàng thái hậu chúc thọ,còn thẳng thắn nói chính mình yêu thích Tam hoàng tử,muốn gả cho Tam hoàng tử làm phi...

Tam hoàng tử đã sớm cùng Tần Lạc Y Trần Nam Vương phủ đính thân,hon nữa chỉ còn hai tháng nữa,sẽ phải thành thân,đây là sự tình mà mọi người trên Thánh Long đại lục đều biết đến,ngay cả Hoàng thái hậu đều không nghĩ đến,Thượng Quan Thu Vũ cư nhiên sẽ nói ra lời như vậy!

Bất quá lời này nếu là người khác nói ra cũng liền thôi,lại có tình người nói ra là nữ nhi duy nhất của Cốc chủ Thần Y Cốc,Hoàng thái hậu vô cùng khó xử.Mấy ngàn năm qua,Thần Y Cốc ở Sở quốc có địa vị thập phần tôn quý,bởi vì mỗi một đời cốc chủ,y thuật đều tinh vi,lại tinh thông luyện đan,...Lịch đại hoàng đế,Thần Y Cốc đều sẽ hao phí vốn lớn,vì bọn họ luyện chế đan dược kéo dài tuổi thọ,tăng cường tu vi!

Sau khi châm chúc một phen,Hoàng thái hậu uyển chuyển nói ra việc hoàng đế đã dùng thánh chỉ đem nữ nhi Tần Lạc Y của Trần Nam Vương tứ hôn cho Tam hoàng tử,lại đó có ý đem phân vị Thái tử phi cho nàng...

Nghe được Sở Dật Tu đã sắp thành thân,hon nữa là thời điểm nàng bế quan,Thượng Quan Thu Vũ thất vọng.Nàng cự tuyệt làm Thái tử phi,đối với việc gả cho Tam hoàng tử,cũng không cưỡng cầu nữa,chỉ nói ra một yêu cầu,muốn gặp nữ tử cùng Tam hoàng tử đính thân..Cho nên mới có ý chỉ Hoàng thái hậu hiện tại tuyên nàng tiến cung.

Tần Lạc Y biết được có chút trợn mắt há hốc mồm.

Ha ha.

Sở Dật Phong yêu nghiệt kia cư nhiên bị người ghét bỏ!

Còn có Sở Dật Tu kia...Cũng thấy vài lần,nhưng nàng như thế nào cũng không nhìn ra,cư nhiên hán có mị lực như vậy,có thể làm cho nữ nhi thập phần thân bí của Cốc chủ Thần Y,cũng tự tiến cử tới cửa phải gả cho hán?

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Thượng quan thu vũ

Editor:HamNguyet

Bất quá,đây đối với nàng thực ra là một cơ hội tuyệt hảo,nói không chừng nàng còn có thể thừa dịp cơ hội này,thuận lợi giải trừ hôn ước cùng Sở Dật Tu!Trong lòng âm thầm tính toán,chuẩn bị hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tuy rằng ngày mai mới là đại thọ tám mươi tuổi của Hoàng thái hậu,bất quá hoàng cung hôm nay,nơi nơi đều đã giăng đèn kết hoa,dị thường vui mừng.Tần Lạc Y ở trong tẩm cung Từ Ninh cung của Hoàng thái hậu gặp được vị cô nương Thượng Quan Thu Vũ nói thẳng đối với Sở Dật Tu ái mộ không thôi.Tuổi tác bất quá mười sáu mười bảy tuổi,mặt trái xoan,mày lá liễu,da thịt trắng như tuyết,môi anh đào mỉm cười,khuôn mặt thanh tú điểm lệ,trong mắt đen nhánh lộ ra cao quý cùng ngạo nghễ.

Trừ bỏ Thượng Quan Thu Vũ,trong phòng còn có thêm vài phi tần hậu cung cực kỳ kiều diễm,các nàng đều quay chung quanh đứng thẳng bên cạnh Hoàng thái hậu,nói cười thân nhiên.Mạnh Uyển Tinh cũng ở trong Từ Ninh cung,lấy sa che mặt,ánh mắt nhìn nàng lạnh như băng như đao.

Tần Lạc Y nhếch môi một cái. Xem ra vết thương trên mặt Mạnh Uyển Tinh, có Tử Ngọc cao, cũng không hẳn là hoàn toàn mất đi sạch sẽ... Cách lần trước bị biến dị xích tức phong chí đã hai tháng, phụ thân của nàng, Trần Nam Vương tuy rằng từ trong Thần Y Cốc cầm lại Tử Ngọc cao, nhưng dù sao cũng đã quá muộn!

Tần Lạc Hàn hiện tại ở trong vương phủ, rất ít xuất môn, mỗi lần bắt đắc dĩ xuất môn thỉnh an Tạ Như Yên Tần Lăng Vân, cũng đều mang cái khăn che mặt... Trong lòng cười nhạt, có chút ác liệt nghĩ đến, có lẽ không bao lâu, trang điểm giống như nàng cũng có thể lưu hành trong kinh thành a.

Tiếng cười như chuông bạc, thanh âm nói chuyện thanh thúy dễ nghe như châu ngọc, ở khoảnh khắc Tần Lạc Y đi vào Tử Ninh cung, tất cả đột nhiên đều ngừng nói chuyện. Ánh mắt mọi người, "Bá" một chút, tất cả đều dừng trên thân thể của nàng thượng.

Hoàng thái hậu Mạnh thị không phải lần đầu tiên gặp Tần Lạc Y, thời điểm lần trước hoàng đế phong nàng thành quận chúa, Tần Lạc Y cũng từng tiến vào cung. Đồng dạng trên mặt che lụa trắng, thấy không rõ khuôn mặt lắm, chỉ lộ ra một đôi phượng mâu đen nhánh.

Cũng không biết vì cái gì, nàng

tổng cảm thấy nữ tử trước mắt, cùng mấy tháng trước không giống nhau... Lúc trước khi tiến cung, cặp mắt kia nhìn xung quanh thật cẩn thận, còn có tò mò, cũng có sợ hãi, hơn nữa mang theo hưng phấn không dấu được.

Hôm nay gặp lại, ánh mắt này, giống như hồ nước lắng đọng, ánh sáng lóng lánh như ngọc lưu ly trong suốt... Ngắn ngủn bốn tháng, cư nhiên có biến hoá lớn như vậy, Hoàng thái hậu cho dù duyệt qua vô số người, trong lòng cũng kinh ngạc đến cực điểm.

Lúc trước chợt nghe Hiền quý phi nói qua, nha đầu kia bị ngã đụng đầu đầu, mất trí nhớ... Thật không nghĩ tới, mất trí nhớ, cư nhiên làm cho nàng xảy ra biến hoá lớn như vậy! Bất quá cho dù khiếp sợ, trên mặt của nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, cười từ từ vẫy vẫy tay, làm cho Tần Lạc Y đến gần, giữ chặt tay nàng cười cùng nàng nói chuyện, rất là hiền hoà. Tần Lạc Y không kiên nhẫn không kiềm chế.

Một lát sau, cuối cùng hoàng thái hậu cũng chuyển đề tài tới vấn đề chính. Chỉ vào nữ tử từ từ đứng bên cạnh nói: "Đây là Thượng Quan Thu Vũ cô nương ở Thần Y Cốc."

Thượng Quan Thu Vũ vẫn luôn đánh giá nàng, thấy nàng một thân hoa phục lam nhạt, dáng người tuy rằng thướt tha, lại không dám đem khuôn mặt thật xuất hiện, khăn lụa trắng trên mặt che dấu toàn bộ ba phần khuôn mặt, đáy mắt còn hiện lên ý khinh miệt: "Quận chúa, trăm nghe không bằng một thấy, trước kia ở trong Thần Y Cốc, thường nghe được Tam hoàng tử nhắc tới người... Hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy người thật."

Tần Lạc Y nhìn chằm chằm vào nàng, khoé môi dưới khăn che mặt nhếch lên một cái, thường xuyên nhắc tới... Ha ha, Thượng Quan Thu Vũ này nghe nói luôn luôn bề quan, thậm chí cũng không biết chuyện tình hoàng đế tứ hôn, nàng nghe nói, khẳng định là sáu tháng trước nghe nói, Tần Lạc Y sáu tháng trước, thập phần ái mộ Sở Dật Tu, ở trường hợp Sở Dật Tu xuất hiện, đều có thể thường xuyên nhìn đến thân ảnh Tần Lạc Y lặng lẽ theo dõi... Nàng thật sự rất ngạc nhiên, Sở Dật Tu thường xuyên nhắc tới nàng, sẽ nói ra cái gì?

Thượng Quan Thu Vũ không ở trong mắt nàng nhìn đến đồ kỳ ghê ghét bên trong dự kiến, có chút ngoài ý muốn, mâu quang chợt lóe, lập tức thờ dài một hơi, thấp phần buồn bã nói: "Quận chúa, không đối gạt người, Tam hoàng tử điện hạ là nhân trung long phượng, tài hoa hơn người, thiên phú tu luyện hiếm thấy, lại là con người chí hiếu, một năm luôn có hai lần, tự mình đến trong Thần Y Cốc vì quý phi nương nương xin thuốc... Thu Vũ vẫn thập phần ái mộ hần, sớm quyết định không phải hần không gả, bất quá, luyện đan thuật lúc trước của ta có chút kém cỏi, chỉ có thể luyện ra tam giai đan dược, tu luyện linh lực hai năm này vẫn đình trệ ở võ sư nhất giai, không có tiến thêm, nên tự giác không xứng với Tam hoàng tử điện hạ, chỉ phải đem ái mộ giấu ở trong lòng, không dám nói ra... Thật vất vả lần này bề quan, lấy được chút tiến bộ, có thể luyện ra tứ giai đan dược, tu vi cũng đột phá bình cảnh, tấn nhất giai, nghĩ lần này có thể hướng điện hạ thổ lộ, đáng tiếc, vào cung mới nghe nói Hoàng Thượng vì điện hạ tứ hôn..."

Tu vi võ sư...

Luyện đan thuật luyện ra tam giai đan dược còn có chút kém cỏi... Không xứng với Tam hoàng tử? Ha ha, miệng nữ nhân này cũng quá lạnh lợi rồi! Nếu nàng không xứng với hần, như vậy chính mình xú danh bên ngoài, thể chất phế vật không phải càng không xứng sao? Nữ nhân này nói những lời này, không chỉ nói ra ưu thế của nàng, còn ám chỉ phụ thân chính mình là vì công lao lớn mới được Hoàng Thượng tứ hôn!

Khoé môi mím nhanh, trong phượng mâu có lãnh ý chợt lóe mà qua. Đáng tiếc! Nàng đã không phải Tần Lạc Y trước kia, sẽ không bởi vì nàng nói mấy câu nói đó, liền tự ti rơi lệ!

"Thượng Quan cô nương, người đã thích Tam hoàng tử điện hạ như vậy, không bằng người cùng quận chúa cùng nhau, đều gả cho điện hạ tốt lắm... Hi hi, tin tưởng quận chúa hẳn là sẽ không phản đối đi?" Mạnh Uyển Tinh nhìn xem Tần Lạc Y, lại nhìn nhìn Thượng Quan Thu Vũ, đột nhiên che môi cười duyên lên.

"Người nha đầu kia, nói nói cái gì vậy! Tim đánh..." Mạnh Thái Hậu nghe vậy, hơi hơi giật mình, lập tức rất nhanh khôi phục bình thường, nâng tay vỗ nhẹ trên đầu Mạnh Uyển Tinh một cái, dư quang khoé mắt lại rất nhanh nhìn thoáng qua Thượng Quan Thu Vũ.

Thượng Quan Thu Vũ cũng có chút giật mình, trên mặt lập tức rất nhanh nổi lên một chút rặng mây đỏ, làm cho khuôn mặt nàng vốn điểm lệ tuyệt mỹ có vẻ càng thêm quyến rũ mê người.

Tần Lạc Y nhìn Mạnh Uyển Tinh liếc mắt một cái, đem phản ứng mọi người thu hết vào đáy mắt, có vui sướng, có trào phúng, cũng có vui sướng khi người khác gặp họa... Trong lòng hiểu được, hôm nay nữ nhân này hẳn là có ý định cùng chính mình không qua được, cũng không biết đây là ý tưởng của một mình nàng, hay là suy nghĩ trong lòng Mạnh Thái Hậu.

Trong lòng cười lạnh.Mâu quang lại có ý buồn bã,hơi hơi cúi thấp đầu xuống.Mọi người trong Từ Ninh thấy,đều nghĩ đến nàng nghe xong lời nói Thượng Quan Thu Vũ,tự biết xấu hổ,trừ bỏ mâu quang Hoàng thái hậu thâm trầm,người khác đều lộ ra ánh mắt trào phúng nhìn nàng.

Một lát sau Tần Lạc Y mới ngẩng đầu lên,nhìn thẳng Thượng Quan Thu Vũ,thờ dài một hơi,ngữ thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một tia buồn bã: "Nguyên lai Thượng Quan cô nương vẫn thâm mến Tam hoàng tử điện hạ... Vì xứng đáng với Tam hoàng tử nên cố gắng tu luyện. Thượng Quan cô nương si tình như thế,Lạc Y mặc cảm,Lạc Y nguyện ý rời khỏi,để cho Thượng Quan cô nương cùng Tam hoàng tử điện hạ người hữu tình sẽ thành thân thuộc..."

Trong phòng lập tức tĩnh xuống dưới,mọi người trừng lớn mắt thấy nàng cũng không nói nữa,không khí chung quanh chợt yên tĩnh có chút quỷ dị.Tần Lạc Y ái mộ Tam hoàng tử,mọi người đều biết.Qua hai năm nay,bên trong kinh thành,địa phương nào có Tam hoàng tử xuất hiện,nhất định có thể nhìn đến thân ảnh Tần Lạc Y lặng lẽ theo đuôi,chưa nghĩ ra hiện tại phụ thân nàng lập công lớn,được phong làm Trần Nam Vương,mà nàng cũng rốt cục bị tứ hôn...Hôm nay còn nói ra lời nói như vậy!

Thượng Quan Thu Vũ đầu tiên là giật mình,ánh mắt lập tức hiện lên kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Người sẽ thú ta sao?

Editor:HamNguyet

"Hoàng Thượng giá lâm!"

Một thanh âm bén nhọn đánh vỡ không khí yên tĩnh đến tựa hồ đình trệ trong Từ Ninh Cung,một đạo thân ảnh minh hoàng sắc tuần dật long hành hồ bộ đi đến.Ở phía sau hắn,mấy người theo sát.

Trần Nam Vương Tần Lăng Vân,Thái tử Sở Dật Phong,Tam hoàng tử Sở Dật Tu,Vân thừa tướng

Mặt Tần Lăng Vân không biểu tình,nhìn không ra suy nghĩ trong lòng,ánh mắt sắc bén ở trên người Mạnh Uyển Tinh cùng Thượng Quan Thu Vũ nhàn nhạt xẹt qua,tức khắc làm cho trong lòng các nàng dâng lên một cỗ khí lạnh vô cùng,nhìn không được co rúm lại một chút.

Thái tử Sở Dật Phong một thân cẩm bào tử sắc,ngọc thụ lâm phong,phong thần tuần lãng.Toàn thân tản ra khí chất tôn quý sinh ra đã có sẵn.

Tam hoàng tử Sở Dật Tu một thân bạch y, trên mặt tuần dật trước nay mang cười rất nhanh mím chặt, trong mắt đen nhánh loé ra ánh sáng khó lường, từ lúc tiến vào Từ Ninh Cung lúc sau,hắn chỉ liếc mắt nhìn Thượng Quan Thu Vũ một cái,ngay sau đó ánh mắt có chút khác thường liền dừng ở trên người Tần Lạc Y,đem nàng cẩn thận đánh giá.

Ánh mắt Vân Thừa tướng thâm trầm,theo sát ở sau mọi người.

Trừ bỏ Hoàng thái hậu,một đám người bên trong đều vội vàng đứng dậy hướng hoàng đế hành lễ.Hoàng đế Sở quốc-Sở Dương nâng tay ý bảo mọi người bình thân,trước hướng Hoàng thái hậu thỉnh an,sau khi ngồi xuống ánh mắt thâm thúy khó lường liền dừng trên người Tần Lạc Y.

Sắc mặt Tần Lạc Y thong dong,ánh mắt trầm tĩnh,mặc hắn đánh giá.

Hoàng đế nhướng nhướng mày,thâm trầm trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc,vừa rồi hắn ở ngoài cửa đã đem lời các nàng nói nghe được rõ ràng.Nha đầu này rõ ràng yêu thích Tu nhi,hôm nay cư nhiên nói ra lời nói muốn thành toàn cho Thượng Quan Thu Vũ! Nha đầu này đem thánh chỉ chính mình trở thành cái gì?

Thần Y Cốc tuy rằng thần bí,có năng lực luyện ra đan dược cao giai,làm người kéo dài tuổi thọ,bất quá Tần Lăng Vân chính là Võ Thánh,là Trần Nam Vương hắn thân phong!Lần này hai quốc Yên-Triệu đột kích,không có Trần Nam Vương,nói không chừng Sở Quốc đã sớm mất nước!Bên nặng bên nhẹ ở trong lòng hắn rõ ràng.

"...Qua hai tháng nữa chính hôn lễ của ngươi cùng Tu nhi,về sau mọi người chính là người một nhà...Ngươi có rảnh liền thường tiến cung,bồi Thái Hậu nương nương còn có Hiền quý phi nương nương trò chuyện nhiều một chút."

Về mặt hắn ôn hoà đối với Tần Lạc Y nói,sau đó lại đem một khối ngọc bài tinh xảo tùy thời có thể tiến cung không cần thông báo trên người ban cho nàng.Nhìn khối ngọc bài bạch ngọc tinh xảo kia,kinh ngạc trong mắt Hoàng thái hậu chợt lóe rồi biến mất.Bên trong hoàng cung,trừ bỏ bên người Thái tử Sở Dật Phong có một khối ngọc bài như vậy,những người khác đều không có,bao gồm Sở Dật Tu!

Thượng Quan Thu Vũ âm thầm cắn răng,hành động lần này của hoàng đế,rõ ràng là đứng ở bên Tần Lạc Y...Đôi mắt đẹp chuyển hướng Sở Dật Tu,mắt mắt vô cùng.Tu ca ca của nàng,cư nhiên bị bắt thú xử nữ nhân này!

Mạnh Uyển Tinh nắm chặt lại đôi bàn tay trắng nõn trong tay áo, trong mắt loé ra đồ kị ghen ghét, nàng là chất nữ Hoàng thái hậu thích nhất, cũng thập phần là niềm vui của hoàng đế, chính là mỗi lần tiến cung, cũng cần thiết phải thông truyền... Hôm nay vốn định gây khó dễ cho Tần Lạc Y, tốt nhất có thể làm thất bại hôn sự của nàng cùng Tam hoàng tử, không nghĩ tới lại làm nữ nhân kia không duyên có được chỗ tốt như vậy! Càng nghĩ càng giận, thiếu chút nữa thổ huyết.

Tần Lạc Y bị lưu tại trong cung dùng bữa tối. Thượng Quan Thu Vũ bị hoàng đế giao cho Thái tử tự mình tiếp đón. Trong Ngự Hoa viên, nguyệt hoa mới lên, đèn đuốc sáng trưng.

"Ta vẫn luôn coi Thu Vũ như muội muội bình thường, lời nàng nói người không cần để ở trong lòng..." Sở Dật Tu bồi bên người Tần Lạc Y chậm rãi mà đi, nhàn nhạt giải thích nói.

"Ta sẽ không để trong lòng!" Tần Lạc Y nhìn hẩn một cái, không chút để ý đáp. Một cái nữ nhân râu ria mà thôi, nơi nào đáng giá để nàng để ở trong lòng!

Đáng tiếc!

Cơ hội tốt như vậy, nếu thời điểm hoàng đế tới muộn một chút... Nói không chừng nàng có thể nói để Hoàng thái hậu thay đổi chủ ý, sau đó khuyên hoàng đế thay đổi thánh chỉ...

Sở Dật Tu nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn bóng dáng nàng. Y phục lam nhạt phiêu dật vô cùng, ẩn ẩn phác hoạ ra lệ ảnh pháp phòng quyền rũ, trên mặt che lụa trắng, đem khuôn mặt nhỏ kia che khuất gần hai phần ba, chỉ để lại một đôi phượng mâu thanh triệt liễm diễm. Trên đầu trừ bỏ cây trâm bạch ngọc, cũng không có trang sức dư thừa. Trên tai mang khuyên tai hồng ngọc, nhan sắc tươi đẹp, kiều diễm ướt át, đem vành tay vốn trắng nõn của nàng càng thêm tinh tế kiều nộn...

Thân ảnh trước mắt, tổng làm cho hẩn cảm thấy có chút mạc danh quen thuộc.

"Tam hoàng tử điện hạ!"

Tần Lạc Y đi về phía trước đột nhiên quay đầu, ánh mắt đen nhánh đang cùng ánh mắt hẩn chạm vào nhau, hơi hơi sững sốt, ngay sau đó trong mắt hiện lên ý cười.

"Ta biết người không thích ta."

Sở Dật Tu nhướng mày, bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng không nói gì.

"Cách hôn lễ còn có thời gian hai tháng, nếu người không nghĩ thú ta... Ta sẽ không trách người!" Tần Lạc Y xoa xoa khuôn mặt ẩn dưới lớp khăn lụa trắng, nhìn Thượng Quan Thu Vũ trong đình xa từ từ nói.

Sở Dật Tu theo ánh mắt nàng nhìn lại, cũng thấy được Thượng Quan Thu Vũ trong đình cách đây không xa, ở bên cạnh nàng là Thái tử Sở Dật Phong phong thái như ngọc, tiêu sái phong lưu.

"Ta nói, ta chỉ đem Thu Vũ trở thành muội muội." Một lát sau, Sở Dật Tu thu hồi ánh mắt, bên trong ánh mắt ôn nhuận nhìn Tần Lạc Y mang theo nghiêm túc.

Trong lòng Tần Lạc Y cười nhạt. Thượng Quan Thu Vũ đối với hẩn rõ tình thâm sâu, còn thế không phải hẩn không giả... Nàng cũng không tin, lấy thông minh của Sở Dật Tu, sẽ không biết! Còn có Đồ Ngữ Điệp... Việc làm Trắc phi, tuy rằng chỉ ngôn luận của một mình Sở Dật Phong, bất quá nàng tin tưởng việc này không phải là tin đồn vô căn cứ. Trong mắt rất nhanh xẹt qua một tia mỉa mai, trước khi Sở Dật Tu phát hiện, lại nhanh chóng dấu đi.

"Nếu không có Hoàng Thượng tử hôn, người sẽ thú ta sao? Cho dù biết ta vẫn luôn thích người..." Tần Lạc Y ngẩng đầu, tiếp tục cười nói.

Sở Dật Tu im lặng.

Thượng Quan Thu Vũ trong đình phát hiện thân ảnh Sở Dật Tu, ánh mắt sáng ngời, quay đầu lại hướng tới Thái tử nói một câu, liền hướng bọn họ nơi này bay nhanh tới.

"Tu ca ca, lần trước không phải huynh nói muốn tìm tuyết linh quả vì nương huynh trị tâm tật sao? Lần này muội đến trên đường kinh thành, ngoài ý muốn lấy được một gốc tuyết linh quả năm trăm năm, vừa lúc dùng để luyện chế tứ giai tuyết linh đan... Trong chốc lát huynh dẫn muội đi luyện đan thất trong cung, sớm một chút luyện ra tới cho nương nương dùng."

Nàng nhìn Sở Dật Tu nói chuyện, dư quang khóe mắt lại như có như không ngó qua Tần Lạc Y, đáy mắt loé ra khinh miệt khiêu khích.

Tần Lạc Y mỉm cười đứng thẳng một bên, không có lên tiếng.

"Tuyết linh quả, Vũ nhi, muội nói là thật... Muội có tuyết linh quả?" Sở Dật Tu nghe được tuyết linh quả, trong lòng thập phần kích động, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

"Đương nhiên là thật sự, Tu ca ca, muội đã khi nào lừa gạt huynh a!" Thượng Quan Thu Vũ lại cười nói. Vì chứng minh lời nói chính mình không phải giả, nàng từ trong nhẫn trữ vật tinh xảo lấy ra một quả như nắm tay, toàn thân trong suốt, thoáng chốc hương thơm bay đầy chớp mũi.

"Quả nhiên là tuyệt linh quả!"

Trong mắt Sở Dật Tu không dấu được kinh hi, từ trong tay Thượng Quan Thu Vũ tiếp nhận tới, lẩn qua lộn lại xem Thượng Quan Thu Vũ ái mộ đầy mặt nhìn hắn.

Tần Lạc Y thấy thế, cong cong môi, xoay người lặng yên rời đi.

.....

Sở Dật Phong khoanh tay đứng ở trong đình, chỉ ngó Thượng Quan Thu Vũ cùng Sở Dật Tu liếc mắt một cái, ngay sau đó ánh mắt đen nhánh dừng ở trên người Tần Lạc Y, hơi hơi nhú mảy.

"Thái Tử điện hạ!"

Một nữ tử phần y diện mạo kiều mỹ cho rằng hắn là vì Thượng Quan Thu Vũ rời đi mà không vui, đánh bạo vô hạn cười ôn nhu tiến lên, còn cố tình nâng cao ngực chính mình mà đi.

Sở Dật Phong nghiêng đầu liếc mắt nàng một cái, trong mắt cười như không cười mang theo tà tứ sắc bén, làm cho cước bộ nàng muốn tới gần cứng lại, sợ hãi không dám đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Cách xa hắn một chút !

Editor: HamNguyet

"Nhìn thấy không, Thượng Quan cô nương cùng Tam hoàng tử điện hạ đứng chung một chỗ, đây mới là một đôi trời đất tạo nên a!"

"Đúng vậy, chân chính là trai tài gái sắc!"

"Ha ha, Hiền phi nương nương vốn thích Thượng Quan cô nương, chỉ cần Thượng Quan cô nương luyện ra tuyệt linh đan... Khẳng định Hiền phi nương nương sẽ càng thích nàng!"

"Còn nói muốn thành toàn cho người hữu tình... Hừ, ta xem, cũng bắt quá là nói ngoài miệng mà thôi, người như thế... Thật sự là dối trá!"

.....

Tần Lạc Y mới vừa đi ra vài bước, nghênh diện đụng tới vài nữ tử trang điểm xinh đẹp, vẻ mặt trào phúng nhìn nàng, che miệng nhỏ giọng nói không âm không dương trong tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng lại có thể làm cho nàng nghe được rõ ràng.

Mạnh Uyển Tinh cũng ở trong đó. Mặt nàng mang lam sa, tuy rằng không nói gì, bắt quá phần nộ ghen tị trong mắt không thể che lấp, ánh mắt như đao nhìn nàng.

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn các nàng một cái, đối với lời nói các nàng tràn ngập ghen tị mắt diếc tai ngoi, thông dong từ bên người các nàng đi qua, bộ dáng không chút để ý, làm cho đám người Mạnh Uyển Tinh kia nhìn đến cắn chặt răng.

Trong đó có một nữ tử bạch y có tu vi luyện khí kỳ đỉnh hừ nhẹ một tiếng, nâng tay vung lên, một đạo phong nhận bắn đi, đem khăn lụa trắng trên mặt nàng (Tần Lạc Y) rơi xuống, trên mặt hiện lên tươi cười đắc ý, chờ xem nàng xấu mặt.

"Thiên a! Tại sao có thể như vậy!"

"Đây là xú nữ Trần Nam Vương phủ... Không có khả năng đi!"

Khăn lụa trắng trên mặt Tần Lạc Y rơi xuống, mọi người một trận kinh hô.

Dưới khăn lụa trắng, cũng không phải gương mặt xấu xí bên trong dự kiến của các nàng... Mây liễu phượng mâu, mũi cao môi đỏ, làn da trắng nõn không có một tia tỳ vết nào, nhan sắc tươi đẹp tuyệt mỹ hơn tất cả các mỹ nhân các nàng từng gặp qua!

Mạnh Uyển Tinh khiếp sợ trừng mắt nhìn nàng, nửa ngày cũng không hồi phục lại tinh thần.

Khuôn mặt Tần Lạc Y bị phong nhận bắn tới làm đau, đồng tử co rút lại, rất nhanh nimb tay tiếp được khăn lụa trắng bay xuống, ánh mắt tối đen sắc bén

vô cùng nhìn chăm chăm nữ tử làm khăn che mặt nàng rơi xuống.

Trong lòng ảo não vô cùng.

Là nàng quá chủ quan!

Không nghĩ tới đường đường là bên trong hoàng cung,nữ nhân này cư nhiên dám hướng nàng động thủ!

Thượng Quan Thu Vũ cùng Sở Dật Tu nghe được tiếng kinh hô,không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên.Đợi khi thấy rõ ràng nữ tử vô cùng xinh đẹp kia,cư nhiên là Tần Lạc Y,Thượng Quan Thu Vũ lúc này biến sắc.

Sở Dật Tu mím chặt môi mỏng,mâu quang sâu thẳm khó dò.

Sở Dật Phong cũng gặp được một màn này.

Tuần nhan nguyên bản mang cười nháy mắt trở nên xanh mét,thấp giọng hừ một tiếng,hai nắm ở trong tay áo nắm chặt.Đặc biệt ánh mắt Sở Dật Tu nhìn về phía Tần Lạc Y càng thêm khó lường,làm cho hần hận không thể lập tức bay đi qua,đem nữ tử kia đầu đi,không cho bất luận kẻ nào nhìn trộm! Còn có nữ tử đáng chết kia,cư nhiên dám hướng tới Y nhi của hần động thủ,quả thực là không muốn sống chẳng!

Tần Lạc Y nắm chặt khăn che mặt,dưới chân vừa chuyển,đi đến trước mặt tên đầu sỏ gây nên,khóe môi mím cười,ánh mắt lại như đao.

Nữ nhân này nàng biết,là muội muội Trần Dao của Trần phi gần đây mới vào cung,thập phần được sủng ái.Trần gia ở Lĩnh Nam bất quá là một tu chân thế gia không lớn không nhỏ,thiên phú tu luyện của Trần phi không bằng vị muội muội này,nhưng bộ dạng lại cực kỳ xinh đẹp,cho nên vừa vào cung,thánh quyền liền thập phần long trọng,trừ bỏ mẫu phi Tam hoàng tử --Hiển quý phi,ngay cả người khác cũng không để ở trong mắt!

Muội muội này bởi vì tỷ tỷ được sủng ái,ở trong cung cũng vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh!

"Người vì cái gì đánh ta?"

Trần Dao bị ánh mắt nàng nhìn xem trong lòng phát lạnh,vụng trộm nhìn nhìn Tam hoàng tử cách đây vài thước,gặp Tam hoàng tử cùng Thượng Quan Thu Vũ đứng ở tại chỗ chưa động,không khỏi buông chút tâm xuống.Hất cằm lên cười duyên nói: "Quận chúa,ta khi nào thì đánh người?Người cũng không nên tùy tiện oan uổng ta!"

"Người không đánh ta?"Đáy mắt Tần Lạc Y chứa sát khí chợt lóe rồi biến mất,trên mặt cười lại hơi hơi giật mình,trùng mắt nàng nói: "Người không phải đánh ta,chẳng lẽ người vừa rồi động thủ,là muốn giết ta sao?"

Trần Dao bị lời nói của nàng làm cho cả kinh nghẹn họng nhìn trần trời,nói không lên lời,trên mặt lúc xanh lúc đỏ.Không phải đánh chính là giết...Đây là lý do cường đạo gì!

Thái tử Sở Dật Phong mắt rất lớn công sức mới không chế được cảm xúc có chút cuồng bạo của chính mình,không nhanh không chậm tiêu sái lại đây,đứng ở trước mặt Trần Dao,trên cao nhìn xuống nàng,ánh mắt sắc bén,chậm rãi nói: "Ở trong hoàng cung đại Sở vận dụng linh lực đã thương người...Y theo luật lệ đại Sở,xử trảm!"

"Không!" Trần Dao thật sự sợ hãi,dưới chân như nhũn ra,lảo đảo một cái,thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.Nàng chẳng qua là muốn làm cho khăn che mặt Tần Lạc Y rơi xuống,làm cho nàng ở trước mặt bao nhiêu người mất mặt mà thôi!Dích nữ Trần Nam Vương, nàng nào dám đá thương!Lại càng không dám giết!

"Thái tử điện hạ,ta thật sự không nghĩ thương tổn quận chúa..."

Sở Dật Phong hừ lạnh một tiếng,nhìn nhìn khuôn mặt Tần Lạc Y trắng nõn ửng đỏ,trong lòng thương tiếc càng sâu,mâu quang băng hàn: "Phong nhận thuật của người...Bản Thái tử cách mấy chục thước,đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở!Chẳng lẽ còn oan uổng người sao? Cư nhiên còn giảo biện,tội thêm một tội!"

Sở Dật Phong vung bàn tay lên,vài tên thị vệ hoàng cung đi tới,xuất hiện ở phía sau hần,cả người tản ra hơi thở thập phần cường hãn: "Đem người dẫn đi,giao cho hình bộ thẩm tra xử lý!"

"Vâng!"

Bọn thị vệ cùng hô mà lên,cũng không quản Trần Dao có một tỷ tỷ được sủng ái,thân mình cũng là một tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị,rất nhanh đem nàng kéo xuống.

Những nữ tử liên can trong ngự hoa viên đều bị thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của Thái tử điện hạ dọa,sợ tới mức cảm như hén,mỗi người cảm thấy bất an,biết rõ Trần Dao muốn làm cho Tần Lạc Y mất mặt,nhưng căn bản không ai dám mở miệng cầu tình cho Trần Dao!

Huống chi trừ bỏ thị vệ hoàng cung,những người tu luyện linh lực,nếu không có hoàng đế đặc chỉ cho phép,quả thật là không thể vận dụng linh lực đã thương người,Thái tử điện hạ xử trí Trần Dao như vậy,không có chút sai lầm.

Sở Dật Tu đã đi tới.Thượng Quan Thu Vũ theo sát ở phía sau hần.Ánh mắt Sở Dật Tu thâm thúy dừng trên khuôn mặt Tần Lạc Y bị phong nhận bắn tới

đồ bưng trong mắt có sóng ngầm bắt đầu khởi động: "Trên mặt người có thương tích, dùng cái này thoa đi!"

Trên ngón tay thon dài như ngọc, đưa qua một lọ thuốc mỡ.

Tần Lạc Y mâu quang chợt lóe, rất nhanh trầm ngâm chớp mắt một cái, cuối cùng yên lặng nhận lấy.

Trong mắt Thượng Quan Thu Vũ hiện lên một chút sắc bén.

Sở Dật Phong hít lại mắt, cười đến tà tứ, trong lòng đã có một cỗ xúc động muốn một cước đá bay Sở Dật Tu.

"Chết tiệt!"

Rời đi ngự hoa viên, Tần Lạc Y đi ngang qua một tòa núi giả, tới núi giả đột nhiên có một bàn tay vươn đến, ngang nhiên đem nàng kéo vào bên trong núi giả, thân hình thon dài gắt gao đặt ôm chặt thân thể của nàng, hai tròng mắt bốc hỏa trừng mắt nàng. Nàng đầu tiên là cả kinh, thân thể cứng đờ muốn xuất thủ, khoảnh khắc nâng tay, cuối cùng thấy rõ ràng nam tử trước mắt.

Sở Dật Phong

"Người làm cái gì vậy? Dem ta kéo đến nơi này..." Thân thể của nàng nháy mắt mềm xuống dưới, nhúu chặt mi tâm không hồn nhìn hấn.

"Ta muốn làm cái gì?"

Sở Dật Phong chán nản, trong mắt có ánh lửa mạo hiểm, giận trừng mắt nàng. "Ta rõ ràng cho nàng cao dịch dung, thời điểm ngủ nàng đều dùng đến, vì cái gì tiến cung nàng không dùng?"

"Người cho rằng ta nguyện ý a!" Tần Lạc Y đảo cặp mắt tức giận, trong lòng cũng buồn bực vô cùng. "Đột nhiên tuyên ta tiến cung, ta cái gì đều không kịp chuẩn bị."

Sở Dật Phong im lặng.

Sau một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, vùi đầu vào trong cổ nàng, nói giọng khàn khàn: "Hiện tại hấn nhìn đến chân diện thật của nàng.. Còn muốn làm cho hấn chủ động từ hôn, chỉ sợ không được!"

Có lẽ thật sự chỉ có thể đi bước cuối cùng Trong mắt Tần Lạc Y cũng hiện lên nồng đậm thất vọng. Lập tức cảm giác được nam tử chôn ở trong cổ chính mình làm cản cản cổ nàng. Thân thể nhện không được run lên... Dùng sức đem hấn đẩy ra, hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái: "Ta muốn đi ra ngoài!"

Sở Dật Phong duỗi tay ra, lại đem nàng kéo vào trong ngực chính mình, để sát vào môi nàng đỏ mọng hung hăng hôn hai cái, sau đó buông nàng ra, mâu quang lúc sáng lúc tối, tuấn nhan âm trầm: "Y nhi, nàng nên cách xa hấn!"

Tần Lạc Y dậm chân, nhìn chăm chăm hấn, ảo não nói: "Còn cần người phải nhắc sao?" Đưa tay sửa sang lại y phục có chút hỗn độn một phen, lại đem khăn lụa trắng lần nữa mang lên mặt, xoay người đi ra ngoài.

Không chỉ có Sở Dật Tu... Còn có Sở Dật Phong, nàng đều phải cách xa! Đặc biệt Sở Dật Phong, nàng cảm thấy nam nhân này, đối với nàng càng ngày càng bá đạo! Hoàn toàn đem chính mình trở thành vật sở hữu của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Âm mưu bắt đầu khởi động

Editor: HamNguyet

Trần Nam Vương phủ.

Trong Ánh tuyết viên, đèn đuốc sáng trưng.

Tạ Như Yên cùng Tần Lăng Vân đứng ở trước mặt Tần Lạc Y, đem nàng cẩn thận đánh giá. Tần Lăng Vân đầy mặt ý cười, trong mắt không dấu được vui mừng: "Y Nhi, thời điểm nào mặt người tốt, người nha đầu này, mặt tốt cũng không nói một tiếng a!" Một lát sau, Tần Lăng Vân mỉm cười hỏi.

Tần Lạc Y câu môi cười, gương mặt mình diễm tuyệt mỹ nháy mắt như trăm hoa đua nở: "Mới tốt mấy ngày mà thôi, ta còn chưa kịp nói, nguyên bản muốn cho hai người một kinh hi!"

Tạ Như Yên nhìn miệng nàng cười, biểu tình có chút hoảng hốt, trước khi không bị người phát hiện, lại nhanh chóng hồi phục bình thường. Đi ra phía

trước,tinh tế vỗ về nàng mặt,vào tay nhắn mìn vô cùng:"Y Nhi,là ai trị hết mặt ngươiĐại ân như vậy,chúng ta nên hảo hảo đến cảm tạ mới phải!"

"Ha ha,Vương phi nói đúng!" Tần Lăng Vân cười phụ họa.Nhìn Tần Lạc Y trong mắt tràn ngập sùng nịch.

Nữ nhi chính mình bởi vì khuôn mặt này,vẫn luôn thập phần tự ti...Vì có thể trị tốt mặt nàng,hắn phí không ít tâm tư,không nghĩ tới mười mấy năm qua,hắn đều đã muốn từ bỏ,mặt Y Nhi lại tốt như kỳ tích.

Trong lòng Tần Lạc Y nhanh chóng suy nghĩ.Mặt là do chính mình chữa khỏi,khẳng định là không thể nói.

"Ta cũng không quen biết! Là một lão nhân gia,tóc râu đều trắng,lần trước ở kinh thành,ta ngẫu nhiên đụng phải...Hắn thấy được mặt ta,liền luyện cho ta một viên đan dược,sau đó mặt ta liền tốt!"

"Một lão nhân?" Tần Lăng Vân hí hai mắt trầm ngâm"Đan thuật cùng y thuật tối cao,trên Thánh Long đại lục cũng chỉ có Thần Y Cốc cùng Tuyệt Trần cung.vì mặt ngươi ta từng đi tìm Thượng Quan quan lão nhân Thần Y Cốc,hắn không có biện pháp trị,hắn là không phải hắn...Chẳng lẽ là người Tuyệt Trần cung?"

"Y Nhi,ngươi chừng nào thì ra vương phủ? Ta như thế nào không biết?" Tạ Như Yên nhủ mảy. Từ sau khi nữ nhi bị thương trên đầu,trừ bỏ lần trước cùng Tần lạc Hàn một hàng đi núi Nguyệt Vụ,vẫn luôn ngốc trong vương phủ!

Tần Lạc Y sờ sờ mũi,phượng mâu đen nhánh lóe lóe,có chút không hảo ý nói:"Nương...Ta,ta cùng Đại Hắc vụng trộm đi ra ngoài."

Tần Lăng Vân liếc đi ý cười trên mặt,mày cũng nhíu chặt,không tán đồng nói: "Ngươi muốn ra phủ,mang theo nha đầu còn có thị vệ đi ra ngoài là được,làm sao có thể cùng Đại Hắc cùng nhau một mình ra ngoài?"

Hắn tuy rằng là vô thánh,nhưng âm thầm cũng có không ít địch nhân..Y Nhi một người đi ra ngoài,nếu bị người phát hiện,hắn cũng không dám tương tượng đến!Nghĩ đến buổi tối hôm nay,ở trong Ngự Hoa viên,một nha đầu luyện khí kỳ đình cũng dám ra tay với nàng,ánh mắt phát lạnh,biểu tình trở nên sắc bén!

Tần Lạc Y cúi đầu,âm thầm thề lời.

Tần Lăng Vân không đành lòng trách móc nàng nặng nề,trên mặt triển lộ ý cười: "Lão nhân chữa bệnh cho ngươi..Y Nhi,ngươi về xuống dưới ta nhìn xem..."

Tần Lạc Y âm thầm hô một hơi,từ sau khi xuyên qua,Tần Lăng Vân vẫn luôn đối với nàng vẻ mặt ôn hoà,sùng ái có thêm,ánh mắt sắc bén như vậy,trước nay chưa từng thấy qua...Rất nhanh lấy ra giấy bút,nghĩ nghĩ,đem bộ dáng Thái Bạch Kim Tinh của Tây Du Ký vẽ xuống dưới.

"Người này không phải Tuyệt Trần cung!" Chỉ liếc mắt một cái,Tần Lăng Vân liền phủ định nói.cung chủ Tuyệt Trần cung,còn có mấy trưởng lão,hắn đều từng gặp qua,thậm chí cũng vì mặt Y Nhi,cũng đã tới của dâng môn bài phòng qua.

Tạ Như Yên cũng đứng lại đây,nhìn chằm chằm bức họa,ánh mắt chuyên chú đến tựa hồ có thể đem bức họa nhìn ra được cái gì, sau một lát mới ngẩng đầu lên: "Ngươi cẩn thận ngắm lại,trừ bỏ luyện đan,hắn có cùng ngươi nói qua cái gì hay không?"

"Không có!" Tần Lạc Y nghĩ nghĩ,lần thứ hai lắc đầu: "Hắn chỉ luyện cho ta một viên đan dược,nói có thể trị tốt mặt ta...Hắn dừng chân ở kinh thành không lâu,sau đường như có việc gấp gì,chưa kịp nhìn đến độc trên mặt ta đã giải hay chưa,liền rời đi..."

"Xem ra hắn là một vị kỳ nhân lánh đời trên Thánh Long đại lục..." Tần Lăng Vân cùng Tạ Như Yên hai mặt nhìn nhau,trong mắt có một chút dị sắc chột lóe rồi biến mất.

Tần Lạc Y mím môi không lên tiếng.

Thái Bạch Kim Tinh hiện đại,bọn họ đương nhiên sẽ không nhận thức,nàng tùy tiện vẽ ra một người ra tới,nếu bọn họ đều nhận thức,nàng mới có thể khóc không ra nước mắt...Về sau luyện đan thuật của nếu không cẩn thận tiết lộ,ha ha,nàng cũng đem một kỳ nhân lánh đời đẩy ra đường ra làm lá chắn!

Tin tức An Bình quận chúa Tần Lạc Y Trấn Nam Vương phủ,tật cũ trên mặt được người trị hết,đã từ một thể hệ xú nữ biến thành mỹ nữ thiên tiên,trong một đêm,truyền khắp các góc kinh thành.Kinh thành vang dội.Trà lâu tửu quán,đầu đường cuối ngõ,mọi người nghị luận sôi nổi.Tò mò có,nghĩ ngờ có,càng nhiều người vì Tam hoàng tử cảm thấy may mắn.

Trời thấy!Tam hoàng tử tài hoa hơn người,phong thần tuần lăng,nhân trung chi long,cuối cùng cũng không cần thú một tuyệt đại xú nữ!

Muội muội Trần Dao của Trần phi ở trong cung đối với An Bình quận chúa động thủ,làm An Bình chúa hiện ra gương mặt thật,cũng một đêm thành danh.Nàng thương tổn An Bình quận chúa,đều bị Thái Tử điện hạ còn có thị vệ liên can hoàng cung chứng kiến,chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực,không thể thứ...Hình bộ theo lễ công bằng chấp pháp,án phạt nàng tử hình.

Trần phi hoa dung thất sắc,chạy đến trước mặt hoàng đế khóc lóc kể lể cầu tình,nói muội muội chính mình trẻ người non dạ,hy vọng hoàng thượng khai ân,lại bị Hoàng Thượng giận mắng Trần gia giáo nữ vô phương,ngang ngược kiêu ngạo,coi thường vương pháp...Không chỉ không cứu được muội muội chính mình,ngược lại còn bị hoàng thượng biếm lãnh cung!

.....

"Phanh!"

Từ sau khi từ Ánh Tuyết viên trở về, Tàn Lạc Hàn dùng sức đập nát gương lưu li trong phòng, mất lộ hung quang, biểu tình cực độ dữ tợn: "Vì cái gì? Vì cái gì mặt nàng tốt... Vì cái gì mặt người quái dị kia tốt...A..."

Nghe được dồn đả trong vương phủ, nàng nguyên bản không tin, sau khi tận mắt nhìn thấy, nàng triệt để tuyệt vọng! Tàn Lạc Y mặt tốt, mặt nàng lại bị huỷ hoại, cho dù dùng tử ngọc cao, cũng không có cách nào hồi phục mỹ mạo trước kia! Ra cửa còn phải mang lên khăn che mặt... Kết quả như vậy, nàng vô pháp tiếp thu!

Trong phòng chỉ có nhị phu nhân Chu Mai cùng nha đầu Tuyết Nhi. Chu Mai nhanh chóng tiến lên ôm lấy nữ nhi đang phát cuồng, thanh âm lo lắng liên tục lắng trấn an nàng: "Hàn nhi, người không cần bộ dáng này, bình tĩnh một chút..."

"Nương, người kêu ta bình tĩnh như thế nào! Nàng hiện tại trở lên xinh đẹp, Tam hoàng tử nhất định sẽ thích nàng... Hắn sẽ không thích ta! Ô ô, lại qua hai tháng nữa, Tam hoàng tử sẽ thú nàng, ta không cam lòng! Ta không cam lòng a!" Tàn Lạc Hàn dùng sức đẩy ra nàng, bụm mặt thét chói tai ra tiếng.

Lòng đỏ kị ở trong lòng nàng tràn lan, khắp nơi len lỏi, nhanh chóng ăn mòn lý trí nàng, làm nàng muốn phát cuồng.

"Hàn nhi, người điên rồi! Nói như vậy, nếu bị vương phủ người nghe được, nhưng đến không được!" Sắc mặt Chu Mai trắng nhợt, vội vàng tiến lên che miệng nàng lại, có chút vội vàng nói, một bên nói chuyện còn một bên không yên tâm nhìn nhìn ngoài cửa sổ.

Tuyết Nhi cúi đầu xuống đứng ở trong một góc, khóe môi cười mỉa mai chột lóe rồi biến mất.

Báo ứng a!

Nhị tiểu thư vẫn luôn xưng quận chúa là người quái dị, hiện tại toàn hảo, mà nhị tiểu thư, lại danh xứng với thực người quái dị!

"Nương, ta không cam lòng, Tam hoàng tử rõ ràng hắn là của ta, người hắn thú là ta!" Cho dù bị che miệng lại, Tàn Lạc Hàn cũng phần nộ ám ách gầm nhẹ. Chỉ có nàng mới xứng đôi với Tam hoàng tử... Người trong thiên hạ tất cả đều biết, Tàn Lạc Y chính là một phế vật!

Chu Mai thương tiếc đem nàng ôm vào trong lòng ngực, trên mặt âm thầm, cắn răng nói: "Hàn nhi, đều là nương không tốt, là nương vô dụng!" Nếu nàng không phải là thiếp, nữ nhi của nàng, có thể đường đường chính chính gả cho Tam hoàng tử, nơi nào còn đến phiên nữ nhi của tiện nhân kia! Nàng hận a... Lúc trước... Đều là hồ ly tinh kia câu tâm Vương gia!

"Vì cái gì, nàng vì cái gì không chết! Nếu nàng chết... Ta là có thể gả cho Tam hoàng tử...." Nước mắt từ trong khoé mắt nàng chảy xuống.

Chu Mai đem nàng ôm càng chặt: "Hàn nhi, người yên tâm, Tam hoàng tử sẽ thú người, sẽ không thú nữ nhi của tiện nhân kia... Nương nhất định sẽ làm cho Tam hoàng tử thú người!"

Thân thể Tàn Lạc Hàn rung lên, ngẩng đầu, ánh mắt sáng đến kinh người: "Nương, người nói thật sự, ta thật sự có thể gả cho Tam hoàng tử? Người có biện pháp?"

Chu Mai cười hướng nàng gật gật đầu, vỗ về trên mái tóc đen của nàng có chút hỗn độn, đầy mắt âm lãnh chột lóe rồi biến mất: "Hàn nhi, người phải tin tưởng nương, nương nhất định sẽ làm Tam hoàng tử thú người! Lần trước chúng ta thất thủ... Lần này, có biểu cữu người ở đây, nàng sẽ không có vận khí tốt như vậy!"

"Nương, người thật tốt!" Tàn Lạc Hàn cắn môi, nhẹ nhàng tiến vào trong lòng Chu Mai, ánh mắt nhìn phương hướng Ánh Tuyết viên, đầy mắt toàn là oán độc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Tìm tới cửa

Editor: HamNguyet

"Người có biết Bồng Lai tiên đảo không?"

Hậu viện Minh Nguyệt các, Tàn Lạc Y ngồi ở trong đình, chống cằm, hỏi Giản Ngọc Diễn ngồi đối diện. Giản Ngọc Diễn nghe vậy nhủ mi tâm, buông chung trà trong tay, ánh mắt tối đen như mực nhìn nàng, ôn nhu nói:

"Bồng Lai tiên đảo... Người như thế nào đột nhiên hỏi tới nơi này?"

Hôm nay Tần Lạc Y mặc một thân y phục lam tố nhàn nhạt, trên váy thêu hoa hải đường rực rỡ như ráng chiều, làm cho cả người nàng có vẻ kiều mỹ mà tươi mát.

"Người trước đừng hỏi, chỉ lo nói cho ta biết, người có biết đến nơi đây hay không?" Tần Lạc Y chớp phượng mâu, thúc giục hẳn.

Giản Ngọc Diễn mỉm cười: "Nghe người ta nói qua."

"Đó là dạng địa phương gì, người mau nói cho ta nghe một chút đi!" Tần Lạc Y mừng rỡ, bắt tri bắt giác ghé sát vào, phượng mâu liễm diễm, vẻ mặt tò mò.

Mùi hương bay vào chớp mũi, làm cho tâm thần Giản Ngọc Diễn một trận hoảng hốt, tim đập nhanh hơn, có chút tâm viên ý mã. Âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, cô giữ vững trấn định nói: "Ta cũng không phải rất rõ ràng, chỉ là nghe trưởng bối trong tộc ngẫu nhiên nhắc tới... Bồng Lai tiên đảo cách Thánh Long đại lục rất xa, ở sâu trong đại hải... Nơi đó linh khí nồng đậm, là cõi tu hành yên vui, bất quá yêu thú cũng rất nhiều, sơ sẩy một chút, liền nguy hiểm tới tính mạng..."

"Nhà các người có người từng đi tới Bồng Lai tiên đảo?" Tần Lạc Y trước mắt sáng ngời, con ngươi đen sáng quắc không nháy mắt nhìn hẳn.

Thật tốt quá!

Nếu là Giản gia có người từng đi tới Bồng Lai tiên đảo, nói không chừng nàng có thể thông qua bọn họ, tìm được người trên tiên đảo... Còn có biện pháp gia nhập một môn phái! Nói vậy... Nàng cùng Sở Dật Tu tứ hôn, liền dễ dàng giải quyết!

Về phần Sở Dật Phong tìm người... Nàng cũng không yên tâm! nàng xem ra, Sở Dật Phong tám phần sẽ nghĩ tùy tiện tìm một người, giả mạo tiên nhân Bồng Lai tiên đảo, thâm nghĩ đem hoàng đế cùng Sở Dật Tu lừa dối đi qua mà thôi! Nói cách khác, không phân vì mưu! Nàng muốn tiếp tục tu luyện, cũng không chuẩn bị qua hai năm tái giá cho hẳn!

Giản Ngọc Diễn lắc đầu cười nói: "Kia thật không có! Không có cơ duyên thật lớn, không lên được Bồng Lai tiên đảo."

Quang mang trong mắt Tần Lạc Y trầm xuống, vẻ mặt mất mát, từ từ thở dài một hơi: "Tại sao có thể như vậy, Bồng Lai tiên đảo kia cũng quá thần bí đi! Cơ duyên thật lớn... Nếu trên Thánh Long đại lục có truyền thuyết liên quan đến Bồng Lai tiên đảo, khẳng định từng có người đi qua đi?"

Giản Ngọc Diễn gật đầu: "Là có, bất quá cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!"

Trong lòng Tần Lạc Y vừa động, đang muốn hỏi hẳn, có biết những người từng đi qua không, liền thấy Dịch Cô Vân từ bên ngoài đi đến.

"Thiếu chủ, Thượng Quan cô nương Thần Y cốc đến đây!"

Ý cười trên khuôn mặt tuần tú của Giản Ngọc Diễn thu liễm, hơi hơi nhú mày: "Thượng Quan cô nương... Nàng tới làm gì?"

"Như thế nào, người không chào đón ta đến?" Khi nói chuyện, một thân ảnh tinh tế là lướt đi đến, mặt đẹp nhìn quanh, môi đỏ mọng hiện lên cười nhạt tuyệt mỹ lại ngạo nghễ.

"Thượng Quan cô nương nói đùa." Giản Ngọc Diễn đứng lên, trên mặt tuần dật mang theo ý cười, trong vẻ mặt ôn nhuận lại lộ ra xa cách thần nhiên: "Không biết cô nương tìm Giản mẫu có chuyện gì?"

Thượng Quan Thu Vũ nhìn bộ dáng này của hẳn, âm thầm cắn răng. Thượng Quan Thu Vũ nàng thân là nữ nhi duy nhất của Cốc chủ Thần Y cốc Sở quốc thanh danh hiển hách, mặc kệ là tu luyện, hay là luyện đan, đều cực kỳ xuất chúng, đi đến nơi nào, đều không phải như chúng tinh phùng nguyệt được mọi người vây quanh bình thường? Chỉ có nam nhân này mỗi lần thấy nàng, đều mang bộ dáng không lạnh không nóng... Trong lòng càng sinh khí, ý cười trên mặt lại càng sáng lạn.

"Nghe nói hai tháng nay, trong Minh Nguyệt các mỗi tháng đều có thất giai đan được số lượng không ít bán ra, oanh động Thánh Long đại lục... Thu Vũ hôm nay đến, chỉ là rất hiếu kỳ, không biết vì Minh Nguyệt các luyện đan, là vì kỳ nhân nào?"

Một tháng mười loại thất giai đan được a! Ở Thánh Long đại lục, đây là một cái con số thiên văn! Thời điểm Nàng nghe được tin tức này, khởi điểm không tin, đợi sau khi hỏi thăm rõ ràng, lại không thể không tin! Thất giai đan được, chính là phụ thân của nàng, Cốc chủ Thần Y cốc, luyện đan sư luyện ra thất giai đan được cao nhất Thánh Long đại lục, kết quả thành đan cũng cực thấp, một năm có thể luyện ra một lò, cũng được coi là may mắn!

Về mặt Giản Ngọc Diễn bình tĩnh, dư quang khoé mắt rất nhanh nhìn Tần Lạc Y liếc mắt một cái. Phát hiện nàng đưa lưng về phía bọn họ, đang ở chậm rãi uống trà, cũng không có ý tứ đứng dậy. Ý cười đầy mắt chợt lóe rồi biến mất: "Thượng Quan cô nương, Minh Nguyệt các chỉ là bán ra mà thôi, nếu không có cho phép, sẽ không thể lộ ra thân phận người đây..."

Ý cười trên mặt Thượng Quan Thu Vũ cứng đờ, không nghĩ tới Giản Ngọc Diễn cư nhiên cự tuyệt rõ ràng như vậy.

"Chẳng lẽ là Tuyệt Trần cung?" Nàng chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn.

Giản Ngọc Diễn chỉ cười không nói. Thượng Quan Thu Vũ chán nản, ý cười trên mặt thu liễm, hừ lạnh một tiếng, đem ánh mắt từ trên người hẳn dời đi, nhìn về phía một bên, lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn có một đạo thân ảnh lam tố tinh tế, vẫn đưa lưng về phía nàng, coi như không thấy nàng, đang ngồi chậm rãi uống trà.

Trong lòng giận dữ.Giản Ngọc Diễn không đem nạng để vào mắt liền thôi,đó là thiếu chủ Giản gia chuyên chế tác phù chú,tu vi so với nạng cao hơn,thiên phú chế phù chú mấy ngàn năm hiếm thấy!Thực sự là một thiên chi kiêu tử,là gia chủ tương lai của Giản gia!

Nhưng nữ nhân này...Trên người không có linh lực không nói,thậm chí ngay cả tôi thể trung giai đều không đạt tới,cư nhiên cũng dám giương oai với nạng!Coi nạng không ra gì!Trong mắt hiện lên một chút sắc bén.Dương cầm,tiến lên hai bước,ngạo nghễ tiêu sái đến trước mặt nạng đem nạng đánh giá:
"Vị cô nương này cũng là người trong Minh Nguyệt các?"

Tần Lạc Y rút cục ngẩng đầu lên,hướng về phía nạng gắt gât đầu: "Thượng Quan cô nương." Về mặt thân nhiên.

"Là người!"Sắc mặt Thượng Quan Thu Vũ thay đổi.

Trách không được nạng vẫn cảm thấy bóng dáng này có chút quen thuộc,nguyên lai là Tần Lạc Y!Nghĩ đến Tu ca ca của nạng hai tháng sau sẽ thú nữ nhân này...Tâm nạng kịch liệt đau nhói,ánh lửa trong mắt mạo hiểm phản hện.

Buổi tối ngày hôm đó trong Ngự Hoa viên,trong nháy mắt nhìn đến chân diện mục của nạng(Tần Lạc Y),nạng(Thượng Quan Thu Vũ) không xem nhẹ kinh diễm cùng kinh hi trong mắt Tu ca ca...Ánh mắt như vậy,cho dù bọn họ năm năm trước ở Thần Y Cốc lần đầu gặp nhau,nạng tự cao dung mạo hơn người,cũng không ở trong mắt hấn nhìn đến!

Phải sau một lát,mới không chế được kích động trong lòng,nhìn nhìn Giản Ngọc Diễn,lại nhìn nhìn Tần Lạc Y,giọng mỉa mai cười nói "Nguyên lai An Bình quận chúa cùng Giản thiếu chủ cư nhiên có quen biết,tật cữ trên mặt An Bình quận chúa mười mấy năm đột nhiên tốt lắm...Xem ra Giản thiếu chủ góp không ít công a!"

Tần Lạc Y liếc nạng một cái,trên mặt tuyệt mỹ lộ ra ý cười thân nhiên,cũng không phủ nhận.

Trong lòng Dịch Cô Vân cả kinh.

Tần cô nương cư nhiên là An Bình quận chúa?

Xú nữ phế vật nổi danh ở Sở quốc?

Như thế nào khả năng a!

Trong cơ thể của nạng,tuy rằng không có linh lực,bất quá nạng có thể luyện ra thất giai đan dược đến! Như thế nào có thể là phế vật! Nói là thiên tài cũng không quá!

Xú nữ?

Tần cô nương đẹp...Dịch Cô Vân hấn sống hai mươi mấy năm,mỹ nữ gặp qua không ít,còn chưa từng gặp qua một nữ tử nào so với Tần cô nương đẹp hơn!Cho dù Thượng Quan cô nương trước mắt,được xưng là đệ nhất mỹ nữ Sở quốc,ở trong mắt hấn,cũng không bằng một nửa Tần cô nương.

Giản Ngọc Diễn mím chặt môi mòng về mặt có chút phức tạp dừng trên khuôn mặt Tần Lạc Y mình diễm mang cười.Thân phận của nạng,thời điểm lúc trước biết nạng,liền đoán được vài phần,nguyên bản trong lòng còn có vài phần may mắn...!

Một người tuyệt mỹ,còn có luyện đan thuật cao siêu đáng sợ...Một xú nữ nổi danh Sở quốc,là Tam hoàng tử phi sắp nhập môn của Tam hoàng tử! Đây là hai người cực kỳ không liên can.Nhưng hôm nay,một tia may mắn duy nhất,cũng bị đánh vỡ!

"Lời này Thượng Quan cô nương nói không đúng,tật cữ của Tần cô nương,Giản mỗ cũng không giúp đỡ được cái gì." Bên ngoài đồn đãi,mặt An Bình quận chúa được một vị kỳ nhân lãnh đời chữa khỏi.

Mâu quang Thượng Quan Thu Vũ lóe lóe: "Chẳng lẽ là tiền bối luyện đan vì Minh Nguyệt Các?"Ánh mắt nóng rực dị thường dừng trên mặt Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y nhấp một ngụm trà xanh trong tay,từ chối cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Tuyệt Trần lệnh

Editor:HamNguyet

Thượng Quan Thu Vũ không từ trong miệng Giản Ngọc Diễn biết được sự tình chính mình muốn biết,lại ngoài ý muốn đụng phải Tần Lạc Y,trong lòng buồn bực,tức giận mà đi.Trước khi đi,thật sâu nhìn nhìn khách nhân như dẹt ra vào Minh Nguyệt các một cái.

Giản gia nguyên bản là phù chú thể gia, cùng Thần Y Cốc bọn họ không có xung đột gì, hiện tại lại ngoài ý muốn đặt chân lên lĩnh vực luyện đan, mỗi tháng đều có cao đan gian được ra đời làm nhiều người điên cuồng như vậy, đối với Thần Y Cốc mà nói, đây là một uy hiếp lớn!

Cứ thế mãi, chỉ sợ mọi người chỉ nhớ rõ Minh Nguyệt Các, sẽ quên đi Thần Y cốc! Đan dược cùng y thuật là lập thể căn bản của Thần Y Cốc! Đan dược Minh Nguyệt Các, nếu thật sự do người gửi bán còn tốt... Nàng tốn thêm chút tâm tư, tìm ra người tới, lại cấp càng nhiều điều kiện ưu đãi, không sợ không đem được người kéo tới! Chỉ sợ luyện đan sư kia là Tuyết Trần cung, hoặc là đệ tử Giản gia! Đặc biệt là Tuyết Trần cung, theo chân Thần Y Cốc bọn họ không phân cao thấp.

.....

"Người là An Bình quận chúa?"

"Không có khả năng đi!"

Thượng Quan Thu Vũ vừa mới rời đi, Đám người Hùng Sát đồng thời hiện thân, kinh ngạc đầy mặt vây quanh Tàn Lạc Y.

"Ta vì cái gì không thể là An Bình quận chúa?" Tàn Lạc Y trừng mắt nhìn bọn họ một cái. Ánh mắt bọn họ như vậy, làm nàng cảm thấy chính mình giống như động vật trong vườn bách thú, cảm giác thật phần khó chịu!

Hùng sát nói: "Người là An Bình quận chúa, vậy không phải người sắp gả cho Tam hoàng tử sao?"

Bọn họ đều gặp qua Tam hoàng tử, lớn lên không kém, nhưng nơi nào so được với thiếu chủ bọn họ a! Thiếu chủ bọn họ tuy rằng chưa nói, nhưng bọn họ cũng đều biết thiếu chủ thích Tàn cô nương. Tàn cô nương lớn lên xinh đẹp, lại có thể luyện đan, còn cứu mạng thiếu chủ bọn họ... Thiếu chủ thích Tàn cô nương, bọn họ vẫn luôn thấy vui mừng a! Chính là... Tàn cô nương là An Bình quận chúa! Thiếu chủ bọn họ làm sao bây giờ?

Tàn Lạc Y liếc Hùng Sát một cái: "Hoàng Thượng tử hôn, ta đương nhiên phải gả, người nói lời này không phải vô nghĩa sao!" Mím môi, trên mặt không có một tia mừng rỡ.

Dịch Cô Vân trong lòng vừa động. Xem bộ dáng Tàn cô nương, đối với Tam hoàng tử kia dường như cũng không có hảo cảm gì... Hết thấy cùng nghe lời đồn không giống nhau!

Giản Ngọc Diễn nắm chặt tay trong ống tay áo, nhìn trên mặt nàng có chút không vui, trong lòng vừa động, trên mặt nổi lên một chút ý cười: "Người vì cái gì muốn biết Bồng Lai Tiên Đảo?"

Tàn Lạc Y nhìn hắn một cái, vẫy vẫy tay, nhìn bầu trời mây trắng, không chút để ý nói: "Kia không quan trọng, dù sao người cũng không biết."

Nhớ rõ vừa rồi hắn còn nói, người đi qua Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ đếm được trên đầu ngón tay... Thánh Long đại lục cũng không biết tồn tại mấy ngàn mấy vạn năm, con số này, nghe được nàng vô cùng thất vọng đau khổ!

Những người từng đi qua Bồng Lai tiên đảo, chỉ sợ hiện tại không phải ở chỗ sâu trong Bồng Lai, thì chính là biến thành xương trắng. Có lẽ... Nàng thật sự chỉ có thể đi một bước cuối cùng, giả chết rồi đi. Trong lòng ần ần đau xót.

Đáng tiếc.

Nàng thật sự lưu luyến Tạ Như Yên cùng Tàn Lăng Vân, bọn họ là thân nhân duy nhất trên đời này của chính mình... Tuy rằng bọn họ đối với chính mình tốt, bởi vì chính mình là nữ nhi dỗi trước của bọn họ. Nhưng cho dù như thế này, nàng cũng không lờ... Bọn họ cho nàng cảm giác, giống như cha mẹ ở hiện đại của nàng! Hiện đại... sợ là cả đời này nàng sẽ không trở về được...

Giản Ngọc Diễn nhìn nàng thật sâu một cái, lần thứ hai mở miệng: "Tuy rằng ta không biết, bất quá ta biết một người biết Bồng Lai Tiên Đảo ở địa phương nào."

Tàn Lạc Y trước mắt sáng ngời, trong phượng mâu hiện lên quang mang sáng quắc, đứng dậy về mặt kích động nhìn hắn: "Là ai? Người nói cho ta nhanh lên! Đừng thừa nước đục thả câu!"

"Người trước nói cho ta người vì cái gì muốn biết Bồng Lai tiên đảo..." Giản Ngọc Diễn nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng kích động, trong mắt mang cười, thanh âm thanh nhã ôn nhuận.

"Còn có thể thế nào, đương nhiên là đi Bồng Lai bá sư a!" Tàn Lạc Y liếc hắn một cái, thực dứt khoát nói ra tính toán của chính mình.

"Người đang đùa giỡn sao?!" Giản Ngọc Diễn giật mình, trong mắt có một tia quang mang kỳ dị xẹt qua, khóe môi mỉm cười: "Hôn lễ người cùng Tam hoàng tử sắp tới, người đi Bồng Lai bá sư làm gì? Đừng nói phụ vương người sẽ không đồng ý, ngay cả Tam hoàng tử cũng sẽ không đồng ý."

"Ta muốn bọn họ đồng ý làm gì?" Tàn Lạc Y chớp chớp phượng mâu, trong mắt có ánh sáng giáo hoạt chợt lóe mà qua: "Ta nghe người ta nói, chỉ cần gia nhập Bồng Lai tiên môn, hôn ước thế tục cũng không tính... Đến lúc đó, ta qua cầu độc mộc của ta, hắn đi đường dương quan của hắn, cùng ta không liên quan!"

"Không liên quan?" Giản Ngọc Diễn tuấn mi nhíu chặt, thanh âm ưu nhã mê ly, phảng phất như thiên âm: "Nguyên lai người tìm Bồng Lai Tiên Đảo, chính là vì không muốn cùng Tam hoàng tử thành thân sao?"

Tần Lạc Y hào phóng gạt đầu, cũng không phủ nhận: "Hoàng Thượng tứ hôn, thánh chỉ đều hạ, trừ bỏ biện pháp này, không còn biện pháp khác có thể giải trừ hôn ước của chúng ta...Bất quá, không riêng gì như vậy mới ta mới muốn đi Bồng Lai!"

"Nga?" Bên môi Giản Ngọc Diễn nổi lên một chút cười nhạt làm người nhìn thư thái, bình tĩnh nhìn chăm chú nàng: "Còn có nguyên nhân khác?"

Tần Lạc Y nhấp môi cười nói: "Đương nhiên, tới Bồng Lai Tiên Đảo, ta còn muốn hảo hảo tu luyện một phen..." Nàng nhất định sẽ tìm được phương pháp, đem thể chất nàng thay đổi để thích hợp tu luyện!

"Người không phải thích Tam hoàng tử sao, như thế nào lại không bằng lòng gả cho hắn? Còn muốn đi tu luyện..." Cao Hạ ngạc nhiên hỏi.

Trong lòng vì chủ tử nhà mình cao hứng, lại thấp phần nghi hoặc. Còn có, trừ bỏ luyện đan, thể chất của nàng có thể tu luyện sao? Phụ thân nàng chính là Võ Thánh! Trấn Nam Vương đại danh鼎鼎! Có phụ thân lợi hại như vậy, nàng hiện tại chỉ đạt tới thể sơ giai, nghĩ cũng biết thể chất nàng có bao nhiêu phế vật.

"Trước kia ta thích hắn, hắn lại không thích ta... Ta không gả cho hắn cũng tốt? Mọi người đều vui mừng!" Tần Lạc Y liếc mắt nhìn hắn, có chút tự giễu nói.

Thích Tam hoàng tử chính bản tôn, mà không phải nàng! Hơn nữa bên người Tam hoàng tử hồng nhan cũng không ít, nàng không có hứng thú đi theo một đồng nữ nhân tranh đoạt nam nhân!

Ý cười trên mặt Giản Ngọc Diễn càng đậm, đáy mắt nhìn nàng có quang mang ôn nhu xẹt qua: "Nghe phụ thân ta nói, Thanh Vân đại sư Tuyệt Trần cung, thời điểm tuổi trẻ, đã từng đi theo Cung chủ Tuyệt Trần cung đi qua Bồng Lai Tiên Đảo."

"Thanh Vân đại sư?" Tần Lạc Y đầu tiên ngẩn ra, ngay sau đó kinh hi: "Người biết Thanh Vân đại sư hiện tại ở đâu không? Ở kinh thành hay là Tuyệt Trần cung?"

Ha ha, người quen a!

Nghĩ đến Thanh Vân đại sư lần trước đưa cho chính mình một khối Tuyệt Trần lệnh... Ý cười trên mặt nàng càng thêm sáng lạn, chỉ cảm thấy khoảng cách chính mình cùng Bồng Lai lại gần thêm một bước.

"Cái này ta cũng không rõ ràng lắm" Giản Ngọc Diễn trầm ngâm: "Lần trước thời điểm hắn cùng với trưởng lão rời đi, ta nghe trưởng lão nói, hắn muốn đi Triệu quốc một chuyến trước, sau đó lại về Tuyệt Trần cung."

Tần Lạc Y cắn môi, có chút sốt ruột ở tại chỗ nói: "Tuyệt Trần cung cách Sở Quốc quá mức xa xôi, nếu ta có thể tự mình đi Tuyệt Trần cung thì tốt rồi... Chỉ có thời gian hai tháng, ta lại không thể đi được..."

Thân là An Bình quận chúa, hiện tại là người sắp gả vào Tam hoàng tử phủ... Tự mình đi Tuyệt Trần cung lại càng không được! Không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chăm chăm chính mình đây!

Giản Ngọc Diễn an ủi nàng: "Người trước đừng gấp, ta phái người đi Tuyệt Trần cung nhìn xem, sẽ mau chóng tìm được Thanh Vân đại sư... Bất quá, Y Nhi, người thật sự không muốn gả cho Tam hoàng tử sao?"

Tần Lạc Y trừng hắn: "Đương nhiên, loại chuyện này có thể lấy ra nói giỡn sao?"

"Không hỏi hận? Đây chính là Hoàng Thượng tứ hôn... Nếu người hối hận, về sau sẽ không kịp nữa!" Giản Ngọc Diễn bình tĩnh nhìn nàng, muốn nàng suy xét rõ ràng. Tuy rằng hắn thích nàng, nhưng hắn không thể bởi vì chính mình thích, liên ịch kỳ nhìn nàng làm ra quyết định sai lầm... Dù sao trước kia, nàng đã từng chấp nhất yêu nam nhân kia như vậy!

Tần Lạc Y dở khóc dở cười: "Người cứ yên tâm đi, ta sẽ không hối hận! Không thể cùng hắn giải trừ hôn ước, hai tháng sau gả cho hắn... Ta mới hối hận! Ta chết cũng sẽ không gả cho hắn!"

Thà rằng giả chết, nàng cũng sẽ rời đi. Trong lòng Giản Ngọc Diễn cả kinh, không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ nói ra lời như vậy, thật sâu nhìn nàng chăm chú, mắt Tần Lạc Y cũng không chớp nhìn lại hắn...

Sau một lát, Giản Ngọc Diễn bắt đầu cười, xoay người đối với Dịch Cô Vân nói: "Nguyên Thanh không ở đây, người đi một chuyến tới Tuyệt Trần cung, đem chuyện Tần cô nương nói cho Thanh Vân đại sư, thỉnh hắn giúp đỡ ngăn lại biện pháp."

Trong lòng lại tựa như có một tảng đá đè nặng, dị thường trầm trọng. Thời gian xác thật gấp rút. Đến Tuyệt Trần cung thời gian nhanh nhất, cũng phải mất một thán, tính cả thời điểm trở về, Thanh Vân đại sư ngự kiếm mà đến, cũng mất hai mươi ngày! Huống hồ, nếu Thanh Vân đại sư nguyên ý hỗ trợ, đợi đến khi tìm được người Bồng Lai Tiên Đảo người, cũng không biết là chuyện khi nào...

Dịch Cô Vân lên tiếng, xoay người hướng tới ngoài Minh Nguyệt Các ngoại lao đi.

"Chậm đã!"

Trong lòng Giản Ngọc Diễn vừa động, lại đem hắn gọi lại: "Nếu không nhìn đến Thanh Vân đại sư, người đi cầu kiến Cung chủ Tuyệt Trần cung!"

"Này..."Dịch Cô Vân có chút chần chờ,lấy thân phận của hần,vào Tuyệt Trần cung,cũng rất khó nhìn thấy Cung chủ Tuyệt Trần cung.

"Y Nhi,ngươi đem Tuyệt Trần lệnh lấy ra." Giản Ngọc Diễn đối với Tàn Lạc Y nói.

Tàn Lạc Y không chần chờ,rất nhanh lấy ra tới,đưa vào trong tay hần.

Giản Ngọc Diễn lại đem nó giao cho Dịch Cô Vân,biểu tình có chút ngưng trọng nói: "Cung chủ Tuyệt Trần cung tuy rằng không gặp qua ngươi,bất quá Tuyệt Trần lệnh này không bình thường,từ trước tới nay,khỏi Tuyệt Trần lệnh cũng chỉ có hai khối mà thôi,thấy lệnh như gặp người,có Tuyệt Trần lệnh này,cung chủ nhất định sẽ gặp ngươi."

Dịch Cô Vân gật gật đầu,thỏa đáng đem Tuyệt Trần lệnh thu vào,thân thể vừa động,phóng đi ra ngoài.

"Y Nhi...Còn có thời gian hai tháng,chuyện đi Bồng Lai...Ngươi nhất định phải suy xét rõ ràng! Ngần vạn đừng xúc động!" Giản Ngọc Diễn lần thứ hai khuyên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Thái tử cứu mỹ nhân

Editor:HamNguyet

Đi ra Minh Nguyệt Các,tâm tình Tàn Lạc Y có chút phức tạp,tuy rằng biết được tin tức Bồng Lai tiên đảo,nhưng cuối cùng trong vòng hai tháng,nhìn thấy được người Bồng Lai tiên đảo hay không,vẫn không biết trước được.

Mà muốn được người Bồng Lai tiên đảo nhìn trúng,thu làm đệ tử...Nhìn thể chất hiện tại của nàng,hy vọng càng thêm xa vời.Nàng cũng không thể đem toàn bộ hy vọng ký thác vào biện pháp kia,có sự tình,có lẽ nàng hần nên trước tiên chuẩn bị sẵn.Nghĩ đến đây,dưới chân nàng vừa chuyển,hướng tới Tiên Linh phường đi đến.

Trong Tiên Linh phường vẫn luôn là cảnh tượng người đến người đi,sinh ý vô cùng tốt,nhìn đến nàng tiến vào,Bình An rất nhanh chạy tới,ân cần đón nàng đi vào,Dur chuông quẫy cũng đi tới,cùng nàng hần huyền một lát.

Giả chết đan là đan dược bát giai,cần mười năm loại dược liệu,bất quá cũng may trong Tiên Linh phường có đầy đủ hết các phẩm loại,không cần phí công phu gì,liền gom đủ dược liệu nàng yêu cầu.

Trên Thánh Long đại lục mặc dù không ai có thể luyện ra đan dược bát giai,bất quá không có nghĩa là giả chết đan không ai biết,vì ổn thỏa mọi chuyện,trừ bỏ phải mua mười năm loại dược liệu,nàng lại tiếp tục mua thêm gần mười chủng loại,tiêu mất mười vạn lượng bạc trắng.

Bình An mừng rỡ đến miệng đều không thể khép lại.Mấy tháng này,Tàn cô nương đã trở thành vị khách quen thuộc lớn nhất của Tiên Linh phường bọn họ,mà tiền công của hần,cũng cao nhất Tiên Linh phường,làm cho mắt không ít người nhìn.

Đi ra Tiên Linh phường,mặt trời nguyên bản rực rỡ đột nhiên thay đổi âm u,chi chốc lát sau,màn mưa nhỏ phát phơ trên không trung hạ xuống.

Tàn Lạc Y không nhanh không chậm tiêu sái đi trên ngã tư đường,làn váy bị gió thổi như đang nhảy múa,khuôn mặt tuyết trắng tươi đẹp kiêu diễm,mắt như làn nước thu thủy,dáng người đáng chú ý...Dẫn tới ánh mắt những người đi trên đường đều đang dò xét lặng lẽ đánh giá.

Cũng có vài kẻ ăn không ngồi rồi,chuyên đến những địa phương tầm hoa vấn liễu,nhìn thấy trên người nàng không linh lực,lại một mình đi trên đường,về mặt liền cười dâm đãng đi theo phía sau nàng,nói những lời trêu ghẹo lộ liễu.

Tàn Lạc Y đi thẳng,mắt điếc tai ngơ.

Biết nàng cùng Đại Hắc cùng nhau một mình đi ra vương phủ,buổi tối ngày đó,Tạ Như Yên hung hăng răn dạy nàng một chút! Sau đó thủ vệ vương phủ cũng tăng mạnh.Hôm nay thời điểm nàng xuất môn,Tàn Lăng Vân lại phái ra một tâm phúc tu vi tôn giả bên người chính mình,rất xa đi theo phía sau nàng.

Mấy tên ăn chơi kia,nếu thực dám làm ra chuyện gì,không cần nàng xuất thủ,tự nhiên có người giáo huấn!

"Hừ,xú nha đầu,cuối cùng cũng xuất hiện! Lần này,nhìn ngươi còn trốn ở chỗ nào!" Đỗ Lãnh Dạ ẩn ở trong đám người,trên mặt lộ ra ý cười âm lãnh.Lần trước cư nhiên đem ba người thủ hạ bên người hần giết chết...Lần này hần nhất định phải tận mắt thấy nàng bị bầm thây!

Ở phía sau hần,còn có năm hắc y nam tử thân hình tinh tráng,tất cả đều mang vẻ mặt ngoan độc: "Công tử,chúng ta khi nào thì động thủ?"

"Trước không cần dả thảo kinh xà,chờ nàng ra khỏi cửa thành nói sau!" Đỗ Lãnh Mặc nhếch môi,trong mắt lộ ra quang mang hung ác nham hiểm.Mấy ngày nay,vì tìm được nha đầu chết tiết này,bọn họ thiếu chút nữa đem kinh thành lật tung một phen! Lần này nhất định phải vạn vô nhất thất! Tốt nhất

không cần có chút tiếng gió truyền vào trong tai Tam hoàng tử.

Tần Lạc Y trầm mặc, làm cho mấy người lang thang phía sau nàng lá gan lớn hơn nữa.

Trong đó một người bông mắt phù thũng, cước bộ phù phiếm, vừa thấy chính là nam tử mặt ngựa miệt mài quá độ, tro mắt ra vượn tay muốn kéo ống tay áo nàng: "Cô nương, cùng ca ca đi thôi, trong nhà chơi vui a..."

Một cỗ linh lực cường đại đột nhiên thổi quét mà đến, hung hăng đem hán ngã văng ra ngoài.

"Phanh!"

"A!"

Nam tử mặt ngựa kêu thảm thiết một tiếng, ngã thật mạnh cách hơn mười thước, đầu rơi máu chảy, một thân bừa bãi, trong miệng lại phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

"A! Giết người!"

"Là người nào không thể ra sáng đánh lên ở phía sau, lăn ra đây!"

Đồng loạt nam tử mặt ngựa về mặt kính nghi, không dám tiếp tục hướng Tần Lạc Y động thủ, ánh mắt hoảng sợ nhìn xung quanh, trong miệng ngoài mạnh trong yếu quát hô.

Có hai gã sai vặt bộ dáng thiếu niên lão đảo hướng nam tử mặt ngựa xông đến, về mặt lo lắng nâng hán dậy lo lắng nói: "Công tử, công tử... Người không sao chứ?"

Tần Lạc Y thân nhiên liếc bọn họ một cái, khóe môi gợi lên một chút ý cười mỉa mai. Quay đầu, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Mấy kẻ ăn chơi kia loạn rống lên một trận, không gặp ai đi ra, nghĩ đến đối phương sợ, ý sợ hãi trên mặt biến mất, mỗi người lại bắt đầu kêu căng ngạo mạn.

Nhìn đến Tần Lạc Y phải đi, hai mắt nam tử mặt ngựa đầu rơi máu chảy đỏ bừng, dất cổ kêu lên: "Đem nữ nhân kia ngăn lại, người vừa rồi động thủ nhất định là đồng lõa của nàng, đem nàng kéo đi gặp quan... A, đau quá! Đau chết ta! Xương sườn của ta bị gãy....."

"Đứng, kéo nàng đi gặp quan!"

"Phản phật" Một tiếng, đồng loạt nam tử mặt ngựa đồng thời xông tới, bàn tay lại lần nữa duỗi ra hướng tới trên người Tần Lạc Y, trong mắt lóe ra quang mang bất bảo.

Tiểu mỹ nhân như vậy, nghe thấy đi gặp quan, còn không bị dọa sợ sao?

Đến lúc đó... Hắc hắc! Còn không khóc cầu bọn họ buông tha nàng? Mấy người càng nghĩ càng là đắc ý, giống như đã thấy được cô nương trước mắt ở trước mặt bọn họ khóc rống cầu xin tha thứ, sau đó là tình cảnh mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

"Phanh!"

"Ba!"

"A!"

Một trận thanh âm va chạm, vài kẻ ăn chơi vây quanh Tần Lạc Y đều bị hất mạnh ngã văng ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Một đạo thân ảnh màu trắng thon dài khoanh tay mà đứng, ngũ quan tuấn đạt, môi mỏng nhếch, mâu quang băng hàn, sắc bén như đao.

"Là Thái tử điện hạ!"

"Đám lưu manh này, mỗi ngày ở trong kinh thành hoành hành ngang ngược, khi nam phách nữ... Thật tốt quá, hôm nay lại đụng phải Thái tử điện hạ!"

Sau khi thấy rõ ràng thân ảnh màu trắng là ai, mọi người vây xem hưng phấn châu đầu ghé tai. Trong bọn họ có chút người, ngày thường cũng bị đám lưu manh này khi dễ không ít!

Sở Dật Phong đi đến trước mặt Tần Lạc Y, ánh mắt tối đen đem nàng cao thấp đánh giá, thấy nàng không bị thương, khóe môi hơi hơi cong lên: "Nàng không sao chứ?"

Tần Lạc Y không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Sở Dật Phong, còn bị hán đụng phải một màn này, trừng mắt nhìn, nở nụ cười: "Người đều bị các người đánh ngã, ta đương nhiên không có việc gì! Có việc là bọn họ..."

Ánh mắt quét một chút chung quanh. Mấy người bị quăng ngã ra ngoài, đau đến nhe răng trợn mắt, về mặt hoảng sợ nhìn Sở Dật Phong cùng với Cung Ly

phía sau hắn, trong mắt kinh nghi bất định, muốn chạy, lại không dám.

"Gặp qua An Bình quận chúa!" Cung Ly tiến lên, cung kính đối với Tần Lạc Y thi lễ.

Tần Lạc Y cười hướng hắn gật gật đầu.

"Cái gì, nàng là An Bình quận chúa?"

"Là vị An Bình quận chúa Trần Nam Vương phủ kia?"

"Xem ra nghe đồn là sự thật... Mặt An Bình quận chúa được một vị kỳ nhân lánh đời trị khỏi!"

Tiếng nói Cung Ly vừa dứt, mọi người chung quanh vây xem một trận kinh ngạc, khe khẽ nói nhỏ.

Hai người đứng thẳng trong ngã tư đường, nữ minh diễm tú lệ, phần mũi đan thần, một thân y phục tổ lam phiêu dật nhẹ nhàng, đẹp giống như từ trong họa bước ra. Nam ngọc thụ lâm phong, tao nhã, toàn thân cao thấp tản ra một cỗ khí chất rung động lòng người. Hai người đứng chung một chỗ, làm cho người ta cảm nhận được cảnh đẹp ý vui.

"Vừa rồi các ngươi kêu muốn cùng quận chúa đi gặp quan sao?" Sở Dật Phong nhìn mấy người bị Cung Ly một chưởng chụp té trên mặt đất, lạnh lùng nói.

Nam tử mặt ngựa nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai chân run lên, không nhận được lác đầu, nhát gan kinh sợ, dưới khó đều ẩm ướt.

"Thái tử điện hạ tha mạng!"

"Quận chúa tha mạng a!"

Mấy người quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu xuống đất, chỉ sau chốc lát, trên trán liền xuất hiện vết máu chảy ra. Nhưng bọn họ cũng không dám dừng lại.

Quận chúa a!

Bệ hạ thân phong An Bình quận chúa! Đích nữ Trần Nam Vương... Trần Nam Vương là Võ thánh a! Tùy tiện động một đầu ngón tay, cũng có thể đem bọn họ tạo thành thịt nát! Lại qua hai tháng nữa An Bình quận chúa sẽ gả nhập hoàng gia, trở thành Tam hoàng tử phi... Bọn họ làm sao có lá gan kia, dám kéo quận chúa đi gặp quan!

Ngay cả muội muội Trần phi nương nương đang được thánh sủng, bởi vì ở trong hoàng cung hướng An Bình quận chúa động thủ, cũng bị phán tử hình... Thậm chí còn liên lụy đến Trần phi nương nương bị đày vào lãnh cung!

Bọn họ mạo phạm quận chúa, vào nha môn, làm sao còn có mệnh trở ra? Nghĩ đến đây, nam tử mặt ngựa càng thêm khóc không ra nước mắt. Nhìn đến Tần Lạc Y đi một mình, bọn họ mới dám tiến lên... Đường đường là quận chúa, xuất nhập không phải đều là nô tỳ thành đàn, hộ vệ vây chung quanh sao? Nếu sớm biết rằng đó là An Bình quận chúa, cho bọn hắn mười lá gan, bọn họ cũng không dám tiến lên mạo phạm a!

"Người xấu, người xấu... Đem tỷ tỷ trả lại cho ta, mau đưa tỷ tỷ của ta trả lại cho ta!" Một nam hài y phục cũ nát, thoạt nhìn chỉ khoảng năm sáu tuổi từ trong đám người chui đi ra, đối với nam tử mặt ngựa gục trước mặt, một trận quyền đâm cước đá.

Trong hốc mắt nam tử mặt ngựa bốc hỏa, muốn một cước đem đứa nhỏ kia đá bay, nhìn đến Thái tử điện hạ vẻ mặt lạnh như băng đứng một bên, không dám làm gì, chột dạ nói: "Ngươi nhận sai người, ta không biết tỷ tỷ ngươi..."

"Đây không phải là nhi tử của Lý lão hán ở ngõ nhỏ phía trước sao? Trời thấy, Lý lão hán mới chết được vài ngày, khuê nữ như hoa như ngọc của hắn, liền bị một đám lưu manh bắt đi, đến bây giờ cũng không thấy bóng người."

"Đúng vậy, chính là nhi tử Lý lão... Lý lão hán trung thực, xương cốt còn chưa lạnh, đám lưu manh này liền vu hãm hắn thiếu nợ bọn họ, đem khuê nữ người ta kéo đi gán nợ!"

"Làm sao thiếu nợ a, rõ ràng bọn họ nhìn trúng khuê nữ Lý gia."

Đám người nam tử mặt ngựa nghe xong thanh âm nghị luận chung quanh, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Về mặt Sở Dật Phong đông lạnh, ánh mắt vô cùng sắc bén, đi đến bên người tiểu nam hài, thanh âm ôn nhu nói: "Tỷ tỷ ngươi bị bọn họ bắt đi sao?"

Tiểu nam hài ngừng tay, ngẩng đầu nhìn hắn, hai tròng mắt phỉm hồng, ngập nước nói: "Đại ca ca, cầu ngươi cứu cứu tỷ tỷ ta, ô ô, tỷ tỷ của ta bị hắn bắt đi vài ngày, ta tìm khắp nơi đều không thấy nàng..."

Hắn dù sao cũng chỉ năm sáu tuổi, cũng không biết người đứng trước mặt hắn có thân phận cực kỳ tôn quý, chỉ biết người bên cạnh hắn thật lợi hại, đem đám người xấu thường xuyên khi dễ hắn cùng tỷ tỷ đều đánh cho đầu rơi máu chảy.

Sở Dật Phong vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ hán đầu: "Nếu quả thật là bọn họ bắt đi tỷ tỷ ngươi, ta nhất định sẽ làm bọn họ đem tỷ tỷ ngươi giao ra đây..."

"Đa tạ đại ca ca!" Tiểu nam hài nín khóc mỉm cười, đại ca ca trước mắt có một loại ma lực làm cho người ta tin phục, trực giác khiến cho hán tin tưởng, hán nhất định có thể đem tỷ tỷ chính mình tìm trở về.

"Cung Ly, việc này ngươi tự mình đi giải quyết!" Sở Dật Phong xoay người phân phó Cung Ly vẫn đi theo phía sau hán.

"Vâng!"

Cung Ly vung tay lên, vài tên thị vệ phủ Thái tử y phục chỉnh tề, thân thủ mạnh mẽ đi lên, đem đám nam tử mặt ngựa về mặt đầy kinh sợ, khóc thét không thôi kéo đi xuống. Tiểu nam hài cũng bị mang đi.

"Thật tốt quá, tiểu tử Lý gia quả là có phúc khí, có Thái tử điện hạ ra mặt, tỷ tỷ hán còn sống, nhất định có thể cứu được."

"Lý lão hán dưới cửa tuyên rốt cục có thể nhắm mắt."

"Đám lưu manh này, cuối cùng cũng bị báo ứng!"

Nhìn nam tử mặt ngựa cùng mấy người liên can bị thị vệ mạnh mẽ kéo đi, người vây xem đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, ánh mắt nhìn Thái tử Sở Dật Phong, lửa nóng vô cùng.

Sở Dật Phong đi đến bên người Tần Lạc Y đứng yên, nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp tuyệt trần, cười đến tao nhã: "An Bình quận chúa, nàng ra ngoài một mình là muốn đi đâu a?"

Tần Lạc Y khoe môi mỉm cười: "Trở lại vương phủ."

"Ha ha, vừa lúc. Ta cũng phải đi Trần Nam Vương phủ, cùng nhau đi thôi!" Sở Dật Phong cười hí mắt, phát tay đưa tới xe ngựa mặc lục sắc đứng ở cách đó không xa.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, không cự tuyệt.

Xe ngựa mặc lục sắc, ở bên trong ánh mắt lửa nóng của mọi người dần dần đi xa.

"Đáng chết, nữ nhân kia như thế nào sẽ là An Bình quận chúa?" Trong đám người, Đỗ Lãnh Dạ nắm chặt quyền, dị thường phần nộ.

"Công tử, hiện tại làm sao bây giờ?"

"Đi về trước! Ta muốn hảo hảo ngắm lại!" Chuyện nữ nhân kia là An Bình quận chúa... Hán lập tức đi nói cho mọi người!

Trong xe ngựa.

Tần Lạc Y cùng Sở Dật Phong đối diện mà ngồi, ánh mắt Sở Dật Phong tối đen chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, ánh mắt trước mặt người khác tao nhã trở nên nóng rực mà tà tử, nhìn không chuyển mắt.

Tần Lạc Y bị ánh mắt hán lộ liễu nhìn khiến tim đập hơi hơi gia tốc, dứt khoát tựa đầu hướng một bên, đưa tay vén màn lên, ánh sáng từ cửa sổ tiến vào, gió nhẹ phát pho, mang theo nhiều hạt mưa nhỏ, đánh vào trên mặt, thấm lạnh.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, bay vào trong xe ngựa, gió cũng bắt đầu lớn, đem sợi tóc đen bên má nàng ở bên tai nghịch ngợm bay múa.

Sở Dật Phong cúi người, vươn tay đến, buông màn bị nàng nhắc lên: "Mưa quá lớn, buông xuống đi! Cần thận phong hàn."

Nháy mắt màn xe buông xuống, bên trong xe ngựa trở nên tối tăm, hơi thở ái muội ở trong xe ngựa tràn ra, Tần Lạc Y hơi hơi nhũ mây, nhìn hán một cái, không lên tiếng.

Sở Dật Phong hí hí mắt, tao nhã từ trên người lấy ra một cái khăn tay, ngồi vào bên cạnh nàng, tinh tế vì nàng chà lau bọt nước trên mặt. Hơi thở bên tai nóng rực, làm cho Tần Lạc Y không được tự nhiên giật giật thân mình, hơi hơi kéo ra khoảng cách hai người trong lúc đó, từ trên tay hán đoạt khăn tay qua: "Tự ta làm được."

Lau lung tung vài cái, lại rất nhanh trả lại cho hán.

"Y nhi, nàng như thế nào luôn thích một mình nơi nơi đi loạn?" Sở Dật Phong đem khăn tay trắng thu lại, đột nhiên vươn tay, thân mật đem nàng kéo vào trong lòng.

Thân mình Tần Lạc Y cứng đờ, ngoài xe ngựa còn có người lái xe, nàng không nghĩ tới Sở Dật Phong cứ nhiên làm càn như thế, liếc mắt hán một cái, thấp giọng trách mắng: "Ngươi mau thả ta ra!"

"Không thả!" Âm quang đầy mắt Sở Dật Phong bắt đầu khởi động, không chỉ có không đem nàng buông ra, ngược lại đem nàng ôm càng chặt hơn, còn ở trên môi của nàng hôn thật mạnh: "Nói cho ta biết, hôm nay nàng làm cái gì đi?"

"Liên tụy tiện đi dạo thôi!" Tàn Lạc Y cường chế xúc động muốn hưng hăng đẩy hẳn ta trong lòng xuống, hơi hơi né tránh, nhỏ giọng nói. Việc nhỏ mà không nhìn sẽ làm loạn việc lớn, nàng không muốn ngay lúc này cùng Sở Dật Phong chống đối.

Trong mắt Sở Dật Phong mang theo bất mãn, hơi hơi híp, mắt hiện lên một chút tinh quang, lại đem nàng ôm lại đây, không cho nàng giãy giụa tránh thoát

Không biết có phải ảo giác của hẳn hay không, hẳn tổng cảm thấy nữ nhân trong lòng đối với hẳn như gần như xa, dường như tùy thời sẽ thoát khỏi hẳn nắm giữ. Cho dù bọn họ đã có quan hệ thân mật nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 65: Tướng Quốc tự bị tập kích

Editor: HamNguyet

Trong lòng Sở Dật Phong vô cùng thất bại. Vì cái gì nữ nhân trong lòng ngực này, không thể giống những nữ nhân khác như vậy, trong đôi mắt chứa đầy thân ảnh hẳn? Những nữ nhân hoa si đó, chỉ xem tới thân phận Thái tử tôn quý của hẳn, hẳn không hiểm lạ, thật vất vả mới có một người nhìn đến thuận mắt, nhưng lại chưa bao giờ dùng ánh mắt thâm tình như vậy nhìn qua hẳn.

Nhìn chăm chú khuôn mặt trắng nõn như ngọc của nàng, trước mắt đột nhiên hiện lên buổi tối ngày đó ở trong cung, khi Sở Dật Tu thấy gương mặt thật của nàng liền cực độ khiếp sợ cùng kinh diễm. Trong lòng càng thêm hụt hẫng.

Nữ nhân này trước kia thích Sở Dật Tu mọi người Sở Quốc đều biết, vì hẳn thậm chí không màng nữ nhi gia rụt rè, khắp nơi tìm hiểu hành tung hẳn... Ngay cả hẳn cũng không chỉ một lần đụng tới nàng lặng lẽ theo sau thân ảnh Sở Dật Tu.

Giơ tay nắm nàng cằm, trừng mắt nàng: "Tùy tiện đi dạo? Nàng có biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm hay không?" Ở trên xe ngựa nhìn đến mấy tên hỗn đản kia trêu ghẹo nàng, hẳn thiếu chút nữa nhịn không được, chọc mũi mắt cầu bọn họ!

"Có nguy hiểm gì? Ta cũng không phải một mình ra ngoài." Tàn Lạc Y liếc xéo hẳn một cái. Nàng cũng không tin, hẳn không phát hiện phía sau chính mình có người vương phủ đi theo.

Sở Dật Phong nhìn bộ dáng nàng vô tâm vô phế, trong mắt hiện lên một tia sùng nịch bất đắc dĩ. "Nàng a!" Duỗi tay điểm điểm mũi nàng, ni non lắc lắc đầu.

Mất thấy cách Trần Nam Vương phủ càng ngày càng gần, hẳn rút cuộc buông lỏng tay ra, tự mình vì nàng sửa sang lại y phục hỗn độn một chút. Ánh mắt nhìn nàng nghiêm túc: "Y Nhi, chỉ còn không đến thời gian hai tháng, nàng trước tiên phải làm tốt chuẩn bị rồi đi vương phủ mới được... Đồ vật này nọ cũng không cần mang nhiều, ta sẽ chuẩn bị tốt cho nàng."

Trong lòng Tàn Lạc Y nhảy dựng. Đôi mắt đen nhánh có chút chột dạ không dám nhìn hẳn, ánh mắt hơi hơi dời đi, nhìn phía ngoài cửa sổ, đáp nhẹ: "Được."

Sở Dật Phong thấy nàng quay mặt đi, chỉ cho rằng nàng luyến tiếc rồi đi vương phủ, vươn tay sờ sờ nàng đầu, thấp giọng an ủi nàng: "Yên tâm, qua một hai năm, ta sẽ tìm cơ hội danh chính ngôn thuận đón nàng trở về, đến lúc đó, chúng ta có thể luôn luôn ở bên nhau, vương phủ, nàng cũng có thể tùy thời trở về."

Tàn Lạc Y mím môi, ánh mắt có chút mơ hồ. Mặc kệ Gian Ngọc Diễm có thể tìm được người Bồng Lai Tiên Đảo hay không, cuối cùng nàng cũng sẽ rời đi. Đối với Sở Dật Phong, nàng chỉ có thể nói xin lỗi. Nghĩ đến hẳn thân là Thái tử một quốc gia, bị nàng chộp tới giải độc, cũng không đối với nàng ác ngôn, thậm chí không coi khinh, còn tìm mọi cách phụ trách đối với nàng... Trong lòng nàng không phải không cảm động. Chỉ là cảm động không phải yêu, nàng sẽ không bởi vì nhất thời cảm động liền cả đời lưu lại bên người hẳn

Xe ngựa ngừng lại.

Sở Dật Phong vén màn lên, trước khi nhảy xuống, đang muốn quay đầu lại đỡ Tàn Lạc Y xuống dưới, dư quang khóe mắt nhìn đến thân ảnh Trần Nam Vương Trần Lăng Vân cùng Sở Dật Tu từ nơi xa hướng vương phủ đi tới, bàn tay vươn ra không dấu vết thu trở về, trên mặt hẳn hiện lên tươi cười thường thấy.

Trần Nam Vương không nghĩ tới Thái tử sẽ đột nhiên tới vương phủ, trong lòng nghi hoặc, cước bộ nhanh hơn đi lên đón. Sở Dật Tu cũng đã đi tới, biểu tình ôn nhuận, tươi cười đầy mặt.

"Gặp qua Thái Tử điện hạ!"

"Hoàng huynh."

Môi Sở Dật Phong gọi lên nhợt nhạt, nâng nâng tay: "Trần Nam Vương không cần đa lễ."

Mành xe mặc lục sắc bị một đôi tay tuyết trắng tinh tế vén lên,ngay sau đó một đạo thân ảnh yếu điệu tổ lam từ trong xe ngựa đi ra.

"Phụ vương."

"Y Nhi?"

Thấy rõ ràng bóng người từ trong xe ngựa ra tới, trong mắt Trần Nam Vương hiện lên kinh ngạc,Y Nhi như thế nào sẽ cùng Thái Tử điện hạ ở bên nhau,lại còn ngồi xe ngựa của điện hạ? Đồng tử Sở Dật Tu co rụt lại, trong mắt cũng hiện lên giật mình.

"Lạc Y đa tạ Thái Tử điện hạ!" Tần Lạc Y đem hai người bọn họ kinh ngạc xem vào trong mắt, trong lòng vừa động,đối với Sở Dật Phong trình trọng hành lễ.

Sở Dật Phong mỉm cười nhìn nàng:"Quận chúa hôm nay bị sợ hãi,vẫn nên sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi."

Lời này vừa nói ra,biểu tình trên mặt Trần Nam Vương cùng Sở Dật Tu đều biến đổi,tựa như mình bạch cái gì đó,ánh mắt nhanh chóng ở trên người Tần Lạc Y quét một vòng,thấy trên người nàng không có gì không thỏa đáng,lúc này mới yên lòng.

"Y Nhi, sao lại thế này?"

Tần Lạc Y không dấu diếm, liền đem sự tình phát sinh vừa rồi nói một lần. Trần Nam Vương giận dữ, trong mắt hiện lên một chút hàn quang lạnh băng, sắc mặt Sở Dật Tu cũng cực kỳ khó coi, đi đến nàng bên người: "Y Nhi, hôm nay nàng đi Tiên Linh phùng sao?"

Tần Lạc Y gật đầu.

"Về sau nếu nàng muốn đi, nên mang thêm vài người ở tại bên người đi."

Sở Dật Tu nhìn nàng, trong phượng mâu đen nhánh lộ ra quang mang sáng quắc. Sở Dật Phong thấy thế, bên môi mỉm cười, ánh mắt lại lạnh lùng, âm thầm khẽ hừ một tiếng.

Trần Nam Vương đa tạ Thái tử, đem Thái tử nghênh vào vương phủ, Tam hoàng tử bước sau hai bước, đi theo bên cạnh Tần Lạc Y, vừa đi một bên dò hỏi nàng đi Tiên Linh phùng mua thứ gì. Tần Lạc Y nhặt mấy thứ râu ria nói.

"Y Nhi, nàng mua được liệu dùng làm cái gì?" Trong lòng Sở Dật Tu có nghi hoặc.

Được liệu tử thảo linh chi như vậy, cũng không phải vật phẩm. Thể chất nàng lại không thích hợp tu luyện, thật không biết nàng đem mấy thứ này đều dùng đi nơi nào.

"Ta học luyện đan." Dưới chân Tần Lạc Y dừng một chút, khẽ cười nói.

Sở Dật Phong tuy rằng đi tuốt đằng trước, nhưng lỗ tai vẫn dựng thẳng, nghe các nàng nói chuyện, nghe vậy quay đầu hí hóp mắt hài hước nói: "Nga, An Bình quận chúa học luyện đan? Không biết hiện tại có thể luyện chế đan dược mấy giai a?"

Đổi mặt hân trên chóc, trong mắt Tần Lạc Y hiện lên giảo hoạt, tựa thật tựa giả nói: "Đan dược bình thường, cũng chưa có vấn đề gì."

"Ha ha." Sở Dật Phong cười to, rõ ràng không tin.

"Y Nhi, không cần nói vậy." Trần Nam Vương nhẹ nhàng khiển trách nàng, trong hắc mâu mang theo sùng nịch. Luyện đan không dễ dàng, tu vi hân đạt tới vô thánh, vài thập niên, ngay cả nhất giai đan dược đều không thành công luyện ra, Y Nhi ở trước mặt hân nói như vậy không quan hệ, nhưng người trước mặt chính là Thái tử.

Tần Lạc Y đỏ đỏ miệng, thấp giọng nói: "Ta nào có nói hư u nói vượn a."

Trên khuôn mặt tươi đẹp hân dỗi, làm đầy mắt Sở Dật Tu đậm mặc nhiễm một tầng ôn nhu khác thường: "Nguyên lai Y Nhi thích luyện đan, trong phủ ta vừa lúc có phòng luyện đan, về sau... Y Nhi cứ việc đến dùng."

Trần Nam Vương đã đi xa nghe xong, trong mắt hiện lên một chút vừa lòng. Ý cười khoe môi Sở Dật Phong lại dấu đi, biểu tình khó lường.

Tần Lạc Y dừng cước bộ chân, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hân tuấn tú phong thần như ngọc, khẽ mở môi đỏ: "Người biết luyện đan?" Chuyện này dường như không nghe nói qua.

Sở Dật Tu cười lắc lắc đầu: "Sẽ không, bắt quá thời điểm ta ra ngoài mở phủ, nghĩ lo trước khỏi hoạ, liền kiến một tòa luyện đan thất."

Tần Lạc Y nghĩ đến Thượng Quan Thu Vũ. Hoi mỉm môi, xác thật là lo trước khỏi hoạ a.

Tần Lạc Hân đứng ở trong một góc rất xa, nhìn Tam hoàng tử cùng Tần Lạc Y sóng vai chậm rãi hướng trong vương phủ đi tới, trên mặt Tam hoàng tử tuấn đạt ôn nhuận, tươi cười đầy mặt.

"Tiện nhân! Tam hoàng tử là của ta!" Đóa hoa hồng phấn vừa mới bị hái xuống trên tay bị nàng gắt gao nắm chặt thành một đoàn, vỡ thành từng mảnh từng mảnh, bay xuống trên mặt đất, hai tròng mắt phỉm hồng, trong mắt biểu tình gần như điên cuồng. Thẳng đến khi hai đạo thân ảnh biến mất ở nơi xa, rốt cuộc nhìn không tới, nàng mới thu hồi ánh mắt, dùng sức đem từng mảnh cánh hoa nhỏ trên đất dẫm nát.

Hai ngày sau, Tần Lạc Y đem giả chết đan bát giai thuận lợi luyện ra tới, lấy một bình ngọc một màu xanh biếc để đan vào. Lại nghĩ đến sắp phải rời đi, nói không chừng về sau sẽ không bao giờ có thể gặp nhau, trong lòng nàng lưu luyến, nên cũng không hề vội vã tu luyện, mỗi ngày tận hết khả năng thời gian bồi dưỡng thân.

Trần Nam Vương cùng Vương phi cho rằng nàng tu luyện không có kết quả, rốt cuộc từ bỏ, trong lòng thờ dài một hơi, không có nói gì, ngược lại vui vẻ nhìn thấy bộ dáng nàng hiện tại.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt liền đến Tết âm lịch náo nhiệt mỗi năm một lần. Bên trong kinh thành, nơi chốn giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm. Quan viên Sở Quốc các nơi lại gấp rút vội vàng trở về kinh thành báo cáo công tác, quan viên hồi kinh nhiều, gia quyến quan viên tự nhiên cũng nhiều, ở những tửu lầu quán trà nổi danh, trong yến hoa liễu hạng, thường xuyên có thể nhìn đến những thân ảnh y phục hoa lệ, cử chỉ phong lưu ăn chơi trác táng không ai bì nổi, vênh mặt hást hàm sai khiến ngang ngược kiêu ngạo.

Đầu tháng giêng, Trần Nam Vương mang theo Vương phi còn có hai vị tiểu thư vương phủ, đi đến vùng ngoại ô kinh thành phía nam, lên Tướng Quốc tự dâng hương. Đây là phong tục Sở Quốc truyền lưu hơn một ngàn năm.

Tướng Quốc Tự đã từng có một cao tăng đắc đạo cực kỳ lợi hại, tương truyền từ ngày mồng hai đến ngày mồng năm tháng giêng đi Tướng Quốc Tự dâng hương, có thể phủ hộ cả nhà có một năm mọi chuyện hoà thuận, thịnh vượng phát đạt, cực kỳ linh nghiệm.

Dâng hương xong, phu thê Trần Nam Vương bị trụ trì Tướng Quốc Tự thỉnh đi qua, dư lại Chu Mai mang theo nha hoàn bà tử, thị vệ bảo vệ Tần Lạc Y cùng Tần Lạc Hàn. Bởi vì thân phận Trần Nam Vương cao quý, Tướng Quốc Tự cố ý chọn ra một tiểu viện có không gian cực kỳ u tĩnh để cho bọn họ nghỉ ngơi.

Tiểu viện tọa nam hướng bắc, trong viện cực kỳ thanh u, bất quá bởi vì hai ngày này người dâng hương quá nhiều, Tướng Quốc Tự kín người hết chỗ, liền có không ít người mang rất nhiều thức ăn cùng những đồ vật nhỏ tới nơi này bán.

Bọn họ ở trong phòng nghỉ, tuy rằng nhìn không tới cảnh tượng náo nhiệt như vậy, nhưng có thể nghe được thanh âm bên ngoài thỉnh thoảng hô quát rao hàng. Trên mặt Tần Lạc Hàn mang khăn lụa trắng, nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút tâm động.

"Muội muội, phụ vương cùng nẫu thân một chốc khẳng định sẽ không trở lại được, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài đi dạo đi."

Trên mặt Tần Lạc Y mỉm cười hàm chứa ý cười, nhướn mày nhìn nàng một cái: "Ta cũng muốn đi ra ngoài, nhưng thời điểm vừa rồi phụ vương đi, nói chúng ta không cần đi loạn, hôm người tới Tướng Quốc Tự l quá nhiều, ngư long hỗn tạp, không an toàn."

Tần Lạc Hàn đứng lên, đi đến bên người nàng thấp phần thân mật giữ chặt tay nàng lên tiếng cười nói: "Muội muội tốt, chúng ta không đi xa, ở ngay phụ cận nhìn xem là được."

Chu Mai đã đi tới, giận dữ nhìn nàng nói: "Quận chúa nói đúng, hôm nay người tới Tướng Quốc Tự quá nhiều, không thể đi ra ngoài. Hàn nhi, người nên nghe lời Vương gia nói."

Tần Lạc Hàn buông tay nàng ra, đến ôm cánh tay của Chu Mai làm nũng nói: "Nương, ta thật sự sẽ không đi xa, ngay tại bên ngoài nhìn một cái liền tốt."

Lại quay đầu đối với Tần Lạc Y nói: "Muội muội, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài, kêu mấy thị vệ đi cùng, sẽ không có việc gì."

Trên mặt Chu Mai hiện lên một tia chán chờ, ánh mắt nhìn phía Tần Lạc Y. Tần Lạc Y nhìn xem nàng, lại nhìn về phía Tần Lạc Hàn, đáy mắt đen nhánh trong suốt hiện lên một chút buồn lòng: "Được rồi, chúng ta không thể đi quá xa."

"Chúng ta đương nhiên sẽ không đi xa!" Tần Lạc Hàn thấy nàng đáp ứng, thanh âm bay lên.

"Người nha đầu này..." Chu Mai có chút gật đầu bất đắc dĩ: "Đi ra ngoài, người nên coi chừng quận chúa tốt, nhớ rõ sớm một chút trở về."

Tần Lạc Hàn nhát nhát cười ứng. Chu Mai ở trong nhóm thị vệ lấy ra năm người thân thủ cực kỳ xuất chúng, sau đó tinh tế dặn dò một phen, liền để cho bọn họ hộ tống hai tỷ muội Tần Lạc Hàn đi ra ngoài.

Ngoài Tướng Quốc Tự, biển người tấp nập, xem bói, bán thức ăn, cái gì cần có đều có. Tần Lạc Hàn lôi kéo Tần Lạc Y, nhát nhát nhìn lại, bất tri bất giác, liền đi xa. Năm thị vệ phía sau, mỗi người đều là tu vi tôn giả, mặc kệ người đi lại nhiều, trước sau nhắm mắt đi theo đuôi các nàng.

Hai đạo thân ảnh đi xa, dân cư dần dần thưa thớt, Tần Lạc Hàn hứng thú lại càng ngày càng cao, gắt gao lôi kéo tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Ánh mắt Tần Lạc Y chột lóe, không lên tiếng.

Cuối đường, là một gian sân viện thập phần rách nát, Tần Lạc Hàn thấy, có vẻ mặt đầy thất vọng: "Đáng tiếc, hết đường đi."

Vừa dứt lời, trong phòng rách nát, đột nhiên nhẩy ra mấy đạo thân ảnh thanh y, trong tay cầm lưỡi dao lạnh lùng sắc bén, hướng tới hai người các nàng hung ác bô tới.

"A!"

Tần Lạc Hàn hét lên một tiếng, nháy mắt rời khỏi mấy bước, sắc mặt tái nhợt nỗi giận nói: "Các ngươi là người nào, muốn làm cái gì?"

"Quận chúa, nhị tiểu thư, đi mau!" Thị vệ theo sát ở phía sau bọn họ thấy sinh biến, lập tức rút kiếm ra, bay nhanh lên nghênh đón, đem hai người Tần Lạc Y gắt gao bảo hộ ở sau người.

Tất cả thanh y nhân đánh lên đều che mặt, xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, một lát thị vệ vương phủ đã bị chém giết một người, dư lại bốn người trình độ bị thương bất đồng.

"Muội muội, chúng ta đi mau, bọn họ kiên trì không được bao lâu!" Sắc mặt Tần Lạc Hàn tái nhợt, gắt gao giữ chặt tay nàng, đem nàng hướng ngoài viện kéo đi. Sau đó rất nhanh hướng tới địa phương nhiều người chạy.

Mục tiêu thanh y nhân hiển nhiên là các nàng, thấy các nàng đào tẩu, lập tức có một người từ trong tiểu viện thoát thân đuổi tới, ngăn cản đường đi các nàng, giờ trường kiếm dính máu tươi rơi xuống, hướng đầu các nàng bỏ tới.

"Muội muội đi mau!" Tần Lạc Hàn kinh hãi, lôi kéo nàng liền hướng tới phương hướng tương phản chạy tới. Nơi đó có một đường nhỏ xuống núi.

Thanh y nhân lần thứ hai hung ác đuổi theo. Thời điểm nguy cấp, trong tiểu viện nhảy ra một thị vệ cả người nhiễm huyết, giờ kiếm nghênh đón. Hai người một bên chạy một bên quay đầu lại xem, không biết chạy bao xa, rốt cuộc không thấy bóng dáng thích khách đuổi theo, Tần lạc hàn thở hắt ra khẩu khí, ngừng lại.

Nâng ống tay áo bị rách lên, xoa xoa từng giọt mồ hôi trên trán, hướng chung quanh nhìn ra xa. Tất cả chung quanh đều là núi cao, trừ bỏ âm vang tiếng kêu côn trùng kêu, một bóng người cũng không thấy.

"Đây là nơi nào?" Tần Lạc Y cũng hướng khắp nơi nhìn nhìn, hỏi.

"Vừa rồi chạy loạn, ta cũng không biết!" Tần Lạc Hàn có chút vô lực lắc lắc đầu, vừa rồi vì vùng thoát khỏi thích khách, thật không cảm thấy trên người có chỗ nào không khỏe, hiện tại dừng lại, mới phát hiện trên người đau quá, y phục bị rách vài chỗ, mớ địa phương da thịt cũng bị cắt qua.

Tần Lạc Y nhìn thân ảnh nàng chặt vật, đáy mắt lãnh quang chợt lóe rồi biến mất: "Tỷ tỷ trước kia mỗi năm đều tới Tướng Quốc tự đi, chẳng lẽ chưa từng tới nơi này bao giờ?"

Tần Lạc Hàn cắn cắn môi, đôi mắt đen lộ bên ngoài khăn lụa trắng, toàn ảo não: "Muội muội mất trí nhớ, cho nên không nhớ rõ... Trước kia chúng ta tới Tướng Quốc tự, trước nay đều ở trong Tướng Quốc tự, cũng chưa từng đi ra ngoài. Hôm nay... Đều do ta..."

"Hiện tại làm sao bây giờ? Chúng ta nên mau chóng trở về mới được, nếu bị những thích khách đó tìm tới, sẽ gặp phiền toái lớn." Tần Lạc Y dậm dậm chân, mặt đầy nôn nóng nói.

"Muội muội nói đúng, "Biểu tình Tần Lạc Hàn ngưng trọng gật đầu phụ họa, đưa mắt nhìn khắp nơi, trong mắt đột nhiên sáng ngời, kinh hi nói: "A, nơi đó có người, chúng ta đi qua hỏi một câu."

Cách các nàng vài trăm thước, có một đội y phục thị vệ đang đi theo sau một nam tử, hết nhìn đồng nhìn tây.

"Mau, các ngươi nhanh lên tìm cho ta, nhất định phải đem tiểu mỹ nhân vừa rồi tìm cho ta! Hừ, ta cũng không tin, nàng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!" Một nam tử mập mạp thân mặc hồng y đẹp đẽ quý giá, khoảng trên dưới hai mươi tuổi đối với thị vệ bên cạnh vênh vác tự đắc khiển trách nói.

"Phản phạt" một tiếng, thị vệ phía sau hần tăn ra, như lang tựa hổ hướng tới trên núi tìm tòi. Có người rất nhanh phát hiện trên đường nhỏ có hai đạo thân ảnh tinh tế, kích động quát: "Công tử, ở nơi đó!"

Hồng y nam tử cười to, trong mắt đều là đắc ý: "Ha ha, chạy thật nhanh... Nhanh lên đem người bắt lại đây cho bản công tử! Bản công tử thường thật mạnh!"

"Không thành vấn đề, công tử yên tâm! Nàng trốn không thoát!" Có trọng thương khiến cho thị vệ thập phần cao hứng, một bên hướng về phía trước một bên cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 66: Tương kế tựu kế

Trên mặt nhóm thị vệ lỗ mũi hiện lên ý cười bất hảo, cuối cùng Tần Lạc Hàn cũng nhận ra không thích hợp, dừng lại cước bộ đang chạy như bay đi qua, do dự không chừng nhìn phía trước.

Hồng y nam tử đến gần hé ra khuôn mặt béo như đầu heo, nhìn đến dáng người thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần minh diễm của Tần Lạc Y, nước miếng đều thiếu chút nữa chảy ra: "Ha ha, đẹp! Tiểu mỹ nhân quá đẹp! So với người vừa rồi mới chạy trốn còn đẹp hơn! Tướng Quốc tự này, bản công tử hôm nay không đến không a."

Ánh mắt đáng khinh dâm tà, tựa như muốn đem y phục của nàng lột ra, cũng không chớp mắt nhìn chăm chú vào thân thể của nàng. Đồng tử Tần Lạc Y co rút lại, trong phượng mâu có sát ý chột lóe rồi biến mất.

"Chúng ta là gia quyến Trần Nam Vương phủ... Các người chớ làm càn!" Sắc mặt Tần Lạc Hàn trắng bệch, một bên lui về phía sau, một bên lo lắng không đủ tự tin nói.

Hồng y nam tử nghe vậy, cuối cùng đem ánh mắt thập phần đáng khinh ghê tởm từ trên người Tần Lạc Y dời đi, khinh miệt nhìn y phục trên người nàng bị cắt qua không ít lỗ hồng, bắt đầu cuồng tiếu: "Gia quyến Trần Nam Vương phủ? Người như thế nào không nói chính mình là từ trong cung đi ra, là phi tử hoàng đế? Haha, quyến Trần Nam Vương phủ, ta phải sợ nga!"

Bọn thị vệ theo bên cạnh hắn cũng cười ngửa tới ngửa lui, không ai tin tưởng lời nói của nàng. Khuôn mặt dưới khăn che mặt của Tần Lạc Hàn tức giận đến đỏ bừng, ngay cả bả vai đều run run lên. Cúi đầu nhìn nhìn trên người chính mình... Vừa rồi vì tránh né thích khách, chỉ lo sống sót chạy vội, y phục trên người không chỉ bị cắt qua còn dính vào không ít bùn đất lá cây, khó trách nói ra thân phận, những người này cũng không tin tưởng.

"Mã Lục, đi qua đem khăn che mặt của nàng lấy xuống, ta cũng muốn nhìn xem bộ dạng thiên tư tuyệt sắc ra sao, cứ nhiên còn muốn dùng cái khăn che mặt đem mặt che lại. Thật sự là làm cho người ta tâm ngứa a." Nam tử hồng y vuốt cằm, đối với khuôn mặt dưới khăn che mặt của Tần Lạc Hàn, tràn ngập chờ mong.

Một đạo thân ảnh nhảy ra tới, cách mấy thước cười hi hi, nhẹ nhàng phát tay một cái, khăn che mặt trên mặt Tần Lạc Hàn theo gió bay xuống. Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

"Ta phi! Trách không được phải dùng cái khăn đem mặt che lại, bộ dạng xấu như vậy cũng dám đi ra ngoài dọa người!" Về mặt nam tử hồng y thất vọng, trong mắt hiện lên vẻ hèn mọn. Tuy rằng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhai trắng nõn, nhưng có mấy đạo vết cào thật dài lại thập phần rõ ràng loang lỗ đan xen.

Khí ngực Tần Lạc Hàn phập phồng kịch liệt, ánh mắt như đao trừng hướng nam tử hồng y, hận không thể dùng ánh mắt giết hắn. Nam tử hồng y sớm ghét đem ánh mắt từ trên người nàng dời đi, về mặt dâm tà nhìn về phía Tần Lạc Y, trong mắt lộ vẻ kinh diễm.

Dur quang khoé mắt Tần Lạc Y nhìn về phía Tần Lạc Hàn, từ sau khi bị thương, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn đến chân diện mục Tần Lạc Hàn.

Dùng Tử Ngọc cao quả nhiên đã quá muộn, mặt của nàng không có cách nào hồi phục lại hoàn mỹ như lúc ban đầu.

Sáu bảy vết cào, mỗi một vết đều rất dài, nhìn vết cào kia, có thể tưởng tượng được lúc ấy nàng dùng sức cào cỡ nào... Nghiêm khắc mà nói, Tần Lạc Hàn cũng không tính là xấu. Vết cào kia cũng không tính là thập phần đáng sợ, chẳng qua làn da của nàng rất trắng, nên vết cào kia theo màu da liền có vẻ thập phần rõ ràng.

"Tiểu mỹ nhân, nàng tên là gì?" Về mặt nam tử hồng y si mê hướng Tần Lạc Y tới gần: "Đi theo ta, hảo hảo hầu hạ bản công tử, chỉ cần làm cho bản công tử cao hứng, về sau bảo đảm nàng sẽ trở nên nổi danh, ăn uống, hưởng phúc bất tận!"

Tần Lạc Hàn thấy lực chú ý của hắn đều tập trung ở trên người Tần Lạc Y, mâu quang chột lóe, lặng lẽ lui về phía sau từng bước, muốn từ một bên chạy trốn.

"Tỷ tỷ, thời điểm này người cũng không thể bỏ lại muội muội ta ở đây." Ánh mắt Tần Lạc Y phát hiện nàng lui bước, trong lòng cười lạnh, bàn tay đuổi ra, liền đem tay nàng bắt lấy chặt chẽ, ánh mắt bối rối nhìn nàng.

Tần Lạc Hàn dùng sức tránh né, nhưng không giãy giụa, nhìn nam tử hồng y càng ngày dựa vào càng gần, sắc mặt trở nên có chút khó coi, lặng lẽ đối với nàng nói: "Muội muội, đám người này vừa thấy liền biết không phải là thứ tốt, chúng ta không thể toàn bộ nằm trong tay bọn họ, chúng ta tìm cơ hội tách ra chạy, người yên tâm, tỷ tỷ nếu chạy thoát, nhất định lập tức kêu người ta lại đây cứu người, muội muội nếu người chạy thoát, lúc đó không được quên kêu người ta tới cứu tỷ tỷ a!"

Nói xong lại lại dùng lực tránh né. Về mặt Tần Lạc Y bối rối nhìn nàng vẫn không buông tay.

"Muội muội, chúng ta tách ra chạy nhanh lên, nhất định sẽ có một người chạy trốn được..." Giây không ra, Tần Lạc Hàn muốn hung hăng đánh nàng một bạt tai.

"Người quái dị, nhìn khuôn mặt người ghê tởm như vậy, thật sự là làm cho ta ghê tởm. Nếu tiểu mỹ nhân của ta không muốn cho người đi, người liền ngoan ngoãn lưu lại đi, đừng có ý nghĩ kỳ lạ muốn chạy trốn, chọc giận bản công tử, bản công tử liền đem hai chân người đánh gãy, khiến người làm sao cũng không đi được." Nam tử hồng y nam tử đến gần, vừa lúc nghe được lời nói của Tần Lạc Hàn nhất thời giận dữ, ánh mắt nhỏ như hạt đậu hung tợn nhìn chằm chằm nàng uy hiếp nói.

Tần Lạc Hàn bị bộ dáng hấn hung dữ, sợ tới mức run lên, cúi đầu không dám nói nữa. Nam tử hồng y thấy thế, vừa lòng gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn đến một bên mặt không có khăn lụa trắng, liền nhìn chăm chăm khuôn mặt xấu xí kia, lại nhìn xem đến thập phần hứng thú, mắt Mã Lục quang mang đậm đàng, cười xi một tiếng khinh miệt, lại thật mạnh vỗ vỗ đầu của hắn: "Xem tính tình này của ngươi! Giống như tám đời chưa thấy qua nữ nhân. Loại xử nữ này, cũng đáng để cho ngươi kích động như vậy?"

"Hắc hắc, công tử, nàng đương nhiên không thể cùng tiểu mỹ nhân công tử người nhìn trùng so sánh, bất quá... Thuộc hạ xem bộ dáng nàng thướt tha, mông lại nở, đến lúc làm chuyện đó, khẳng định rất hăng hái." Ánh mắt Mã Lục đậm đàng ở trên mông Tần Lạc Hàn vòng vo chuyển, cười đến hạ lưu vô cùng.

"Ngươi đã thích như vậy, người quái kia dĩ nhiên thường cho ngươi! Tùy tiện tìm một chỗ tiết hòa trước đi." Nam tử hồng y hiển nhiên cực thích người kêu Mã Lục kia, cười lớn hướng về phía hắn phát phát tay.

"Tạ công tử." Mã Lục vui vẻ ra mặt hướng tới nam tử hồng y thi lễ, liền dùng sức bắt lấy cánh tay Tần Lạc Hàn, đem nàng hướng vào bên trong bụi cỏ một kéo đi, một bên lôi kéo, một bên không nhịn được đưa tay ở trên người nàng sờ tới sờ lui.

"Buông!" Tần Lạc Hàn giãy không ra, phần nộ kêu lên.

"Câm miệng! Có tinh thần liền lưu trữ để một lát kêu, trong chốc lát lão tử bảo đảm cho ngươi dục tiên dục tử, rốt cuộc luyện tiếu kêu ta buông ngươi ra." Mã Lục tà cười ở trên mông nàng dùng sức vỗ một cái.

"Ha ha, tiểu mỹ nhân, chúng ta cũng đi thôi, trong chốc lát bản công tử cũng cho ngươi dục tiên dục tử." Nam tử hồng y mắt thấy Mã Lục lôi kéo Tần Lạc Hàn đi, đắc ý cười ha ha, trong mắt lại là dục hỏa hừng hực.

Vươn một bàn tay muốn kéo Tần Lạc Y đi. Tần Lạc Y lắc mình một cái tránh được, trong mắt nam tử hồng y hiện lên hung ác nham hiểm, nguy hiểm nhúu lại, dưới chân vừa động, hướng nàng từng bước tới gần. Bọn thị vệ cũng lại đây đem nàng bao vây lại.

Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, vươn bàn tay mềm mại trắng nõn như ngọc, đem vài sợi tóc phân tán bên má vắt vào mạng tai, bên môi lộ ra một chút lúm đồng tiền quyến rũ tuyệt mỹ: "Đi chỗ nào a? Ngươi nặng tay nặng chân, đừng kéo ta, ta đi theo ngươi là được."

Nam tử hồng y nguyên bản tức giận, nhìn đến bộ dáng nàng lúc này mềm mại tuyệt mỹ, thiếu chút nữa xương cốt đều nhũn ra: "Tiểu mỹ nhân, nơi này là vùng hoang vu dã ngoại, ngươi một thân da thịt non mịn, ca ca luyện tiếu, xe ngựa của ta ngay tại phía dưới, mau cùng ca ca đi vào trong xe ngựa..."

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên quang mang liễm diễm, tản ra sáng bóng mê người vô cùng, ý cười khóe môi không dứt, không chuyển mắt nhìn hắn nói: "Một khi đã như vậy, ngươi nhanh lên đi phía trước dẫn đường."

Nam tử hồng y đã bị mê đến thần hồn điên đảo, tìm không ra phương hướng, ánh mắt vốn rất nhỏ, cười nhúu thành một đường thẳng: "Ha ha, tiểu mỹ nhân, ta càng ngày càng thích nàng, nhìn nàng so với bản công tử còn gấp hơn, hôm nay bản công tử liền ngoại lệ, tự mình dẫn đường cho nàng, mang theo mỹ nhân của ta... Cộng phó cực lạc a."

Nói xong liền hướng về phía dưới núi đi xuống. Tần Lạc Y cách xa hắn một chút, đi theo phía sau hắn, ý cười trong mắt khó nén, chỉ là trong ý cười, đã có một chút sát khí lạnh như băng. Ở phía sau thân thể của nàng, bọn thị vệ theo sát mà đi.

Mã Lục đem Tần Lạc Hàn kéo thật mạnh vào trong bụi cỏ, dục hoả trong mắt lóe ra nồng đậm, nghe rằng cười hướng nàng nhào tới. Tuy rằng Tần Lạc Hàn vừa rồi một đường giãy dụa, nhưng vẫn chú ý tới động tĩnh Tần Lạc Y, thấy nàng bị đoàn người nam tử hồng y mang đi, khóe môi liền nổi lên một chút ý cười mơ hồ, vẻ mặt khó lường.

Lúc này bị Mã Lục nhào tới thật mạnh, mới từ trong trạng thái hoảng hốt bình tĩnh lại, vừa lúc nâng mắt nhìn đến thân hình Mã Lục như sắt thép xuống, sắc mặt rốt cục đại biến, âm thanh run run kêu lên: "Cút ngay!" Cũng bất chấp ở trong bụi cỏ da thịt có bị xây xát hay không, rất nhanh hướng tới một bên lăn đi.

"Tiền nhân, ngươi còn dám chạy?" Mã Lục đại hoả, nhảy dựng lên kéo y phục trước ngực nàng, vươn tay lên ở trên mặt nàng chuẩn bị đánh xuống.

Tần Lạc Hàn sợ tới mức hoa dung thất sắc, trốn lại trốn không thoát, hoảng sợ nhắm hai mắt lại. Bàn tay hung ác không ở trong dự kiến nàng hạ xuống, tay ở cổ áo nàng cũng buông lỏng rồi rời ra. Nàng run như cây sậy mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 66-2: Tương kế tựu kế (2)

Editor: HamNguyet

"Phanh!"

Mã Lục ngã xuống thẳng tấp, ở phía sau hắn, đứng một nam tử trung niên mặc hắc y, thân hình nam tử trung niên thon dài, khuôn mặt tuấn đạt, biểu tình lãnh khốc.

"Biểu cửu, thật tốt quá, ngươi rốt cuộc đến đây!" Tần Lạc Hàn nhìn đến người tới, tâm treo lên cao rốt cuộc buông xuống, kinh hi chạy đi qua. Hắc y nam tử chính biểu ca Diệp Hàn Sơn trước đó không lâu, ở kinh thành ngẫu nhiên gặp được Chu Mai.

Diệp Hàn Sơn nhìn khuôn mặt nàng vui sướng, thần sắc trên mặt nhu hòa không ít: "Hàn nhi."

"Biểu cửu, nếu ngươi không đến, ta thiếu chút nữa bị tên súc sinh này khi dễ!" Ánh mắt Tần Lạc Hàn oán hận dừng ở trên người Mã Lục ngã xuống đất, nghĩ đến hán khinh bạc đối với chính mình, đi ra phía trước, hung hăng đá vào thi thể hắn mấy cước.

"Yên tâm, biểu cửu như thế nào sẽ để người khi dễ ngươi!" Diệp Hàn Sơn cười: "Ta vẫn luôn đều đi theo phía sau ngươi, ta đáp ứng nương ngươi, phải bảo đảm ngươi vạn vô nhất thất."

Trên mặt Tần Lạc Hàn cuối cùng là hiện lên ý cười, nhìn phía dưới chân núi, lầm bầm nói: "Ta nhìn đến nữ nhân kia bị mang đi, biểu cửu, ngươi nói nàng còn có thể trở về sao?"

Trong mắt Diệp Hàn Sơn hiện lên một chút tinh quang, cười nói: "Hàn nhi, ngươi yên tâm, nàng không về được, cho dù có thể trở về, cũng nhất định sẽ không hoàn hảo vô khuyết trở về."

Lấy thân thể Tần Lạc Y không hề có linh lực, căn bản vô pháp chạy thoát.

"Hắn chính là người biểu cửu trăm cay ngàn đắng, chọn lựa kỹ càng ra tới, tên Cổ Nhân là nhi tử Nguyên Châu tri phủ, đừng nhìn hắn tu vi không cao, chỉ có luyện khí kỳ, thực lực thị vệ bên người đều không yếu, yêu thích nhất ăn chơi đàng điếm, nhìn thấy nữ nhân lớn lên xinh đẹp, liền không dòi chân, hăm hại lừa gạt, dùng hết phương pháp, nhất định phải đem người bắt tới tay, nếu không được, liền dứt khoát trực tiếp ra tay cưỡng đoạt... Những năm gần đây, nữ nhân dừng ở trong tay hắn, không có một ngàn cũng có vài trăm, hơn nữa tính tình hắn còn cổ quái, thời điểm thích nữ tử mỹ lệ sẽ trở thành trăn bảo, không thích, liền đem người ban thưởng cho đám thị vệ kia."

Rất nhiều nữ nhân đến cuối cùng đều bị treu đùa đến nửa sống nửa chết. Chính vì nguyên nhân như vậy, nên đám thị vệ kia đối với hắn thập phần trung tâm, tất cả đều là một đám háo sắc. Thậm chí hắn hoài nghi, bên trong còn có hái hoa tặc triều đình đã từng truy nã.

Nguyên Châu cách kinh thành cực xa, nằm phía tây Sở Quốc, ở nơi đó Nguyên Châu tri phủ có thể một tay che trời, cho nên một mình nhi tử duy nhất là hắn mới có thể làm xằng làm bậy như thế. Nguyên Châu tri phủ lần này trở lại kinh thành báo cáo công tác, vốn là không mang theo người con này, bởi vì hắn biết rõ bản tính nhi tử chính mình, sợ gặp phải tai họa tới. Kinh thành không thể so được với Nguyên Châu.

Bất quá nhi tử này của hắn, cũng không biết ý tưởng lão tử, mấy năm nay đều muốn đi ra ngoài kiến thức, lão tử vẫn luôn không đồng ý, rốt cuộc năm nay hắn không nhẫn nại được, dứt khoát liền chính mình dẫn người đi ra tới. Ở Nguyên Châu, trừ bỏ lão tử hắn nói hắn có thể nghe hai câu, những người khác đều không làm gì được hắn, đây chính là một chủ tử nổi giận liền phải kêu đánh kêu giết.

Trong ánh mắt Tần Lạc Hàn hiện lên cảnh tượng Tần Lạc Y bị tên mập chết tiệt kia đè ở dưới thân, tra tấn không thôi... Trên mặt hiện lên một chút ý cười quỷ dị.

"An Bình quận chúa, ha ha, thân thể tàn hoa bại liễu, ta xem ngươi còn lấy mặt mũi gì gả cho Tam hoàng tử!" Qua hôm nay, Tần Lạc Y sẽ vĩnh viễn không có ngày xoay người, có thể gả cho Tam hoàng tử, làm Tam hoàng tử phi người người hâm mộ, chỉ có thể Tần Lạc Hàn nàng.

Diệp Hàn Sơn nhìn ánh mắt nàng sáng đến kinh người, biểu tình quá mức quỷ dị, lại có dấu hiệu điên cuồng, trong lòng có chút lo lắng: "Hàn nhi, yên tâm tốt lắm, nàng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội gả cho Tam hoàng tử. Ngươi muốn gả cho Tam hoàng tử, biểu cửu nhất định sẽ để cho ngươi được như ý nguyện."

Tần Lạc Hàn đắc ý, khanh khách cười duyên lên, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Hàn Sơn, thanh âm mờ ảo âm lãnh: "Biểu cửu, nếu có thể làm cho tiện nhân kia gả cho Cổ Nhân, có thể càng hoàn mỹ."

Chỉ cần tương tượng đến cả đời Tần Lạc Y làm bạn bên Cổ Nhân giống người quái dị kia, có lẽ còn có thể bị Cổ Nhân ném cho đám thị vệ chơi, trong lòng nàng liền thập phần thoải mái. Ở trước mặt Tam hoàng tử, ngã vào hồ sen, ở trên núi Nguyệt Vụ, bị biến dị xích tặc phong kích, huỷ hoại hoa dung nguyệt mạo của nàng, hết thảy những chuyện này, nàng đều tính trên người Tần Lạc Y.

Khuôn mặt này của chính mình, thóa nhiều từ ngọc cao như vậy, đều không có biện pháp khôi phục như lúc ban đầu, nàng biết khuôn mặt này hoàn toàn huỷ hoại. Bất quá nàng không sợ Tam hoàng tử không thú nàng, nghĩ đến trước kia Tần Lạc Y xấu như vậy, Tam hoàng tử vẫn tiếp nhận hoàng thượng tứ hôn, khuôn mặt này của nàng, so với khuôn mặt Tần Lạc Y trước kia tốt hơn nhiều.

Diệp Hàn Sơn hơi hơi trầm ngâm: "Hàn nhi, những việc này chúng ta làm từng bước một, có thể làm nàng gả cho Cổ Nhân càng tốt, cho dù không thể, về sau nàng cũng sẽ không uy hiếp được đến ngươi, nên nhất định không thể nóng vội, lộ ra dấu vết."

Tần Lạc Hàn không cam lòng cắn chặt răng, trong lòng cũng biết biểu cửu nói có lý: "Thị vệ vương phủ đi theo chúng ta đâu?"

"Đã giải quyết toàn bộ, ngươi hiện tại chậm rãi trở lại Tương Quốc tự, sau đó đem người dẫn xuống dưới chân núi, Cổ Nhân bọn họ một đám đều ở nơi đó."

Tần Lạc Hàn gật đầu,sửa sang lại y phục một phen,bắt đầu lên núi.Diệp Hàn Sơn nhìn bóng dáng nàng rời đi, trên mặt toàn là từ ái,sau một lát, mới xoay người rời đi.Sau khi hai người rời đi,một đạo thân ảnh yếu ớt từ phía sau cây đại thụ nơi xa đi ra,ánh mắt băng hàn,sát khí nồng đậm khiến người run sợ,môi đỏ mọng mang theo cười lạnh,ở bên cạnh nàng,có một đạo thân ảnh màu đen thấp phần khổng lồ.

Nhìn nhìn phương hướng Diệp Hàn Sơn biến mất,sau đó liền không chút do dự hướng tới phương hướng Tần Lạc Hàn biến mất đuổi theo.

"A!"

Một tiếng thét chói tai ngăn người mà kinh hoàng ở giữa núi rừng đột ngột vang lên,thực nhanh biến mất vô tung.Diệp Hàn Sơn đang hướng dưới chân núi lao đi trong lòng rừng mình,ngẩng đầu nhìn phía trên núi, trên núi cổ thụ che trời,xanh biếc nồng đậm,cũng không thấy bất luận

bóng hình kẻ nào.

"Hàn nhi!" Gầm nhẹ một tiếng, trên mặt lãnh khốc hiện ra kinh hoàng,xoay người liền hướng trên núi phóng đi.Ở một sơn ao,Tần Lạc Hàn hàn vô tri vô giác ngã trên mặt đất.

"Hàn nhi!" Sắc mặt Diệp Hàn Sơn trắng bệch,đột nhiên vọt đi qua,lấy tay đặt trên chóp mũi nàng thử,ngón tay đều có chút run rẩy.

Còn có hô hấp.Trừ bỏ vết thương phía trước, trên người cũng không có vết thương trí mạng nào.Tâm Diệp Hàn Sơn treo cao rốt cuộc buông xuống,đột nhiên lại cảm thấy không thích hợp,nhất thời đứng dậy,ánh mắt như điện,cảnh giác hướng tới chung quanh nhìn lại.

"Phác xuy!"

Tiếng cười nhẹ nhàng từ sau lưng truyền đến,Diệp Hàn Sơn chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ đáy lòng xông ra,rất nhanh xoay người lại,quát khê nói: "Ai? Lăn ra đây!" Vừa mới khiến trách xong,đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm,ngã quỵ xuống đất.

Chân núi, trong một sơn cốc heo lánh.

"Ba! Tiệp nhân!"

Tần Lạc Hàn từ trong hôn mê tỉnh lại,còn chưa mở to mắt, trên mặt liền ăn một cái tát thật mạnh,đánh đến mắt nàng đầy sao trời, trên mặt càng đau đớn nóng rất.

Là ai?

Là ai dám đánh nàng?

Nàng chính là Tần Lạc Hàn nữ nhi Trần Nam vương,là kẻ nào ăn gan hùm mật gấu cư nhiên dám đánh nàng?

Nỗ lực mở mắt ra nhìn,chạm ánh vào mi mắt chính là một khuôn mặt lớn mập mập,đôi mắt cực nhỏ như hạt đậu,híp thành một đường,chi là khuôn mặt dữ tợn hung ác nhìn chằm chằm nàng.

Cổ Nhân!

Tần Lạc Hàn thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng,vì cái gì nàng sẽ nhìn đến người nam nhân này? Nàng rõ ràng thoát khỏi bọn họ,sau đó hướng trên núi đi.

"Tiệp nhân, ngươi rốt cuộc tỉnh lại!"

Cổ Nhân nhìn đến nàng trợn mắt,bắt lấy tay áo,cười đến tà khí bạo ngược vô cùng.Một phen nắm cầm nàng,hung tợn kéo lại đây,mang theo hô hấp phun ở nàng trên mặt: "Nhìn không ra tiểu tiệp nhân ngươi còn có điểm bản lĩnh,cư nhiên đem Mã Lục giết chết! Bản công tử sống hai mươi năm,cũng là lần đầu tiên nhìn lầm."

Trong ánh mắt Tần Lạc Hàn hiện lên một trận kinh sợ,bọn họ nhìn thấy thi thể Mã Lục mã?Chính mình như thế nào sẽ nằm ở trong tay bọn họ? Nàng rõ ràng hướng trên núi đi đến, trong lúc đang đi, liền ngủ được một cổ mùi hương kỳ dị,sau đó.....Không có sau đó, trong trí nhớ nàng trống rỗng!

Chịu đựng đau đớn trên mặt,nháy mắt kinh sợ rụt rụt thân mình ra phía sau,mãnh liệt lắc đầu: "Không phải ta,ta không có giết người." Bàn tay lại lặng lẽ hướng trong tay áo.

Cổ Nhân tự nhiên sẽ không tin tưởng lời nàng nói,cũng không nhìn nhầm mờ ám trên tay nàng,cười dữ tợn dùng một bàn tay gắt gao nắm cầm nàng,một tay khác vớt ra một cái nhẫn trữ vật tinh xảo,lạnh lùng nói:"Người quái dị,ngươi tìm thứ này sao?"

Thanh âm lạnh băng,gióng như xà lăm người ta cực kỳ khó chịu,hơi thở nóng rực thổi tới trên mặt,càng làm cho Tần Lạc Hàn ghê tởm đến mức muốn nôn mửa.Chi là nàng không dám.Ánh mắt lập lòe không ngừng,sắc mặt càng thêm trở lên tái nhợt, không nghĩ tới Cổ Nhân này,cư nhiên đem nhẫn trữ vật đều lục soát.Trong lòng hiện lên tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Gieo gió gặt bão

Editor:HamNguyet

Vì cái gì?

Hắn không phải đã đem Tần Lạc Y bắt đi sao, hiện tại không phải hắn nên vội vàng đi tra tấn tiện nhân Tần Lạc Y kia sao? Vì cái gì hiện tại chính mình lại đứng trong tay của hắn, đến tột cùng là sai ở nơi nào!

Biểu cữu.

Biểu cữu có biết nàng ở trong này hay không... Nghĩ đến biểu cữu nói Cổ Nhân này là do hắn chọn lựa kĩ lưỡng, sau đó dẫn người tới nơi này, nàng lại càng nói không lên lời sợ hãi.

Mâu quang nàng lóe ra, về mặt kinh nghi bất định, khiến cho Cổ Nhân nghĩ đến chính mình đoán đúng rồi, lần thứ hai mạnh mẽ đánh một quyền hướng tới nàng: "Nói, có phải ngươi dùng phù chú, mới giết được Mã Lục hay không?"

Tần Lạc Hàn sống mười tám năm nay, làm sao chịu qua tra tấn như vậy, không chịu được hắn không chút nào thương hương tiếc ngọc quyền đâm cước đá, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Công tử, bình tĩnh lại trước!" Một thị vệ đi tới, về mặt cảm giận nhìn chằm chằm Tần Lạc Hàn, đối với Cổ Nhân nói.

Cổ Nhân vội vàng nhìn thoáng qua, lưu lại hai thị vệ về mặt dữ tợn giữ chặt Tần Lạc Hàn, sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

"Muội muội tốt của ngươi giết chết ba thị vệ của ta, không phải là ba, chính là bốn, hừ, chò ta bắt được nàng, nhất định sẽ làm cho nàng muốn sống không được, muốn chết không xong. Ngươi quái dị ngươi cư nhiên cũng muốn ám toán bản công tử? Bằng ngươi cũng xứng sao?" Cổ Nhân một bên rống giận, một bên đuổi tay ra, đánh mạnh vào trên mặt nàng.

Tần Lạc Hàn bị ăn đau nằm úp sấp ngã xuống đất, trên mặt tràn đầy vết máu, hai má đỏ bừng, móng nhếch lên đối diện Cổ Nhân. Nghĩ đến Mã Lục nói nữ nhân này mộng nò, đến lúc chơi đùa khẳng định thoải mái, trên mặt Cổ Nhân mập mập hiện lên một chút ý cười, trên tay dùng lực một chút, liền kéo trên y phục trên người nàng ra, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng phần nộn, dưới ánh mặt trời, tản ra ánh sáng óng ánh nhuận.

Cổ Nhân đuổi tay đi qua, hung hăng sờ soạng, xúc cảm dưới tay nồn nà vô cùng tốt: "Ha ha, ánh mắt Mã Lục không sai, nữ nhân này tuy rằng xấu xí, bắt quá đáng người cũng không tệ, có thể nhìn được, Mã Lục à, tiện nhân này, bản công tử liền thay ngươi thu thập nàng tốt, sau đó đưa lại đây chôn cùng ngươi!"

"Xoẹt" Một tiếng, liền đem y phục trên người nàng còn dư lại kéo toàn bộ xuống dưới, thân thể tuyết trắng không hề che lấp, liền như vậy lộ ra.

"Không, dứt ngay, các ngươi biết ta là ai không? Ta là nữ nhi Trần Nam Vương, Tần Lạc Hàn, các ngươi làm như vậy, phụ vương ta nhất định sẽ giết các ngươi, diệt cả nhà các ngươi!"

Tần Lạc Hàn hét ầm lên, hai tay vây quanh ở trước ngực, muốn che trụ chút gì đó, cuồng loạn hướng một bên phóng đi, trong đầu chỉ còn một ý niệm, nàng phải rời khỏi nơi này, nàng không thể để cho này súc sinh này khi dễ, bằng không về sau nàng như thế nào có thể gả cho Tam hoàng tử a.

Đây là một sơn cốc kín đáo, cây xanh thành bóng râm, ngày thường cực ít người qua lại, Cổ Nhân nhìn nàng chật vật muốn chạy trốn, cũng không sốt ruột, trong mắt phiếm quang mang đậm tà, rất nhanh đem đai lưng trên người rút đi, còi quần ra.

Chung quanh đều bị thị vệ hắn vây quanh, Tần Lạc Hàn căn bản không chạy ra được, nàng rất nhanh liền bị vài nam tử như lang như hổ bắt trở về, đưa đến trước mặt Cổ Nhân, mấy nam nhân này, bàn tay thập phần làm loạn, thừa dịp thời điểm bất giữ, không ngừng ở trên người nàng đông sờ tây niết.

"Nữ nhi Trần Nam Vương phủ? Ha ha, ai chẳng biết xú nữ trong Trần Nam vương phủ, đã biến thành mỹ nữ thiên tiên? Ngươi cho là ngươi hiện tại mang một cái khăn che mặt, nói là nữ nhi Trần Nam Vương, lão tử sẽ tin tưởng? Ngươi xem bản công tử trở thành người nào? Chỉ như vậy cũng muốn lừa gạt bản công tử?"

Tần Lạc Hàn còn muốn kêu lên, nhưng Cổ Nhân đã không còn kiên nhẫn, mạnh mẽ đem nàng đặt lên một thân cây đại thụ, tùy tay lấy đến một miếng vải vừa rồi xé từ trên người nàng xuống, nhét vào miệng nàng, làm cho nàng đưa lưng về phía mình, vén trường bào lên nhào tới, tiếp đó là một trận động tác điên cuồng.

Tần Lạc Y đứng ở xa xa, nhìn một màn dâm đảng vô cùng trong sơn cốc, mặt cười lạnh như băng, trong mắt sát khí bức người. Tần Lạc Hàn bắt quá mười tám tuổi, vẫn là tấm thân xú nữ, lúc này không chút nào thương hương tiếc ngọc, ý định muốn tra tấn nàng của Cổ Nhân đặt ở dưới thân, về mặt tuyệt vọng thống khổ, trong miệng nhét mảnh vải, trừ bỏ thanh âm ngớ ngẩn, ngay cả tiếng kêu đều kêu không được.

Thị vệ vòn quanh về mặt dâm quang,nhìn một màn cực kỳ kích thích trước mắt,người người về mặt kích động vô cùng,trong miệng còn không ngừng vì chủ tử nhà mình hò reo trợ hứng.

Sau một lát,Cổ Nhân mới lui ra,Tần Lạc Hàn mất trợ lực,chật vật té ngã trên đất,ngĩ đến rốt cục cũng kết thúc,nước mắt tung hoành trên mặt hiện lên một chút giải thoát,vừa rồi bị người cường bạo đau đớn,gióng như muốn xé rách nàng bình thường.Bất quá hiển nhiên nàng cao hứng quá sớm,Cổ Nhân vừa mới thối lui,liền sai sử một thị vệ phía sau chính mình nhào tới tiếp.

Một vòng tra tấn mới lại bắt đầu lần nữa.

.....

"Vương gia!"

"Vương phi!"

Trần Nam Vương một thân tử y ám sắc,về mặt uy nghiêm,thập phần khí phách,khoé môi hiện lên một chút ý cười thần nhiên,Vương phi Tạ Như Yên một đường cười nói đi vào trong tiểu viện.

Chu Mai bước lên phía trước hành lễ.Tạ Như Yên thần nhiên gật gật đầu,ánh mắt rất nhanh ở trong phòng quét qua một vòng,không nhìn đến thân ảnh Tần Lạc Y,mi tâm nhíu chặt:"Quận chúa đâu?"

"Quận chúa cùng Nhị tiểu thư thích náo nhiệt bên ngoài,nói muốn đi ra ngoài đi dạo." Chu Mai tiến lên,cười giải thích nói.

Tạ Như Yên liếc mắt nàng một cái,trong mắt tuyệt mỹ hiện lên không hờn giận: "Không phải kêu nguoi bồi các nàng ở trong phòng sao,nguoi như thế nào lại để cho các nàng đi ra ngoài?"Trong thanh âm dễ nghe mang theo một tia tức giận khó nén.

Ý cười trên khoé môi Trần Nam Vương cũng biến mất,nhíu mày,ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng: "Đi ra ngoài đã bao lâu? Có người đi theo hay không?"

"Đều là thiếp thân không phải,các nàng khăng khăng nói muốn đi ra ngoài,thiếp thân liền mềm lòng." Chu Mai gặp hai người Vương gia Vương phi đều thập phần không hờn giận,vội bồi tội tự trách: "Vương gia Vương phi,hai người đi không bao lâu,quận chúa cùng Nhị tiểu thư liền ra ngoài...Thiếp thân phải nắm thân thủ vô cùng tốt đi theo các nàng,hắn là không có việc gì đi?"

"Cái gì? Chúng ta vừa mới đĩnkhoir các nàng liền đi?" Tạ Như Yên nghe vậy,kinh hãi.Nàng cùng Vương gia rời khỏi chừng một canh giờ,cư nhiên Y nhi vẫn chưa trở về!

Sắc mặt Trần Nam Vương cũng trở nên khó coi,đang chuẩn bị buông thân thức ra,tìm hiểu một chút Tần Lạc Y đang ở nơi nào,liền thấy một đạo bóng đen phóng như tia chớp bay

nhanh vọt vào trong viện.

"Y nhi!"

Thấy rõ ràng bóng đen vọt vào là Đại Hắc,còn có Tần Lạc Y ngồi trên lưng nó,tâm Tạ Như Yên treo cao rốt cục thả xuống dưới,vội vàng đi qua.Trần Nam Vương thu hồi thân thức, trên mặt uy nghiêm lãnh lệ cũng nổi lên ý cười.

"Quận chúa,người đã trở lại,Nhị tiểu thư đâu?" Chu Mai nhìn đến nàng trở về,về mặt cũng thập phần quái dị,giật mình,hai mắt tròn to,tựa hồ giống như không thể tin được, trên mặt nói không nên lời là kinh hi hay là kinh hách.

Tần Lạc Y nhìn đến khuôn mặt nàng trắng bệch,trong lòng cười lạnh không thôi.Hai mẫu nữ này,muốn mượn cơ hội ra phủ hôm nay,lại một lần nữa tính kế chính mình...Nàng sớm đã đoán trước! Đương nhiên,nha đầu Tuyết Nhi của Tần Lạc Hàn trước tiên thông báo,làm cho trong lòng nàng càng thêm chắc chắn.

"Cái gì,Nhị tỷ tỷ còn chưa trở về sao?" Nàng cố tình vội vàng từ trên lưng Đại Hắc nhảy xuống,lảo đảo một chút,thiếu chút nữa té ngã.

Mọi người lúc này mới phát hiện về mặt của nàng có chút bất thường,ở ngày mùa đông, trên trán trắng nõn cũng lấm tấm mồ hôi,đầu tóc bị gió thổi rối loạn, trên ống tay áo cũng có vài đạo lỗ hồng bị cắt qua rõ ràng.

"Y nhi,nguoi làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?" Tạ Như Yên quá sợ hãi,ôm chặt lấy nàng tinh tế đem nàng cẩn thận đánh giá.

Tần Lạc Y lau một phen mồ hôi trên mặt,dùng sức lắc lắc đầu: "Nương,ta không sao."

Lại giữ chặt ống tay áo Tần Lăng Vân,về mặt vội vàng nói: "Phụ vương,ngài nhanh lên phái người đi ra ngoài tìm Nhị tỷ tỷ đi,Nhị tỷ tỷ hiện tại cũng không biết chạy đi đâu,chúng ta gặp thích khách."

"Y nhi,chậm rãi nói,sao lại thế này?"Về mặt Trần Nam Vương đột nhiên biến đổi,thập phần khẩn trương nắm bả vai của nàng.

Nha đầu bên cạnh rất nhanh rót một chén nước đến cho nàng.Tần Lạc Y vội vàng uống một ngụm,liền tiếp tục nói: "Nguyên bản ta cùng Nhị tỷ tỷ luôn luôn đi dạo bên ngoài Tương Quốc Tự,bất tri bất giác liền đi cực xa,đi vào một toà tiểu viện hoang phế phía nam...Sáu hắc y nhân che mặt đột nhiên lao

tới,muốn giết ta cùng Nhị tỷ tỷ,thì vệ liễu chết chặn bọn họ,nguyên bản Nhị tỷ tỷ lôi kéo ta muốn chạy hướng Tướng Quốc Tự,thích khách này ngăn chặn đường về của chúng ta,ta cùng Nhị tỷ tỷ chỉ phải hướng dưới núi chạy...Thật vất vả mới bỏ qua một thích khách,ở dưới chân núi lại đụng phải một nam tử mập mạp mặc hồng y mang theo một đám người,cũng muốn bắt chúng ta,ta dùng băng nhận phù phụ vương cấp trốn thoát,may mắn đụng phải Đại Hắc,lại không biết Nhị tỷ tỷ đi nơi nào..."

"Hàn nhi!"

Tần Lạc Y còn chưa nói xong,Nhị phu nhân Chu Mai liền yếu đuối ngã xuống,vô lực nằm trên mặt đất. Nha đầu bà tử vội vàng đem nàng nâng dậy,liên tục an ủi nàng.

Chu Mai như không nghe thấy gì,sau khi đứng dậy liền kêu đến khăn cả giọng,khóc rống lên,sắc mặt tái nhợt làm cho người ta sợ hãi,ngày thường trên mặt nàng luôn trang điểm kĩ lưỡng,nhìn qua còn cảm thấy có vài phần tư sắc,lúc này khóc rống,nước mắt đem phấn son nhoè đi,lộ ra làn da có chút vàng vọt,còn có nếp nhăn dưới khóe mắt.

Sắc mặt Tạ Như Yên cũng vô cùng tái nhợt,dùng sức ôm chặt Tần Lạc Y,giống như đang ôm trân bảo tuyệt thế bình thường,không nguyện ý buông tay.

Môi mỏng Trần Nam Vương khẽ nhếch,cả người lạnh lẽo đến cực điểm,ánh mắt như điện,nhìn phương hướng phía sau núi Tướng Quốc Tự,thần thức cường đại hướng bốn phía không ngừng khuếch tán,rất nhanh ở dưới chân một ngọn núi phát hiện tung tích Tần Lạc Hàn.

"Hàn nhi ở phía sau núi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 67-2: Gieo gió gặt bão (2)

Editor:HamNguyet

Chu Mai mừng rỡ,nào tới,gữ chặt ống tay áo hần,hai tròng mắt đỏ hồng,về mặt gần như điên cuồng:"Vương gia,cứu Hàn nhi,nhất định phải cứu Hàn nhi a,không thể để cho Hàn nhi nằm trong tay bọn thích khách,không thể a."

Không biết nghĩ tới cái gì,cả người nàng đều bắt đầu run rẩy.Chỗ sâu nhất trong đáy mắt không người nhìn thấy,loé ra một tia may mắn.Sẽ không,Hàn nhi của nàng nhất định sẽ không xui xẻo như vậy,Hàn Sơn...Hàn Sơn nhất định sẽ bảo hộ Hàn nhi chu toàn.

Hần tức giận! Ngực Trần Nam Vương cư nhiên phập phồng,trong mắt thâm trầm hiện lên thập phần tức giận,nếu không phải nàng tự tiện làm chủ,để cho hai hài tử đi ra ngoài,làm sao sẽ để cho người khác có cơ hội thừa nước đục thả câu?

"Hàn nhi ta tự nhiên sẽ đi cứu,ngươi mau buông tay!"

"Vương gia,ta đi cùng ngài,mang theo ta đi,ta muốn chính mắt nhìn thấy Hàn nhi không có việc gì." Chu Mai vẫn không buông tay,ngược lại đem hần bắt lấy càng nhanh.

Trần Nam Vương bắt đắc dĩ,trong lòng cũng thực sự lo lắng cho nữ nhi,vươn tay ôm vào eo nàng,giống như khói nhẹ phóng đi ra ngoài.

"Nương,phụ vương nói Nhị tỷ tỷ ở phía sau núi,phía sau núi còn có thích khách,Nhị tỷ tỷ sẽ không có việc gì đi?" Tần Lạc Y lo lắng ngẩng đầu nhìn nàng.

Mâu quang Tạ Như Yên chợt lóe,thờ dãi một hơi:"Chỉ mong như vậy đi."

Trong lòng suy nghĩ nhanh như tia chớp.Biết rõ Vương gia ở trong Tướng Quốc tự,cư nhiên có thích khách dám đến ám sát quận chúa cùng tiểu thư vương phủ,chẳng lẽ là người hai quốc chiến bại Yên-Triệu?Sở quốc cùng hai quốc đồ Yên-Triệu đã ngưng chiến,còn ký kết hiệp nghị hòa bình,trắng trợn tảo bạo ám sát như vậy,là muốn khơi mào chiến hoả tam quốc lần nữa sao?

Nếu như vậy,cũng không có gì đáng lo lắng...Chỉ sợ những người đó hướng về phía Y nhi mà đến.Nàng không muốn suy nghĩ tới tình huống này,nhưng bệnh trên mặt Y nhi vừa chữa khỏi,đã dẫn thích khách tới.Nàng không khỏi lo lắng một phen.

"Nếu phụ vương đã phát hiện hành tung Nhị tỷ tỷ,khẳng định sinh mệnh Nhị tỷ tỷ không có nguy hiểm gì."

Nghĩ đến đây,Tần Lạc Y đột nhiên cao hứng,sau khi trở về đây là lần đầu tiên xuất hiện kúm đồng tiền mình điểm trên mặt:"Nương,chúng ta cũng đi nhìn xem,sớm một chút tìm được Nhị tỷ tỷ,ta mới có thể yên tâm."

Tạ Như Yên trầm ngâm một lát,gật đầu đồng ý,nàng muốn nhìn xem,người tới ám sát Y nhi đến tột cùng là loại người nào...Không nhìn thấy tận mắt,nàng thật sự lo lắng.

Trần Nam Vương mang theo Nhị phu nhân Chu Mai ngự phong mà đi,tốc độ cực nhanh,trong thời gian nháy mắt,đã đi ra phía sau chân núi.Bằng thần thức cường đại,theo hơi thở Tần Lạc Hàn,rất nhanh tìm được một toà sơn cốc hoang vắng.

Trong sơn cốc,mười mấy nam tử thanh y cùng nhau vây quanh,về mặt cười dâm đãng,nhìn một nam tử hồng y đang ở trên người một nữ tử không ngừng nhấp nhô phập phồng,thình thoảng còn oanh cười ra tiếng.

"Súc sinh chết tiệt!"

Trần Nam Vương liếc mắt một cái liền thấy rõ ràng,nữ tử bị khi dễ,không phải người khác,chính là nữ nhi Tần Lạc Hàn của hắn.Trong con ngươi lạnh như băng bắn ra quang mang lãnh khốc đến cực điểm,phóng như tia chớp vọt qua.

Một cỗ linh lực lớn bắn ra,đem hơn mười người nam tử vây quanh hung hăng quăng ngã ra ngoài.Cỗ Nhân đang cao hứng,thấy thế kinh hãi,vội vàng từ trên người Tần Lạc Hàn thối lui,bất chấp đem y phục mặc,lớn tiếng hét: "Người là ai? Người muốn làm gì?"

Lại hướng đám thị vệ ngã xuống đất quát: "Đám phá hỏng chuyện tốt của bản công tử,giết hắn cho bản công tử!"

Bản công tử có thương lớn."

Bọn thị vệ làm sao còn đi đến được.Mỗi người đều bị ngã đến cực thảm,xương cốt trên người cũng không biết quăng ngã chặt đứt bao nhiêu cái.Có hai người nhịn không được đau đớn,kêu rên tại chỗ.

Nhị phu nhân Chu Mai không thể tin nhìn nữ tử hấp hối,cả người xanh tím kia,nửa ngày mới há mồm khóc rống lên:"Hàn nhi,Hàn nhi của ta a!"

Lão đạo xông đến.Nàng không muốn tin tưởng,lại không thể không tin tưởng! Không nghĩ tới người bị khi dễ chính là nữ nhi của mình! Vì cái gì... Vì cái gì Tần Lạc Y không có việc gì,nữ nhi chính mình lại bị đám súc sinh này giày xéo!

"Nương! Hàn nhi rốt cục nhìn thấy người..." Bị Chu Mai kéo vào trong lòng,Tần Lạc Hàn rốt cục tỉnh táo lại,nghe đến chính mình vừa rồi cư nhiên bị những người này luân phiên cường bạo,nàng tuyệt vọng khóc lên.

"Hàn nhi,Hàn nhi của ta a!" Chu Mai cũng ôm nàng khóc rống không thôi.Sắc mặt Trần Nam Vương xanh mét,hơi thở khủng bố ở chung quanh hắn nổi lên,trong sơn cốc nhất thời cuồng phong gào thét,cuốn lá rụng rơi trên mặt đất lên,như lưỡi dao sắc bén

bỏ về phía Cổ Nhân.

"A!"

Cổ Nhân kêu thảm thiết ra tiếng, trên thân thể hắn,chi trong giây lát,đã bị hơn mười vết thương lớn nhỏ khác nhau,máu tươi chảy dài,máu dưới khó cũng tràn ra không ngừng.Trần Nam Vương dùng một mảnh lá cây,liền cắt hạ thể hắn xuống,biến hắn trở thành thái giám.

"Giết hắn! Vương gia,ngài nhất định phải vì Hàn nhi báo thù a!"Chu Mai đang ôm Tần Lạc Hàn khóc rống mạnh mẽ ngẩng đầu lên,trong ánh mắt đỏ bừng bắn ra hoả điểm cừu hận.

Trần Nam Vương rất nhanh mím chặt môi mỏng,lừa giận mãnh liệt hướng tới về mặt vừa đau vừa sợ của Cổ Nhân đi qua,Tần Lạc Hàn bị khi dễ,hắn cũng hận không thể đem súc sinh trước mắt này băm thây vạn đoạn.

Còn có những kẻ bên người hắn... Vết thương trên người Tần Lạc Hàn,tuy rằng chỉ vội vàng liếc mắt một cái,hắn cũng đã nhìn ra,nhất định nàng bị rất nhiều người khi dễ!

"Phanh!"

"Phanh!"

Liên tiếp vài tiếng vang thanh thúy vang lên,thị vệ đánh lên từ phía sau hắn để cứu Cổ Nhân lại lần nữa bị ngã văng thật mạnh ra ngoài,ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều không kịp phát ra,đều đồng thời bị chấn đoạn tâm mạch.

Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau,nam nhân trước mặt này rất khủng bố! Quả thực không thể chiến thắng,đầu cũng không quay lại,đã đem hai tôn giả,ba võ sư đánh chết!

Hai tôn giả kia là người có tu vi cao nhất trong đám người bọn họ! Hơi lạnh thấu xương từ tận đáy lòng dâng lên,lại không thèm để ý đến âm thanh kêu thảm thiết không thôi của chủ tử Cổ Nhân,nhanh chân liền theo bốn phương tám hướng vọt tới,muốn đào tẩu.

Trần Nam Vương cười lạnh,nâng nhẹ ngón tay,vài luồng linh lực từ trên tay bắn ra,nháy mắt xuyên thủng thân thể bọn họ,năm người không có một ai may mắn đào thoát.

"Nữ nhi Tần Lăng Vân ta các ngươi cũng dám chạm vào?" Hắn đến gần Cổ Nhân,trong mắt tối đen hiện lên sát ý ngoan tuyệt.

Hai mắt Cổ Nhân thật nhỏ đột nhiên trũng lớn như chuông đồng,Tần Lăng Vân...Đấy không phải là Trần Nam Vương sao?Chẳng lẽ lời người quái dị kia nói là sự thật,nàng chính là nữ nhi Trần Nam Vương? Trần Nam Vương là võ thánh a! Muốn bóp chết hắn,tựa như dẫm chết một con kiến bình thường!

Ở trong lòng hắc, lần đầu tiên xuất hiện từ sợ hãi, phụ thân hắc, Tri phủ Nguyên Châu, ở trước mặt Trần Nam Vương, cũng phải cúi đầu khom lưng, bởi chừng cần thận. Mà hôm nay hắc lại cùng thủ hạ liên quan khi dễ nữ nhi hắc...

Càng nghĩ càng sợ hãi, hai chân run rẩy kịch liệt, thẳng đến khi không thể lui được nữa, phịch một tiếng, quỳ gối trước mặt hắc: "Vương gia, ngài đừng giết ta, ta không biết nàng là nữ nhi ngài, thật sự không biết a!" Nếu biết thì có cho hắc thêm mười lá gan, hắc cũng không dám chạm vào!

Trần Nam Vương âm lãnh nghiêm mặt nhìn hắc, không lập tức lấy đi tính mạng hắc, càng đi đến gần hắc, màu quang phệ huyết gắt gao khóa trụ ánh mắt kinh hãi của hắc, lạnh lùng nhìn hắc: "Là ai phái ngươi đến nơi đây ám sát nữ nhi của ta?"

Nếu không phải vì tra ra thân phận thích khách, hắc đã sớm một chưởng chụp chết hắc, tuy rằng trong lòng hắc ảm ảm cảm thấy thích khách cùng súc sinh trước mặt này chỉ sợ không có quan hệ gì.

"Cái gì? Ám sát... Không có, tuyệt đối không có, ta chỉ đến Tướng Quốc tự dâng hương, ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này... Vương gia, ta nói những câu này đều là lời nói thật, ngài nhất định phải tin tưởng ta." Cổ Nhân vội vàng biện giải, trong lòng cảm thấy, cường bạo nữ nhi Trần Nam Vương có lẽ còn có một tia cơ hội sống sót, nhưng ám sát... Nếu cái mũi ám sát này chụp xuống, hắc chết vài lần cũng không đủ!

"Thật không? Một khi đã như vậy, ngươi có thể đi chết!" Trần Nam Vương nâng bàn tay lên, một cổ uy áp cường đại không thể kháng cự hướng tới đỉnh đầu hắc hạ xuống.

"A, Nhị tỷ tỷ làm sao vậy?" Một đạo thanh âm quen thuộc từ phía sau hắc vang lên, Tần Lạc Y một thân bạch y đến bên ngoài sơn cốc, nhìn đến Tần Lạc Hân hôn mê, còn có Nhị phu nhân Chu Mai khóc rống không thôi, biến sắc, lo lắng chạy tới.

Bàn tay Trần Nam Vương giờ lên bị kiềm hãm, chậm rãi nắm chặt rũ xuống, hình ảnh trong đầu vỡ toang, hắc không muốn nữ nhi nhìn đến.

Phía sau Tần Lạc Y, một đám người đi theo, có Vương phi Tạ Như Yên, còn có trụ trì Tướng Quốc tự cũng bị kinh động, thậm chí Thái tử cùng Tam hoàng tử hôm nay đến Tướng Quốc tự dâng hương cũng nghe nói các nàng gặp chuyện, chạy lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Âm mưu bại lộ

Editor: HamNguyet

Trong sơn cốc hơn mười cỗ thi thể nằm tứ tung ngang dọc, y phục mỗi người đều không chỉnh tề, mặt Trần Nam Vương nhị phu nhân Chu Mai đầy nước mắt, biểu tình điên cuồng.

Trong lòng ngực nàng, gắt gao ôm chặt một nữ tử hôn mê, tóc nữ tử tán loạn, khuôn mặt sưng vù xanh tím, trên môi nhiễm vết máu đỏ tươi, trên người bọc một kiện áo choàng dày nặng từ khe hở áo choàng ảm ảm lộ ra, có thể nhìn đến trên làn da tuyết trắng cũng mang theo xanh tím.

Ở một bên, là một nam tử mập mạp vô cùng người đầy máu quý gối trước mặt Trần Nam Vương, mặt đầy tuyệt vọng, biểu tình Trần Nam Vương băng hàn, hình tượng cao lớn thẳng tắp, tản ra áp lực cuồng bạo tức giận.

Người đi vào trong sơn cốc, dùng đầu gối nghĩ, cũng biết nơi này đã từng phát sinh ra chuyện gì.

"A di đà phật!"

Lão trụ trì Tướng Quốc Tự chấp tay trước ngực, trên mặt thập phần không đành lòng tràn ngập từ bi.

Thái tử Sở Dật Phong một thân trường bào huyền văn màu đỏ sậm, trên đầu mang từ ngọc quan, dáng người như ngọc, khí vũ hiên ngang, cả người tản ra tôn quý cùng uy nghi sinh ra đã có.

Tam hoàng tử đứng ở bên cạnh người hắc, một thân bạch y, biểu tình ôn nhuận, ngọc thụ lâm phong, đứng ở bên cạnh Thái tử tôn quý phong thái như ngọc, cũng không chút nào ảm đạm nhạt nhòa, cơ hồ có thể cùng Thái tử cân sức ngang tài.

Hai người vội vàng đi vào bên trong, chỉ nghe nói hai nữ nhi Trần Nam Vương ở Tướng Quốc Tự bị ám sát, cũng không hiểu được nguyên nhân tỉ mỉ tột cùng... Lúc này nhìn đến thảm trạng trong sơn cốc, còn có Tần Lạc Hân trong ngực nhị phu nhân, cả người không khỏi kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là Thái tử Sở Dật Phong, ánh mắt đen nhánh thâm thúy lúc này đều tràn ngập lạnh lẽo, nhìn đến nam tử hồng y mập mạp, trong lạnh nhạt lộ ra sát khí tàn nhẫn. Chỉ cần tưởng tượng đến Tần Lạc Y cũng thiếu chút nữa dừng ở trong tay hắc, hắc liền có một loại xúc động muốn lăng trì người!

Tần Lạc Y chạy đến bên người Tần Lạc Hân đang hôn mê, thân mình ngồi xổm xuống, trên mặt trắng nõn như ngọc đều là nôn nóng cùng lo lắng. Tay nàng

giữ chặt áo choàng Tần Lạc Hàn, dùng thanh âm cực nhẹ nói: "Nhị tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ, người không sao chứ? Người mau tỉnh lại... Đều do ta, đã tới quá muộn..."

Chu Mai ngơ ngẩn nhìn nàng, trong lòng khí huyết quay cuồng lợi hại, cổ họng tanh ngọt. Nếu không phải Tần Lạc Y, nữ nhi nàng sẽ không biến thành như vậy, nếu không phải hồ ly tinh Tạ Như Yên kia, nàng cũng sẽ không bị Vương gia văng về nhiều năm như vậy!

Hàn nhi của chính mình thiên tư tuyệt sắc, thông minh dị thường, so với Tần Lạc Y vừa sinh ra đã mang bệnh quần thân tốt hơn gấp trăm, gấp ngàn lần. Trong mắt vương gia, lại chỉ nhìn đến nữ nhi do hồ ly tinh sinh.

Nàng so với hồ ly tinh kia nhập môn trước, chiếu cố nhi tử thay hần, hần lại đem hồ ly tinh kia nâng lên thành chính thể vị! Nàng đành phải uỷ khuất làm thiếp, mỗi ngày với nữ nhân kia khuôn mặt tươi cười đón chào, không ngừng lấy lòng.

Hàn nhi của nàng, mặc kệ Hàn nhi lấy lòng hần như thế nào, hần đối với nàng từ nhỏ đến lớn đều lạnh nhạt, xoay người lại đối với nữ nhi của tiện nhân sinh sủng ái có thêm.

Ha ha, hiện tại đời này nữ nhi nàng xem như huỷ hoại, nữ nhi tiện nhân sinh lại trị hết mặt, còn sắp gả nhập Tam hoàng tử phủ.

Nàng không cam lòng!

Thật sự không cam lòng a!

Tần Lạc Y cách nàng cực gần, tự nhiên không nhìn sai biểu tình biến hoá trên mặt nàng, trong lòng cười lạnh không thôi, bắt lấy cổ tay Tần Lạc Hàn nhẹ nhàng dùng một chút lực, Tần Lạc Hàn hôn mê giật mình một cái, chậm rãi tỉnh dậy.

Tần Lạc Y buông lỏng tay ra, trong phượng mâu đen nhánh hơi hơi rũ xuống hiện lên hàn quang mĩa mai. Hôn mê sẽ không có ý tứ?

Nàng hần nên thanh tỉnh đôi mắt hết thấy! Có lá gan dám thiết kế hãm hại nàng(TLY), nàng(TLH) phải chuẩn bị gánh vác hậu quả! Đây là Cổ Nhân, quả nhiên không hổ là người mà Diệp Hàn Sơn lựa chọn kỹ càng ra tới, hoang đường ngu ngốc làm người ghê tởm!

Phụ vương thiên hần, là trù phạt đúng tội, xứng đáng!

Tần Lạc Hàn vừa mở mắt ra, liền trông thấy khuôn mặt Tần Lạc Y tuyệt mỹ như ngọc, trong nháy mắt hoảng hốt. Đau đớn trên người khó có thể chịu đựng rất nhanh làm nàng nhớ tới lúc trước bị ác ma một lần lại một lần khi dễ, sự thật như vậy làm nàng vô pháp tiếp thu.

Trong mắt có nước mắt trong suốt trượt xuống, rõ ràng nàng nhìn đến Tần Lạc Y bị Cổ Nhân mang đi, vì cái gì nàng lại mặc danh kỳ diệu dừng ở trên tay Cổ Nhân? Bị cưỡng bạo, bị người bắt nạt rõ ràng hần là Tần Lạc Y... Vì cái gì cuối cùng bị tội lại là chính mình?

Hút thật sâu hai khẩu khí, lý trí còn tồn tại, làm nàng áp lực hạ xuống xúc động muốn hướng Tần Lạc Y điên cuồng hét lên, cần cổ hơi cứng đờ chuyển động.

Cổ Nhân cả người đầy máu tươi quý gỏi trước mặt Trần Nam Vương, vẻ mặt tuyệt vọng ánh vào mi mắt nàng, thế nhưng khoẻ môi Tần Lạc Hàn nổi lên một chút ý cười quý dị vô cùng, sau đó nàng lại thấy được Thái tử cách đó không xa, thị vệ liên can, thậm chí còn có... Còn có Tam hoàng tử!

"A! Tần Lạc Y, người đi tìm chết! Người vì cái gì không chết đi?" Lý trí yếu ớt còn sót lại trong lòng Tần Lạc Hàn rốt cuộc đứt gãy, giống như phát điên phát cuồng thét chói tai, cánh tay xanh tím sưng đỏ từ trong áo choàng vuren tới, liền hướng trên mặt nàng(TLY) quơ tới, muốn dùng móng tay sắc nhọn, đem dung mạo như hoa của nàng(TLY) xé rách.

Tam hoàng tử.

Đã xảy ra chuyện như vậy, nàng biết chính mình cả đời này sẽ không thể gả cho Tam hoàng tử, nàng không thể gả, Tần Lạc Y cũng mơ tưởng như nguyện, nàng(TLH) chết cũng muốn kéo theo nàng(TLY) làm đệm lưng.

Nếu không phải nàng cùng hồ ly tinh Tạ Như Yên kia, đích nữ Trần Nam Vương chính là nàng, làm quận chúa cũng là nàng, thậm chí được Hoàng Thượng tứ hôn cấp Tam hoàng tử, cũng chỉ là nàng. Đều là do mẫu-nữ Tần Lạc Y huỷ hoại hết thấy của nàng!

"Nhị tỷ tỷ?"

Tần Lạc Y ngồi xồm bên cạnh nàng bị biến cố đột nhiên mà tới, vẻ mặt giật mình cả kinh, cũng may động tác nàng lui ra phía sau rất nhanh, còn Tần Hàn lúc trước bị tra tấn, toàn thân vô lực, mới không bắt được trên mặt nàng.

Trong lòng nhị phu nhân Chu Mai không cam cùng phần nộ, nhưng vẫn cường ức, cho dù các nàng tính sai, loại thời điểm này, cũng tuyệt đối không thể bại lộ ra một chút dấu vết nào, bằng không mẫu-nữ các nàng chết không có chỗ chôn.

Chỉ là nàng không dự đoán được, nàng có thể nhẫn, nhưng nữ nhi nàng không thể nhẫn, vội tiến lên ôm chặt nàng: "Hàn nhi, người làm cái gì vậy? Phát điên sao... Đây là muội muội người a! Không phải người xấu khi dễ người, Hàn nhi, người không cần dọa nung."

Tạ Như Yên đem Tần Lạc Y kéo ra, gắt gao bảo hộ bên cạnh chính mình, nguyên bản trong mắt lộ ra đồng tình thoáng hiện lên một tia hoài nghi, Tần Lạc Hàn vì cái gì lại nói như vậy?

Trần Nam Vương thấy nữ nhi phát cuồng, cũng cả kinh, ngón tay vừa động. Cổ Nhân quý xuống đất liền vô thanh vô tức ngã trên mặt đất. Về mặt hấn đau kịch liệt xoay người hướng Tần Lạc Hàn đi đến.

Tần Lạc Hàn căn bản nhìn không tới biểu tình nữ phụ nhân Chu Mai nóng lòng, trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, chính mình bị hủy hoại, còn bị Tam hoàng tử yêu nhất thấy được hoàn cảnh chật vật như vậy, một mặt không thể chấp nhận được, mà hết thấy, đều là bởi vì nữ nhân trước mắt này, nếu không phải vì nàng, nàng căn bản không cần cùng nương mọi cách tính kế, cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh bị người cường bạo.

Quên mất trên người không mặc y phục, chỉ khoác một kiện áo choàng to rộng, dùng sức tránh thoát Chu Mai đang giữ chặt, hai mắt điên cuồng hướng tới Tần Lạc Y đánh tới.

"Hàn nhi, ngươi đang làm cái gì?" Trần Nam Vương cực giận, muốn đem nàng kéo trở về, áo choàng trên người nàng đột nhiên rơi xuống, tay hấn liền cứng đờ tại chỗ. Chu Mai vội vàng chạy tới, tay chân luống cuống đem áo choàng một lần nữa khóa lại trên người nữ nhi.

Tạ Như Yên đã sớm lôi kéo Tần Lạc Y lánh đi, trong ánh mắt luôn vẫn đậm phong khinh, ôn nhu vô cùng hiện lên ánh lửa mao hiểm phần nộ. Đi trên đường, nàng đã biết, là do Tần Lạc Hàn khẳng khái muốn ra ngoài Tử Quốc tự đi dạo, mới rước lấy thích khách, hiện tại xảy ra chuyện, nàng lại đem này hết thấy đổ lên người Y Nhi, không thuận theo không buông tha đối với Y Nhi kêu đánh kêu giết, quả thực buồn cười!

Phát tay ý bảo hai bà từ phía sau đi lên hỗ trợ. Phí sức chín trâu hai hổ, ba người rốt cuộc đem Tần Lạc Hàn chế trụ, Trần Nam Vương nhìn cảm xúc nàng kích động khó kiềm chế, sợ nàng lại làm ra hành động điên cuồng như vừa rồi, trầm mặt phân phó Chu Mai dẫn người đem nàng đưa về vương phủ.

Chu Mai không nói gì thêm, sắc mặt tái nhợt mang theo Tần Lạc Hàn hướng ngoài sơn cốc đi đến, đi được mấy bước, đột nhiên thấy thân ảnh Diệp Hàn Sơn chạy như bay mà đến.

Chu Mai nhìn hấn liếc mắt một cái, trong mắt tuyệt vọng hiện lên oán hận nồng đậm chột lóe rồi biến mất. Trong mắt Tần Lạc Hàn, chỉ có hận ý thấu xương. Diệp Hàn Sơn nhìn một mảnh bura bãi trong sơn cốc, còn có Tần Lạc Hàn cơ hồ nhìn không rõ nguyên hình khuôn mặt, tâm nháy mắt chìm vào đáy cốc.

"Biểu muội."

Chu Mai há miệng thở dốc, cuối cùng không nói gì, chậm rãi đỡ Tần Lạc Hàn hướng phía ngoài đi, thân ảnh kia tựa hồ nháy mắt liền thương lão mười tuổi. Bên ngoài sơn cốc, xe ngựa Trần Nam Vương phủ dừng lại, Chu Mai đem nữ nhi đỡ lên xe ngựa, buông mình kiệu xuống.

Diệp Hàn Sơn nhìn thoáng qua sắc mặt Trần Nam Vương xanh mét, mặt lạnh lùng đuổi theo.

"Biểu muội, xảy ra chuyện gì?"

Vài tên thị vệ Thái tử phủ đẩy ra một nữ tử bạch y, hướng trong sơn cốc đi tới.

"Đi nhanh lên, ngươi còn chần chừ gì?"

Nữ tử bạch y khoảng mười bảy tám tuổi tuổi, mặt trứng ngỗng, mày lá liễu, khuôn mặt quyến rũ diễm lệ, trên khuôn mặt nhỏ hương kiều ngọc nộn tràn đầy sợ hãi cùng kinh hoảng. Diệp Hàn Sơn chỉ lo đuổi theo biểu muội Chu Mai, đột nhiên cùng nữ tử bạch y đánh thật mạch vào nhau.

Chờ thấy rõ ràng nữ tử trước mặt, sắc mặt biến đổi, thân thể liền hướng tới một bên dựa. Nữ tử bạch y theo tính phản xạ bắt được vật áo hấn, ngẩng đầu lên, nhìn đến người đụng vào là Diệp Hàn Sơn, sắc mặt cũng biến đổi.

"Sao lại thế này?" Thái tử Sở Dật Phong nhíu mày, hỏi một thủ lĩnh thị vệ trong đó.

"Điện hạ, vừa rồi chúng ta ở bên ngoài, liền nhìn đến nữ tử này lên lút qua lại... Vừa thấy chúng ta đến, còn chưa quay đầu lại liền chạy."

Ánh mắt Sở Dật Phong lạnh lùng dừng ở trên người nữ tử bạch y, nữ tử bạch y đẹp thì có đẹp, nhưng trên người lại mang theo một cỗ khí phong trần thập phần rõ ràng.

Nữ tử bạch y sợ hãi rút về phía sau, biểu tình thập phần sợ hãi thấp thỏm. Nguyên bản Sở Dật Phong không đem nàng để ở trong lòng thấy thế, nheo lại mắt: "Ngươi ở bên ngoài làm cái gì?"

Nữ tử bạch y mím môi không nói gì. Thủ lĩnh thị vệ tiến lên lạnh giọng quát: "Thái tử điện hạ hỏi ngươi, quý xuống đất!"

Nữ tử bạch y nghe nói người trước mắt cư nhiên là Thái tử, trên mặt nguyên bản liền sợ hãi càng thêm sợ hãi, "bùm" một tiếng quý xuống đất.

"Điện hạ tha mạng!"

Sở Dật Phong hỏi lại một lần nữa. Lần này nữ tử bạch y không dám bảo trì trầm mặc, vội vàng nói: "Ta... Ta đến tìm người."

"Ngươi tìm ai?"

"Hấn." Nữ tử bạch y cắn răng chỉ hướng một bên, nơi đó đang đứng chính là Diệp Hàn Sơn đang muốn rời đi.

Bọn thị vệ đem hắc ngân cản lại.Sở Dật Phong cũng không nhận thức Diệp Hàn Sơn,lại nghe được xưng hô của hắc đối với Nhị phu nhân Trần Nam Vương phù vừa rồi,nhìn Diệp Hàn Sơn liếc mắt một cái,ánh mắt u quang chớp động.

"Người tìm hắc làm gì?"

"Ta..."Nữ tử bạch y muốn nói lại thôi.

"Nói!"

Về mặt Sở Dật Phong nghiêm lại,ánh mắt sắc bén như đao.Nữ tử bạch y chưa từng gặp qua trận thế như vậy,không ít thì thế nằm trong son cốc tứ tung ngang dọc,người trước mặt hồi nãy chính là Thái tử,bên cạnh còn có mấy tên thị vệ đeo đao vừa thấy liền biết thập phần lợi hại

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 68-2: Âm mưu bại lộ (2)

Editor:HamNguyet

"Hắc nói...Hắc nói chỉ cần ta đem Cổ công tử kia dẫn tới sau núi Tượng Quốc tự,sẽ cho ta một viên vô tâm thảo,cứu tính mạng đệ đệ ta,ta đã đem người dẫn đến,nhưng không tìm được hắc,sợ hắc không giữ lời,nên ta vẫn luôn ở trong núi tìm hắc."

"Cổ công tử là ai?"

Ngón tay nữ tử bạch y run rẩy,chi hướng người máu chảy đầm đìa,Cổ Nhân hôn mê ngã xuống đất.

Đồng tử Sở Dật Phong co rụt lại.

Diệp Hàn Sơn bị đưa tới trước mặt Thái tử.Biểu tình thập phần kích động: "Nữ nhân nơi nào tới? Nói hươu nói vượn! Trước nay ta chưa từng gặp qua người,khi nào nói sẽ cho người vô tâm thảo? Càng không quen biết Cổ công tử gì cả..."

Trần Nam Vương cất bước đi tới,nhìn Diệp Hàn Sơn,biểu tình có chút khó lường.

Nữ tử bạch y thấy Diệp Hàn Sơn phủ nhận không quen biết nàng,biểu tình cũng trở nên kích động,kêu lên:"Người không quen biết ta? Hồn dân! Không nghĩ tới người cư nhiên là loại người như vậy,ta bị ma quỷ ám ảnh mới có thể tin tưởng người sẽ dùng vô tâm thảo cứu mạng đệ đệ ta!"

Cắn chặt răng,trước mắt đột nhiên sáng ngời: "Buổi tối mừng một tháng chạp,người tới Tầm Phương các,là ta cùng một tỷ muội khác cùng bồi người uống rượu xướng tiểu khúc,buổi tối là ta bồi người độ đêm...Nguyên bản ta không có tâm tình bồi người,bởi vì ngày đó bệnh của đệ đệ ta lại tái phát,đại phu nói nếu không tìm vô tâm thảo cho hắc,hắc sẽ sống không quá nửa năm.Trong lúc vô ý nói lên chuyện đệ đệ ta,người liền nói người có một bằng hữu là luyện đan sư,nơi đó của hắc có vô tâm thảo..."

"Ta chưa từng đi qua Tầm Phương các!" Diệp Hàn Sơn giận mắng.

Nữ tử bạch y tức giận đến mức ngực kịch liệt đập phồng,cười lạnh nói:"Người không cần vội vả phủ nhận nhanh như vậy...Lúc ấy nghe được người nói như vậy,ta thực cảm động,tuy rằng người còn chưa cứu đệ đệ ta,ta cũng đã xem người trở thành ân nhân cứu mạng hắc,buổi sáng ngày hôm sau,thừa dịp thời điểm người đi rửa mặt chải đầu,ta gỡ ngọc bội từ trên người người xuống,khắc lên trên tên của ta-- Nguyễn Hương,nguyên bản nghĩ đến cho dù ta không thể vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh người,ít nhất tên của ta,có thể luôn làm bạn cùng người."

Diệp Hàn Sơn hừ lạnh một tiếng,ánh mắt có chút lập loè.

Trần Nam Vương nhìn nữ tử bạch y,lại đối với Diệp Hàn Sơn nói: "Hàn Sơn,nếu nàng nhất định nói đã gặp qua người,người liền đem ngọc bội trên người người lấy ra,tự nhiên có thể chứng minh người trong sạch."

Bọn họ đều thấy được trên cổ hắc có một sợi tơ hồng,phía dưới tất nhiên treo thứ gì đó.Diệp Hàn Sơn giơ tay đem ngọc bội đeo trên cổ lấy xuống,đang muốn đưa ra,ánh mắt rất nhanh liếc mắt một cái,mặt trái ngọc bội,quả nhiên có hai chữ Nguyễn Hương cực nhỏ.Sắc mặt nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Đáng chết!

Đến tột cùng nữ nhân này khắc lên khi nào?Trước hôm nay, trên mặt ngọc bội không có chữ nào,hắc vô cùng xác định! Nguyên bản sau khi hắc cùng Hàn nhi chia tay,liền muốn tìm nữ nhân này,giết người diệt khẩu,nào biết lại vô duyên vô cớ bị người tính kế té xỉu,tri hoãn thời gian quý giá.

Nữ tử bạch y nhìn hắc cười lạnh không thôi: "Chính là khối ngọc bội này,người còn muốn nói không quen biết ta sao?"

Người chung quanh đã sớm đem Diệp Hàn Sơn khác thường xem vào trong mắt, ánh mắt Sở Dật Phong tà tứ, không nói gì. Tam hoàng tử hơi hơi nhíu mày, mí mắt nhắm mở, trong mắt có một tia nghi hoặc nhàn nhạt, Trần Nam Vương trực tiếp vươn tay, "bang" một tiếng, sợi tơ đứt gãy, ngọc bội rơi vào trong tay hắn. Nhìn nhìn mặt trái, biểu tình trở nên lãnh khốc.

"Người vì cái gì lại nói dối?" Trần Nam Vương cá giận nói: "Người chính là biểu cữu Hàn nhi, vì cái gì muốn hại nàng?"

"Ta không có!" Diệp Hàn Sơn vẫn cứ giả bộ, kích động nói: "Ta thật sự không quen biết nữ nhân này, ta cũng không biết vì cái gì tên nàng lại khắc trên ngọc bội của ta, Vương gia, theo như lời người nói, Lạc Hàn là chất nữ của ta, sao ta có thể hại nàng!"

"Hừ, mệnh phụ nhân là biểu muội của ta, ta khẳng định sẽ không hại chất nữ chính mình. Nhưng An Bình quận chúa không phải... Ta nghe nói, An Bình quận chúa bị người bắt lấy trước... Chẳng lẽ người ta muốn hại chính là An Bình quận chúa?"

Trong đám người đột nhiên truyền đến thanh âm nghị luận như vậy. Sự tình nữ nhi Trần Nam Vương bị ám sát, đã truyền khắp Tướng Quốc tự, lục tục có người đuổi tới trong sơn cốc, mỗi người đều muốn nhìn một cái, đến tận cùng là người nào ăn gan hùm mật gấu, dám làm ra chuyện như vậy.

Thanh âm truyền vào trong tai Trần Nam Vương, gân xanh trên trán Trần Nam Vương giật giật, Vương phi Tạ Như Yên càng thêm nắm chặt tay nữ nhi.

Trong mắt Thái tử Sở Dật Phong lộ ra một tia tà niệm thị huyết mỉm cười, Tam hoàng tử vẫn luôn ôn nhu như ngọc, phong tư nhẹ nhàng, đáy mắt cũng hiện lên lãnh khốc.

Trần Nam Vương phân phó người đem Cô Nhân hôn mê áp giải lại đây, cầm cổ tay hắn, vận khởi linh lực, Cô Nhân bị đánh thức. "Người nhận thức nữ nhân này sao?"

Hắn (Tần Lăng Vân) chỉ vào nữ tử bạch y Nguyễn Hương lạnh lùng hỏi hắn (Cô Nhân). Cô Nhân sợ tới cực điểm, người trước mắt chính là Trần Nam Vương, vô thánh cường đại nhất Sở quốc!

Hắn sợ chính mình trả lời chậm, chỉ vào một cái, mạng nhỏ chính mình đều không giữ nổi, vội vàng nhận đầu nói: "Không quen biết, hôm nay ở Tướng Quốc tự ta mới nhìn thấy nàng, sau đó theo nàng đi vào sau núi."

"Diệp Hàn Sơn, người vì cái gì còn muốn nói dối?" Trần Nam Vương lạnh lùng nhìn Diệp Hàn Sơn, mở miệng lần thứ hai. Trong mắt đều là thần sắc hoài nghi.

Nhiếp phu nhân Chu Mai còn chưa đi, vừa mới lên xe, buông mình xuống liền từ kẻ rèm hở nhìn tới Trần Nam Vương cùng Thái tử, Tam hoàng tử, còn có bọn thị vệ đem Diệp Hàn Sơn vây quanh.

Nghiêng lỗ tai lắng nghe xong, lúc này rốt cuộc nhìn không được, vội vàng từ trên xe ngựa lao xuống tới, đối với Trần Nam Vương nói: "Vương gia, hắn là biểu huynh của ta, là thân nhân duy nhất của ta, hai mươi năm trước, còn cứu tính mạng ta, như thế nào hắn sẽ hại Hàn nhi? Nhất định là nữ nhân này ở đây nói hươu nói vượn!"

Nói xong, xông lên phía trước liền hung ác cho Nguyễn Hương một cái tát, nơi nào còn hình tượng Nhiếp phu nhân vương phủ, rõ ràng chính là một phụ nhân đánh đá ngoài chợ. Trần Nam Vương đột nhiên xuất thủ, đem nàng kéo ra. Khoé mắt Nguyễn Hương thấm ra máu tươi.

"Ta cũng tin tưởng hắn không hại Hàn nhi, bất quá, hắn rõ ràng nhận thức Nguyễn Hương, lại cố tình nói không quen biết, đây là vì cái gì... Bọn vương rất không minh bạch. Diệp Hàn Sơn, hy vọng người có thể cho bọn vương một câu trả lời thích đáng." Biểu tình Trần Nam Vương lạnh lùng, ánh mắt lãnh khốc nhìn Diệp Hàn Sơn.

Diệp Hàn Sơn lại nhìn nhiếp phu nhân Chu Mai, trên mặt làm như thập phần cảm động, đáy mắt lại xẹt qua bi thương khó hiểu: "Biểu muội, đa tạ người có thể tin tưởng ta, chúng ta chia cách gần hai mươi năm, hiện giờ chúng ta có thể gặp lại, là ông trời có mắt, có thể để ta tìm được thân nhân duy nhất trên đời này, không nghĩ tới, chúng ta vừa mới tương phùng, Hàn nhi liền xảy ra chuyện như vậy."

Nguyễn Hương làm như không cam lòng bị đánh, còn bị người oan uổng, một phen lau đi máu tươi trên khoé mắt cá giận nói: "Hôm nay ở Tướng Quốc tự, người còn lấy vô tâm thảo ra cho ta xem, nói chỉ cần ta đem người dẫn tới nơi này tới, vô tâm thảo kia chính là của ta, tính mạng đệ đệ ta có thể đảm bảo. Người nói Cô Nhân này là tên hỗn đản, yêu thích chà đạp nữ nhân, nữ nhi của một vị bằng hữu người nhận thức, chính là gặp độc thủ của ta, cho nên người muốn ta đem hắn lừa đến nơi đây, muốn hung hăng giáo huấn hắn một phen! Người dám nói trên người của người không có vô tâm thảo sao?"

Nhiếp phu nhân Chu Mai tức giận, cảm thấy trừng mắt nàng, ánh mắt như có ngọn lửa thiêu đốt hừng hực muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Diệp Hàn Sơn chán nản: "Trên người ta không có vô tâm thảo." Nguyên bản quả thật có, bất quá vì hắn không muốn lưu lại dấu vết, ở thời điểm chuẩn bị giết Nguyễn Hương diệt khẩu, đã sớm đem vô tâm thảo giấu đi.

"Diệp công tử, nếu người nói trên người của người không có vô tâm thảo, liền chứng minh cho chúng ta nhìn xem đi." Trần Nam Vương phi Tạ Như Yên vẫn luôn đứng ở bên cạnh, vẻ mặt lạnh lùng đột nhiên mở miệng nói.

"Vô tâm thảo của ta được giấu ở trong nhẫn trữ vật." Nguyễn Hương ngẩng cằm, vươn ngón tay chỉ vào nhẫn trữ vật đồng sắc trên ngón tay hắn nói.

Thái tử khẽ dương cằm, Cung Ly đứng ở bên cạnh hắn hiểu ý, cực nhanh đem nhẫn trữ vật trên tay hắn lấy xuống dưới, động tác hắn nhanh nhẹn, sau khi gỡ xuống, Diệp Hàn Sơn mới phản ứng lại.

Cung Ly hủy diệt linh thức bên ngoài, đem đồ vật bên trong lấy ra. Bình đan, phù chú, ngân phiếu, y phục... Sau đó là một loại dược liệu.

"Vô tâm thảo, quả nhiên là vô tâm thảo!"

"Y phục kia nhìn thật quen mắt, vừa rồi nhìn đến thích khách bị đánh gục trên núi, không phải là mặc y phục như vậy sao?"

"Đúng vậy, giống nhau như đúc, trên ống tay áo có một con điều hâu!"

"Nguyên lai thích khách cũng là người của hắn... Thật đáng giận! Có người biểu cữu nào như vậy sao? Dẫn sói vào nhà a!"

Diệp Hàn Sơn trợn mắt há hốc mồm nhìn bộ thanh y kia, còn có vô tâm thảo, sắc mặt kịch biến: "Sao có thể? Trên người ta như thế nào sẽ có y phục như vậy?"

Ám sát Tần Lạc Y, xác thật là hắc phái người đi, y phục như vậy, nguyên bản hắn cũng có một kiện, nhưng đã bị hắn giấu ở một nơi bí mật, căn bản không mang ở trên người! Còn có, nguyên bản hắn chắc chắn trong nhẫn trữ vật của chính mình, không có vô tâm thảo lại có, hiện tại hắn chân chính hết đường chối cãi, nhay vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nhị phu nhân Chu Mai cũng trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được sự tình chứng kiến trước mắt.

Diệp Hàn Sơn nghĩ đến chính mình ở trên núi mặc danh tề xiù... Hắn

nghe được tiếng Tần Lạc Hàn thét chói tai mới xông lên núi, sau khi Tần Lạc Hàn bị người ám toán, hắn cũng bị người ám toán.

Chờ thời điểm hắn tỉnh lại, thân thể không cảm thấy có bất luận cái gì không khỏe, chỉ nghe được thanh âm ồn ào dưới chân núi, nên mới xuống dưới.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, nhận biết chính mình trúng kế, có người hoàn toàn hiểu rõ kế hoạch của hắn, cố ý ở trong nhẫn trữ vật của hắn, thả vô tâm thảo vào, thậm chí là y phục thích khách! Còn trên ngọc bội của hắn, có tên Nguyễn Hương trước mắt, có lẽ Hàn nhi bị Cổ Nhân khi dễ, cũng là kiệt tác của người nọ!

"Ta cũng muốn hỏi ngươi, vì cái gì trên người của ngươi có y phục như vậy!" Sắc mặt Trần Nam Vương xanh mét, hung hăng trừng mắt hắn: "Diệp Hàn Sơn, ngươi luôn miệng nói ngươi không muốn hại Lạc Hàn, hiện tại ta đã biết rõ, ngươi xác thật không muốn hại nàng, bởi vì người ngươi chân chính muốn hại, là An Bình quận chúa!"

"Vương gia." Nhị phu nhân hữu khí vô lực khẽ gọi một tiếng, dùng sức lắc đầu: "Sẽ không, biểu ca ta sẽ không, hắn nhất định là bị người hãm hại."

Trần Nam Vương lạnh lùng nhìn nàng: "Chu Mai, cho tới bây giờ, ngươi cũng muốn nói hắn bị người hãm hại sao? Ngươi cho rằng Tần Lăng Vân ta, thực sự chỉ là một ngọc tử sao? Có sự tình, ta không nói, cũng không đại biểu ta không biết."

"Vương gia?" Sắc mặt Chu Mai trắng bệch giật mình nhìn hắn, tim đập đến thiếu chút nữa nhảy ra ngoài: "Vương gia, lời này của ngài có ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì? Chu Mai, ngươi nhất định phải để ta nói ra sao?" Trần Nam Vương lạnh mặt nhìn nàng, sau một lát mới gần từng chữ một nói: "Hàn nhi căn bản không phải nữ nhi ta, nàng là nữ nhi của ngươi cùng Diệp Hàn Sơn."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Ta muốn giết ngươi

Editor: HamNguyet

Lời nói của Trần Nam Vương phảng phất như sét đánh giữa trời quang, từ trong chín tầng mây đánh thẳng xuống, "oanh" một tiếng làm nhị phu nhân Chu Mai trở tay không kịp. Lão đảo lui mấy bước, mới khó khăn lắm ổn định thân thể run rẩy như bị gió thổi bay, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy hoảng sợ.

Hắn biết!

Nguyên lai hắn vẫn luôn biết!

"Ha ha!"

Đột nhiên, nàng nở nụ cười điên cuồng, càng cười càng mạnh mẽ, cười đến ngửa tới ngửa lui, càng không thể vẫn hồi, khóe mắt phỉm ra lệ quang nhàn nhạt. Mười tám năm, uống nàng vẫn luôn cho rằng chính mình che dấu rất khá... Nguyên lai đều là tự mình lừa mình dối người thôi.

Trách không được hấn đối với người quái dị Tàn Lạc Y sùng ái có thêm, trách không được Hàn nhi của nàng mặc kệ nỗ lực như thế nào, hấn đối với nàng trước sau đều lạnh nhạt. Không thể nói không tốt, ăn mặc dùng hết thầy đều có một phần của nàng (T.L. Hàn)... Chỉ là cùng Tàn Lạc Y so sánh, tuyệt đối không tính là tốt, một bên là trên trời, một bên là dưới đất.

Hơn nửa ngày sau, tiếng cười của nàng rót cuộc thấp đi, quay đầu yên lặng nhìn biểu ca Diệp Hàn Sơn phía một bên. Gương mặt Diệp Hàn Sơn vẫn vẹo, biểu tình lại bại, đáy mắt còn có sợ hãi khó hiểu, mắt cũng không nháy tròng mắt nhìn cả người Trần Nam Vương tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

"Vương gia, Hàn nhi không phải nữ nhi ngài, ngài là khi nào biết đến?" Chu Mai nhắm mắt, lại mở ra, không hề phủ nhận.

Mọi người chung quanh hít ngược một hơi khí lạnh. Nhị tiểu thư Trần Nam Vương phủ cư nhiên không phải là nữ nhi Trần Nam Vương! Lá gan nhị phu nhân này thật lớn, cư nhiên dám đối nón xanh cho người đường đường là Trần Nam Vương, một thế hệ Võ Thánh tài trí mưu lược kiệt xuất! Quả thực không biết sống chết!

Về mặt Tam hoàng tử ngốc lãng, khoé môi hoàn mỹ của Thái tử cũng nhìn không được run rẩy. Ánh mắt nhìn về phía Trần Nam Vương trở nên kỳ quái đến cực điểm, biết rõ nữ nhi không phải của chính mình, lại vẫn luôn dưỡng đến bây giờ, chuyện như vậy, đừng nói là phát sinh ở trên người cường giả võ đạo, cho dù là nam nhân bình thường, cũng rất ít gặp qua.

Trần Nam Vương hừ lạnh một tiếng, cá giận nói: "Từ khi ngươi hoài thai hài tử kia, ta liền biết đây không phải là hài tử của ta... Chỉ là phụ thân hài tử, ta vẫn luôn không biết là ai, mấy tháng trước nhìn thấy biểu ca Diệp Hàn Sơn của ngươi, ta nguyên bản cũng chỉ hoài nghi mà thôi, không nghĩ tới Hàn nhi quả thật là nữ nhi hấn."

"Sớm như vậy? Ha ha, Vương gia, ngài cũng thật lợi hại, nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn nhìn không ra. Ánh mắt Chu Mai âm đạm, trên mặt đều là tự giễu. Vừa rồi Vương gia nói như chém đinh chặt sắt, nàng cho rằng hấn thật sự tra xét ra được, có chứng cứ, nguyên lai... Là chính nàng không đánh đã khai.

"Không phải ta lợi hại, ngươi nhìn không ra tới, Chu Mai, là ngươi quá mức tự tin, cho rằng thời gian trước sau chỉ kém một tháng, ta lại thường xuyên bề quan, ngươi để bà đỡ nói cho ta rằng ngươi sinh non, nghĩ ta khẳng định sẽ tin tưởng... Ám chi của ta với ngươi, ngươi chưa từng để ở trong lòng quá." Biểu tình Trần Nam Vương cũng có chút phức tạp.

"Ám chi?" Chu Mai giật mình, hấn đã ám chi cho chính mình?

"Ta bề quan đi ra, liền phát hiện trong viện cấm, có người đi vào, động qua đồ vật của ta... Bị mất một quyển bí cấp. Sau đó không bao lâu, ngươi lại nói cho ta ngươi hoài thai hài tử, ta cao hứng lôi kéo tay ngươi, sờ qua mạch đập của ngươi, lại phát hiện thời gian ngươi hoài thai hài tử không thích hợp, tu vi tới một cảnh giới nhất định, cho dù không hiểu y thuật, cũng hiểu sờ mạch đập... Huống chi, trước khi có Hàn nhi, ta còn có một nhi tử là Tàn Thiên, ta nhìn hấn từng chút một ở trong bụng mẫu thân hấn lớn lên."

Thời điểm Trần Nam Vương nói đến mẫu thân Tàn Thiên, sắc bén trong mắt hiện lên một tia ôn nhu, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Trước khi bản bí cấp kia biến mất, ta đem nó cùng một ít công pháp cấp thấp không quan trọng đặt cùng nhau, bởi vì đặt quá tùy ý, có lẽ như vậy mới khiến các ngươi hiểu lầm đó là một quyển gì đó không quan trọng ta đã xem xong, nghĩ đến cho dù biến mất, ta cũng sẽ không chú ý. Ha ha, các ngươi nghĩ sai rồi, đó là một quyển công pháp tu luyện thập phần lợi hại, chúng ta ở bên nhau chưa lâu, có chuyện ta còn không kịp nói cho ngươi, bản bí cấp kia là do ta phí sức chín trâu hai hổ ở trong một cỗ mộ viễn cổ có được, ta có một kẻ thù, không biết từ chỗ nào biết được tin tức này, vài lần tiến đến cướp đoạt, mẫu thân Thiên nhi, tu vi tới tôn giả, lại sớm rồi đi nhân thế, bởi vì ta không bảo vệ nàng tốt, làm nàng chịu thương quá nặng, bị thương tổn tình nguyên, thể chất mới càng ngày càng yếu. Cuối cùng không còn phương pháp xoay chuyển trời đất, bản bí cấp kia vẫn luôn ở trên người ta, chưa bao giờ cách xa thân thể ta, sau khi mẫu thân Thiên nhi chết, ta vì báo thù, hao hết tâm lực, một lần nữa chế tác thêm một quyển, quyển bị mất kia..... Chính là quyển giả."

Cả người Diệp Hàn Sơn bắt đầu run rẩy, trong mắt đều là thần sắc không thể tin tưởng được, lắm bả nói: "Sao có thể là giả, ngần ngần mười tám năm, ta bắt đầu tu luyện từ tôi thể, hiện tại đã tu luyện tới võ sư đỉnh, nếu không phải bản bí cấp thật sự, ta không có khả năng tu luyện nhanh như vậy."

Trần Nam Vương nhìn hấn một cái, cười lạnh: "Ta nói, tuy bản bí cấp kia là giả, ngươi đương nhiên nhìn không ra tới, ta vì mê hoặc kẻ thù, bên trong rất nhiều thứ đều là thật sự, bên trong có mười câu tu luyện, chỉ có một hai câu là giả, nhưng cứ trường kỳ chiếu theo tu luyện như vậy, tốc độ tu luyện tuy rằng nhanh, cũng tuyệt đối không có biện pháp đột phá võ thánh, khi tu luyện tới cảnh giới đại tông sư đỉnh, sẽ bởi vì tu luyện khí huyết đảo nghịch mà chết, kẻ thù của ta, tu vi lúc ấy chính là đại tông sư, bản bí cấp kia, là ta vì thân thể mà làm theo."

"Ta thuận lợi đột phá Võ Thánh, kẻ thù kia đã không phải đối thủ của ta, chỉ là hấn còn không biết, lại tới đánh lén Thiên nhi, bị ta đánh gục tại chỗ, bí cấp cũng không còn tác dụng, ta đã từng nghe nói hấn còn có một ca ca, bất quá ta vẫn chưa gặp qua, cũng không có người tới tìm ta báo thù, nên vẫn luôn nghĩ đây chỉ là lời đồn đãi thôi. Bản bí cấp kia bị ta tùy tay ném ở trong phòng tối, thời điểm ngươi hoài thai không khớp, bản bí cấp lại biến mất, trước hết ta nghĩ đến thì ra hấn quả nhiên có một ca ca, tìm được nơi ẩn cư của chúng ta, thừa dịp ta bề quan khi dễ ngươi, lại đoạt đi bí cấp, sợ là sau khi tu luyện thành công, lại đến tìm ta báo thù, vì mê hoặc hấn, lúc trước bản bí cấp kia bị ta cố ý sửa lại tên, nếu không làm như vậy, lấy tâm tư cẩn thận của hấn, hấn sẽ không tin tưởng, ta thực may mắn đem theo Thiên nhi bên người, nhưng lại cảm thấy ngươi có cái gì đó không đúng."

"Ta ám chi qua ngươi rất nhiều lần, ngươi lại một mực chắc chắn hài tử này là của ta, còn vui sướng chờ ngày sinh hạ... Ta cao hứng không nổi, biết rõ đây không phải là hài tử của ta, ta nói với chính mình, chỉ cần ngươi nói, ta sẽ không trách ngươi, bởi vì ngươi bị bức bách, nên không thể trách ngươi, chỉ là ta thất vọng rồi, nhìn ngươi mỗi ngày chờ mong hài tử sinh ra, cao hứng trong mắt không giống giả trang, còn thật sự toàn tâm toàn ý ngóng trông hài tử không phải ta hài tử sinh hạ, ta bắt đầu hoài nghi ngươi thích phụ thân hài tử, nếu như không, ngươi làm sao có thể cao hứng như thế? Không có một chút bi thương, lại nghĩ phụ mẫu ngươi song vong, thân thể khó khăn, sợ ngươi sau khi bị ta vạch trần, chịu không nổi đã kích lẫn lẫn trong lòng, đến lúc đó chính là một thi hai mệnh, vẫn luôn chờ đến ngày ngươi lâm bồn, đem Hàn nhi sinh hạ, ngươi cũng không nói... Ta liền mang theo ngươi đi vào Sở quốc, ở kinh thành mua tòa nhà, thỉnh một đám nha đầu, quần gia, lại để lại cho ngươi đủ tiền tài, sau đó mang theo Thiên nhi rời đi."

Nghe đến đó, Chu Mai đã rơi lệ đầy mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần, nói không nên tư vị gì. Nguyên lai vương gia bởi vì nguyên nhân này rời đi! Lúc ấy, nàng vừa mới sinh hài tử, thậm chí còn chưa tới trăng tròn... Vì chuyện này, nàng ngẫm lại không ít nước mắt, thậm chí hoài nghi có phải vì tự mình sinh hài tử, mỹ mạo xuống sắc không chăm chút.

Thời điểm Hàn nhi hai tuổi, Vương gia rút cuộc trở lại, nhưng người cùng hắn cùng nhau trở về, không chỉ có mình Tần Thiên, còn có thêm một Tạ Như Yên mỹ lệ không thua kém nàng chút nào, trên tay Tạ Như Yên ôm một nữ nhi so với Hàn nhi của nàng nhỏ hơn một tuổi.

Vương gia nói đó là hài tử hần. Hơn nữa, từ sau khi hồi phủ, Vương gia lại không tiến vào viện của nàng. Đối với Hàn nhi cũng bình bình đạm đạm, lại đối với Tần Lạc Y sủng ái có thêm, từ đây, nàng hận Tạ Như Yên, còn có tiện loại do nàng sinh ra!

"Ta không phải cố ý phản bội ngài, Vương gia..." Biểu tình Chu Mai hoảng hốt lắm bầm nói: "Hàn Sơn xác thật là biểu ca ta, chúng ta ở tại Chu Sơn phía nam Triệu Quốc, nhiều thế hệ kinh thương mà sống, ta cùng biểu ca đính thân từ nhỏ, hai nhà ước định, chờ ta tròn mười tám tuổi, liền chính thức cho chúng ta thành thân. Chu Sơn có một Lôi gia là tu luyện thể gia, nhân tài xuất hiện lớp lớp, ở trước năm ta mười tám tuổi, ta ngẫu nhiên gặp được cửu công tử Lôi Bảo của Lôi gia..."

Lúc sau liền thập phần cầu huyết. Nguyên bản Lôi Bảo đã có thê tử, lại có thêm tám phòng tiểu thiếp, coi trọng mỹ mạo Chu Mai, nhưng không chuẩn bị nghênh thú nàng, chỉ muốn dùng danh nghĩa thị nữ đem nàng kéo tới Lôi phủ.

Người nhà Chu Mai tự nhiên không đồng ý, Chu Mai cũng không đồng ý, ai nguyện ý không làm thê tử, lại làm một một thị nữ ngay cả thiếp thất cũng không bằng? Huống chi Diệp Hàn Sơn trưởng thành tuấn tú lịch sự, bọn họ lại lưỡng tình tương duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 69-2: Ta muốn giết người (2)

Editor: HamNguyet

Hai nhà quyết định trước tiên để cho bọn họ thành thân, Lôi gia thế lớn, cường đoạt thê tử người khác, kia cũng là chuyện thập phần tổn hại thể diện, tộc trưởng Lôi gia sẽ không để người trong tộc làm ra loại chuyện này.

Buổi tối trước hôm thành thân, Diệp gia bị diệt cả nhà, chỉ có Diệp Hàn Sơn trốn thoát, còn bị trọng thương, hao tổn tâm cơ, Diệp Hàn Sơn mới tránh thoát người của hần đuổi giết, đi vào Chu gia, phát hiện Chu gia cũng là một mảnh tình phong huyết vũ.

(tình phong huyết vũ: Gió tanh mưa máu)

Hai thân lão Chu gia bị giết chết, nha đầu gã sai vặt cũng không có một người chạy thoát, duy nhất không thấy thân ảnh Chu Mai. May mắn còn tồn tại trong tâm Diệp Hàn Sơn đang bị phần muốn điên cuồng, trong lòng minh bạch, hung thủ diệt hai nhà, khẳng định là Lôi gia. Chu Mai khẳng định bị tên Lôi Bảo háo sắc thành tính kia chiếm đoạt đến Lôi gia, làm thị nữ Lôi gia.

Diệp Hàn Sơn cũng là một bá tánh bình thường, đọc qua không ít sách, nhưng trước nay lại chưa từng tu luyện, ngay cả giết gà cũng chưa giết qua một con, vì báo thù cho hai nhà, đoạt lại thê tử chính mình, thê nhất định phải trở lên cường đại.

Rời đi Chu Sơn trước, hắn đến một nơi bí mật mà hắn cùng Chu Mai thường xuyên vụng trộm đi vào, muốn nhìn lại nơi đó... Không nghĩ tới lại ở nơi đó gặp được Chu Mai cả người máu tươi.

Chu Mai không bị thương, máu kia là máu trên người hai lão thân Chu gia, hai người ngoài ý muốn gặp lại, sống sót sau tai nạn, tự nhiên vui mừng quá đổi, dùng bột đen thoa mặt, muốn chạy trốn khỏi địa bàn Lôi gia, sau này sẽ bàn mưu tính kế.

Nào biết Lôi Bảo không có được Chu Mai, vẫn luôn không buông tay, thề muốn bắt nàng trở lại, một đường không buông tha đuổi theo bọn họ không rời.

Đối với hai người bình thường không có tu vi, lôi bảo muốn bắt bọn họ kỳ thật thập phần dễ dàng, nhưng hắn vẫn như mèo vờn chuột, trêu đùa bọn họ, nhìn bọn họ chật vật chạy trốn, nhìn bọn họ đi đến từng bước tuyệt vọng.... Ở trong quá trình này, hắn chiếm được một loại biến thái thỏa mãn.

Diệp Hàn Sơn vốn bị trọng thương, nhin hai tháng, mắt thấy không được, Chu Mai thương tâm muốn chết, đến lúc này, nàng có tâm tư cá chết lưới rách, dù sao sẽ chết, trước khi chết, nàng muốn cho Lôi gia chôn cùng.

Chạy thoát hai tháng, bọn họ đã chạy trốn tới Phượng Hoàng cốc ở Triệu quốc, Vương gia Phượng Hoàng cốc, cũng là thế gia tu luyện, trưởng tôn Vương gia, là một nhân vật phong lưu đệ nhất, diện mạo tuấn tú, yêu thích bênh vực kẻ yếu, làm ra sự tình anh hùng cứu mỹ nhân.

(Vương gia: Đây là thế gia tu luyện họ Vương nhé... không phải Vương gia trong hoàng thất đâu)

Chu Mai nguyên bản xinh đẹp, có ý trang điểm một phen, càng có vẻ thập phần tư sắc, nàng cố ý đem chuyện Lôi gia đuổi giết nàng cho Vương công tử biết, quả nhiên Vương công tử cần cầu. Một phen uốn mình xuống theo người, Vương công tử đối với nàng rất tình thâm sâu, đối với Lôi gia giết chết phụ mẫu nàng hận thấu xương, còn vì nàng tự mình giết Lôi Bảo.

Lúc này Lôi gia tự nhiên không thuận theo, phái cao thủ trong tộc ra, cũng muốn lấy tính mạng Vương công tử, Vương công tử tuy rằng kinh tài tuyệt đỉnh, đáng tiếc dù sao tuổi trẻ, bị người chém giết tại chỗ, mất đi tính mạng.

Phượng Hoàng cốc tức giận, diệt Lôi gia ở Chu Sơn, lại nói Chu Mai là hồng nhan họa thủy, muốn giết nàng, may mắn Chu Mai tùy thời biết được, mang theo Diệp Hàn Sơn trốn thoát.

Diệp Hàn Sơn bị thương nặng, vì chữa bệnh cho hắn, nàng cơ hồ cảm hết thầy đồ vật đáng giá trên người đi mua thuốc cho hắn, ngay tại thời điểm thương thế Diệp Hàn Sơn tốt lên không sai biệt lắm, bọn họ lại gặp hồng thủy trăm năm khó gặp ở Triệu Quốc, Chu Mai trở mắt nhìn Diệp Hàn Sơn bị hồng thủy cuốn đi.

"Ta vẫn luôn cho rằng Diệp biểu ca đã chết, trên đời này không còn thân nhân, cả đời đều phải lẻ loi hiu quạnh, vì thế nản lòng thoái chí, mấy lần muốn đuổi theo biểu ca mà đi, chỉ là... Ta cuối cùng vẫn không chết, vẫn luôn dần dần còn sống, sau lại gặp được Vương gia..." Nói xong lời cuối cùng, Chu Mai đã khóc không thành tiếng: "Năm ấy ở sơn cốc, Vương gia ngài bế quan, ta có một lần ngẫu nhiên ra ngoài, cư nhiên đụng phải biểu ca, biểu ca không chết, ta rất cao hứng, đem biểu ca thỉnh đến trong cốc, buổi tối ngày đó, chúng ta đều uống quá nhiều, cho nên... Cho nên mới làm ra loại sự tình hồ đồ này..."

Chu Mai ngừng đầu, si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn dật của Trần Nam Vương, ánh mắt sầu trĩu miên: "Ngày hôm sau ta tỉnh lại, liền hối hận, sau lại... Sau ta lại phát hiện chính mình hoài thai, may mắn lần đó ngài bế quan không lâu, ta thực sợ hãi, ta sợ sau khi Vương gia biết, sẽ không muốn ta nữa, nên ta vẫn luôn không dám nói, nghĩ đến thời gian bất quá chỉ kém một tháng mà thôi, chỉ cần ta cẩn thận một chút, nhất định sẽ không bị phát hiện. Ngài nói ta mỗi ngày đều cao hứng ngóng trông hải tử sinh ra... Ta làm sao dám không cao hứng a, ta sợ chính mình biểu hiện ra ngoài một chút khổ sở nào, sẽ bị ngài phát hiện, lại không nghĩ rằng ngài đã sớm nhìn thấu."

Nàng đứng lên, hướng tới Trần Nam Vương đi đến, dùng đôi mắt khác họa dung nhan hắn, khoe miệng mang theo tự giễu: "Vì không để cho ngài nghỉ ngơi, thậm chí ta cũng không dám ăn quá nhiều này nọ, sợ bụng quá lớn, cùng thời gian chính mình mang thai không khớp..."

Biểu tình Trần Nam Vương phức tạp nhìn nàng, thật lâu mới nói: "Người vì cái gì không nói sớm? Chỉ cần người nói, ta sẽ thành toàn cho người cùng biểu ca người." Những lời này, Chu Mai chưa từng nói qua với hắn, thậm chí thân thể nàng, chỉ nói phụ mẫu chính mình song vong.

"Thành toàn?" Chu Mai lắc lắc đầu, vẻ mặt bị thương: "Vương gia, ta chỉ sợ ngài thành toàn, hiểu lầm biểu ca sau khi chết, ta vẫn luôn đem ngài trở thành chỗ dựa duy nhất, sớm đã bất tri bất giác thích ngài, biểu ca nói ta cùng hắn rời đi, ta luyến tiếc, cự tuyệt hắn, bởi vì ta biết người trong lòng ta yêu đã không phải hắn, ta muốn lưu lại bên người Vương gia ngài."

Nàng cam tâm tình nguyện vứt bỏ tình yêu của biểu ca, ngốc tại bên người hắn. Chỉ là Vương gia ở tại bên nàng sinh sản không lâu, mang theo Tàn Thiên rời đi, lưu nàng trong đại trạch kinh thành, mỗi ngày vọng nguyệt tương tư.

Thật vất vả người nàng mong ngóng đã trở lại, bên người hắn, có thêm một nữ nhân khác, thậm chí cả hải tử. Từ đây, không hề bước vào cửa phòng nàng. Từ đây ghen ghét ở trong lòng nàng mọc rễ nảy mầm, hận ý như cuồng phong tứ tán, càng không thể vãn hồi.

Về mặt Trần Nam Vương khiếp sợ nhìn nàng, nàng cư nhiên thích chính mình? Sao có thể? Nhìn nàng sùng ái Tàn Lạc Hàn, về sau hắn vẫn luôn cho rằng người nàng thích chính là nam tử đánh cắp bí cập năm đó xâm nhập vào nơi ẩn cư của bọn họ!

Nàng đối với Thiên nhi thật sự rất tốt, thậm chí sau này đối với Lạc Y, cũng thập phần yêu thích, nên hắn mới yên tâm để Lạc Y cùng Lạc Hàn ở chung. Vì sợ thân phụ Hàn nhi đột nhiên xuất hiện, nguy hại đến Y Nhi, thậm chí mấy năm đầu, hắn phải không ít người ngày đêm giám thị.

Theo thời gian đi qua, tâm hắn dần dần thả xuống dưới, lấy tu vi và cừu nhân chỉ ở đại tông sư, nói vậy ca ca hắn cũng yếu không thể chạy đi đâu, nhiều năm không xuất hiện như vậy, khả năng duy nhất, chính là bởi vì luyện bản bí cập kia, đã khí huyết nghịch lưu mà chết. Thẳng đến khi Diệp Hàn Sơn xuất hiện, Chu Mai nói đó là biểu ca nàng, hắn mới ản ản cảm thấy không thích hợp.

Khi Diệp Hàn Sơn nghe được biểu muội nói không hề yêu hắn, mà yêu người nam nhân trước mắt này, thân ảnh thon dài trở nên dị thường tiêu điều, biểu tình ảm đạm, tuy rằng sớm đã minh bạch.

"Nói bậy, ta là hải tử phụ vương, mới không phải hải tử hắn, nương, người vì cái gì lại nói hươu nói vượn! Người vì cái gì lại nói hươu nói vượn như vậy a!"

Tàn Lạc Hàn tránh trong xe ngựa đã được hầu hạ ăn mặc chỉnh tề, một thân y phục cảm lam đang bị hai bà tử áp chế, từ trong xe ngựa chạy ra tới, biểu tình dữ tợn mà tuyệt vọng.

Chu Mai run rẩy đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt nàng xanh tím, áy náy, hối hận, đau lòng... Dù loại cảm xúc phức tạp ở trong mắt nàng xẹt qua, cuối cùng nàng mở miệng: "Hàn nhi, nương thực xin lỗi người, Vương gia không phải phụ thân người, hắn mới phải." Nàng đem ngón tay hướng tới Diệp Hàn Sơn đang ở một bên.

Tàn Lạc Hàn nhìn cũng không nhìn Diệp Hàn Sơn liếc mắt một cái, dùng sức lắc đầu, nàng là nữ nhi Trần Nam Vương, tuy rằng không phải đích nữ, nhưng nàng trước sau vẫn là nữ nhi Trần Nam Vương, là nam nhân cường đại nhất Thánh Long đại lục, nữ nhi Tàn Lăng Vân, điều này làm cho nàng lấy làm tự hào... Diệp Hàn Sơn là phụ thân nàng? Nàng căn bản vô pháp tiếp thu!

Chu Mai nhìn bộ dáng nàng kích động điên cuồng, càng thêm đau lòng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, không nhìn được khóc thút thít, luôn miệng

nói: "Thực xin lỗi".

Tần Lạc Hàn không muốn nghe,đột nhiên đẩy ra nàng,vô cùng căm ghét nhìn nàng, gào rống nói: "Từ nhỏ ngươi liền nói cho ta,phụ thân ta lợi hại cỡ nào,nguyên bản hẳn yêu ta cỡ nào,đều là bởi vì các nàng....."Ngón tay nàng tay hung hăng chỉ hướng Tần Lạc Y cùng Tạ Như Yên: "Đều là bởi vì bọn họ đến nhà chúng ta,cướp đi phụ thân ta, cho nên phụ thân mới không hề yêu ta.Ta hẳn nên đem sủng ái thuộc về ta đoạt lại,nguyên lai,căn bản không phải như vậy,ta hận ngươi! Ta hận ngươi chết đi được!"

Cả người Chu Mai run rẩy,nằm mại ngã xuống ở trên mặt đất,hận ý trong mắt nữ nhi,xé rách tâm can nàng.Trong mắt Vương gia khiếp sợ tức giận,càng làm cho nàng xấu hổ không ngừng,nguyên lai người sai là chính mình..

Vương gia bởi vì nàng hoài thai hải tử người khác,còn vui mừng chờ sinh hạ,mới vắng vẻ nàng,mà không phải do mẫu-nữ Tạ Như Yên nàng vẫn nghĩ tới.Hạnh phúc của nàng,lại hủy ở trên tay chính mình.Mà nàng,hiện tại lại đem nữ nhi làm hỏng

"Hàn nhi..." Nàng cắn môi kêu tên nàng.

Tần Lạc Hàn cười: "Ngươi đừng gọi tên ta,bởi vì ngươi không xứng!" Là nàng(Chu Mai) làm cho chính mình trở thành kẻ tự sinh bị mọi người nhạo báng khinh bỉ,nàng(Tần Lạc Hàn) hận nàng(Chu Mai),hận nàng giống như hận Tần Lạc Y vậy.

Trần Nam Vương nhíu mi tâm,vì thái độ Tần Lạc Hàn đối với Chu Mai,càng khiếp sợ Chu Mai đã từng đối với nàng nói qua như vậy,cứ nhiên các này oán hận mẫu-nữ Lạc Y.Nghĩ đến Y Nhi vẫn luôn tự ti,thẳng đến lần này sau khi đụng phải đầu,mới chuyển biến không thể tưởng tượng được,trong lòng hẳn chưa chết.

Đang muốn mở miệng,Tần Lạc Hàn đột nhiên bay nhanh hướng về phía Cổ Nhân sắc mặt tái nhợt,mắt máu đến mức tùy thời đều té xỉu một bên vọt qua, trên tay có hàn quang chợt lóe rồi biến mất.

"A!"

Cổ Nhân kêu thảm thiết một tiếng,thống khổ ngã xuống,Tần Lạc Hàn hướng tới trên người hắn đâm một đao,ở giữa ngực.Trần Nam Vương giật giật chân,muốn tiến lên một bước,cuối cùng hạ xuống,âm thầm thờ dài một tiếng,không ngăn cản.

Tần Lạc Hàn đâm hẳn một đao,tựa hồ còn chưa hết giận,rất nhanh đem đao nhỏ rút ra tới,lại lần thứ hai điên cuồng đâm vào.Thời gian chớp mắt, trên người Cổ Nhân đã bị đâm không ít lỗ thủng,Cổ Nhân run rẩy vài cái,liền không còn hơi thở.

Mặt Thái tử lạnh lùng không ngăn cản,Tam hoàng tử khoanh tay đứng thẳng,Trần Nam Vương cũng tro mắt nhìn Cổ Nhân bị giết chết,những người khác,tự nhiên cũng đứng tại chỗ chưa động.

Sau khi giết chết Cổ Nhân,Tần Lạc Hàn nở nụ cười khanh khách, biểu tình dữ tợn đến dọa người.Nàng một bên vừa cười vừa đi đến trước mặt Diệp Hàn Sơn,khẽ nhếch cằm,nhìn hắn nói: "Ngươi là phụ thân của ta?"

Diệp Hàn Sơn trầm mặc nhìn nàng.

Tần Lạc Hàn cũng không phải thật sự muốn hắn trả lời,về mặt hèn mọn khinh thường nói: "Ngươi dựa vào cái gì làm phụ thân ta? Hừ,phụ thân ta là Trần Nam Vương,ngươi cùng nữ nhân kia sau lưng phụ thân ta cầu tha,hiện tại ta liền thay phụ thân ta giết ngươi!"

Nói xong,giơ đao nhỏ liền hướng tới bụng hắn hung hăng đâm vào. Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới nàng giết Cổ Nhân xong,cứ nhiên còn muốn giết Diệp Hàn Sơn!Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không,Diệp Hàn Sơn xác thật là phụ thân nàng,lấy từ sát phụ,đó là đại nghịch bất đạo nào!

Tình thế Diệp Hàn Sơn cấp bách liền muốn thoái lui bên trong,Chu Mai đột nhiên vọt ra,chấn trước mặt Diệp Hàn Sơn,đao trong tay Tần Lạc Hàn,cứ như vậy thẳng tắp đâm vào trên người nàng.Tần Lạc Hàn ngây ngẩn cả người,buồng tay ra, nhìn đao trên bụng Chu Mai,lại giờ lên tay chính mình nhìn nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Cuối cùng điên cuồng

Editor:HamNguyet

"Biểu muội!"

Thân thể Diệp Hàn Sơn chấn động mạnh mẽ,vội vàng đem Chu Mai ôm lấy,nhìn cây đao nhỏ cắm trên bụng nàng,nước mắt trượt xuống dưới,dem nàng ôm đến gât gao: "Biểu muội,ngươi như thế nào lại ngốc như vậy?"

Lấy tu vi võ sư đỉnh của hắn,Tần Lạc Hàn bất quá là tồi thế cao giai,trong cơ thể ngay cả linh lực cũng không có,làm sao có thể gây thương tổn cho hắn a.

Sắc mặt Chu Mai trắng bệch,máu tươi trên bụng không ngừng trào ra,nàng áy náy nhìn Diệp Hàn Sơn,thanh âm khàn khàn nói: "Biểu ca,thực xin lỗi."

Hắn đối với chính mình thâm tình,nàng không phải không biết,bất quá...Nàng đã yêu Tần Lăng Vân,đời này chỉ có thể cô phụ hắn.Còn có phụ mẫu hắn,cũng bởi vì nàng mà chịu liên lụy,mới bị người sát hại.Hôm nay,hắn càng bởi vì chính mình ích kỷ,kế hoạch thiết kế hãm hại Tần Lạc Y bại lộ...Vương gia,sợ là sẽ không nhẹ nhàng tha cho hắn.

Tần Lạc Hàn kinh ngạc nhìn máu trên người mẫu thân chảy ra không ngừng,hơi thở càng ngày càng yếu,sắc mặt trắng bệch dọa người,nàng không ngừng lui về phía sau,miệng hoảng sợ thì thào: "Nương,ta không muốn giết ngươi,ta thật sự không muốn giết ngươi,ta chỉ muốn giết tên hỗn đản khi dễ ngươi..."

Chu Mai quay đầu,trong mắt đều là thương tiếc,là hối hận: "Hàn nhi,hắn là phụ thân ngươi a!"

"Không!" Tần Lạc Hàn điên cuồng hét chói tai: "Hắn không phải! Phụ thân ta là Trần Nam Vương,mới không phải nam nhân chết tiết kia!"

"Phốc!" Chu Mai nghe xong lời của nàng,kích động cuồng phun ra một ngụm máu tươi: "Hàn nhi,hắn thật sự là phụ thân của ngươi a!"

Nàng(Chu Mai) biết tin tức này đối với nàng(Tần Lạc Hàn) tạo thành đả kích rất lớn,trong chớp mắt,đường đường là nữ nhi Trần Nam Vương,biến thành nữ nhi của một nam tử vô danh khác,lấy tính khí nàng kiêu ngạo,nàng không thể tiếp nhận.

Nhưng mà...Mặc kệ nàng có thể nhận hay không,đây đều là chuyện thật không thể sửa đổi! Nàng hiện tại cố chấp không tiếp thụ Diệp Hàn Sơn làm phụ thân của nàng,nàng(Chu Mai) thực sợ chính mình sau khi chết đi,nàng(Tần Lạc Hàn) ngay cả một người để dựa vào cũng không có!

Mất thấy nàng càng ngày càng suy yếu,Diệp Hàn Sơn ôm nàng đột nhiên quỳ gối trước mặt Trần Nam Vương,thanh âm khàn khàn nói:"Vương gia,cầu ngài cứu nàng,cầu ngài xem phần lượng nàng từng theo ngài nhiều năm như vậy,cứu nàng a!"

Về mặt Trần Nam Vương lạnh lùng,sắc mặt cực kỳ khó coi,trong lòng có giận,có hận,cũng có bi,không đợi Diệp Hàn Sơn nói thêm gì,hắn bước nhanh tiến lên đây,cầm cổ tay Chu Mai,một cỗ linh lực ôn hòa kéo dài không dứt,sấm nhập tiến vào thân thể nàng,hướng miệng vết thương trên bụng nàng mạnh mẽ mà đi.

Chu Mai si ngốc nhìn hắn.

Mặt Trần Nam Vương bình tĩnh,lật tay cầm ra một bình đan màu lam khéo léo tinh xảo,đổ ra một viên đan dược xanh trắng giao nhau,đề vào bên môi của nàng.Đó là một viên ngũ giai chữa thương đan.

Chu Mai cố sức nghiêng cổ đi,cực tuyệt ăn vào,về mặt Diệp Hàn Sơn vô cùng lo lắng: "Biểu muội,mau...Ăn đi,thương thế của ngươi có thể tốt lắm."

Chu Mai lắc đầu,lộ vẻ sầu thảm cười nói: "Vương gia,ngài không cần lãng phí đồ tốt như vậy cho ta,để cho ta chết đi,ta biết ta thực có lỗi với ngài,làm cho Vương gia ngài thất vọng rồi,chỉ cầu ngài...Chỉ cầu ngài tha cho Hàn nhi,còn có Hàn Sơn."

Trần Nam Vương nhìn nàng im lặng.

Chu Mai nóng nảy,vươn tay ra,muốn giữ chặt tay hắn cầu xin: "Vương gia,việc hôm nay,ta biết chúng ta không đúng,nhưng quận chúa hiện tại tốt lắm..Hàn nhi đã biến thành như vậy,hết thấy tội nghiệp,đều để ta một người đến gánh vác đi,cầu Vương gia khai ân,tha cho bọn họ."

Những năm gần đây,lòng của nàng bởi vì đổ kỵ,phẫn hận,trở nên lạnh lẽo cứng rắn vô cùng,nhưng hết thấy nàng làm đều vì nữ nhi,cho dù hiện tại nữ nhi dâm nàng(Tần Lạc Hàn) một đao,nàng(Chu Mai) cũng muốn nàng hảo hảo còn sống.

"Tần Lạc Y,ngươi đi chết đi!" Không biết khi nào,Tần Lạc Hàn về mặt hoảng hốt đã thối lui đến bên người Tần Lạc Y,thừa dịp lực chú ý của mọi người chung quanh đều ở trên người Chu Mai cùng Trần Nam Vương,nàng từ trên đất nhấc lên một trường kiếm hàn quang nhấp nháy,hung ác hướng tới Tần Lạc Y bổ tới.

Kỳ thật Tần Lạc Y vẫn luôn lưu ý động tĩnh Tần Lạc Hà, lúc này thấy nàng nhào lại đây,cũng không kích động,trong phượng mâu hiện lên hàn quang,ngón tay vừa động,đã lấy ra một phù chú trên tay.

Tạ Như Yên quá mức sợ hãi,rất nhanh lùi kéo nàng lui về phía sau,lớn tiếng quát: "Tần Lạc Hàn,ngươi muốn làm gì,mau buông đao xuống!" Lại đối với bọn thị vệ bên cạnh hạ lệnh: "Ngăn nàng lại."

Bọn thị vệ hô một tiếng,gioi kiếm bao quanh xông tới.Tần Lạc Y gấp Tạ Như Yên ở thời điểm nguy cấp,cư nhiên phấn đấu quên mình che ở trước mặt chính mình như thế,trong lòng thập phần cảm động,lại nghĩ đến trên người nàng(Tạ Như Yên) không hề có linh lực,so với nàng(Tần Lạc Y) còn yếu hơn,không khỏi vừa tức giận lại vừa buồn cười.Hơi hơi nghiêng người,đổi một góc độ khác,liền đem nàng(Tạ Như Yên) bảo hộ ở phía sau chính mình.

Tần Lạc Hàn cũng không e ngại đám thị vệ này,trên mặt xanh tím như đầu heo giống,nổi lên một chút phệ huyết điên cuồng,cổ tay giương lên,lấy ra lục phẩm băng nhận phù ném ra,trong nháy mắt liền đem thị vệ giết một mảng lớn.

Phù chú này là Trần Nam Vương trước kia cấp cho nàng,lục giai,đây chính là phẩm giai phù chú cao nhất trên Thánh Long đại lục,lúc ấy,Trần Nam Vương cho nàng một lá,cũng cho Tần Lạc Y một lá.Chẳng qua mấy ngày trước,nàng đem phù chú lục phẩm của Tần Lạc Y lừa được,vì sợ nàng dùng

phù chủ tự cứu,kế hoạch của các nàng sẽ thất bại.

Nhưng nàng không biết rằng,Tần Lạc Y đã sớm hiểu rõ âm mưu của nàng,phù chủ kia là nàng cố ý lấy ra tới,ở trên người nàng,thứ không thiếu nhất,chính là đan dược cùng phù chủ.

Nếu không phải Cổ Nhân thừa dịp thời điểm nàng hôn mê,trước tiên cầm đi trừ vật giới của nàng,nàng sẽ không đến mức trở thành sơn dương độn làm thịt,đề Cổ Nhân cùng thị vệ của hắn khi dễ!

"Tần Lạc Y,Tạ Như Yên,các người bồi ta cùng chết đi!" Tần Lạc Hàn đắc ý nở nụ cười,hai tay nắm chặt lợi kiếm,lại lần nữa hướng tới Tần Lạc Y bỏ tới.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Trần Nam Vương xanh mét,hắn không nghĩ tới Tần Lạc Hàn cư nhiên điên cuồng đến loại cảnh giới này,tự giết mẫu thân chính mình không tính,cư nhiên còn muốn giết mẫu-nữ Tần Lạc Y!

Rốt cuộc bất chấp dừng lại truyền linh lực cho Chu Mai,phật một tiếng liền đứng lên,xoay người hướng tới mẫu-nữ Tần Lạc Y lao đi.

"Phanh!"

"Ba!"

"A!"

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên,Tần Lạc Hàn như điều đứt dây,ngã văng thật mạnh ra ngoài.

Trần Nam Vương còn chưa kịp xuất thủ,hai người Thái tử Sở Dật Phong cùng Tam hoàng tử Sở Dật Tu đồng thời nhảy lên,hai đạo linh lực cường đại,đánh văng Tần Lạc Hàn bay ra ngoài.

"Hàn nhi!"

Chu Mai kêu thảm thiết một tiếng,giấy dựa yếu ớt muốn đi qua xem nữ nhi,trong lòng kích động khí huyết sôi trào,máu tươi bên môi một ngum nổi tiếp một ngum trào ra,nháy mắt nổi lên đờ đẫn,khí tuyệt mà chết.

"Biểu muội! Biểu muội!" Sắc mặt Diệp Hàn Sơn trắng bệch lay động nàng vài cái,Chu Mai cũng không có phản ứng,hắn đưa tay đặt vào dưới chóp mũi nàng,đã không còn hơi thở. Thoáng chốc,cả người giống bị thiên lôi đánh trúng,cứng người tại chỗ.

Tần Lạc Hàn đưa lưng về phía Chu Mai,căn bản không chú ý tới mẫu thân nàng đã vì nàng mà hồn về cửu tuyền,hao hết khí lực toàn thân,rốt cục loạn choạng đứng lên,ánh mắt hiện lên tơ hồng không thể tin tưởng mắt nhìn Tam hoàng tử Sở Dật Tu phong thần như ngọc mặc thân bạch y đứng một phương: "Tam điện hạ,người cư nhiên muốn giết ta?"

Đáy mắt Sở Dật Tu một mảnh băng hàn,lạnh lùng nhìn nàng,không nói gì.

Tần Lạc Hàn điên cuồng cười ha hả,một bên cười một bên loạn choạng thổ huyết: "Điện hạ,ta ái mộ người như vậy,người cư nhiên muốn giết ta? Vì cái gì? Có phải người cũng bị hồ ly tinh Tần Lạc Y kia mê hoặc?"

Thái tử Sở Dật Phong nghe vậy,tà liếc mắt Sở Dật Tu một cái,trong mắt thâm thúy hiện lên một chút dị sắc.

Sở Dật Tu mím chặt môi mòng,nổi giận quát nói: "Người ở đây nói hươu nói vượn cái gì! Y nhi là Hoàng tử phi tương lai của ta,một nhà ba người các người,cư nhiên cùng tính kế nàng...Hôm nay sự tình bại lộ,người còn muốn giết nàng! Nhấn tâm như thế,ta tự nhiên muốn giết người!"

Tần Lạc Hàn nghe xong,dưới chân lao đảo một cái,thiếu chút nữa té ngã,lại cường chế chống đỡ hướng hắn chạy vội đi qua: "Nàng là Hoàng tử phi tương lai của người? Điện hạ,ta nhấn tâm...Ồ trong cảm nhận của người,Tần Lạc Hàn ta là một người không chịu nổi như vậy sao? Tần Lạc Y nàng là phế vật,trước kia vẫn luôn là người quái dị,nàng dựa vào cái gì gả cho người? Nàng dựa vào cái gì làm Hoàng tử phi của người! Người làm Hoàng tử phi của người hẳn là ta! Ta hãm hại nàng...Ha ha,nếu không phải vì gả cho người,cùng người cử án tề mi,ta sẽ làm như vậy sao?"

Mọi người chung quanh đồ hút một ngum khí lạnh,ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng.Một nhà bọn họ thiết hạ độc kế như vậy,cư nhiên muốn hoàn toàn hủy hoại An Bình quận chúa,sau đó chính mình gả cho Tam hoàng tử?

Nữ nhân này quả nhiên điên rồi!

Mà mẫu thân nàng cư nhiên cũng không ngăn trở,ngược lại trợ trụ vì ngược,hôm nay chết trong tay nữ nhi ngoan độc,cũng là gieo gió gặt bão! Không đáng người đồng tình!

Tam hoàng tử Sở Dật Tu cũng bị lời của nàng cả kinh thay đổi mấy lần,về mặt cực kỳ khó coi nói: "Người quả thực không nói lý lẽ,hôn sự ta cùng An Bình quận chúa,là thánh chỉ hoàng thượng tứ hôn,như thế nào có thể luận được đến người ở trong này nói ra nói vào!"

Ánh mắt nhìn nàng cực kỳ khinh thường,lại hồ hững lạnh như băng,làm sao còn có nửa điểm ôn nhu nhu hoà ngày thường.

Quyển 1 - Chương 70-2: Cuối cùng điên cuồng (2)

Editor:HamNguyet

Tần Lạc Hàn bị lời hắn nói vô tình kích thích thổ huyết không ngừng, trừng mắt nhìn giống như chưa bao giờ nhận thức hắn.

Trước mắt hiện lên đủ loại tình cảnh hắc ngày xưa... Trong lúc vô tình đụng tới Tần Lạc Y liền nhủ chặt mi tâm, trong mắt hiện lên không kiên nhẫn lại cố nén, khi đụng tới nàng khoe môi hắn liền mỉm cười, thanh âm tràn ngập từ tính cùng cao hứng, ôn nhu như vậy.

Hết thấy tựa như còn rõ ràng trước mắt, hiện tại lúc này đây, khi hắn nhìn về phía Tần Lạc Y lại ôn nhu như vậy, nhìn về phía chính mình lại lạnh như băng làm cho nàng sợ hãi!

"Ha ha!" Tần Lạc Hàn không biết là thân thể đau đớn, hay là đau lòng, vừa rồi bị nam nhân mình ái mộ cùng Thái tử đánh trọng thương.

"Nàng là hoàng tử phi của người, là thánh chỉ Hoàng Thượng tứ hôn, nguyên lai hết thấy đều là ta tự mình đa tình a! " Ánh mắt nàng dần dần âm đạm hướng tới Tần Lạc Y liếc mắt nhìn lại một cái, một cái liếc mắt kia nói không lên lời hung ác nham hiểm cùng quý dị. "Bất quá... Tam hoàng tử điện hạ, ta muốn nói cho người một bí mật, tin tưởng người nhất định đối với bí mật này cảm thấy hứng thú."

Trong lòng Tần Lạc Y nhảy dựng, trực giác có chút không tốt, không biết phía sau nữ nhân này, còn nghĩ ra kế sách gì.

Tần Lạc Hàn lung lay tiêu sái đi đến trước người Tam hoàng tử, nhìn khuôn mặt hắn tuấn mỹ, đáy mắt lóe ra vô tận tình yêu, dùng thanh âm rất thấp nói: "Người cho rằng hôm nay là lần đầu tiên ta thiết kế hại nàng sao? Ha ha, nếu người nghĩ như vậy, người liền sai rồi."

Về mặt Sở Dật Tu càng thêm băng hàn, chỗ sâu nhất trong mắt, cũng có một chút sát ý nồng đậm chột lóe rồi biến mất. Nữ nhân này, đã hoàn toàn hết thuốc chữa!

Tần Lạc Hàn mắt thấy sắp không được, một chương vừa rồi của hai huynh đệ Sở Dật Phong, có lẽ dùng thập phần công lực, nàng có thể chống đỡ đến bây giờ, đều bởi vì phần nợ tuyệt vọng trong lòng cùng không cam lòng, mạnh mẽ kéo dài một hơi cuối cùng mà thôi.

Lại lần nữa đến gần bên cạnh hắn, nàng tựa như hao hết sinh mệnh, cuối cùng hướng tới dưới thân Sở Dật Tu ngã xuống. Sở Dật Tu chán ghét muốn đẩy nàng ra, lại nghe đến lời nàng thì thảo nói khiến chính mình giật mình, cư nhiên đưa tay đỡ nàng.

Tần Lạc Hàn cười nhắm mắt lại, ngã vào trong lòng hắn, để sát vào bên tai hắn, còn nói một câu. Vừa nói hết câu, tuấn nhan Sở Dật Tu đột nhiên đại biến, đem nàng đẩy ra, còn muốn hỏi đến tột cùng, lại phát hiện Tần Lạc Hàn đã nhắm mắt lại, lâm vào hôn mê thật sâu.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên người Tần Lạc Y nơi xa, về mặt phức tạp, bên trong như có vô tận sóng gió quay cuồng mãnh liệt.

Thái tử Sở Dật Phong nguy hiểm nheo mắt lại, hung hăng trừng mắt Tần Lạc Hàn không biết còn sống hay đã chết. Vừa rồi thanh âm Tần Lạc Hàn nói chuyện tuy nhỏ, hắn cách gần, lại nghe đến, nữ nhân này, e sợ cho thiên hạ bất loạn, muốn chết cũng không quên tác quái, thực hận chính mình vừa rồi như thế nào không dùng thêm chút lực, đem nàng chụp chết tại chỗ!

Trần Nam Vương tro mắt nhìn miệng Tần Lạc Hàn phun máu tươi thống khổ nhắm mắt, sắc mặt xanh mét, bước nhanh đi tới, từ trên tay Tam hoàng tử tiếp nhận thân thể Tần Lạc Hàn.

Tuy rằng Tần Lạc Hàn không phải nữ nhi chính mình, còn đối với Tần Lạc Y hạ sát thủ, nhưng dù sao hắn nhìn nàng lớn lên, cũng không phải hoàn toàn thực sự vô tình, Chu Mai đã chết, hiện tại nữ nhi nàng cũng sắp chết, tư vị trong lòng hắn, cũng không dễ chịu.

Mà làm cho hắn càng thật không ngờ chính là, không chỉ Lạc Y đối với Tam hoàng tử rẽ tình thâm sâu, cư nhiên ngay cả Tần Lạc Hàn cũng vậy! Thậm chí hôm nay gieo loại hạt giống ác độc này, đều bởi vì muốn hủy hoại Y nhi, chính mình thay thế.

Thân ảnh cao lớn, nháy mắt thương lão vài phần, hắn biết, mẫu-nữ Tần Lạc Hàn biến thành như vậy, cùng hắn không phải không có quan hệ, mà Y nhi lúc trước tự ti cùng mất trí nhớ, sợ là cùng mẫu-nữ Chu Mai thoát không được quan hệ.

Chu Mai đã chết, Tần Lạc Hàn cũng không biết sống hay chết, trong lòng Diệp Hàn Sơn bi phần, nhưng hắn không dám đi qua xem Tần Lạc Hàn một cái, thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ buông Chu Mai xuống, muốn đào thoát mà đi.

Rất nhanh liền bị thị vệ phát hiện, người người cầm đao kiếm trong tay, đem hắn ngăn cản lại. Người này không chỉ muốn hại An Bình quận chúa, còn giết chết năm thị vệ Trần Nam Vương phủ, không có sự cho phép của Vương gia, bọn họ tự nhiên không dám tha hắn đi.

Diệp Hàn Sơn biết hôm nay không thể đào thoát, rút kiếm ra, liền hướng tới bọn thị vệ bỏ tới, muốn dựa vào lực lượng của chính mình, mở một đường

máu chảy.Bất đắc dĩ thị vệ quá nhiều, phát hiện hần muốn chạy trốn, một tầng lại một tầng xông tới, rất nhanh đưa hần đánh nằm úp sấp xuống.

Trần Nam Vương đem Tần Lạc Hân an trí xong liền đi tới, nhìn hần một lát, mới nói: "Ta vẫn rất ngạc nhiên, năm đó, ngươi đến tốt cùng tìm được bản bí cập kia như thế nào?"

Diệp Hàn Sơn trầm mặc một lát, không giấu diếm nói: "Ta không hiểu tu luyện, bản bí cập kia đặt ở một góc tối tăm, đã bị phủ đầy bụi, ta nghĩ lấy một quyền kia, hần sẽ không bị người phát hiện."

Thì ra là thế.Trần Nam Vương giật mình.Hần tùy tay đặt đấychỉ muốn che mắt cừu nhân, sau đó mới cùng Chu Mai sinh ra hiểu lầm lớn như vậy.

Nghĩ đến Chu Mai một bên thì cốt chưa lạnh, còn có Tần Lạc Hân sợ là không chống đỡ được bao lâu, cuối cùng hần không đành lòng để cho hần chết dưới đao kiếm của bọn thị vệ, nhưng hần thiết hạ mưu kế ngoan độc như thế để hãm hại Tần Lạc Y, hần dù tuyệt cũng không thể tha!

Hơn nữa, chỉ cần tưởng tượng đến, thiếu chút nữa, Lạc Y đã bị tên Cổ Nhân súc sinh này dẫn người cường bạo, lừa gạt trong lòng hần liền dâng lên, phần nộ khó nhịn.

Đây làm sao giống muốn giải trừ hôn ước, bọn họ thiết kế muốn bức tử Y nhi a! Thật đáng giận, trăm phương nghìn kế, cuối cùng lại làm cho nữ nhi thân sinh của bọn họ nhận hậu quả xấu.

"Ta không muốn giết ngươi, ngươi tự sát đi!" Trong mắt Trần Nam Vương lóe ra đao phong hàn quang lập loè, lạnh lùng đối với hần nói.

Chính mình khó thoát khỏi cái chết, Diệp Hàn Sơn không chút nào ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn về phía Chu Mai cùng Tần Lạc Hân nơi xa, về mặt hần lại bại chậm rãi giờ kiếm lên, dùng sức hướng tới trên cổ xẹt một tiếng, máu mạnh mẽ phun ra, phịch một tiếng, Diệp Hàn Sơn ngã xuống, không còn hơi thở.

Trần Nam Vương đem vô tâm thảo trong trữ vật giới của Diệp Hàn Sơn đem ra, đưa cho nữ tử bạch y Nguyễn Hương Tâm Phương các, để cho nàng dùng vô tâm thảo kia đi cứu đệ đệ chính mình.

Nguyễn Hương vẫn thấp thỏm bất an liền vui mừng khôn xiết, nắm ngón tay gắt gao nắm chặt vô tâm thảo, cảm kích vô cùng đối với Trần Nam Vương quỳ xuống, dùng sức dập vãi cái đầu, ngàn ân vạn tạ xong mới rời đi.

Ngày hôm sau, Trần Nam Vương đem năm thị vệ gặp chuyện ở Tướng Quốc tự hậu táng, lại tìm một mảnh địa phương, đem hai người Chu Mai cùng Diệp Hàn Sơn an táng cùng nhau.

Nguyên Châu Tri phủ Cổ Hác, không nghĩ tới nhi tử nhà mình cư nhiên đi theo đến kinh thành, phụ tử hai người còn chưa kịp gặp mặt, nhi tử đã bị giết chết, chết thảm phía sau núi Tướng Quốc tự.

Hần tới từng này tuổi, mới sinh hạ được một nhi tử, còn chưa kịp nói đôi tông đường, nghe tin dữ này, khó thở công tâm, thiếu chút nữa trúng gió mà chết, nằm ở trên giường vài ngày, thật vất vả mới đem mệnh bảo trụ.

Nhi tử đã chết, lại không có biện pháp báo thù,nhi tử chính mình là dạng tính tình gì tự mình biết rõ, lần này cư nhiên dám đánh chủ ý đến trên người nữ nhi Trần Nam Vương -- tuy rằng sau khi biết được, nữ tử kia cũng không phải nữ nhi Trần Nam Vương, nhưng An Bình quận chúa thật sự từng bị nhi tử hần bắt tới tay. Cho dù lúc ấy hần có mặt phía sau núi Tướng Quốc tự, Trần Nam Vương muốn giết nhi tử hần, hần cũng không dám hé răng một tiếng.

Cổ Hác thật vất vả đem mệnh bảo trụ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nuốt trôi khẩu ác khí kia, ngay cả mỗi buổi tối đi ngủ hần cũng không ngủ được a!

Mỗi ngày đều tra tấn gã sai vặt nha hoàn bên người, vẫn chưa hết giận, ngày đó mọi người bị chết không sai biệt lắm, hần cũng không dám tiến vào Trần Nam Vương phủ tìm xúi quẩy, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ tới Nguyễn Hương ở Tâm Phương Các.

Nếu không phải vì tiện nhân kia có ý định thiết kế, nhi tử hần như thế nào sẽ chạy đến sau núi Tướng Quốc tự,cả tên Diệp Hàn Sơn đáng chết kia!

Suy nghĩ vô số biện pháp tra tấn Nguyễn Hương, cuối cùng cũng không cam buông tha, nhi tử của hần bị chết quá oanh động, hiện tại kinh thành có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn hần đâu, hần không thể đi sai bước nhầm một bước.

Tâm Phương Các là kỹ viện, Nguyễn Hương là kỹ nữ, vì một kỹ nữ,lại lấy đi tính mạng nhi tử hần, bảo sao hần không cam tâm.

Cuối cùng, hần quyết định làm cho Nguyễn Hương chết ở trên giường!

Tâm Phương Các không có lý do gì cự tuyệt người ta đi vào tìm hoan mua vui đi? Hơn nữa có chút người dùng thủ đoạn chơi đùa kỹ nữ, ùn ùn không dứt, có thể làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong, hần tìm một người, dùng chút thủ đoạn biến thái, hung hăng đùa chết nàng!

Chỉ là không đợi kế hoạch của hần bắt đầu thực thi, liền có Ngự Sử ở trước mặt hoàng đế buộc tội hần tham ô nhận hối lộ, coi rẻ mạng người, thậm chí tự ý hành hung. Cũng có người ở tận Nguyên Châu, cư nhiên chạy đến kinh thành cáo trạng.

Nhi tử của hần tội ác tày trời, vì áp chế người nhà của người bị nhi tử hần khi dễ không được nháo sự,tay hần cũng dính không ít máu tươi.

Bất quá thời gian ngắn ngủi một tháng, chứng cứ Cổ Hác phạm tội vô cùng xác thực bị cách đi chức quan, hạ tử lao, chờ một tháng sau xử trảm.

Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Tam hoàng tử Sở Dật Tu

Editor:HamNguyet

Thời điểm Trần Nam Vương thấy Diệp Hàn Sơn xuất hiện, bắt đầu hoài nghi quan hệ Diệp Hàn Sơn cùng Chu Mai, liền phái trưởng thị vệ Tường Nam, mang theo người đi điều tra Diệp Hàn Sơn.

Bọn họ căn cứ vào hành tung Diệp Hàn Sơn lộ ra dấu vết để lại, tra được nơi bọn họ sinh ra là Triệu quốc. Nguyên lai, năm đó Diệp Hàn Sơn bị hồng thủy cuốn đi, ngẫu nhiên được một đám giặc cỏ cứu được, chờ hãn tỉnh lại, muốn tìm Chu Mai, nhưng nơi sao còn tìm được?

Mấy tháng sau, thân cô thế cô, Diệp Hàn Sơn không nhà để về chỉ phải gia nhập đám giặc cỏ kia, bắt đầu làm thổ phi, bởi vì diệt môn, tâm tính hãn vận vẹo, đối với người khác có một loại cừu thị khó hiểu, ngăn ngừa thời gian một năm, liền trở thành thổ phi đốt giết cướp bóc, không việc ác nào không làm.

(Thân cô thế cô: tình cảnh đơn độc, yếu thế, không có chỗ dựa hoặc nương nhờ)

Đương nhiên, trong quá trình làm thổ phi, hãn vẫn không dừng lại việc tìm kiếm Chu Mai, đáng tiếc bởi vì Chu Mai gặp được Tần Lăng Vân, lại nghĩ đến hãn đã chết, sớm rời khỏi Triệu quốc, cho dù hãn đem Triệu quốc đào ba tấc đất, cũng không tìm thấy.

Thăng đến vài năm sau, hãn đi vào Sở quốc, ngẫu nhiên gặp Chu Mai. Hai người một đêm điên cuồng xong, Chu Mai cũng không nguyện ý cùng hãn đi, điều này làm cho hãn thập phần thất vọng. Sau lại biết tu vi Tần Lăng Vân rất cao, chính hãn đánh lui trống lớn, cũng không dám mang Chu Mai rời đi.

Bên trong đám thổ phi có một người tu vi võ sư, là thủ lĩnh đám thổ phi, cực kỳ lợi hại, đối với tu luyện, hãn vẫn thực hâm mộ. Đáng tiếc thủ lĩnh thổ phi tu luyện, đi bằng đường tà môn, do thời điểm tuổi trẻ từng gặp được kỳ ngộ hiếm có, cái loại phương pháp này đối với bọn họ mà nói cũng không thích hợp. Mà thủ lĩnh thổ phi, cũng bởi vì không tu luyện công pháp, tu vi vẫn luôn đình trệ ở cảnh giới võ sư.

Lôi gia trước kia, cùng Vương gia là hai thế gia tu luyện, bởi vì tu luyện có pháp thuật, ở toàn bộ Triệu quốc, hô phong hoán vũ, hoành hành vô kỵ, ngay cả hoàng đế đều kiêng kỵ ba phần.

Nhìn đến bí cấp trong phòng tối của Tần Lăng Vân, hãn liền nổi lên tâm tư khác -- nếu bọn họ có một loại phương pháp tu luyện tốt, như vậy đội ngũ bọn họ có thể càng ngày càng cường đại, ở Triệu quốc đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Trước khi đi, liền cầm một quyển bí cấp trong phòng, mà Chu Mai bởi vì hãn là biểu ca chính mình, lại bởi vì chính mình, liền phụ mẫu hãn song vong, liền ngầm đồng ý, nàng biết mấy thứ này của Tần Lăng Vân rất nhiều, lấy tu vi hiện tại của hãn, công pháp tu luyện bình thường sẽ không để vào mắt, những thứ kia, nàng đều có thể tùy ý lật xem.

Sau khi Diệp Hàn Sơn cầm bí cấp đi, rốt cuộc chốt dạ, sợ Tần Lăng Vân tìm hãn tính toán sổ sách, bí cấp tu luyện, ở bên ngoài có tiền cũng không mua được.

Từ đó về sau, thời gian gần hai năm, hãn không dám đến Sở quốc tìm Chu Mai, chỉ ở tại Triệu quốc tu luyện, hai năm sau, thời điểm hãn lặng lẽ đi tìm Chu Mai, lại phát hiện Chu Mai sớm đã rời đi, nên càng không biết chuyện nàng hoài thai hài tử của chính mình.

Ở trong nhóm thổ phi bọn họ, rất nhiều đồ vật đều dùng chung, bản bí cấp kia, trừ bỏ hãn tu luyện, những người khác cũng tu luyện. Bản bí cấp bị Trần Nam Vương cố ý sửa chữa qua, quả thật thực bá đạo, thời gian ngăn ngừa mười mấy năm, trong đoàn người bọn họ, có hai người tu luyện đến đại tông sư, một người trong đó chính là thủ lĩnh đám thổ phi.

Lúc ấy bọn họ chỉ nghĩ đến bản bí cấp này quả thật là thứ tốt, tốc độ tu luyện mới có thể nhanh như vậy, nào biết đâu rằng đây kỳ thật là bản mạng tính nguyên đốt cháy giai đoạn, tu luyện càng cao, nguy hiểm càng lớn. Sau khi đám thổ phi kia cường đại, liền không riêng làm thổ phi, còn kiếm mua bán giết người, cũng chính là tục xưng thích khách.

Người ở Tướng Quốc Tự ám sát Tần Lạc Y, là một đám bọn họ. Do Diệp Hàn Sơn mang từ Triệu quốc tới.

Đương nhiên, Diệp Hàn Sơn cũng không phải thật sự hai tháng trước, mới cùng Chu Mai gặp nhau, thời gian bọn họ gặp nhau đã sớm hơn, đại khái có khoảng một năm.

Điều này làm cho Tần Lạc Y hoài nghi, lúc trước nàng trúng kì dâm hợp hoan tán, chỉ sợ cũng là Diệp Hàn Sơn cung cấp.

Tường Nam tra ra này đó, không phí bao nhiêu công phu, bắt quá chờ thời điểm hãn trở về hướng tới Trần Nam Vương bẩm báo, Diệp Hàn Sơn đã

chết.

Ngay cả Trần Nam Vương, lúc trước cũng chỉ hoài nghi quan hệ hai người, mới phái người đi thăm dò, không nghĩ đến Diệp Hàn Sơn cư nhiên sẽ khởi tâm hại Tần Lạc Y, hẳn đã sớm cảm thấy, sẽ không mặc kệ bọn hắn thực thi gian kế.

Đối với đám thích khách thô phi cùng Diệp Hàn Sơn có liên quan kia, Trần Nam Vương vì vĩnh tuyệt hậu hoạn, tự mình tiến đến dẹp yên, coi như là vì dân trừ hại.

Tần Lạc Hàn bị Thái tử Sở Dật Phong cùng Tam hoàng tử ngày đó liên thủ đánh trọng thương, chỉ dư một hơi, cuối cùng Trần Nam Vương vẫn đem viên chữa thương đan trước cấp Chu Mai, nhưng Chu Mai không ăn cho nàng ăn vào.

Tạ Như Yên đối với mẫu-nữ Tần Lạc Hàn thiết hạ độc kế, hãm hại nữ nhi chính mình như thế, trong lòng tự nhiên hận đến cực điểm, sau khi trở lại vương phủ liền đối với nàng chẳng quan tâm, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Người Trần Nam Vương phủ, đều biết Tần Lạc Hàn không phải nữ nhi Vương gia, không chỉ có tâm tư ngoan độc hãm hại quận chúa, vọng tưởng gả nhập Tam hoàng tử phủ, còn giết mẫu thân chính mình... Tự nhiên đối với nàng không còn tôn kính thuận theo như trước kia, còn thập phần khinh thường.

Thẩm Hương viên ngày xưa sắc màu rực rỡ, náo nhiệt phi phàm trở nên lạnh lùng dị thường, đi theo bên người Tần Lạc Hàn, chỉ có nha đầu Tuyết Nhi của nàng. Nha đầu Tuyết Nhi kia cũng không phải cam tâm tình nguyện lưu lại bên người nàng, hơn nữa, mấy tháng trước, Tần Lạc Hàn thấy chết không cứu, làm cho nàng (Tuyết Nhi) đối với nàng (Tần Lạc Hàn) căm thù đến tận xương tủy, nhìn nàng roi xuống bước tình thế hôm nay, trong lòng so với ai khác đều cao hứng.

Tần Lạc Hàn hôn mê suốt ba ngày, mới rốt cục tỉnh lại, ở buổi tối ngày hôm sau nàng tỉnh lại, biết Chu Mai đã chết, chịu đã kích lớn, nàng không thể tiếp thu mẫu thân do tự tay chính mình giết chết, liền điên cuồng, một đầu đâm chết trong Thẩm Hương viên.

Đương nhiên, đây cũng không phải chân tướng sự tình. Chân tướng sự tình là, Tần Lạc Y biết Tần Lạc Hàn cư nhiên mệnh lớn không chết, có ý tới cửa xem nàng, hảo tâm nói cho nàng biết chân tướng mấy tháng trước nàng hủy dung biến thành người quái dị, còn có quá trình ở Vương Quốc tự, nàng sớm hiểu rõ gian kế của mẫu-nữ các nàng, sau đó tương kế tựu kế, làm cho nàng thay thế chính mình đi nếm thử tư vị bị Cổ Nhân cưỡng bạo.....

Tần Lạc Hàn nghe xong, giận dữ công tâm, ngất lên ngất xuống mấy lần, vẫn luôn nghĩ đến gốc tử Tần Lạc Y bị chính mình đùa bỡn trong lòng bàn tay, không nghĩ tới người gốc chính là nàng! Nàng đem một con sói xem thành một con thỏ, còn đặc chí.

Sau đó nàng rất nhanh suy nghĩ cẩn thận mấu chốt trong đó, bắt đầu hoài nghi đến đầu Tuyết Nhi, tức giận chửi mắng, liền đem một kiếm giết chết Tuyết Nhi, trước khi Tuyết Nhi chết, dùng hết khí lực toàn thân, đem nàng đâm chết trên trụ giường.

Mà Tần Lạc Y liền đứng ở một bên, trơ mắt nhìn hai người bọn họ ngã xuống trước mặt chính mình, khí tuyệt bỏ mình, tiều tụy lạnh lùng.

Minh Nguyệt Các

Trong hậu viện, Cao Hạ vỗ tay cười, vẻ mặt hưng phấn: "Thật tốt quá, nữ nhân đáng giận kia rốt cục đã chết!"

"Đúng vậy, chưa thấy qua nữ nhân ác độc như vậy, ngay cả muối muối chính mình đều hãm hại, hiện tại tốt lắm, tự làm bậy, không thể sống, ha ha, còn muốn gả cho Tam hoàng tử, nguyên lai nàng căn bản không phải nữ nhi Vương gia a!" Hùng Sát cũng cười.

Tần Lạc Y ngồi ở một bên, da thịt mịn nhẵn như ngọc, mày cong như trăng khuyết, lông mi nồng đậm khiến cho cặp phượng mâu sâu thẳm xinh đẹp kia càng thêm có thần, khoe môi hơi hơi gọi lên, nhìn ra được, tâm tình nàng hiện tại vô cùng tốt.

Giản Ngọc Diễn một thân lam y, dáng người cao lớn đứng bên cạnh thân thể của nàng, góc cạnh rõ ràng, trên khuôn mặt tuấn tú anh khí bức người, ý cười thường thấy biến mất, nhìn sườn mặt của nàng, trong mắt tối đen chợt lộ thương tiếc rồi biến mất.

Tần Lạc Y quay đầu, cũng không phát hiện hắn khác thường, cười nói: "Nguyễn Hương cô nương ở Tầm Phương Các, tìm thời gian giúp ta đem khế ước bán thân của nàng chuộc đi."

Đây là các nàng lúc trước đã bàn bạc tốt, Nguyễn Hương giúp nàng đứng ra chỉ tội Diệp Hàn Sơn, mà nàng sẽ để cho nàng có được vô tâm thảo, còn có thể giúp nàng chuộc thân thoát ly Tầm Phương các.

Giản Ngọc Diễn lắc lắc đầu, trầm ngâm nói: "Bây giờ còn quá sớm, chờ một chút... Chờ thêm một đoạn thời gian, đợi việc này lắng xuống đến chuộc cũng không muộn."

Tần Lạc Y ngẫm lại cũng đúng, cũng không tiếp tục kiên trì.

"Chủ tử, Tam hoàng tử đến đây." Một thị vệ ẩn từ một nơi bí mật gần đó đột nhiên xuất hiện, trầm giọng nói.

"Ta đã biết." Giản Ngọc Diễn nhìn Tần Lạc Y rõ ràng nhíu chặt mi tâm, gật gật đầu, phát tay để cho hắn lui ra.

"Giản huynh!" Tam hoàng tử Sở Dật Tu một thân cẩm bào mặc sắc, ngọc thụ lâm phong, ôn tồn lễ độ đi thẳng từ đại sảnh Minh Nguyệt các vào hậu viện, trên mặt mang theo ý cười không che vào đâu được.

"Tam hoàng tử điện hạ!" Giản Ngọc Diễn đứng dậy cười ngênh. Mâu quang thâm thúy chợt lóe, mấy tháng qua, Sở Dật Tu thường xuyên đến Minh Nguyệt các, mỗi lần chỉ cần hắn ở trong Các, hắn liền tìm chính mình đàm luận phù chú, hoặc là chơi cờ phẩm trà một phen.

"Y nhi!" Sở Dật Tu nhìn đến thân ảnh bạch y bên cạnh Giản Ngọc Diễn, giật mình, lập tức nở nụ cười: "Nguyên lai nàng cũng ở nơi này a."

Tần Lạc Y chớp chớp lông mi thon dài, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, đứng dậy, hướng hắn thi lễ.

Ánh mắt Sở Dật Tu nhìn nàng trở nên nóng rực, tao nhã tiêu sái đi đến bên cạnh nàng, biểu hiện thân mật cùng nàng nói chuyện.

Trong mắt Giản Ngọc Diễn tối sầm lại, mi mắt rũ xuống.

Tần Lạc Y một bên nói chuyện với hắn, một bên không dấu vết kéo ra khoảng cách giữa hai người, bất quá, mỗi lần nàng vừa mới kéo ra một chút, Sở Dật Tu lại lơ đãng tới gần.

Ngày mai lại là thời gian một tháng một lần Minh Nguyệt các bán đấu giá thất giai đan dược, thừa dịp thời điểm hai nam nhân nói chuyện, Tần Lạc Y đứng dậy cáo từ rời đi.

Nào biết nàng vừa mới nhích người, Sở Dật Tu cũng đứng lên hướng Giản Ngọc Diễn cáo từ, sau đó cùng Tần Lạc Y đi ra Minh Nguyệt Các.

"Y nhi, ta đưa nàng trở về đi!" Sở Dật Tu chỉ vào xe ngựa của chính mình đứng ngoài Minh Nguyệt Các nói.

Tần Lạc Y nhìn hắn một cái, nhếch môi cười nhạt nói: "Không cần phiền toái như vậy, cha ta có phái xe ngựa đón ta." Xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Lần trước xuất môn, vận khí không tốt liền bị đám du côn dây dưa, sau lần đó, mỗi lần nàng xuất môn, đều ngồi xe ngựa vương phủ, Trần Nam Vương không hề cho phép nàng xuất môn một mình.

Sở Dật Tu nhìn bóng dáng nàng trong trời nhưng lạnh lùng, đáy mắt đậm đặc có ám quang chớp động, bỗng nhiên xuất thủ, cầm lấy cánh tay nàng, đem nàng kéo hướng bên cạnh chính mình, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: "Đi thôi, ta đưa nàng!"

Lời nói cường ngạnh bá đạo khác hẳn với bình thường, trên tay dùng sức, liền đem nàng hướng tới xe ngựa chính mình.

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút tức giận. Liếc mắt nhìn bàn tay hắn đang nắm cánh tay chính mình một cái, rất muốn hất ra, dư quang khóe mắt nhìn đến không ít người lạng lẽ đảo ánh mắt đến đánh giá, cuối cùng nhịn xuống.

Trong xe ngựa Sở Dật Tu trong thập phần rộng rãi, nhìn như đơn giản, kì thực có một loại xa hoa điệu thấp, ngồi xuống thập phần thoải mái, nhìn ra được Sở Dật Tu ngày thường nhất định là một người biết hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Ta không thích người

Editor:HamNguyet

Xe ngựa bắt đầu chậm rãi di động.

Bên trong xe ngựa tĩnh lặng không một tiếng động, Tần Lạc Y cùng Sở Dật Tu ngồi đối diện nhau, rõ ràng cảm giác được đối diện có hai đạo ánh mắt sáng quắc dừng trên thân thể của nàng.

Không chút để ý nâng mắt nhìn thoáng qua, phát hiện khuôn mặt Sở Dật Tu đều che dấu trong bóng tối, chỉ có cặp mắt tối đen kia ngoài sáng lóe ra, lẳng lặng nhìn nàng.

Nhìn đến Tần Lạc Y nhìn hắn, Sở Dật Tu đột nhiên đứng lên, từ đối diện chuyển qua bên cạnh dựa gần nàng ngồi xuống, khoảng cách hai người nháy mắt trở nên rất gần, gần gũi đến mức Tần Lạc Y có thể nghe được tiếng hắn hít thở, còn có thể ngửi đến một loại đàn hương đặc biệt trên người hắn.

Mím chặt môi mỏng, đem thân mình hướng tới một bên nhích qua, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên xa cách cùng hờ hững thường thấy.

Mâu quang Sở Dật Tu tối sầm lại, đáy mắt có sóng ngầm bắt đầu khởi động. Từ sau khi Tần Lạc Y mất trí nhớ, thái độ nàng đối với chính mình, giống như thay đổi thành một người khác, lạnh lùng dị thường.

Chẳng lẽ lời Tần Lạc Hàn nói đều là sự thật?

Lúc trước nàng đâm đầu tự sát, cũng không phải bởi vì ở trước mặt mọi người làm rơi cái khăn che mặt xuống, bị mọi người thấy được gương mặt thật?

Mà bởi vì trùng kì đâm hợp hoan tán, không muốn để người lãng nhục, cho nên mới tự sát?

Trên khuôn mặt Sở Dật Tu tuần tú đã không còn bình tĩnh ôn nhuận như dĩ vãng, ánh mắt tối đen thâm trầm không nháy mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, trên mặt hiện lên một chút hoảng hốt.

Nếu Tần Lạc Hàn nói là sự thật....Tần Lạc Y như thế nào có thể sống sót?

Hắn không dám tin tưởng!

Nhưng lại nhịn không được suy nghĩ!

Hai ngày này hắn ở bên trong vương phủ, cuộc sống hàng ngày khó an, chỉ cần nhắm mắt một cái, trong đầu sẽ vang vọng lên lời nói của Tần Lạc Hàn, giống như trùng ma chú bình thường, không bỏ qua được.

Vì việc Chu Mai, tâm tình Trần Nam Vương mấy ngày nay hiển nhiên không tốt, mỗi ngày đều mang một bộ mặt băng hàn, bộ dáng cự người ngàn dặm, không người nào dám tiến đến gần tìm vui xẻo, cũng chỉ có thời điểm hắn vào triều, tại trên triều vội vàng thấy qua mặt hắn mà thôi.

Hôm nay nghe nói Tần Lạc Y ngồi xe ngựa ra phủ, đi Minh Nguyệt các, hắn lập tức chuẩn bị xe ngựa, cũng chạy lại đây...Có sự tình, không biết rõ ràng, trong lòng hắn luôn không yên.

"Y nhi, chuyện ngày đó ở Tướng Quốc tự, làm nàng bị sợ hãi." Sở Dật Tu chăm chú nhìn nàng, một lát sau, chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp truyền vào tai, hắn vừa nói chuyện, một bên vươn tay đến, muốn cầm lấy bàn tay ngọc của Tần Lạc Y đang đặt trên đầu gối.

Tần Lạc Y nhanh tay lẹ mắt, cảm giác được ý đồ hắn, lập tức nâng tay lên, thuận thế vuốt qua tóc trên trán, liếc mắt hắn một cái, thản nhiên nói:"Không có việc gì, sự tình đã qua rồi."

Trong lòng lại khinh thường cười lạnh, nam nhân này hiện tại muốn an ủi nàng sao?

Nàng đâu chỉ là chán kinh.

Nếu nàng thực sự như mẫu-nữ Tần Lạc Hàn, bị cưỡng bạo, người không có mặt mũi nào sống trên đời này chính là nàng.Nếu thật như vậy, nam nhân này, vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng, còn có thể ngồi ở bên người nàng an ủi như vậy hay không?

Ha ha.

Chỉ sợ sẽ không đến an ủi nàng, còn có thể ở trong lòng nguyên rủa nàng nhanh đi tìm chết đi!

Chỉ có nàng chết đi, hắn mới không phải lấy một nữ nhân thất trinh, bằng không, nàng có một phụ thân là võ thánh, đến ngày thành thân kia, cho dù là một người tàn hoa bại liễu, thú nàng sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, hắn sợ nhưng cũng không thể không thú nàng đi!

Chạm vào một cái đỉnh mềm, trên khuôn mặt tuần tú của Sở Dật Tu hiện lên một tia lo lắng.

Mím chặt môi mỏng, thờ dài một tiếng, bên môi mang theo ý cười tuần mỹ ôn nhu: "Đúng vậy, đã qua đi...May mắn đi qua! Người muốn hại nàng cũng đã gặp báo ứng."

Ngừng lại một chút lại nói: "Y nhi, lần trước nàng bị thương ở đầu, đã gần nửa năm qua, Hoa thái y nói, nàng mất trí nhớ hẳn là có thể chậm rãi nhớ lại, chuyện trước kia, hiện tại nàng có nhớ tới một chút nào hay không?"

Thân thể Tần Lạc Y hơi hơi dựa ra sau, lười biếng tựa trên miếng đệm lót mềm, trên mặt xuất hiện một chút ý cười tựa tiếu phi tiếu: "Chuyện trước kia? Người muốn hỏi đến chuyện gì

? Có lẽ nếu người gọi ý, ta có thể nhớ tới."

Ý cười trên mặt Sở Dật Tu cứng đờ, mâu quang lóe ra, ánh mắt Tần Lạc Y trong suốt sáng ngời, bị nàng nhìn liếc mắt một cái, giống như có thể hiểu rõ bí mật trong lòng hắn.

Ổn định tinh thần, hắn nghiêng thân mình một chút, càng dựa vào nàng gần hơn, hô hấp nóng rực phất xuy ở bên tai của nàng, cười nói: "Ta hy vọng Y nhi nhớ đến...Tự nhiên là cảm giác đối với ta trước kia, Y nhi, hiện tại nàng mang bộ dáng này, làm cho ta nhìn thật sự không quen, qua vài ngày nữa, chúng ta sẽ thành thân, chẳng lẽ sau khi thành thân về, nàng vẫn đối với ta xa lạ như vậy sao?"

Nói tới đây, trong mắt hắn, hiện lên một chút trêu chọc hài hước, một cổ không khí ái muội nhàn nhạt ở trong xe ngựa không ngừng lưu chuyển.

"Ta hiện tại mang bộ dáng này khiến người nhìn không quen?" Tần Lạc Y nghe vậy, giống như nghe được một chuyện thập phần buồn cười, trên mặt mình điểm, tràn ra ý cười sáng lạn, khanh khách nở nụ cười: "Chẳng lẽ người thích ta giống một cái đuôi luôn đi theo phía sau người lúc trước như vậy sao? Tam hoàng tử điện hạ, ta vừa nghe được, dường như không phải như vậy đi!"

Sở Dật Tu bị nàng cười đến thẹn quá hoá giận, nhưng khó có dịp nàng ở trước mặt hắn mặt lộ vẻ tươi cười tuyệt mỹ, lại làm cho tim hắn đập gia tốc, trong lòng dâng lên một chút khát vọng khác thường, thản nhiên giải thích nói: "Trước kia chúng ta không có quan hệ, ta tự nhiên không thích có người

thời khắc hỏi thăm hành tung của ta, đi theo phía sau ta, nhưng hiện tại không giống nhau...Hoàng Thượng đã vì chúng ta tứ hôn, nếu nàng còn muốn giống như trước kia vậy, ta tự nhiên không phản đối."

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh a!

Trong lòng Tần Lạc Y cười nhạt, chớp chớp lông mi thon dài, che dấu mĩa mai cùng khinh thường ở đáy mắt xẹt qua.Nếu Tần Lạc Y nàng vẫn là bộ dáng trước kia, hẳn sẽ nói ra lời nói như vậy sao?

Tuy rằng lòng yêu cái đẹp của mọi người đều có, nhưng hẳn chuyển biến, cũng không tránh khỏi quá lớn đi! Lại còn có thể vì chính mình chuyển biến, tìm ra một lý do đường hoàng đến.

Nam nhân này mở miệng...Chắc chắn, quả nhiên có chút bản sự, bằng không cũng không thể làm cho Thượng Quan Thu Vũ Thần Y cóc không phải hẳn không gả.

Còn có Đỗ Ngữ Điệp, vị biểu muội xinh đẹp của hắn, cũng đối với hắn rất tình thâm sâu, còn có ca ca lần trước của nàng(Đỗ Ngữ Điệp), muốn hạ sát thủ lấy tính mạng nàng(Tần Lạc Y).Một đoạn thời gian thật dài không nhìn thấy bọn họ, xem ra nữ nhân kia, hẳn đã biết thân phận của nàng mới phải.

"Nguyên lai là như vậy a!"Ý cười Tần Lạc Y thu liễm, nhìn tuấn nhan hắn trắng nõn như ngọc, thần nhiên nói: "Đáng tiếc, sự tình trước kia, hết thảy ta đều không nhớ ra, lần trước cũng coi như cừu từ nhất sinh, ở quý môn quan đi dạo một vòng, đủ loại phương pháp đã thử qua, nhớ không được, ta cũng không cưỡng cầu nữa."

Sắc mặt Sở Dật Tu thay đổi, trong mắt âm tình bất định, chăm chú nhìn nàng một lát mới chậm rãi nói: "Một khi đã như vậy, nhớ không ra cũng không sao, dù sao về sau...Chúng ta còn nhiều thời gian."

Sau khi thành thân, chỉ cần hắn nguyện ý, hẳn tin tưởng không mất bao nhiêu thời gian, có thể làm cho nữ tử trước mắt này yêu thích hắn một lần nữa.

Tần Lạc Y cong cong môi, âm thầm hừ lạnh.Hắn liền chắc chắn chính mình sẽ gả cho hắn? Đừng có nằm mộng! Tần Lạc Y nàng đời này ai cũng không gả, tu luyện cường đại, tiêu sái lịch lãm các nơi, chính là mục tiêu duy nhất đời này của nàng!

Nam nhân, không mấy người là thứ tốt!

Sở Dật Tu trước mắt này cũng vậy!Trước kia nàng chỉ hoài nghi, hiện tại đã có tám phần khẳng định, hắn vâng theo thánh chỉ thú nàng, bởi vì quan hệ cùng Trần Nam Vương!

Nam nhân này mang dã tâm không nhỏ, từ khi Giản Ngọc Diễn đi vào kinh thành, cùng hắn quen biết, hắn(Sở Dật Tu) liền thi thoảng đi tìm hắn(Giản Ngọc Diễn), cùng hắn(Giản Ngọc Diễn) mượn sức quan hệ, hy vọng có thể được Giản gia duy trì.

Đương nhiên, hắn là người thông minh, nói lời ẩn ý, hắn cũng tin tưởng Giản Ngọc Diễn đồng dạng là người thông minh, có thể hiểu được ngụ ý hắn.

Nhà ngoại thích Đỗ gia của hắn vốn không kém, hoàng đế không có hoàng hậu, Hiền quý phi sủng quan hậu cung, thế lực không thể nói không lớn, bây giờ còn có Thượng Quan Thu Vũ Thần Y cóc ái mộ hắn.

Cho dù biết hắn không có khả năng giải trừ hôn ước cùng chính mình, cho tới bây giờ, còn không hết hy vọng lưu lại bên trong kinh thành, năm ngày ba bữa thường xuyên tiến cung, luyện ra chút đồ vật mỹ dụng đường nhan, kéo dài tuổi thọ, lại nói chút tin đồn thú vị giới tu luyện, biến đổi biện pháp lấy lòng Hiền quý phi cùng Thái Hậu, lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

Khi Trần Nam Vương ở vương phủ nói lên việc này, cũng khó nén tức giận. Bất quá Thánh Long đại lục, nam tử năm thế bảy thiếp cũng thập phần thông thường, lại càng không nói đến một hoàng tử đại quốc, một chính phi, ba trắc phi, là quy củ xưa nay của hoàng thất, còn có vô số thị thiếp khác...Tam hoàng tử Sở Dật Tu là nhân trung long phượng, tự nhiên về sau sẽ không có khả năng thú duy nhất nữ nhi chính mình.

Nàng(Bản tôn) đời trước nếu không chết, nam nhân này có phải sẽ có ý tưởng khác hay không, không cần nàng nhiều lời, nữ nhân si tình kia(Bản tôn), khẳng định sẽ nâng cả tay tận hết sức lực duy trì hắn, Cốc chủ Thần Y cóc, xem phân lượng nữ nhi, sợ là cũng muốn duy trì hắn.Kỳ thật Tần Lạc Y hoài nghi, Cốc chủ Thần Y cóc, sớm đã bị hắn thu mua.Đỗ gia lại càng không cần phải nói.

"Chỉ là không thể tưởng được, mẫu-nữ Tần Lạc Hàn cư nhiên mang tâm địa rắn rết như vậy...Lần trước trán người bị bị thương, sợ là cùng các nàng thoát không được quan hệ."Ánh mắt Sở Dật Tu nặng nề nhìn nàng, đáy mắt khó nén phần nộ cùng chán ghét.

"Ta nói, sự tình trước kia ta không nhớ được." Về mặt Tần Lạc Y không thay đổi, nhìn hắn một cái, thần nhiên nói.

Ngày đó sau khi rời đi Tướng Quốc tự, Sở Dật Phong tìm cơ hội nói cho nàng, nói ở phía sau núi Tướng Quốc tự, Tần Lạc Hàn đã nói ra việc nàng(Tần Lạc Hàn) cấp nàng(Tần Lạc Y) kì đàm hợp hoan tán, làm cho nàng không thể không tự sát. Lại ảo não vẫn không điều tra ra Tần Lạc Hàn là hung thủ, bằng không đã sớm đem nàng giải quyết trước tiên...

Nguyên bản nàng còn tưởng rằng Sở Dật Tu quả nhiên trầm ổn, vì thú nàng, nghe đến dạng tin tức như thế, đều ẩn nhẫn xuống dưới. Ha ha, xem ra, nàng vẫn luôn đánh giá hắn rất cao.

Sở Dật Tu từ trên mặt nàng không nhìn ra cái gì, liền dời đề tài đi, không hề truy vấn, chỉ là đáy mắt hắn, thủy chung có một chút nghi hoặc cùng hung ác nham hiểm.

Quyển 1 - Chương 72-2: Ta không thích ngươi (2)

Editor:HamNguyet

"Biểu ca! Huynh ở bên trong sao?"Đột nhiên, một tiếng gọi thanh thúy có chút quen tai ở ngoài xe ngựa vang lên.

Xe ngựa chậm lại.

Sở Dật Tu vén màn lên, nhìn nữ tử phần y duyên dáng yêu kiều ngoài xe ngựa, cười hướng nàng gật đầu: "Biểu muội, ngươi đi đâu vậy?"

"Biểu ca, thật là huynh, thật tốt quá, cô nẫu kêu chúng ta cùng nhau tiến cung, ta đang muốn đi tìm huynh đây, không nghĩ tới liền thấy được xe ngựa của huynh."Về mặt Đỗ Ngữ Điệp hưng phấn, tươi cười đầy mặt, trong mắt lộ vẻ tình cảm sâu đậm khi nhìn đến người trong lòng.

Sở Dật Tu cũng không mời nàng lên xe, khoé môi mỉm cười, thanh âm trầm thấp tràn ngập từ tính: "Ta còn muốn đi làm chút việc, trong chốc lát mới có thể tiến cung, Điệp nhi, ngươi đi trước đi."

Đỗ Ngữ Điệp nghe vậy, giật mình, ánh mắt chợt lóe, xuyên thấu qua màn xe vén lên, nhìn đến một nữ tử ngồi bên cạnh biểu ca, trong lòng nhảy dựng, nhìn kỹ, nữ tử kia cư nhiên là An Bình quận chúa Tần Lạc Y.Ý tứ ghen ghét trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nhấp mí mắt, nàng cười đến thiên kiều bá mị: "Biểu ca còn muốn làm chuyện gì? Ta cũng không vội, ta chờ huynh là được." Nói xong, đã đi thẳng tới, vén màn xe lên, liền tự động tiến lên xe ngựa.

Sở Dật Tu nhủ mi tâm, trong mắt hiện lên một chút không hòa hoãn, cuối cùng lại không trách cứ nàng, cũng không đem nàng đuổi xuống xe ngựa.

Đỗ Ngữ Điệp ngồi xuống, tựa hồ mới phát hiện Tần Lạc Y bình thường, ngạc nhiên nói: "Nguyên lai là Tần cô nương, biểu ca, nguyên lai huynh cùng Tần cô nương cùng một chỗ a, chuyện huynh muốn làm, cùng Tần cô nương có liên quan sao?"

Sở Dật Tu gật gù đầu, nói: "Điệp nhi, đây là An Bình quận chúa." Thực trực tiếp đối với nàng nói ra thân phận Tần Lạc Y.

Đỗ Ngữ Điệp khiếp sợ trừng lớn mắt, trong mắt mang theo bất khả tư nghị: "Tần cô nương, nguyên lai người chính là An Bình quận chúa a! Hi hi, cùng nghe đồn quả thực không giống nhau a, trách không được lần trước chúng ta ở Tiên Linh phường, biểu ca đều không nhận ra người, nghe nói...Lần trước thời điểm Trần Nam Vương gia được phong vương, biểu ca từng nhìn đến gương mặt thật của Tần cô nương."Không chút khách khí hướng chỗ đầu của nàng trêu chọc một phen.

Trên mặt Sở Dật Tu hiện lên một chút xấu hổ, trừng mắt nhìn biểu muội một cái.Hắn biết lần trước ở trong Tiên Linh phường, hai người bởi vì tử thảo linh chi nên mang thù, vừa rồi cố ý nói ra thân phận Tần Lạc Y, chính là muốn cho biểu muội tùy hứng thu liễm một chút, không nghĩ tới nàng cư nhiên cái hay không nói, nói cái dở.

"Điệp nhi."Trong thanh âm trầm thấp hàm chứa một chút cảnh cáo.

"Vốn dĩ như vậy mà!" Đỗ Ngữ Điệp bĩu môi, căn bản không cảm thấy chính mình nói sai cái gì.

"An Bình quận chúa, người nói cho ta biết, đến tốt cùng là ai đem mặt người chữa khỏi? Hắn cũng thật có bản lĩnh, Thượng Quan Thu Vũ Thần Y cốc kia, cả ngày tiến cung dâng lên cô mẫu ta dưỡng nhan đan, đem đan dược của nàng khen đến mức thiên hạ ít có, hiện tại cô mẫu ta chỉ thích nàng, cũng không thích ta, ta không tin nàng thực sự lợi hại như vậy...Chờ ta đem người chữa khỏi mặt cho An Bình quận chúa tìm ra, nhất định phải cùng nàng tỷ thí một lần, xem nàng về sau còn dám đắc ý như vậy hay không."

Đỗ Ngữ Điệp hiển nhiên đối với Thượng Quan Thu Vũ thập phần bất mãn, nói lên tên Thượng Quan Thu Vũ, đều nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt ghen tị.

Khoé môi Tần Lạc Y hàm chứa một tia cười yếu ớt, cũng không bị lời của nàng kích thích đến, trong lòng cười nhạo không thôi, Đỗ Ngữ Điệp này sợ là sớm đã biết thân phận của nàng, vừa rồi về mặt còn giả bộ kinh ngạc, còn có, lần trước tâm ngoan thủ lạt cùng ca ca nàng muốn lấy tính mạng chính mình, hiện tại lại giả trang một bộ dáng đường như không có việc gì, quả thực lòng dạ thâm sâu, không thể khinh thường.

"Đáng tiếc, ta không biết tên của hắn, chỉ là ngẫu nhiên gặp được mà thôi, lúc ấy, ta cũng không thật sự tin tưởng, chỉ là ôm ý tưởng thử một lần mà thôi."

Đỗ Ngữ Điệp chán nản, hừ nhẹ một tiếng: "An Bình quận chúa, chẳng lẽ người không muốn để hắn vì cô mẫu ta luyện đan, nên mới không nói?"

"Điệp nhi!" Mắt thấy nàng càng nói càng quá mức, Sở Dật Tu nhíu mày, khẽ quát nói: "Nếu quận chúa biết, đã sớm nói ra, gạt người cũng không có chỗ tốt gì, người đừng nói hươu nói vượn, một lát vào cung."

Hoi hoi nghiêng đầu, nhìn về phía Tàn Lạc Y, cho nàng một ánh mắt trấn an, để nàng yên tâm. Tàn Lạc Y căn bản không thèm để ý, khóe môi thủy chung mang ý cười trong suốt, vẻ mặt thong dong.

"Được rồi, không biết liền không biết thôi, biểu ca, huynh hung ta làm gì? Huynh trước kia chưa bao giờ hung ta." Về mặt Đỗ Ngữ Điệp ủy khuất, ánh mắt linh động xinh đẹp tuyệt trần ai oán nhìn hắn một cái: "Ta bất quá là không muốn nhìn đến dáng vẻ Thượng Quan Thu Vũ đắc ý."

Sở Dật Tu có chút đau đầu, lại trừng mắt nhìn nàng một cái.

Đỗ Ngữ Điệp cũng không dám chọc giận hắn thực sự, mặc dù nàng có chút tùy hứng, nhưng không ngu dốt, chọc giận biểu ca, đối với nàng không có chỗ tốt. Huống chi nơi này còn có một Tàn Lạc Y, nữ nhân này qua vài ngày nữa sẽ danh chính ngôn thuận gả nhập vào phủ biểu ca, nàng không thể để cho nữ nhân này chê giễu.

Trông mắt vòng vo chuyển, ủy khuất trên mặt cô tình tán đi, nhìn Tàn Lạc Y, trong con ngươi đen âm lãnh chợt lóe rồi biến mất: "Biểu ca, nghe nói hôm nay huynh đi Minh Nguyệt các, chẳng lẽ An Bình quận chúa cũng đi Minh Nguyệt các, cho nên mới cùng biểu ca chạm mặt nhau?"

Sở Dật Tu không có phủ nhận.

Đỗ Ngữ Điệp lại giống như lơ đãng nói: "Vài lần đều chạm mặt Tần cô nương cùng một chỗ với Giản thiếu chủ ở Minh Nguyệt các, quận chúa cùng Giản thiếu chủ rất quen thuộc sao? Giản thiếu chủ trước kia cũng không phải là người Sở quốc chúng ta, quận chúa người khi nào thì cùng Giản thiếu chủ nhận thức?"

Trong lòng Sở Dật Tu nhảy dựng, Đỗ Ngữ Điệp hỏi này đó, hắn cũng muốn biết, đặc biệt sau khi nghe được lời Tàn Lạc Hàn nói ngày đó.

Hoi hoi nghiêng đầu, ánh mắt tối đen nhìn về phía Tàn Lạc Y, trên mặt mang theo ý cười, mà nếu nhìn kỹ, cũng không khó nhìn ra, ý cười của hắn cũng không đạt tới đáy mắt.

Đỗ Ngữ Điệp thấy, âm thầm đắc ý. Ánh mắt cũng không chớp nhìn Tàn Lạc Y.

Tàn Lạc Y liếc mắt quét hai người một cái, đem hai người mang về mặt khác thường thu hết vào đáy mắt, khẽ mở môi đỏ mọng, cười nói: "Cũng không phải rất quen thuộc, bất quá là ngẫu nhiên nhận thức được thôi, phủ chủ Minh Nguyệt các, ta cảm thấy thập phần hứng thú." Sau khi nói xong, nàng còn có ý liếc mắt nhìn Đỗ Ngữ Điệp.

"Các người cũng biết, ta không có cách nào tu luyện linh lực, thường xuyên đi ra ngoài, hắn sẽ gặp được chút đồ vật không có mắt, nên lúc rảnh đã nghĩ đi đến Minh Nguyệt các, mua một chút phủ chủ lợi hại phòng thân, lần trước gặp được mấy tên du côn, ít nhiều cũng nhờ đến phủ chủ của Giản thiếu chủ, đã cứu ta một mạng."

Trong lòng Đỗ Ngữ Điệp nhảy dựng, sắc mặt có chút trắng bệch, nghe đến đó, nàng thực sợ hãi Tàn Lạc Y sẽ nói ra cái gì đó.

Sắc mặt Sở Dật Tu phát lạnh, hắn nhớ tới lần trước Thái tử Sở Dật Phong đưa nàng trở về Trấn Nam Vương phủ. Nguyên lai trừ bỏ lần đó, Y nhi còn gặp qua nguy hiểm, còn có chuyện ở Tướng Quốc Tự, cũng nhờ có trên người nàng mang theo phủ chủ Trấn Nam Vương đưa, nàng mới đào thoát một kiếp.

Lần trước đám du côn khi dễ nàng, có Thái tử xuất thủ, rất nhanh đã điều tra ra hành vi bọn họ phạm tội, cũng tìm được tỷ tỷ của tiểu nam hài kia, tuy rằng bị tra tấn thật sự thâm, rốt cuộc vẫn còn một hơi, nhân chứng vật chứng đầy đủ, chủ mưu bị phán tử hình, đám còn lại bị lưu đầy đến nơi lạnh lẽo vô cùng, thực sự là gieo gió gặt bão.

Nghĩ đến đây, hắn từ bên trong trữ vật giới lấy ra phủ chủ ngũ giai, để vào trong tay Tàn Lạc Y: "Y nhi, nàng giữ lấy, thời điểm nguy hiểm, nàng liền lấy ra phòng thân."

Lại lấy ra hai pháo đưa tin, giống như pháo đưa tin trong tay thủ hạ Đỗ Lãnh Dạ bị nàng giết chết: "Thời điểm khẩn cấp, nàng chỉ cần đem cái này ấn xuống, ta sẽ mau chóng chạy tới."

Ở trong lòng hắn, tuy rằng Tàn Lạc Y là An Bình quận chúa, lại là nữ nhi Trấn Nam Vương, phủ chủ cao cực quý, một lá đã mấy chục vạn lượng bạc, nàng đi Minh Nguyệt các, nhiều nhất cũng chỉ mua được phủ chủ nhị giai hoặc tam giai mà thôi, hôm nay hắn đưa ra phủ chủ ngũ giai, không nói có thể làm cho nàng cảm động, ít nhất lần sau cũng sẽ không tiếp tục đối với hắn lạnh lùng như thế.

Đỗ Ngữ Điệp thấy hai loại đồ vật kia, ánh mắt đều có chút đỏ, vừa hận lại đồ kỵ, đồ vật trân quý như vậy, biểu ca cư nhiên đưa cho nữ nhân chết tiệt này! Ngay cả nàng... Biểu ca vẫn luôn sủng ái chính mình, cũng chưa từng đưa cho nàng đồ vật trân quý như vậy.

Còn có pháo đưa tin kia, đây chính là đồ vật có thể hiệu lệnh ám vệ của biểu ca, chỉ cần thứ này vừa ra, nhiều nhất không vượt qua một khắc, khẳng định có người đuổi tới! Biểu ca đối với nữ nhân này, thật sự là tốt quá mức!

Ánh mắt Tàn Lạc Y dừng trên tay hắn, hai loại đồ vật trong tay, nguyên bản không muốn thu, bất quá nhìn đến bộ dáng Đỗ Ngữ Điệp, nàng đột nhiên cải biến chủ ý, nữ nhân này, khẳng định còn có thể phái người đến đối phó chính mình, đến lúc đó, ha ha, nàng liền dùng phủ chủ này đối phó nàng tốt lắm, nếu không được, nàng liền gửi đi pháo tín hiệu! Ngoài miệng lại nói: "Phủ chủ ngũ giai, thứ này quá quý trọng, ta không thể thu!"

Sở Dật Tu lại cố ý muốn nàng nhận lấy, sau khi từ chối hai ba lần, cuối cùng Tàn Lạc Y cũng cố mà nhận lấy.

Nhìn bộ dáng nàng(Tần Lạc Y) thập phần miễn cưỡng, Đỗ Ngữ Điệp tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, nhìn về phía biểu ca, biểu ca cư nhiên bởi vì đưa ra được hai loại đồ vật này, về mặt thập phần cao hứng...Càng làm cho nàng khổ sở muốn chết.

Đến Trần Nam Vương phủ, Sở Dật Tu cũng không lập tức rời đi, ngược lại một đường để cho xe ngựa tiến vào trong vương phủ, cô gia tương lai đến đây, lại là Tam hoàng tử, sớm đã có người bẩm báo.

Trần Nam Vương đích thân đi ra đón, nhìn đến Sở Dật Tu đưa Tần Lạc Y trở về, trên mặt mấy ngày qua vẫn lạnh như băng cuối cùng hiện ra một chút ý cười.

Hai người đi thư phòng, đem Đỗ Ngữ Điệp để lại cho Tần Lạc Y chiều đãi.

Tần Lạc Y mặc kệ nàng, đợi phụ thân cùng Sở Dật Tu rời đi, cũng xoay người đi, đem Đỗ Ngữ Điệp ném lại cho một phòng nha đầu bà tử.

Sắc mặt Đỗ Ngữ Điệp khó coi đuổi theo.Đến rừng rậm không người, nàng đem Tần Lạc Y ngăn lại, khẽ nhếch cằm, cười lạnh liên tục: "Quận chúa đường như không quá thích ta a?"

Tần Lạc Y cong môi cười: "Quả thật không thích!"

Nàng cũng không phải ngốc tử, ai sẽ thích một người muốn mệnh chính mình? Trừ phi nàng không muốn sống chẳng.

Đỗ Ngữ Điệp cười lạnh: "Ta cũng không thích ngươi! Bất quá...Về sau chúng ta chính là người một nhà, nếu tiếp tục không thích như thế, cũng sẽ mỗi ngày nhìn thấy, quận chúa lạnh lùng như vậy, sợ là thất đạo đãi khách đi?"

"Về sau sẽ là người một nhà?"Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, nở nụ cười: "Ta biết ngươi là biểu muội điện hạ, bất quá cho dù ngươi là biểu muội, cũng không phải mỗi ngày đều ở tại trong vương phủ đi dạo đi, ta như thế nào có cơ hội mỗi ngày nhìn thấy ngươi? Còn có, đạo đãi khách, đó là đối khách nhân mới dùng, ta đường như không mời ngươi tới vương phủ? Phụ vương mẫu thân ta cũng không mời ngươi tới vương phủ...Ngươi như thế nào có thể xem là khách a?Trần Nam Vương phủ ta, tìm không ra thân thích họ Đỗ!"

Khuôn mặt Đỗ Ngữ Điệp tươi cười nháy mắt trở nên xanh mét: "Tần Lạc Y,ngươi..." Ngực kịch liệt phập phồng, hung hăng trừng mắt nàng, sau một lát, nàng mới khôi phục chút bình tĩnh, nàng còn có lý trí, biết nơi này là Trần Nam Vương phủ, nàng không thể ở trong này hướng Tần Lạc Y động thủ.

"Quận chúa có lẽ không biết đi? Cô mẫu ta đã đồng ý biểu ca thú ta làm trắc phi, chỉ chờ sau khi ngươi qua cửa, sẽ nghênh thú ta, quận chúa...Ngươi nói, đến lúc đó chúng ta có phải sẽ mỗi ngày gặp mặt hay không a?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Chưởng môn Phiêu Miểu tông

Editor:HamNguyet

"Trắc phi?" Tần Lạc Y cười nhạo không thôi: "Trước không nói đến ngươi có thể làm trắc phi Tam hoàng tử hay không, cho dù ngươi thật sự thành trắc phi, ta là chính phi, ngươi là trắc phi, danh phận còn nguyên đó, ta muốn gặp ngươi liền gặp, nếu ta không muốn gặp ngươi, chẳng lẽ ngươi còn có thể thấy được ta sao?"

Đỗ Ngữ Điệp tức giận đến lợi hại hơn.

Tần Lạc Y ngừng lại một chút, tiếp tục lừa cháy đồ thêm dầu: "Một trắc phi mà thôi, nói trắng ra chính là một thị thiếp, ở trước mặt ta, ngươi có cái gì để đắc ý?"

Đỗ Ngữ Điệp rốt cuộc nhìn không được, hai tròng mắt bốc hỏa, trả lời lại một cách mỉa mai nói: "Tần Lạc Y, ngươi được danh phận chính phi thì như thế nào? Ta cùng biểu ca là thanh mai trúc mã, cảm tình mười mấy năm, nơi nào ngươi có thể so sánh được? Chính phi? Một chính phi không được sủng ái, không đáng một đồng, đến lúc đó, vào vương phủ, ngươi liền chờ bị biểu ca ta văng về đi, mỗi ngày nhìn hai người chúng ta tương thân tương ái, cử án tề mĩ, ngươi liền ôm danh phận chính phi của ngươi khóc đi thôi! Hừ, nếu không phải ngươi có một phụ thân vô thánh, ngươi cho rằng biểu ca ta sẽ thú ngươi sao? Người quái dị!"

"Điệp nhi! Ngươi ở đây nói hươu nói vượn cái gì?" Một tiếng quát tức giận đột nhiên ở phía sau nàng vang lên.

Đỗ Ngữ Điệp cả kinh, quay đầu, lúc này mới nhìn đến biểu ca không biết từ khi nào, cư nhiên đã đi tới phía sau nàng cách đó không xa, khuôn mặt tuấn tú ôn nhuận như ngọc âm trầm không vui.Ồ bên cạnh hắn, là Trần Nam Vương về mặt lạnh lùng.

Tức khắc, nàng hé ra gương mặt hết trắng lại xanh, xanh lại tím, trông rất đẹp mắt, run rẩy nói: "Biểu ca, ta..." Trong mắt là hoảng loạn khó nén.

Ánh mắt Trần Nam Vương sắc bén, con ngươi đen cương nghị, toàn thân trên dưới tản ra một cỗ khí phách rung động lòng người. Ánh mắt hắn như đao nhìn nhìn Đỗ Ngữ Điệp."Chính phi không được sủng ái, nếu không phải bởi vì ta, Tam hoàng tử sẽ không thú nữ nhi của ta? Chờ nữ nhi ta vào cửa, người sẽ theo sau làm trắc phi Tam hoàng tử?"

Đỗ Ngữ Điệp ở dưới ánh mắt sắc bén của hắn, nhìn không được lui về phía sau mấy bước, mặt đầy hoảng sợ, thiếu chút nữa một cước quỳ xuống đất. Trong lòng kinh hoàng, nàng thật sợ Trần Nam Vương dưới sự giận giữ một chương chụp chết nàng, hiện tại trong kinh thành không ai không biết, Trần Nam Vương bởi vì mẫu-nữ Chu Mai, thiết kế hãm hại Tần Lạc Y, tâm tình cực đoan khó chịu.

Ai cũng không muốn tìm hắn gặp rủi ro, không nghĩ tới hôm nay nàng lại cố tình đánh vào vết thương của hắn.

Đều là do tiện nhân Tần Lạc Y kia! Nếu không phải bị nàng chọc giận, nàng làm sao sẽ ở trên địa bàn Trần Nam Vương, nói ra lời nói không suy nghĩ như vậy.

Cẩn thận nhìn nhìn biểu ca, trong mắt biểu ca đều là tức giận, giận giữ trừng mắt nàng, trong mắt có một tia hung ác nham hiểm nàng chưa bao giờ thấy qua, hiển nhiên cũng không có ý tứ xuất thủ bảo hộ nàng.

"Là có chuyện như vậy sao?" Trần Nam Vương nói những lời cuối cùng này lại không phải hướng tới Đỗ Ngữ Điệp hỏi, mà liếc về phía Sở Dật Tu.

Trong lòng Sở Dật Tu căng thẳng, vội vàng tiến lên nói: "Không thể nào."

Thờ dài một hơi lại nói: "Vương gia, không đối gạt ngài, biểu muội này của ta, từ nhỏ đã bị sủng hư, cứ cữu chỉ có duy nhất một nữ nhi, nên nói chuyện có chút không lựa lời..."

Hắn cùng Vương gia từ thư phòng đi ra tới, nguyên bản nghĩ đến mang biểu muội cùng nhau tiến cung, nào biết rằng vừa mới cùng Vương gia đi đến nơi này, liền nghe được biểu muội nói cái gì mà chính phi không đáng một đồng, chính mình muốn cùng hắn cừ ản tề mĩ, vắng vẻ Tần Lạc Y, nếu không phải nơi này là Trần Nam Vương phủ, hắn thật muốn hung hăng cho nàng một bạt tai!

Trước kia nàng tùy hứng, nhưng đều là đùa giỡn tiểu tính tình một chút không ảnh hưởng đến toàn cục, nói chuyện không thông qua đại não như thế...Lần đầu tiên, hắn cảm thấy Đỗ biểu muội, một chút cũng không đáng yêu, còn trở nên cực kỳ chán ghét.

Biểu tình trên mặt Trần Nam Vương không hòa hoãn, chỉ nhướn mi tâm, lại nói: "Không có việc này? Vậy ý tứ điện hạ là, cho dù sau khi Y Nhi nhập môn, vị Đỗ cô nương này, cũng sẽ không gả vào vương phủ làm trắc phi sao?"

Thân thể Đỗ Ngữ Điệp run lên, thiếu chút nữa té xỉu, đôi mắt ửng đỏ, vẻ mặt đáng thương, nhìn biểu ca nhà mình.

Trong lòng Sở Dật Tu cũng trầm xuống, trên mặt lại mang vẻ thận trọng nói: "Ta vẫn luôn đem muội muội Đỗ gia coi như muội muội mà đối đãi, tự nhiên không có đạo lý thủ nàng làm trắc phi."

Hắn biết lời này chính mình vừa nói ra, mang ý nghĩa gì, nhưng hắn càng biết Trần Nam Vương đang chờ hắn tỏ thái độ, chỉ phải đồ thừa biểu muội chính mình, cư nhiên sẽ ở Trần Nam Vương phủ nói ra lời như vậy, Trần Nam Vương hiện tại chỉ có một nữ nhi, khẳng định sẽ không đồng ý sau khi biểu muội nói ra lời này, còn để chính mình thú Đỗ biểu muội vào cửa.

Trong lòng Đỗ Ngữ Điệp tràn ngập tuyệt vọng, ánh mắt ngập nước rũ xuống, lại không dám nói thêm gì nữa.Ở trước mặt Trần Nam Vương, đừng nói là nàng một tu sĩ luyện khí kỳ nhỏ, dù là biểu ca, cũng không dám dùng danh phận hoàng tử làm càn.

Tại một khắc này, nàng biết vì Tần Lạc Y, vì Trần Nam Vương, nàng bị biểu ca vứt bỏ, hết hy vọng. Đời này, chỉ cần có Trần Nam Vương còn tại, nàng cũng đừng vọng tưởng như ý nguyện gả cho biểu ca.

Sở Dật Tu cùng Đỗ Ngữ Điệp rời đi, trên mặt Trần Nam Vương ôn nhu, an ủi nữ nhi: "Lời nói nữ nhân kia, người không cần đặt ở trong lòng, về sau có chuyện gì, phụ vương làm chủ cho người."

"Ta nói ta không muốn gả cho Tam hoàng tử kia, lão nhân người vì cái gì không làm chủ cho ta a!"Tròng mắt Tần Lạc Y linh động xoay chuyển, nhỏ giọng hướng hắn oán giận.

Chỉ còn thời gian mấy ngày, hôn lễ đều chuẩn bị không sai biệt lắm, nha đầu này cư nhiên còn đang suy nghĩ đến việc này?

Trong mắt Trần Nam Vương hiện lên một chút buồn cười, nhìn mặt nàng, châm chọc nói: "Y Nhi, hôn sự là do thánh chỉ Hoàng Thượng tứ hôn, cũng không phải trò đùa, Tam hoàng tử... Trong năm nhĩ tử của Hoàng Thượng, trừ bỏ Thái tử, tính tình Tam hoàng tử cũng không tồi, Thái tử Sở Dật Phong...Năm đó thời điểm Hoàng Hậu nương nương chết, hoàng thượng từng đáp ứng Hoàng Hậu nương nương, hôn sự của Thái tử tự mình làm chủ."

Tần Lạc Y kinh ngạc.

Cư nhiên còn có loại sự tình này? Hôn sự Sở Dật Phong cư nhiên có thể tự mình làm chủ? Hoàng Thượng đáp ứng Hoàng Hậu? Khó trách hắn rõ ràng so với Tam hoàng tử còn lớn hơn hai tuổi, trước nay lại không nghe được tiếng gió Hoàng Thượng vì hắn tuyển thái tử phi.

Ban đêm, một vòng trăng rằm sáng ngời cao cao treo ở trong trời đêm đen nhánh, bên cạnh điểm xuyến mấy ngôi sao, trừ bỏ vài tiếng côn trùng ngẫu nhiên kêu vang, trong ngoài Trần Nam Vương một mảnh yên lặng, phủ đệ như thơ như họa bị bao phủ dưới ánh trăng sáng, trầm tĩnh mà mê người.

Một cổ cảm giác kỳ lạ, khiến cho Tần Lạc Y từ trong trầm mê đột nhiên tỉnh lại, mắt phượng lười biếng nhìn phía ngoài trướng, trong bóng đêm đen nhánh, cửa sổ nguyên bản trước khi ngủ đã đóng lại, không biết khi nào,

hai cánh cửa nhiên mở ra.

Trong lòng cả kinh, ngồi bật dậy, ánh mắt cảnh giác quét về phía trong phòng.

Đáng chết!

Chẳng lẽ tên hỗn đản Sở Dật Phong kia lại thừa dịp nguyệt hắc phong cao, tiến vào trong phòng nàng? Nhìn chung quanh một lát, ở trong phòng cũng không phát hiện thân ảnh Sở Dật Phong.

Trong lòng Tần Lạc Y không chỉ không lo lắng, ngược lại càng cảnh giác, rất nhanh mặc y phục vào, đi xuống giường, đến chỗ cửa sổ mở ra, nhìn phía ngoài phòng.

Nàng thực xác định, trước khi chính mình đi ngủ, đã đóng cửa sổ lại, hai nha đầu Liễu Nhi Hạnh Nhi ngủ gian ngoài, tuyệt đối sẽ không đêm hôm khuya khoắt cố ý đem cửa sổ mở ra.

Lúc này trong Ánh Tuyết viên, gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái, hoa thơm hấp dẫn người, ập vào trước mặt ướt át thấm ruột gan, đột nhiên, một đạo thân ảnh màu trắng cực kỳ mờ ảo, ở trong viên chột lóe rồi biến mất, phi nhanh hướng ngoài vương phủ lao đi.

Từ xa nhìn lại, đạo thân ảnh kia thực giống Sở Dật Phong. Tần Lạc Y thấp giọng nguyên rủa một tiếng, nhảy ra cửa sổ, đuổi theo. Đại Hắc canh giữ ở ngoài phòng, phát hiện động tĩnh nàng, ngao ô khê gọi một tiếng, cũng đi theo phía sau nàng.

Vẫn luôn đuổi theo từ trong vương phủ ra tới rừng rậm heo lánh, bóng trắng phía trước vẫn luôn thoát ần thoát hiện, ở trong lòng Tần Lạc Y bắt đầu nghi hoặc không ngừng, bóng trắng kia rốt cuộc ngừng lại.

Tần Lạc Y cẩn thận theo đi lên, tay trái cầm trường kiếm, tay phải cầm một phong lôi phù ngũ phẩm, làm tốt chuẩn bị vạn vô nhất thất.

Đội nàng đến gần, nam tử bạch y phía trước chậm rãi quay đầu lại. Nam tử thoạt nhìn trên dưới bốn mươi tuổi, hai mắt sáng ngời, thân hình thon dài, tuấn mi lãng mạn, dung mạo tuấn đạt cũng coi như là thế gian hiếm có.

Không phải Sở Dật Phong.

Trong lòng Tần Lạc Y rung mình, khuôn mặt hơi trầm xuống nhìn hắn, hơi thở trên người nam tử này phát ra, tuyệt đối so với hơi thở trên người phụ vương nàng càng cường đại hơn!

Thánh Long đại lục khi nào lại xuất hiện một nhân vật cường đại như thế? Còn có, hắn đến Trấn Nam Vương phủ, đem chính mình dẫn tới đây, là có mục đích gì?

Tâm tư như điện, đang ở thời điểm trầm ngâm, nam tử bạch y đối diện đột nhiên vung tay lên, một đạo bạch quang oánh nhuận liền hướng tới nàng bắn lại đây, đem thân thể nàng bao lại.

Sắc mặt Tần Lạc Y biến đổi, vội vàng thối lui về phía sau, lại phát hiện thân thể chính mình đã bị bạch quang định trụ, rốt cuộc vô pháp di động nửa bước.

Đại Hắc phát giác không thích hợp, ở bên cạnh nàng rống giận lên, thân thể cực đại bay lên trời, hung ác hướng tới nam tử bạch y đánh tới.

Nam tử bạch y cong môi cười, nhìn cũng không nhìn nó một cái, một đạo chưởng phong đi qua, Đại Hắc phịch một tiếng, chật vật ngã xuống trên mặt đất, không còn tiếng động.

"Đại Hắc!" Trong lòng Tần Lạc Y quýnh lên, đôi mắt đỏ bừng, gầm ra tiếng: "Ngươi đã làm gì Đại Hắc?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 73-2: Chương môn Phiêu Miểu tông

Editor: HamNguyet

Nhìn nàng giương nanh múa vuốt, một bộ dáng vô cùng phần nộ, nam tử bạch y nhướng mày cười: "Ta nói ta giết nó, ngươi muốn làm gì?"

"Như vậy, người cũng đi tìm chết đi!" Tần Lạc Y quát chói tai một tiếng, ném ra phong nhận phù thất giai mấy ngày hôm trước mới chế tạo ra tới.

"Rầm!"

Thoáng chốc, cuồng phong chung quanh nàng gào thét, cuồng khí mãnh liệt, nháy mắt liền đem đoàn bạch quang oánh nhuận quay chung quanh nàng dập nát.

"Người đi đền mạng Đại Hắc cho ta!" Tần Lạc Y lao ra khỏi bạch quang vây quanh cũng không dừng lại công kích, bàn tay mềm giương lên, một lá băng nhận phù đồng dạng thất giai ném ra, mấy nghìn vạn băng nhận lợi hại, nháy mắt đem nam tử bạch y vây quanh.

Trong mắt nam tử bạch y bình tĩnh cuối cùng có chút biến hóa.

Phù chú thất giai!

Trên người nàng cư nhiên có phù chú thất giai thấp phần hiếm thấy...Phù chú của nàng, là nơi nào lấy tới? Hơn nữa uy lực phù chú thất giai này, so với phù chú thất giai bình thường, lớn hơn gấp mấy lần!

Ngón tay vừa động, hắn đem một băng nhận trong đó thu vào trong tay, cẩn thận quan sát. Mà những băng nhận khác, dường như bị một đạo lá chắn vô hình cái ngăn trở, chỉ cách thân thể hắn trái phải một thước, lại không thể gần người.

Tần Lạc Y thâm giật mình.

Cẩn chặt rằng, biết người nam nhân này không phải người chính mình có thể đối phó, không dám ham chiến, thừa dịp nam tử bạch y bị băng nhận vây quanh, nàng chạy đến bên người Đại Hắc, phát hiện Đại Hắc chỉ hôn mê, cũng không bị thương.

"Ba!"

Một chương đi xuống, Đại Hắc bị nàng chụp tỉnh, nhìn đến nàng không có việc gì, Đại Hắc cao hứng khẽ gọi một tiếng, sau đó hô một chút xoay người đứng lên, vẻ mặt hung ác vừa muốn hướng nam tử bạch y đánh tới.

Tần Lạc Y vội vàng ngăn cản. "Đại Hắc, chúng ta trở về!"

Liếc mắt nam tử bạch y một cái, nhìn hắn cầm một băng nhận có chút dăm chiêu...Lúc này không đi, thì đợi đến khi nào?

Đại Hắc cực thông linh tính, chớp chớp mắt, liền hiểu ý, nó cũng biết nam tử bạch y kia lợi hại. Vừa rồi nó còn chưa kịp tới gần ngăn cản, đã bị người đánh bại! Tần Lạc Y ngồi trên lưng Đại Hắc bói, một người một vật liền chuẩn bị lạng lẽ rời đi.

"Tần cô nương!" Một đạo thanh âm có chút quen thuộc gọi nàng lại.

Tần Lạc Y quay đầu theo phương hướng thanh âm nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên là Thanh Vân đại sư Tuyết Trần cung. Ở bên cạnh hắn, còn có một nam tử trung niên thân mặc cẩm bào ngân y, khuôn mặt nam tử tuấn mỹ, ánh mắt thâm thúy nhu hòa, một đôi mắt đen tràn đầy cơ trí, mang theo ý cười nhìn nàng.

Tần Lạc Y nở nụ cười, trong lòng một trận kinh hãi, nhanh chóng từ trên người Đại Hắc nhảy xuống, đi đến bên cạnh Thanh Vân đại sư: "Đại sư, người như thế nào lại ở chỗ này?"

Lại nhìn nam tử ngân y bên cạnh hắn, còn có nam tử bạch y đã đem băng nhận hóa thành hơi nước, tim không tự chủ được đập nhanh hơn, trong mắt phượng lập loè quang mang tinh lộng lộng lẫy.

Thanh Vân đại sư không trả lời vấn đề nàng, lại chỉ vào nam tử ngân y bên cạnh chính mình đối với nàng cười nói: "Tần cô nương, vị này chính là sư huynh ta, cung chủ Tuyết Trần cung Thanh Phong đại sư."

Tần Lạc Y vội tiến lên chào hỏi. Về mặt Thanh Phong đại sư hiền hòa cười, hướng về phía nàng hơi hơi gật đầu.

Thanh Vân đại sư lại cười đem nàng đưa tới trước mặt nam tử bạch y, đối với nàng nói: "Vị này chính là Cát chương môn Phiêu Miểu tông đệ nhất tiên môn Bồng Lai Tiên đảo."

Bồng Lai Tiên đảo!

Đồng tử Tần Lạc Y co rút lại, trong lòng kinh hoàng. Trách không được nam tử bạch y này thoát nhìn giống như tiên nhân vũ hóa thăng tiên, một bộ dáng vô cùng cường đại tiên phong đạo cốt, hắn cư nhiên là người Bồng Lai Tiên đảo!

Chương môn Bồng Lai tiên môn Phiêu Miểu tông, lại là đệ nhất tiên môn, nghe thấy tên này lần đầu đầu, cũng đủ làm cho nhân tâm phấn chấn không thôi.

Trong lòng nàng kích động, trên mặt lại cố giữ vững trấn định, tiến lên cung kính hướng tới nam tử bạch y hành lễ: "Tần Lạc Y gặp qua Cát chương môn, vừa rồi không biết là Cát chương môn, có nhiều mạo phạm, còn thỉnh chương môn thứ lỗi."

Cát chương môn híp đôi mất lại đánh giá nàng, không nói một lời, biểu tình khó lường. Tần Lạc Y cũng không để bụng, đứng thẳng mặc hấn đánh giá.

Hai vị Thanh Vân Thanh Phong đại sư cũng khoanh tay đứng thẳng ở một bên, biểu tình dị thường cung kính.

"Nghe nói người có thể luyện chế thất giai đan dược?" Sau một lúc lâu, Cát chương môn cuối cùng cũng khai kim khẩu, đẩy mắt thâm trầm hiện lên một chút tinh quang.

"Phải!" Tần Lạc Y giơ thanh đáp, đối mặt với Cát chương môn cường đại tồn tại như thế, luyện đan thuật của nàng, không có gì để dấu diếm.

"Tuổi còn trẻ, đã có thể luyện chế thất giai đan dược, xác thật không tồi!" Cát chương môn gật gật đầu, ngay sau đó chuyển vừa chuyển: "Bất quá thân thể của người hiển nhiên không có cách nào tu luyện linh lực, đáng tiếc!"

Hắn vừa rồi phát ra bạch quang, cũng không phải vì công kích Tần Lạc Y, mà là thử căn cốt tu luyện của nàng thôi.

Nhưng kết quả làm hấn thất vọng rồi, lần đầu thí nghiệm, hấn liền phát hiện, kinh mạch trong cơ thể nàng bị cản trở cực kỳ lợi hại, cũng không thích hợp tu luyện. Đã hơn mười tuổi, ngay cả tới thể trung giai đều không tới.

Trong lòng Tần Lạc trầm xuống. Chương môn một môn ở Bồng Lai Tiên đảo cũng cảm thấy nàng không có cách nào tu luyện sao? Chẳng lẽ nàng sinh ra đã được xác định cùng tu luyện vô duyên?

Nàng không cam lòng!

Thanh Vân đại sư cùng Thanh Phong đại sư nghe Cát chương môn nói xong, đều mang vẻ mặt đáng tiếc. Không đến hai mươi tuổi, có thể luyện chế ra thất giai đan dược, nếu thời gian cứ như vậy trôi qua, phẩm giai đan dược càng cao cũng không nói chơi.

Chỉ là, không thể tu luyện, đó chính là một thiếu sót lớn, Tu Chân giới tàn khốc, quang năng luyện đan, không có năng lực tự bảo vệ mình, nhập tiên môn cũng không phải lựa chọn tốt, nói không chính xác khi nào thì ngã xuống.

Lại nói, tu luyện có thể kéo dài tuổi thọ, không thể tu luyện, làm phạm nhân, cho dù bảo dưỡng tốt, lại ăn nhiều đan dược kéo dài tuổi thọ, sống nhiều nhất bất quá trăm tuổi mà thôi, tư chất luyện đan tốt, cũng không có khả năng đi được quá xa.

Cát chương môn cùng sư tổ bọn họ mấy trăm năm trước ngẫu nhiên quen biết, ở dưới tình huống không biết thân phận Cát chương môn, hai người tương giao tâm đầu ý hợp, lần này Cát chương môn đi vào Tuyệt Trần cung, vì sư tổ tảo mộ, vừa lúc gặp được Giản Ngọc Diễn phái Dịch Cô Vân tới, sau khi bọn họ nghe được việc của Tần Lạc Y, nhất thời hứng khởi lại đẩy nhìn xem.

Đây chính là sự tình người khác cầu cũng cầu không được. Chỉ là... Chung quy tư chất Tần cô nương tu luyện quá kém, xem ra việc bá sư Bồng Lai Tiên đảo, thập phần không được.

Cát chương môn xoay người rời đi. Trên khuôn mặt Tần Lạc Y trắng nõn như ngọc hiện ra một chút buồn bã. Tốc độ Cát chương môn rất nhanh, thời gian chớp mắt, liền biến mất, cho dù nàng muốn đuổi theo, cũng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn rời đi.

Bồng Lai Tiên Đảo ở chỗ sâu nhất trong biển rộng, nếu không thể được hấn coi trọng, gia nhập Phiêu Miểu tông, lấy thực lực của nàng, căn bản không thể tới... Không đến Bồng Lai, cơ hội tu luyện của nàng càng thêm xa vời!

Thanh Vân đại sư nhìn bộ dáng nàng buồn bã, trong lòng không đành lòng. Đi đến trước mặt nàng, an ủi nàng nói: "Tần cô nương, ta nghe Giản tiểu tử nói, người muốn gia nhập tiên môn, là muốn thoát khỏi hôn ước cùng Tam hoàng tử? Kỳ thật nếu chỉ muốn thoát khỏi hôn ước, hấn còn có biện pháp khác."

Tần Lạc Y cười khổ: "Thoát khỏi hôn ước, chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi... Kỳ thật, ta hy vọng nhất, là có thể gia nhập một tiên môn cường đại, sau đó tìm kiếm một loại phương pháp tu luyện thích hợp với ta."

Thanh Vân đại sư cùng Thanh Phong đại sư hai mặt nhìn nhau, trên mặt đồng thời hiện ra một tia khó xử, Thanh Phong đại sư châm chước nói: "Muốn gia nhập tiên môn, tư chất là quan trọng nhất, Cát chương môn vừa rồi đã nói, thân thể của người, không thích hợp tu luyện, người có thể luyện đan, hơn nữa tuổi nhỏ, có thể luyện chế đan dược cao giai như thế, nếu tư chất thích hợp, nói không chừng Cát chương môn sẽ động tâm, chỉ là..." Nói tới đây, hấn không ngừng lại, chỉ thờ dãi lắc lắc đầu.

Tần Lạc Y biết hai vị đại sư nói có lý, chỉ là khó có được cơ hội ở ngay trước mắt, nàng không muốn từ bỏ, nghĩ nghĩ, nàng dứt khoát nhìn bọn họ nói: "Đại sư, kỳ thật không dối gạt các người, ta có thể luyện chế đan dược, phẩm giai cao nhất chính là thập giai, cho dù đan dược thập nhị giai, ta cũng có thể luyện chế năm chắc hai phần, như vậy... Không biết Cát chương môn có nguyện ý để cho ta gia nhập Phiêu Miểu Tông hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Bái sư thành công

Editor:HamNguyet

Có thể luyện chế đan dược thập giai!

Đan dược thập nhất giai cũng có hai phần thành đan!

Tiếng nói Tần Lạc Y vừa dứt, hai vị Thanh Phong cùng Thanh Vân đại sư nháy mắt hoá đá, ngốc lảng tại chỗ, không thể tin tưởng mắt nhìn nàng, đều đỏ rút một ngụm khí lạnh.

Nàng mới mười sáu tuổi đi? Mười sáu tuổi có thể luyện chế đan dược thập nhất giai, nàng vẫn là người sao? Luyện đan sư trong thiên hạ thấy nàng, sợ là ngay cả khe đất cũng muốn chui vào.

Tuyệt Trần cùng Thần Y cốc ở Thánh Long đại lục, cũng coi như là thủy tổ chế đan, bên trong hai phái bọn họ, mấy trăm đến hơn một nghìn năm qua, kỳ tài luyện đan ừn ừn không dứt, chỉ là không có gặp qua người biến thái như Tần Lạc Y vậy!

Thanh Vân đại sư nhìn về phía sư huynh nhà mình, Cung chủ Tuyệt Trần cung, khi sư huynh ba mươi tuổi, luyện ra đan dược thất giai, thiên phú này, năm đó ở Thánh Long đại lục, có thể nói là chấn động một thời, sư tổ lại trực tiếp hướng sư phụ nói rõ, để cho sư phụ trăm năm về sau, đem cung vị Tuyệt Trần cung, truyền cho sư huynh!

Chính là Cát chương môn Phiêu Miểu tông, đối với thiên phú của sư huynh, cũng từng gật đầu khen hay, nói ở trên Thánh Long đại lục, hần tuổi này, luyện đan thuật có thể lấy được thành tích như vậy, là cực không sai.

Tần Lạc Y gặp hai người thật lâu không nói lời nào, chỉ mở to mắt trừng mắt nhìn chính mình, còn tưởng rằng bọn họ không tin lời mình nói, bàn tay mềm vừa động, dứt khoát từ trong vòng tay không gian xuất ra một bình đan màu trắng.

Mở nắp ra, thoáng chốc, một cỗ hương thơm kỳ dị tràn ra, linh lực nồng đậm đến cực điểm, làm cho người ta tinh thần nháy mắt lâm vào rung lên.

Thanh Vân đại sư cùng Thanh Phong đại sư, hai người một người quý vì cung chủ Tuyệt Trần cung, một người quý vì trưởng lão Tuyệt Trần cung, nhìn Tần Lạc Y lấy đan dược ra, đều không khỏi phải âm thầm nuốt một ngụm nước miếng. Thanh Phong đại sư đưa tay tiếp nhận bình đan, từ bên trong đồ ra một viên đan dược phẩm chất vô cùng tốt.

"Đây là thập giai phá chương đan, nếu khi tu luyện đụng tới bình chương không thể vượt qua, phá chương đan có thể làm cho thời điểm tấn giai nắm chắc hơn năm phần." Tần Lạc Y ở một bên giải thích nói.

Lại xuất ra một bình đan màu xanh, đồ ra một viên đan dược màu vàng, hương khí linh lực càng thêm nồng đậm: "Đây là cửu âm hoàng tuyền đan thập nhất giai mấy ngày hôm trước ta mới luyện chế ra, là kỳ dược chữa thương, có thể sinh tử nhân, nhục bạch cốt."

Thanh Vân đại sư cùng Thanh Phong đại sư đã hoàn toàn bị rung động. Cửu âm hoàng tuyền đan, đây chính là thánh đan chữa thương trong truyền thuyết!

Ở trên Thánh Long đại lục, chỉ sợ cũng không có người biết tên loại đan dược này, nếu không phải bọn họ từng đi qua Bồng Lai Tiên đảo, cũng sẽ không nhận biết được loại đan dược này.

Không nghĩ tới trên tay Tần Lạc Y cứ nhiên có!

Tinh tế nhìn một lát, Thanh Phong đại sư đem hai viên đan dược trả lại cho Tần Lạc Y, thở dài một tiếng, hần tự cao thiên phú luyện đan không sai, kiếp này sợ là không thể luyện ra đan dược cao giai như thế.

Ánh mắt sáng quắc nhìn Tần Lạc Y: "Tần cô nương, đan dược thập nhất giai, cho dù Bồng Lai đệ nhất tiên môn, Phiêu Miểu tông, cũng không có người có thể luyện chế, thể chất tu luyện của ngươi không được, bất quá có luyện đan thuật này, có lẽ Cát chương môn sẽ đổi chủ ý."

Tần Lạc Y nghe vậy, tâm tình bất ổn treo lên cao cuối cùng hạ xuống, bộc lộ vui mừng ra ngoài, trên mặt tươi cười trong suốt như ngọc: "Hai vị đại sư, còn thỉnh các vị sư phụ tiếp tục dẫn dắt tiến một phen."

Thanh Phong đại sư ha ha cười: "Này tự nhiên đạo nghĩa không thể chối từ."

Hai người cũng không lập tức rời đi, ngược lại rất thân thiết nói cho Tần Lạc Y biết chuyện tình Phiêu Miểu tông.

Tần Lạc Y càng nghe càng hưng phấn, hiểu biết càng nhiều, đối với việc nàng gia nhập Phiêu Miểu tông càng nắm chắc hơn nữa.

Minh Nguyệt Các.

"Thiếu chủ, ngài đã tới!"

Giản Ngọc Diễn một thân cảm bào lam sắc, phong thần như ngọc mang theo Hùng Sát vừa mới bước vào Minh Nguyệt các, Phương chương quỳ Minh

Nguyệt các lập tức đi lên đón, cười hướng hấn thi lễ.

Lúc này đúng là buổi sáng, khách nhân trong Minh Nguyệt các không ít, bất quá phần lớn mọi người đều đang nhìn phù chú cùng đan được nhị tam giai, chỉ có một nam tử thanh y thân hình cao lớn, khoanh tay đứng ở trước quầy bày phù chú ngũ lục giai, thần thái nhàn nhã nhìn, không giống bộ dáng muốn mua.

Giản Ngọc Diễn nhìn chung quanh Các một vòng, cũng không để tâm, người đến trong Các xem phù chú cao giai không ít, nhưng người thực sự chân chính có tài lực hùng hậu mua được cũng không nhiều.

Hắn cười cùng chương quầy nói mấy câu, sau đó liền hướng hậu viện Minh Nguyệt các bước vào.

"Trừ bỏ phù chú lục giai này, trong Minh Nguyệt Các các người, còn có phù chú phẩm giai cao hơn không?" Còn không đợi hắn (Giản Ngọc Diễn) đi vào hậu viện, đột nhiên một đạo thanh âm không lớn không nhỏ ở trong Các vang lên.

Giản Ngọc Diễn dừng cước bộ lại, nghiêng đầu nhìn nhìn. Người nói chuyện đứng là nam tử thanh y đứng trước quầy bán phù chú lục giai, thanh âm hắn không lớn, nhưng lại giống như có thể xâm nhập lòng người bình thường, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Trừ bỏ hắn, những người khác ở trong Minh Nguyệt các cũng quay đầu đến, tò mò nhìn hắn. Mỗi người đều muốn biết, muốn nghe được cao nhân thần thánh phương nào so với phù chú lục giai cao hơn. Phải biết rằng lấy ra phù chú lục giai, đã có giá hơn mười vạn lượng bạc, cao hơn phù chú lục giai, vậy không phải là mấy chục vạn lượng sao?

"Không có, trong Minh Nguyệt các, phù chú có phẩm giai cao nhất là lục giai." Dưới chân Giản Ngọc Diễn vừa chuyển, đi đến trước mặt nam tử thanh y, cười nói.

Nam tử thanh y quay đầu nhìn hắn.

Đó là nam tử trung niên, hình dung tuấn mỹ, một đầu tóc đen nhánh cẩn thận tỉ mỉ búi trên đỉnh đầu, hai mắt sáng ngời có vẻ sắc bén. Bị cặp mắt của hắn nhìn qua, nhất thời có một loại cảm giác trên người có bí mật gì đều không thể nào che giấu.

Giản Ngọc Diễn âm thầm kinh hãi, trên mặt vẫn duy trì tươi cười thần nhiên, tao nhã đứng thẳng.

"Người trẻ tuổi, trong kinh thành Sở quốc, người có biết nơi nào bán phù chú thất giai không?" Ánh mắt nam tử thanh y ở trên người hắn đảo qua, mở miệng hỏi.

Giản Ngọc Diễn nhũ mày trầm ngâm, lập tức nói: "Không có, mấy cửa hàng bán phù chú, bán phù chú phẩm giai cao nhất, chính là lục giai."

Nam tử thanh y nghe vậy, nhũ chặt mi tâm, kinh ngạc lắm bả nói: "Không có sao? Vậy ngày hôm qua ta nhìn đến phù chú thất giai trên tay tiểu nha đầu kia, là nơi nào lấy tới?"

Trong lòng Giản Ngọc Diễn chấn động. Hắn cứ nhiên nhìn đến người sử dụng phù chú thất giai? Hắn ở nơi nào nhìn đến?

Đang muốn đem nam tử thanh y thỉnh tiến vào hậu viện Minh Nguyệt các hảo hảo hỏi một chút, nam tử thanh y đã từ bên người hắn đi qua, hướng bên ngoài Minh Nguyệt các đi đến.

Một đạo thân ảnh kim sắc diễm lệ, đột nhiên từ bên ngoài đi đến, đứng là Tần Lạc Y nhắc hắn hôm nay đến Minh Nguyệt các sớm một chút. Giản Ngọc Diễn đem nam tử thanh y ném ra sau đầu, khỏe môi mỉm cười nghênh đón.

"Cát chương môn?" Tần Lạc Y nhìn đến nam tử thanh y, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức cười mở nhan, có chút cung kính hướng hấn thi lễ: "Văn bối gặp qua Cát chương môn."

"Y nhi, nguyên lai ngươi nhận thức vị tiền bối này?" Giản Ngọc Diễn đứng yên bên cạnh nàng, cười nói.

Tần Lạc Y nhìn hắn một cái, thúy thanh nói: "May mắn cùng tiền bối từng gặp mặt qua một lần."

Giản Ngọc Diễn không biết thân phận Cát chương môn, bởi vì hắn phái Dịch Cô Vân đi Tuyệt Trần cung còn chưa trở về. Hai vị Thanh Vân cùng Thanh Phong đại sư, theo Cát chương môn đến kinh thành.

"Tiểu nha đầu, người nói cho ta biết, phù chú thất giai người dùng ngày hôm qua, là từ đâu lấy đến?" Nam tử thanh y hí hất, không để ý đến lời nói của bọn họ, lập tức hỏi ra điều

chính mình muốn biết.

Kỳ thật, hắn đối với phù chú thất giai cũng không cảm thấy hứng thú, trong Phiêu Miêu tông, cũng có người có thể luyện chế ra phù chú thất giai, chẳng qua hắn đối với người luyện chế ra phù chú thất giai cảm thấy thấp phẩm hứng thú.

Hơn nữa phù chú kia còn có chút kỳ quái, uy lực so với phù chú thất giai bình thường, lớn hơn mấy gấp mấy lần!

Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, nhìn đến mọi người chung quanh sau khi nghe được lời nói của Cát chương môn, đều đem ánh mắt dừng thẳng trên

người nàng, không khỏi cười nói: "Tiền bối muốn biết, Lạc Y tự nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn, chẳng qua nơi này không phải địa phương để nói chuyện, tiền bối, chúng ta đi vào nói đi." Nàng ngón tay chỉ hậu viện phía sau.

Cát chương môn gật đầu, thập phần sáng khoái tiêu sái đi vào.

Giản Ngọc Diễn tuy rằng không biết Cát chương môn này có thân phận gì, bất quá theo thái độ của Tần Lạc Y, hẳn cảm nhận thấy được thân phận nam tử thanh y này khẳng định không đơn giản, xuất ra trà ngon cực phẩm bên trong trữ vật giới của chính mình, tự mình phân phó Hùng Sát hảo hảo đi pha trà.

Cát chương môn không uống trà, hần khoanh tay đứng ở trước mặt Tần Lạc Y, chỉ muốn biết phù chú thất giai trên tay nàng là như thế nào: "Nha đầu, nói đi."

Tần Lạc Y cong cong môi, trên mặt mang ý cười nhợt nhạt: "Không dối gạt Cát chương môn, phù chú thất giai kia, là do ta tự mình luyện ra đến." Bộ dáng vân đạm phong khinh, giống như lời nàng nói không phải là luyện chế ra phù chú thất giai, mà là sự tình ăn cơm đơn giản vậy.

"Phốc!"

Người bên cạnh, Giản Ngọc Diễn một tay cầm chung trà, phun luôn ngụm nước trà trong miệng ra, ống tay áo che môi ho nhẹ.

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn hần, trong mắt hàm chứa giận dữ, tựa như đang ám chỉ hần kinh ngạc cũng quá lớn rồi.

Giản Ngọc Diễn ho càng lớn. Vừa rồi may mắn hần tùy thời nhanh tay, bằng không một ngụm nước trà kia tất cả đều phun lên người Cát chương môn. Nghĩ đến Giản Ngọc Diễn hần sống hai mươi năm, cũng coi như gặp không ít sóng to gió lớn, kỳ nhân, việc hiểm biết đến không ít. Hần lại càng nhìn không thấu Tần Lạc Y, mới mười mấy tuổi, nàng có thể luyện chế thất giai đan dược, hơn nữa xác suất luyện đan thành công cao đến dọa người!

Lúc trước, biết được đan dược giải độc cho chính mình, thật sự do nàng luyện chế...Hần liền chấn kinh.

Hiện tại nàng cư nhiên có năng lực luyện chế ra phù chú thất giai...Nghĩ đến mấy tháng trước, thời điểm bọn họ vừa mới quen biết, thậm chí ngay cả nhập môn luyện chế phù chú nàng đều không biết, như thế nào có thể làm cho hần không khiếp sợ a!

Ngay cả Giản gia bọn họ, người có thể luyện chế ra phù chú thất giai, cũng chỉ có một mình lão tổ tông mà thôi.

Cát chương môn tuy rằng không giống Giản Ngọc Diễn khiếp sợ như vậy, nhưng cũng thập phần kinh ngạc: "Người còn có thể chế phù?"

Tần Lạc Y gật đầu cười nói: "Ngài cũng biết, ta bây giờ còn không thể tu luyện, chỉ biết luyện đan, nghĩ đến trên người như thế nào cũng phải có một chút đồ vật phòng thân a, cho nên ta đã nghĩ đến luyện chế phù chú."

Giản Ngọc Diễn đem chung trà trên tay buông xuống, không dám tiếp tục uống, sợ Tần Lạc Y nói ra cái gì đến, hần lại bị kích thích làm ra chuyện tình mất mặt.

"Người từ khi nào thì bắt đầu luyện chế phù chú?" Cát chương môn nhú mày trầm ngâm, lại lần nữa mở miệng.

"Đại khái nửa năm trước đi." Tần Lạc Y cúi đầu nghĩ, sau đó đáp.

"Đúng vậy, lúc trước Tần cô nương ở trên tay ta mua đến luyện chế phù chú bách khoa toàn thư." Hùng Sát cuối cùng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, thở dài một tiếng, nói.

Cát chương môn nghe vậy, trong con ngươi đen sáng ngời lóng lánh nhiều điểm sáng nhạt, lại mang theo vài phần phiến muộn.

Đáng tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 74-2: Bái sư thành công (2)

Editor:HamNguyet

"Tần cô nương!"

Chương quỳ Minh Nguyệt các đi đến, trên tay nâng một cái khay, cười hi hi nói: "Đây là ngân phiếu bán thất giai đan dược ngài đặt trong Minh Nguyệt các hai tháng trước, tổng cộng là một ngàn bốn trăm vạn lượng, toàn bộ đều ở trong này." Hần đem ngân phiếu đặt trước mặt nàng.

Lại có hai gã sai vặt đang bung trên tay hai khay vàng thỏi đi đến, đặt ngân phiếu ở bên cạnh, sau đó lặng yên không một tiếng động lui ra.

"Đây là mấy ngày hôm trước ngài có nói, dùng ngân phiếu đổi thành vàng thỏi, ngài nhìn xem số lượng có đúng hay không?" Phương chương quỳ lại nói.

Giản Ngọc Diễn giật mình, không nghĩ tới chương quỳ Minh Nguyệt các cư nhiên sẽ ở phía sau, đem ngân phiếu lấy ra. Còn đổi thành vàng thỏi, như thế nào hẳn không biết? Đây là chuyện khi nào?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng thẳng ở một bên. Kim sắc dương quang rơi ở trên người hắn, làm cho thân ảnh hắn càng thêm có vẻ cao ngất thon dài.

Tần Lạc Y chỉ nhìn thoáng qua, cũng không kiểm kê cẩn thận, cười nói: "Không cần nhìn, người làm việc, ta yên tâm."

Chương quỳ lui ra.

Trước khi Phương chương quỳ đi ra ngoài, hắn liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, âm thầm nói thầm, nguyên lai người mỗi tháng luyện chế thất giai đan dược trong kinh thành, khiến cho thiên đại oanh động cư nhiên là An Bình quận chúa.

Chủ tử giấu diếm bọn họ cũng thật kỹ! Vừa rồi, nếu không phải Vu trưởng lão, đột nhiên xuất hiện, để cho hắn đem mấy thứ này đưa vào, trong lòng hắn thực sự nghi hoặc, hỏi nhiều vài câu, nếu không phải như thế, sợ là vẫn luôn bị giấu.

Tay trái Tần Lạc Y cầm một chồng ngân phiếu, tay phải cầm một khối vàng thỏi, vàng thỏi dưới ánh mặt trời, lấp lánh sáng lên, thập phần mê người. Nàng xem xem lại buồng xuống, thờ dài: "Vàng bạc nhiều đến đâu, cũng là vật chết, không có gì dùng a."

Mâu quang Cát chương môn chợt lóe.

Tần Lạc Y rất nhanh liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên tiến lên, đi đến trước mặt hắn, trên mặt cười lộ vẻ chờ mong: "Tiền bối, ta biết thiên phú tu luyện của ta không tốt, nhưng ta thực lòng, muốn gia nhập Phiêu Miểu tông, có lẽ không lâu, ta có thể tìm được một loại phương pháp, làm cho thể chất của ta trở nên thích hợp tu luyện!"

Giản Ngọc Diễn nhìn nhìn nàng, lại nhìn về phía Cát chương môn, trong con ngươi đen u quang chợt lóe, có chút đăm chiêu.

Cát chương môn thân nhiên nói: "Phiêu Miểu tông ta không thu nhận phế vật không thể tu luyện! Trên đời này người không thể tu luyện nhiều lắm, ngàn vạn năm qua, ta chưa từng nghe nói qua thể chất ai không thể tu luyện, đột nhiên trở nên có thể tu luyện." Một câu đánh vỡ ảo tưởng của nàng.

Tần Lạc Y chưa từ bỏ ý định, cong môi nở nụ cười, trong phương mâu tràn đầy tự tin ngạo nghễ: "Tiền bối, người khác có thể không làm được, không có nghĩa là ta làm không được! Thể chất bọn họ không tốt, không thích hợp tu luyện, không thể hấp thu được linh lực trong thiên địa, nhưng ta cùng bọn họ không giống nhau, ta có thể tự mình luyện đan, dựa vào linh lực trong đan dược tấn giai! Không đối gạt tiền bối, linh lực hiện tại trong cơ thể ta, đã có thể cùng linh lực trong cơ thể tu sĩ võ sư trung giai đánh đồng!"

Về mặt Cát chương môn khó lường, không dao động.

Bàn tay mềm Tần Lạc Y vừa nhắc, xuất ra gần mười bình ngọc đặt trên bàn án: "Hiện tại, ta không chỉ có thể luyện chế thất giai đan dược, thậm chí đan dược cửu giai, thập giai cũng có thể luyện chế, mấy ngày hôm trước, ta còn thành công luyện chế ra một lò đan dược thập nhất giai, ta tin tưởng, chỉ cần ta không ngừng luyện ra đan dược cao giai, hấp thu linh lực bên trong, thời điểm làm cho linh lực trong cơ thể càng ngày càng mạnh mẽ, nhất định có thể tìm được phương pháp giải quyết thể chất hiện tại của ta!"

Giản Ngọc Diễn há miệng thờ đốc, cuối cùng nhắm lại, cái gì cũng chưa nói, chỉ là ánh mắt nhìn Tần Lạc Y, càng thêm nóng rực. Hùng Sát lại giống như bị sét đánh bình thường, ngốc lẳng tại chỗ, cảm đều thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Vẫn bất động như núi, lão thần Cát chương môn rốt cục chấn kinh, trừng mắt nhìn Tần Lạc Y, về mặt kinh ngạc. Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng: "Người có thể luyện chế đan dược thập nhất giai?" Trong thanh âm khàn khàn mang theo kích động khác thường.

Tần Lạc Y tiến lên phía trước đem một bình đan màu xanh lấy ra nữa, đưa tới trên tay hắn, giọng nói: "Phải, đây là cửu âm hoàng tuyền đan mấy ngày hôm trước ta mới luyện chế ra."

Cát chương môn vươn tay tới đón, vừa đồ ra đan dược, thoáng chốc đồng tử co rút lại, lẳng cười ra tiếng: "Cửu âm hoàng tuyền đan, quả nhiên là cực phẩm chữa thương, cửu âm hoàng tuyền đan a!"

Nóng bỏng nhìn về mặt Tần Lạc Y tự tin nói: "Hào, người đã có quyết tâm tu luyện này, luyện đan thuật lại kinh thế hãi tục như thế, thể chất phế vật? Ha ha, ta cũng muốn nhìn xem, đến tốt cùng người có thể đánh vỡ ma chú không thể tu luyện hay không?"

Ánh mắt Tần Lạc Y sáng ngời, không chớp mắt nhìn hắn, trong lòng kích động vô cùng.

Cát chương môn ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Đã mấy trăm năm qua ta không thu đồ đệ, lần này ngẫu nhiên đi vào Thánh Long đại lục, có thể gặp được một kỳ ba như người vậy, coi như chúng ta hữu duyên, hôm nay phá lệ thu người làm đệ tử quan môn, qua vài ngày nữa, người liền theo ta cùng đi Phiêu Miểu tông đi!"

Về mặt Tần Lạc Y kinh hi, mặt cười đến vô cùng sáng lạn, hướng về phía Cát chương môn hành một đại lễ: "Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy!"

"Ha ha!" Cát chương môn vỗ tay cười to, không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt sáng ngời hữu thần.

Sau khi biết Cát chương môn chính là người Bồng Lai Tiên đảo, Gian Ngọc Diễn cũng thay nạng cao hứng, trên mặt tuấn dật tươi cười: "Y nhi, chúc mừng ngươi bái lương sư."

Hùng Sát từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, lập tức cao hứng lại có chút lo lắng, gãi gãi đầu, hỏi ra nghi vấn: "Tần cô nương, ngươi phải đi, vậy đan dược trong Minh Nguyệt các chúng ta, về sau không phải không có sao?"

Vì mua được thất giai đan dược, có chút tu sĩ cao giai, đã ở trong kinh thành đợi vài tháng, nếu đột nhiên nói cho bọn họ, không có đan dược bán, không biết bọn họ có thể tức giận đến mức động thủ hay không!

"Hùng Sát!" Gian Ngọc Diễn nhìn hấn lắc lắc đầu: "Ngươi thật đúng là sát phong cảnh! Tần cô nương có thể gia nhập Phiêu Miểu tông, ngày sau có thể tu luyện, đây là thiên đại hảo sự, thất giai đan dược, chúng ta có liền bán, không có sẽ không bán mới phải."

Tần Lạc Y nghĩ đến chuyện thành, tâm tình vô cùng tốt, cười híp mắt nói: "Trước khi ta đi, sẽ luyện thêm một chút đan dược lưu lại cho các ngươi."

Trông mắt vừa chuyển, nhìn đến ngân phiếu cùng vàng thỏi trên bàn án, đột nhiên tiến lên đem hết thảy trên bàn cầm lấy, cười hi hi đưa tới trước mặt Cát chương môn: "Sư phụ, hôm nay được sư phụ coi trọng, thu làm đệ tử, đệ tử không có gì lấy ra, nên hết thảy ngân phiếu này liền hiến kính lão nhân gia ngài, đây là một phen tâm ý của đệ tử, thỉnh lão nhân gia ngài nhận lấy."

Cát chương môn bật cười, giận trừng nàng nói: "Xú nha đầu, ngươi đem ngươi sư phụ trở thành người nào, chẳng lẽ sư phụ hướng về phía tiền tài mới thu ngươi làm đệ tử sao?"

Chẳng lẽ không đúng?

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, trong lòng oán thầm, Thanh Phong đại sư từng cùng nàng nói qua, nghe sư tổ bọn hấn nói, Cát chương môn không có ham muốn gì khác, chỉ thích ngân phiếu. Bất quá nàng cũng chỉ dám ở trong lòng nói thầm thôi, cũng không dám nói ra ngoài.

Cát chương môn nhìn về mặt nàng khác thường, hồ nghi nhìn nàng.

Trong lòng Tần Lạc Y căng thẳng. Vội thu liễm tâm tư, hi hi cười một cách nịnh nọt: "Đương nhiên không phải, sư phụ tán thành con người của ta, mới thu ta làm đệ tử." Sau đó rất nhanh đem ngân phiếu vàng thỏi đều thu lại.

Cát chương môn nghe vậy, sắc mặt rốt cục tốt lên một chút, lại nói: "Vậy phù chú kia ngươi luyện thành như thế nào? Ta như thế nào lại cảm thấy cùng phù chú bình thường không giống nhau a!"

Trên mặt Tần Lạc Y hiện lên một chút minh bạch, rất nhanh từ trong không gian lấy ra phù chú thất giai, cười giải thích nói: "Sư phụ, phù chú này của ta cùng phù chú bình thường đương nhiên không giống nhau, đây chính là dùng đan dược bát giai chế tạo ra, lực sát thương gấp mười lần phù chú bình thường!"

Cát chương môn đưa tay tiếp nhận, nhìn nhìn, quả nhiên có một cỗ hương vị đan dược nồng đậm, thờ dài một tiếng: "Ngươi thật đúng là xa xỉ, dùng đan dược bát giai đến chế tác phù chú!"

Đan dược bát giai, cho dù đặt ở Bồng Lai, cũng đủ để người tranh đoạt đến phá đầu.

Gian Ngọc Diễn cũng ở một bên xem, sau đó lại nhìn về phía Tần Lạc Y, trong ánh mắt ôn nhu tối đen mang theo một chút sùng nịnh thần nhiên, còn có mắt mát khó nén. Y nhi bái nhập Phiêu Miểu tông, qua vài ngày nữa sẽ rời đi, về sau muốn gặp lại nàng, chỉ sợ sẽ rất khó khăn. Nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên có chút đau đớn.

"Nha đầu, lại đây, không phải ngươi nói trong cơ thể ngươi có linh lực sao, ngươi vận khởi linh lực, ta hảo hảo nhìn xem thể chất của ngươi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra." Cát chương môn nói.

Nếu đã muốn thu Tần Lạc Y làm đệ tử quan môn, hấn liền một lòng muốn sớm một chút giải quyết vấn đề thể chất của nàng, không đến hai mươi tuổi, có thể luyện chế được đan dược thập nhất giai, lại không thể tu luyện, thật sự là phí phạm của trời a!

Nói đến tu luyện, nháy mắt về mặt Tần Lạc Y trở lên nghiêm túc, theo lời vận khởi linh lực đến. Vòng linh lực trong đan điền bắt đầu dọc theo kinh mạch chậm rãi lưu động, tốc độ rất chậm, bất quá tiến lên một đoạn khoảng cách ngắn, trên mặt Tần Lạc Y, liền hiện lên từng giọt mồ hôi lớn.

Cát chương môn nâng tay đến, đem một cỗ linh lực nhu hoà rất nhỏ, tiến nhập vào trong cơ thể nàng, theo linh lực trong cơ thể nàng, tuần hoàn bắt đầu mở ra.

Sau một khắc, Tần Lạc Y thật vất vả vận chuyển được một vòng, người đã có chút hư không.

Linh lực trong cơ thể nàng hiện tại đã đạt tới võ sư, so với thời điểm vừa mới bắt đầu tu luyện, đã được coi là cực kỳ khổng lồ, nhưng bởi vì như thế, thời gian nàng vận hành một vòng, so với thời điểm vừa mới bắt đầu, cũng lâu hơn, càng có sức thống khổ, kinh mạch thân thể, đã bị linh lực cường đại đánh sâu vào, nếu không phải người có ý chí lực cực kì kiên cường, căn bản không thể chịu đựng được thống khổ như vậy.

Cát chương môn thu hồi linh lực trong cơ thể, liền đặt hai tay phía sau người đi lại thông thả từng bước một, nhưu chặt mi tâm, tựa hồ có chuyện tình gì cực nghiêm trọng hoang mang.

Trong mắt Giản Ngọc Diễn lộ vẻ thương tiếc, hấn chưa bao giờ biết, Y nhi tu luyện, cư nhiên phải thừa nhận thống khổ lớn như vậy. Thể chất Y nhi, mát lạnh không mấy khi ra mồ hôi, cho dù ở thời điểm mùa hè, cũng không thấy nàng xuất mồ hôi như thế, mồ hôi vừa rồi kia, lại chảy xuống từng giọt.

Lấy ra một cái khăn tay tơ lụa màu lam nhạt, hấn yên lặng đưa qua.

Tần Lạc Y hướng hấn cười, tiếp nhận lấy, rất nhanh xoa nhẹ vào mặt. Có thể như ý nguyện gia nhập Phiêu Miểu tông, nàng biết đều nhờ có Giản Ngọc Diễn, nếu không có hấn cung cấp tin tức, làm sao có thể thuận lợi như vậy. Trong lòng nàng tự nhiên đối với hấn thập phần cảm kích.

Còn có mấy tháng qua, nàng buôn bán lời mấy ngàn vạn lượng bạc, đều nhờ Giản Ngọc Diễn cùng thủ hạ của hấn thay nàng thu xếp, nàng trừ cung cấp địa bàn, cái gì cũng không phải bỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Thánh thể bẩm sinh

Editor:HamNguyet

Mồ hôi rất nhanh liền đem khăn lụa ướt đẫm, Giản Ngọc Diễn lại lấy ra thêm một cái, ở thời điểm nàng lơ đãng, ánh mắt có chút si ngốc nhìn nàng.

Cát chương môn rốt cục dừng lại cước bộ thông thả, bắt đầu vây quanh Tần Lạc Y, một bên di chuyển, một bên không ngừng thấp giọng lầm bầm nói: "Kỳ quái, thật sự là kỳ quái!"

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, nghiêng đầu hỏi hấn: "Sư phụ, nơi nào kỳ quái?" Hấn không ngừng ở bên người nàng di chuyển, thật sự là nhìn đến hoa mắt, một lòng cũng bất ổn, tìm đập nhanh đến lợi hại.

Cát chương môn vỗ về cằm, trong mắt sáng ngời lóe ra tinh quang sắc bén: "Theo như vì sư xem... Thể chất của ngươi không phải không thể tu luyện, mà là bị người phong ấn, nên kinh mạch mới đình trệ lợi hại, không thể vận hành linh lực."

Tần Lạc Y trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Bị phong ấn? Không có khả năng đi?"

Cát chương môn hít mắt lại, trừng nàng: "Như thế nào, ngươi hoài nghi lời nói của vì sư sao?"

"Hắc hắc!" Tần Lạc Y cười rụt rụt cổ, giải thích nói: "Ta làm sao có thể hoài nghi lời nói sư phụ người a, ta từ nhỏ đã không thể tu luyện, tu vì phụ vương lại không yếu, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới trong cơ thể sẽ có phong ấn...Ai lại hạ phong ấn trong cơ thể của ta a?"

Nàng không thể tu luyện, Trần Nam Vương cũng vì nàng nghĩ không ít biện pháp, mấy năm nay mới hoàn toàn từ bỏ, sau đó mới sửa đổi mà hy vọng nàng sớm ngày thành hôn sinh con. Nàng đến đây được thời gian nửa năm, thường xuyên tu luyện, tuy rằng hấn không có phản đối, nhưng thái độ kia, cũng tuyệt đối không phải duy trì.

"Đến tột cùng là ai đây?" Chẳng lẽ lại là kẻ thù lợi hại của phụ vương nàng?

"Ngươi cũng không biết ta nào biết!" Cát chương môn liếc mắt nàng một cái, tiếp tục hít mắt suy tư.

"Hắc hắc, trước mặt kẻ hấn là ai vậy, sư phụ, lão nhân người xem khi nào thì, giúp đệ tử đem phong ấn kia phá giải a?" Người hạ phong ấn cho nàng tốt nhất đừng để cho nàng biết, bằng không nàng nhất định làm cho hấn đẹp mặt!

"Ngươi nói cũng quá đơn giản rồi!" Cát chương môn nhìn nàng lắc đầu nói: "Phong ấn này nhìn như vội vàng hạ xuống, lại cực kỳ lợi hại, vì sư cũng phải chuẩn bị sẵn sàng trước mới được, bằng không vô ý một cái, ngươi thật sự phải trở thành phế vật."

Tần Lạc Y nghe vậy, không dám tiếp tục thúc giục, thật vất vả mới gia nhập Bồng Lai tông môn, mắt thấy lập tức có hi vọng tu luyện, nàng cũng không muốn thật sự trở thành một phế vật!

Cát chương môn rời đi, trước khi đi, phản phó nàng buổi tối đến một sơn mạch không người ngoài kinh thành, hấn muốn ở nơi đấy vì nàng giải trừ phong ấn.

Tần Lạc Y tự nhiên đáp ứng.

Cát chương môn đi được không bao lâu, hai vị Thanh Vân Thanh Phong đại sư, còn có Vu trường lão, ba người cùng nhau đi đến, liên tục chúc mừng nàng thành công gia nhập Bồng Lai Phiêu Miểu tông.

Tần Lạc Y vui vẻ ra mặt, đối với ba người cảm tạ không thời, nếu không phải bọn họ vì chính mình bày mưu tính kế, gia nhập Phiêu Miểu tông, sợ là không thuận lợi như vậy.

Hai vị đại sư ngồi người trong chốc lát, liền rời đi trước, lúc sau, Vu trưởng lão cũng rời đi.

Giản Ngọc Diễn nghĩ đến Tần Lạc Y nói không chừng qua vài ngày nữa sẽ rời đi Thánh Long đại lục, trong lòng thực sự lưu luyến, trước tiên vì nàng tiễn biệt, kéo nàng đến Yên Vũ lâu dừng chân.

Vừa đến Yên Vũ lâu, liền nhìn đến một thân ảnh phần y thập phần quen thuộc-- Đỗ Ngữ Điệp.

Tần Lạc Y thăm than, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, ăn một bữa cơm cũng có thể đụng tới nữ nhân chán ghét này.

Đỗ Ngữ Điệp đưa lưng về phía nàng, cũng không phát hiện ra nàng, nguyên bản Tần Lạc Y muốn nhanh chân rời đi, ngấm lại lại thôi, ngênh ngang cùng Giản Ngọc Diễn đi vào.

Thời điểm đi qua bên người Đỗ Ngữ Điệp, cuối cùng Đỗ Ngữ Điệp cũng phát hiện nàng, trong đôi hắc mâu tựa hồ toát ra ngọn lửa.

Tần Lạc Y nhìn cũng không nhìn nàng một cái, đi thẳng qua người nàng hướng trên lầu đi đến.

Đỗ Ngữ Điệp chưa từng bị người ngó lơ như vậy? Huống chi sau khi từ Trần Nam Vương phủ trở về, nàng đã cùng nữ nhân này thù sâu như biển.

Ánh mắt âm lãnh dừng trên người Giản Ngọc Diễn ở bên cạnh người nàng (Tần Lạc Y), nàng (Đỗ Ngữ Điệp) nở nụ cười. Bước nhanh tiến lên, ngăn trước mặt hai người Tần Lạc Y, về mặt cao giọng nói: "Nha, đây không phải là An Bình quận chúa sao?" Thanh âm nàng cổ ý cất cao, thoáng chốc, mọi người trong Yên Vũ lâu kinh ngạc hướng bọn họ nhìn lại.

Đỗ Ngữ Điệp thấy thế, vẻ mặt đắc ý, khẽ nhếch cằm, cổ tình nghi hoặc nhìn về phía Giản Ngọc Diễn ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang bên cạnh nàng (Tần Lạc Y), ác ý nói: "Ha ha, An Bình quận chúa cùng Giản thiếu chủ cảm tình cũng thật tốt a, thường xuyên có thể nhìn đến các người cùng nhau đến Yên Vũ lâu, quận chúa cũng thật là, lập tức phải gả cho biểu ca ta, cư nhiên còn có thời gian nhân hạ thoải mái cùng nam nhân khác ra vào có đôi."

Đồng tử Tần Lạc Y co rụt lại, một đôi con ngươi đen nhánh sâu thẳm hiện lên ánh sáng lạnh chớp động, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc hiện ra một chút tươi cười, đẹp tới cực điểm, làm cho người ta cơ hồ có xúc động muốn phủ phục dưới làn váy nàng: "Ta nói là ai ở trong này nói đâu, nguyên lai là người a, Đỗ cô nương, trong mắt Đỗ cô nương ăn một bữa cơm ở đây, chính là ra vào có đôi, nhưng ta thật sự rất ngạc nhiên, hôm nay Đỗ cô nương cùng ai ở trong này ra vào có đôi a?" Vừa nói chuyện, một bên tò mò hướng bốn phía nhìn lại.

Tuần nhan Giản Ngọc Diễn bất động thanh sắc, ánh mắt nhìn chằm chằm Đỗ Ngữ Điệp lại như lưỡi đao sắc bén, cơ hồ muốn đem nàng tác tác lạng lẹ, âm thầm cầu nguyện không thôi.

Nữ nhân này quả thực e sợ cho thiên hạ bất loạn, cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy hất nước bắn vào người Y nhi, tuy rằng trong lòng hận đối với Y nhi vô hạn yêu mến, biết nàng có hôn ước, vẫn thủ lễ nghi, đem một tấm chân tâm giấu ở đáy lòng, không lướt qua lời tri nửa bước!

Khoé mắt Đỗ Ngữ Điệp co rút, không nghĩ tới Tần Lạc Y không chỉ có thể đem gương mặt xấu xí kia trị hết, ngay cả miệng lưỡi cũng trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng, ánh mắt Giản Ngọc Diễn sắc bén cũng làm cho nàng tự dưng sợ hãi, trước mặt nhiều người như vậy, không muốn lộ ra thần sắc kinh sợ, ưỡn ngực, chuẩn bị trả lời lại một cách mỉa mai.

Một hồng y nam tử trẻ tuổi thoát nhìn có chút lỗ mãng từ trên lầu đi xuống dưới, đứng ở bên cạnh thân thể nàng, tay cầm một bảo kiếm mãn châu bảo thạch, thô tục đến cực điểm.

"Điệp nhi, vị này là ai?" Hồng y nam tử mở miệng, đáy mắt nhìn Tần Lạc Y, rất nhanh hiện lên một chút thần sắc kinh diễm.

Đỗ Ngữ Điệp còn chưa kịp nói chuyện, Tần Lạc Y lại lần nữa cười mở miệng: "Ha ha, nguyên lai hôm nay Đỗ cô nương cùng vị công tử này ở đây ra vào có đôi a." Đáy mắt giảo hoạt lộ vẻ bốn cột.

Hồng y nam tử kia tuy rằng tuổi trẻ, tu vi cũng đạt tới cảnh giới võ sư, nhưng vẻ mặt bộ dáng lại lỗ mãng đáng khinh, Đỗ Ngữ Điệp nếu cùng hắn ra vào có đôi, thật đúng là bông hoa nhài cắm trên bãi phân trâu.

Người trong Yên Vũ lâu nghe xong, đều vụng trộm cười rộ lên.

Đỗ Ngữ Điệp then quá hoá giận. Cũng không ăn cơm, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Lạc Y một cái, lao ra cửa đi. Hồng y nam tử vội vàng đuổi kịp, trước khi đi ra ngoài, còn quay đầu liếc mắt nhìn Tần Lạc Y một cái, bộ dáng thập phần lưu luyến, nếu không phải e ngại nam tử bên cạnh nàng vừa thấy liền biết không phải dễ chọc, hẳn hẳn định muốn tiến đến gần một phen. Đỗ Ngữ Điệp lao ra khỏi Yên Vũ lâu, càng thêm chán nản không thôi.

Tần Lạc Y cười khế, cùng Giản Ngọc Diễn hai người tự nhiên hào phóng hướng trên lầu đi đến, bất quá có Đỗ Ngữ Điệp vừa nháo chuyện, Giản Ngọc Diễn vì tị hiềm, không muốn có lời đồn đãi xúc phạm tới Tần Lạc Y, nên không ngồi trong nhĩ gian, mà trực tiếp ngồi gần cửa sổ lầu hai.

Sau khi ăn xong, Hùng Sát đến tìm Giản Ngọc Diễn, Giản Ngọc Diễn liền rời đi trước.

Tần Lạc Y trực tiếp trở về vương phủ, muốn nói cho phụ mẫu biết chính mình bá sư, về sau nói không chừng có tin tức tu luyện tốt, đáng tiếc, trở lại

vuơng phủ lại phát hiện Trần Nam Vương cùng Tạ Như Yên không có trong phủ, thẳng đến khi trời tối, cũng không trở về.

Buổi tối, sau khi nàng dùng xong bữa, liền sớm đi ngủ, Hạnh Nhi Liễu Nhi ngủ ở gian ngoài. Nàng đợi cho tất cả mọi người ngủ say, lặng lẽ đứng dậy, cùng Đại Hắc rời khỏi vuơng phủ.

Đi vào chân núi sư phụ chỉ định, không nhìn đến sư phụ, lại thấy được thân ảnh Giản Ngọc Diễn thon dài. Hắn mặc một thân cẩm bào màu trắng, khỏe mỗi mỉm cười, con ngươi đen ôn nhuận thanh lương, bên trong hình như có một cỗ trầm ôn nội liễm chậm rãi lưu chuyển lại có thể nhiếp thần phách quang hoa người khác, tao nhã đứng ở nơi đó, gió đêm thổi bay vạt áo hắn, có một cỗ cảm giác phiêu dật.

"Sao ngươi lại tới đây?" Tần Lạc Y cười tiến lên, trong phương mâu linh động hiện lên một chút kinh hi.

Giản Ngọc Diễn đứng trên tiếu nhan nàng trắng nõn như ngọc, vẻ mặt càng thêm ôn nhuận nhu hòa, cười nói: "Dù sao ta cũng không có việc gì, nên muốn tới đây nhìn xem, thuận tiện được thêm kiến thức, nhìn xem Cát chương môn giải trừ phong ấn cho ngươi như thế nào."

Kỳ thật là trong lòng hắn không yên, lời nói ban ngày của Cát chương môn, giống như ở trong lòng hắn nảy sinh cội rễ, thực sợ hãi thời điểm giải trừ phong ấn, Y nhi có cái gì không hay xảy ra, không tự mình nhìn đến, hắn thật sự lo lắng.

Tần Lạc Y cười đến khỏe mắt cong cong, cũng biết Giản Ngọc Diễn không nói thật. Buổi tối có thể ngủ, sao lại gọi là không có chuyện gì, thuận tiện lại đây nhìn xem a? Rõ ràng chính là quan tâm nàng, còn mạnh miệng! Nam nhân này, quen biết thời gian mấy tháng, tính tình hắn nàng còn không biết sao?

Trong lòng ám áp. Tại dị thể này, có thể có một bằng hữu quan tâm vướng bận chính mình như thế, thực làm cho từ đáy lòng nàng cảm thấy cao hứng. Cũng không vạch trần, hai người cười nói sóng vai hướng trên đỉnh núi bước vào.

Chiều cao ngọn núi này khoảng hơn hai ngàn thước, thấp phần hùng vĩ, là ngọn núi cao nhất ngoại ô kinh thành, Giản Ngọc Diễn tới sớm, đã gặp qua Cát chương môn, lúc này mang theo Tần Lạc Y quen thuộc tiêu sái đi vào.

Ở phía sau bọn họ, rất xa, có hai đạo thân ảnh một nam một nữ đột nhiên xuất hiện.

"Biểu ca, ta không lừa ngươi đi? Nữ nhân kia, quan hệ cùng Giản thiếu chủ thật sự không đơn thuần, nửa đêm, bọn họ cũng ở cùng nhau." Nữ tử mặc phấn y, bộ dáng vẻ mặt tức giận bất bình, đúng là Đỗ Ngữ Điệp hôm nay mới bị Tần Lạc Y chế nhạo.

Nam tử đứng ở bên cạnh nàng, là Tam hoàng tử Sở Dật Tu. Sở Dật Tu không nói gì, hai tay đặt sau người, nắm chặt hai nắm đấm trong tay áo, trong mắt lóe ra hàn quang.

Đỗ Ngữ Điệp cắn chặt răng, trong mắt hiện lên đắc ý.

"Điệp nhi, ngươi đi về trước đi!" Sau một lúc lâu, Sở Dật Tu rốt cục mở miệng, trong thanh âm trầm thấp mang theo hung ác nham hiểm.

Đỗ Ngữ Điệp còn muốn nói chuyện, Sở Dật Tu nâng tay gọi tới Âm Ảnh, Đỗ Ngữ Điệp bị người mạnh mẽ dẫn đi xuống. Đợi cho Âm Ảnh trở lại bên người hắn, mặt Sở Dật Tu lạnh lùng hướng ngọn núi đi đến.

"Điện hạ, ngọn núi này có chút cổ quái, chúng ta không vào được!" Đi vào dưới núi, hai người liền không đi tiếp được, sau khi Âm Ảnh tra xét một phen, thấp giọng hướng hắn bẩm báo.

"Sao lại thế này?" Ánh mắt Sở Dật Tu vẫn nhìn về phía trước, thanh âm lại càng thêm băng hàn, tựa như cửu thiên hàn băng bình thường.

"Thuộc hạ không biết." Âm ảnh lúc đầu nói: "Ngọn núi này giống như bị tầng lá chắn vô hình gì đó bao phủ, căn bản không thể tới gần."

"Là trận pháp sao?"

"Hắn là không phải, cả tòa núi đều bị bao phủ không đi vào được, trên Thánh Long đại lục, hẳn là không ai có đủ lực lượng để bày ra trận pháp lớn như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 75-2: Thánh thể bẩm sinh (2)

Editor: HamNguyet

Sở Dật Tu im lặng, trong mắt sắc bén âm trầm hiện lên một chút không cam lòng: "Nếu không thể đi vào, chúng ta ở tại nơi này chờ xem, ta cũng không tin, bọn họ không ra!"

Ánh Ảnh lặng lẽ lui ra.

Lấy kinh nghiệm hẳn theo chủ tử gần mười năm, hẳn biết chủ tử hiện tại vô cùng giận dữ, lời nói khuyên bảo gì cũng nghe không vào. Không cần thận một chút, nói không chừng còn có thể làm lửa giận lan đến bản thân.

Tần Lạc Y cùng Giản Ngọc Diễn vẫn hướng trên núi đi đến, đến đỉnh núi, nhìn đến Cát chương môn ngồi xếp bằng trên một khối ngọc thạch trong suốt, nhắm mắt dưỡng thần, nhận thấy được bọn họ đã đến, lúc này mới mở mắt.

"Sư phụ!"

"Cát tiên bối!"

Hai người tiến lên, cung kính hướng hẳn thi lễ.

Cát chương môn gật gật đầu, lập tức nói: "Y nhi, có người đi theo ngươi tới dưới chân núi."

Về mặt Tần Lạc Y kinh ngạc, hít một hơi, hướng dưới chân núi nhìn nhìn. Ban đêm tối đen, dựa vào thị lực của nàng, căn bản cũng không nhìn ra cái gì, huống chi còn ngăn cách tầng kết giới sư phụ thiết hạ.

Bàn tay to của Cát chương môn vung lên, một đạo linh lực nháy mắt hiện lên trước mặt bọn họ, biến thành mặt gương bóng loáng vô cùng, trên mặt hiện lên một thân ảnh thon dài màu đen, chỉ là khuôn mặt lạnh lùng nhìn phía trên núi.

"Là hẳn?"

"Sở Dật Tu."

Giản Ngọc Diễn cùng Tần Lạc Y hai mắt nhìn nhau, Tần Lạc Y mím chặt môi đỏ mọng, trong phượng mâu hiện lên một chút dị sắc. Không nghĩ tới...Sở Dật Tu cư nhiên giám thị chính mình đến đây, còn đi theo chính mình đến tận nơi này.

"Các ngươi nhận thức người này sao?" Cát chương môn nhìn đến vẻ mặt bọn họ khác thường, mở miệng hỏi, kỳ thật trong lòng đã hiểu rõ.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, cười khổ nói: "Sư phụ, hẳn là Tam hoàng tử Sở quốc, là đối tượng Hoàng Thượng tứ hôn thành thân cùng ta." Trong lòng âm thầm nói thầm, Sở Dật Tu, sợ là sau khi nghe được lời nói của Tần Lạc Hân, mới bắt đầu giám thị chính mình đi.

Cát chương môn nở nụ cười, hít một hơi, trong mắt lóe ra tinh quang sáng quắc: "Ngươi muốn gia nhập Bồng Lai tiên đảo để thoát khỏi hôn ước với tiểu tử này?"

Tần Lạc Y gật gật đầu.

"Cái mũi đủ cao, lông mày đủ thô, trán cao no đủ, ở phạm vi nơi xa, bộ dạng không sai, chỉ là ánh mắt quá mức vô tình...muốn xứng với đồ đệ ta, vẫn kém một chút." Cát chương

môn đối với Sở Dật Tu bình phẩm từ đầu đến chân một phen, cuối cùng hạ một kết luận.

Tần Lạc Y cong môi nở nụ cười, cảm thấy chính mình càng ngày càng thích vị sư phụ này. Trong mắt Giản Ngọc Diễn cũng có một chút ý cười sung sướng.

Cát chương môn thân nhiên nhìn hẳn một cái, ánh mắt sắc bén tựa hồ có thể nhìn thấu tâm hần...Trong lòng Giản Ngọc Diễn nhảy dựng, bên tai không tự chủ được đỏ lên.

"Nha đầu, nếu ngươi đã muốn gia nhập Phiêu Miểu tông ta, có sự tình, trước tiên nên đi xử lý tốt mới được." Cát chương môn thu hồi linh lực biến ảo thành gương, dặn dò nàng nói.

Tần Lạc Y gật gật đầu: "Buổi chiều ta trở lại vương phủ vốn dĩ muốn đem sự việc bái vi sư ngài cho phụ vương mẫu thân biết, nhưng bọn họ không ở trong phủ, chờ bọn họ trở lại, ta đưa bọn họ, cùng nhau tới gặp sư phụ."

Cát chương môn gật đầu.

Sau đó ba người cũng không tiếp tục chú ý Sở Dật Tu dưới chân núi, Cát chương môn từ trong trữ vật giới lấy ra khối ngọc thạch cùng ngọc thạch dưới thân hẳn giống nhau như đúc, để cho Tần Lạc Y ngồi xếp bằng xuống trước mặt hẳn, một đoàn linh lực oánh nhuận, từ trong bàn tay hẳn bắn ra, đem cả người nàng bao lại.

Giản Ngọc Diễn tự động lui ra, đứng rất xa, ánh mắt ôn nhuận không chớp nhìn đoàn linh lực vây quanh Tần Lạc Y.

Cát chương môn không chế đoàn linh lực kia, càng ngày càng cường đại, thời gian từng chút trôi qua, linh lực càng trở nên sáng ngọc vô cùng, sau đó, hẳn đem đoàn hào quang kia, chậm rãi tiến nhập vào trong cơ thể Tần Lạc Y.

Thân thể Tần Lạc Y chấn động, đôi mi thanh tú nhú chặt, khuôn mặt trắng nõn nháy mắt trở nên đỏ bừng, từng giọt mồ hôi lớn trên mặt nàng chảy

xuống, bộ dáng có vẻ thập phần thống khổ.

Tâm Giác Ngọc Diễn nhắc lên, nắm chặt nắm tay, lưng căng thẳng, cả người nhìn có vẻ cương cứng vô cùng. Nhìn về phía Cát chương môn, phát hiện về mặt Cát chương môn nghiêm túc...Môi mỏng mím chặt, hần bất buộc chính mình đứng yên tại chỗ, không cần tiến lên quấy nhiễu hai người đang vận công.

Thời gian tựa hồ trôi qua đã lâu, Cát chương môn rốt cục ngừng lại, không hề tiếp tục đưa linh lực hướng đến trên người Tần Lạc Y.

"Sự phụ, ta tốt lắm!" Tần Lạc Y mở phượng mâu, kinh hi nhảy dựng lên. Tuy rằng thời điểm vừa rồi giải trừ phong ấn, nàng cảm giác thống khổ vô cùng, thân thể tựa như bị sự phụ rót nhập linh lực vào nghiền nát...Nhưng hiện tại, nàng đã không hề trở ngại vận hành linh lực!

Giản Ngọc Diễn bước nhanh đi tới, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên ý cười khó nén: "Y nhi, chúc mừng ngươi." Thanh âm trầm thấp, tràn ngập từ tính. Nhìn đến nàng cao hứng như thế, đáy lòng hần bởi vì nàng sắp rời đi, mà sinh ra lo lắng mất mát, cũng phai nhạt không ít.

Tần Lạc Y vui mừng dị thường, đứng lên, mở hai tay ra, liền cho hần một cái ôm thật lớn.

Giản Ngọc Diễn hoàn toàn giật mình, mấy tháng qua, cho dù ngày tư đêm tưởng, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày, hần cư nhiên cùng Y nhi cách nhau gần như thế.

Lặng lẽ hít sâu một hơi, quanh thân đều tràn ngập hương thơm trên người nàng, hai tay đặt tại bên người, dùng hết khí lực toàn thân, mới gặt gao đem xúc động muốn ôm chặt lấy nàng xuống.

"Ha ha, ta rất cao hứng." Cảm giác được thân thể hần nhảy mắt cứng ngắc, Tần Lạc Y cuối cùng cũng tỉnh ngộ lại, lập tức lui ra, có chút xấu hổ sờ sờ mũi.

Loại ôm không hề ái muội này, ở thế giới kia của nàng cũng không tính là gì, chỉ là một loại phương thức biểu đạt cảm tình kích động mà thôi, nhưng nàng đã quên, nơi này không phải là thế giới trước kia của nàng.

Nhuễn ngọc ôn hương trong lòng nhảy mắt biến mất, làm cho Giản Ngọc Diễn một trận mắt mờ mờ không, trong mắt tối đen hiện lên một chút u quang, đi ra phía trước, nhẹ nhàng đặt tay xoa nhẹ lên đỉnh đầu nàng, thân thiết lại không quá mức ái muội: "Y nhi, giải trừ phong ấn, ngươi hần là cao hứng mới phải."

Trong lòng Tần Lạc Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoe môi phẩm ý cười sung sướng, may mắn Giản Ngọc Diễn không bởi vì nàng vừa rồi càn rỡ mà sinh khí.

"Sự phụ!"

Nàng quay đầu, chuẩn bị một đồng lời nói, muốn đối với sự phụ tỏ ra cảm tạ cùng ý kính ngưỡng, lại phát hiện khuôn mặt sự phụ tuấn mỹ vô trù như hoá đá bình thường, trừng mắt nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ không thể tin cùng thần sắc hồ nghi.

Trong lòng Tần Lạc Y nhảy dựng, bước lên phía trước hỏi: "Sự phụ, người đây là làm sao vậy?" Không ai trả lời nàng.

Lúc này ngay cả Giản Ngọc Diễn cũng sốt ruột, không nhận được đem toàn thân Tần Lạc Y cao thấp đánh giá, có thể làm cho Cát chương môn như vậy, hần nghĩ đến, trừ bỏ Tần Lạc Y, sẽ không có người khác nữa.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, hiểu ý, cũng cúi đầu nhìn nhìn trên người chính mình, lại đem linh lực trong cơ

thể vận hành một vòng.

"Không có việc gì a, ta thật sự đã tốt lắm, trong cơ thể hần là không có phong ấn, sự phụ, ngài đây là làm sao vậy?" Trên mặt nàng trắng nõn mình diễm tràn đầy hoang mang.

Cát chương môn vẫn là nói gì, chỉ là lần này cuối cùng cũng hồi thần lại, dùng một đôi mắt sáng ngời hữu thần, đem nàng đánh giá một lát, sau đó ý bảo nàng ngồi lên khối ngọc đài một lần nữa, đưa tay đặt lên cổ tay nàng, một cỗ linh lực lại lần nữa hướng tới trong cơ thể nàng tiến nhập vào.

Trong lòng Tần Lạc Y nhảy dựng, nhìn bộ dáng này của sự phụ, nàng sợ thân thể chính mình thật sự có vấn đề gì...Yên lặng ngồi tại chỗ, nhắm mắt lại, ý niệm theo linh lực sự phụ, ở trong cơ thể di động.

Sau một lát, Cát chương môn đưa linh lực đứng trong linh đài của nàng, nơi đó có một viên cầu nhỏ như nắm tay, lơ lửng ở trên không, đang tán phát ra quang mang lục sắc.

Trong lòng Tần Lạc Y chấn động. Bên trong linh đài của nàng, như thế nào lại có loại đồ vật như vậy? Vừa rồi nàng cảm thấy trong cơ thể giải trừ phong ấn, trong lòng cao hứng, căn bản không phát hiện trong cơ thể khác thường!

Cát chương môn dùng linh lực đem viên cầu nhỏ lục sắc kia gao bao bọc lấy, phân ra một sợi thần thức, muốn tiến vào bên trong viên cầu, để thấy rõ ràng đó là cái gì.

"Phanh!"

Chỉ là thần thức hắn vừa mới tới gần, viên cầu lục sắc kia đột nhiên tản mát ra một chút quang mang chói mắt đến cực điểm, đem sợi thần thức của hắn đánh nát.

Toàn thân Cát chương môn chấn động, vội vàng lui ra, sắc mặt càng thêm trở nên kinh nghi bất định. Lực lượng thật cường đại!

Lấy tu vi của hắn, sợi thần thức kia, cường đại cơ hồ có thể cách vài dặm giết người trong vô hình! Nhưng ở trước mặt đoàn lục sắc, lại có vẻ yếu ớt không chịu nổi một kích như vậy!

Tần Lạc Y cũng cực kì khiếp sợ, ý thức của nàng còn dừng lại trong linh đài, nhìn đến quang cầu lục sắc, sau khi đánh tan thần thức sư phụ, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, lẳng lặng nhẹ nhàng ở trong linh đài, có vẻ bình tĩnh nhu hoà như vậy.

Bất quá, kiến thức một mặt hung hãn của nó, Tần Lạc Y cũng không dám khinh thường, liều lĩnh tới gần.

Nàng mở mắt ra, đang muốn mở miệng nói chuyện. Về mặt Cát chương môn lại ngưng trọng đối với nàng truyền âm mật nói: "Nha đầu, đừng hỏi, thứ này thực sự không đơn giản, ta hoài nghi nó có từ vài thập niên trước, là chỉ bảo khiến cho tu luyện giới oanh động...Quên đi, ta cũng chỉ hoài nghi mà thôi, nó như thế nào lại ở trên người người. Chạy đến Thánh Long đại lục..."

Ngưng lại một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Trước khi ta còn chưa xem xét nó rõ ràng, việc này, người không thể nói ra đối với bất luận kẻ nào, phong ấn trong cơ thể người, hắn là vì phong ấn nó."

Trong lòng Tần Lạc Y cả kinh. Chỉ bảo khiến tu luyện giới oanh động? Phong ấn của nàng vì phong bế lại đồ vật lục sắc kia?

Trong lòng kinh hoàng, lại kích động không yên, nàng biết sự tình nghiêm trọng, nếu lời sư phụ nói là thật, nếu thứ này bị người biết, nhìn đến tu vi hiện tại của nàng, cho dù có mười cái mạng, cũng không đủ dùng!

Cát chương môn lại thập phần thận trọng dặn dò nàng một phen, lúc này đứng dậy.

"Cát tiên bối, thân thể Tần cô nương, chẳng lẽ có cái gì không thích hợp sao?" Giản Ngọc Diễn thấy bọn họ song song đứng dậy, khó nén bất an trong lòng, bước lên phía trước quan tâm hỏi.

Cát chương môn xoay chuyển về mặt ngưng trọng, ha ha cao giọng cười: "Lão phu rất kinh ngạc, ha ha, không nghĩ tới thu đệ tử quan môn, sau khi giải trừ phong ấn, cư nhiên là kỳ tài tu luyện! Thánh thể bẩm sinh, đây chính là ngàn vạn năm khó gặp a, hôm nay cư nhiên lại bị ta gặp gỡ!" Nói xong lại cười ha ha.

Phượng mẫu Tần Lạc Y trong suốt sáng ngọc. Vừa rồi sau khi giải trừ phong ấn, nàng liền phát hiện, thân thể của nàng, tuyệt đối là hạt giống tốt tu luyện linh lực, không chút nào kém với cơ thể trước kia của nàng, muốn đạt tới độ cao tu luyện như trước, sẽ không còn xa!

Nàng trước kia không thể tu luyện, hoàn toàn là vì quan hệ phong ấn. Chỉ là không nghĩ tới, giải trừ phong ấn xong, thể chất của nàng, cư nhiên là thánh thể bẩm sinh!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Tần Thiên ca ca

Editor: HamNguyet

"Ngao ô!"

Đại Hắc vẫn luôn im lặng đứng ở bên cạnh, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, gân cốt cả người rung động, toàn bộ thân thể, đều bị một tầng bạch quang kỳ dị vây quanh.

Tần Lạc Y vội vàng hướng tới nó chạy vội qua: "Đại Hắc, người làm sao vậy?"

"Ngao ô!"

Đại Hắc không thể nói chuyện, lại lần nữa cuồng khiếu một tiếng, thanh âm lần này so với vừa rồi lớn hơn rất nhiều, cả tòa núi tựa hồ đều bị chấn động, quang mang trên người nó càng ngày càng sáng, xông thẳng lên chín tầng mây.

"Sư phụ, người xem Đại Hắc làm sao vậy?" Tần Lạc Y vội vàng đứng lên, vô duyên vô cớ, như thế nào Đại Hắc lại đột nhiên như vậy.

Cát chương môn vuốt cằm, mâu quang thâm trầm, u ám khó hiểu, một hồi lâu mới mở miệng: "Đại Hắc? Trên người nó hẳn là bị người nào đó hạ cấm

ché, cảm chế này cùng người có liên quan, hiện tại trên người người giải trừ phong ấn, cảm chế trên người Đại Hắc cũng tự động giải trừ, cho nên mới như vậy..."

Về mặt Tần Lạc Y giật mình, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Từ lúc mới sinh hạ, nàng đã bị hạ độc, bởi vậy trên mặt có nhiều vết mẩn đỏ khó coi, vốn là thánh thể bẩm sinh, lại bị phong ấn không thể tu luyện, viên cầu lục sắc trong lĩnh đài kia cũng thực cổ quái, hiện tại ngay cả trên người Đại Hắc cư nhiên cũng bị hạ cảm chế...

Xem ra thân thể này của nàng, sợ là có rất nhiều bí mật không muốn người biết a!

Trần Nam Vương còn có mẫu thân của nàng...Đối với hết thảy chuyện này, bọn họ có biết hay không a?

Nàng xuyên qua đến Trần Nam Vương phủ này tới nay đã được thời gian nửa năm, Tạ Như Yên cùng Trần Nam Vương đối với nàng, quả thật là sủng ái có thêm, tuy rằng không thể nói chu đáo về mọi mặt, nhưng cũng cực kỳ chu đáo.

Xem công pháp Tần Lạc Y tu luyện trước kia, liền biết quả thật Trần Nam Vương vì nàng tốn không ít tâm tư, đan dược a, cũng cho nàng ăn qua không ít.

Nếu bọn họ biết, bọn họ làm được như vậy, quả thật là thiên y vô phùng, làm cho người ta không cảm giác được chút khác thường nào, nếu bọn họ không biết, nàng là nữ nhi bọn họ, là ai ở sau lưng bọn họ, đặc biệt là Tần Lăng Vân tu vi đạt tới võ thánh, lại có thể đối với chính mình hạ phong ấn?

Sau gần một khắc, cuối cùng xương cốt trên người Đại Hắc cũng không còn rung động, bạch quang bao vây lấy nó âm đạm xuống, một vật thể toàn thân tuyết trắng, không có một tia tạp sắc, so với Đại Hắc lúc trước lớn hơn gấp đôi xuất hiện ở trước mặt ba người.

"Đây là..." Tần Lạc Y kinh ngạc hé miệng, tiến lên vuốt ve bộ lông trên người Đại Hắc. Bộ lông màu trắng ánh sáng nhu hòa, xúc cảm cực kỳ thoải mái, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Chủ nhân!" Đại Hắc nghiêng đầu nhìn nàng, chớp chớp mắt to, mở miệng nói chuyện.

Tần Lạc Y lao đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất, phượng mâu tròn to, trừng mắt nhìn Đại Hắc. Vừa rồi là thanh âm Đại Hắc vọng lại sao? Đại Hắc có thể nói chuyện?

Trước kia nó có thể nghe hiểu được ý tứ chính mình, cũng đủ làm cho nàng giật mình, không nghĩ tới sau khi giải trừ cảm chế, cư nhiên nó còn có thể mở miệng phun tiếng người!

"Chẳng lẽ đây là viên cổ dị thú Ngục Thất trong truyền thuyết?" Cát chương môn cũng mang vẻ mặt khiếp sợ. Viên cổ dị thú Ngục Thất, hẳn tuy rằng không chính mắt gặp qua, nhưng ở trong một quyển sách cổ gặp qua miêu tả nó.

Đại Hắc nghe vậy, ngẩng đầu lên, liếc mắt hán một cái, vẻ mặt kiêu ngạo.

"Thật sự là viên cổ dị thú Ngục Thất!" Đồng tử Cát chương môn co rút lại, nhìn bộ dáng Đại Hắc, hẳn biết chính mình đoán đúng rồi. Sắc mặt cổ quái nhìn mặt Tần Lạc Y, trong cơ thể nàng có viên cầu lục sắc chỉ sợ là dị bảo thượng cổ, linh thú bên cạnh người, cũng là thượng cổ dị thú Ngục Thất, hẳn thu đồ nhi mới này...Đến tột cùng là có địa vị gì?

"Đại Hắc...A, hiện tại gọi người là Đại Hắc dường như có chút không thích hợp." Sau khi Tần Lạc Y khiếp sợ, liền hưng phấn, nhìn bộ lông cả người nó trắng tuyết không nhiễm một hạt bụi nhỏ, lâm lâm lầu bầu nói: "Đại Bạch? Không dễ nghe, cùng rau cải trắng giống nhau, Tiểu Bạch? Rất không khí thế..."

Khoé miệng Cát chương môn co rút, trừng mắt nàng, thập phần không biết nói gì. Đây chính là viên cổ dị thú a, cũng một nàng nghĩ ra cái tên như vậy!

Khoé môi Gian Ngọc Diễn tràn đầy ý cười, ánh mắt nhìn về phía Đại Hắc tràn ngập đồng tình.

Đại Hắc rũ đầu, nổi giận vô cùng. Nó là huyết mạch viên cổ dị thú cường hãn, nếu thật sự lấy cái tên Đại Bạch, Tiểu Bạch gì đó, nó đi ra ngoài gặp người như thế nào a? Thế nào cũng phải bị người cười chết!

"Ngao ô, chủ nhân, ta gọi là Đại Hắc!" Nó hướng về phía Tần Lạc Y khẽ gọi, trong mắt tràn đầy chờ mong, tên Đại Hắc này tuy rằng cũng chẳng ra sao, nhưng so với Đại Bạch Tiểu Bạch dễ nghe hơn nhiều a!

Tần Lạc Y lắc đầu: "Không tốt, người hiện tại làm sao có màu đen, tên này với người tuyệt không xứng." Nói xong, lại muốn đưa ra vài cái tên: "Tiểu Ngục, Tiểu Thất..."

Đại Hắc rũ đầu, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống lạc: "Chủ nhân, ta gọi là Đại Hắc!" Vì cái gì chủ nhân lấy tên, tất cả đều lấy chữ Tiểu đứng đầu? Nghe tới nghe lui, vẫn là Đại Hắc dễ nghe nhất.

Tần Lạc Y gặp nó khăng khăng muốn kêu Đại Hắc, thờ dài, chỉ phải từ bỏ.

Trong lòng Cát chương môn vừa động: "Người vì cái gì kêu nàng là chủ nhân, chẳng lẽ người cùng nàng ký kết khế ước?" Lấy tu vi hiện tại võ sư đỉnh của Tần Lạc Y, căn bản không thể thu phục một viên cổ dị thú, đặc biệt là viên cổ dị thú có thể mở miệng nói chuyện.

Huyết mạch viễn cổ dị thú cường hãn, thọ nguyên cực dài, bản tính đều cực kỳ kiêu ngạo, lấy thời gian nhất định, tất nhiên có thể trở thành tồn tại cao nhất, nếu không có lý do đặc thù, căn bản không có khả năng thần phục một nhân loại!

Đại Hắc do dự một lát, mới nói: "Ta cùng chủ nhân, từ nhỏ liền ký kết khế ước."

"Khế ước gì?" Ánh mắt Cát chương môn gắt gao khóa trụ nó, truy vấn.

Nhân loại cùng thú loại, ký kết khế ước chia làm hai loại, một loại là khế ước linh hồn, một loại là khế ước bản mạng. Ký kết khế ước linh hồn, một phương bị khế ước phụ thuộc vào nhân loại, chỉ một ý niệm của nhân loại, cũng có thể làm cho nó nháy mắt diệt vong!

Mà khế ước bản mạng không như vậy, song phương khế ước có quan hệ ngang hàng, nếu một phương từ vong, một phương khác tuyệt đối không thể sống một mình.

Bình thường có thể cùng nhân loại ký kết khế ước bản mạng, đều là thú loại cực kỳ cường đại, viễn cổ dị thú Ngục Thất, đúng là thuộc loại chủng tộc cường hãn, người bình thường nếu có thể cùng viễn cổ dị thú ký kết khế ước, đều lựa chọn khế ước bản mạng, khế ước linh hồn, đối với chúng nó là một loại vũ nhục.

"Khế ước linh hồn!" Sau một lát, Đại Hắc mới mở miệng nói, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút ảo não.

"Khế ước linh hồn? Đại Hắc, người như thế nào cùng ta ký kết khế ước linh hồn?" Tần Lạc Y tò mò mở miệng hỏi nó, một viễn cổ dị thú, cùng một nhân loại ký kết khế ước như vậy, không phải là thiệt thòi lớn sao?

Về mặt Đại Hắc có chút xấu hổ nhìn về phía một bên, nhỏ giọng nói: "Đã quên!"

"Đã quên?" Tần Lạc Y trừng mắt nó: "Người hiện bao lớn rồi, hửn là không phải giống ta mất trí nhớ đi? Chuyện tình mười mấy năm, người đã quên?"

Trong mắt đều là không tin.

Cát chương môn cũng không tin. Bất quá nhìn bộ dáng Đại Hắc, hửn chi biết trong đó tất có duyên cớ, có chút dăm chiêu nói: "Viễn cổ dị thú có thể trưởng thành đến như vậy, hửn là ít nhất sống hơn một ngàn năm."

"Hử, coi như người có điểm kiến thức!" Đại Hắc cũng không phủ nhận.

Tần Lạc Y lại truy vấn lúc trước bọn họ ký kết khế ước như thế nào, ký kết ở nơi nào, lúc trước như thế nào đụng tới nhau... Đại Hắc đều một mực chắc chắn đã quên.

Trong lòng Tần Lạc Y hồ nghi, đáng tiếc hỏi không ra được, cũng chỉ tạm thời từ bỏ, trong lòng lại hạ quyết tâm, về sau nhất định phải hảo hảo đem nó ép hỏi một phen.

Thời gian nửa đêm, đoàn người bọn họ rời khỏi đỉnh núi.

Biết Sở Dật Tu ở dưới chân núi, Tần Lạc Y cũng không chuẩn bị hiện tại đi ra gặp hửn, nàng đã bái sư, không thể cùng hửn tính tới việc thành thân, còn phải gặp phụ vương mẫu thân trước, báo cho bọn họ biết, lại tiếp tục thỉnh bọn họ tiến cung nói rõ với Hoàng Thượng.

Tu vi Cát chương môn cường đại, trực tiếp mang theo bọn họ lặng yên không một tiếng động bay khỏi đỉnh núi. Tần Lạc Y cùng Đại Hắc lặng lẽ trở lại vương phủ, một lần nữa nằm xuống giường, cũng không kinh động đến bất luận kẻ nào.

Ngủ một giấc, đoán thời gian rời giường bình thường không sai biệt lắm, cũng không ngủ tiếp. Rời giường rửa mặt chải đầu một phen, lại ăn một chút điểm tâm, mang theo hai nha đầu đi chính viện vương phủ.

Đáng tiếc, nàng lại một lần nữa đi không. Ma ma quân sự nói cho nàng, hai người Vương gia cùng Vương phi ngày hôm qua đi Tướng Quốc tự, nguyên bản chuẩn bị đêm qua sẽ trở lại, kết quả Vương gia cùng trụ trì Tướng Quốc Tự tán gẫu, trụ trì liền lưu bọn họ lại, truyền lời trở về, có thể giữa trưa hôm nay mới có thể trở về vương phủ.

Trở lại Ánh Tuyết viên, nghĩ đến việc này còn phải cùng Sở Dật Phong nói một tiếng, bằng không đến lúc đó hửn từ trong miệng người khác biết được, nam nhân kia, còn không biết sẽ sinh khí như thế nào đâu!

Mang theo Đại Hắc đi Đông Cung Thái tử, thị vệ ngoài Đông Cung thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ nhiều như mây. Nàng không dám lỗ mãng tiến lên, ngay tại bên ngoài Đông Cung lặng lẽ chờ.

Một lần chờ này chính là hơn nửa ngày, nghĩ đến ngày xưa thời điểm có sự tình trọng đại, phụ vương nàng tiến cung lâm triều, phải mất thời gian rất lâu mới hạ triều.

Lại đợi nửa canh giờ, vẫn không nhìn đến Sở Dật Phong trở về Đông Cung. Mất thấy đã gần đến giữa trưa, nàng chỉ phải mang theo Đại Hắc về vương phủ trước, trong lòng có chút mất mát, lại có chút cảm giác nhẹ nhàng thở ra.

Trần Nam Vương cùng Vương phi nói là giữa trưa trở về, nhưng thời điểm nàng trở lại vương phủ, lại không nhìn đến thân ảnh bọn họ, chỉ phải về Ánh Tuyết viên.

Ăn cơm trưa xong, trong lòng có chuyện, không muốn đi tu luyện, phân phó hai nha đầu lưu ý một chút động tĩnh chính viện, chờ Vương gia vương phi trở về, đến nói cho nàng.

Nhân đến mức nhàm chán, nàng cầm mấy quyển sách ở Ánh Tuyết viên ra bàn đu dây góc sáng sửa ngòi xem.

Không chút để ý đến thời gian, nàng phát hiện chính mình lấy đến, một quyển là dã du tán kí, một quyển là danh gia thi từ, còn có một quyển là...Ách, cư nhiên là xuân cung đồ!

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn hình ảnh thập phần rõ ràng ở mặt trên, có chút bật cười.

Đây là mấy ngày hôm trước Tạ Như Yên đưa cho nàng, khi đưa cho nàng về mặt xấu hổ, còn có chút nhẩn nhó, làm cho nàng hảo hảo thu vào, có thời gian nhất định phải nhìn xem.Lúc ấy nàng cũng không để ý, tùy tay để lại trong ngăn kéo bàn án.

Hiện tại nghĩ đến...Khó trách lúc ấy về mặt nương nàng kỳ quái như vậy, đây là trước khi nữ tử xuất giá, mẫu thân đều sẽ dạy cho nữ nhi chuyện phòng the a!

Đem hai quyển sách chồng lên, nàng lười biếng ngồi trên bàn đu dây, có chút tò mò mở ra từng trang, càng xem càng cảm thấy kinh ngạc.

Khi ở hiện đại, nàng cũng từng xem qua, nhưng nàng cảm thấy những cái đó đều xa xa không bằng tập tranh tình tế chân thật trước mắt, mỗi phân màu, từng động tác, từng tư thái...Đều vẽ phác thảo trông rất sống động, lập luận sắc sảo!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 76-2: Tần Thiên ca ca (2)

Editor:HamNguyet

Nhìn nhìn, Tần Lạc Y liền cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, trên mặt rất nhanh hiện lên một chút rặng mây đỏ, hô hấp cũng hơi hơi dồn dập, trong đầu không tự chủ được hiện lên tình cảnh ngày đó cùng Sở Dật Phong triển miên một chỗ.

"Người đang xem cái gì?"

Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ý cười đột nhiên ở bên tai nàng vang lên, gió nhẹ vừa động, bên người nàng, bắt chợt nhiều hơn một đạo thân ảnh bạch y thon dài.

Thanh âm cùng khí tức xa lạ, làm trong lòng Tần Lạc Y cả kinh, nháy mắt từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, từ trên bàn đu dây nhảy xuống, nắm chặt quyển sách trên tay, trong phượng mâu hiện lên hàn quang.

Khoảng cách vài bước, nàng đánh giá nam tử đột nhiên xuất hiện. Khuôn mặt thanh nhã tuấn đạt, da thịt trơn bóng như bạch ngọc, hai đạo mày kiếm anh tuấn, mũi thẳng như điều khắc, lông mi đen cong nồng đậm...Xem tuổi nhiều nhất bất quá hơn hai mươi tuổi, trong lúc giờ tay nhắc chân, đều lộ vẻ tao nhã cùng tự tin.

"Đại ca?" Tần Lạc Y ở hán trên người, thấy được bóng dáng Tần Lăng Vân, không khỏi thử thăm dò mồm miệng.

Người tới đúng là Tần Thiên.

Trên mặt hán tuấn đạt khó có dịp xuất hiện một chút không tự nhiên, ánh mắt như hắc diệu thạch có chút lóe ra.

Hắn vừa mới trở về vương phủ, phụ vương truyền tin cho hắn, gọi hắn hồi kinh tham gia hôn lễ muội muội, hắn một đường đi nhanh, buổi sáng mới vừa về tới phủ.

Còn chưa về sân viện chính mình, trước hết hắn đi đến Ánh Tuyết viên, bởi vì dọc theo đường đi hắn nghe nói rất nhiều lời đồn đãi về muội muội này.

Đầu tiên là bởi vì bị Tam hoàng tử thấy được khuôn mặt thật, liền đâm đầu tự sát, khuôn mặt mười sáu năm không trị được của nàng, cư nhiên được một cao nhân lãnh đời chữa trị, trước đó không lâu đến Tướng Quốc Tự, còn suýt nữa bị mẫu-nữ Tần Lạc Hàn hãm hại.

Tần Lạc Hàn không phải thân muội hắn, hắn vẫn luôn biết rõ, ở trong ấn tượng của hắn, Tần Lạc Hàn kiêu ngạo tự tin, thoát nhìn sáng sửa vô cùng, kì thực nội tâm âm u, Tần Lạc Y từ nhỏ nhất gan tự ti, mỗi lần thấy nàng, đều mang khăn lụa trắng che mặt, những năm gần đây, hắn cơ hồ đã không nhớ nổi nàng trưởng thành thành bộ dáng gì nữa.

Bên trong Vương phủ, trừ bỏ mẫu thân Tạ Như Yên của nàng, nàng cũng chỉ thân cận Chu Mai cùng Tần Lạc Hàn, mỗi lần thấy hắn, giống như chuột

thấy mèo bình thường, ước gì lập tức rời đi, hoặc là dứt khoát tìm một tảng hầm chui vào.

Ngắn ngủn thời gian nửa năm, đã xảy ra nhiều chuyện tình như vậy, tuy rằng cho tới bây giờ hắn cùng nàng không phải thực thân cận, trở lại vương phủ, vẫn lại đây xem nàng trước tiên. Không nghĩ tới nàng quả nhiên như lời đồn đãi... Mất trí nhớ, ngay cả hắn cũng không nhận ra được!

Trước kia nàng nhìn thấy chính mình, tay chân đều khăn trương không biết để đâu, làm sao giống như hiện tại, cư nhiên còn dám cùng chính mình mặt đối mặt nói chuyện, trong phượng mâu nhìn chăm chăm chính mình, lại tràn ngập tò mò cùng đánh giá. Dư quang khoé mắt đảo qua trên tay nàng.

Hắn vừa rời đi đến liền nhìn thấy một mình nàng ngồi trên bàn đu dây, đọc sách nhập thần, trên mặt trắng nõn tuyệt mỹ lại điểm một tầng phấn hồng kỳ dị, nhất thời tò mò đi qua nhìn nhìn.

Ách... Muội muội trong ấn tượng vô cùng thẹn thùng, cư nhiên ở thời điểm rõ như ban ngày xem xuân cung đồ!

Quyển sách kia hắn cũng biết, bình thường nữ hài tử trước khi thành thân, trưởng bối trong nhà sẽ vụng trộm đưa cho nữ nhi xem, nhưng mà... Xem sách như vậy, không phải người nào cũng thẹn thùng trốn đi xem sao?

Muội muội này, quả nhiên không giống a! Ha ha, so với trước kia thú vị hơn nhiều!

Nghĩ đến đây, xấu hổ trong mắt hắn mất đi, khóe môi mỉm cười, tận lực xem nhẹ quyển sách trên tay nàng, nếu không như vậy, hắn nhất định sẽ nhịn không được cười ra tiếng, không cần thận chọc đến muội muội thật vất vả mới trở nên thú vị lại nhất gan khiếp nhurợc, sẽ không còn thú vị nữa.

"Muội muội, nghe nói người đụng phải đầu mất trí nhớ, có việc này sao?" Hắn ôn nhu hỏi, bộ dáng thập phần ca ca tốt.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, môi đỏ mọng cong lên, gọi lên một chút lúm đồng tiền tuyệt mỹ, nhìn hắn nói: "Đúng vậy, sự tình trước kia ta cũng không nhớ rõ, nguyên lai huynh thật sự là ca ca ta a... Huynh chừng nào thì trở về, phụ vương mẫu thân có biết hay không...?"

Tần Thiên hí mắt, ý cười đầy mắt càng đậm, muội muội này, quả nhiên không giống a!

Đi lên phía trước hai bước, đứng yên ở trước mặt nàng, trong mắt tối đen mang theo nồng đậm quan tâm: "Người cũng quá không cẩn thận, như thế nào lại đụng phải đầu đây? Đụng ở nơi nào, ta nhìn xem."

Trước kia Tần Lạc Y có không ít đường huynh đường đệ, lại không có thân ca ca, lúc này đột nhiên toát ra một thân ca ca đến, hơn nữa bộ dạng tuấn tú, lại thực dễ ở chung, còn đối với nàng quan tâm có thêm... Cơ hồ lập tức từ đáy lòng tiếp nhận hắn. Cảm giác có ca ca, thật đúng là không sai a!

Cười cười vén tóc mái trên trán lên, đem chỗ từng bị thương chỉ cho hắn xem: "Nga, chính là nơi này, nương nói ta không cần thận đụng phải đầu, ta cũng không nhớ rõ là đụng phải như thế nào."

Tần Thiên theo ngón tay nàng nhìn lại, da thịt nơi đó trơn bóng như ngọc, tình tế nõn nà, ngay cả một sợi lông tơ đều nhìn không tới, lại càng không nói đến vết sẹo từng bị thương.

Mâu quang chột lóe, cười nói: "Người lớn như vậy, cư nhiên còn có thể không cẩn thận đụng phải đầu? Hoàn hảo không lưu lại vết sẹo, bằng không sẽ bị phát tướng."

Tần Lạc Y cũng mang về mặt mày mỉm.

Hai người đứng chung một chỗ nói chuyện, đều cực kỳ ăn ý không đề cập tới chuyện Tần Lạc Y đọc sách vừa rồi.

Sau một lát, Hạnh Nhi trở về Ánh Tuyết viên, hướng nàng bẩm báo: "Quận chúa, Vương gia cùng Vương phi nương nương đều đã trở về phủ."

Nhìn đến Tần Thiên đứng bên cạnh nàng, nháy mắt trên mặt nổi lên một chút rặng mây đỏ: "Đại thiếu gia, người đã trở lại!"

Một bộ dáng nữ tử ôm mối tình đầu nhìn thấy người trong lòng, trong hưng phấn mang theo ngượng ngùng.

Tần Lạc Y cười thầm, xem ra ca ca nhà nàng, mị lực cũng không nhỏ a, nha đầu Hạnh Nhi kia, ngày thường lão luyện thành thực, giáo huấn nha đầu trong Ánh Tuyết viên, nhưng một bộ dáng kia, vẫn là lần đầu tiên nàng (Tần Lạc Y) nhìn thấy nàng (Hạnh Nhi) mang bộ dáng muốn nói còn xấu hổ.

Nhìn thấy Tần Thiên trở về, Trần Nam Vương thập phần cao hứng, khi nghe hắn nói, trên mặt từ trước tới nay luôn nghiêm túc, thỉnh thoảng lộ ra tươi cười vui mừng. Thời gian Tần Thiên rời đi bất quá ba năm, tu vi hiện tại đã tinh tiến không ít, từ võ sư trung giai tấn giai đến tôn giả sơ giai!

Ở trên Thánh Long đại lục, đây tuyệt đối được coi là thiên tài tu luyện cấp tốc.

Tạ Như Yên nhìn đến Tần Thiên trở về, cũng thập phần cao hứng, tự mình đến phòng bếp phân phó chuẩn bị nhiều đồ ăn đại thiếu gia thích.

Tần Lạc Y đứng ở một bên, nhìn phụ vương cùng đại ca không ngừng nói chuyện, hơn nửa ngày sau, nàng mới nói ra chuyện tình chính mình báai sư.

"Người nói cái gì?" Trần Nam Vương từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ, có chút thất thố nói: "Bồng Lai Tiên đảo?"

Tần Thiên cũng mang về mặt kinh ngạc nhìn nàng, mày kiếm nhíu chặt.

Về mặt Tần Lạc Y nghiêm túc, dùng sức gật gật đầu nói: "Sư phụ nói, muốn thu ta làm đệ tử quan môn, qua vài ngày nữa, liền cùng hấn đi Bồng Lai tiên đảo."

"Y nhi!" Trần Nam Vương thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhìn nàng nói: "Còn bốn ngày nữa, ngươi sẽ cùng Tam hoàng tử điện hạ thành thân, nghe lời, ngươi đừng cùng phụ vương nói giỡn." Xoa xoa Thái Dương, thực sự có chút đau đầu.

Nữ nhi chính mình này, trước khi mất trí nhớ, thực yêu thích Tam hoàng tử điện hạ nhưng không được như ý nguyện, thật vất vả, Hoàng Thượng nguyên ý vì bọn họ tứ hôn, nàng lại đụng phải đầu mất trí nhớ, đem Tam hoàng tử quên sạch sẽ, hôm nay nói ra lời nói như vậy đến, chỉ sợ là lần trước nghe được lời biểu muội Tam hoàng tử nói, bị kích thích.

Bất quá...Nàng đến tốt cùng như thế nào biết Bồng Lai Tiên đảo? Còn trở thành đệ tử Bồng Lai Tiên đảo, liền có thể không cần cùng người phạm tục thành thân? Ở trên Thánh Long đại lục, đây tuyệt đối là cơ mật.

"Phụ vương, người đem ta trở thành tiểu hài tử ba tuổi sao, loại chuyện này, ta như thế nào có thể nói giỡn?" Về mặt Tần Lạc Y nghiêm túc nói.

"Thế chất của ngươi hoàn toàn không thể tu luyện, như thế nào sẽ có người thu ngươi làm đồ đệ? Ngươi không phải nói giỡn thì là gì?" Trần Nam Vương lắc lắc đầu, không tin tưởng.

"Ta hiện tại đã có thể tu luyện." Bàn tay mềm Tần Lạc Y giương lên, một cỗ linh lực bắn nhanh mà ra, "rào" một tiếng, nháy mắt đem lá cây ngoài cửa sổ đánh rơi không ít.

Trần Nam Vương kinh hãi, lúc này mới chú ý tới trên người Tần Lạc Y, cư nhiên có linh lực hơn nửa thập phần không kém, nếu không phải nàng đột nhiên ra tay như vậy, hấn thiếu chút nữa bị nàng lừa qua.

"Võ sư đỉnh!" Đồng tử Tần Thiên co rụt lại, thấp giọng thì thào.

Bất quá thời gian ba năm, cư nhiên Tần Lạc Y tu luyện đến võ sư đỉnh, so với hấn không kém bao nhiêu! Đây là tốc độ tu luyện gì? Nghĩ đến tư chất hấn tu luyện không kém, tu luyện đến võ sư đỉnh, cũng phải dùng thời gian mười mấy năm!

Trần Nam Vương trầm mặc, nghĩ đến mấy tháng qua nàng khác thường, còn có bệnh cũ trên mặt chữa khỏi, trong mắt tối đen hiện lên một chút quang mang kỳ dị, sau một lát, hấn mới mở miệng: "Một khi đã như vậy, sư phụ ngươi ở nơi nào, phụ vương tự mình đi gặp hấn mới yên tâm."

Có thể tiến vào Bồng Lai Tiên đảo, là chuyện hết thấy người tu luyện tha thiết mơ ước, thậm chí là hấn, cũng từng mong muốn được gia nhập, nếu Y nhi thực sự may mắn được người Bồng Lai Tiên đảo nhìn trúng, hấn tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Nếu không phải...Lấy tu vi hấn, có chút người muốn giả mạo, hấn tự nhiên nhận biết được.

Tần Lạc Y đưa hấn hướng Minh Nguyệt các. Tạ Như Yên cùng Tần Thiên một đường đồng hành.

Trần Nam Vương cùng Tần Thiên hoàn hảo, về mặt nghiêm túc, có chút đăm chiêu, Tạ Như Yên nhìn nàng, cũng là vẻ mặt mát mẻ, thậm chí trong mắt có thủy quang trong suốt lóe ra.

Trong nháy mắt ở trong Minh Nguyệt các nhìn thấy Cát chương môn kia, Trần Nam Vương liền biết Tần Lạc Y nói là thật sự.

Nam nhân trung niên này, bí hiểm, tu vi hấn(Tần Lăng Vân) là võ thánh, ở trước mặt hấn(Cát chương môn), có vẻ nhỏ bé mà yếu ớt như vậy.

Hấn thậm chí hoài nghi, nam tử này chỉ cần vươn một đầu ngón tay đến, chỉ sợ chính mình cũng không ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Xoay mình ngoài ý muốn

Editor:HamNguyet

Trần Nam Vương khiếp sợ tu vi cường đại của Cát chương môn, trong mắt Cát chương môn lóe ra tinh quang, cũng âm thầm đưa mắt đánh giá hấn.

Tu vi võ thánh đỉnh, không hổ là người đệ nhất tu luyện giới Thánh Long đại lục. Lấy tu vi hấn như vậy, muốn bắt viên cổ dị thú Ngục Thất cho Tần Lạc Y khế ước, căn bản là nằm mơ! Còn có đồ vật chỉ bảo thiên địa, đến tốt cùng là như thế nào lại nằm bên trong linh đài Tần Lạc Y?

Hấn đem Trần Nam Vương đơn độc gọi vào một gian phòng, sau một lát, Trần Nam Vương lại đi ra đem Tạ Như Yên gọi đi vào.

Tần Lạc Y cùng những người khác đứng ở bên ngoài, tuy rằng gian phòng không xa, nhưng bên ngoài phòng thiết hạ kết giới, bên trong nói cái gì, bên ngoài căn bản không nghe được.

Tần Thiên cùng Giản Ngọc Diễn ở một bên nói chuyện, ánh mắt tối đen sáng quắc thỉnh thoảng quét về phía Tần Lạc Y. Tuổi tác hai người bọn họ không sai biệt lắm, tu vi cũng gần, thiên phú tu luyện lại tương xứng, tuy rằng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, lại nhất kiến như cố, rất có thái độ chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Thật lâu về sau, phu thê Trần Nam Vương mới từ trong phòng đi ra, vẻ mặt hai người đều có chút ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Tần Lạc Y khiếp sợ lại vui sướng, còn mang theo một tia ân ân lo lắng, thập phần phức tạp.

Sau khi hướng Cát chương môn cáo từ, phu thê Trần Nam Vương không tri hoãn, lập tức lấy thẻ bài vào cung.

Bọn họ rời đi, Tần Lạc Y lặng lẽ hỏi sư phụ chính mình: "Sư phụ, hiện tại người đã biết phong ấn trong cơ thể ta là như thế nào có đi?" Con người đen lĩnh động chớp chớp, vẻ mặt tò mò.

Ba người ở tại trong phòng lâu như vậy, sư phụ nàng còn thần thần bí bí thiết hạ kết giới, dùng đầu gối nghĩ, cũng biết bọn họ ở trong phòng nói cái gì.

Cát chương môn nhú mi, liếc mắt nàng một cái, bí hiểm nói: "Nha đầu, có một số việc, lấy thực lực hiện tại của ngươi, vẫn không biết sẽ thỏa đáng, biết quá nhiều, đối với ngươi cũng không có ưu việt gì."

Tần Lạc Y nghe xong âm thầm tròn mắt trắng, thực lực chính mình hiện tại kém một chút, nhưng hẳn có nhất thiết phải dùng cách nói thần bí như vậy không? Tục ngữ nói đúng, lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, nếu biết có lẽ nàng còn không để ý, nhưng không biết trong lòng lại cảm thấy giống như có móng vuốt mèo cào, tâm ngứa khó nhịn, luôn luôn có một cổ xúc động thập phần tò mò.

"An Bình quận chúa, chủ tử của ta cho mời!"

Rời đi Minh Nguyệt Các không xa, một đạo thân ảnh màu đen như làn khói nhẹ xuất hiện, mặt không chút thay đổi ngăn ở trước mặt nàng.

Ám quang trong phương mâu Tần Lạc Y chợt lóe rồi biến mất, nàng đối với nam tử này cũng không xa lạ, là Âm Ảnh bên người Sở Dật Tu, nhú mày hơi trầm ngâm, nàng khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Chủ tử nhà ngươi hiện tại ở nơi nào?"

"Chủ tử đang ở trong phủ chờ người." Âm Ảnh trả lời, thanh âm nói chuyện thập phần bình thản, không gọn sóng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không chớp một chút.

Bên môi Tần Lạc Y cong lên một chút cười nhạt, sóng mắt lưu chuyển, nhìn hắn nói: "Vương phủ ta sẽ không đi, nếu chủ tử nhà ngươi muốn gặp ta, thỉnh hắn đến núi Nguyệt Vụ đi!"

Sau khi nói xong, liền mang theo Đại Hắc vòng qua người hắn rồi đi, làn váy màu trắng, ở không trung đẩy ra một độ cong duyên dáng, có vẻ tuyệt mỹ mà mê người.

Âm Ảnh không ngăn cản nàng rồi đi, dưới chân vừa động, giống như tới, lặng yên không một tiếng động rồi đi.

Đỉnh núi Nguyệt Vụ.

Sở Dật Tu mặc một thân cẩm bào huyền văn màu đen chậm rãi mà lên, vạt áo bay bay, tóc đen bay lên, trong lúc giờ tay nhắc chân, đều mang theo một cổ quý khí vương giả sinh ra đã có, bên người hắn không có thị vệ đi theo, ngay cả Âm Ảnh vẫn đi theo hắn cũng không thấy bóng dáng.

Tốc độ hắn lên núi thoạt nhìn chậm rãi, kì thực rất nhanh, bất quá thời gian một lát, đã đi tới đỉnh núi Nguyệt Vụ.

Trên đỉnh núi, Tần Lạc Y đón gió mà đứng, trên mặt trắng nõn thanh lệ, làn mi cong cong, phương mâu tối đen như điểm sao, môi đỏ mọng mềm mại, hàm răng như ngọc, thân hình thướt tha, tựa như tiên tử lâm trần, xinh đẹp đến cực hạn.

"Ngươi đã đến rồi!"

Sở Dật Tu không chớp mắt nhìn nàng, môi mím khẽ lên, sau một lát mới nguy hiểm nheo ánh mắt lại, lạnh lùng nói: "Tần Lạc Y, ngươi thật sự không muốn gả cho ta sao? Vì không muốn gả cho ta, thậm chí bịa ra Bồng Lai tiên đảo, ngươi xem bốn hoàng tử là gốc từ sao?"

Hắn quả nhiên đã biết!

Hai tròng mắt Tần Lạc Y trong trẻo nhưng lạnh lùng, lóe ra như tinh tú, thần nhiên nói: "Tam hoàng tử điện hạ là nhân trung long phượng, trên Thánh Long đại lục không ai không biết, không ai không hiểu? Ai dám đem ngươi trở thành gốc từ đây!"

Sở Dật Tu hừ lạnh một tiếng, mẫn nhãn mĩa mai: "Ngươi tùy tiện tìm một người nói là người Bồng Lai tiên đảo, không phải đem ta thành gốc từ thì là cái gì?"

"Tam hoàng tử điện hạ nói chuyện nên thận trọng, cái gì gọi là tùy tiện tìm một người? Người Bồng Lai tiên đảo có thể tùy tiện giả mạo sao?" Tần Lạc Y nhú mày, trên mặt tràn đầy không hề hèn giận.

Sát khí lạnh lạnh trong mắt Sở Dật Tu chợt lóe rồi biến mất, hung ác nham hiểm nói: "Là phải hay không phải, rất nhanh có thể minh bạch, Tàn Lạc Y, ngươi đừng nghĩ ra quỷ kế gì, ba ngày sau, ta thú ngươi là việc nhất định rồi, ngươi ở tại trong Trần Nam trong vương phủ hảo hảo chờ ta tới đón ngươi, làm Tam hoàng tử phi của ta đi!"

Tàn Lạc Y thâm thở dài một hơi, xem bộ dáng Sở Dật Tu, liền biết hắn động sát khí. Bất quá, hắn tốt nhất không cần vọng động, bằng không sư phụ chỉ cần động ngón tay cũng đủ chụp chết hắn, sợ là hoàng đế cũng không có biện pháp làm chủ cho hắn.

"Ta sẽ không gả cho ngươi, ngươi có thể thú, nhưng tân nương tử tuyệt đối sẽ không phải ta." Nói xong xoay người muốn rời đi, chính mình quyết định cùng hắn gặp mặt ở núi Nguyệt Vụ, xem ra là một sai lầm!

Sở Dật Tu đột nhiên xuất thủ, một phen giữ cánh tay nàng lại, ngăn cản nàng rời đi, ánh mắt khác hẳn ôn nhuận ngày thường, như phi ưng sắc bén: "Tàn Lạc Y, tân nương tử của ta nhất định là ngươi, nếu không tin, chúng ta mỗi mắt mong chờ. Trừ bỏ ta, bất kể ai ngươi cũng đừng nghĩ gả!"

Nghĩ đến tình cảnh nhìn đến đêm qua, tức giận trong mắt hắn càng sâu. Lão già thần bí ở trong Minh Nguyệt các chính là người Bồng Lai tiên đảo?

Hừ!

Nếu không phải đêm qua, tận mắt nhìn đến hai người bọn họ cùng một chỗ... Có lẽ hắn còn có thể tin tưởng!

Giản Ngọc Diễn!

Uổng hắn vẫn luôn đối với Giản gia bọn họ vài phần kính trọng, không nghĩ tới Giản Ngọc Diễn hắn thân là thiếu chủ Giản gia, cư nhiên làm ra loại chuyện như vậy!

Sở Dật Tu hắn là loại người nào? Dám tính kế hắn... Cho dù chết, hắn cũng không buông tay! Hai người kia, mơ tưởng phản bội hắn xong, còn muốn song túc song phi như ý nguyện!

Tàn Lạc Y liếc mắt hắn một cái, thấy thần sắc hắn tức giận đến cực điểm, không sao cả khẽ cười nói: "Nếu ngươi đã không tin tưởng... Chúng ta đây liền mỗi mắt chờ mong đi!" Hất bàn tay hắn ra, lại lần nữa xoay người.

Trong lòng Sở Dật Tu vừa đau vừa giận vừa hận, càng thập phần khó chịu khi nhìn đến trên mặt nàng một bộ dáng vân đạm phong khinh, không sao cả, không chỉ không buông tay, ngược lại càng dùng thêm sức bắt lấy nàng.

Một người mặt lạnh lùng cô ý phải đi, một người cố ý không buông tay, "Xẹt" một tiếng, ống tay áo phải của Tàn Lạc Y không chịu nổi áp lực, bị xé xuống dưới, lộ ra một đoạn cánh tay tuyết trắng nõn nà.

Sở Dật Tu giật mình, sau đó ánh mắt không chịu khống chế hướng tới trên cánh tay nàng nhìn lại. Cánh tay lộ ra tuyết trắng trong suốt, cơ như nõn nà, hình dạng tuyệt đẹp, cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng Sở Dật Tu trông thấy cánh tay kia không hề tỳ vết, sắc mặt trở nên xanh mét, hai mắt bốc hỏa, quát lớn: "Tàn Lạc Y, thủ cung sa của ngươi đâu? Vì cái gì trên tay ngươi không có!"

Ở khoảnh khắc ống tay áo Tàn Lạc Y bị xé rách, trong lòng thầm kêu một tiếng không xong, sớm biết sẽ như vậy, nàng căn bản không nên để cho Sở Dật Tu đến gần chính mình mới phải.

Có Tàn Lạc Hàn lúc trước xúi giục, trước kia hắn chỉ hoài nghi mà thôi, lúc này lại bị chứng thực này... Huống chi đêm qua hắn đi theo phía sau chính mình.

Không cần nghĩ, cũng biết nam nhân này khẳng định sẽ đem chuyện tình nàng không có thủ cung sa, cùng Giản Ngọc Diễn liên hệ một chỗ.

Một phen hất bàn tay hắn chế trụ cánh tay chính mình ra, không hề giận nói: "Tam hoàng tử điện hạ, thỉnh ngươi tự trọng, đừng động thủ động cước với ta!"

"Tàn Lạc Y, lời ta hỏi ngươi, ngươi còn chưa trả lời ta... Thủ cung sa trên tay ngươi đâu!" Sở Dật Tu lại lần nữa hướng nàng rống giận.

Nhìn đến cánh tay của nàng, trong lòng hắn không thể ức chế dâng lên một cỗ đau đớn, còn có cảm giác bị phản bội, từ sau khi nghe xong lời nói của Tàn Lạc Hàn, trong đáy lòng vẫn tồn tại một tia may mắn duy nhất, lúc này thực sự là đánh trúng đập nát.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 77-2: Xoay mình ngoài ý muốn (2)

Tần Lạc Y mím môi đỏ mọng, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần: "Thủ cung sa? Ta có thủ cung sa hay không, cùng ngươi có quan hệ gì? Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi!"

(Thủ cung sa (Trung quốc: 守宮沙) được biết đến trong truyền thuyết Trung Quốc, là dấu vết màu đỏ để chứng tỏ người con gái còn trinh tiết. Thủ cung vốn là một giống tắc kè (thạch sùng, còn có tên là yến đình, tích dịch) được nuôi bằng 7 cân chu sa khiến thân thể có màu đỏ. Giã nát thủ cung bằng chày, được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, cách vai khoảng một tấc, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai.)

Đồng tử Sở Dật Tu co rụt lại, vẻ mặt hung ác nham hiểm phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cùng ta không có quan hệ gì? Hừ, trước khi thành thân, ngươi liền đội cho ta cái nón xanh, ngươi cư nhiên còn nói cùng ta không có quan hệ gì?"

Tần Lạc Y nghe xong, vừa tức giận vừa buồn cười, sửa lại lời hần nói: "Ta nói ta sẽ không thành thân với ngươi.Ta đội cho ngươi nón xanh gì, không thành thân, từ nơi nào lấy ra nón xanh đội a!"

Sở Dật Tu thấy nàng cư nhiên còn giả bộ, trừng mắt nhìn khuôn mặt mình điểm trắng nõn của nàng, đột nhiên có một cỗ xúc động muốn dùng tay đem nàng một phen bóp chết.

Hút thật sâu mấy hơi thở, mới áp chế cỗ xúc động ma quỷ kia, nghĩ đến lời nói Tần Lạc Hần, thanh âm hần phóng thấp: "Y nhi, ngươi nói cho ta biết, là do hai mẫu-nữ Tần Lạc Hần thương tôn ngươi sao? Có phải hay không?" Nói xong, lại duỗi tay ra bắt được cánh tay của nàng.

Tần Lạc Y tức giận: "Sở Dật Tu, buông, nếu không, ta sẽ không khách khí với ngươi!" Nàng nói lời này cũng không phải uy hiếp.

Tu vi Sở Dật Tu bắt quá là võ sư sơ giai, tu vi hiện tại của nàng đã là võ sư đỉnh, không cần phù chú, chỉ cần dùng linh lực, Sở Dật Tu cũng không có nửa phần thắng.

Sở Dật Tu bình tĩnh nhìn nàng một lát, cuối cùng buông tay ra: "Y nhi, ngươi nói cho ta biết, có phải mẫu-nữ ác độc Tần Lạc Hần kia hãm hại ngươi...Nếu thật sự như thế, chỉ cần ngươi nói, về sau ta nhất định sẽ không truy cứu, ngươi..." Ngừng lại một chút lại nói: "Có phải bởi vì không còn thủ cung sa hay không, nên mới tìm người giả mạo người Bồng Lai tiên đảo, không muốn thành thân cùng ta?"

Nói tới đây,ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt hần hiện lên một chút chờ mong. Nếu thật sự như thế, hần nguyện ý thử tha thứ cho nàng.

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn hần, tự nhiên không bỏ sót rồi rầm trong đáy mắt hần.Nam nhân nàng, có dung nhan tuấn tú, khí chất xuất chúng, lại quý vì hoàng tử đại quốc...Nàng thực sự không rõ, rõ ràng là nam nhân vạn người mê nhận hết súng bái, muốn dạng nữ nhân gì mà không có?

Thượng Quan Thu Vũ, Đỗ Ngừ Điệp, Mạnh Uyển Tinh...Đều đối với hần rất tình thâm sâu, tới một bước này, biết chính mình đã đã không còn thủ cung sa, vì cái gì hần vẫn không buông tay?

"Có một số việc đã qua đi, nói lại cũng không còn ý nghĩa...Ta không thể thành thân với ngươi, là bởi vì ta muốn đi tu luyện mà thôi." Tần Lạc Y khó được giải thích cùng hần.

Sở Dật Tu cười lạnh: "Đừng lấy tu luyện làm cớ, thể chất ngươi, có thể tu luyện sao? Không muốn cùng ta thành thân, ngươi tìm lý do khác, có lẽ ta sẽ tin tưởng, tìm lý do như vậy, ngươi...Cũng một ngươi nghĩ ra!"

Tần Lạc Y tựa tiểu phi tiểu nhìn hần:

"Lời ta nói là thật, nếu ngươi không tin tưởng, ta cũng không có biện pháp."

Trước kia kinh mạch nàng đình trệ lợi hại, tất cả linh lực đều tích tụ trong đan điền, chỉ cần nàng không vận công, người có tu vi cao tới đâu, cũng không thể nhìn ra trong cơ thể nàng có linh lực. Hiện tại trong cơ thể giải trừ phong ấn, hơn nữa còn là bẩm sinh thánh thể, có lẽ duyên cớ trong linh đài nàng có viên cầu lục sắc, chỉ cần nàng không muốn để cho người ta biết, người khác căn bản cũng không thể dò thám biết được trong cơ thể nàng có linh lực. Sở Dật Tu không cảm giác được linh lực lưu động trong kinh mạch nàng, nói ra lời này, cũng không kỳ quái.

Không nghĩ tiếp tục cùng hần nói thêm cái gì, bàn tay mềm Tần Lạc Y giương lên, thân ảnh Đại Hắc mạnh mẽ từ nơi xa chạy vội mà đến, bộ lông thuần trắng sáng bóng trên người không có một tia tạp sắc tràn ngập khuynh hướng cảm xúc, ngang nhiên ưỡn ngực, vẻ mặt ngạo nghễ đứng bên cạnh Tần Lạc Y, có chút khinh thường trừng mắt Sở Dật Tu.

Tần Lạc Y nhấc chân ngồi trên lưng Đại Hắc, ở trong ánh mắt băng hàn vắng lặng của Sở Dật Tu, nghênh ngang mà đi.

Ám Ảnh xuất hiện sau người Sở Dật Tu, tựa như pho tượng yên lặng đứng thẳng.

Thật lâu sau, vẻ mặt Sở Dật Tu rốt cục khôi phục lạnh nhạt, bình tĩnh đối với Ám Ảnh nói: "Ngươi theo dõi nàng,xem mấy ngày nay nàng làm cái gì, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được mất dấu! Chờ ba ngày sau, ta đem nàng thú vào trong phủ hoàng tử, ngươi cùng trở về đi!"

"Vâng!"

Ám Ảnh cung kính lên tiếng, mặt không chút thay đổi phóng đi, trong nháy mắt liền biến mất dưới chân núi Nguyệt Vụ.

"Tần Lạc Y, ngươi không muốn gả cho ta sao? Ba ngày sau, ta nhất định thú ngươi, ngươi mơ tưởng đùa giỡn thủ đoạn đào tẩu gì." Sở Dật Tu khoanh tay nhìn mặt trời hạ phía tây nơi xa, trong mắt tối đen thâm thúy, lộ vẻ đắc ý.

Rời đi núi Nguyệt Vụ, Tần Lạc Y tìm một sơn động cực ảm nấp trước, đem y phục trên người bị rách ống tay áo thay, mới tiếp tục hướng Trấn Nam Vương phủ.

"Y nhi!"

Khi trở về gần tới vương phủ, Sở Dật Phong một thân cẩm bào tử sắc cười trên hân huyết bảo mã, hương nài chạy gấp lại đây, tóc đen bay lên, môi mông nhếch, bộ dáng phong trần mệt mỏi, giống như chạy đường dài.

Tần Lạc Y nhìn đến hân, tâm tình có chút phức tạp, bất quá nên đối mặt trước sau gì cũng phải đối mặt. Nài để cho Đại Hắc dừng lại, đứng tại chỗ, đợi Sở Dật Phong cười ngra chạy gấp đến bên cạnh chính mình.

"Y nhi!"

Sở Dật Phong lập tức từ trên ngựa nhảy xuống tới, bước nhanh đến bên cạnh nài, một phen giữ lấy bả vai nài, vẻ mặt nhìn nài nghiêm túc nói: "Y nhi, sao lại thế này, ta như thế nào nghe nói nài bái nhập môn hạ Bồng Lai Tiên đảo... Còn có thời gian ba ngày, nài cũng quá sốt ruột đi, vì cái gì không đợi ta trở về?"

Phượng mẫu Tần Lạc Y trong suốt sáng ngời, như mặt hồ ngọc bích dập dờn, thanh thấu khả nhân, lẳng lẳng đứng trên dung nhan hân tuần dật, đáy mắt có một chút dị sắc chợt lóe rồi biến mất.

"Điện hạ." Nài chậm chước mở miệng.

Con người đen hẹp dài của Sở Dật Phong hít lại, nghiêm túc trên mặt rút đi, gọi lên một chút ý cười tà tử mị hoặc, ngón tay dùng sức điểm điểm mũi nài.

"Vài ngày không gặp, Y nhi của ta cư nhiên mở miệng bảo ta điện hạ... Ha ha, thật sự là khó có được a!"

Nhớ tới trước kia mỗi lần gặp mặt, nài đều kêu đầy đủ cả họ cả tên chính mình, hoặc là rõ ràng kêu "uy"... Ý cười trong mắt Sở Dật Phong càng đậm. Dứt khoát đem nài kéo vào trong lòng chính mình, hít một hơi thật sâu hương thơm từ trên người nài phát ra. Vài ngày không gặp, hân thật sự có chút nhớ mong nài.

"Nài nha, thật sự làm ta giật mình, người Bồng Lai tiên đảo, cũng không thể nói lung tung, nài tùy tiện tìm đến một người như vậy, đến lúc đó bị phát hiện ra, sẽ có phiền toái rất lớn... Hoàn hảo đúng lúc ta chạy kịp trở về, đi, ta mang nài đi gặp tiên sư trước, các người nhận thức một chút, không biết khi nào thì, Hoàng Thượng sẽ yêu cầu tự mình gặp sư phụ nài, đến lúc đó, không thể nháo ra sơ hở được." Sở Dật Phong giữ vai nài, khỏe mỗi mang một chút ý cười thư thái, ý cười trong mắt lại thích ý vô cùng.

Tần Lạc Y nhìn khuôn mặt hân tuần tú phong trần mệt mỏi, trong phượng mẫu mang vẻ áy náy, giải thích nói: "Điện hạ, ta cũng không tùy tiện tìm một người.... Ta thật sự bái sư, hiện tại ta là đệ tử quan môn của chương môn

Phiêu Miêu tông Bồng Lai Tiên đảo." Thanh âm mềm nhẹ, không có chút ý tứ khoe mẽ đắc ý, chỉ là trần thuật một sự thật đã định.

Ý cười trên mặt Sở Dật Phong liếm đi, nhú chặt mi tâm, trừng mắt nài nói: "Bái nhập Phiêu Miêu tông? Đệ tử quan môn... Y nhi, nài vui đùa cái gì vậy! Chuyện này một chút cũng không buồn cười!"

Tần Lạc Y có chút đau đầu, xoa xoa thái dương chính mình, lại lần nữa mở miệng: "Điện hạ, ta không nói giỡn."

Sở Dật Phong hít mắt lại đánh giá nài, sau một lát, mới cong môi cười nhưng không phải loại cười mỉa mai nói: "Một khi đã như vậy, nài dẫn ta đi gặp "Sư phụ" nài đi, ta cũng muốn biết, đến tột cùng là vị "Cao nhân" nào nhận nài!"

Tần Lạc Y nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý. Vu không, cũng giống như Sở Dật Tu, không tận mắt nhìn thấy, căn bản hân sẽ không tin tưởng lời nài nói.

Giản Ngọc Diễn còn ở trong Minh Nguyệt các, Tần Thiên đã rời đi, Giản Ngọc Diễn cũng nhận thức Thái tử Sở quốc Sở Dật Phong, nhìn đến Tần Lạc Y cùng Sở Dật Phong nghiêm mặt băng hân tiến vào, đáy mắt hân hiện lên một chút dị sắc.

Tần Lạc Y chỉ hướng hân gật gật đầu, cũng không nói thêm gì, liền mang theo Sở Dật Phong tiến vào hậu viện.

Cát chương môn mặc thân trường bào lam y, đang ngồi trong phòng, nhìn đến Tần Lạc Y dẫn người tiến vào, hân có chút không hồn giận, trừng mắt nài nói: "Xú nha đầu, về sau vì sư không cho phép, không được tùy tiện mang theo người tiến vào, có nghe hay không?"

Tần Lạc Y có chút xấu hổ sờ sờ mũi, cười hi hi nói: "Sư phụ, ta cũng không phải tùy tiện dẫn người vào, vị này là Thái tử điện hạ Sở quốc, nghe danh lão nhân gia người là tiên sư Bồng Lai Tiên đảo, có ý ra tiến đến chiêm ngưỡng phong quang người."

"Chiêm ngưỡng?" Cát chương môn vừa tức giận vừa buồn cười, khiển trách nài nói: "Vi sư còn chưa chết đâu, không cần phải dẫn người đến chiêm ngưỡng!"

Tần Lạc Y rút lui cổ, chớp chớp phượng mâu, hơi làm nũng cười nói: "Phi, phi, phi...Sur phụ, đồ nhi cũng không phải trù ngài chết, ngài nhất định sẽ trường mệnh vạn vạn tuế."

Cát chương môn hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lại hiện lên một chút ý cười thần nhiên, ánh mắt sắc bén rơi xuống trên người Sở Dật Phong.

Trên khuôn mặt Sở Dật Phong tuần tú hiện lên một chút tươi cười, trong lòng lại giống như bị kim châm, đau đến lợi hại, tiến lên từng bước, trầm giọng nói: "Tiền bối, phụ hoàng ta nửa năm trước, đưa ra thánh chỉ đem An Bình quận chúa tứ hôn cho Tam hoàng đệ ta, qua ba ngày nữa, bọn họ sẽ thành thân, theo ta được biết, thân thể An Bình quận chúa không thích hợp tu luyện, vẫn bối thật sự khó hiểu, tiền bối người vì cái gì lại đem An Bình quận chúa thu làm đệ tử..."

Lão già lam y trước mắt, hơi thở trên người vô cùng cường đại, bí hiểm, thậm chí có một loại cảm giác thiên nhân hợp nhất, lần đầu tiên nhìn thấy hắn(Cát chương môn), tâm hồn liền chìm vào đáy cốc.

*(Bây giờ là thời điểm gần tết nên Mị hơi bận chút,k ra chap liên tục được,m.n thông cảm nhé!!! Cũng camon m.n vẫn luôn ủng hộ!!!)

Bạn đang đọc truyện *Sur Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Bắt tiên Đông cung

Editor:HamNguyet

"Thế chất nàng không thích hợp tu luyện? Chuyện này là do ai nói?" Cát chương môn nghe vậy, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lộ ra nồng đậm không hồn giận: "Đồ nhi ta chính là bẩm sinh thánh thể ngàn vạn năm khó gặp, căn cốt kì giai, là thể chất tu luyện tuyệt hảo!"

"Bẩm sinh thánh thể?" Sở Dật Phong có chút giật mình thì thào, nhìn về phía khuôn mặt Tần Lạc Y, trong mắt lộ vẻ không thể tin, đây chính là thể chất trong truyền thuyết mới có,người có loại thể chất này, thời gian sau này, thành quả tu luyện được không kể xiết.

"Đương nhiên, người nghĩ rằng Bồng Lai tiên môn là địa phương gì? Người không có tư chất, có thể đi vào sao?" Cát chương môn hừ một tiếng, lại nói.

Từ trong Minh Nguyệt các đi ra, sắc mặt Sở Dật Phong trở nên âm trầm xanh mét. Thân phận Cát chương môn, không cần hoài nghi, người cường đại khó lường như vậy, trừ bỏ Bồng Lai tiên đảo, trên Thánh Long đại lục không có khả năng có!

Cũng không nói lời nào, mặt lạnh lùng trực tiếp xuất thủ, đem thất lung Tần Lạc Y gắt gao ôm chặt, lập tức bắt đến hãn huyết bảo mã, quát chói tai một tiếng, quát roi liền nhắm hướng Đông cung chạy đi như điên cuồng.

"Sở Dật Phong! Người làm cái gì, buông ta ra nhanh lên!" Tần Lạc Y không nghĩ tới hắn cư nhiên dám công nhiên ở trên đường cái động thủ, tuy rằng lúc này đã gần đến buổi tối, trên đường không có người nào, nhưng vạn nhất bị người nhìn đến...Còn không biết sinh ra thêm lời đồn đãi gì đâu.

Sở Dật Phong không trả lời nàng, môi mím chặt, đem nàng ôm chặt hơn, tựa như muốn đem nàng tiến nhập vào cốt nhục chính mình, hai mắt tà tứ phiếm hồng, hoa điểm mạo hiểm, vẻ mặt phẫn nộ, càng quát roi chạy nhanh hơn.

Cường phong gào thét, thổi tan bụi tóc đen trên đầu Tần Lạc Y, tóc tán loạn mở ra, đón gió phi vũ.

Tần Lạc Y hí mắt lại, đối với Sở Dật Phong bá đạo thập phần tức giận, nhìn tu vi hiện tại của hắn, muốn lập tức nhảy xuống, căn bản không phải việc khó...Nhưng cảm giác được thân thể hắn buộc chặt như cung, còn có lửa giận cực lực áp chế, trong lòng mềm nhũn, cuối cùng không đẩy hắn ra từ trên ngựa nhảy xuống.

Tốc độ hãn huyết bảo mã vốn cực nhanh, hơn nữa Sở Dật Phong không chút nào thương tiếc quát roi giục ngựa thêm nhanh, không tốn bao lâu thời gian, đi đến Đông cung.Đến đại môn Đông cung, hắn cũng không dừng lại, lập tức cưỡi ngựa mặt lạnh lùng chạy vội đi vào.

Bọn thị vệ đứng ngoài đại môn ngăn đầu ưỡn ngực đứng thẳng, nhìn thân ảnh chủ tử vào phủ, không khỏi hai mắt nhìn nhau, kinh ngạc vô cùng.

"Ta không nhìn lầm đi? Vừa rồi là điện hạ?"

"Đương nhiên, trừ bỏ Thái tử điện hạ, trong kinh thành còn có ai ký hãn huyết bảo mã?"

"Nhưng mà...Thái tử điện hạ cư nhiên có một nữ nhân!" Ai cũng biết Thái tử điện hạ cực yêu hãn huyết bảo mã kia, người bình thường chạm vào cũng không cho chạm dù chỉ một chút, cư nhiên hôm nay lại để cho một nữ nhân ngồi cùng, có thể nào không khiến cho bọn họ dị thường khiếp sợ!

Vòng qua vài toà núi tú lù, lại đi tới hoa viên hơn trăm hoa nở rộ, tiếp tục đến hồ nước xanh biếc một mảnh...Đi đến phía trước một hậu viện tao nhã lộ ra đại khí, hãn huyết bảo mã rốt cục bị kéo cương ngừng lại.

Sở Dật Phong ôm người trong lòng từ trên ngựa lập tức nhảy xuống, mặt lạnh lùng đuổi hết thị vệ, người hầu hạ trong phòng xuống, sau đó một tay đem Tần Lạc Y ngã thật mạnh trên nhuyễn tháp ở trong phòng.

Động tác Tần Lạc Y nhanh nhẹn từ trên nhuyễn tháp nhảy dựng lên, vén mấy sợi tóc đen trước mặt ra, hướng về phía Sở Dật Phong cả giận nói: "Người điên rồi! Cứ nhiên đem ta đến Đông cung!"

Đi trên đường không bị người nhìn đến, nhưng vào Đông cung, một đường động tĩnh này không thể nói là không lớn! Nghĩ đến dọc theo đường đi, bộ dáng nha đầu, thị vệ bà tử mờ lớn miệng khiếp sợ vô cùng, năng càng thêm tức giận. Vì không muốn bị người nhìn đến khuôn mặt của nàng, nàng thậm chí không thể không đem mặt mình vùi thật sâu vào trong lòng hân..

Sở Dật Phong đến gần nàng, hai tròng mắt đỏ lên gắt gao khóa trụ nàng, cười lạnh: "Ta điên rồi, Tần Lạc Y, ngươi cứ nhiên...Ngươi cứ nhiên dám thật sự đi bá sự!"

Qua vài ngày nữa sẽ rời đi Thánh Long đại lục, đến Bồng Lai tiên đảo...Chỉ cần nghĩ đến lời nói lão già lam y vừa rồi kia, hân liền phần nộ muốn điên, có một cỗ xúc động muốn giết người.

Vươn tay ra, nắm cầm nàng thật mạnh, cả giận nói: "Tần Lạc Y, lão nhân kia là từ nơi nào toát đến? Ngươi đừng nói với ta là hân đột nhiên phát hiện thể chất ngươi là bẩm sinh thánh thể, mới muốn thu ngươi làm đồ đệ! Nào có chuyện trùng hợp như vậy? Sớm không thu, muộn không thu, cổ tình lúc này thu ngươi?"

Nghĩ đến đoạn thời gian, nàng thường xuyên đi Minh Nguyệt các, còn có vừa rồi đụng tới thiếu chủ Giản gia Giản Ngọc Diễn, cảm giác được quan hệ giữa nàng và hân không bình thường.

Linh quang trong đầu chợt lóe, ánh mắt hẹp dài nguy hiểm nhú lại: "Chương môn Phiêu Miểu tông kia, là Giản Ngọc Diễn tìm đến cho ngươi? Có phải ngươi từ lúc bắt đầu, vốn không chuẩn bị cùng một chỗ với ta!"

Hân Nguyên Thành Giản gia cùng nhiều thế hệ Tuyệt Trần Cung giao tình tâm đầu ý hợp, mà Tuyệt Trần Cung cùng tông môn Bồng Lai tiên đảo có liên quan sâu, chuyện này có lẽ người khác không biết, nhưng Đại Sở hoàng thất bọn họ đều biết đến.

Tần Lạc Y có thể thật sự bá nhập Bồng Lai tiên môn, trừ bỏ Giản Ngọc Diễn giật dây ở trong đó, hân tìm không ra người khác!

Nghĩ đến đây, ngực hân bắt đầu phập phồng kịch liệt, khí huyết trong lòng bốc lên lợi hại, vẫn nghĩ đến nàng thích đi Minh Nguyệt Các, bất quá là cảm thấy hứng thú đối với phù chú cùng đan dược bên trong đó mà thôi, hân không nghĩ tới, không nghĩ tới...Quan hệ nàng cùng Giản Ngọc Diễn, khi nào thì tốt như vậy? Tốt đến mức Giản Ngọc Diễn cứ nhiên nguyện ý vì nàng nhờ vả Tuyệt Trần Cung cùng Bồng Lai!

Trong lòng Tần Lạc Y cả kinh, không nghĩ tới hân nhanh như vậy đã đem chuyện tình chính mình bá sự, cùng Giản Ngọc Diễn liên hệ cùng nhau.

Mím chặt môi đỏ mọng, nàng mở miệng giải thích nói: "Chuyện này không liên quan đến Giản thiếu chủ, là tiền bối chữa khỏi bệnh trên mặt cho ta, lúc ấy hân không chỉ có trị mặt của, phát hiện thiên phú luyện đan của ta cũng không tệ lắm, nên đã truyền luyện đan thuật cho ta...Thời điểm ban đầu là do Cát tiền bối nhìn chúng ta có thể luyện đan, mới thu ta làm đệ tử."

Lời này nửa thật nửa giả, vì luyện đan thuật mà thu nàng làm đệ tử là thật, nhưng tiền bối thần bí kia tự nhiên là giả.

Nàng không muốn nói dối với hân, nhưng hân hoài nghi Giản Ngọc Diễn...Qua vài ngày nàng sẽ rời đi, nàng không muốn mang phiền toái đến cho Giản Ngọc Diễn còn có Giản gia.

Giản gia tuy rằng là tu chân thế gia, thực lực không kém, nhưng Sở quốc dù sao cũng là quốc gia lớn nhất trên Thánh Long đại lục, có thể ở trên phiên đại lục có phần đồng là tu sĩ xưng bá, thực lực Sở gia, đương nhiên không thể khinh thường. Bằng không, vì cái gì Sở Dật Phong không nghi ngờ những người khác, cổ tình dứt khoát nghĩ tới trên người Giản Ngọc Diễn?

"Ngươi còn có thể luyện đan?" Sở Dật Phong văn ngôn, trên người chấn động, bàn tay nắm cầm nàng càng thêm dùng sức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tần Lạc Y, ngươi đến tột cùng còn có bao nhiêu sự tình gạt ta?"

"Ta cũng không phải cố ý giấu ngươi, ngươi cũng chưa từng có hỏi qua ta không phải sao?" Tần Lạc Y trừng mắt nhìn hân nói.

"Ta không hỏi ngươi...Ta không hỏi ngươi, ngươi liền không thể nói sao?" Sở Dật Phong tức giận quá: "Ta nhất định phải hỏi, ngươi mới có thể nói sao? Tần Lạc Y, ngươi đừng nghĩ lấy những lời này đến nói cho có lệ!"

Trong lòng tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, nữ nhân chết tiết này, rõ ràng là cố ý gạt hân.

Phải, hân thừa nhận, hân không hỏi qua. Hân không hỏi, bởi vì thể chất của nàng không thể tu luyện sao? ở đại Sở quốc, ai không biết, ai không hiểu? Hân không chỉ không hỏi qua, ở ngay trước mặt nàng, ngay cả đề tài liên quan đến tu luyện cũng rất ít đề cập đến, còn không phải không muốn chạm vào chỗ đau của của nàng sao, không muốn nhắc tới chuyện thương tâm của nàng!

Hai mắt Tần Lạc Y rũ xuống, lộ ra cần cổ duyên dáng trắng nõn nhẵn nhụi, đối với Sở Dật Phong, nàng thật sự có vài phần áy náy.

Nếu không có Cao Thiên Tường lúc trước phản bội, thời gian trôi qua, có lẽ nàng thật sự sẽ chậm rãi thích nam nhân này cũng không biết chừng.

Dung mạo tuấn mỹ, thân phận cao quý, những điểm này không nói đến, chỉ riêng chuyện hấn bị chính mình bắt lấy, giải oan được, không lãnh khốc mặc kệ, để nàng tự sinh tự diệt, điểm này khiến cho nàng thực thương thức, Sở Dật Phong là nam nhân có trách nhiệm.

Mấy tháng qua, hấn không chỉ vì nàng cố gắng cùng Sở Dật Tu chu toàn, thậm chí luôn phải người tìm kiếm hung thủ hạ oan được cho nàng! Vì để cho nàng thuận lợi giải trừ hôn ước, không để ý mặt mũi mọi người, hấn thậm chí nghĩ ra chủ ý làm cho chính mình bái nhập Bồng Lai tiên môn, nhìn bộ dáng hấn buổi chiều phong trần mệt mỏi, sợ là cũng cố gắng nỗ lực lo lắng cho việc này.

Đáng tiếc, thời điểm bọn họ gặp nhau không đúng! Thành thân sinh con, giúp phu quân dạy con, hiện tại với nàng mà nói, cũng không có hứng thú. Xuyên qua đến Thánh Long đại lục thời gian nửa năm này, nàng đã suy nghĩ rất nhiều.

Có lẽ, nàng không yêu Cao Thiên Tường, bằng không, đến cuối cùng nàng sẽ không chút do dự đưa hấn cùng Lam Tâm Mị giết chết. Chỉ là cảm giác bị phản bội, mỗi khi nhớ tới, vẫn làm cho nàng thập phần đau đớn.

Sở Dật Phong thấy nàng cúi đầu, không nói lời nào, trên mặt không chút thay đổi, một cổ đau đớn không thể ức chế nhất thời xuất hiện trong tâm hấn, bộ dáng Tàn Lạc Y hiện tại làm cho hấn hoảng hốt.

Mạnh mẽ cúi đầu, dùng sức hôn trên môi nàng đỏ mọng, bá đạo thì thầm: "Tàn Lạc Y, người mơ tưởng! Người mơ tưởng cứ như vậy rồi đi, ta sẽ không buông tay, người là của ta!"

Thẳng đến thời điểm giờ khắc sắp mất đi, hấn mới biết được, nữ nhân này ở trong lòng chính mình chiếm vị trí quan trọng cỡ nào.

Hấn dùng sức hôn môi trên mặt nàng, trên môi, vành tai, cần cổ, hôn càng thêm sâu, càng thêm cuồng loạn, một tay ôm lấy nàng, một tay còn lại không an phận thò vào y phục nàng.....

Tàn Lạc Y bắt đầu hô hấp dồn dập, trên mặt trắng nõn hiện lên một chút rặng mây đỏ, muốn tách rời khỏi hấn hôn, Sở Dật Phong ôm thật chặt, nàng căn bản không trốn thoát, cuối cùng trên tay dứt khoát dùng một chút lực, đem thân thể hấn đẩy ra.

Dùng sức lau môi đỏ mọng, nàng nhìn về phía Sở Dật Phong đỏ mặt phần nộ vô cùng, đáy mắt hiện lên áy náy.

Nếu đã quyết định rời đi, nàng không thể cùng hấn dây dưa không rõ, Sở Dật Phong hiện tại lại phần nộ như thế, bắt quá là bởi vì chính mình thoát ly khỏi bàn tay hấn thôi, chờ sau khi nàng rời đi, không bao lâu, hấn sẽ quên nàng, nàng không muốn ở thời điểm hấn phần nộ mất đi lý trí như thế, còn cùng hấn lăn giương.

Khóe môi hiện ra một chút tươi cười tựa tiểu phi tiểu, khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Điện hạ, lời này nói không đúng, Lạc Y khi nào thì thành của người? Ta như thế nào không biết!"

Mặt Sở Dật Phong lạnh lùng nhìn nàng..Cảm xúc cuồng nộ dần dần bình tĩnh xuống dưới, lý trí dần trở lại.

"Người không phải của ta? Hừ, toàn thân cao thấp người, có chỗ nào ta chưa từng xem qua, thân thể của người, không ai so với ta càng quen thuộc...Mặc dù chúng ta không có danh phu thê, nhưng sớm đã có quan hệ phu thê, Y nhi, chuyện này bắt quá cách thời gian nửa năm, chẳng lẽ người đã quên, lúc trước ở trong núi, chúng ta liêu chết triền miên như thế nào, nếu người thật sự quên, ta không ngại để cho người nhớ lại." Nói xong hai mắt tà tứ hướng nàng đi tới, vẻ mặt lửa nóng vô cùng.

Tàn Lạc Y thối lui vài bước, khoe miệng co rút, cười gượng nói: "Cái gì là liêu chết triền miên, không phải lúc trước ta trúng độc sao?"

"Trúng độc, trúng độc là có thể công kích bản Thái tử? Tàn Lạc Y, một khoản này, ta còn chưa cùng người hảo hảo tính sổ!" Lại lần nữa hướng nàng tới gần, rất nhanh đưa tay thủ, chụp vào nàng.

Dưới chân Tàn Lạc Y vừa động, rất nhanh tránh ra, âm thầm trốn mất, vừa rồi tư tâm còn cảm thấy hấn không sai, không nghĩ tới hấn liền cùng chính mình đem chuyện cũ ra tính: "Khi đó ta không biết người là Thái tử được không?"

Nếu sớm biết rằng hấn là Thái tử, nàng thà rằng đi đường vòng tiêu hao chút khí lực, cũng bắt đến một người khác, sẽ không xuống tay với hấn, nam nhân rất có quyền thế chính là như vậy, phiền toái!

"Tàn Lạc Y, trên người người cư nhiên còn có linh lực...Đến tốt cùng là còn bao nhiêu sự tình gạt bản cung?" Sở Dật Phong nhìn đến động tác của nàng nhanh nhẹn vô cùng, hoàn toàn đen mặt, cả giận nói.

Thời điểm vừa rồi nàng đẩy chính mình ra, hấn liền cảm thấy có chút không thích hợp...Hơi thử một lần nữa, phát hiện tốc độ nàng đi dôi, đây làm sao có thể là tu vi tôi thế sơ giai có!

"Này...Ách, linh lực của ta, lúc trước đều là nhờ luyện đan được ra đến, sau khi sư phụ thu ta làm đệ tử, giúp ta đã thông kinh mạch, ta mới có thể vận dụng linh lực, trước kia đều uống có linh lực nhưng không thể dùng, trừ bỏ chuyện này, không gạt người cái gì nữa." Tàn Lạc Y nhìn hấn giận dữ, vội mở miệng giải thích.

"Tu vi hiện tại của người là gì?" Sở Dật Phong buộc chặt tuần nhan, lại lần nữa mở miệng.

"Hấn là võ sư đỉnh đi." Tàn Lạc Y cười cười, lại lui ra sau một chút, Sở Dật Phong buộc chặt tuần nhan, thoát nhìn rất nguy hiểm, nàng vẫn nên tránh xa

một chút mới tốt.

"Võ sư đỉnh sao?" Tinh quang trong mắt Sở Dật Phong hiện lên, hừ nhẹ một tiếng: "Quả nhiên không hổ là bẩm sinh thánh thể, Tần Lạc Y, ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi thật sự muốn đi Bồng Lai sao? Không hề suy xét?" Thanh âm lạnh như băng, giống như cửa hàn thiên hàn băng bình thường, khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng còn suy xét cái gì?

Tần Lạc Y vừa tức giận vừa buồn cười, nếu nàng không đi, chẳng lẽ thực sự lưu lại cùng Sở Dật Phong thành thân? Đây chính là biện pháp duy nhất lúc trước bọn họ nghĩ ra được có thể giải trừ hôn ước... Tuy rằng, ách, cuối cùng nàng thực không phúc hậu biến hóa một chút!

"Ta đã bái sư, đương nhiên phải đi!" Có thể tiếp tục tu luyện, là ước mơ tha thiết hiện tại của nàng, nàng tuyệt không thể buông tha.

Sở Dật Phong trừng mắt nhìn nàng một lát, đột nhiên nói: "Ngươi đi tu luyện cũng có thể, bắt quá... cùng ta thành thân trước!"

"Điều này sao có thể!" Tần Lạc Y dùng sức lắc đầu, nghĩ cũng không cần nghĩ! Đừng nói nàng không tính toán thành thân, cho dù thành thân, hẳn là Thái tử một quốc gia, thành thân, nàng còn đi tu luyện như thế nào!

"Như thế nào lại không có khả năng? Ngươi nói... Trong bụng ngươi có hài tử của ta, phụ vương ngươi cùng sư phụ... Có thể để cho ngươi thành thân cùng ta sau đó mới đi Bồng Lai?" Sở Dật Phong vuốt cằm, híp mắt nghĩ đến khả năng này.

"Trong bụng có hài tử?" Tần Lạc Y hoàn toàn hết chỗ nói: "Ngươi liền nằm mơ đi!" Vòng qua người hắn xoay người hướng cạnh cửa đi đến, nàng không muốn tiếp tục gây người ở trong này, nên nói đã nói rõ ràng, nàng vẫn nên rời khỏi nơi này.

Sở Dật Phong nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, hừ nhẹ một tiếng: "Tần Lạc Y, nếu đến Đông cung, không có sự cho phép của ta, ngươi cho rằng ngươi đi được sao?"

Hai tay vỗ nhẹ một cái, vô số hắc y nhân đột nhiên xuất hiện đi ra, ở chung quanh phòng vây chặt như nêm cối.

Sắc mặt Tần Lạc Y chưa biến, quay đầu hướng hắn cười: "Điện hạ, có đi được hay không, thử qua mới biết được!" Mở cửa không chút do dự tiêu sái đi ra ngoài.

Sở Dật Phong đi theo phía sau nàng, đứng ở bên cạnh nàng, liếc mắt nhìn chung quanh một cái, sau đó ánh mắt dừng trên mặt nàng: "Còn cần thử sao? Tu vi của ngươi là võ sư đỉnh, tuy rằng so với ta cao, bắt quá thị vệ Đông cung của ta, tùy tiện một người, đem ngươi bắt lại cũng dư dả!" Trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng tràn đầy ngạo nghễ cùng tự tin.

"Không sai, nếu đánh bừa ta đương nhiên không phải đối thủ của bọn họ, bắt quá phải rời khỏi nơi này, hẳn là không thành vấn đề." Tần Lạc Y cong cong môi, liếm liếm sắc trong phượng mâu chợt lóe rồi biến mất.

Phù chú trong trũ vật giới của nàng, cũng đủ đối phó đám thị vệ thoát nhìn vô cùng cường đại này.

Thấy nàng tự tin như thế, biểu tình Sở Dật Phong biến đổi, xoay người đối với thị vệ trầm giọng hạ lệnh nói: "Đem nàng bắt lại cho ta!" Nói xong, liền lui ra sau, khoanh tay đứng một bên, mắt lạnh nhìn nàng.

"Ngươi thật sự muốn động thủ?" Tần Lạc Y nhún mày. Dao kiếm không có mắt, phù chú của nàng cũng không có mắt, đám người này đều là người Đông cung, nàng thật sự không muốn làm bọn họ bị thương.

"Ngươi thay đổi chủ ý?" Quang mang trong mắt Sở Dật Phong lạnh lùng chợt lóe hời.

"Động thủ liền động thủ đi, bị thương bọn họ, ta sẽ không phụ trách!" Tần Lạc Y cười nhạt.

"Chê cười, ngươi vẫn nên lo lắng cho chính mình trước đi!" Thấy nàng vẫn đang mạnh miệng, Sở Dật Phong cười lạnh. Vung tay lên, tốc độ đám thị vệ cực nhanh vọt đi lên.

Thân hình Tần Lạc Y vừa động, cũng rất nhanh nghiêng đón, một cỗ linh lực cường đại, hướng về phía trước người đám thị vệ hắc y trực tiếp oanh đi qua.

Theo như lời Sở Dật Phong nói, tu vi đám thị vệ không yếu, yếu nhất cũng so với nàng mạnh hơn, chỉ sợ đều là tinh anh Đông cung, linh lực của nàng đi ra ngoài, trực tiếp rơi vào khoảng không, thừa dịp thời điểm nàng phát động công kích, đã có mấy tên thị vệ từ phía sau cùng bên cạnh tiếp cận thân thể nàng, mắt thấy sẽ đem nàng chế trụ.

Tần Lạc Y xoay lại, khoe môi cong cong, hướng về phía bọn họ ném ra một lá phù chú có thể khiến cho động tác của bọn họ trở nên chậm chạp, như du ngư lách người ra khỏi đám thị vệ.

Đồng tử Sở Dật Phong co rút lại, hai bàn tay đặt sau người nắm chặt, gân xanh đều lộ ra.

Bên trong đám thị vệ, đại bộ phận là tu vi tôn giả, còn có vài người thậm chí đã đạt tới tu vi đại tông sư, Tần Lạc Y có thể làm cho động tác bọn họ đều chậm lại, phẩm giai phù chú, chỉ sợ là phù chú lục giai!

"Trên người có thứ này, khó trách dám nói muốn rời khỏi!" Hắc lạnh lùng nói: "Bất quá, ta cũng muốn nhìn xem, người trên người người đến tột cùng có bao nhiêu phù chú, cấp người tiêu xài!"

Tiếp tục vung tay lên, lại thêm một đám thị vệ hắc y cùng đám thị vệ vừa rời từ chỗ tối xông ra.

Tần Lạc Y nhìn chung quanh rậm rạp người, trên người cũng toát ra mồ hôi lạnh, không dám khinh thường. Ý cười trên mặt không giảm, con người đen hiện lên giữa hoạt, hướng hắn nói: "Không nhiều lắm, bất quá đối phó bọn họ, cũng dư dả!"

Từ trong không gian lấy ra một phen định thân phù đến, cũng không thèm nhìn tới đến tột cùng có bao nhiêu lá, trực tiếp ném ra ngoài. Thoáng chốc, người chung quanh đã bị năng định trụ mảnh lớn, đứng, nhảy trên không trung, động tác chậm chạp... Thiên hình vạn trạng, bảo trì các loại tư thế công kích đều có, trông rất đẹp mắt.

"Tần Lạc Y! Chết tiết..." Sắc mặt Sở Dật Phong đen lại đến mức có thể giọt ra mực, rốt cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, tự mình mang theo người vọt đi lên.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, lại lần nữa lấy ra một bó to đến, không chút keo kiệt ném ra ngoài, sau đó dưới chân vừa động, rất nhanh hướng tới bên ngoài Đông cung phóng đi.

Sở Dật Phong cũng bị định trụ, chỉ có thể mang sắc mặt xanh mét tro mắt nhìn nàng rời đi.

Có mấy người có tu vi cường đại, tùy thời né tránh, không có bị định trụ, lập tức đuổi theo. Bất quá bọn họ biết nhìn mặt đoán ý, đều biết nữ nhân này cùng điện hạ có quan hệ không bình thường, không dám hạ sát thủ, thời điểm công kích có điều giữ lại, rất nhanh lại bị Tần Lạc Y bắt lấy cơ hội, dùng định thân phù.

Ra Đông cung, Tần Lạc Y lau mồ hôi trên trán, đầu cũng không quay lại, tiếp tục hướng ra phía ngoài chạy đi, phù chú của nàng tuy rằng lợi hại, nhưng không biết đến tột cùng có thể đem những người đó định trụ bao lâu, nếu bị bọn họ đuổi theo liền phiền toái.

Người của Sở Dật Phong đối với nàng có điều giữ lại, nàng làm sao không biết? Trừ bỏ định thân phù cùng chậm chạp phù, phù chú có tính công kích khác, hoàn toàn vô dụng, nàng thật sự không muốn làm bị thương người của hắn.

Chạy đi được vài dặm, phía sau không có người đuổi theo, lúc này nàng mới hoàn toàn thả tâm, quay đầu lại yên lặng nhìn cung điện hoa lệ, nàng khẽ thở dài một hơi.

"Như thế nào, người thực luyện tiếu rồi đi?" Một đạo thanh âm lạnh mĩ mai như băng, đột nhiên ở bên cạnh người nàng vang lên.

Tần Lạc Y nhíu mày quay đầu, nhìn đến thân ảnh màu đen đứng cạnh cây đại thụ cách hơn mười thước, trong phương màu hiện lên một chút ám sắc, trong lòng thấp giọng nguyên rủa một tiếng, Sở Dật Tu, hắn quả nhiên giám thị chính mình!

Về mặt Sở Dật Tu hồ hững, chậm rãi từ xa xa đi tới, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm nàng: "Tần Lạc Y, đây mới là nguyên nhân chân thật người không muốn gả cho ta, có phải hay không?"

"Người nói lời này có ý tứ gì?" Mi tâm Tần Lạc Y càng nhíu chặt, mặt đồng dạng mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Sở Dật Tu cười lạnh, trong mắt có phê huyết điên cuồng bắt đầu khởi động: "Là ý tứ gì, người nhất định phải để ta phải nói rõ sao? Trên tay người không có thủ cung sa... Nói cho ta biết, gian phu là ai? Chỉ cần người nói ra, trong phủ hoàng tử, ta còn có thể ban cho người một thiếp vị, nếu không..."

Hắn dời ánh mắt, nhìn phương hướng Đông cung, đáy mắt lộ sát ý lãnh khốc ngoan tuyệt.

Tần Lạc Y cả kinh.

Sở Dật Tu như vậy chỉ sợ đây mới chân chính là Sở Dật Tu đi, ngày thường ôn nhuận nhu hòa, đều là do hắn che dấu quá sâu mà thôi.

Nếu việc này thật sự bị bại lộ ra ngoài, mặc kệ là lời đồn đãi hay là sự thật, tất nhiên ảnh hưởng đối với Sở Dật Phong thập phần lớn, sự tình do mình nàng dựng lên, nàng không muốn liên lụy hắn.

Nghĩ đến đây, nàng khẽ nhếch cằm, khóe môi cong lên, có chút trào phúng nói: "Gian phu? Gian phu của ta cũng không ít, người muốn ta nói cho người người nào đây?"

Còn ban cho nàng một thiếp vị, nam nhân này, thực đáng chết! Hắn nghĩ đến hắn là ai vậy?

Sắc mặt Sở Dật Tu nhảy mắt trở nên xanh mét, lại nhớ đến đêm qua ở dưới chân núi nhìn thấy Giản Ngọc Diễm... Một cổ tình ngọt đột ngột nảy lên cổ họng.

"Người nữ nhân này, thật không biết xấu hổ!" Sở Dật Tu còn chưa nói chuyện, Đỗ Ngữ Diệp đột nhiên từ một bên nhảy đi ra, về mặt hèn mọn phần nộ hướng tới nàng rống to: "Qua vài ngày nữa người sẽ gả nhập Tam hoàng tử phủ, người cư nhiên dám làm ra chuyện tình có lỗi với biểu ca ta, hừ, Trần Nam Vương thật đúng là dạy dỗ ra một nữ nhi tốt a! Hoàn hảo biểu ca ta phát hiện sớm, trước tiên thấy rõ ràng chân diện mục của người!"

Đáy mắt có đặc ý chột lóe rồi biến mất, nàng quay đầu nhìn về phía Sở Dật Tu, về mặt đầy cảm phẫn nói: "Biểu ca, việc này nhất định phải nói cho quý phi nương nương, còn có Hoàng Thượng, nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, tuyệt không có thể nhẹ tha!"

Đi theo nàng đi ra đến, còn có ngũ ca Đỗ Lãnh Dạ của Đỗ Ngữ Điệp, cũng gật đầu hung ác nham hiểm phụ họa nói: "Đúng vậy, điện hạ, việc này nhất định phải mau chóng nói cho Hoàng Thượng mới được!"

Chuyện tình Tần Lạc Y báisư nhập Bồng Lai Phiêu Miểu tông, bọn họ còn chưa biết.

Đỗ Ngữ Điệp gả nhập Tam hoàng tử phủ vô vọng, trở về đập phá không ít đồ vật, bắt quả Sở Dật Tu tự mình ưng thuận hứa hẹn, Đỗ Lãnh Dạ muốn giúp muội muội, cũng không thể giúp được gì, lúc lại có cơ hội trời ban, chỉ cần trong cung phái ra một người nghiệm xem thân mình Tần Lạc Y, nếu Tần Lạc Y không mất mạng, ít nhất cũng bị thân bại danh liệt, ba ngày sau cũng mơ tưởng tiếp tục gả nhập Tam hoàng tử phủ.

Tần Lạc Y nhìn hai huynh muội đột nhiên nhảy ra tới, sát ý trong phượng mâu chột lóe rồi biến mất.

Sở Dật Tu cũng nhúu chặt mi tâm.

"Sự tình gì mau chóng nói cho Hoàng

Thượng? Nói ra, bản cung cũng muốn nghe!" Một đạo thanh âm tà tứ đột nhiên vang lên, Sở Dật Phong mang theo thị vệ Đông cung, chậm rãi từ phương xa cất bước đi tới, ním cười quét ánh mắt về phía hai huynh muội Đỗ Ngữ Điệp cùng Đỗ Lãnh Dạ.

*(Đền bù cho m.n nguyên một chap dài hơn 5k từ nhé...Chúc m.n có một năm ms vv,mạnh khoẻ,hp bên gđ và ng thân)

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 79: Giáo huấn Đỗ Ngữ Điệp

Editor:HamNguyet

Đỗ Ngữ Điệp nhìn thấy hấn, cắn cắn môi, đột nhiên có chút sợ hãi hướng sau người Sở Dật Tu co rúm lại.

Sở Dật Phong một thân ám văn huyền y, ngũ quan tuấn lãng như ngọc, dưới mày kiếm là hai con mắt sáng ngời, dáng người cao ngất thon dài như hào quang rực sáng khiến hết thảy bốn phía xung quang hấn đều âm đạm thất sắc.

Trong mắt hấn rõ ràng mang theo ý cười, thoát nhìn phong lưu tuấn tú, còn mang theo tà tứ làm cho người ta mặt đỏ tim đập, nhưng ý cười kia, lại vô có làm người ta sinh ra sợ hãi.

Nàng cũng không quên, trước khi rời Đỗ gia, người trong nhà dặn dò với nàng, trong đám nhi tử của Hoàng Thượng, nàng nhất định không thể làm cản trước mặt Thái tử, Thái tử thoát nhìn vô hại, bộ dáng lại dễ nói chuyện, nhưng hấn sát phạt quyết đoán, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen không dứt miệng, hơn nữa, hấn lại là người duy nhất mang binh lên chiến trường, là hoàng tử chân chính luyện trong chiến hỏa!

Sau khi Điều hoàng hậu thế, mười năm này, cô mẫu Hiền quý phi của nàng sủng quan hậu cung, thậm chí còn có một nhi tử là biểu ca thập phần ưu tú như vậy, nhưng đối với Thái tử...Nàng cũng không dám có chút chậm trễ. Đại sự Sở quốc, việc nhỏ, chỉ cần Thái tử mở miệng, Hoàng Thượng nhất định thập phần coi trọng ý kiến Thái tử đưa ra, rất ít khi bác bỏ.

Về mặt Đỗ Lãnh Dạ cũng biến đổi, hấn cùng muội muội ở trong phủ, nghe nói Tam hoàng tử điện hạ mang theo người đến bên ngoài Đông cung, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, lập tức chạy lại đây, thời điểm đến, lại vừa lúc nghe được nữ nhân Tần Lạc Y kia, đang nói cái gì mà gian phu của nàng có rất nhiều.

Muội muội nhất thời kích động hưng phấn, mới nhện không được chạy ra, vốn định hung hăng giáo huấn nữ nhân này một phen, không nghĩ tới Thái tử lại mang theo người xông ra.

Nhìn đến muội muội có chút sợ hãi, hấn hướng tới Thái tử thì lễ, sau đó tức giận chỉ vào Tần Lạc Y nói: "Điện hạ, An Bình quận chúa sắp thành thân, lại không thủ nữ tắc, trước thành thân đã thất trinh..."

"Lãnh Dạ!" Sở Dật Tu không đợi hấn nói xong, đen mặt khiển trách hấn: "Người ở đây nói hươu nói vượn cái gì?"

Đỗ Lãnh Dạ giật mình, rất nhanh nhìn hấn một cái, trong lòng trầm xuống. Biểu đệ không cho hấn nói, chẳng lẽ còn tồn tại tư tưởng muốn thú nữ nhân này?

Sở Dật Phong cũng nhúu mày, về mặt tàn khốc nhìn hấn: "An Bình quận chúa thất trinh, lời này cũng không thể nói lung tung, tội danh phi báng quận chúa, không phải là sự tình người có thể đảm đương được!"

"Điện hạ, chúng ta không phi báng, vừa rồi An Bình quận chúa chính mình thừa nhận!" Đỗ Ngữ Điệp đánh bạo tiến lên nói, ánh mắt lại chờ mong nhìn biểu ca nhà mình.

Sở Dật Tu mím chặt môi không nói gì, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Sở Dật Phong.

Sở Dật Phong lại cười ha ha, trong mắt đều là ý vị trào phúng: "Chính mình thừa nhận? Chẳng lẽ An Bình quận chúa là gốc tử sao, cứ nhiên sẽ thừa nhận chuyện như vậy?"

"Này..." Mâu quang Đỗ Ngữ Điệp loé sáng, kỳ thật nàng cùng ca ca cũng không rõ ràng chân tướng sự tình, bất quá vừa rồi nghe xong lời nói của Tần Lạc Y cùng biểu ca mà thôi.

Chân tướng sự tình như thế nào, chỉ có biểu ca biết...Hiện tại nghĩ lại, lời nói Tần Lạc Y vừa rồi, rõ ràng mang theo ý tứ vui đùa giỡn dỗi, tuy rằng đêm qua, nàng(Đỗ Ngữ Điệp) cùng biểu ca chính mắt gặp được nàng(Tần Lạc Y) cùng Giản Ngọc Diễn hướng trên núi bước vào, nhưng như vậy cũng không thể chứng minh được cái gì.

Ánh mắt Sở Dật Phong như đao nhìn nàng một cái, lại nhìn về phía Tần Lạc Y cùng Sở Dật Tu, chậm rãi nói: "Tam Hoàng đệ, chuyện An Bình quận chúa báisư...Ta nghe nói phụ hoàng đã nói cho ngươi, chẳng lẽ ngươi còn chưa nói cho bọn họ sao?"

"Hoàng huynh vừa trở lại kinh thành, chỉ sợ có một số việc còn không biết...Ngày mai phụ hoàng chuẩn bị tự mình đi gặp vị tiên bối Phiêu Miểu tông kia một lần, Bồng Lai tiên đảo cách Thánh Long đại lục khá xa, đến tốt cũng có phải người trên tiên đảo hay không, luôn muốn tận mắt nhìn thấy, xác nhận một phen mới yên tâm." Sở Dật Tu nở nụ cười, chỉ là ý cười không đạt tới đáy mắt.

Báisư?

Bồng Lai tiên đảo?

Tiên bối Phiêu Miểu Tông?

Huynh muội Đỗ Lãnh Dạ cùng Đỗ Ngữ Điệp hai mắt nhìn nhau, An Bình quận chúa báisư...Lại là người Phiêu Miểu Tông, ngay cả Hoàng Thượng cũng phải tự mình đi gặp một lần, Bồng Lai tiên đảo là địa phương nào? Phiêu Miểu Tông kia, cứ nhiên ngay cả một phế vật cũng muốn thu nhận?

"Nga, phụ hoàng còn muốn tự mình đi gặp một lần sao? Cũng tốt..." Sở Dật Phong mỉm cười, Cát thường môn cường đại, chỉ sợ sẽ làm cho phụ hoàng chán động, không hề nhìn hân, quay đầu đối với Tần Lạc Y cười nói: "Quận chúa, vừa lúc ta có việc muốn đi Trấn Nam Vương phủ, nếu quận chúa muốn hồi phủ, không ngại cùng ta đồng hành."

Tần Lạc Y nghĩ nghĩ, cười đáp ứng, không cự tuyệt, Sở Dật Phong cùng Sở Dật Tu đều ở trong này, trong hai huynh đệ bọn họ, nàng thà rằng lựa chọn đối mặt với Sở Dật Phong.

Nhìn thân ảnh bọn họ sóng vai rời đi, về mặt Sở Dật Tu trở nên lạnh như băng xanh mét, sau một lát mới phát tay áo rời đi.

Ngày hôm sau, hoàng thượng quả nhiên như lời Sở Dật Tu nói, tự mình bãi giá đi Minh Nguyệt Các.

Ở trong Minh Nguyệt Các ngày người non nửa canh giờ, hân liền rời khỏi, sau khi hồi cung lập tức ban xuống một phần thánh chỉ, công bố thiên hạ, hủy bỏ hôn lễ của An Bình quận chúa Tần Lạc Y cùng Tam hoàng tử Sở Dật Tu.

Toàn bộ kinh thành oanh động.

Trước hôm nay, rất nhiều người không biết đến Bồng Lai tiên đảo, bởi vì trước kia cho dù có người thành công báisư nhập Bồng Lai môn, cũng sẽ không để cho mọi người đều biết như thế.

Nhưng lần này bất đồng, Sở Dật Tu là nhi tử Hoàng Thượng, Tần Lạc Y là nữ nhi Trấn Nam Vương, hôn sự hai người, sớm đã truyền khắp thiên hạ, hơn nữa còn là thánh chỉ tứ hôn, nếu không đem việc này nói rõ ràng, tới gần hôn lễ, lại đột nhiên hủy bỏ, thiên hạ tất nhiên sẽ dẫn tới lời đồn đãi bay tán loạn.

Sau khi thánh chỉ hạ xuống, xe ngựa trước cửa Minh Nguyệt các ra vào như nước, sinh ý trong Các cũng tăng lên rất nhiều lý, người thường tuy rằng biết bên trong Minh Nguyệt Các, có một cường giả tu luyện pháp lực cường đại, chỉ dám vụng trộm đàm luận mà thôi, có lá gan tiến vào Minh Nguyệt Các, đều là những người tu luyện có linh lực tự nghĩ thiên phú không sai.

Bởi vì Minh Nguyệt Các mỗi tháng đều bán ra mười viên thất giai đan dược cực phẩm, vốn có không ít cường giả trường kỳ ngưng lại trong kinh thành, việc này vừa ra, càng có rất nhiều nhân sĩ linh thông tin tức trong tu luyện giới, mang theo đệ tử kiệt xuất trong gia tộc, hướng tới kinh thành Sở quốc, dâng bài thiếp lên, cầu kiến Cát chương môn.

Bất quá, chương môn một môn trên Bồng Lai tiên đảo dễ gặp như vậy sao? Người ăn bế môn canh, chỉ có thể mỗi ngày lác lác trong Minh Nguyệt Các, chờ đợi cơ hội.

Đương nhiên, ngày người ở đây lâu tự nhiên sẽ ngưng ngừng, thường thường lấy ra chút bạc, mua chút đan dược phù chú gì đó, nhân cơ hội cùng Giản Ngọc Diễn kéo gần quan hệ, thỉnh hân nói giúp lời hay ở trước mặt Cát chương môn, hy vọng có thể gặp vị tiên bối kia một lần.

Giản Ngọc Diễn khéo léo, ứng phó bọn họ cũng dư dả, bất quá Cát chương môn lại cực kỳ không kiên nhẫn, thúc giục Tàn Lạc Y rời đi.

Tàn Lạc Y thập phần lưu luyến, nguyên bản còn có vài ngày nữa, chính là sinh thần của nàng, sinh thần mười bảy tuổi, vốn dĩ nàng đã cùng Cát chương môn nói xong, để cho nàng ở nhà cùng phụ mẫu qua sinh thần sẽ rời đi.

Bất quá mắt thấy bên trong kinh thành càng ngày càng nhiều người tụ tập, hơn nữa rất nhiều người đều là dụng tâm kín đáo mà đến, muốn cho đệ tử gia tộc chính mình, gia nhập Phiêu Miểu Tông. Người trong Minh Nguyệt Các đã kín hết chỗ, chỉ phải đồng ý. Chỉ là, trước khi rời đi, không giáo huấn tốt hai huynh muội Đỗ Lãnh Dạ một phen, trong lòng nàng thủy chung khó chịu, lúc trước hai huynh muội kia, muốn nhấn tâm lấy tính mạng nàng. Nếu không phải trong tay nàng có phù chú, hiện tại làm sao còn có mệnh ở?

Sư phụ không vui bởi vì người trong Minh Nguyệt Các hướng tới chính mình, sớm đã dọn khỏi Minh Nguyệt Các, rồi đến toà phủ đệ Giản gia ở ngoại ô.

Ba huynh muội Đỗ Lãnh Dạ cùng Đỗ Lãnh Mặc, còn có Đỗ Ngữ Diệp, mỗi ngày đều cùng các trưởng bối đến Minh Nguyệt Các, thậm chí là Cốc chủ Thần Y Cốc cũng đến đây, mang theo nữ nhi Thượng Quan Thu Vũ.

Đáng tiếc đợi liên tục vài ngày, đều không có người thành công nhìn thấy Cát chương môn bên trong, mọi người bắt đầu mất mát lo lắng.

Những trưởng bối đó hoàn hảo, cho dù gấp ở trong lòng, ở ngoài miệng cũng sẽ không nói thêm gì, nhưng người trẻ tuổi lại có chút thiếu kiên nhẫn.

Phải biết rằng có thể được trưởng bối đưa đến nơi này, đều là tinh anh trong gia tộc, thiên chi kiêu tử, ngày thường được người a dua nịnh hót, làm sao bị người chậm trễ như thế?

Trong lời nói, có nhiều oán giận, thậm chí còn công nhiên nói Tàn Lạc Y là phế vật, rõ ràng không thể tu luyện, Cát chương môn Bồng Lai tiên đảo lại đem nàng thu vào môn hạ, lấy tư chất bọn họ, nếu bái nhập Bồng Lai môn hạ, tất nhiên thành tựu có được không phải phế vật kia có thể so sánh.

Những lời này bị đám người Hùng Sát lựa truyền vào tai Cát chương môn, Cát chương môn nổi giận, hẳn vốn là người bao che khuyết điểm, như thế nào có thể dung một đám hỗn đản tự cho là đúng nói đệ tử quan môn chính mình như vậy, liền trực tiếp mang theo Tàn Lạc Y đến Minh Nguyệt Các.

Hắn vừa xuất hiện, cả người hơi thở cường đại vô cùng làm kinh sợ đến đám người trẻ tuổi nghị luận trong Minh Nguyệt Các, khiến cho bọn họ cảm như hổ, kinh sợ không thôi.

Không để ý tới các trưởng lão tộc trưởng ân cần tiến lên bái kiến, ánh mắt sắc bén quét về phía trong Các, lạnh lùng mở miệng: "Là ai vừa rồi nói đồ đệ của ta là phế vật?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ là không ai dám đứng ra thừa nhận. Cát chương môn đột nhiên nở nụ cười: "Kỳ thật ta biết các ngươi tới nơi vì chuyện gì... Như vậy đi, các ngươi cùng đồ đệ "Phế vật" của ta so tài một lần, chỉ cần có thể thắng được nàng, ta liền ngoại lệ đưa hắn thu vào Phiêu Miểu Tông."

Tàn Lạc Y trừng mắt nhìn, có tình khiếp sợ nhìn về phía sư phụ nhà mình, tựa như không nghĩ tới sư phụ nàng sẽ đột nhiên nói ra lời như vậy đến.

Người trong Các tâm động, kích động đến đỏ mặt, ánh mắt lóe ra sáng rực khác thường, nhìn Tàn Lạc Y.

Đột nhiên Đỗ Ngữ Diệp tiến lên từng bước, đối với Cát chương môn nói: "Tiền bối, An Bình quận chúa là đồ đệ ngài, đao kiếm không có mắt, vạn nhất thời điểm tỷ thí bị thương nàng, cũng không tốt!"

Những người khác cũng gật đầu phụ họa. Bọn họ sớm đã nhìn ra, trên người Tàn Lạc Y không có linh lực, muốn thắng nàng, bất quá là chuyện tình trong nháy mắt mà thôi.

Chính là hiện tại nàng dù sao cũng là đệ tử quan môn của chương môn Phiêu Miểu Tông, lại là nữ nhi Trần Nam Vương, đừng nói Phiêu Miểu Tông bọn họ không thể trêu vào, cho dù là Trần Nam Vương, bọn họ cũng không thể trêu vào, nếu thời điểm tỷ thí, bị thương Tàn Lạc Y, sẽ không tốt.

Cát chương môn liếc mắt nhìn Đỗ Ngữ Diệp thật sâu một cái, vừa rồi trước khi hắn vào cửa, là nha đầu này, nói đồ đệ hắn là phế vật, thanh âm rất lớn!

"Vô phương, thời điểm tỷ thí, nào có chuyện không bị thương. Các ngươi cũng giống nhau, muốn gia nhập Phiêu Miểu Tông, khiêu chiến đệ tử quan môn của ta, các ngươi cũng phải làm tốt chuẩn bị bị thương, như vậy đi, song phương tỷ thí, trước ký khế ước sinh tử, nếu đã chấp nhận, một phương bị thương, hoặc là bị đánh chết, đều không được dị nghị."

Trong lúc nói chuyện, hắn đã để cho Giản Ngọc Diễn chuẩn bị khế ước sinh tử.

"Trong các ngươi ai muốn đi lên so tài?"

Về mặt Đỗ Ngữ Diệp kích động, là người đầu tiên đi ra ngoài, nhị ca Đỗ Lãnh Mặc của nàng giữ nàng lại: "Muội muội, trước tiên chờ một chút!" Hắn tổng cảm thấy thái độ Cát chương môn quá mức quái dị.

Đỗ Lãnh Dạ lại cười nói: "Nhị ca, ngươi để cho muội muội đi thôi, trong cơ thể nữ nhân kia không có linh lực, muội muội hiện tại không lên, nếu ngốc một lát nữ nhân kia bị người một chương đánh chết, không phải muội muội không có cơ hội sao?"

Đỗ Ngữ Diệp gật đầu phụ họa, trong mắt tràn đầy ý cười, đối với nàng mà nói, đây chính là cơ hội trời ban giáo huấn Tàn Lạc Y a.

Đỗ Lãnh Mặc vẫn lắc đầu, lời kéo muối muối không buông tay, thương đánh vào đầu điều, hấn vẫn muốn nhìn kỹ trước: "Người không phải muốn cùng biểu ca thành thân sao, như thế nào, hiện tại lại thay đổi chủ ý, lại muốn gia nhập Bồng Lai môn hạ?"

"Này..." Đỗ Ngữ Điệp do dự.

Tuy rằng thanh âm bọn họ nói chuyện rất nhỏ, bắt quá lấy tu vi của Cát chương môn, nào có chuyện không nghe được lời bọn họ nói? Trong mắt xẹt qua một chút cười lạnh.

Một trường bối Đỗ gia kêu Sơn Dương Hồ Tử, đem Tần Lạc Y cẩn thận đánh giá một phen, cười nói: "Lãnh Mặc, người yên tâm để cho Ngữ Điệp đi thôi, không có việc gì, cho dù nhà đầu kia có thủ đoạn nghịch thiên gì, nàng vừa gia nhập Bồng Lai không lâu, lúc trước ngay cả tôi thể trung giai cũng không đến...Hôm trước Ngữ Điệp có được cơ duyên xảo hợp, lại ăn thêm đan dược, đã đột phá võ sư, tự bảo vệ mình hoàn toàn không có vấn đề."

"Nhưng mà, biểu ca..." Đỗ Ngữ Điệp vẫn có chút do dự. Nàng thực sự thích biểu ca, muốn làm thê tử hấn.

Sơn Dương Hồ Tử cười lắc đầu: "Người nhà đầu kia, vì cái gì lại do dự, gia nhập Bồng Lai, với việc người gả cho Tam hoàng tử có gì khác nhau, đến lúc đó nếu người thật sự gia nhập Bồng Lai, chỉ cần người nguyện ý, còn sợ Tam hoàng tử không thú người, Hoàng Thượng không đồng ý hôn sự của các người sao?"

Đỗ Ngữ Điệp nghĩ nghĩ, cuối cùng nghĩ thông suốt, vui vẻ ra mặt tiến lên, cầm lấy một phần khế ước sinh tử, ký tên chính mình xuống.

Tần Lạc Y nhìn động tác của nàng, trong mắt cũng rất nhanh hiện lên một chút ý cười. Có Đỗ Ngữ Điệp đi lên trước, người khác cũng không hề nóng nảy, chuẩn bị trước tiên quan sát một phen.

Tần Lạc Y muốn giáo huấn nhất chính là huynh muội Đỗ gia, hiện tại Đỗ Ngữ Điệp quả nhiên như nàng sở liệu đi ra, người khác, nàng không để ý, tuy rằng không có Đỗ Lãnh Dạ, bắt quá giáo huấn Đỗ Ngữ Điệp trước cũng giống nhau.

Trong Minh Nguyệt Các có rất nhiều đan dược trân quý cùng phù chú, địa điểm tỷ thí, tự nhiên không thể ở Minh Nguyệt Các, một đám người đi đến dưới núi Nguyệt Vụ vùng ngoại ô kinh thành.

Nhìn đến một đám người chậm rãi ra khỏi thành, rất nhiều người trong kinh thành nghe được An Bình quận chúa cùng với người tỷ thí, thập phần tò mò, đều theo đi ra, thậm chí ngay cả hoàng đế đều kinh động, cải trang đi tới dưới núi Nguyệt Vụ.

Vị trưởng lão Đỗ gia kia, tuy rằng đã thật sự nhìn đến, trên người Tần Lạc Y, không có linh lực, nhưng không dám khinh thường, dọc theo đường đi ánh mắt như có như không quan sát nàng.

Nhìn thấy dọc theo đường đi Gian Ngọc Diễn đều đi cùng nàng một chỗ, đột nhiên nhớ tới, Gian Ngọc Diễn bên trong Minh Nguyệt Các, có thể có không ít phù chú, Cát chương môn đến Thánh Long đại lục, vẫn luôn trụ trong Minh Nguyệt Các...Chẳng lẽ Tần Lạc Y sử dụng phù chú?

Nghĩ đến đây, trong lòng căng thẳng, trước lúc bắt đầu, hấn cung kính tiến lên thi lễ đối với Cát chương môn, sau đó nói: "Tiền bối, hôm nay tỷ thí, là chi tỷ thí tu vi, hay là có thể sử dụng phù chú hoặc pháp khí khác phụ trợ?"

Ánh mắt chúng tu sĩ chung quanh xoát một tiếng, đồng loạt nhìn lại đây, lời nói của Sơn Dương Hồ Tử, cũng là tiếng lòng bọn hấn.

Cát chương môn đã thu An Bình quận chúa làm đệ tử quan môn, không biết chừng còn chuẩn bị cho nàng pháp khí lợi hại gì, nên mới không sợ hãi như thế, phù chú trong Minh Nguyệt Các càng lợi hại, chẳng khác nào nhiều hơn một phù chú cứu mạng,

Tần Lạc Y ở phía sau núi Tướng Quốc Tự, dựa vào phù chú, trốn được mẫu-nữ Chu Mai tính kế, rất nhiều người bọn họ cũng đều nghe nói qua.

Cát chương môn nhủ này, liếc mắt nhìn Sơn Dương Hồ Tử một cái, sau một lúc lâu mới hừ một tiếng không hồn gặng nói: "Đương nhiên là tỷ thí tu vi vi thân...Phù chú cùng pháp khí, người thật đúng là nghĩ đến dựa vào mấy thứ này, có thể vào Phiêu Miêu Tông?"Ánh mắt nhìn hấn đầy mỉa mai.

Sơn Dương Hồ Tử một trận mặt đỏ tai hồng, liên thanh ứng thị, sau đó lui xuống dưới. Trong lòng thầm nghĩ, hấn cũng không phải muốn cho người trong gia tộc dựa vào mấy thứ này thủ thắng...Hấn sợ là Tần Lạc Y dựa vào đây để thủ thắng a!

Trước tiên nói ra, bắt quá là vì phòng bị cho chuyện chưa xảy ra thôi, không thể dùng là tốt nhất, nếu có thể dùng, bọn họ cũng phải chuẩn bị cấp cho Điệp nhi nhiều hơn mới phải a.

"Đừng làm mất thời gian, bắt đầu nhanh lên đi!" Cát chương môn phát phát tay, ý bảo Đỗ Ngữ Điệp cùng Tần Lạc Y nhanh lên đứng ra giữa sân.

"Quận chúa, Ngữ Điệp cũng muốn gia nhập Bồng Lai, hôm nay chỉ có thể đắc tội!" Đỗ Ngữ Điệp một thân y phục hồng nhạt, đứng trên khoảng đất trống, trên mặt mềm mại, tràn đầy áy náy.

"Vô phương, Bồng Lai là địa phương mà người tu chân chúng ta đều muốn đi, nếu sư phụ ta nói đã bại ta có thể gia nhập Phiêu Miêu Tông, Đỗ cô nương muốn đi, cứ việc xuất thủ mới phải." Tần Lạc Y thần nhiên nói, trong phương mâu dấu không được trào phúng.

Đỗ Ngữ Điệp muốn đi Bồng Lai là thật, chỉ sợ nàng càng muốn nhân cơ hội này giết chết chính mình! Chẳng qua, sợ là tính toán của nàng sai rồi, trong chốc bắt đầu lát tỷ thí, đến tốt cùng là ai giết ai còn khó nói đâu!

Nơi xa, Đại Sở hoàng đế Sở Dương, nhìn Tàn Lạc Y một thân bạch y đứng trên khoảng đất trống, có vẻ cực thanh nhã tú lệ, nhướng mày, trong mắt tối đen tràn đầy khó hiểu.

Ở bên cạnh hắn, là Thái tử Sở Dật Phong cùng Tam hoàng tử Sở Dật Tu về mặt khó lường, còn có phụ thân Tàn Lạc Y...Trần Nam Vương Tàn Lăng Vân.

So với hoàng đế Sở Dương cùng Tam hoàng tử Sở Dật Tu kinh ngạc, Trần Nam Vương cùng Thái tử, trấn định hơn rất nhiều.

Sở Dương liếc mắt nhìn Trần Nam Vương một cái, nở nụ cười: "Ái khanh, tỷ thí hôm nay, ngươi nói ai nắm chắc phần thắng hơn?"

Trần Nam Vương mỉm cười: "Đương nhiên là nữ nhi vi thần." Về mặt tự tin, nửa phần lo lắng đều không có.

Hoàng đế thấy, lại ngạc nhiên không thôi. Trong lòng Sở Dật Tu vừa động, cũng quay đầu đến nhìn hắn.

"Lời này nói như thế nào? An Bình quận chúa vẫn không thể tu luyện...Bái nhập Phiêu Miểu Tông cũng không quá vài ngày, Đỗ Ngữ Điệp kia lại là thiên tài tu luyện trong đám người đồng lứa Đỗ gia, trầm sợ An Bình quận chúa sẽ chịu thiệt a!"

Trần Nam Vương nhìn về phía Tàn Lạc Y, về mặt tự tin nở nụ cười: "Bệ hạ, ai thắng ai thua, người xem trong chốc lát chẳng phải sẽ rõ sao?"

Mâu quang hoàng đế lóe ra, trong lòng hồ nghi, Trần Nam Vương thừa nước đục thả câu không nói, hắn chỉ phải quay đầu tiếp tục nhìn về phía khoảng đất trống.

Đỗ Ngữ Điệp đã xuất ra một phen trường kiếm, thân kiếm trong suốt, bạc như cánh ve, sắc bén vô cùng, vừa thấy liền biết không phải vật phàm, một cỗ linh lực quán chú đi vào, thân kiếm dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang sáng lạn.

Tàn Lạc Y thong dong đứng ở nơi đó, trên mặt mình điềm bình tĩnh dị thường, y phục tuyết trắng ở trong gió phiêu đảng, làm cho nàng rất có một loại thái độ phiêu nhiên theo gió mà đi.

"An Bình quận chúa, kiếm của ngươi đâu?" Đỗ Ngữ Điệp nhìn tay nàng trống không, nhíu chặt mi tâm, về mặt không hề giận. Tàn Lạc Y, nàng có ý tứ gì? Lúc này còn muốn kéo dài thời gian.

Tàn Lạc Y cười cười, liếc liếc trong phượng mâu tối đen chợt lóe rồi biến mất, thân nhiên nói: "So với ngươi, ta không cần dùng kiếm!"

"Ngươi!" Đỗ Ngữ Điệp chán nản, một gương mặt mềm mại nháy mắt thay đổi mấy nhan sắc, lập tức khế nhếch cằm nói: "Một khi đã như vậy, ta sẽ không khách khí."

Dưới chân vừa động, quán chú linh lực trường kiếm, phóng như tia chớp hướng tới nàng bỏ xuống.

U quang trong mắt Tàn Lạc Y chợt lóe, trên môi đỏ mọng hiện lên một chút cười lạnh, không đợi nàng đến gần người, bàn tay mềm vừa nhấc, một đạo linh lực cường đại, "oanh" một tiếng liền bay thẳng đến Đỗ Ngữ Điệp.

"Phanh!"

Linh lực cùng trường kiếm va chạm vào nhau, linh lực Tàn Lạc Y rõ ràng mạnh hơn một phần, Đỗ Ngữ Điệp không chịu được lực, "cộp cộp" lui về phía sau hai bước, đợi nàng rốt cục dừng lại ổn định thân thể, hai mắt mở to, có chút không thể tin nhìn Tàn Lạc Y.

Sao có thể?

Tuy rằng vừa rồi nàng không sử dụng toàn lực, chỉ dùng năm phần lực mà thôi...Nhưng Tàn Lạc Y như thế nào không chỉ không bị chính mình đánh chết, ngược lại chính mình bị lui lại mấy bước?

Thời gian bá sư bắt quá vài ngày ngắn ngủi mà thôi, Tàn Lạc Y cư nhiên tu luyện ra linh lực, còn chặn được một kích của chính mình, điều này sao có thể?

Cẩn chặt rằng, không dám tiếp tục khinh thường, vận khởi tâm pháp, đem linh lực toàn thân đều bắt đầu điều động, quán chú tiến vào bên trong thân kiếm, quang mang chói mắt lóe ra, lại lần nữa toàn lực công kích hướng tới Tàn Lạc Y, thẳng tay muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Tàn Lạc Y chớp chớp phượng mâu, tất nhiên không xem nhẹ sát ý hiện lên trong mắt nàng, bất quá trên mặt vẫn không có thần sắc e ngại, về mặt bộ dáng vẫn đậm phong khinh, đợi cho công kích của nàng đến gần bên cạnh, sắp đâm vào thân thể, mới ở trong tiếng kinh hô của mọi người chung quanh, đột nhiên nâng tay.

"A!"

Thân thể Đỗ Ngữ Điệp, như điều đứt dây, kêu thảm hướng xa xa bay ra ngoài, bay xa gần mười thước, mới ngã thật mạnh trên đất, một cổ máu tươi phun ra.

"Muội muội!"

"Điệp nhi!"

Hai huynh đệ Đỗ Lãnh Dạ Đỗ Lãnh Mặc, vội vàng vọt đi lên, ôm lấy muối muối miệng phun máu tươi, mà Sơn Dương Hồ Từ sắc mặt trắng bệch xuất ra một viên chữa thương đan, để Đỗ Lãnh Mặc cho Đỗ Ngữ Điệp ăn vào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Bỗng nhiên nổi danh

Editor:HamNguyet

"Trời! Tiểu thiên tài Đỗ gia kia bị đánh bại!"

"Thật không thể tưởng tượng nổi. Đây chính là cao thủ võ sư sơ giai a! Chỉ hai hiệp, đã bị đánh cho thổ huyết!"

"An Bình quận chúa kia là tu vi gì, trong đám các người vừa rồi có người nhìn ra không? Hiện tại trên thân thể nàng như thế nào lại không có linh lực dao động?"

"Có điểm quý dị, may mắn vừa rồi chúng ta không xúc động là người đầu tiên đi lên... Có thể đem tiểu thiên tài Đỗ gia đã bại, tu vi An Bình quận chúa, hẳn là so với nàng cao hơn rất nhiều mới phải."

"Không phải An Bình quận chúa trước kia không thể tu luyện sao, như thế nào đột nhiên có thể tu luyện linh lực?"

Dưới núi Nguyệt Vụ, bởi vì Đỗ Ngữ Điệp bị thương, tất cả mọi người khiếp sợ bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, trong chớp lát ánh mắt kinh ngạc nhìn Tần Lạc Y, trong chớp lát lại nhìn đến Đỗ Ngữ Điệp ngã xuống đất thổ huyết liên tục bị nâng dậy.

Tần Lạc Y một thân bạch y, phong dung đứng trên giữa sân đất trống, mặt cười trong suốt, tóc đen phát phới, đồng tử như hắc bảo thạch sáng quắc rực rỡ, mày đẹp cong cong, cả người tản ra nhu hòa thanh nhã cùng quyền rũ phong tình, làm cho một đám nam tử trẻ tuổi chung quanh, trong lòng đều hung hăng chấn động, ánh mắt trở nên lửa nóng.

"Muội muội, muội muội, người làm sao vậy? Người đừng dọa ca ca a!" So sánh với phong tư Tần Lạc Y lúc này ngạo nghễ tuyệt mỹ, Đỗ Ngữ Điệp bên kia chật vật hơn nhiều, máu trong miệng, từ sau khi bị thương vẫn luôn chảy ào ạt ra ngoài, ăn một viên ngũ giai chữa thương đan của Sơn Dương Hồ Từ lấy ra, cũng không dùng được, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, mắt thấy đã khó sống được, hít thở không thông, hơi thở yếu ớt vô cùng.

Trên mặt Đỗ Lãnh Dạ hung ác nham hiểm ôm nàng, khó có được kinh hoàng thất thố, đem muối muối ôm càng chặt, liên tục gọi tên nàng.

"Mau, cho nàng ăn thêm mấy viên đan dược!" Sơn Dương Hồ Từ gấp đến độ thẳng giò chân, như thế nào cũng không nghĩ đến, nguyên tưởng rằng có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ, cư nhiên đối thủ lại cường hãn như vậy.

Xuất ra trừ vật giới, đem bình đan bên trong đều đổ ra, hẳn thân là trưởng lão Đỗ gia, sống gần trăm tuổi, cũng may đan dược trên người có không ít.

Lại là hai viên tứ giai chữa thương đan đưa vào miệng Đỗ Ngữ Điệp, Đỗ Lãnh Mặc nghiêm mặt đen như mực, vẻ mặt băng hàn, đem một viên tứ giai chữa thương đan trong trừ vật giới của chính mình lấy ra.

Đây là chữa thương đan có phẩm giai cao nhất trên người hắn, thời điểm lúc trước mua, hẳn tiêu không ít khoản riêng, nguyên bản dùng để dự bị trên người ngừạ vạn nhất, lúc này vì cứu muội muội, cũng bất chấp thiệt đau.

Nhìn đến động tác Đỗ Lãnh Mặc, Đỗ Lãnh Dạ vừa vội vừa giận đến đỏ mắt cũng tỉnh ngộ lại đây, vội vàng đem một viên tứ giai chữa thương đan trên người chính mình lấy ra, cùng nhau đưa vào miệng Đỗ Ngữ Điệp.

"Ca ca... Ta... Ta không được..." Đỗ Ngữ Điệp có sức trừng mắt nhìn: "Tâm mạch của ta đã bị chặt đứt... Đừng lãng phí đan dược nữa... Vô dụng..."

Sau khi nói xong, nàng không cam lòng phần hận đưa ánh mắt dò đến Tần Lạc Y đứng phía trước, đạo thân ảnh bạch sắc kia, ở dưới ánh nắng chiếu xuống, kinh tài tuyệt diệu, quả nhiên mang phong thái người thường không thể với tới.

"Biểu muội!"

Sở Dật Tu nguyên bản đứng phía sau hoàng đế đi tới, cho dù cách xa, hắn cũng phát hiện Đỗ Ngữ Điệp có chút không thích hợp.

"Biểu ca!"

Trong mắt Đỗ Ngữ Điệp tan rã, nhìn đến biểu ca ôn nhuận như ngọc, trong mắt đều chứa lo lắng đi lại đây, trước mắt đột nhiên sáng ngời, bàn tay tinh tế vô lực run run hướng hân vươn tới.

Mâu quang Sở Dật Tu chợt lóe, đi nhanh vài bước, đem tay nàng nhận lấy, Đỗ Ngữ Điệp vô lực ngã vào trong lòng hân, nhắm mắt lại, cúi đầu thì thào: "Biểu ca...Có thể chết trong lòng huynh, Điệp nhi..." Còn chưa nói xong, đầu nàng đột nhiên rũ thật mạnh xuống, không còn hô hấp.

"Biểu muội! Biểu muội!" Trong lòng Sở Dật Tu chấn động, vội vàng hô hai tiếng. Không ai trả lời hân. Sở Dật Tu ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tần Lạc Y đứng giữa khoảng đất trống, ánh mắt tối đen thâm thúy u lãnh.

Về mặt Sơn Dương Hồ Từ chán nản. Đỗ Lãnh Mặc nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, rũ tại bên người, không thể tin được, một khắc trước Ngữ Điệp muội muội còn vui vẻ, lúc này cứ như vậy chết đi.

"Muội muội!"

Đỗ Lãnh Dạ ngẩn ngơ một lát, mới rốt cục phục hồi lại tinh thần, điên cuồng hét lên một tiếng, thân hình như tia loé lên hướng về phía Tần Lạc Y vọt qua, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nàng nói: "Người cư nhiên cắt nát tâm mạch của nàng...Tần Lạc Y, người thật ngoan tâm, cư nhiên giết chết muội muội ta!"

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, ánh mắt người vây xem trừng lớn hơn nữa, nguyên bản nghĩ đến Đỗ Ngữ Điệp chỉ bị thương...Không nghĩ tới thời gian một lát như vậy, cứ như vậy chết đi!

Ở trong Minh Nguyệt Các, người trẻ tuổi đồng lứa thiếu chút nữa bởi vì gia nhập Phiêu Miểu Tông mà ký ra khế ước sinh tử, không khỏi hai mặt nhìn nhau, từng giọt mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

"Ta nhẫn tâm?" Tần Lạc Y liếc mắt nhìn Đỗ Lãnh Dạ đang vô cùng phẫn nộ một cái, nhíu mi tâm thờ dài một hơi, thập phần tiếc hận nói: "Đỗ công tử, nếu vừa rồi không phải Đỗ cô nương muốn giết ta...Dưới tình thế cấp bách, ta cũng sẽ không xuống tay mất nặng nhẹ như vậy."

Trong lòng cười lạnh không thôi. Thời điểm mới giao thủ, nàng cũng không chuẩn bị xuống tay lấy tính mạng Đỗ Ngữ Điệp, chỉ đem nàng đẩy lui vài bước mà thôi, mọi người ở trong này thấy được, là do Đỗ Ngữ Điệp tâm ngoan thủ lạt, vọng tưởng lấy tính mạng nàng, nàng bắt đắc dĩ nàng mới đánh trả.

Sắc mặt Đỗ Lãnh Dạ xanh mét, khí huyết trong lòng quay cuồng lợi hại, hận không thể tiến lên đem nữ nhân chết tiết này nghiền nát thành mảnh nhỏ.

Nàng cố ý.

Hân biết.

Nữ nhân này vì trả thù lúc trước, hân cùng muội muội ở ngoại ô phái người lấy tính mạng nàng, nên mới hạ tay nặng như vậy!

"Dưới tình thế cấp bách, mất nặng nhẹ...Lời này của người ai tin?" Hân hướng về phía Tần Lạc Y giận dữ hét: "Hôm nay, ta nhất định phải để người đền mạng cho muội muội ta!" Xẹt một tiếng, rút kiếm ra, mũi kiếm lóe ra hàn quang thẳng hướng Tần Lạc Y.

Đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên khinh miệt, mi tâm lại nhẹ nhàng nhíu lại, một bộ dáng rất khó xử.

Cát chương môn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng hàn nhìn hân: "Muốn đồ đệ ta đền mạng cho muội muội người? Vậy vừa rồi ký xuống khế ước sinh tử thì tính là cái gì a!"

Một cổ uy áp cường đại từ trên người hân phát tán ra, sắc mặt Đỗ Lãnh Dạ trắng nhợt, lão đảo thiếu chút nữa quỵ xuống.

Sơn Dương Hồ Từ vội vàng chạy đi lên, một bên hướng Cát chương môn giải thích hồi lỗi, một bên giữ chặt hân lui ra sau, khiển trách hân nói: "Lãnh Dạ, người ở đây nói bậy bạ cái gì, Cát tiên bối nói đúng, Ngữ Điệp đã ký khế ước sinh tử, việc này, không trách quận chúa được."

Sắc mặt Cát chương môn tốt hơn một chút.

Đỗ Lãnh Dạ không muốn lui ra, Sơn Dương Hồ Từ gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đừng nói vừa rồi ký kết khế ước, cho dù không ký kết khế ước, sau này, cũng không thể đi tìm Tần Lạc Y phiền toái a, sự phụ nàng còn đứng nơi đó, nếu hân khó chịu một cái, một chương chụp chết Lãnh Dạ, sẽ không có người dám nói gì.

Đỗ Lãnh Mặc cũng đi lên muốn kéo Đỗ Lãnh Dạ xuống, tuy rằng hân thương tâm vì Ngữ Điệp rồi đi, nhưng vẫn còn lại một ít lý trí.

Bên trong chúng huynh đệ tỷ muội Đỗ gia, Lãnh Dạ cùng Ngữ Điệp là thân huynh muội, tuổi tác tương đương, lại thường xuyên tu luyện cùng một chỗ, tự nhiên cảm tình không đồng nhất, nhưng lúc này không phải thời điểm hân(Đỗ Lãnh Dạ) có thể làm càn, hân(Đỗ Lãnh Mặc) không muốn Lãnh Dạ lại tặng không tính mạng.

Tu vi Sơn Dương Hồ Từ cùng Đỗ Lãnh Mặc, so với tu vi Đỗ Lãnh Dạ cao hơn, nhưng lúc này Đỗ Lãnh Dạ đang phẫn nộ, dùng sức tránh một cái, cư nhiên thành công giỡn ra khỏi hai người chế trụ, lại lần nữa chạy tới trước mặt Tần Lạc Y.

"Khế ước sinh tử sao?" Hân hung ác nham hiểm cười lạnh nói: "Ta cũng muốn gia nhập Phiêu Miểu Tông, Tần Lạc Y, ta muốn khiêu chiến người."

Tần Lạc Y nhìn hần, mỉm cười nói: "Chỉ cần đệ tử trẻ tuổi muốn gia nhập Phiêu Miểu Tông, đều có thể khiêu chiến ta, vừa rồi sư phụ ta đã nói, ta nhận lời khiêu chiến của ngươi, bất quá..."

Nàng nâng ngón tay chỉ phương hướng Hùng Sát, khẽ nhếch cằm thút thanh nói: "Trước tiên ký xuống khế ước sinh tử, không ký khế ước sinh tử, ta không cùng hần đánh."

"Được, ta ký!" Đỗ Lãnh Dạ xoay người liền hướng Hùng Sát đi đến, trong mắt lộ ra sát ý lạnh như băng.

"Lãnh Dạ!"

Son Dương Hồ Tử cùng Đỗ Lãnh Mặc lại lần nữa tiến lên ngăn hần lại, Tần Lạc Y đáp ứng quá mức sáng khoái, trực giác của hai người bọn họ đều nhận thấy thực sự không ổn.

Đặc biệt Son Dương Hồ Tử, Đỗ Ngữ Điệp là do hần để cho tiến lên đi khiêu chiến, lại nói tiếp, Đỗ Ngữ Điệp chết, cùng hần thoát không được quan hệ...Mắt vung về phạm vào sai lầm một lần, hần không thể tiếp tục tro mắt nhìn Lãnh Dạ xảy ra chuyện, tam phòng Đỗ Lãnh Dạ cùng Đỗ Ngữ Điệp, còn có chi thứ hai Đỗ Lãnh Mặc, chính là một thể hệ đệ tử kiệt xuất nhất Đỗ gia.

"Nhị ca, thập thất thúc, các ngươi không nên ngăn cản ta, hôm nay ta nhất định phải cùng nàng so." Đỗ Lãnh Dạ cắn răng, nhìn về phía Tần Lạc Y trong sân.

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút ý cười khinh miệt, giống như cười nhạo hần chỉ dám nói ngoài miệng mà thôi.

Thoáng chốc, một cỗ tà hỏa từ trong lòng chạy trốn đi ra, cầm lấy khế ước sinh tử bên cạnh Hùng Sát, xẹt xẹt vài tiếng, rất nhanh ký đại danh chính mình xuống, trong mắt là phần nợ gấp trời.

Tần Lạc Y giết chết muội muội hần, hần cũng không tin, Tần Lạc Y có thể làm hần bị thương, vừa rồi hần đã nhìn ra, linh lực của Tần Lạc Y, so với muội muội không cao hơn quá nhiều, muội muội vừa mới tiến vào võ sư sơ giai, cảnh giới vẫn chưa ổn định, nhất thời đại ý, mới chết dưới tay Tần Lạc Y, nhưng hần đã tiến vào cảnh giới võ sư nhiều năm, hiện tại đã là võ sư cao giai, đối phó Tần Lạc Y, hoàn toàn dư dả!

Hần nhất định phải vì muội muội báo thù, làm cho nữ nhân này đi trên đường hoàng tuyền bồi muội muội.

Son Dương Hồ Tử nhìn hần ký xuống khế ước sinh tử, thờ dãi một hơi, sau khi dặn dò hần một phen nhất định phải cẩn thận, liền lui xuống. Về mặt Đỗ Lãnh Mặc cũng thập phần ngưng trọng vỗ vỗ bờ vai của hần.

Nhìn Đỗ Lãnh Dạ cầm kiếm đứng trước mặt chính mình, trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút ý cười ý vị thâm trường.

Đỗ Ngữ Điệp gặp chuyện không may, Đỗ Lãnh Dạ sẽ đi lên cùng nàng đánh nhau đến không chết không ngừng, chuyện này đều nằm trong dự kiến lúc trước của nàng, trước khi rời đi, có thể đem hai người này giải quyết, tâm tình của nàng chân chính vô cùng sáng khoái, ha ha, về sau trên con đường tu luyện, mất đi một tâm ma, tất nhiên tu luyện sẽ thuận lợi vô cùng.

Gặp lại cừu nhân, phần hận đỏ mắt, Đỗ Lãnh Dạ vừa lên tràng, liền hạ ngoan thủ, phi kiếm lóe hàn quang, linh lực cuốn đầy trời, che trời lấp đất hướng tới Tần Lạc Y đánh úp lại.

Mọi người vây xem rất nhanh lui ra phía sau mấy chục thước, sợ bị linh lực không có mắt ngộ thương.

Phượng mâu Tần Lạc Y híp lại, lạnh lùng nhìn Đỗ Lãnh Dạ, vận khởi tâm pháp, làm cho linh lực toàn thân vận chuyển mở ra, đương nhiên, vì Đỗ Lãnh Dạ cùng nàng liều mạng, nàng vẫn có điều giữ lại, không lộ ra hết thực lực, chỉ tương đương cùng thực lực Đỗ Lãnh Dạ, người vây xem thoát nhìn, tu vi của nàng cũng là võ sư, không thể so với Đỗ Lãnh Dạ, cho dù như thế, cũng thực sự làm cho người ta rung động không thôi.

"Phanh!"

"Oanh!"

Tần Lạc Y phóng linh lực ra ngoài, cùng phi kiếm của Đỗ Lãnh Dạ hung hăng đánh vào nhau, phát ra một trận thanh âm đinh tai nhức óc, đánh bay lên một trời bụi đất, hai đạo thân ảnh, đồng thời lui về phía sau mấy chục thước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 80-2: Bổng nhiên nổi danh (2)

"Hai người đều là võ sư cao giai, có trò hay nhìn rồi a!" Người vây xem trước mắt sáng ngời, bắt đầu thấp giọng nghị luận, ánh mắt không chớp kích động vô cùng nhìn về phía hai người đứng trên khoảng đất trống.

Son Dương Hồ Tử nhú chặt mi tâm, vẻ mặt khẩn trương vô cùng.

Đỗ Lãnh Dạ hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một chút điên cuồng, một kích vừa rồi hắn phóng xuất toàn lực, rốt cục cũng khiến cho Tần Lạc Y lộ ra thực lực chân thật.

Cư nhiên tu vi cùng hắn ngang nhau đều võ sư cao giai... Thực lực như vậy, làm cho hắn kinh hãi, nhưng trong lòng hắn cũng không để tâm, chiến thắng Tần Lạc Y, hắn là không phải vấn đề lớn!

Thân thể như tia chớp lần thứ hai phóng đến, bàn tay tạo vài thủ quyết phức tạp, trên thân kiếm băng hàn, đột nhiên linh lực trở nên cực kỳ chói mắt, lại lần nữa hướng Tần Lạc Y đánh tới, cố gắng đạt đến một kích lớn, giống như nòng đối với muỗi muỗi chính mình vừa rồi.

Đồng tử Tần Lạc Y co rút lại, thân thể rất nhanh thối lui ra phía sau, chuẩn bị tránh đi một kích toàn lực của hắn.

Đỗ Lãnh Dạ cảm thấy chiến thắng đang tới gần, lập tức có thể vì muỗi muỗi báo thù làm sao có thể để cho nàng né tránh, tốc độ tiến công nhanh hơn, như bóng với hình tiếp tục hướng nàng đánh tới.

Tần Lạc Y âm thầm cười lạnh không thôi. Một bên thối lui về phía sau, một bên xuất ra một chủy thủ màu bạc, dùng chủy thủ ngăn cản Đỗ Lãnh Dạ đang điên cuồng công kích.

Chủy thủ quá ngắn, chỉ bằng một phần ba trường kiếm của Đỗ Lãnh Dạ, thoát nhìn Tần Lạc Y tựa như trứng chọi với đá, thời điểm mọi người ngay tại chung quanh đang xem cuộc chiến, đều vì thế đỏ hót một ngụm lạnh khí, Tần Lạc Y đã né tránh rất nhiều đòn công kích trí mạng, chủy thủ trong tay, lại lấy tốc độ cùng góc độ bất khả tư nghị, hung hăng cắm trên ngực Đỗ Lãnh Dạ.

"Trời!"

"Sao có thể!"

"Ta không nhìn lầm đi!"

"Một thiên tài Đỗ gia lại bị An Bình quận chúa giết chết!"

Theo Đỗ Lãnh Dạ kêu thảm thiết một tiếng ngã xuống đất, mọi người vây xem không thể tin há to miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Lạc Y.

Sắc mặt Son Dương Hồ Tử trắng bệch chạy lên, cùng Đỗ Lãnh Dạ đồng dạng sắc mặt cực kỳ khó coi nâng Đỗ Lãnh Dạ dậy, ngón tay có chút phát run sờ trên chóp mũi hắn.

"Lãnh Dạ!"

Đỗ Lãnh Dạ đã không còn hô hấp.

Son Dương Hồ Tử thiếu chút nữa té xỉu. Hai thiên tài Đỗ gia a, còn chưa kịp ở trên Thánh Long đại lục đại triển quyền cước, hôm nay liền chết ở nơi này!

Đứng ở xa xa, hoàng đế cải trang đi ra, nhìn một màn này, có chút đau đầu xoa xoa Thái Dương. Đỗ Lãnh Dạ cùng Đỗ Ngự Diệp, là hai tôn tử tôn nữ nhà ngoại thích mà Hiền quý phi thích nhất.

Quay đầu lại, tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn Trần Nam Vương, mở miệng nói: "Ái khanh, quả nhiên là nữ nhi ngời sáng... Nữ nhi này của ngời, không lên tiếng thì thôi, hôm nay nhất mình, ha ha, cũng quá kinh ngời a!"

Trần Nam Vương mỉm cười: "Hoàng Thượng tán thưởng!" Trong mắt dấu không được thần sắc vui mừng kiêu ngạo.

Hoàng đế lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng, hai hài tử này của Đỗ gia, tuy rằng thiên phú không sai, đáng tiếc lịch lãm quá ít, làm ngời kiêu ngạo, làm việc không đúng mực, hôm nay cùng ngời tỷ thí kỳ hạ khế ước sinh tử, chết đi cũng không có gì oán trách.

Còn có thập thất thúc của Đỗ gia kia, thấy Bồng Lai tiên đảo, hôm nay cũng không thoát khỏi can hệ, cư nhiên không thành công ngăn cản hai đệ tử gia tộc tiến lên tỷ thí, không chịu suy nghĩ một chút, có thể làm cho chương môn một môn Bồng Lai tiên đảo thu nhận làm đệ tử quan môn, nơi nào có điểm yếu kém? Cư nhiên dám làm chim đầu đàn lên chịu chết!

Thái tử Sở Dật Phong từ khi tới luôn thủy chung đứng phía sau hoàng đế, không nói gì, vẻ mặt khó lường, ánh mắt nhìn Tần Lạc Y phức tạp nan giải.

"Bên trong các ngời, còn có ai muốn cùng đồ đệ ta tỷ thí không?" Cát chương môn nhìn cũng không nhìn Đỗ Lãnh Dạ bị giết chết, ánh mắt thâm thúy sắc bén, nhìn về phía một đám ngời trẻ tuổi trên Thánh Long đại lục theo từ trong Minh Nguyệt Các ra muốn báii nhập Phiêu Miêu Tông vừa rồi.

Không ai tiến lên, ngời bị ánh mắt hắn đảo qua, đều không khỏi rở đầu xuống, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ. Đỗ Lãnh Dạ ở trong đám ngời bọn họ, là ngời có tu vi cao nhất, trừ phi bọn họ cũng muốn tìm chết, nếu không nào dám đi lên a!

Trong mắt Cát chương môn hiện lên một chút vừa lòng, khoanh tay đứng, vạt áo bay bay, nhìn thoáng qua Tần Lạc Y đứng bên cạnh người một cái.

Cái này tốt lắm, nha đầu kia ngay cả giết đều giết hai người, làm đám người liên can kinh sợ, về sau trên Thánh Long đại lục, xem ai còn dám há mồm nói đệ tử hần là phế vật! Bẩm sinh thánh thể a, vạn năm tới nay, ai dám nói bẩm sinh thánh thể là phế vật?

Cốc chủ Thần Y Cốc Thượng Quan Hoàng do dự một phen, cuối cùng lời kéo nữ nhi Thượng Quan Thu Vũ tiến lên, hướng tới hần thập phần cung kính thi lễ.

"Tiền bối!"

Cát chương môn nguy hiểm nheo ánh mắt lại: "Người muốn để nàng cùng đồ nhi ta so tài sao?"

"Không phải!" Thượng Quan Hoàng vội vàng lắc đầu, giải thích nói: "Tiền bối, nữ nhi của ta thập phần ngưỡng mộ ngài, hy vọng có thể bá nhập môn hạ ngài..."

Còn không chờ hần đem lời nói hết, Cát chương môn không bình tĩnh phát phát tay: "Ta nói, muốn gia nhập Phiêu Miểu Tông ta, phải đi khiêu chiến đệ tử quan môn của ta, đi... Trước tiên đem khế ước sinh tử ký xuống!"

Lại là một người đi tìm chết!

Hần liếc mắt một cái liền nhìn ra, nữ tử trước mắt này, bất quá tu vi là võ sư sơ giai mà thôi, chống lại nha đầu Lạc Y kia, hoàn toàn không đủ xem.

Trên mặt Thượng Quan Hoàng hiện ra một chút xấu hổ: "Này... Tiền bối, tu vi nữ nhi của ta so An Bình quận chúa không bằng, lấy tu vi An Bình quận chúa hiện tại, chính là một thể hệ nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi."

"Không thể so liền đi xuống đi!" Cát chương môn không kiên nhẫn hần dong dài như vậy, lại lần nữa chặn đứng lời nói hần.

Nét mặt già nua của Thượng Quan Hoàng xấu hổ đỏ bừng, hần thân là Cốc chủ Thần Y Cốc, luyện đan cùng y thuật trên Thánh Long đại lục đều coi như nhất nhì, chưa từng bị người đối đãi như vậy? Cho tới bây giờ đều là người khác cầu đến tận cửa... Thậm chí ngay cả hoàng đế Sở quốc, đối đãi hần cũng khách khách khí khí, đem hần tôn sùng là thượng tôn.

Bất quá hôm nay vì tiền đồ nữ nhi, chỉ phải đánh đổi nét mặt già nua này đi, chương môn trên Bồng Lai tiên đảo đến đây, chính là ngàn năm một thuở kỳ ngộ a!

"Tiền bối, tu vi linh lực nữ nhi của ta tuy rằng so với An Bình quận chúa kém hơn một chút, nhưng nàng từ nhỏ biết luyện đan, hơn nữa đối với luyện đan cực có thiên phú..." Nói tới đây, hần cử ưỡn ngực nói, một bộ dáng thập phần lấy nữ nhi vì vinh.

Luyện đan sư, không chỉ có riêng Thánh Long đại lục, cho dù là Bồng Lai, luyện đan sư mà đặc biệt là luyện đan sư cao giai, cũng cực kỳ hiếm lạ.

"Nàng biết luyện đan?" Cát chương môn nghe vậy, nhếch mày, trong mắt thâm thúy rất bay xẹt qua một chút ý cười.

"Vâng!" Thượng Quan Hoàng nghĩ đến hấp dẫn, vội vàng đáp lời.

Thượng Quan Thu Vũ đứng cạnh, trong lòng cũng vui vẻ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngạo nghễ, liếc nhìn Tần Lạc Y một cái.

"Vậy không cần so linh lực, người cùng đồ đệ ta so luyện đan thuật đi!" Cát chương môn phủ phủ cảm, mở miệng nói.

"So tài luyện đan thuật?" Đồng tử Thượng Quan Hoàng co rụt lại, mở to mắt nhìn hướng Tần Lạc Y: "Quận chúa cũng biết luyện đan?"

Thượng Quan Thu Vũ cũng thập phần khiếp sợ nhìn về phía nàng, trong mắt là kinh nghi bất định.

"Biết chút bên ngoài mà thôi!" Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, khẽ cười nói: "Thượng Quan cô nương muốn cùng với ta so tài luyện đan thuật sao?"

Thượng Quan Thu Vũ nhấp mí mắt, đang muốn nói chuyện, Cát chương môn đột nhiên nói: "Quên đi, so tài luyện đan thuật cũng quá tốn thời gian, người vẫn nên trực tiếp nói cho ta biết, người có thể luyện được đan dược có phẩm giai gì, ta nhìn xem có tốt hay không."

"Tiền bối, hiện tại ta có thể luyện chế đan dược tứ phẩm." Thượng Quan Thu Vũ thùy thanh nói, đáy mắt rất nhanh xẹt qua một chút kiêu ngạo.

Phụ thân từng nói cho nàng biết, trên Thánh Long đại lục, ở tuổi này của nàng, còn chưa xuất hiện một luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược tứ giai!

Sau khi nói xong, về mặt nàng chờ mong nhìn Cát chương môn, còn có Thượng Quan Hoàng cũng vậy.

Nguyên tưởng rằng Cát chương môn đối với thiên phú của nàng sẽ khiếp sợ tán thưởng có thêm, nào biết rằng hần lại nhủ chặt mi tâm, lắc đầu nói: "Đan dược tứ giai? Phẩm giai thấp như vậy! Quên đi, không cần tỷ thí nữa."

Tâm Thượng Quan Thu Vũ nháy mắt chìm vào đáy cốc. Luyện đan thuật của nàng rất thấp, như thế nào có khả năng?

Cắn chặt răng, ghen một hơi nói: "Tiền bối, không biết quận chúa hiện tại có thể luyện chế được đan dược có phẩm giai gì?" Nàng cũng không tin, phẩm

giai đan được Tàn Lạc Y luyện chế so với nàng cao hơn!

Về mặt Thượng Quan Hoàng cũng kinh nghi bất định. Thầm nghĩ trong lòng, chứ không phải là Cát chương môn nghe được phẩm giai đan được nữ nhi hần luyện được, biết Tàn Lạc Y so ra kém nữ nhi hần, nên mới hỏi hặn?

Nghĩ đến đây, mâu quang hần chợt lóe, không ngăn cản nữ nhi truy vấn, bởi vì hần cũng muốn biết.

Cát chương môn liếc nhìn hai phụ-nữ bọn họ một cái, thản nhiên nói: "Các người hoài nghi lời nói của lão phu sao? Ta nói không cần so tài, các người lại cố tình muốn truy vấn...Một khi đã như vậy, được rồi, Giảm thiểu tử, nói cho bọn họ biết, Hiện tại nha đầu kia có thể luyện chế đan dược mấy giai." Hần đem vấn đề này ném cho Giảm Ngọc Diễn.

Giảm Ngọc Diễn mỉm cười, nhìn Tàn Lạc Y một cái, ánh mắt di rời đến trên mặt Thượng Quan Thu Vũ: "Hết thầy thất giai đan dược bán trong Minh Nguyệt Các, đều do An Bình quận chúa luyện chế."

"Thất giai đan dược trong Minh Nguyệt Các đều là An Bình quận chúa luyện chế?"

"Nương của ta ời! Phẩm giai đan dược cao như vậy, cư nhiên là một tiểu cô nương mười mấy tuổi luyện! Đây vẫn là người sao?"

"Không có khả năng đi, là ta nghe lầm phải không...Mau đánh ta vài cái, để cho ta thanh tỉnh, như thế nào ta lại nghe được Giảm thiểu chủ nói cái gì mà thất giai đan dược đều do An Bình quận chúa luyện chế!"

"Người không nghe sai, Giảm thiểu chủ nói như vậy!"

Một hòn đá làm cả mặt hồ dậy sóng, tiếng nói Giảm Ngọc Diễn vừa dứt, mọi người vây xem, cũng không khỏi bất khả nghi định kinh hô.

Người vì mua được thất giai đan dược, từ các nơi trên Thánh Long tụ tập lại kinh thành Sở quốc, cũng có không ít người đến dưới núi Nguyệt Vụ, lúc này ánh mắt đều lửa nóng vô cùng nhìn Tàn Lạc Y. Minh Nguyệt Các vẫn đem thân phận luyện đan sư luyện ra thất giai đan dược giấu kín, hôm nay, bọn họ rốt cục biết được!

Thân thể Thượng Quan Thu Vũ nhoáng lên một cái, trong mắt nhất quán trong trẻo nhưng lạnh lùng ngạo nghễ rút đi, sắc mặt trở nên trắng bệch, trừng mắt nhìn Tàn Lạc Y, một bộ dáng chịu đủ kích lớn.

"Lăng Vân, người giầu cũng thật kĩ!" Cẩm Hoàng đế cũng thiếu chút rơi trên mặt đất, sau một lúc lâu, mới hồi phục lại tinh thần, tựa tiểu phi tiểu nói với Tàn Lăng Vân.

Tàn Lăng Vân cười khổ: "Hoàng Thượng, ta biết ngài chỉ sợ không tin, bất quá...Ta vẫn muốn nói, chuyện này...Ta cũng vậy vừa mới biết được!"

Thái tử Sở Dật Phong hung hăng nhìn chăm chăm nữ tử đứng trên khoảng đất trống được vạn người chú ý, trong ánh mắt hẹp dài có kính, có giận, cũng có hi, cuối cùng tất cả cảm xúc phức tạp, biến thành vô tận sùng nịch...

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 81: Sầu triền miên

Editor:HamNguyet

Tam hoàng tử phù.

Sáng sớm, ánh nắng nhàn nhạt ảm áp rơi xuống hoa viên, hậu hoa viên phong cảnh như họa này chiếm diện tích mấy ngàn mét vuông, bên trong tiểu kiều lưu thủy, cây cối đủ loại, kỳ hoa dị thảo bốn mùa, tranh nhau khoe sắc, hương thơm dẫn người.

Sở Dật Tu mặc một thân cẩm bào màu lam, dáng người thon dài, đứng dưới tàng cây một gốc cây cổ thụ, vẻ mặt lạnh như băng hung ác nham hiểm nhìn phía xa. Gió nhẹ phản phật, thổi vào vạt áo hần bay tán loạn, phong thái phiêu nhiên xuất trần.

"Điện hạ!" Thân ảnh Âm Ảnh như khói nhẹ, từ nơi xa phóng tới, trên mặt không chút thay đổi hướng hần thi lễ.

Sở Dật Tu chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn hần tựa hai uông hàn đàm, thanh u, lạnh như băng, sâu không thấy đáy, trầm giọng hỏi: "Sự tình làm được như thế nào?"

"Thuộc hạ đã thám thính rõ ràng, quả thật hoàng đế Triệu quốc bí mật phái ra người có tu vi cực kỳ cường đại, tiềm nhập vào Sở quốc, tùy thời ám sát Thái tử!" Thời điểm nói lời này, cho dù cảm giác được chung quanh không có người khác, nhưng Âm Ảnh cũng cố ý đề thấp thanh âm.

Thời điểm Thái tử Sở Dật Phong cùng Trần Nam Vương chinh chiến hai quốc Yến-Triệu, ở trên chiến trường một kiếm giết chết ấu tử Triệu Thế của hoàng đế Triệu quốc, sau khi bình bại, hoàng đế Triệu quốc biểu hiện cùng Sở quốc ký kết hiệp nghị ngưng chiến, cũng không hề so đo việc này, nhưng vẫn ngăm đối với Sở Dật Phong ghi hận trong lòng.

"Biết bọn họ khi nào sẽ hành động không?" Sở Dật Tu lại lần nữa quay đầu đi, nhìn phía phương xa, thản nhiên nói.

"Bọn họ đã ập vào kinh thành gần hai tháng...Dị động hai ngày này cực kỳ thường xuyên, theo thuộc hạ xem xét, mấy ngày tới, bọn họ nhất định sẽ tìm cơ hội xuống tay." Mâu quang Âm Ảnh chợt lóe, nói ra suy đoán của chính mình.

"Mấy ngày tới sao?" Sở Dật Tu nghe vậy, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, trên mặt tuấn mỹ gợi lên một chút ý cười lạnh lùng, chỉ là ý cười kia không đạt tới đáy mắt: "Âm Ảnh, thời khắc chú ý động tĩnh bọn họ, nhớ rõ thời điểm bọn họ hành động, cũng đừng quên đi trợ giúp bọn họ một tay."

.....

Một trận chiến dưới núi Nguyệt Vụ, tên Tần Lạc Y, lại lần nữa ở trên toàn bộ Sở quốc, thậm chí là Thánh Long đại lục tạo thành oanh động lớn, những người lúc trước mỗi khi nhắc tới nàng đều khinh thường nói nàng là phế vật, hiện tại mỗi khi nhắc tới Tần Lạc Y, đều là sợ hãi than mang theo hâm mộ vô cùng.

Linh lực tu vi đột nhiên tăng mạnh không nói, còn có thể luyện chế ra được thất giai đan dược, phải biết rằng trên Thánh Long đại lục, duy nhất có thể luyện chế ra thất giai đan dược là Cốc chủ Thần Y cốc cùng Cung chủ Tuyết Trần Cung, thời gian vài năm, cũng không nhất định có thể thành công luyện chế ra một lò.

Huống chi bây giờ nàng còn chiếm được ưu ái của Chương môn Phiêu Miểu tông Bồng Lai tiên đảo, thu làm đệ tử quan...Lấy thời gian trôi qua, thành tựu sẽ không thể đo lường!

Trong Trần Nam vương phủ, mỗi ngày đều có rất nhiều cường giả trên Thánh Long đại lục, dâng bái thiệp ngôn từ khẩn thiết cầu kiến gặp nàng, muốn mời nàng vì chính mình luyện chế đan dược cao giai.

Tần Lạc Y muốn trước khi rời đi, cùng Tạ Như Yên Tần Lăng Vân ở chung nhiều hơn một chút, tự nhiên không kiên nhẫn vì người không liên quan luyện đan, mặc kệ bọn họ đưa ra điều kiện hậu đãi cỡ nào, đều đồng loạt cự tuyệt.

Thật vất vả biết được thân phận luyện đan sư thất giai, nhóm tu sĩ cao giai này, tự nhiên không dễ dàng buông tha như vậy, ngược lại lôi kéo người thân bên cạnh nàng.

Trong vương phủ, đột nhiên phu nhân xuyên môn quan to mỗi ngày tìm Tạ Như Yên nói chuyện không dứt, mà ca ca Tần Thiên của nàng, mỗi ngày đều bị băng hữu tương giao tốt, kéo ra ngoài nâng cốc ngôn hoan...Mấy ngày liền, thời điểm buổi tối trở về, đều dẫn theo vài phần men say.

Ngày ấy Tần Lạc Y cùng người tỷ thí, Tần Thiên cũng không ở trong kinh thành, sự tình muội muội nhà mình đem hai nhân tài kiệt xuất nhà ngoại thích Đồ gia của Hiền quý phi giết chết, hẳn nghe được từ trong miệng người khác.

Võ sư cao giai...Không, kỳ thật ngày đó Tần Lạc Y đã ẩn tàng thực lực, tu vi của nàng đã là tôn giả sơ giai, sau khi hắn trở lại vương phủ, mới biết được tu vi biến thái của muội muội, sớm tại hai ngày trước, đã thuận lợi đột phá võ sư cao giai, cùng hắn giống nhau, đạt tới tôn giả sơ giai...Còn có thể luyện chế đan dược có phẩm giai đạt thất giai, trong lòng Tần Thiên khiếp sợ, quả thực không thể dùng ngôn từ gì để miêu tả.

Được đến tin tức trước tiên, bỏ chạy đến Ánh Tuyết viên, vây quanh Tần Lạc Y vài vòng, ánh mắt tối đen, giống như chưa bao giờ nhận thức nàng, đem nàng tinh tế đánh giá từ đầu đến chân, ánh mắt nóng rực vô cùng.

Không chỉ những tu sĩ cao giai nghĩ biện pháp, muốn kéo gần cùng Tần Lạc Y, còn có quan hệ Trần Nam Vương phủ, ngay cả hoàng đế cùng Thái Hậu, từ ngày đó về sau, cũng thỉnh thoảng tuyên triệu nàng tiến cung.

Thái độ Thái Hậu đối đãi với nàng, so với lần đầu tiên gặp lại, khách khí hòa ái không ít, ngay cả hoàng đế đối đãi nàng, cũng không bài hoàng đế giá từ, thập phần bình dị gần gũi.

Chỉ có Hiền quý phi, mỗi lần nhìn đến nàng, sắc mặt đều thật không tốt, trong mắt phiếm ánh lửa phẫn nộ, lại mạnh mẽ áp chế không thể phát tác.

Tuy rằng chính mình sắp rời khỏi Thánh Long đại lục, nhưng Trần Nam Vương cùng Tạ Như Yên vẫn ở tại chỗ này...Sau khi suy nghĩ một phen, cuối cùng Tần Lạc Y vẫn ngoại lệ, vì hoàng đế cùng Thái Hậu, luyện chế cho mỗi người hai viên thất giai đan dược, mà người khác cầu đan, nàng không để ý tới, chỉ truyền ra lời nói, nếu có người muốn mua thất giai đan dược, thời điểm mỗi tháng, có thể đi Minh Nguyệt Các.

Biết trong Minh Nguyệt Các vẫn có thất giai đan dược bán, không bởi vì Tần Lạc Y rời đi, mà hoàn toàn đoạn tuyệt, những người này mới chậm rãi yên tĩnh một ít, Trần Nam Vương phủ, cũng thanh tịnh không ít.

Mùng tám tháng hai, chính là ngày sinh thần mười bảy tuổi của Tần Lạc Y, đương nhiên sinh thần, khách khứa trong Trần Nam Vương phủ thập phần náo nhiệt, so với lúc trước Tần Lăng Vân được phong thành Trần Nam Vương, náo nhiệt chỉ có hơn chứ không kém.

Thái Hậu cùng hoàng đế không chỉ đưa quà sinh thần thật dày tới, thậm chí còn phái Thái tử Sở Dật Phong, tự mình đến Trần Nam Vương phủ chúc mừng sinh thần của nàng.

Trong vương phủ náo nhiệt, liên tục đến buổi tối, thời điểm đợi cho khách nhân đều rời khỏi vương phủ, vương phủ rốt cục yên tĩnh trở lại, nhưng Tần Lạc Y không ngủ, mang theo Đại Hắc, lặng lẽ rời khỏi vương phủ, đi tới núi Nguyệt Vụ ngoại ô kinh thành.

Một vòng trăng rằm sáng ngời cao cao treo trong trời đêm đen nhánh, núi Nguyệt Vụ bị bao phủ dưới ánh trăng mờ mang, tĩnh lặng mờ người.

Sở Dật Phong mặc một thân cẩm bào hắc sắc, đứng dưới núi, ánh mắt tối đen, sáng quắc nhìn thân ảnh Tần Lạc Y phiêu nhiên chậm rãi tiếp cận, khẽ mở môi mỏng hỏi nàng: "Ngày mai nàng phải đi sao?"

Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, gật gật đầu: "Phải."

Ngừng lại một chút, hỏi: "Người bảo ta tới nơi này, đến tột cùng là có chuyện gì?"

Nam nhân chết tiết này, buổi tối hôm nay còn uy hiếp nàng, nếu nàng không đến nơi này, sẽ đem chuyện tình bọn họ, nói cho phụ vương cùng mẫu thân của nàng.

"Vậy chừng nào thì nàng trở về?" Sở Dật Phong nhìn khuôn mặt nàng, lại lần nữa mở miệng, nhưng không trả lời vấn đề của nàng.

Tần Lạc Y hơi hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ nói: "Không biết."

Nàng chưa từng đi qua Bồng Lai, Bồng Lai có xa quá hay không nàng cũng không biết, nàng muốn đạt tới dạng tu vi gì, mới có thể một mình trở về, cũng không biết...Nàng nào biết đâu rằng chính mình khi nào thì có thể trở về.

"Về sau, nàng sẽ trở về sao?" Sở Dật Phong hơi híp mắt, ánh mắt cũng không chớp nhìn khuôn mặt nàng, không muốn bỏ qua một chút biểu tình nào trên mặt nàng.

"Đương nhiên sẽ trở về!" Tần Lạc Y tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn hán một cái. Phụ mẫu của nàng đều ở nơi này, mặc kệ rời đi bao lâu, sau này, đương nhiên nàng sẽ trở về: "Người hỏi ta chuyện này để làm gì?"

Phượng mâu tối đen chớp chớp, nhìn tuần nhan hán, nàng đột nhiên trêu tức nở nụ cười: "Điện hạ, không phải người muốn chờ ta trở lại đi? Cho nên mới luôn hỏi ta khi nào thì trở về?"

"Hừ, sao có thể!" Quang mang trong mắt Sở Dật Phong chợt lóe, sắc mặt biến đổi, hừ lạnh một tiếng rất nhanh phủ nhận: "Tốt xấu gì chúng ta cũng nhận thức lâu như vậy, bất quá ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi!"

"Ha ha, phải không?" Tần Lạc Y nghe được hán phủ nhận, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ, lại có chút hụt hẫng buồn bã, ngũ vị tạp trần.

Sau một lát lại trở nên thoải mái, nàng sắp đi xa, Sở Dật Phong có thể nghĩ thông suốt, kỳ thật đối với hai người các nàng đều tốt, ngày đó ở Đông cung, trên mặt hán tức giận kiên quyết, nàng hiện tại nhớ tới, còn thập phần rung động.

"Y nhi, người đã phải rời khỏi, buổi tối hôm nay...Bồi ta một đêm được chứ? Có lẽ, về sau chúng ta sẽ không bao giờ có thể gặp lại nữa." Sở Dật Phong nhìn khuôn mặt nàng cười, trong mắt tối sầm lại, trên mặt lại hiện lên thần sắc mặc danh kì diệu.

Nâng tay lên đến, ngón tay thon dài như ngọc, xoa nhẹ khuôn mặt của nàng, chậm rãi vuốt phẳng, từ thái dương đến lông mi, theo sống mũi đến môi đỏ mọng...Trong thanh âm trầm thấp mang theo ám ảnh, mắt đen nhìn chăm chú nàng dần dần trở nên nóng rực mà trần ngập tình dục.

Cả người Tần Lạc Y run lên, bộ dáng Sở Dật Phong, nàng cũng không xa lạ, nửa năm trước, hai người từng ở trong toà núi không người kia, mấy độ mây mưa thất thường...Thời gian nửa năm mây, tuy rằng bọn họ chưa từng ở cùng một chỗ, nhưng Sở Dật Phong cách vài ngày nửa đêm lại ân vào vương phủ, liên thường xuyên dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 81-2: Sầu triền miên (2)

Editor:HamNguyet

Buổi tối hôm nay bồi hán...Nàng sẽ không thiên chân nghĩ rằng, nam nhân này chỉ đơn thuần muốn chính mình cùng hán, đi dạo trong núi Nguyệt Vụ.

Trong phượng mâu hiện lên một chút ám quang liễm diễm, nàng đẩy cánh tay đang vuốt ve làm càn trên mặt chính mình xuống, giận dữ nói: "Nói hươu nói vượn cái gì vậy, đêm đã khuya, ta phải trở về..." Sau khi nói xong, xoay người chuẩn bị rời đi.

Sở Dật Phong nhanh chóng từ phía sau đem nàng ôm lấy, tựa thấp đầu xuống vùi vào trong cổ của nàng, giọng khàn khàn nói: "Y nhi, không được đi, buổi tối hôm nay không được rời đi...Nữ nhân chết tiết, vì cái gì nàng lại nhẫn tâm như vậy, nguyên bản nghĩ đến, thời gian nhiều nhất qua hai năm, chúng

ta có thể danh chính ngôn thuận cùng một chỗ, nàng..."

Hắn ngừng lại một chút, sâu kín thờ dài một hơi, lại tiếp tục nói: "Quên đi, nàng phải đi, ta không hề ngăn cản ngươi, dù sao cản cũng không cản được, nhưng trước khi nàng đi, ngay cả nguyệt vọng nhỏ nhoi bởi ta một đêm, cũng không thể thỏa mãn ta sao?"

Tần Lạc Y im lặng đứng thẳng, phương mầu nhìn phương xa, không nói gì.

"Nàng đi đi, lời nói mới vừa rồi, cứ coi như ta cái gì cũng đều không nói!" Sau một lát, Sở Dật Phong từ trong căn cổ của nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt mắt mắt buồn cánh tay đang gặt gao ôm thắt lưng nàng xuống, lui ra phía sau.

Tần Lạc Y quay đầu, tựa như thật không ngờ hắn cư nhiên sẽ dễ dàng buông chính mình ra như thế, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Ánh vào mi mắt Sở Dật Phong, là thất vọng cùng tiêu điều, tựa như người trên toàn thế giới đều vứt bỏ hắn...Nhất thời làm cho tâm nàng mềm nhũn.

Do dự một lát, nàng tiến lên từng bước, đưa tay kéo lại cánh tay Sở Dật Phong, nhìn chăm chú vào tuấn nhan hắn nổi lên một chút rặng mây đỏ, phương mầu mờ mờ, phần môi kiêu kiêu, lầm bầm nói: "Kỳ thật cũng không phải quá khuya, ta trở về muộn một chút cũng được."

Thân thể Sở Dật Tu chấn động, ánh mắt có chút si mê nhìn nàng, phải sau một lát, mới ở trên nét mặt Tần Lạc Y hơi tức giận phục hồi lại tinh thần, trong mắt hiện lên mừng như điên, nâng khuôn mặt nàng lên, hôn thật mạnh hôn xuống, trần trọc cắn nát, cúi đầu gọi tên nàng: "Y nhi..."

Tần Lạc Y rất nhanh bị hắn trêu chọc đến động tình, thân mình trở nên có chút nhũn ra, cảm giác được Sở Dật Phong càng ngày càng kích động đầu nhập hôn nàng, vội vàng đẩy hắn ra, có chút thờ dốt thì thào: "Không cần, không cần ở trong này..."

Sở Dật Phong hôn cổ nàng ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên, mẫn nhãn triu mến: "Được, đều theo nàng."

Một tay đem nàng chặn ngang hông ôm lên, kêu nhỏ một tiếng, hắn huyết bảo mã từ xa xa chạy vội ra, hắn ôm Tần Lạc Y nhảy lên, hướng về phương xa chạy vội mà đi, một bên chạy băng băng, một bên còn thỉnh thoảng hôn tiểu nhân nhi trong lòng.

Chạy được gần năm mươi dặm, bọn họ đi tới một trang viên thập phần u tĩnh, là biệt trang của Sở Dật Phong, đem hắn huyết bảo mã ném cho thị vệ trong trang viên, dưới chân Sở Dật Phong cũng chưa dừng lại, mang theo Tần Lạc Y thẳng đến chỗ sâu nhất trong trang viên mà đi.

Trong bóng đêm, một đám hắc y nhân lặng yên theo đuôi tới, lẳng lặng ẩn núp ở chung quang trang viên.

"Đại nhân, thủ vệ nơi này không nhiều, thị vệ Đông cung cũng không đi theo ra...Dứt khoát động thủ ngay tại nơi này là tốt nhất."

Nam tử lưng hùm vai gấu mở miệng nói chuyện, bên hông đeo một phen trường kiếm, một thân đen nhánh, ngay cả trên mặt cũng che một cái khăn đen, toàn thân cao thấp, chỉ lộ ra cái trán cùng hai mắt lộ ra thần sắc âm lãnh.

Nam tử bị hắn xưng là đại nhân hình thể thon gầy không ít, tinh quang trong hai mắt lộ ra, hơi thở trên người, rõ ràng so với nam tử lưng hùm vai gấu kia nam tử, càng cường đại hơn.

Hắn trầm ngâm một phen, lắc lắc đầu, ngưng trọng nói: "Người chúng ta muốn giết là Thái tử, hiện tại nữ nhân Tần Lạc Y kia ở bên trong, vẫn nên chờ thêm một chút mới tốt."

"Hắc hắc, Tần Lạc Y ở nơi này, chúng ta liền cùng nhau giết, vừa lúc cấp cho

Tần Lăng Vân một giáo huấn!"

Lúc trước thời điểm tấn công Triệu quốc, Tần Lăng Vân giết không ít người Triệu quốc bọn hắn, giết không được Tần Lăng Vân, giết nữ nhi hắn cũng giống nhau, tuy rằng giết một huyện đan sư thất giai có chút đáng tiếc, nhưng ai kêu nàng muốn đầu thai vào Trần Nam vương phủ.

Nam tử tinh tráng nhũn chặt mi tâm, rất không đồng ý nói: "Tần Lạc Y không thể giết, ngươi cũng đừng quên, mục đích chúng ta đến đây là giết Thái tử Sở Dật Phong! Tần Lạc Y có một phụ thân lợi hại, Trần Nam Vương chúng ta không thể trêu vào, vạn nhất Trần Nam Vương biết là do chúng ta động thủ...Cho dù hoài nghi, nói không chừng hắn cũng sẽ dẫn binh diệt Triệu quốc chúng ta. Huống chi Tần Lạc Y hiện tại không chỉ là nữ nhi Trần Nam Vương, nàng còn là đệ tử Phiêu Miêu tông Bồng Lai tiên đảo, Cát chương môn kia, một thân tu vi, thần bí khó lường, cũng không phải là người chúng ta có thể trêu chọc."

"Ta hiểu được, đại nhân." Nam tử lưng hùm vai gấu muốn giết Tần Lạc Y cũng là nhất thời quật khởi, lúc này bị đại nhân nhắc nhở, nghĩ đến hậu quả, kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, thấp giọng lên tiếng, yên lặng lui xuống.

"Y nhi! Y nhi..." Trong trang viên, trên chiếc giường tình xảo thật lớn, Sở Dật Phong đè lên người Tần Lạc Y, không nhìn được hôn nàng.

Tiểu nhân nhi nằm dưới thân hắn, khuôn mặt lớn bằng bàn tay, hàng mi cong cong loan, phương mầu liễm điểm thủy quang mờ mờ người, cái mũi khéo léo, cái miệng nhỏ nhánh phần nộn anh đào...Kiểu mỹ lại lộ ra một tia hồn nhiên ngây thơ, đáng người mê người ngay cả thánh nhân đều không thể tự giữ, làm cho cả người hắn nhiệt huyết sôi trào, hận không đem nàng hung hăng tiến nạp vào trong cốt nhục chính mình.

"Phong..." Tần Lạc Y bị hắn cuồng liệt nhiệt tình, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, tim đập càng nhanh lại không thể hô hấp thông thuận. Trên người giống như có một cỗ hỏa diễm thiêu đốt thân thể nàng, hư không khó nhịn, chủ động vươn tay, ôm chặt cổ Sở Dật Phong, hôn lên cánh môi lửa nóng của hắn.

"Y nhi, Y nhi, tiểu yêu tinh của ta!" Tần Lạc Y chủ động, làm cho Sở Dật Phong đột nhiên mất đi lý trí, gằm nhẹ một tiếng, nắm chặt vòng eo nhỏ của nàng, nháy mắt cùng nàng hai làm một, sau đó bắt đầu điên cuồng rong ruổi.

Thanh âm áp lực thờ dốc cùng ái muội than nhẹ, ở trong phòng lượn lờ quanh quẩn, kéo dài không thôi.

.....

Vân thu vũ tán, thời điểm Sở Dật Phong hoàn toàn buông nàng ra, đã là sáng sớm ngày hôm sau, sắc trời xám xịt, sắp bình minh.

Tóc đen Tần Lạc Y tán loạn, toàn thân vô lực, phượng mâu mờ mê mang, suốt một buổi tối, nàng đã nhớ không rõ đến tột cùng bị bao nhiêu lần yêu, mỗi lần để nàng lên đến đỉnh vọng cao trào, nàng đều nghĩ đến hết thấy như vậy đã xong, kết quả còn không chờ nàng phục hồi lại tinh thần, lại bị Sở Dật Phong lôi kéo, rơi vào trong một vòng mới càng thêm cuồng nhiệt triền miên. Đêm qua Sở Dật Phong, giống như nhát một mảnh thú vĩnh viễn không biết thỏa mãn, bá đạo mà tràn ngập ý tứ hàm xúc xâm lược.

Âm thầm thở dài một hơi, nàng hơi hơi nghiêng đầu, nhìn phía Sở Dật Phong bên cạnh, nguyên tưởng rằng nam nhân này đã nặng nề ngủ say, lại mở to đôi mắt sâu thẳm đến cực điểm nhìn nàng, mâu quang tà tứ mà lửa nóng.

"Ta phải đi rồi." Tần Lạc Y không nghĩ tới sẽ cùng ánh mắt hấn nhìn chính diện, chớp chớp phượng mâu, nàng mở miệng nói, thanh âm bởi vì cả đêm hoan ái, mà trở nên có chút khàn khàn.

"Y nhi, ta luyện tiếc nàng rời đi." Sở Dật Phong đem nàng ôm chầm tới, ôm thật chặt, vừa nói chuyện một bên lại hôn lên môi đỏ mọng của nàng.

Đáy lòng Tần Lạc Y run lên, vội giãy dụa đẩy ra: "Buông, Sở Dật Phong."

Nếu tiếp tục để cho hấn tư triền đi xuống, hôm nay nàng liền thật sự đừng nghĩ rời đi.

Sở Dật Phong ôm sát nàng không buông tay, động tác hôn nàng càng thêm cuồng liệt.

Tần Lạc Y thờ dài một tiếng, bàn tay mềm giương lên, một cổ hương thơm nhàn nhạt xẹt qua, Sở Dật Phong đột hướng một bên ngã xuống, cả người vô lực.

"Y nhi, nàng đối với ta làm cái gì?" Sở Dật Phong trừng mắt nàng, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

"Không có gì, chỉ là một chút dược liệu có thể cho khiến cho tay chân người rùn được mà thôi." Tần Lạc Y đứng dậy, đem hấn từ trên người chính mình đẩy ra, đứng dậy, bắt đầu ở trước mặt hấn mặc y phục.

Hai tròng mắt Sở Dật Phong phấp phồng, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, gằm nhẹ nói: "Y nhi, nhanh cho ta giải dược." Trong thanh âm bá đạo mang theo một tia ần ần bối rối.

"Không cần phải giải dược." Tần Lạc Y rất nhanh thắt chặt đai lưng, thân mình cúi xuống nhìn hấn mỉm cười nói: "Thời gian dược hiệu ngắn, nhiều nhất một khắc, người có thể khôi phục bình thường."

"Cho ta giải dược!" Con người đen Sở Dật Phong bắt đầu bốc hỏa, không chuyển mắt trừng mắt nhìn nàng.

Tần Lạc Y không để ý tới hấn kêu gào, nâng tay xoa tuần nhan hấn, vỗ nhẹ xuống hai cái, hai mắt cười cong cong nói: "Phong, ta tin tưởng, về sau người nhất định sẽ là một hoàng đế tốt."

Sau khi nói xong, nàng đứng thẳng dậy, ở trong ánh mắt vô cùng phẫn nộ của Sở Dật Phong, từ trong trữ vật giới, đổ ra mười viên thất giai đan dược bát đồng, còn có một viên đan dược bát giai, cùng một viên đan dược cửu giai, lại nói cho hấn công dụng mỗi dạng đan dược, liền mở cửa ra, phiêu nhiên tiêu sái đi ra ngoài.

"Tần Lạc Y!"

Phía sau truyền đến thanh âm Sở Dật Phong phẫn nộ mang theo thống khổ, Tần Lạc Y dừng chân một chút, thờ dài một tiếng, cuối cùng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Ngàn cân treo sợi tóc

"Hắc hắc, Tàn Lạc Y cùng Thái tử Sở Dật Phong, cứ nhiên suốt một buổi tối đều ở cùng nhau!"

"Lần trước hoàng đế Sở quốc tứ hôn cho nhi tử thứ ba của hắc...Nguyên lai là gây đánh uyên ương a."

"Ha ha, cũng có thể là Thái tử có ý câu dẫn nữ nhân của đệ đệ, sớm đã nghe nói, Thái tử Sở quốc cùng Tam hoàng tử, mặt ngoài cùng tâm bất hòa, mẫu phi của Tam hoàng tử là Hiền quý phi, sủng quan hậu cung, ý vào được sủng ái, đã sớm muốn cho nhi tử chính mình đi lên Thái tử vị, ngầm sử dụng không ít thủ đoạn muốn cho hoàng đế hủy bỏ Thái tử hiện tại...Nói không chừng Thái tử muốn trả thù đệ đệ chính mình."

"Rất có khả năng, việc này ta cũng nghe nói."

"Ài, đáng tiếc nữ nhân này phải rời đi, gia nhập Bồng Lai tiên đảo, ngay cả hôn ước cùng Tam hoàng tử cũng hủy bỏ, bằng không, hoàng thất Sở quốc, tất nhiên có thể sẽ diễn ra một hồi náo nhiệt huynh đệ bất hòa cho chúng ta xem."

Nhìn đến thân ảnh Tàn Lạc Y rút cục từ bên trong trang viên chạy vội mà ra, hắc y nhân ẩn núp cách trang viên cực xa, đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, lập tức cúi đầu nở nụ cười, thanh âm nghị luận liên tiếp.

"Đại nhân, Tàn Lạc Y đã rời khỏi, hiện tại chúng ta liền vọt vào đi thôi." Nam tử hắc y bộ dáng lưng hùm vai gấu là người tính tình nôn nóng, hắc cúi thân mình tiến lên, hướng tới người có tu vi cường đại nhất trong đoàn người, thân hình cúi hướng nam tử cường đại xin chỉ thị nói.

"Tàn Lạc Y vừa mới rời đi, chúng ta chờ một chút...Chờ nàng đi à mới tới giết Sở Dật Phong cũng không muộn, trăm ngàn lần không thể đem nàng kinh động trở về." Nam tử cường đại trầm ngâm nói.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cơ hội giết Sở Dật Phong còn rất nhiều, hắc không muốn chống lại cùng Tàn Lạc Y, còn có thể lực phía sau nàng.

Không biết vì cái gì, tu vi Tàn Lạc Y rõ ràng không bằng hắc, nhưng hắc luôn luôn có một loại dự cảm kỳ quái, nếu Tàn Lạc Y trên đường nghe được động tĩnh quay trở về, nhiệm vụ lần này của bọn họ nhất định sẽ thất bại.

Hắc cũng không hiểu vì cái gì sẽ có cảm giác kỳ quái như thế, nhưng giác quan thứ sáu của hắc vẫn rất linh nghiệm, nên hắc thà rằng tiếp tục chờ thêm một chút, cũng không muốn liều lĩnh.

Quay đầu lại, đem đám thuộc hạ cả lo phát phơ trên chạc nghị luận không ngớt kia quát bảo ngưng lại, lại đợi một lát, hắc phát phát tay, làm ra thủ thế tiến công.

Nhất thời, một đám người rút ra trường kiếm phiếm hàn quang, trong mắt phiếm thần sắc tàn nhẫn, lặng yên không một tiếng động hướng tới bên trong trang viên vây quanh mà đi.

"Ba!"

"Bính!"

"Ách....."

Tu vi hắc y nhân, ẩn hơi thở, trời lại chưa sáng, mọi nơi đều là sương mù xám xịt, đoàn người rất nhanh tiếp cận bên ngoài trang viên, giờ tay chém xuống, nháy mắt chém giết vài tên thị vệ, ngay cả một chút tiếng động cũng không có.

"Mọi người cẩn thận một chút, tận lực trước khi bị phát giác đem người giết chết, tránh cho bọn họ gửi tín hiệu đi, đưa tới càng nhiều người bảo hộ Sở Dật Phong..." Trước khi tiến vào trang viên phía, thủ lĩnh hắc y nhân lại lần nữa dặn dò thuộc hạ.

Vì cùng Tàn Lạc Y gặp gỡ, hiển nhiên Sở Dật Phong tán đi đại bộ phận thị vệ bên cạnh, chỉ để lại vài tâm phúc, mà hộ vệ trong trang viên, tu vi phổ biến cũng không cao.

Càng kinh động Sở Dật Phong muộn, khả năng thành công của bọn họ càng lớn, dù sao nơi này cách kinh thành hơn năm mươi dặm, người nhận được tín hiệu tới cứu viện, cũng phải tốn không ít thời gian, mới có thể đuổi tới.

"Điện hạ, toàn bộ thôn trang đều bị người vây quanh, thị vệ hộ trang, cũng bị người toàn bộ giết chết!"

Cung Ly đang trực đêm, trước hết nhận ra không thích hợp, một bên thông tri Mạc Phong cùng vài tên ám vệ khác, một bên hướng về phía trong phòng Thái tử, thanh âm ngưng trọng trầm báo.

Sắc mặt Sở Dật Phong xanh mét, tay chân hắc, đến bây giờ cũng không có khí lực gì. Cách phòng trầm giọng hỏi: "Đến đây bao nhiêu người, biết là ai phái người ra không?"

"Người tới toàn bộ đều mang theo một cái khăn đen che mặt, tu vi đại bộ phận trong đó đều là tôn giả, còn có vài tên cao thủ cấp bậc đại tông sư, xem ra, không giống là người Sở quốc chúng ta." Cung Ly vội vàng trả lời.

Sở Dật Phong nghe vậy, giãy dụa muốn đứng dậy, trên tay không có lực, vừa mới chống đỡ đứng lên mấy tấc, đã nặng nề ngã xuống.

"Đáng chết!" Hân âm thầm thấp giọng nguyên rủa một tiếng, nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

"Điện hạ, Mạc Phong bọn họ đã đi lên ngăn chặn, nhưng theo thuộc hạ nhìn thấy, người đến quá nhiều, tu vi rất cao, sợ là bọn họ chống đỡ không được bao lâu...Điện hạ, ngài vẫn nên theo thuộc hạ rời đi nơi này trước."

Cung Ly có chút vội vàng đề nghị nói.

Trong lòng lại biết, nhóm người này sợ là sớm đã theo dõi bọn họ, bằng không vì cái gì sớm không động thủ, muộn không động thủ, cố tình thời điểm nhân thủ bên người điện hạ ít nhất liền động thủ?

"Điện hạ, không thể tiếp tục trì hoãn thời gian." Trong phòng không có thanh âm truyền đến, Cung Ly bối rối, thúc giục nói, dư quang khoé mắt hân nhìn đến, đã có người một đường chém giết vào tận sâu trong này.

Hai gã ám vệ liền xông ra ngoài, nhưng không ngăn cản được thích khách hung ác, hàn quang chọt lóe, nháy mắt đầu hai người đều bị chém xuống dưới, máu tươi bắn đầy đất.

"Hỗn đản đáng chết!" Cung Ly rút trường kiếm ra, dưới chân vừa động, vẻ mặt tàn nhẫn, phi nhanh nghênh đón, một bên chiến đấu, ánh mắt lo lắng không ngừng nhìn phía trong phòng Sở Dật Phong.

Không biết vì cái gì, đến bây giờ điện hạ còn chưa đi ra...Nếu không phải thanh âm nói chuyện vừa rồi kia quả thật là của điện hạ, hân sẽ hoài nghi, có phải điện hạ không ở trong phòng hay không.

"A!"

Một kiếm đem thích khách giết chết, Cung Ly rút cuộc bắt chấp chuyện khác, vọt lại đây, một phen đẩy đại môn ra.

Sở Dật Phong đứng trước giường, trên tay nắm thanh trường kiếm, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi trên thái dương, từng giọt lớn chảy xuống.

"Điện hạ, người làm sao vậy?" Cung Ly kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ lấy hân hỏi: "Chẳng lẽ người bị thương?"

Từ thời điểm phát hiện thích khách đi vào, hân liền chạy thẳng đến viện Thái tử điện hạ, không trì hoãn thời gian, hân là không có thích khách tiến vào mới phải..Trên người thái tử điện hạ rõ ràng không có miếng vết thương, lúc trước cùng Thái tử một chỗ, chỉ có Tần Lạc Y.

Lại nghĩ đến, vừa rồi thời điểm Tần Lạc Y rời đi, Thái tử rõ ràng rỗng giặn, nhưng không đuổi theo ra...Chẳng lẽ là do Tần Lạc Y làm Thái tử bị thương?

Càng nghĩ càng là phần nộ, điện hạ vì nữ nhân kia, tìm đến vị kỳ nhân lãnh đội cường đại vô cùng năm đó ngẫu nhiên gặp được, vì khiến cho hân nhận lấy Tần Lạc Y bên ngoài vẫn luôn mang danh phế vật, thậm chí sau khi tìm được còn tự mình đi khấn cầu, nữ nhân này trước khi đi...Cư nhiên còn đã thương Thái tử.

Quả thực là buồn cười!

"Nữ nhân kia thật sự là đáng chết, cư nhiên làm điện hạ người bị thương...Chờ sau khi chúng ta từ nơi này ra ngoài, ta nhất định phải làm cho nàng đẹp mặt!" Quân gì nữ nhi Trần Nam Vương, hay là đệ tử quan môn Phiêu Miêu Tông, làm điện hạ bị thương, hân sẽ không thể dung!

"Cung Ly!" Sở Dật Phong nhíu mày, khiển trách hân nói: "Đó là An Bình quận chúa, sao ngươi có thể nói như vậy?"

Tuy rằng hân cũng sinh khí Tần Lạc Y hạ được cho chính mình, hiện tại lại xui xẻo gặp gỡ đám thích khách này, nhưng ngay cả như vậy, hân cũng không để Cung Ly khinh đãi nàng.

"Điện hạ?" Trên khuôn mặt Cung Ly tràn đầy ngạc nhiên, không rõ vì cái gì nữ nhân kia đem điện hạ bị thương thành cái dạng này, cư nhiên điện hạ còn che chở nàng như vậy.

"Tốt lắm, ta không có chuyện gì, hiện tại tay chân không có khí lực mà thôi, một lát sau, hân sẽ không có vấn đề gì, đi thôi, chúng ta rời đi nơi này trước." Sau khi nói xong, Sở Dật Phong liền nhắc chân hướng ngoài phòng đi đến.

Chính là theo như lời hân nói, trong cơ thể hân thật sự không chút khí lực nào, vừa rồi có thể cường chống đem y phục mặc chỉnh tề, đã hao hết khí lực toàn thân hân, vừa mới bước đi được một bước, liền loạn choạng tựa như muốn ngã xuống, dưới tình thế cấp bách, vội vàng dùng trường kiếm chống đỡ trên mặt đất, mới có thể miễn cưỡng ổn định thân thể.

Cung Ly thấy thế, cuối cùng từ trong góc lảng phục hồi lại tinh thần, vội vàng tiến lên đưa tay đỡ lấy hân, nhìn bộ dáng điện hạ, trong lòng hân nhất thời hiểu rõ, sợ là điện hạ bị Tần Lạc Y hạ được.

Có Cung Ly nâng đỡ, Sở Dật Phong thoải mái không ít, hơn nữa thời gian một khắc cũng nhanh đến, được hiệu trong cơ thể hân bắt đầu nhạt dần, tay chân chậm rãi có chút khí lực.

Lại lần nữa chém giết hai gã thích khách xông lên, hai người rời khỏi trang viên nồng đậm mùi máu tươi, bước trên một đường nhỏ kín đáo khác.

Cung Ly giúp đỡ Sở Dật Phong, dọc theo đường đi không dám khinh thường dù chỉ một chút, một bên toàn lực đề phòng, một bên gọi hãn huyết bảo mã của điện hạ.

Tốc độ hãn huyết bảo mã kia cực nhanh, có thể cùng một cao thủ cấp bậc đại tông sư đánh đồng, chỉ cần có bảo mã, cơ hội điện hạ thuận lợi rồi đi, sẽ lớn hơn rất nhiều.

Rất nhanh, hãn huyết bảo mã bị gọi tới, nhưng ở nó phía sau, cứ nhiên ần ần đi theo mấy thân ảnh màu đen.

"Đáng chết, bảo mã cứ nhiên đem thích khách mang đến!" Cung Ly cả kinh, kinh hãi trên mặt rút đi, đỡ theo Sở Dật Phong tránh phía sau một thân cây đại thụ.

"Người rồi đi trước, mũi hãn huyết bảo mã linh, nó quen thuộc hơi thở trên người ta, mặc kệ ta tránh ở nơi nào, nó đều có thể tìm được ta."

Sắc mặt Sở Dật Phong cũng không dễ nhìn: "Chúng ta không thể bị người tìm thấy cùng một chỗ."

"Điện hạ." Cung Ly có chút do dự, khí lực trên người điện hạ tuy rằng khôi phục không ít, nhưng so với ngày thường đến, vẫn kém hơn rất nhiều, hãn không ở bên người điện hạ, nếu nhất thời cứu hộ không kịp, có gì vạn nhất... Trong lòng lại một lần nữa bắt đầu oán hận Tàn Lạc Y.

"Đi mau!" Sở Dật Phong khẽ quát một tiếng, một tay đem hãn đẩy ra.

Cung Ly cắn chặt răng, xoay người phóng đi ra ngoài, theo một phương hướng khác, lặng lẽ đánh đến thích khách phía sau.

Quả nhiên hãn huyết bảo mã hướng tới Sở Dật Phong đứng thẳng phía sau thân cây đại thụ chạy vội tới, vui sướng khẽ hí dài một tiếng, còn phát ra tiếng thở phì phì trong mũi.

Sở Dật Phong hít mắt lại, nắm chặt trường kiếm trong tay, cả người căng chặt, mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, gắt gao chú ý chung quanh.

Đi theo phía sau hãn huyết bảo mã đến, ít nhất có năm người, trong đó có bốn người tu vi đã ngoài tôn giả, còn có một người là đại tông sư.

Tâm Sở Dật Phong nháy mắt chìm vào đáy cốc, cân nhắc một phen, biết rằng nếu đánh bừa, phần thắng sẽ không lớn, cho dù hãn không bị Tàn Lạc Y hạ được, cũng không phải là đối thủ của bọn họ, mà tu vi Cung Ly bất quá là tôn giả sơ giai mà thôi, trong khi đối phương có một gã đại tông sư.

"Hắc hắc, Thái tử điện hạ, người vẫn nên ngoan ngoãn tự mình xuất hiện đi... Làm như vậy, ít nhất chúng ta còn có thể thương cho người được chết toàn thây!" Tên đại tông sư kia nhìn phía sau thân cây đại thụ, cười lạnh nói.

Bốn gã tôn giả khác, mỗi người chiếm cứ một phương hướng có lợi, cũng hướng tới hãn vây quanh mà đến.

Sở Dật Phong vỗ vỗ chân, cuối cùng cảm giác được hãn huyết bảo mã có chút không thích hợp, đi ra ngoài, trên trán nhanh lộ vẻ băng hàn, lạnh lùng cười nói: "Muốn giết bản Thái tử... Chỉ có vài người các người, chỉ sợ còn không làm được."

"Hắc hắc, một tu sĩ tu vi võ sư mà thôi, tùy tiện một người nơi này chúng ta, cũng có thể đem người dẫm nát!" Tu sĩ hắc y có tu vi cao nhất cười nhạo nói.

Sắc mặt Sở Dật Phong chưa biến, một khắc cuối cùng đã đến, thể lực hãn đã khôi phục toàn bộ, vận khởi tâm pháp, linh lực trong cơ thể, rất nhanh bắt đầu vận chuyển: "Ai phái các người đến?"

"Hắc hắc, chuyện này người không cần biết, người muốn mạng người, người vẫn nên đi xuống âm tào địa phủ hỏi Diêm Vương đi!" Một hắc y nhân trong đó âm lãnh nói.

"Dám đến giết bản cung, cũng không dám báo danh tự, hừ, xem chủ tử nhà người cùng nô tài các người giống nhau, đều là thứ co đầu rút cổ không dám ra ngoài sáng!" Ánh mắt Sở Dật Phong dừng trên mặt bọn họ, có chút trào phúng nói.

Chúng tu sĩ hắc y biến sắc, ánh mắt như đao dừng trên người Sở Dật Phong, hận không thể đem hãn ngàn đao vạn chém.

"Ha ha, đừng cho là nhóm ta không biết, người chỉ muốn ở trong này kéo dài thời gian, chờ người đến cứu người có phải hay không? Người đừng nằm mơ, không ai đến cứu người đâu!"

"Lên, mọi người cùng nhau giết hãn, không cần cùng hãn nhiều lời như vậy!"

"Một võ sư mà thôi, bóp chết hãn giống như bóp chết một con kiến nhỏ bé, tiểu nương tử ở Bách Hoa lâu, một thân da thịt non mềm, còn đang chờ ta đến đây, sớm một chút đem tên tiểu tử này giải quyết, ta còn muốn đến Bách Hoa lâu."

Một chúng năm người trong mắt đều tràn đầy khinh蔑, cầm chặt trường kiếm, hướng tới hãn vây quanh lại đây.

"A!"

Nam tử vừa rồi còn nói muốn đi tìm tiểu nương tử ở Bách Hoa lâu, nháy mắt bị một trường kiếm đột nhiên xuất hiện, đâm giữa ngực, kêu thảm thiết một tiếng, ngã xuống tại chỗ.

"Lên!"

Đồng tử thủ lĩnh hắc y nam tử co rút lại, ở dưới mí mắt hần, cư nhiên bị người đánh lên thực hiện được.

Để tránh đêm dài lắm mộng, bàn tay to của hần vung lên, một người hướng tới Cung Ly âm thầm ám sát bọn họ hung ác xông đến, mà hần mang theo hai người khác đánh về phía Sở Dật Phong.

Phương xa.

Tần Lạc Y đang hướng kinh thành lao đi đột nhiên cảm thấy trong lòng nhảy dựng, không tự chủ được dừng cước bộ lại, quay đầu nhìn phía trang viên vừa mới rời đi không lâu.

Một đạo khói lửa màu lam ở phía trên không trang viên nổ tung, còn chưa biến mất trên không, đạo khói lửa màu nam kia, có vẻ thập phần chói mắt, mất hút một lúc sau, phương hướng kinh thành, cũng nổ tung khói lửa màu lam.

Không xong, đã xảy ra chuyện!

Tần Lạc Y ngẩn ra, nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, xoay người liền hướng phương hướng trang viên chạy vội mà đi. Trong lòng không ngừng thì thào: Sở Dật Phong, ngươi trăm ngàn lần không thể có việc gì, Sở Dật Phong, ngươi trăm ngàn lần không thể có việc gì...

Nghĩ đến chính mình trước khi rời đi đã hạ được cho hần, cắn môi, càng thêm ảo não... Tốc độ dưới chân nhanh hơn, bất quá thời gian một lát, liền chạy vào trong trang viên.

Sắc trời dần dần sáng tỏ, trong trang viên nơi nơi đều là vết máu chưa khô, thanh âm hô quát cùng tiếng đánh nhau, thỉnh thoảng truyền đến.

Tần Lạc Y không rảnh lo cái khác, phóng thẳng đến chỗ ở của Sở Dật Phong lao đi, nhìn đến đại môn mở ra, ngoài phòng còn có hai thi thể bị cắt đầu, tâm năng nhảy mắt chìm vào đáy cốc.

Mặt lạnh lùng vọt vào trong trong, không nhìn đến thân ảnh Sở Dật Phong, trong lòng nằng đột nhiên buông lỏng, trong phòng không có dấu vết đánh nhau, hần là Sở Dật Phong bị người mang đi.

Đi ra ngoài phòng, nhìn đến hai gã hắc y nhân bị giết chết ngã xuống đất, còn có mùi máu tươi nồng đậm trong viện, tâm năng vừa mới buông xuống lại đột nhiên treo cao, lấy tình trạng thân thể Sở Dật Phong hiện tại, chỉ sợ là đi không được bao xa, buổi sáng hôm nay rời đi trang viên, nằng liền phát hiện, hộ vệ trong thôn trang cũng không nhiều.

Từ trên mặt đất nhặt lên một phen trường kiếm, nằng theo phương hướng có tiếng đánh nhau truyền đến vọt đi qua.

Mạc Phong cùng năm nam tử trung niên khác cầm trường kiếm, ngăn cản gần mười tên tu sĩ hắc y, song phương đánh nhau thập phần kịch liệt, kiếm khí cùng linh lực bay đầy trời, cây cối chung quanh phòng ốc, đều bị tàn phá một mảnh bừa bãi.

Đám người Mạc Phong đều bị thương trình độ bất đồng, lại thủy chung ương ngạnh chống cự lại, không muốn lui về phía sau từng bước, mà đám hắc y nhân, người người xuống tay âm ngoan vô cùng, chiêu chiêu đều là đầu pháp trí mạng, trong mắt bọn họ mang theo một tia không kiên nhẫn cùng vô cùng lo lắng, muốn xé mở đám người Mạc Phong ngăn trở, đi ám sát Thái tử, dù sao giết thái tử mới là mục đích cuối cùng của bọn họ.

"A!"

Hắc y nhân lại lần nữa công kích nhanh hơn, một phương Mạc Phong, có một ngân y nhân kêu thảm thiết một tiếng, cả người đều là máu ngã xuống, trong nháy mắt không còn hơi thở.

Nguyên bản phòng thủ thập phần miễn cưỡng, sau khi thiếu một người, nháy mắt tán loạn, mắt thấy tính mạng mấy người Mạc Phong đều khó bảo toàn, dưới chân Tần Lạc Y vừa động, rất nhanh vọt đi qua, nâng tay liền hướng đám hắc y nhân ném ra mười lá định thân phù thất giai.

Động tác hắc y nhân nháy mắt ngừng lại, hai tròng mắt phiếm hồng, hung ác trừng mắt Tần Lạc Y.

"Đừng thất thần, mau đem bọn họ giải quyết trước, tu vi những người này rất cao, phù chú của ta sợ là không khống chế nhóm bọn hần được bao lâu..." Tần Lạc Y giờ tay chém xuống, rất nhanh giải quyết một gã hắc y nhân, sau đó quay đầu đối với đám người Mạc Phong quát.

Nguyên bản nghĩ đến mấy người lành ít dữ nhiều, đầu tiên là kinh ngạc Tần Lạc Y đã rời đi cư nhiên đột nhiên xuất hiện, lúc sau lại giật mình Tần Lạc Y vừa xuất hiện đã xuất ra không ít phù chú cao giai, tựa như ngày đó ở Đông cung.

Sau khi giật mình, cư nhiên quên luôn đám hắc y nhân, lúc này được Tần Lạc Y nhắc nhở, bọn họ mới hồi phục lại tinh thần, dẫn theo trường kiếm, liền hướng tới đám hắc y nhân bỏ tới.

"A!"

Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, rất nhanh, gần mười tên hắc y nhân đều bị giết chết.

"Gặp qua An Bình quận chúa!"

Một hàng Mạc Phong, lau một phen máu tươi trên mặt trường kiếm, hướng về phía nàng thi lễ, trong mắt mấy người đều tràn ngập cảm kích.

Tần Lạc Y phát phát tay, ý bảo bọn họ không cần đa lễ, sau đó nhíu mày hỏi:

"Thái tử điện hạ đâu?"

"Hắn là thái tử điện hạ cùng Cung Ly rồi đi, chúng ta phụ trách ở phía sau ngăn trở thích khách." Mạc Phong trầm giọng nói.

"Hết thấy thích khách đều ở trong này sao?" Tần Lạc Y quét cung quanh một chút, lại lần nữa mở miệng hỏi nói.

"Không có, đám người chúng ta quá ít, vẫn để vài tên trong đó chạy mất, chỉ sợ là bọn họ truy đuổi điện hạ." Trên mặt Mạc Phong hiện lên một chút ảo não.

"Bọn họ chạy đi hướng nào, chúng ta nhanh lên đi qua tìm bọn họ." Tần Lạc Y vừa nghe có mấy người đuổi theo, trên mặt hiện lên một chút thần sắc lo lắng.

"Này...Lúc ấy thích khách tới quá mức đột nhiên, chúng ta còn chưa gặp qua Thái tử điện hạ, liền cùng thích khách chống lại...Ra trang lộ, trừ bỏ một đại môn bên ngoài, còn có ba đường nhỏ."

"Nói cách khác, các người cũng không biết bọn họ đi nơi nào sao?" Tần Lạc Y nhấp mí mắt.

"Phải."

"Nếu như vậy...Chúng ta tách ra đi, nhất định phải nhanh chóng tìm thấy điện hạ mới được." Trong lòng Tần Lạc Y thực sự lo lắng cho Sở Dật Phong, vừa nói chuyện, một bên từ trong vật giới, xuất ra một phen phù chú, đều là phù chú thất giai, bát giai, không chút nào keo kiệt phân cho bọn họ.

Hợp với Tần Lạc Y còn có năm người, Tần Lạc Y không quen thuộc hoàn cảnh chung quanh sơn trang, Mạc Phong tu vi hơi yếu cùng nàng một chỗ, những người khác mỗi người lựa chọn một phương hướng khác nhau đuổi theo.

"Điện hạ cùng bọn họ đi theo hướng này!" Sau một lát, Mạc Phong ở trên đường nhỏ phát hiện một khối thi thể thích khách, vừa nhìn kĩ liền thấy, vết kiếm trong lồng ngực, đúng là trường kiếm của Cung Ly tạo thành.

"Đây là dấu chân hãn huyết bảo mã!"

"Còn có mấy cỗ thi thể...Cũng là thích khách!"

Đạo ở chung quanh một vòng, đều chỉ thấy thi thể thích khách, mà không nhìn đến thân ảnh Thái tử Sở Dật Phong, thậm chí là hộ vệ Cung Ly tùy thân hãn, trong lòng hai người đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Những người này, là do ai giết? Đi theo điện hạ các người, chẳng lẽ không chỉ có mình Cung Ly?" Tần Lạc Y nghĩ đến tình trạng Sở Dật Phong hiện tại...Có chút nghi hoặc nói.

Buổi tối hôm nay, thích khách đến ám sát, tu vi không thấp, nơi này có năm cỗ thi thể, nàng cũng không tin tưởng, bằng tu vi Cung Ly, có thể đem năm người này giải quyết.

"Không có." Mạc Phong lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn phía thi thể trên mặt đất: "Trừ bỏ cỗ thi thể ban đầu kia là Cung Ly giết, những người khác, đều là điện hạ giết."

"Sao có thể?" Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, trong mắt xẹt qua hoài nghi.

"Lấy tu vi điện hạ, tự nhiên không có cách nào giết chết bọn họ, bất quá trên tay điện hạ có kiện pháp bảo bí mật của hoàng thất, thời điểm máu chảy, có thể cứu được một mạng." Mạc Phong giải thích nói.

"Thì ra là thế." Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, gạt mình, pháp bảo bí mật của hoàng thất Sở quốc, tất nhiên là thập phần cường đại, khó trách có thể đem thích khách đều giết chết.

Không tìm được Thái tử Sở Dật Phong, bọn họ vẫn không dám quá mức khinh thường, tiếp tục đi về phía trước đuổi theo.

Đuổi theo ra vài dặm, rốt cục gặp được Sở Dật Phong, hãn cùng Cung Ly, đang cùng một đám Hắc y nhân đối chiến, còn chưa đấu vỡ, nhìn dáng vẻ tựa như vừa mới đụng tới nhau.

Tần Lạc Y cùng Mạc Phong nhìn nhau, tốc độ nhanh hơn chạy vội đi qua.

"Điện hạ!"

Mạc Phong hộ ở bên cạnh người Sở Dật Phong, khom người hướng tới hãn thi lễ.

Nhìn đến hần chạy lại đây, trên mặt Cung Ly lộ ra một tia ý mừng, thời điểm nhìn đến Tần Lạc Y bên cạnh hần(Mạc Phong), sắc mặt hần(Cung Ly) liền trở nên thập phần khó coi.

"Hắc hắc, hảo một đôi dĩa uyên ương..Tới vừa lúc, hôm nay chúng ta sẽ đưa các ngươi cùng xuống hoàng tuyền!" Một hắc y nhân trong đó nhìn đến Tần Lạc Y cư nhiên chạy trở về, đồng tử co rút lại, trong mắt tràn đầy lạnh như băng cùng hung ác nham hiểm, lạnh lùng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Đến đây rồi sẽ không được đi

Editor:HamNguyet

Hắc y nhân vây quanh Sở Dật Phong, có ít nhất hai mươi người, so với số người ở bên trong trang viên vừa rồi còn nhiều hơn, hơn nữa tu vi đều không yếu.

Sau khi Tần Lạc Y cùng Mạc Phong phóng đến, đám hắc y nhân này rất nhanh biến hóa đội hình, đem hai người bọn họ cũng vây quanh vào. Không khí bốn phía bị sát khí vô hình chèn ép thấp xuống, làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Ở phía sau một đám hắc y nhân, hai đạo thân ảnh thon dài đứng thẳng, ánh mắt hai người kia nhìn Tần Lạc Y cùng Sở Dật Phong, mang theo phần nộ ngập trời cùng sát ý lãnh khốc ngoan tuyệt.

Tần Lạc Y hơi hơi nhíu mi, tuy rằng hai người này mang theo cái khăn đen che mặt, chỉ lộ ra một đôi con ngươi lạnh như băng, nhưng cho nàng cảm giác rất tinh tường, nàng tin tưởng, nhất định trước kia nàng đã gặp qua hai người này.

Nghiêng đầu, nhìn phía Sở Dật Phong một bên, lại vừa lúc chống lại con ngươi khó lường tối đen của Sở Dật Phong phiếm hoả quang. Trong lòng chấn động, có chút xấu hổ hướng hần cười cười.

Sở Dật Phong hừ lạnh một tiếng, đưa tay đem nàng kéo đến bên cạnh chính mình, sau đó đen mặt ghé sát vào bên tai nàng dùng thanh âm cực thấp nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tần Lạc Y, chết tiết, ngươi cư nhiên dám hạ được cho ta!"

Về mặt Tần Lạc Y vô tội liếc mắt hần một cái, dùng thanh âm đồng dạng nói nhỏ: "Ngươi biết rõ ta phải rời đi, ai kêu ngươi không buông tay?"

Sở Dật Phong chán nản, trong con ngươi đen tã tứ nổi lên ánh lửa càng sâu, hần không buông tay, còn không phải luyến tiếc nàng? Nữ nhân vô tâm vô phế này!

"Ngươi đi rồi liền thôi, hiện tại lại chạy về đây làm gì?" Ánh mắt hần híp lại trừng nàng một cái, lại quay đầu đối với Mạc Phong nói: "Trong chốc lát đánh tới, ngươi tìm cơ hội che chở An Bình quận chúa rồi đi trước."

Mạc Phong há miệng thở dốc, nhìn nhìn chủ tử nhà mình, lại nhìn nhìn An Bình quận chúa: "Điện hạ, ngươi vẫn nên để cho An Bình quận chúa lưu lại đi." Có phủ chủ biến thái trên người An Bình quận chúa, đám thích khách này căn bản là không đủ xem.

Tuần nhan Sở Dật Phong tối sầm, vẻ mặt không giận tự uy, giận mắng hần nói: "Mạc Phong, ngươi càng ngày càng tiến bộ, cư nhiên nghi ngờ lời nói của bản thái tử!"

"Thuộc hạ không dám! Nhưng mà..." Trong lòng Mạc Phong căng thẳng, không dám nói tiếp, nhìn đến sắc mặt chủ tử càng khó nhìn, chỉ phải im miệng, xem dáng vẻ chủ tử đối với An Bình quận chúa thập phần khâm trọng, trong lòng có chút hiểu rõ.

Quên đi, trước tiên hần vẫn không nên nói thêm cái gì, dù sao thời điểm chân chính đánh tới, có An Bình quận chúa xuất thủ...Hơn nữa còn hần cùng Cung Ly, chỉ mất một lát là có thể giải quyết xong đám thích khách này.

"Thuộc hạ hiểu được!" Hần rũ mắt xuống, cung kính đáp ứng.

Đối mặt với đám thích khách, cư nhiên chủ tử còn để cho họ vệ bên người che chở Tần Lạc Y rồi đi, trong lòng Cung Ly càng thêm không vui, ánh mắt nhìn Tần Lạc Y, tựa hồ muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi.

Hần đứng phía sau Sở Dật Phong nửa bước, Sở Dật Phong không phát hiện ra vẻ mặt hần nảy sinh ác độc, nhưng Tần Lạc Y lại thấy được.

Chóp chóp phượng mâu, mới đầu còn có chút khó hiểu, lại đột nhiên nghĩ tới, chính mình vừa rồi trước khi rời đi, hạ được cho Sở Dật Phong, tuy rằng nàng đã đập kín chân cho hần, bắt quả dưới chân, Sở Dật Phong lại trần như nhộng, sau khi thích khách đến đây, người đầu tiên tìm đến Sở Dật Phong chính là Cung Ly, khó trách Cung Ly phần nộ như thế, tất nhiên là hần nhìn thấy bộ dáng Sở Dật Phong trúng được, hiện tại quần áo trên người Sở Dật Phong chính tề, nói không chừng là do Cung Ly hỗ trợ.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng đỏ hồng, không dám đối diện ánh mắt Cung Ly, lại lần nữa đem ánh mắt dời về phía Sở Dật Phong...Không xem còn tốt, nhìn đến Sở Dật Phong, mặt nàng lại càng đỏ, trong đầu không tự chủ được hiện lên không ít hình ảnh hài từ không được xem.

Hai hắc y nhân đứng bên ngoài vòng vây, ánh mắt vẫn dừng trên thân thể của nàng, lúc này thấy trên má nàng hiện lên màu hồng phấn, bộ dáng đứng bên cạnh yên lặng nhìn Sở Dật Phong, một người trong mắt hiện lên nồng đậm hèn mọn, một người trong mắt là phần nộ ngập trời.

Thanh thanh yết hầu, Tần Lạc Y đối với Sở Dật Phong nói: "Đám thích khách muốn giết ngươi là người nơi nào a? Hai người kia...Ta thấy có điểm nhìn quen mắt?"

Hơn nữa gần hai mươi tên thích khách vừa rồi kia, thích khách buổi tối hôm nay, tổng cộng có khoảng bốn mươi người...Trên Thánh Long đại lục, thế lực duy nhất có thể phái ra nhiều cao thủ đến như vậy, khẳng định không đơn giản.

Ánh mắt Sở Dật Phong cũng dừng ở bên ngoài, lạnh lùng giọng mỉa mai nói: "Không chỉ nàng nhìn quen mắt, bản thái tử nhìn cũng thực quen mắt...Hừ, có người còn nghĩ rằng, mang theo một cái khăn đen che mặt, người khác liền không nhận thức được, thật sự là thiên chân!"

Lúc này hai người bọn họ nói chuyện, cũng không cố ý hạ giọng, mọi người chung quanh đều nghe được bọn họ nói chuyện với nhau.

"Nhận thức được thì như thế nào, nhận thức không được lại như thế nào...Ha ha, dù sao hôm nay, các ngươi đều phải chết ở trong này, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của các ngươi!"

"Thập tam thúc, động thủ đi, không cần theo chân bọn họ nói nhảm nhiều." Hắc y nhân về mặt hèn mọn nhú mày, thúc giục nói, pháo đưa tin Đông cung đã sớm bắn ra, thời gian trì hoãn càng lâu, đối với bọn họ càng bất lợi.

"Đỗ Lãnh Mặc...Cư nhiên là ngươi!" Nam tử vừa cất tiếng, đồng tử Tần Lạc Y mạnh mẽ co rút lại, nhận ra hắc y nam tử kia cư nhiên là ca ca của Đỗ Ngừ Điệp--Đỗ Lãnh Mặc.

Ánh mắt tối đen sắc bén chuyển hướng nam tử đứng bên cạnh hắn vẫn không nói gì, bình tĩnh nhìn ánh mắt hắn lãnh khốc hờ hững, đối với thân phận nam tử này, trong lòng nháy mắt hiểu rõ.

Đỗ Lãnh Mặc cười lạnh, đối với chuyện Tần Lạc Y có thể nhận biết thân phận chính mình, cũng không ngoài ý muốn, hắn dám mở miệng, sẽ không sợ nàng nhận ra đến.

Hai mươi tên hắc y nhân như lang như hổ hướng tới bọn họ vọt lại đây, Sở Dật Phong cùng Cung Ly quát chói tai một tiếng, cầm kiếm nghênh đón.

"Quận chúa."

Mạc Phong tới gần bên cạnh Tần Lạc Y, trong mắt ẩn ẩn hàm chứa chờ mong, trên tay hắn, nắm chặt phù chú Tần Lạc Y đưa cho lúc trước.

Tần Lạc Y hướng hắn cười: "Ngươi cứ yên tâm mà dùng, loại đồ vật này, trên người ta còn rất nhiều!"

Mạc Phong nghe vậy mừng rỡ, lập tức vọt tới bên người chủ tử nhà mình, nâng tay lên ném ra định thân phù, sau đó thừa dịp hắc y nhân bị định trụ, bay nhanh đi lên, một kiếm đem đôi phương chém giết.

Sau vài lần như thế, mười tên thích khách vây công Sở Dật Phong, lập tức bị giết chết gần một nửa, trong đó còn có một tên tu vi đại tông sư cường đại.

Cung Ly nguyên tưởng rằng sẽ có một trận đánh ác liệt, ngày ấy Tần Lạc Y ở Đông cung, tùy tay liền ném ra một bó phù chú lớn, làm cho cao thủ Đông cung thúc thủ vô sách, hắn không chỉ tận mắt nhìn thấy, hơn nữa lúc ấy cũng bị định trụ...Sau gần một khắc, mới đạt được tự do.

Ánh mắt kích động nhìn về phía Tần Lạc Y, hiện tại cuối cùng hắn cũng hiểu được, vì cái gì Mạc Phong lại chạy tới đúng lúc như thế.

"Đáng chết, trên người Mạc Phong như thế nào sẽ có nhiều phù chú như vậy?" Đỗ Lãnh Mặc thấp giọng nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Phong cùng Sở Dật Phong, phù chú này quá mức lợi hại, đám người bọn họ căn bản không có biện pháp tới gần!

"Trước tiên giải quyết Tần Lạc Y." Nam tử đứng bên cạnh hắn khẽ mở môi mồm, trong ánh mắt tối đen hiện lên hàn quang rét lạnh.

Trước mắt Đỗ Lãnh Mặc sáng ngời, cười nói: "Giết nữ nhân kia trước...Chú ý này thật không sai."

Tần Lạc Y vẫn đứng tại chỗ chưa động, mà ba người Sở Dật Phong có chút bất tri bất giác, cách nàng rất xa...Nghĩ đến mấy ngày hôm trước Đỗ Ngừ Điệp cùng Đỗ Lãnh Dạ bị giết chết, trong mắt bắn lộ vẻ phệ huyết điên cuồng. Bàn tay vùng lên, có vài tên hắc y nhân hung ác hướng tới Tần Lạc Y đánh tới.

"Y nhi, cẩn thận một chút!" Sở Dật Phong thấy thế, trong lòng chấn động, cho dù đoán đến trên người Tần Lạc Y chỉ sợ còn có không ít phù chú, nhưng cũng không nhận được lo lắng.

"Yên tâm tốt lắm, ta không sao." Tần Lạc Y hướng hắn cười cười, sau đó bàn tay mềm giương lên, hơn mười lá phù chú ném ra ngoài, nháy mắt đem hắc y nhân đang nhào tới, đều định trụ tại chỗ.

"Phốc!"

"A!"

Thân ảnh bạch y tao nhã tung bay, giờ tay chém xuống, nháy mắt lại đem gần mười tên hắc y nhân bị định trụ giết chết toàn bộ.

"Bại gia tử!" Cung Ly thấp giọng thì thào, trong mắt đã có ý cười không dấu được.

Sở Dật Phong cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mạc Phong vừa rồi đã sớm kiến thức qua Tần Lạc Y sử dụng phù chú kiểu ngạo như thế nào, lúc này vẫn nhìn không được lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm. Hết thấy số phù chú này, phải tiêu xài hết bao nhiêu của cải mới có thể mua được a!

"Không tốt, nữ nhân này quá biến thái, điện hạ, chúng ta nhanh lên rời đi nơi này mới được!" Đỗ Lãnh Mặc thấy này một màn, kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng nói khẽ với nam tử bên cạnh nói.

Nam tử đứng bên cạnh hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, trong mắt tràn đầy phần nộ không cam lòng, nhìn nhìn Tần Lạc Y, lại nhìn nhìn Sở Dật Phong, cuối cùng cắn răng nói: "Đi thôi!"

Xoay người liền hướng nơi xa lao đi.

Đỗ Lãnh Mặc theo sát phía sau hắn, còn có một đạo thân ảnh như làn khói nhẹ, cũng rất nhanh đuổi theo.

Những thích khách hắc y khác, cũng thấp phần ảm ý đem Mạc Phong cùng đoàn người Tần Lạc Y ngăn lại, vừa không dám dựa vào quá thân cận, lại không để cho bọn họ đuổi theo, hiển nhiên là vì bọn họ tranh thủ thời gian rời đi.

"Hừ, còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!" Trong phương mâu Tần Lạc Y hiện lên một chút tàn khốc, bàn tay mềm giương lên, hơn mười lá phù chú cao giai, lại lần nữa ném ra ngoài. Lúc này đây, hắc y nhân không rời đi hắc y đều bị định trụ tại chỗ.

"Ba!"

"A!"

Mạc Phong cùng Cung Ly, rất ảm ý vọt đi lên, xẹt xẹt vài tiếng, trường kiếm thấu ngực mà qua, không chút lưu tình đem toàn bộ thích khách giết chết toàn bộ.

Mà Tần Lạc Y cùng Sở Dật Phong, thân hình rất nhanh hướng về phía phương hướng ba người Đỗ Lãnh Mặc biến mất, rất nhanh đuổi theo đi qua.

"Tam Hoàng đệ, nếu đã đến đây, sao không nói một câu, đã rời đi?" Sở Dật Phong ngăn ở trước mặt hắc y nhân vẫn chưa mở miệng nói chuyện, lạnh lùng cười nói. Tần Lạc Y yên lặng đứng bên cạnh hắn, trong tay cầm trường kiếm, mặt cười băng hàn.

"Chủ tử! Đi mau!" Một tên hắc y nhân khác vọt đi lên, cầm kiếm ngăn trước người Sở Dật Tu, nghe thanh âm, đúng là ám vệ đi theo bên người Sở Dật Tu.

"Hôm nay, một người các ngươi đều không được đi!" Tần Lạc Y tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn họ, lại ném ra hai lá định thân phù, thành công đem ba người bọn họ đều định trụ.

Tiến lên từng bước, nàng lấy xuống cái khăn đen che mặt Âm Ảnh, về mặt Âm Ảnh phần nộ trùng mắt nàng, hai tròng mắt phiếm hồng.

Tần Lạc Y không để ý tới hắn, xoay người lại kéo cái khăn đen che mặt Đỗ Lãnh Mặc xuống, về mặt Đỗ Lãnh Mặc oán độc, ánh mắt hung ác kia, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Ngươi muốn giết ta như vậy? Sẽ không phải là vì Đỗ Ngữ Điệp cùng Đỗ Lãnh Dạ đi?" Nàng gọi lên khóe môi, mỉm cười nói.

"Hừ, Tần Lạc Y, nữ nhân ngoan độc, bất quá Ngữ Điệp cũng muốn gia nhập Phiêu Miểu Tông mà thôi, nàng tìm ngươi tỷ thí...Ngươi cứ nhiên lấy đi tính mạng nàng, chỉ có thể hận hôm nay ta dừng trong tay ngươi, không thể vì bọn họ báo thù." Đỗ Lãnh Mặc phần hận hướng nàng quát.

Tần Lạc Y cười khê: "Nàng chỉ là tìm ta tỷ thí mà thôi? Nếu ta vẫn là phế vật trước kia, muội muội ngươi tỷ thí, có thể lấy tính mạng ta! Huống chi ta đã cho nàng cơ hội, nàng cố ý muốn tìm chết, cũng chẳng trách được người khác!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Ai ngoan độc hơn

Editor:HamNguyet

"Giáo biện! Nếu không phải ngươi ẩn tàng tu vi, muội muội ta sẽ đi lên tìm ngươi tỷ thí? Ngươi rõ ràng có ý!" Hai mắt Đỗ Lãnh Mặc bốc hỏa, trừng mắt nàng phần thanh nói.

"Quả thực là chê cười! Cảm thấy đánh thắng được ta liền tìm ta tỷ thí, còn ý định lấy tính mạng ta, bị đánh bại, lại nói là ta có ý muốn mạng nàng...Hừ, nàng phải chết, là do nàng gieo gió gặt bão." Tần Lạc Y khẽ nhếch cằm, trong phượng mâu lóe ra u quang, lạnh lùng mỉa mai nói.

Cái khăn đen trên mặt Sở Dật Tu bị Sở Dật Phong lấy xuống dưới, khuôn mặt từ trước đến nay luôn ôn nhuận một mảnh âm trầm, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt, rất nhanh hiện lên một chút nồng đậm thất bại, còn có không cam lòng.

Thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay hân sắp thành lại bại, tất cả đều là vì Tần Lạc Y...Nếu không phải nàng

nửa đường quay lại, Sở Dật Phong đã trở thành vong hồn dưới lưỡi đao của hắn!

Mím chặt môi mỏng, quay đầu bình tĩnh nhìn Tần Lạc Y, nổi giận nói: "Cho dù Ngũ Diệp không hề đứng, nhưng lấy tu vi của ngươi, rõ ràng có thể không cần giết nàng, chỉ cần hung hăng giáo huấn nàng một chút, khiến cho nàng biết chính mình sai lầm liền thôi...Nhưng ngươi lại không chút do dự đối với nàng hạ sát thủ, còn có Lãnh Dạ, ngay cả Lãnh Dạ ngươi cũng giết, hân mất đi muội muội, cảm xúc có chút kích động, một chút cơ hội sống sót ngươi cũng không lưu cho hân."

Lắc lắc đầu, trong thanh âm hân trầm thấp tràn đầy thất vọng: "Tần Lạc Y, ta thật sự không ngờ, cư nhiên ngươi là người ngoan độc như vậy!"

Đỗ Lãnh Mặc thống khổ nhắm mắt lại, tình cảnh Ngũ Diệp cùng Lãnh Dạ khi chết, hiện lên rõ ràng trước mắt hân, làm cho tuần nhan hân trở nên vụn vỡ vô cùng, khi mở mắt ra, sát ý trong mắt càng sâu.

Tần Lạc Y nhìn bọn họ, hờ hững cười cười: "Ta là nữ nhân ngoan độc? Biểu muội của ngươi bị giết chết thực oan uổng? Bọn họ liền không ngoan độc? Ha ha, các ngươi đừng quên, lúc ấy do chính bọn họ ký kết khế ước sinh tử, ta cũng không bắt tay bọn họ bắt bọn họ phải ký! Phải, là ta giết bọn họ, bắt quá ta giết bọn họ quang minh chính đại, không giống biểu đệ, biểu muội tốt của ngươi, chỉ biết làm ra thủ đoạn đánh lén hạ lưu!"

Sở Dật Phong ngắt ra.

Đỗ Lãnh Mặc lại hướng về phía nàng hét lớn: "Nói hươu nói vượn, muội muội ta ngày đó cũng là quang minh chính đại cùng ngươi tỷ thí, bọn họ khi nào thì đánh lén ngươi?"

"Ngày đó bọn họ đương nhiên không có, trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên bọn họ không dám." Tần Lạc Y đối với hân gầm rú thờ ơ, thản nhiên nói.

"Ý của ngươi là trước kia bọn họ còn hạ sát thủ với ngươi?" Trong lòng Sở Dật Tu rung mình, nhũn mảy trăm giọng hỏi.

"Đương nhiên, ngươi nghĩ rằng ta vì cái gì muốn giết bọn họ, cũng không phải ăn no không tiêu...Mấy tháng trước, hai người kia xem ta không vừa mắt, lúc ấy, nếu không phải trên người ta vừa lúc có phù chú hộ thân, ta sớm đã bị bọn họ giết chết!"

Dừng lại một chút cười lạnh đối với Đỗ Lãnh Mặc nói: "Đệ đệ tốt, muội muội tốt của ngươi, lúc ấy có thể nói, muốn giết ta, chém thành tám khối, sau đó còn muốn đem thi thể ta ném vào kênh đào bảo vệ thành...Chuyện tình chém thành tám khối ta không làm được, điểm này ta có chút mặc cảm, so ra kém bọn họ, đã để lại cho bọn họ một toàn thân."

Sở Dật Phong vẫn là lần đầu tiên nghe nàng nói lên việc này, khuôn mặt tuần tú băng hàn, ánh mắt lộ ra sát khí dày đặc.Hai huynh muội kia, quả nhiên đáng chết! Chỉ là chết một cách sáng khoái như vậy, cũng quá tiện nghi cho bọn họ, cư nhiên dám xuống tay đối với Y nhi!

Sở Dật Tu hồ nghi nhìn về phía Đỗ Lãnh Mặc.

Đỗ Lãnh Mặc ngắt ra, đang muốn phản bác, đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian trước, Lãnh Dạ mang theo đệ tử trong gia tộc, thường xuyên xuất nhập, có mấy người, chính là bị phù chú giết chết, tử trạng của bọn họ, hân cũng nhìn đến...Sắc mặt thay đổi mấy lần, nghẹn đến đỏ bừng, cuối cùng cái gì cũng không nói ra.

Tần Lạc Y thấy, biết Đỗ Lãnh Mặc sợ là cũng biết cái gì, nhếch môi một cái, không hề để ý đến hân, quay đầu nhìn về phía Sở Dật Tu, trêu tức nói: "Bắt quá là giết hai người muốn mạng ta, ngươi đã nói ta ngoan độc...Tam hoàng tử điện hạ, ngươi mang theo người phần thành bộ dáng thích khách, lại muốn giết thân huynh đệ chính mình, ha ha, hành vi như vậy, không biết nên gọi như thế nào a?"

"Đệ đệ tốt của ta mang theo người muốn giết ta, đến tốt cùng là vì cái gì, ta cũng muốn biết!" Sở Dật Phong nhũn nhủn tuần mi, mỉm cười, chậm rãi nói, trong mắt có một cỗ tinh quang sắc bén xẹt qua.

"Ngươi muốn biết vì cái gì?" Sở Dật Tu tự giễu nhếch môi một cái, trong mắt bắn ra quang mang hung ác nham hiểm:"Nếu ngươi thực sự xem ta là huynh đệ, lúc trước...Ngươi như thế nào biết rõ Y nhi là thê tử tương lai của ta, lại cùng nàng làm ra chuyện tình có lỗi với ta?"

Tần Lạc Y nghe vậy, nhũn chặt mi tâm. Hân giết Sở Dật Phong vì vậy? Nàng cũng không thể nào tin tưởng!

Tần Lạc Hàn ngay cả chết cũng không an phận, trước khi chết nói ra chuyện tình từng hạ được cho chính mình, Sở Dật Tu chỉ có chút hoài nghi mà

thôi...Cho dù hiện tại hần đã biết, hôn ước giữa bọn họ sớm đã bị thánh chỉ giải trừ, hần còn có chuyện gì nghĩ không thông?

Sở Dật Phong nhìn khuôn mặt hần phẫn nộ, im lặng một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Kia chính là ngoài ý muốn mà thôi, là quý khách của mẫu nữ Tần Lạc Hần, lúc ấy nếu giải độc không kịp, tính mạng Y nhi sẽ gặp nguy hiểm."

Sau chuyện đó, đối với đệ đệ Sở Dật Tu này, trong lòng hần vẫn tồn tại áy náy, cho dù biết đệ đệ này cũng không thích Tần Lạc Y, nhưng mặc kệ nói như thế nào, lúc ấy Y nhi thực sự là vị hôn thê của hần...Hần thậm chí từng nghĩ tới, về sau hần cùng Hiền quý phi, có một số việc chỉ cần bọn họ không làm quá phận, hần nguyện ý mở một con mắt, nhắm một con mắt, để cho đệ đệ này, làm một Vương gia phú quý phong lưu, bảo đảm tính mạng hần cả đời vô ưu.

Sở Dật Tu cười đến mĩa mai, ánh mắt híp lại lóe ra hàn quang rét lạnh: "Quý khách của các nàng? Ha ha, ngày đó ta cũng ở, người vì cái gì không cho ta biết, cố tình..." Cẩn chặt răng, ngắt lại lời nói tiếp theo, ánh mắt phẫn nộ phiếm hồng, một bộ dáng cực oán độc.

Tần Lạc Y há miệng thở dốc, muốn nói chuyện, Sở Dật Phong nhẹ nhàng lắc lắc đầu, dùng ánh mắt ngăn lại nàng: "Nói cho người? Thời điểm gặp chuyện không may, bệnh cũ của mẫu phi người tái phát, người sớm đã rời đi kinh thành mấy trăm dặm, ta đi đâu mà tìm người?" Biện pháp này lúc trước không phải hần không nghĩ qua, nhưng có thể đi tìm sao?

"Cho dù lúc ấy không kịp... Vậy sau đâu? Các người vì cái gì còn muốn cùng một chỗ cầu thả sau lưng ta!" Nghĩ đến đêm qua, hai người kia ngay tại trong sơn trang lều lồng một đêm, tức giận trong mắt hần càng đậm.

Tần Lạc Y rốt cuộc nhịn không được, cả giận nói: "Sở Dật Tu, người đừng lấy việc này làm lý do, dường như cảm thấy tất cả mọi người đều có lỗi với người, chẳng lẽ người muốn nói, người bởi vì chuyện này, mới đối với hần hạ sát thủ, mới làm người giả mạo thích khách, giết chết huynh đệ của người? Đừng nói lời này chúng ta không tin, chỉ sợ ngay cả chính người, cũng hiểu được lý do này thực sự gượng ép đi? Huống chi, từ sau khi xảy ra chuyện, ta cũng không tính gả cho người!"

Chỉ có Tần Lạc Y trước kia, mới ngây ngốc dùng tự sát đến bảo trụ trong sạch của chính mình, cảm thấy như vậy, mới không làm nam nhân chính mình ầu ỹ thất vọng.

"Hiện tại hôn ước giữa chúng ta đã sớm đã giải trừ, đã không còn quan hệ gì, ta muốn cùng một chỗ với ai, muốn làm cái gì, cần bàn cùng người không liên can! Người muốn giết hần, đến tốt cùng là vì cái gì, trời biết, người biết, mọi người trong chúng ta đều biết!"

Khoé môi Sở Dật Phong mỉm cười, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Bí mật sâu trong đáy lòng Sở Dật Tu bị người công nhiên vạch trần, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Cùng ta không quan hệ? Tần Lạc Y, người vẫn thích ta, nếu không phải hần sử dụng quý khách, người sẽ thay lòng đổi dạ nhanh như vậy sao?" Hần vẫn tin tưởng vững chắc, nếu không phải Sở Dật Phong tham gia, cho dù Tần Lạc Y mất trí nhớ, tạm thời quên hần, nhưng vẫn còn cơ hội nhớ tới, mà không phải giống như bây giờ, cùng hần càng chạy càng xa, cuối cùng cư nhiên còn muốn cùng hần giải trừ hôn ước!

Tần Lạc Y mím chặt môi đỏ mọng, màu quang sắc bén: "Đúng vậy, trước kia ta thực thích người, là Tần Lạc Y trước kia thích người, ngày đó đã chết rồi, ta của hiện tại, sẽ không không bao giờ thích một người không thích ta."

Sở Dật Tu nhìn trán nàng, mím chặt môi mỏng, cả giận nói: "Người như thế nào biết ta sẽ không thích người? Ta với từng nói qua với người, trước kia chúng ta không có vấn đề gì, nam nữ lại khác biệt, tự nhiên đối với người không có bao nhiêu ý tưởng dư thừa, nhưng sau khi thánh chỉ tứ hôn ban xuống, ta vẫn đem người trở thành Vương phi tương lai của ta."

"Phải không?" Tần Lạc Y cười khê, bàn tay mềm xoa mặt mình: "Người sẽ thích ta, thích một phế vật, hay là phế vật trên mặt có thật nhiều vết mẩn đỏ?" Trong phương mâu lộ vẻ tự giễu.

Sở Dật Phong nhìn mặt nàng cười, trong mắt hiện lên một chút thương tiếc, từ sau khi bọn họ quen biết, nàng vẫn luôn biểu hiện đối với chuyện này không thêm quan tâm, nguyên lai...Nàng vẫn để ý đến.

Trong con người đen của Sở Dật Tu có dị sắc chợt lóe rồi biến mất, thanh âm ôn nói: "Y nhi, nếu ta đã tiếp thánh chỉ tứ hôn, tự nhiên sẽ không tiếp tục so đo cái kia...Sau khi thành thân, ta sẽ hảo hảo đối đãi người, biết Tần Lạc Hần từng hạ được cho người, ta liền biết trên trán người, là vì ta mới có thể bị thương...Chẳng lẽ sau khi bị thương, người thật sự đem ta quên hoàn toàn như vậy sao?"

Tuy rằng hy vọng thực xa vời, nhưng hần vẫn hy vọng có thể làm Tần Lạc Y thức tỉnh lại cảm tình đối với hần, đặc biệt là vào giờ phút này.

Tần Lạc Y cười nhạo, da mặt nam nhân này thực dày, nàng đã hoàn toàn hết chỗ nói: "Người sẽ hảo hảo đối đãi ta? Người chuẩn bị hảo hảo đối đãi ta như thế nào? Chính phi còn chưa vào cửa, người đã quyết định thủ trắc phi...Hoặc đây là cái người gọi là tốt?"

Mâu quang Sở Dật Tu lóe lóe, còn muốn nói thêm nữa, Cung Ly cùng Mạc Phong đã phóng lại đây, đi theo phía sau bọn họ, không chỉ có mấy người vừa rồi cầm phù chú Tần Lạc Y cấp phản công nhau đi tìm Sở Dật Phong, còn có không ít cao thủ Đông cung, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng kỵ mã chạy vội tới.

Sở Dật Phong giật mình, tựa như không nghĩ tới hoàng đế cư nhiên cũng đến đây, lập tức xoay người nghênh đón. Lúc này định thân phù đã mất đi công hiệu, cuối cùng Sở Dật Tu cũng có thể đi động thân thể, nhưng hần chỉ cảm thấy dưới chân có trọng lượng ngàn cân, trong lòng kinh hoàng, dưới chân khó có thể đi động nửa bước.

Ánh mắt yên lặng đứng ở phía sau hắn, sắc mặt Đỗ Lãnh Mặc xanh mét, đột còn có một loại cảm giác đại thế đã mất.

Hoàng đế nhìn đến Sở Dật Tu một thân hắc y, bộ dáng cả người phần trang cùng đám thích khách bị giết chết kia giống nhau, thậm chí còn có một cái khăn đen che mặt, vẻ mặt nguyên bản lo lắng, trở nên tức giận vô cùng.

Vài thập niên hắn làm hoàng đế, sóng gió âm mưu quỷ kế gì cũng đều kiến thức quá? Vừa thấy tình cảnh này, đối với nơi này phát sinh chuyện gì, nhất thời hiểu được vài phần. Ánh mắt sắc bén như đao, chỉ nhìn sắc mặt Sở Dật Tu tái nhợt tuyệt vọng một cái, lập tức không nhìn hắn tiếp, ánh mắt quan tâm dừng trên người Thái tử Sở Dật Phong.

Đem hắn cao thấp đánh giá một vòng, thấy hắn không bị thương, tâm treo lên cao cuối cùng buông xuống.

Sáng sớm còn chưa bắt đầu lâm triều, tín hiệu khẩn cấp của Đông cung, cũng đem hắn kinh động, mang theo người ra roi thúc ngựa chạy lại đây, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới cư nhiên là nghịch tử Sở Dật Tu này, đối với huynh đệ nhà mình hạ độc thủ!

Năm gần đây, Hiền quý phi vẫn muốn cho nhi tử chính mình làm Thái tử, hắn đã ản ản cảm thấy điều này, nhưng hắn tổng nghĩ đến, có hắn toàn lực bảo vệ, thái tử vị của Sở Dật Phong, nhất định thập phần ổn thỏa, một nữ nhân lúc nào cũng ở trong thâm cung, lật không ra sóng to gió lớn gì, hơn nữa tuy rằng Sở Dật Tu vĩ đại, còn ôn nhu khiêm tốn, tôn kính huynh trưởng, hữu ái huynh đệ, không biểu hiện ra dã tâm giống mẫu thân hắn(Sở Dật Tu)...Không nghĩ tới đúng là hắn(Hoàng đế) nhìn lầm rồi!

Điều hoàng hậu là mẫu thân Sở Dật Phong cũng là thê tử kết tóc của hắn, thông minh xinh đẹp, thiện người am hiểu ý, thời điểm còn ở Đông cung, vẫn luôn hết lòng với hắn, đáng tiếc... Thân thể nàng luôn không tốt, từ sau khi sinh hạ Sở Dật Phong, bệnh tật triền miên trên giường, hắn phải tìm đan dược hiếm có trong thiên hạ, thật vất vả mới khiến cho nàng sống lâu thêm vài năm.

Lúc trước, Điều hoàng hậu thê, hắn từng trịnh trọng đồng ý với nàng, nhất định sẽ hảo hảo đem nhi tử của bọn họ nuôi dưỡng thành người, truyền cho hắn ngôi vị cửu ngũ chí tôn. Không nghĩ tới... Ở ngay dưới mí mắt hắn, lại thiếu chút nữa mất mạng!

Đem mọi người liên can về hoàng cung, không mất bao nhiêu thời gian, hoàng đế đã làm rõ ràng chân tướng sự tình, cũng điều tra xong thân phận thích khách kia, càng thêm sự kiện Thái tử Sở Dật Phong bị ám sát lần này, tâm đối với Sở Dật Tu hoàn toàn rét lạnh, quyết định không thể nuông chiều đối với mẫu tử bọn họ.

Mất thêm một chút thủ đoạn, hoàng đế liền tra rõ từ sự kiện thích khách, thuận lợi tra ra những năm gần đây, chuyện tình phi tần trong cung được sủng ái lần lượt ảm đạm, cư nhiên không phải thực sự bị bệnh, mà là bị người độc hại...Mà việc này, cùng Hiền quý phi được sủng ái đều có quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp.

Hoàng đế giận dữ, liền đem Hiền quý phi biếm lãnh cung, lại đem nha đầu thái giám trong cung quý phi vào đại lao thẩm vấn...Thế mới biết, Hiền quý phi không chỉ độc hại phi tần trong cung, thậm chí mẫu tử hai người còn liên thủ, ám hại Thái tử, không phải lần đầu tiên. Biết được càng nhiều, hoàng đế càng phẫn nộ, đối với mẫu tử Hiền quý phi càng thêm thất vọng.

Một tháng sau, hoàng đế ban hạ thánh chỉ, chiêu cáo thiên hạ, Hiền quý phi đức hạnh không hợp, mưu hại cung phi, lại cấu kết với Triệu quốc, ý đồ mưu sát Thái tử, tội không thể tha, ban thưởng độc rượu tự sát!

Nhà ngoại thích Đỗ gia của Hiền quý phi, biết rõ việc mưu hại Thái tử là đại nghịch bất đạo, không chỉ không ngăn cản, ngược lại trợ trụ vì ngược, môn hạ cường giả phái ra hết, tiến hành đánh lên Thái tử...Sau khi Hoàng đế xem xét kỹ tội trạng của bọn họ, đối với Đỗ gia hạ lệnh giết chết.

Về phần Tam hoàng tử Sở Dật Tu, chung quy là máu mủ tình thâm, tuy rằng hoàng đế đối với hắn vừa hận vừa giận, nhưng cuối cùng cũng không bỏ được lấy tính mạng hắn, chỉ giam cầm hắn trong một nơi bí mật, phải không ít cao thủ trông giữ.

Hai tháng sau, Sở quốc tuyên chiến với Triệu quốc phái ra thích khách muốn ám sát Sở Dật Phong, Trần Nam Vương Tần Lăng Vân cùng Thái tử Sở Dật Phong lãnh binh trăm vạn, chinh chiến Triệu quốc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyết, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Qua sông hư không

Editor:HamNguyet

"Y nhi, người từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ đi xa nhà, lần này vừa ra khỏi cửa cư nhiên đi đến địa phương xa như vậy...Đến Bồng Lai tiên đảo, nhất định phải hảo hảo nghe lời sư phụ người, còn có, thể gian hiểm ác, cái gọi là hại nhân chi tâm không thể có, phòng nhân chi tâm không thể vô, nhất định phải chú ý bảo hộ tốt chính mình..." Trong vương phủ Trần Nam vương, Trần Nam Vương một bên tinh tế dặn dò Tần Lạc Y, một bên đưa cho nàng trữ vật giới.

Đêm qua, Tần Lạc Y một đêm chưa về, đến buổi sáng hôm nay mới trở về, hơn nữa lại do Thái tử mang theo một đám thị vệ tự mình đưa về.

Chuyện tình buổi sáng hôm nay Sở Dật Phong gặp phải, hắn đã nghe nói, bởi vì Lạc Y trùng hợp gặp được Thái tử, còn cứu tính mạng Thái tử cùng một đám hộ vệ, bởi vậy Hoàng Thượng ban thưởng không ít thứ tốt, đều là kì trân dị vật trong cung...Hết thấy hắn đều bỏ vào trong trử vật giới đưa cho nàng.

Tam hoàng tử...Hắn(Tần Lăng Vân) vẫn biết hắn(Sở Dật Tu) có dã tâm, chỉ là không nghĩ tới, hắn thật sự dám đem dã tâm của chính mình thực hiện, đối với thân ca ca chính mình xuống tay.Cũng may sau khi Y nhi mất trí nhớ, đã hoàn toàn quên hắn, thậm chí ngay cả việc hôn ước giữa bọn họ cũng giải trừ!

Về phần đêm qua nữ nhi đến tốt cùng đi nơi nào, hắn cùng Tạ Như Yên đều không mở miệng hỏi, nữ nhi trưởng thành, còn bái một sư phụ lợi hại đến cực điểm, mặc kệ đi nơi nào, đều hoàn toàn có năng lực tự bảo vệ mình, không cần bọn họ phải quan tâm giống trước kia.

Tạ Như Yên kéo tay nàng, cũng tha thiết dặn dò, về mặt lưu luyến, thậm chí trong mắt còn có lệ quang ảm ảm lóe ra.

Tần Lạc Y thấy bộ dáng bọn họ, trong lòng ảm ảm, đem trử vật giới thu vào, sau đó mở hai tay ra, liền cho bọn họ một cái ôm thật lớn.

Ánh mắt Tạ Như Yên càng đỏ.

Trên mặt Trần Nam Vương tuần dật có một chút xấu hổ chột lóe rồi biến mất, căn bản không nghĩ tới nữ nhi từ trước đến nay thẹn thùng hướng nội cư nhiên sẽ ôm hắn.

Bất quá rất nhanh, hắn liền khôi phục bộ dáng bình thường, duỗi tay ôm nàng, trên mặt tuần dật uy nghiêm lộ vẻ sùng nịch.

"Phụ vương, nương, các người yên tâm, không mất bao lâu, chờ ta cường đại, nhất định ta sẽ trở về vãn an các người." Tần Lạc Y buông tay ra, trên tiểu nhan mình điểm mang theo tươi cười tuyệt mỹ, vẻ mặt tự tin vô cùng.

"Hảo, nương ở trong vương phủ chờ người..." Tạ Như Yên nghe vậy, vuốt mặt nàng nở nụ cười: "Bất quá, mọi việc cũng làm theo khả năng, đi Bồng Lai, đường xa xa xôi, về thăm chúng ta, cũng phải lượng sức mà đi, trăm ngàn không cần nóng lòng cầu thành, tự đưa chính mình vào bên trong nguy hiểm, Y nhi, người nhớ kỹ, cái gì cũng không quan trọng bằng an toàn của người, người nhất định phải bình an trở về."

Tần Thiên một thân cảm bào huyền sắc tinh xảo, thắt lưng đeo ngọc bội, đầu đội ngọc quan, cả người phiêu dật tuần mỹ giống như cửu thiên tiên nhân, mâu quang tối đen sáng quắc nhìn muội muội, trên tuần nhan lại mang theo tươi cười thanh nhã vô cùng.

"Thời gian không sai biệt lắm, muội muội cũng nên xuất phát, Cát chương môn còn đang chờ, hắn là sự phụ muội muội, để cho hắn chờ lâu, dù sao cũng không tốt." Đã qua một lúc lâu, hắn nhìn ba người vẫn mang một bộ dáng khó khăn chia lìa, trong mắt hiện lên một chút buồn cười, vì thế mở miệng nói.

Tạ Như Yên ngừng lại cũng đứng, cho dù trong lòng lưu luyến, cũng phải đem nữ nhi buông ra. Trần Nam Vương đưa tay đặt phía sau người.

Tần Lạc Y đi đến trước mặt ca ca, hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, đột nhiên chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên ý cười, cũng đi qua cho hắn một cái ôm thật lớn.

Ôn hương nhuyễn ngọc đột nhiên trong lòng, Tần Thiên hoàn toàn giật mình tại chỗ, ý cười khóe miệng cứng đờ, theo phản xạ tính duỗi tay đem nàng đẩy ra, nhìn đến ý cười trên mặt nàng, nghĩ nghĩ, cuối cùng buông tha cho.

Ngược lại nâng nhẹ tay ôm bà vai nàng, một cổ hương thơm nhàn nhạt để người chui vào chớp mũi hắn.

"Ca ca, về sau ta không ở nhà, không thể ở bên người phụ mẫu tần hiếu, chỉ có thể vất vả huynh..." Tần Lạc Y gắt gao ôm hắn, sau đó lại rất nhanh thối lui, mặt cười mang theo một tia thương cảm.

Mâu quang Tần Thiên chột lóe, nâng tay xoa nhẹ đầu nàng, lại cười nói: "Người yên tâm đi thôi, trong nhà đã có ta." Thanh âm hắn trầm thấp réo rắt, tựa như một dòng suối, chảy qua nhân tâm người.

Tần Lạc Y âm thầm thở dài một tiếng, bộ dáng ca ca nhà mình cũng quá yêu nghiệt, trong lúc giờ tay nhấc chân, đều lộ vẻ phong lưu, vô cùng tiêu sái nói không hết, những năm gần đây ở bên ngoài, không biết làm cho bao nhiêu nữ tử mất tâm, mất hồn, nếu không phải hắn là ca ca chính mình, chỉ sợ ngay cả nàng đều bị bộ dáng yêu nghiệt lại ôn nhu này của hắn mê hoặc.

Cách thời gian rồi đi sự phụ báo cho nàng biết, đã sắp đến.Cho dù Tần Lạc Y không lỡ, cũng chỉ hướng bọn họ phất phất tay, sau đó xoay người phóng ra vương phủ.

Nàng rồi đi vương phủ không lâu, một đạo thân ảnh màu trắng cao lớn, cười hân huyết bảo mã từ trong cung chạy vội mà ra, thẳng đến Trần Nam Vương phủ.

"Sư phụ, ta đến đây!"

Không mất bao nhiêu thời gian, Tần Lạc Y liền chạy tới biệt viện Giản gia ở ngoại ô kinh thành, nàng hướng về phía Cát chương môn đang cùng Giản Ngọc Diễn nói chuyện cười nói.

Ở bên cạnh bọn họ, có hai vị Tuyệt Trần Cung Thanh Vân, Thanh Phong đại sư khoanh tay đứng thẳng, còn có Giản Vu trưởng lão Giản gia, bên cạnh

Vu trưởng lão, có một đôi phu thê trung niên y phục hoa lệ, cử chỉ ôn nhã.

"Vị này chính là Tàn cô nương đi?" Nhìn đến nàng tiến vào, đôi phu thê trung niên nhìn nhau, cười đi lên đón: "Lạc Y cô nương, lần trước ngươi đã cứu tính mạng Giản Ngọc Diễn, chúng ta vẫn chưa kịp gặp mặt cảm tạ."

Tàn Lạc Y nhất thời hiểu được hai người này là phụ mẫu Giản Ngọc Diễn, khoé mắt đuôi lông mày Giản Ngọc Diễn, cùng nam nhân trung niên này thập phần giống nhau, vì thế cong môi cười nói: "Bá phụ, bá mẫu, các người quá khách khí. Muốn nói cảm tạ, kỳ thật hẳn là ta nên cảm tạ Giản thiếu chủ mới phải, không có hẳn, sao ta có thể bá được sư phụ tốt như vậy." Vừa nói lời khách khí, một bên còn không quên vỗ mông ngựa sư phụ nhà mình.

Cát chương môn ngừng đầu nhìn nàng, trong mắt nghiêm túc đậm mực xẹt qua một chút ý cười thần nhiên.

Giản Ngọc Diễn bước nhanh đi tới, giới thiệu bọn họ một phen, hai người quả nhiên là phụ mẫu hẳn, sau khi Tàn Lạc Y theo chân bọn họ hàn huyên, liền cùng mọi người nhất nhất nói lời từ biệt.

Cát chương môn là Thanh Phong đại sư cùng Thanh Vân đại sư đưa đến, không có bọn họ, Tàn Lạc Y biết nàng căn bản không có biện pháp gia nhập Phiêu Miểu Tông, liền lên lấy cho bọn họ mỗi người một viên bát giai chữa thương đan, lấy kỉ cảm tạ ý.

Hai vị đại sư là biết rõ luyện đan thuật của nàng, cũng không khách khí chối từ, trực tiếp vui lòng nhận lấy.

Mà quan hệ nàng cùng Giản Ngọc Diễn, so với hai vị đại sư còn muốn thân hậu hơn nhiều, tuy rằng ban đầu thời điểm quen biết, mạng Giản Ngọc Diễn là nàng cứu, nhưng sau này không có hẳn hỗ trợ, căn bản nàng không có biện pháp kiếm được nhiều bạc nhanh như vậy, thậm chí nàng có thể luyện ra nhiều phù chú lợi hại, thành công bá sư, còn có giải trừ hôn ước...Đều cùng hẳn thoát không khỏi quan hệ.

Nghĩ nghĩ, nàng trừ bỏ lúc trước đưa đan dược cho Minh Nguyệt Các thỉnh hẳn hỗ trợ bán đan, lại lấy ra không ít bình đan dược, toàn bộ nhét vào trong tay hẳn.

Khoé môi Giản Ngọc Diễn hàm chứa một chút ý cười thần bí, lắc lắc đầu, nhưng không nhận lấy, đang muốn mở miệng giải thích, nương hẳn đã đi tới, còn vừa lúc nghe được lời nói của Tàn Lạc Y, vì thế về mặt kinh ngạc nói: "Tàn cô nương, chuyện Ngọc Diễn, người còn chưa biết sao?"

Tàn Lạc Y ngừng đầu lên, nhìn xem nàng, lại nhìn xem Giản Ngọc Diễn, về mặt thần sắc không hiểu.

"Ngọc Diễn với người giống nhau, cũng bá nhập môn hạ Phiêu Miểu Tông cho nên chúng ta mới vội vã lại đây, muốn gặp mặt hẳn, lần sau muốn gặp lại, cũng không biết khi nào." Khi nói chuyện, khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên thương cảm vô cùng.

Có thể bá nhập Phiêu Miểu Tông, nàng tự nhiên cao hứng thay nhĩ tử, nhưng chỉ cần nghĩ đến từ nay về sau, sợ là rất nhiều năm sẽ không còn được gặp lại nhĩ tử, trong lòng nàng liền dị thường khó chịu.

Tàn Lạc Y chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn Giản Ngọc Diễn: "Đây là thật chẳng? Người cũng phải đi Bồng Lai tiên đảo?"

Giản Ngọc Diễn nhìn nàng cười gật gật đầu: "Không phải cố ý gạt người, mấy ngày hôm trước, Cát chương môn mới đồng ý để cho ta gia nhập Phiêu Miểu Tông..."

Điều này làm cho hẳn hưng phấn thật lâu, nguyên bản muốn nói cho nàng trước tiên, kết quả mấy ngày nay vẫn không có nhìn đến nàng ra khỏi vương phủ, liền trì hoãn.

Tàn Lạc Y cười híp mắt, hưng phấn vỗ vỗ tay: "Thật tốt quá! Nguyên lai sư phụ cũng thu người làm đệ tử, lúc đến Bồng Lai, chúng ta cũng có bạn đồng hành. Bất quá, ta so với người nhập môn trước, tuổi người so với ta lớn hơn...Hai người chúng ta tính như thế nào a, người là sư huynh, hay ta là sư tỷ?" Nàng nhập môn trước, hẳn là sư tỷ đi.

Nghĩ đến bộ dáng Giản Ngọc Diễn không thể không kêu chính mình là sư tỷ, ý cười trong mắt nàng càng đậm, về mặt chờ mong nhìn hẳn.

Trong con người đen của Giản Ngọc Diễn hiện lên một chút mỉm cười, ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Không phải như vậy, Cát chương môn cũng không thu ta làm đệ tử, người đã là đệ tử quan môn của hẳn, trừ người ra, chương môn nói về sau hẳn sẽ không tiếp tục thu đệ tử. Chương môn cho ta một cơ hội, để ta có thể đi đến Bồng Lai tiên đảo, gia nhập Phiêu Miểu Tông thôi."

Về phần sẽ bá người nào làm sư phụ, phải tới Bồng Lai mới có thể biết. Phiêu Miểu tông đại năng giả, cách một đoạn thời gian, tu luyện giả sẽ lựa chọn đệ tử ưu tú xuất chúng nhất thu làm đệ tử, nếu gia nhập môn phái nhiều năm, không có người nhìn trúng, như vậy chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn Phiêu Miểu Tông, cả đời sẽ không tiếp xúc được công pháp tu luyện tốt.

"Nguyên lai là như vậy a!" Tàn Lạc Y hơi hơi có chút thất vọng, nếu bọn họ có thể trở thành sư huynh muội, tự nhiên là tốt nhất, đến lúc đó chỗ ở khẳng định cách gần nhau.

Bất quá lại lập tức thoải mái, kỳ thật đều ở trong một tông môn, tuy rằng đến lúc đó không phải chung một sư phụ, nghĩ đến cũng cách không xa, lại ảo hứng trở lại.

Đi Bồng Lai tiên đảo, Tàn Lạc Y nguyên bản nghĩ đến sư phụ nhà mình sẽ xuất ra phi kiếm pháp khí lợi hại gì, mang theo ba người bọn họ trực tiếp bay qua đi.

Kết quả sau khi đến mảnh đất trống, đã thấy sư phụ nàng xuất ra một khối bạch ngọc dài khoảng ba thước, lại xuất ra ba khối đá lớn bằng nắm tay có linh lực cực kỳ nồng đậm, trong suốt trong sáng, đặt lên trên bạch ngọc dài. Thoáng chốc, lưu quang ở trên bạch ngọc dài bắt đầu chuyển động.

Về mặt Cát chương môn nghiêm túc, vươn tay phải, từng đạo kim quang theo hướng tay hần chỉ bắn nhanh ra, ở trên bạch ngọc dài ẩn xuống từng đạo phù ấn cùng vặn lộn. Sau một lát, chung quanh bạch ngọc dài, đột nhiên bắt đầu chấn động, một cửa động không gian khoảng vài thước ẩn ẩn hiện lên.

Thanh Phong đại sư kiến thức rộng rãi, thấp giọng hướng đám người Tần Lạc Y giải thích: "Loại bạch ngọc dài này, khắc lên kí hiệu lợi hại, có thể nhảy mất qua sông hư không, đây là kí hiệu của cường giả tinh thông trên Bồng Lai tiên đảo mới thực hiện được..."

Cát chương môn thu hồi ngón tay, đối với đám người Tần Lạc Y nói: "Chúng ta đi thôi!" Nhắc chân dẫn đầu bước lên bạch ngọc dài lóe ra phù ấn thần bí.

Tần Lạc Y hướng về phía đoàn người Thanh Vân đại sư cười phát phát tay, sau đó đi theo tới, Đại Hắc vẩy vẩy đuôi, có chút hưng phấn theo sát bên cạnh thân thể nàng. Giản Ngọc Diễn đi lên cuối cùng.

Sau khi đợi tất cả mọi người đứng lên bạch ngọc dài, hào quang trên bạch ngọc dài chợt lóe, mấy người đứng trên bạch ngọc dài, nhảy mất cùng nhau biến mất.

"Tần Lạc Y!"

Một đạo thân ảnh thon dài màu trắng từ bên ngoài phóng nhanh đến, đứng là Thái tử Sở Dật Phong cười hân huyết bảo mã từ trong cung chạy ra.

Đáng tiếc hần đến chậm một bước, đợi đến thời điểm hần tiến đến, chỉ nhìn đến đoàn người Tần Lạc Y rất nhanh biến mất trong hư không.

"Tần Lạc Y! Mặc kệ nàng đi đến nơi nào, ta nhất định sẽ tìm được nàng, nhất định!" Nhìn phương hướng Tần Lạc Y biến mất, Sở Dật Phong nắm chặt bàn tay, âm thầm thề, trong mắt tối đen, lóe ra hào quang quyết tâm nóng rực.

Thời điểm đoàn người Tần Lạc Y từ trong hư không đi ra, đã đứng trên ở một toà tiểu đảo màu đen, tiểu đảo không lớn, trên đảo không có một ngọn cỏ, đều là tảng đá trụi lủi, ở chung quanh tiểu đảo, là đại hải mênh mông vô bờ.

Tần Lạc Y âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói: "Sư phụ, đây là nơi nào?" Trăm ngàn lần đừng nói cho nàng biết, nơi này chính là Bồng Lai tiên đảo, nơi chỗ nào có một chút tiên khí a. Danh phù kỳ thực chính là một tòa hoang đảo.

Cát chương môn tựa như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, buồn cười nhìn nàng một cái: "Đây là một toà tiểu đảo không người, ở chỗ sâu nhất trong đại hải Thánh Long đại lục."

"Nga!" Tần Lạc Y nhấp mím môi, nhìn chung quanh nở nụ cười, hoàn hảo hoàn hảo, nơi này không phải Bồng Lai tiên đảo.

Cát chương môn không tiếp tục để ý tới nàng, trên ngón tay xuất hiện kim quang mạnh, lại ở trên bạch ngọc dài khắc lên ký hiệu thần bí.

Bọn họ lại một lần nữa từ trong hư không đi ra, địa phương đặt chân, lại là một tiểu đảo nhỏ hơn lúc trước, chính là lúc này đây, trên đảo có không ít đại thụ che trời, linh khí chung quanh mờ mịt, xa xa khoảng ba vạn dặm, trong nước có sinh vật khổng lồ đang lặn sâu di động, có lẽ là phát hiện dị động trên đảo, sinh vật kỳ dị này, hướng tới trên đảo rất nhanh bơi tới.

Cát chương môn nhìn cũng không nhìn chung quanh một cái, chỉ lẳng lẳng khắc lên bạch ngọc dài, những sinh vật hình thể thật lớn kia, diện mạo hung ác, cả người tản ra sát khí nồng đậm công kích lên phía trước, đoàn người bọn họ cùng bạch ngọc dài, lại một lần nữa biến mất.

"Người nói, chúng ta qua sông hư không nhiều lần như vậy, đến tột cùng đi được bao xa a?" Tần Lạc Y tò mò cùng Giản Ngọc Diễn bên cạnh nói.

Giản Ngọc Diễn lần đầu tiên ngồi trên bạch ngọc dài qua sông hư không, đối với này đó cũng không phải rất rõ ràng, liền đoán: "Ít nhất cũng đi được hơn mười vạn dặm." Hần vẫn căn cứ vào thể tích yêu thú nhìn đến trong đại hải vừa rồi tính ra.

Đại hải có yêu thú, có chút tu sĩ chuyên môn dựa vào săn giết yêu thú, cướp lấy yêu đan trong cơ thể yêu thú đem bán mà sống, mấy ngàn vạn năm nay, tu sĩ trên Thánh Long đại lục săn giết yêu thú, tiến vào sâu trong biển cũng không vượt qua hai mươi vạn dặm, qua hai mươi vạn dặm, yêu thú sẽ cực kỳ lợi hại.

Vừa rồi bọn họ lần đầu tiên đáp xuống tiểu đảo phụ cận, cũng không phát hiện tung tích yêu thú, linh lực nùng độ cùng trên Thánh Long đại lục không sai biệt mấy.

Mà lần thứ hai đáp xuống tiểu đảo, thể tích những yêu thú xông tới thật lớn, ở trên Thánh Long đại lục, chưa từng gặp qua. Cho nên hần phỏng đoán, địa phương lần đầu tiên bọn họ đáp xuống, hẳn là còn tại trong vòng hai mươi vạn dặm đại hải tu sĩ Thánh Long đại lục thường lui tới.

"Đâu chỉ hơn mười vạn dặm, mỗi lần qua sông ít nhất cũng phải hai mươi mấy vạn dặm!" Ánh mắt lớn như chuông đồng của Đại Hắc chợt lóe, nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

Cát chương môn có chút dăm chiêu nhìn Giản Ngọc Diễn một cái, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút tán thưởng, sau đó lại liếc mắt nhìn Đại Hắc một cái, mới nói: "Quả thật là hai mươi mấy vạn dặm. Từ Thánh Long đại lục đến Bồng Lai tiên đảo, có một lộ tuyến cố định, theo con đường này qua sông hư không, có thể giảm bớt hạn độ đụng tới yêu thú cực kì lợi hại."

Nhân tình Tần Lạc Y sáng lên, vỗ vỗ đầu Đại Hắc, tò mò hỏi: "Đại Hắc, chúng ta từ trong hư không đi ra, người như thế nào lại biết sự phụ qua sông hai mươi mấy vạn dặm?"

"Đoán." Đại Hắc nghiêng đầu, cười hắc hắc.

"Đoán có thể đoán được chuẩn như vậy sao?" Phượng mâu Tần Lạc Y hồ nghi nhìn nó, tổng cảm thấy nó cũng không nói thật.

U quang trong mắt Cát chương môn hiện lên, liếc mắt Đại Hắc một cái, trong mắt có ý trêu chọc chỉ Đại Hắc mới hiểu được.

Sai khi dùng bạch ngọc đài qua sông hư không gần mười lần, bọn họ rốt cục đến một mảnh đất thật lớn.

Từ không trung nhìn lại, cây cối trên mảnh đất bằng này xanh um, linh khí mờ mịt, so với Thánh Long đại lục, linh khí không chỉ nồng đậm hơn thập bội.

Hơn nữa phiên đại lục này, cũng không giống với tiểu đảo hoang vu bọn họ vượt qua trên đường... Người ở đông đúc, khắp nơi đình thai lâu các, có vẻ thập phần phồn hoa.

"Nơi này chính là Bồng Lai tiên đảo." Cát chương môn lần này không tiếp tục dùng bạch ngọc đài, mà là điều khiển một đạo thần hồng, mang theo bọn họ phi hành trên không lục địa.

"Bồng Lai tiên đảo...Nói là đảo nhỏ, nơi này so với Thánh Long đại lục, sợ là cũng không nhỏ hơn bao nhiêu." Thân hình Giản Ngọc Diễn thon dài, đứng ở không trung, áo trắng nay bay, cả người có vẻ thập phần phiêu dật tiêu sái.

Tần Lạc Y gật đầu phụ họa.

Phi hành gần nửa canh giờ, rốt cục Cát chương môn đứng ở phía trước một mảnh thanh sơn mờ ảo, một đường nhỏ đá cuội, uốn lượn xoay quanh chỗ sâu nhất trong thanh sơn tú lệ. Đường nhỏ hai bên, cỏ mọc che trời, nước biếc vờn quanh, sinh cơ bừng bừng.

Rất xa, có thể nhìn đến không ít ban công cung điện, cỏ cây thấp thoáng, phi thường hài hòa tự nhiên.

P phía trước thanh sơn lập một tảng đá thật lớn cao chừng trăm thước, một mặt tảng đá giống như bị đao xẻ san bằng, mặt trên được khắc ba chữ rồng bay phượng múa --Phiêu Miểu Tông!

Cát chương môn lại lần nữa điều khiển thần hồng, hướng tới bên trong thanh sơn bay vào, bay qua bảy tám tòa núi, mới ngừng lại được, đem Giản Ngọc Diễn giao cho một nam tử trung niên mặt chữ điền, sau khi nói mấy câu, lại mang theo Tần Lạc Y cùng Đại Hắc tiếp tục hướng tới chỗ sâu bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Nguyên lai là người

Editor:HamNguyet

Ở trung bộ Bồng Lai tiên đảo, có khoảng trăm ngọn núi cao lớn, sừng sững trong thiên địa. Ngọn núi cực kì hiểm trở, núi non ngàn thước, vũ mị sâu thẳm, làm người ta say mê...Mỗi ngọn núi đều có sương mù nhạt quần quanh, thác nước ngàn thước chảy xuống, bắn lên từng trận bọt trắng xoá, hương khí kỳ hoa dị thảo mê người.

Trên những ngọn núi kia, cũng có không ít quỳnh lâu điện ngọc tựa như đặt trên đám mây, nước biếc lưu chuyển vòng quanh núi, thanh tuyền ồ ạt, giống như tiên cảnh nhân gian....Bồng Lai tiên đảo Đệ nhất tiên môn Phiêu Miểu tông tọa lạc trên ngọn núi hùng kì.

Đầu mùa xuân, ánh nắng tươi sáng, mưa móc đầy đủ, hoa cỏ kiều diễm động lòng người, giữa không trung, một đạo thân ảnh tiểu lệ thon dài điều khiển một đạo hồng quang, hướng tới chỗ sâu nhất của ngọn núi lao đi.

Bên trong đạo hồng quang là một nữ tử thoát nhìn cực trẻ tuổi, mặt tự phù dung, mi như liễu, ánh mắt so với hoa đào còn thập phần câu tâm người.

Da thịt nhẵn nhụi như tuyết, một đầu tóc đen vấn cao thành búi tóc mỹ nhân kế, châu thoa tinh xảo dưới ánh mặt trời phát ra quang mang chói mắt, ti lệ đáng người nàng hoàn mỹ, mặc một thân váy bó màu hồng phấn, càng thêm hiện ra thân thể kiều diễm quyến rũ, thập phần câu hồn phách người.

Ở bên trái nàng, có một đạo hồng quang đột nhiên xẹt qua, thập phần bắt mắt, trong hồng quang, là một nam tử thân hình thon dài cao ngất, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc, vẻ mặt lại thập phần băng hàn lãnh khốc.

Trước mặt nữ tử quyền rũ đột nhiên sáng ngời, khóe môi tràn ra một chút ý cười xinh đẹp, tốc độ nhanh hơn, đuổi theo: "Nhị sư huynh, người cũng muốn đi đến nơi chương môn sư bá sao?"

Về mặt nam từ băng hàn đạm mạc liếc mắt nàng một cái, tốc độ dưới chân chưa giảm, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, không mở miệng nói chuyện.

Đoan Mộc Trường Thanh chết tiệt!

Ý cười trên mặt nữ tử quyền rũ cứng đờ, trong mắt hoa đào câu người rất nhanh hiện lên một chút tức giận, âm thầm thấp giọng chú một tiếng.

Nghĩ đến Liễu Khuynh Thành nàng ở trên Bồng Lai tiên đảo, đi đến nơi nào, cũng đều được vạn chúng chú mục, được nam nhân như chúng tinh phùng nguyệt bình thường?

Cũng chỉ có Đoan Mộc Trường Thanh này, cùng nàng là sư huynh muội, nhưng mỗi lần thấy nàng, mặc kệ nàng làm như thế nào, đều mang một bộ dáng băng sơn, lạnh lẽo làm cho người ta phát run!

"Nghe nói thời điểm chương môn sư bá ngày hôm qua trở về, mang về một nữ đệ tử quan môn, cũng không biết việc này là thật hay giả. Nhị sư huynh, người nói...Chương môn sư bá có phải thực sự thu đệ tử hay không?" Mâu quang nàng chợt lóe, trong mắt hiện lên tức giận lại vội vàng dấu đi, ý cười trên mặt so với vừa rồi càng thêm quyền rũ.

"Là thật hay giả, người đi qua xem chẳng phải sẽ biết sao?" Đoan Mộc Trường Thanh khẽ nhếch môi mỉm cười, ở trong hồng quang khoanh tay mà đứng, vạt áo bay bay, tóc đen bay lên, đối với khuôn mặt nàng tươi cười nhìn như không thấy, tốc độ nhanh hơn hướng tới chỗ sâu lao đi.

"Năm đó chương môn sư bá thu Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh người xong, trăm năm cũng không tiếp tục thu đồ đệ...Lần này đi một chuyến Thánh Long đại lục, như thế nào liền mang về một đồ đệ? Hẳn là không có khả năng đi, có lẽ là thu một nữ tử đánh tạp linh tinh cũng không nhất định." Liễu Khuynh Thành cong môi, vẫn không nghĩ tin tưởng.

Liễu Khuynh Thành nàng từ nhỏ thiên tư thông minh, thiên phú tu luyện tốt, mười năm tiến đến Bồng Lai tiên đảo, nguyên tưởng rằng bằng tư chất thiên phú của nàng, nhất định có thể thành công bái nhập môn hạ Cát chương môn.

Nào biết lúc ấy đi cùng một đám đệ tử, mọi thứ nàng đều biểu hiện nổi trội xuất sắc nhất, chương môn sư bá lại chỉ tán thưởng nàng một câu nếu nàng cứ tiếp tục tu luyện như vậy, sau này tất thành đại khí...Sau đó liền không có câu tiếp theo.

Chương môn sư bá chấp chương Phiêu Miểu Tông gần nghìn năm, nghìn năm qua, chỉ có Phượng Phi Ly cùng Đoan Mộc Trường Thanh trăm năm trước nhập môn, bị hấn nhìn trúng thu thành đại đệ tử cùng nhị đệ tử, mặc kệ những người khác vĩ đại như thế nào, trong đầu hẳn đều không có ý niệm tiếp tục thu làm đệ tử, nguyên bản còn tưởng rằng chính mình sẽ là ngoại lệ.

Cuối cùng, nàng vì ở lại Phiêu Miểu Tông, chỉ có thể lấy lui vì tiến, bái sư đệ Ổ Sơn của Cát chương môn làm sư phụ, trước khi nàng bái sư, Ổ Sơn còn có hai đệ tử, phân biệt là Tam sư huynh Quý Huyền cùng Tứ sư huynh Dung Văn Hạc.

Nếu chương môn sư bá thật sự thu đệ tử, còn là đệ tử quan môn, vậy không phải nói rằng tư chất nữ nhân kia so với tư chất của nàng còn tốt hơn, nên mới khiến cho chương môn sư bá động tâm thu làm đệ tử?

Tốc độ hai người rất nhanh, không mất bao nhiêu thời gian, đã đi lên chỗ cao nhất trên ngọn núi của chương môn.

Dừng ở dưới chín mươi chín bậc thang được làm từ thanh ngọc, Đoan Mộc Trường Thanh cùng Liễu Khuynh Thành cũng không tiếp tục ngự hồng đi, mà nhấc chân từng bước một hướng trên bậc thang đi. Ở bậc thang cuối, là một toà cung điện hùng vĩ bị bao phủ trong tầng sương mù mỏng manh.

"Gặp qua sư phụ!"

"Gặp qua chương môn sư bá!"

Đi vào bên trong đại điện, lại đi qua hành lang dài, Đoan Mộc Trường Thanh cùng Liễu Khuynh Thành cung kính hướng tới Cát chương môn ngồi trên bờ đoàn nhăm hai mắt, trầm ngưng thi lễ.

Cát chương môn mở to mắt, tinh quang trong mắt bắt đầu khởi động mang theo ý cười thần nhiên, đầu tiên là nhìn về phía Đoan Mộc Trường Thanh, sau đó lại nhìn về phía Liễu Khuynh Thành: "Mấy tháng không thấy, tu vi Khuynh Thành, lại tinh tiến không ít."

Liễu Khuynh Thành cười đến kiều mỵ vô cùng, trong mắt hiện lên một chút đắc ý, hơi làm nũng nói: "Chương môn sư bá, nghe nói ngài thu một đệ tử quan môn, đây là thật sao?"

Cát chương môn gật gật đầu, chỉ vào Tân Lạc Y vừa lúc đi vào trong điện cười nói: "Lạc Y, mau tới đây gặp qua Nhị sư huynh của người, còn có Ngũ sư tỷ."

Mâu quang Liễu Khuynh Thành chợt lóe, mỉm cười quay đầu, về mặt Đoan Mộc Trường Thanh lãnh khốc, chỉ khi thấy sư phụ nhà mình, biểu tình trên mặt mới nhu hòa một ít cũng quay đầu, ánh mắt tối đen sắc bén, nhìn về phía nữ tử bạch y đang đi vào trong điện.

Nữ tử bất quá mười sáu mười bảy tuổi, mặt trái xoan, mày lá liễu, khuôn mặt thanh tú điểm lệ, một đôi phượng mâu tối đen sáng ngời, như ánh sao loé ra trong trời đêm, da thịt tuyết trắng trong suốt, lập lòe nhiều điểm sáng bóng, phi thường xuất trần cùng xinh đẹp.

Cư nhiên là nàng!

Nhìn đến Tần Lạc Y, Đoan Mộc Trường Thanh nhú mày, hai tròng mắt híp lại, môi mím chặt.

Trên mặt Liễu Khuynh Thành mang cười, trong mắt hiện ra ám quang đồ kị, không khỏi có chút thất vọng nói: "Chương môn sư bá, vị này chính là đệ tử quan môn ngài mới thu à?"

Cư nhiên chính là một nha đầu vừa mới đạt tới tu vi tôn giả mà thôi, mặc kệ thấy thế nào, trừ bỏ có một khuôn mặt điểm lệ, nha đầu kia vốn không có chỗ nào hơn người, nàng dựa vào cái gì được chương môn sư bá thu làm đệ tử quan môn?

Nhớ ngày đó thời điểm nàng đi vào Bồng Lai tiên đảo, bất quá cũng mười lăm tuổi mà thôi, cũng đã là Võ thánh đỉnh!

Trong mắt bề nghệ nhìn Tần Lạc Y hiện lên một chút nồng đậm khinh thường. Tuổi tác cùng nàng năm đó không sai biệt lắm, mới đạt tới tôn giả sơ giai, coi tốc độ tu luyện của nàng như vậy, cho dù đến Bồng Lai tiên đảo, lại cho nàng thời gian trăm năm, nàng(Tần Lạc Y) cũng không có biện pháp đạt tới tu vi như nàng(Liễu Khuynh Thành) hiện tại!

Cát chương môn nhìn nàng(Liễu Khuynh Thành) một cái, ánh mắt hần sắc bén? Tự nhiên không nhìn nhầm ánh mắt nàng có khinh thường cùng đồ kị, trong mắt hiện lên một chút không hòa giận, thần nhiên nói: "Đúng vậy, Lạc Y là đệ tử quan môn của ta, nàng nhỏ tuổi, lại nhập môn muộn nhất, về sau các ngươi làm sư huynh sư tỷ, cần phải hảo hảo chiếu cố nàng mới phải."

"Đó là tự nhiên." Liễu Khuynh Thành giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, mẫn cảm nhận ra chương môn không hòa giận, mâu quang lóe lóe, mang cười tiến lên thân thiết giữ chặt tay Tần Lạc Y: "Tiểu sư muội, về sau ngươi tu luyện có chỗ nào không hiểu, cứ việc tới hỏi sư tỷ, đừng cùng sư tỷ khách khí."

Tần Lạc Y nhếch môi một cái, nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp, cười đến sáng lạn: "Có những lời này của sư tỷ, Lạc Y an tâm, Lạc Y ở trong này đa tạ sư tỷ trước."

"Chúng ta là sư huynh muội đồng môn, còn nói cái gì đa tạ a." Về mặt Liễu Khuynh Thành oán trách nói: "Chương môn sư bá, tiểu sư muội vừa mới nhập môn, còn chưa quyết định trụ ở địa phương nào đi, như vậy tốt lắm, để cho tiểu sư muội cùng ta trụ một chỗ, hôm nay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lạc Y tiểu sư muội, ta liền cảm thấy cùng nàng đặc biệt hợp ý."

Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, nàng mới không muốn cùng Ngũ sư tỷ này ở chung một chỗ...Sư tỷ này, về mặt mang cười, lại cho nàng một loại cảm giác thập phần không thoải mái.

"Sư tỷ, chuyện này thì không cần, vừa rồi sư phụ đã nói, về sau để cho ta ở trên Ngọc Thanh Phong...Cùng sư tỷ ở cùng một chỗ, tốt thì có tốt, chỉ sợ quấy rầy sư tỷ tu luyện, Lạc Y sẽ mang tội lớn."

"Ngọc Thanh Phong?" Trong mắt Liễu Khuynh Thành hiện lên giật mình, ý cười khoe miệng hoàn toàn cứng lại: "Tiểu sư muội về sau sẽ trụ ở Ngọc Thanh Phong sao?"

Tần Lạc Y chớp mắt nhìn, cười nói: "Đúng vậy, làm sao vậy, sư tỷ, có cái gì không đúng sao?"

"Không." Liễu Khuynh Thành cười cười có chút miễn cưỡng:"Chương môn sư bá một mạch đều ở trên Ngọc Thanh Phong, về sau ngươi cũng ở tại nơi đó, tự nhiên không có gì không đúng...Chỉ là sư tỷ ở Dương Thanh Phong, nguyên bản còn muốn sư muội đến ở cùng, có thêm người làm bạn."

"Trường Thanh, Khuynh Thành, Lạc Y vừa mới đến Phiêu Miểu Tông ta, nơi nơi còn không quen thuộc, hiện tại các ngươi liền mang theo nàng đi dạo chung quanh Phiêu Miểu Tông đi, trên Ngọc Thanh Phong...Còn có hai toà động phủ trống không, nhìn xem sư muội ngươi thích gian như thế nào, các ngươi để cho người ta giúp đỡ thu thập một chút." Sau khi Cát chương môn nói những lời này, liền phát tay cho các nàng lui xuống.

Ra đại điện, Liễu Khuynh Thành liền tùy tiện tìm lý do rời đi trước, Tần Lạc Y bất quá là một nha đầu tu vi tôn giả mà thôi, nàng không có công phu nhân nhả bồi nàng đi dạo.

Ngoài điện chỉ còn hai người Đoan Mộc Trường Thanh cùng Tần Lạc Y, về mặt Đoan Mộc Trường Thanh lãnh khốc, quanh thân đều tản ra hơi thở băng hàn chói lọi gần.

Tần Lạc Y cách bên người hắn ba thước, khoảng cách này không xa cũng không gần, trên mặt mang cười, trong lòng lại nhin không được thấp thỏm, âm thầm thấp chú một tiếng.

Không nghĩ tới Đoan Mộc Trường Thanh này cư nhiên là Nhị sư huynh của nàng. Vừa rồi một khắc mới gặp kia, nàng kinh ngạc ra một thân mồ hôi lạnh, vì quản trụ hai mắt của mình, không hướng tới hạ khổ hắn nhìn, cũng phải hao hết sức chín trâu hai hổ.

"Nhị sư huynh, Ngọc Thanh Phong ở nơi nào?" Đoan Mộc Trường Thanh cùng khối băng giống nhau, không nói lời nào, Tần Lạc Y chỉ phải mở miệng trước.

Đoan Mộc Trường Thanh nâng mắt nhìn nàng một cái, vẫn không nói gì, sau đó nhấc chân liền theo bậc thang thanh ngọc hướng dưới núi đi, gió nhẹ rào rào, thổi bay vạt áo hắn, dáng người thon dài động tác tao nhã, cả người tản ra quang hoa rực rỡ lung linh, như trích tiên không dính bụi trần, phong tư tuyệt thế. Tần Lạc Y mím môi, đi theo phía sau hắn, cũng hướng tới dưới núi đi đến.

Chín mươi chín bậc thang này, nghe nói ở Phiêu Miểu Tông thập phần cổ xưa, là tổ sư gia Phiêu Miểu Tông khai tông tự mình kiến tạo, tu vi vị tổ sư gia kia thập phần cường đại, bên trong bậc thang thanh ngọc, ẩn chứa một chút kỳ thiên địa pháp khí hần hần tu luyện hiểu được.

Thường xuyên đi lại trên bậc thang, nói không chừng một ngày kia, có thể đột nhiên nhanh trí tiếp nhận được bộ phận truyền thừa của vị tổ sư gia.

Cho nên trăm ngàn năm qua, chỉ cần có cơ hội đi lên đỉnh núi, mặc kệ là lên núi hay xuống núi, cũng sẽ không ngại hồng đi, mà quy củ bước đi từng bước trên bậc thang.

Ngày hôm qua sau khi đi vào Phiêu Miểu Tông, nàng nhàn rỗi nhàn chán, liền đi trên bậc thang vài vòng, có lẽ tu vi của nàng quá thấp đi, đi bậc thang này, tựa như đi bậc thang bình thường, không chút nào hiểu được một tia khác thường.

Chung quanh bậc thang, trải đầy các loại kỳ hoa dị thảo, hương thơm câu người, bất quá sau khi đi qua kích động ban đầu, nàng cũng không còn hưng phấn như mới gặp, không còn nhìn chăm chăm chúng nó không rời mắt, chủ yếu là mấy thứ này, đều là của Phiêu Miểu Tông, không thể tùy ý ngắt hái, nàng sợ chính mình tiếp tục nhìn chăm chăm xem, sẽ nhịn không được động thủ hái chúng nó xuống dưới luyện đan.

Ánh mắt tối đen linh động không tự chủ được dừng trên người Đoan Mộc Trường Thanh. Một đầu tóc đen nhánh được ngọc quan vấn cao, ngũ quan thâm trầm tuấn lãng tựa như điêu khắc, dưới đôi mày kiếm là đôi mắt như hắc diệu thạch không gọn sóng sâu không lường được.

Hơi thở trên thân nam nhân này, so sánh với khi bọn họ gặp mặt lần đầu, không chỉ cường đại hơn thập bội... Tần Lạc Y lại một lần nữa khẳng định, nàng có thể xuống ta một lần kia, sợ là lúc đó Đoan Mộc Trường Thanh bị thương rất nặng.

Chín mươi chín cấp bậc thang thoạt nhìn rất cao, đi xuống cũng rất nhanh, Đoan Mộc Trường Thanh nhìn phía phương xa, mâu quang có u quang chớp động, ngay lúc Tần Lạc Y nghĩ đến, hẳn chỉ sợ sẽ như Liễu Khuynh Thành, bỏ lại nàng tự mình rời đi, hẳn lại đột nhiên xuất thủ, dùng sức đem nàng kéo đến bên người, sau đó ngự khởi thân hồng, hướng nơi xa phóng đi.

"Ai, Nhị sư huynh, chậm một chút!" Tần Lạc Y bị động tác đột nhiên của hắn, chấn động lao đảo một cái, nếu không phải cổ tay bị lôi kéo, nói không chừng nàng sẽ ngã từ không trung xuống.

Đoan Mộc Trường Thanh nhếch môi, mặt lạnh lùng không để ý nàng, tiếp tục phi nhanh về phía trước, tốc độ kia, so với bọn họ theo sư phụ Cát chương môn đến, không thua kém chút nào.

Tần Lạc Y âm thầm tròn mắt trắng, chính mình chỉ phải tận lực ổn định trụ thân hình, sau một lát, Đoan Mộc Trường Thanh mang theo nàng dừng trong một tòa động phủ ở giữa sườn núi, vừa mới làm đến nơi đến chốn, Đoan Mộc Trường Thanh liền phát tay nàng ra, sau đó tiến lên, ánh mắt như đao sắc bén nhìn chăm chăm nàng, lạnh giọng nói: "Tần Lạc Y... Nguyên lai người ám toán ta, cư nhiên chính là ngươi!"

"Nhị sư huynh, ngươi đang nói cái gì vậy? Chúng ta hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, ta khi nào thì ám toán ngươi?" Trong lòng Tần Lạc Y chấn động, làm như không biết hắn đang nói chuyện gì, về mặt nghi hoặc nói.

"Chúng ta hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt sao?" Đoan Mộc Trường Thanh cười lạnh, vươn bàn tay thon dài như ngọc, khớp xương rõ ràng, nắm cầm nàng thật mạnh nói: "Ngươi xác định? Ân!"

Tần Lạc Y cắn môi, trừng mắt nhìn, nghĩ nghĩ mới giật mình nói: "Nga, ta nhớ ra rồi, mấy tháng trước, ngươi vụng trộm chạy vào bên trong Trấn Nam Vương phủ."

Ngừng lại một chút nàng mới tò mò hỏi: "Nhị sư huynh, ngày đó buổi tối đêm hôm khuya khoắt, ngươi đến tột cùng chạy đến trong vương phủ làm cái gì?"

"Ngươi không biết ta tới làm cái gì?" Đoan Mộc Trường Thanh lại cười lạnh lần nữa, trong con ngươi đen lãnh khốc lộ ra hàn quang lạnh lẽo: "Một người trong cơ thể không hề có linh lực, một người là luyện khí kì nhị giai, diện mạo cũng hoàn toàn không giống nhau... Tần Lạc Y, ngươi quả nhiên có điểm bản sự, trách không được sư phụ không chuẩn bị thu đồ đệ lại ngoại lệ thu ngươi làm đệ tử quan môn, lần trước, cư nhiên ngay cả ta cũng bị ngươi lừa gạt!"

Trong lòng Tần Lạc Y kinh hoàng, quả nhiên bị hắn nhận ra, ánh mắt nam nhân này, cũng quá độc đi. Lần trước thời điểm các nàng gặp nhau, nàng dịch dung, vừa đen vừa vàng, cùng bộ dáng nàng hiện tại, hoàn toàn không liên hệ được... Hắn đến tột cùng nhận ra chính mình như thế nào?

"Nhị sư huynh, ngươi đến tột cùng đang nói cái gì a?" Nhíu mày trừng mắt hắn, chân chính chưa tới thời khắc cuối cùng, âm thầm nghĩ, kỳ thật Đoan Mộc Trường Thanh cũng không nhận ra nàng, chỉ là có chút hoài nghi thôi.

Hiện tại bọn họ đã trở thành sư huynh muội, nàng cũng không ác liệt như vậy, không giải quyết vấn đề xấu hổ không thể được cho hắn... Bất quá lấy việc này cũng phải từ từ tiến hành. Bọn họ vừa mới gặp mặt, nếu hiện tại nàng thừa nhận, tám phần không chết cũng phải lột một tầng da.

Đoan Mộc Trường Thanh chán nản, trên cao nhìn xuống trừng mắt nàng, hô hấp nóng rực phun trên mặt nàng, thần sắc trong mắt thay đổi mấy lần.

Đột nhiên, hắn nhếch môi lộ ra một chút ý cười tà tử, mạnh mẽ vươn tay ra, bắt lấy bàn tay mềm mại của Tần Lạc Y: "Tần Lạc Y, ngươi còn muốn lừa gạt ta? Đừng có nằm mộng! Lần trước ở trong Trấn Nam vương phủ, ta không nhận ra ngươi, bất quá là vì ngươi cách ta quá xa mà thôi... Dung mạo một người có lẽ có thể thay đổi, bất quá hương vị trên người nàng đặc hữu, lại không dễ dàng thay đổi như vậy, cho dù ngươi dùng đồ vật khác che dấu, chỉ cần dụng tâm, vẫn có thể biện bạch được..."

Tần Lạc Y dùng sức rút tay mình về, trên mặt rất nhanh hiện lên một chút khó khăn, lập tức cười hắc hắc nói: "Nhị sư huynh, ngươi cũng thật lợi hại, cư nhiên có thể nhận ra ta." Về mặt bội phục, bàn tay bị nắm chặt lại ản ản có chút nóng lên.

Đoan Mộc Trường Thanh thấy nàng rớt cục thừa nhận, sắc mặt không chỉ không tốt lên, ngược lại càng khó nhìn. Buông ta nắm cầm nàng ra, hai tay đặt sau người, thần sắc âm tình bất định nhìn nàng.

Tìm vài tháng, đều không tìm được nữ nhân chết tiết này, Vô Ngân bọn họ, thậm chí bây giờ còn ở trên Thánh Long đại lục!

"Tần Lạc Y, là gan của ngươi đủ lớn, hừ, cư nhiên dám xuống tay ám toán ta, ta xem ngươi là chán sống!" Thanh âm hắc lạnh như băng, một cổ sát khí từ trên người hắc tã ra làm cho người ta sợ hãi.

Tần Lạc Y bị cổ sát khí ảm ảm, áp lực đến độ có chút không thở nổi, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, nàng vội vàng mở miệng giải thích nói: "Nhị sư huynh, lúc trước chúng ta không phải không quen biết sao, ta cũng bị ngươi dọa sợ, nhất thời dưới tình thế cấp bách, mới cho ngươi một châm..Ta còn rất trẻ tuổi, còn không muốn chết sớm như vậy."

Ngụ ý chính là, nếu ngươi không nghĩ giết ta, sao có thể bị ta ám toán, đó là ta tự vệ, là ngươi động thủ trước, ta mới bị động đánh trả.

"Ngươi bị dọa? Ta như thế nào không biết!" Đoan Mộc Trường Thanh lãnh khốc liếc mắt nàng một cái, tựa tiểu phi tiểu mĩ mai nói.

Ngày đó ở trong xe ngựa, từ đầu tới đuôi, hắc đều không có ở trong ánh mắt của nàng nhìn đến hai chữ sợ hãi, chỉ có tình quái giảo hoạt còn có ngạo nghễ tính toán kỹ càng, thậm chí bị hắc đặt dưới thân, thời điểm cởi bỏ y phục, cũng không có nửa phần bối rối!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Năm không được nhúc nhích

Editor:HamNguyet

Tần Lạc Y chớp chớp con ngươi đen, cười đến giảo hoạt: "Nhị sư huynh, ngươi cũng biết, ngày đó thời điểm xuất môn, ta dịch dung, về mặt bộ dáng đen thui, đương nhiên ngươi không nhìn thấy ta sợ hãi...Kỳ thật mặt ta đều bị dọa trắng, tâm sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy ra."

Vừa nói chuyện, một bên nàng còn vỗ vỗ ngực, làm ra bộ dáng thập phần nghi mà sợ, lại quên rằng nàng hiện tại đã mười bảy tuổi, nửa năm này, nàng cố ý tẩy bổ, bộ ngực càng thêm đầy đặn cao ngất, lúc này vỗ xuống, cư nhiên nhẹ nhàng rung động, rất mê người.

Đoan Mộc Trường Thanh thấy vậy, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, ánh mắt hơi hơi dời đi, động tác Tần Lạc Y ái muội, làm cho hắc không tự chủ được nghĩ đến, lúc trước ở trong xe ngựa, bộ dáng nàng quyến rũ mê người chỉ còn cái yếm, ngã xuống dưới thân chính mình.

Sau một lát, mới một lần nữa khôi phục lại ánh mắt lãnh khốc di rời đến trên mặt nàng, lạnh giọng nói: "Đầu tiên là xuống tay ám toán ta, sau đó lại thừa dịp thời điểm ta phân không ra thân đạo tẩu...Tần Lạc Y, xem ở phân lượng ngươi đã trở thành sư muội ta, một khoản này về sau ta tiếp tục chậm rãi tính với ngươi, hiện tại lập tức đem huyết đạo bị phong bế giải khai cho ta."

Nghĩ đến mấy tháng qua, buổi sáng rời giường đều không có chút phản ứng, Đoan Mộc Trường Thanh càng thêm chán nản.

"Nhị sư huynh, ta thật sự không phải có ý...Ngươi liền đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ ta lần này.Chỉ cần ngươi tha thứ cho ta, ta lập tức giải huyết cho ngươi." Tần Lạc Y cười cong mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn hắc.

Về sau chậm rãi tính toán sổ sách.

Nghe được lời này nàng liền sồn tóc gáy, hiện tại tu vi hai người bọn họ cách nhau thật lớn, nàng cũng không muốn về sau tùy thời đều phải lo lắng đề phòng, thừa dịp hắc hiện tại cầu cạnh chính mình, nàng tự nhiên muốn cố gắng tranh thủ đem việc này xóa bỏ.

Đoan Mộc Trường Thanh nguy hiểm hít một hơi, một lát sau, trên mặt chậm rãi hiện ra một chút ý cười, trong mắt lại là một mảnh băng hàn: "Được, ta tha thứ cho ngươi." Nha đầu chết tiết, cư nhiên dám cùng hắc cò kè mặc cả!

Tần Lạc Y cười mở nhan, có được một câu này của hắc, cuối cùng cũng yên lòng, chân mày như thu thủy viễn sơn, hơi cong lên độ cong tự nhiên đẹp hơn cả trăng sáng ngày rằm.

Cười nói: "Thật tốt quá, ta liền biết Nhị sư huynh lòng dạ rộng lớn, không phải loại người bụng dạ nhỏ mọn, có thù tất báo."

Đoan Mộc Trường Thanh liếc mắt nàng một cái, cười đến ý vị thâm trường.Xoay người phát tay áo, lập tức đi vào trong phòng.

Tìm Tần Lạc Y đập hơi hơi gia tốc, nhin không được co rút khóe miệng, nam nhân này, quả nhiên vẫn thích hợp làm mặt lạnh...Hắc cười đến như vậy, cô nương trên đời này, tám phần đều bị hắc mê hoặc tìm không ra phương hướng.

"Thất thần làm cái gì, còn không mau tiến vào?" Trong phòng truyền đến thanh âm Đoàn Mộc Trường Thanh có chút không kiên nhẫn quát khê.

Tần Lạc Y kéo kéo khóe miệng, nét mặt biểu lộ tươi cười, đi vào.

Đoàn Mộc Trường Thanh ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp trong phòng, mày kiếm chếch lên, con ngươi đen cương nghị lãnh khốc, toàn thân cao thấp tản ra một cỗ khí phách thâm trầm.

Trong phòng bài trí rất đơn giản, một giường, một ghế, một bàn, một nhuyễn tháp, giống như Đoàn Mộc Trường Thanh làm cho người ta có cảm giác trong lãnh khốc lộ ra một cỗ đại khí. Vài thứ kia nhan sắc rất sâu, bất quá mỗi dạng vừa thấy đều không phải phẩm phẩm, mặt trên có linh khí nồng đậm lượn lờ, không biết dùng linh vật gì chế thành.

Thấy nàng sau khi vào phòng chỉ lo tò mò đánh giá bên trong, trên mặt Đoàn Mộc Trường Thanh hiện lên không hề giận, con ngươi lạnh lùng loé ra hàn quang nhìn nàng, thúc giục nói: "Nhanh lên, ngươi còn đứng đấy làm gì."

Tần Lạc Y bước nhanh đi lên, cười nói: "Nhị sư huynh, ngươi không thể ngồi như vậy được, phải nằm xuống, ta mới có thể thi châm."

Khoẻ miệng Đoàn Mộc Trường Thanh co rút, tròng mắt Tần Lạc Y. Trong phòng tĩnh lặng tới mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, mâu quang Tần Lạc Y trong suốt liêm diễm, mỉm cười cùng hắn đối diện.

Một lát sau, Đoàn Mộc Trường Thanh cuối cùng đứng dậy, đi hướng bên giường, cùng y nằm ngã xuống trên giường, môi mỏng gất gao mím chặt, đuôi lông mày khóe mắt đều mang theo hàn ý nhẹ nhàng: "Động tác nhanh lên!"

"Sư huynh, như vậy vẫn không được, phải đem y phục cởi bỏ, như vậy ta mới có thể chuẩn xác nắm chắc huyệt vị." Tần Lạc Y nhìn nam nhân lãnh khốc ngơ ngẩn nằm trên giường, vẻ mặt nghiêm túc lại lần nữa mở miệng.

Đoàn Mộc Trường Thanh hoàn toàn nổi giận, "Hô" một tiếng từ trên giường đứng lên, hai mắt loé ra hàn quang, tròng mắt nàng nói: "Tần Lạc Y, ngươi còn muốn ta thoát y phục nhận thức huyệt vị...Lúc trước thời điểm ngươi ám toán ta, như thế nào không thoát y phục vẫn châm trúng?"

Mâu quang Tần Lạc Y chợt loé, cười giải thích nói: "Cái loại thời điểm khẩn cấp, ta tự nhiên bất chấp nhận thức huyệt vị...Hiện tại không giống nhau, ngươi là sư huynh ta, ta không thể hại ngươi cả đời không được? Mấu chốt còn có, phong huyệt cùng giải huyệt không giống nhau, phong huyệt chỉ cần châm một huyệt vị là được, nhưng giải huyệt, lại phức tạp hơn rất nhiều."

Đoàn Mộc Trường Thanh không giận mà cười: "Nói nửa ngày, lúc trước ngươi chính là châm lung tung phải không?"

"Đương nhiên không phải!" Tần Lạc Y dùng sức lắc đầu phủ nhận: "Kỳ môn kia của ta thập phần chuẩn xác, lúc ấy ngươi cũng có cảm giác không phải sao? Nếu không như vậy đi, ngươi thật sự không muốn thoát, vậy đem áo khoác thoát đi, để lại một kiện y phục, động tác ta sẽ chậm lại một chút." Một bộ dáng cố mà làm.

Có châm lung tung hay không, Đoàn Mộc Trường Thanh là đương sự, tự nhiên so với ai khác đều rõ ràng.

"Hào hảo giải cho ta, nói cách khác, chúng ta nợ cũ nợ mới cùng nhau tính." Sau khi nói xong, hắn bắt đầu cầm y phục cởi bỏ. Sau đó lại chiếu theo Tần Lạc Y nói, lưng hướng lên trên, nằm ngã vào giường.

"Thời điểm ta thi châm, ngươi không được nhúc nhích!" Tần Lạc Y xuất ra một cây ngân châm đến, một bên khoa tay múa chân một bên dặn dò hắn nói.

Đoàn Mộc Trường Thanh nhắm mắt, không nói gì.

Trong phương mâu Tần Lạc Y hiện lên ý cười, vươn bàn tay mềm, ở trên lưng hắn xem xét, sau đó rất nhanh châm xuống, thủ pháp thi châm cực kỳ nhẹ nhàng, lực đạo vừa phải, nàng đem châm cắm vào trong huyệt vị, lại rút ra, sau đó tìm kiếm huyệt vị kế tiếp.

Vài lần như thế, hô hấp Đoàn Mộc Trường Thanh thô nặng, gân xanh trên cổ phập phồng, khê mở môi mỏng nói: "Động tác của ngươi nhanh lên!"

Áo trong của hắn chỉ dùng thiên tâm ti tốt nhất làm thành, cực kỳ mỏng nhẹ, giống như có thêm một tầng da thịt thứ hai, tay Tần Lạc Y chỉ trên lưng hắn dò xét huyệt vị, mỗi lần đều làm cho thân thể hắn giống như bị điện giật, cảm giác đặc biệt kỳ quái.

"Ai! Sai lầm rồi!" Trên tay Tần Lạc Y run lên, kinh hô một tiếng, vội vàng đem ngân châm rút ra, oán trách nói: "Nhị sư huynh, ta nói, ngươi đừng nhúc nhích...Ngươi cũng đừng thúc giục ta a! Xem đi, ngươi thúc giục ta, tay ta run lên, liền châm sai địa phương."

Đoàn Mộc Trường Thanh cắn chặt răng, sắc mặt nháy mắt biến hóa vài nhan sắc, trong lòng vô cùng khẳng định, nhất định là Tần Lạc Y cố ý!

Lại qua một lúc lâu, hô hấp Đoàn Mộc Trường Thanh càng thêm thô nặng, cảm thấy máu toàn thân đều dâng lên, sắc mặt hơi hơi phiếm hồng. Thừa dịp Tần Lạc Y rút châm, hắn đột nhiên nhảy dựng lên, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Ngươi đến tột cùng còn muốn dùng thời gian bao lâu?"

Tần Lạc Y chớp mắt nhìn, cười nói: "Nhanh, nhanh...Thêm một lát, hắn là tốt rồi."

Đoàn Mộc Trường Thanh trầm ngâm nói: "Còn muốn lâu như vừa rồi

sao?"

"Không sai biệt lắm đi." Mâu quang Tần Lạc Y chợt lóe, nhếch môi một cái cười nói.

"Ta cỡi toàn bộ y phục ra, tốc độ của ngươi có thể nhanh hơn không?" Con ngươi đen của Đao Mộc Trường Thanh gắt gao khóa trụ khuôn mặt mình diễn của nàng, lại hỏi.

Tần Lạc Y nao nao: "Đương nhiên."

Y phục của hắn cũng không phải y phục hiện đại, nàng vuốt phẳng y phục sau đó tính khoảng cách huyết vị chuẩn xác, trực tiếp cỡi hết, vừa xem sẽ hiểu ngay, tự nhiên nàng có thể thi châm nhanh hơn.

"Ngươi đi ra ngoài trước, trong chốc lát thời điểm ta cho ngươi vào, ngươi liền tiến vào." Đao Mộc Trường Thanh nhấp môi mỉm cười, thần nhiên nói.

Cầm Tần Lạc Y đều thiếu chút nữa rơi trên đất. Nhị sư huynh...Hắn sẽ không thật sự muốn cỡi sạch đi.

"Đi ra ngoài nhanh lên, hoặc là ngươi muốn tận mắt thấy ta thoát?" Đao Mộc Trường Thanh nhìn Tần Lạc Y ngẩn ngơ, cuối cùng tâm tình cũng tốt hơn một chút, trong mắt tối đen hiện lên một chút ánh sáng tà tử, khoe môi hiện lên một độ cong rất nhỏ.

"Ách, trong chốc lát ta lại tiến vào." Tần Lạc Y phục hồi lại tinh thần, rất nhanh xoay người, vừa đi một bên ảo não không thôi.

Sớm biết rằng như vậy nàng sẽ không trêu chọc nam nhân này, nguyên bản chỉ cần mấy châm là có thể giải quyết chuyện tình. Làm như vậy cũng là vì không cho hắn biết phương pháp giải huyết chân chính của chính mình, cũng là vì oán khí trong lòng.

Nam nhân này, lúc trước thiếu chút nữa giết nàng a! Nếu không phải nàng tùy thời tính toán, lúc này làm sao còn có mệnh ở!

Chờ thời điểm nàng đi vào, Đao Mộc Trường Thanh để trần nửa người, ghé vào trên giường. Làn da trơn bóng như ngọc, không hề tỳ vết, tản ra sáng bóng óng ánh nhuận, đường cong sống lưng, vân da rõ ràng, vai rộng eo thon, trên người không có một vết sẹo dư thừa, thoạt nhìn cực bất mắt.

Tần Lạc Y thầm khen một tiếng, đáng người nam nhân này, có thể nói là hoàn mỹ, đáng tiếc phần dưới eo, đều ẩn trong quần, bằng không hôm nay nàng có thể nhìn thấy tận mắt, thưởng thức một kiện tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ không sót mẻ.

"Ngươi xem đủ chưa?" Cảm giác được ánh mắt Tần Lạc Y đánh giá, Đao Mộc Trường Thanh hí mắt lại, trong mắt hiện lên một chút khó lường.

Chẳng qua bị ánh mắt của nàng nhìn như vậy, máu trên người hắn, cư nhiên lại sôi trào lên...Hơn nữa ánh mắt nàng thưởng thức mà không mang theo chút ngưng ngưng, càng làm cho trong lòng hắn cực không phải tư vị.

"Nhị sư huynh, ta bắt đầu, ngươi trăm ngàn lần không thể động a." Trong lòng Tần Lạc Y rùng mình, thu liễm thần sắc tán thưởng, nghiêm trang cầm ngân châm, theo dõi phần lưng hoàn mỹ của hắn, xoát xoát xoát vài tiếng liền cầm mấy châm xuống.

Đao Mộc Trường Thanh từ từ nhắm hai mắt, lông mi thon dài như cánh quạt, làm cho cả người hắn đều có vẻ nhu hòa không ít.

"Tốt lắm!" Bất quá thời gian một lát, Tần Lạc Y thu châm, như trút được gánh nặng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đao Mộc Trường Thanh mở mắt ra, con ngươi đen bình tĩnh nhìn nàng, Tần Lạc Y lập tức hiểu ý, xoay người bước ra ngoài, váy dài màu trắng cao thấp tung bay, nhanh nhẹn nhẹ nhàng giống như một con hồ điệp xinh đẹp.

Sau một lát, Đao Mộc Trường Thanh y phục chỉ tề đi ra. Dương quang nhu hòa nhẹ chiếu rọi trên mặt hắn, phác họa dung mạo hắn tuấn mỹ như điêu khắc.

"Sư huynh, nơi này chính là Ngọc Thanh Phong sao?" Tần Lạc Y hơi nghiêng đầu, hỏi hắn nói. Ngọn sơn phong này tuy rằng so ra kém chủ phong cao lớn, bất quá linh khí nồng đậm, so sánh cùng chủ phong, cũng không thua kém chút nào, về sau có thể tu luyện lâu dài ở nơi này, tiền cảnh tất nhiên sẽ gia tốc.

"Án."

"Nơi này thật sự là Ngọc Thanh Phong a, thật tốt quá, Nhị sư huynh, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ta đi dạo chung quanh." Trên mặt Tần Lạc Y có ý cười khó nén, hướng về phía hắn phát phát tay, liền hướng ngoài phòng đi đến.

Sư phụ kêu Nhị sư huynh bởi nàng đi dạo, nàng cũng không dám sai sử nam nhân lãnh khốc này, nàng chậm rãi đi, đến lúc đó nhìn đến một động phủ không người, nàng tùy tiện chọn một gian là được.

Đi ra vài trăm thước, Đao Mộc Trường Thanh đột nhiên ngự thần hồng xuất hiện bên cạnh thân thể nàng, thần nhiên nói: "Địa phương kia ngươi tìm không thấy, ta mang ngươi đi thôi."

Tần Lạc Y nhìn hắn cư nhiên chủ động như vậy, có chút thụ sủng nhược kinh, cười nói: "Không cần, Nhị sư huynh, địa phương lớn như vậy, ta nhất định có thể tìm được, thân mình ngươi vừa mới tốt, vẫn nên hảo hảo nghỉ ngơi đi."

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo, để cho hắn đưa chính mình, nàng luôn luôn có một loại dự cảm điềm xấu.

"Tiểu sư muội, chẳng lẽ ngươi muốn ta vi phạm sư lệnh?" Đoàn Mộc Trường Thanh thần nhiên liếc mắt nàng một cái, lại nói.

Đem sư lệnh đều dọn ra tới.

Tần Lạc Y bất đắc dĩ, chỉ phải đồng ý. Trong con ngươi đen của Đoàn Mộc Trường Thanh xẹt qua một chút ý cười sâu thẳm, thần hồng chợt lóe, liền mang theo nàng hướng đỉnh núi phóng đi.

"Nơi này thật lạnh." Dừng lại trên đỉnh núi bị phủ kín băng tuyết, Tần Lạc Y rung mình một cái, dùng sức chà xát tay.

Độ ẩm dưới núi, so sánh cùng nhiệt độ trên đỉnh núi, trên đỉnh núi ít nhất cũng thấp hơn mười độ, y phục trên người nàng căn bản không thể chống lạnh.

Vạt áo Đoàn Mộc Trường Thanh bay bay, hai tay đặt sau lưng, dáng người cao ngất, ngọc thụ lâm phong, căn bản không bị ảnh hưởng bởi thời tiết giá lạnh trên đỉnh núi.

Tiến lên vài bước, chỉ vào một gian phòng bị băng tuyết bao trùm gần như một nửa đối với nàng nói: "Gian phòng này trống, về sau ngươi sẽ trụ ở nơi này."

Tần Lạc Y trừng lớn mắt, cả kinh đến mức ngay cả động tác chà xát tay chống lạnh cũng quên: "Nơi này rất lạnh, trừ bỏ một mảnh tuyết trắng thì cái gì cũng không nhìn tới, ta không cần ở nơi này, sư phụ không phải nói trên Ngọc Thanh Phong có hai gian phòng trống không sao, ta chọn lại một gian khác tốt lắm."

Nàng cũng không phải là tiểu hài tử vài tuổi, đối với đắp nệm người tuyết, ném cầu tuyết đều không có hứng thú, càng không có hứng thú ở tại một địa phương băng thiên tuyết địa như vậy.

Nàng tới nơi này để tu luyện, địa phương lạnh như thế, cho dù nàng ngự khí linh lực, cũng không ngăn cản được giá lạnh nơi này, như vậy...Nàng còn tu luyện như thế nào a. Nghĩ đến đây, nàng lại lần nữa kiên quyết lắc lắc đầu.

"Mấy tháng nữa sư phụ sẽ không trở lại Phiêu Miểu Tông, cho nên có một số việc hẳn không biết." Đoàn Mộc Trường Thanh chậm rãi nhìn nàng một cái, thần nhiên nói.

"Làm sao vậy?" Tần Lạc Y nghe vậy, tâm nhảy mất chìm vào đáy cốc.

"Trừ bỏ gian viện này, một gian khác, đã bởi vì ngoài ý muốn mà sập." Đoàn Mộc Trường Thanh nhú mi, vẻ mặt đáng tiếc đối với nàng nói.

Như thế nào có khả năng trùng hợp như vậy?

Tần Lạc Y âm thầm oán thầm. Nhị sư huynh đây là mượn việc công trả thù tư.

"Không có việc gì, có thể ở được là được, ta đối với ăn ở cũng không kén chọn." Tần Lạc Y sờ sờ mũi, đánh chết nàng cũng không muốn ở tại địa phương này.

Đoàn Mộc Trường Thanh không thèm nhắc lại, thần hồng bên người hiện ra, mang theo Tần Lạc Y rất nhanh hướng giữa sườn núi lao đi.

Nhìn đồng đất đá chất cao khoảng nửa thân người trước mắt, Tần Lạc Y trợn mắt há hốc mồm.

Là dạng tai nạn gì mới có thể làm cho một tòa động phủ vô cùng rắn chắc sập thành như vậy? Hơn nữa chỉ riêng một chỗ này, những địa phương khác...Đỉnh núi, còn có động phủ của Đoàn Mộc Trường Thanh cách nơi này không xa, đều không chút hao tổn gì!

Nơi này rõ ràng là bị phá hủy! Hơn nữa nhìn dấu vết đất đá vỡ vụn, còn có bụi mù ở phụ cận, nàng dám lấy đầu trên cổ chính mình đánh cược, thời gian động phủ này sập, tuyệt đối không vượt qua một khắc!

Ngực kịch liệt đập phồng lợi hại, nàng âm thầm cắn chặt răng, dùng rất lớn khí lực, mới đem lửa giận trong lòng ngực áp lực đè nén, lẩm bẩm nói: "Thật sự là quá trùng hợp, như thế nào cố tình ta đến đây, nó liền sập."

Đoàn Mộc Trường Thanh đứng bên cạnh thân thể nàng, bộ dáng vẻ mặt hồ hững, không nói gì.

Sau khi Tần Lạc Y ảo não một phen, đột nhiên giờ lên khuôn mặt tươi cười: "Như vậy cũng tốt, cũ không đi, mới không đến, vừa lúc ta có thể chiếu theo bộ dáng chính mình thích, ở trong này khởi quật một tòa động phủ mới."

Khoé mắt Đoàn Mộc Trường Thanh co rút: "Tiểu sư muội muốn kiến tạo động phủ một lần nữa, tự nhiên không sai, bất quá trên Bồng Lai tiên đảo có thể không sánh bằng Thánh Long đại lục, kiến tạo một tòa động phủ thích hợp tu luyện, giá trị cũng không nhỏ."

"Không có việc gì, không phải ta có rất nhiều bạc, bất quá kiến tạo một tòa động phủ, cũng không thành vấn đề." Không phải khoe khoang, có lẽ những thứ khác Tần Lạc Y nàng không có nhiều, thứ duy nhất có nhiều chính là bạc!

Hiện tại trên người nàng còn có hơn một ngàn lượng ngân phiếu, cho dù bạc ở trong này không đáng giá, còn chưa đủ, nàng lại mở lò luyện đan.

Cứ như vậy đã nghĩ gây khó khăn cho

nàng, để cho nàng trụ trên đỉnh núi băng thiên tuyết kia, không có cửa đâu!

"Một khi đã như vậy, sư muội người cũng chậm rãi thỉnh người kiến tạo động phủ đi." Đao Mộc Trường Thanh hơi hơi nhú mi, cũng không để ý: "Bất quá kiến tạo động phủ, không mất thời gian một hai tháng, sợ là không thành."

Tần Lạc Y mím chặt môi, vẻ mặt ảo não. Đao Mộc Trường Thanh chết tiệt! Cứ nhiên trả thù nàng như vậy.

"Đi thôi, tiểu sư muội, trước khi động phủ của người còn chưa kiến tạo, người vẫn nên tạm thời ở trong gian phòng nhỏ trên đỉnh núi trước đi. Gia nhập Phiêu Miểu Tông, có thể sẽ không giống người tu luyện trước kia, tu luyện hấp thu linh lực, còn phải học được hấp thu tinh thần lực, như vậy về sau tu vi của người, mới có thể càng ngày càng cường đại. Đỉnh núi kia tuy rằng có chút lạnh lẽo, bất quá đối với sư muội người tu luyện, cực kỳ có lợi."

Đao Mộc Trường Thanh hơi cũng không hơi ý kiến nàng, trực tiếp ngự thần hồng, lại một lần nữa đem nàng đưa đến đỉnh núi.

Lần này các nàng hạ xuống địa phương không giống lúc trước, phía trước băng thiên tuyết địa, còn có một đầm thủy sâu không lường được.

"Hàn đầm ngàn năm này là thứ tốt, đối với người tu luyện cũng rất có ích lợi, người có thời gian rảnh, liền ở bên trong ngâm..." Vừa nói chuyện, một bên còn đưa tay lôi kéo cánh tay nàng, đem nàng kéo đến bên cạnh hàn đầm.

Tần Lạc Y mím môi dò mòng, hàn đầm này cấp cho nàng cảm giác quý dị vô cùng, sâu thăm không thấy đáy, ở trên đỉnh núi có nhiệt độ không khí thấp như thế, lại không ngưng kết thành băng, mỗi lần bước tới từng bước, đều có một cỗ lực lượng đánh sâu vào thân thể làm cho người ta tìm đập nhanh.

Nàng không muốn đi qua, so với Đao Mộc Trường Thanh trước mặt có tu vi mạnh hơn nàng không biết bao nhiêu lần, nàng căn bản không có biện pháp phản kháng, trong nháy mắt thời gian, đã bị kéo đến bên cạnh hàn đầm.

"Tiểu sư muội, người đi xuống thử xem hàn đầm này đi, thật sự không sai, năm đó thời điểm ta cùng Đại sư huynh vừa mới gia nhập Phiêu Miểu Tông, cũng thường xuyên ở trong này tu luyện." Khoé môi Đao Mộc Trường Thanh hiện lên một chút ý cười thần nhiên, nhú mày, nhìn về mặt Tần Lạc Y không tình nguyện.

Mấy tháng nay buồn bực, phần nộ, đột nhiên đều biến mất vô tung, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

"Đa tạ Nhị sư huynh báo cho sư muội biết chỗ tốt của hàn đầm này, về sau ta sẽ bớt chút thời gian đi thử nghiệm." Trong lòng lại hạ quyết tâm, trong chốc lát đến hỏi qua sư phụ rồi tính sau, từ lời trong miệng Đao Mộc Trường Thanh nói ra, hiện tại nàng tổng cảm thấy không thể tin.

Nói không chừng nơi này chính là đầm rồng hang hổ gì, tu vi của nàng rất thấp, vừa vào hàn đầm, nàng liền đi đòi nhà ma...Phiêu Miểu Tông được xưng là Bồng Lai đệ nhất tiên môn, trong tông môn khẳng định có rất nhiều thứ kỳ dị cổ quái, trước khi chưa hoàn toàn biết rõ ràng, nàng sẽ không lỗ mãng làm việc.

"Chọn ngày chi bằng đúng dịp, hiện tại sư muội vẫn nên đi xuống tốt lắm." Ngón tay Đao Mộc Trường Thanh phẩy nhẹ, một cỗ linh lực cường đại thẳng hướng Tần Lạc Y mà đi.

Tần Lạc Y sớm lưu tâm, cảm giác được không thích hợp, nàng vội vàng thối lui ra sau...Đao Mộc Trường Thanh cười khê, lại thêm một cỗ linh lực lại hướng nàng phóng qua.

Tần Lạc Y chán nản, xoay người bỏ chạy, lười cùng nam nhân này dây dưa. Bất quá dựa vào tu vi nàng, làm sao trốn thoát được Đao Mộc Trường Thanh, rất nhanh, Đao Mộc Trường Thanh liền nhẹ nhàng dịch người bắt được nàng, lại đem nàng đưa đến bên cạnh hàn đầm.

Lần này Tần Lạc Y hoàn toàn nổi giận,

phượng mâu lóe ra hoả quang, trong nháy mắt hẳn muốn kéo chính mình xuống hàn đầm kia, nàng đột nhiên hướng tới hẳn xông đến, thân thể như bạch tuộc gât gao ôm chặt hẳn.

"Nhị sư huynh, người đã nói hàn đầm này tốt như vậy, vậy chúng ta liền cùng nhau đi xuống, độc nhạc không bằng chúng nhạc, thứ tốt như vậy, sư muội cũng không thể độc hường."

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, làm cho hai tròng mắt Đao Mộc Trường Thanh nguyên bản mang cười ngẩn ra, thanh âm trở nên ám ách: "Tần Lạc Y, xuống dưới!"

Cổ nển trụ xúc động dùng linh lực đẩy nàng xuống dưới, tu vi của hẳn là tôn giả, động thủ gần như thế, Tần Lạc Y không chết cũng phải trọng thương.

Tần Lạc Y trừng mắt nhìn tuấn nhan hẳn, quyết đoán lắc đầu, bàn tay ôm cổ hẳn càng chặt hơn, hai chân không chút nào thực nữ dùng sức vòng trên lưng hẳn: "Mang ta xuống núi, ta mới đi xuống."

Trong hàn đầm tĩnh lặng không gợn sóng, hiện lên ảnh ngược thân ảnh hai người bọn họ lúc này thân mật khăng khít...Mâu quang Đao Mộc Trường Thanh ám trầm, vờn ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nhàng đẩy.

"Phanh!"

"A!"

Tần Lạc Y hét lên một tiếng, ngã thật mạnh vào trong nước, bọt nước bắn cao vài thước, há mồm hét lớn: "Đoan Mộc Trường Thanh, tên hỗn đản chết tiệt này, ta có thành quý cũng sẽ không buông tha cho ngươi...Ách, nước này như thế nào lại nóng như vậy?"

Đoan Mộc Trường Thanh đưa tay đặt sau người, từ trên cao nhìn xuống Tần Lạc Y ngã ở trong nước, vẻ mặt có chút ngốc lăng, hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu sư muội, ngươi vừa rồi nói cái gì, dường như ta không nghe rõ ràng, ngươi lặp lại lần nữa ta nghe một chút, ngươi bảo ta cái gì đây?"

"Ách, Nhị sư huynh..Ta vừa rồi gọi ngươi là Nhị sư huynh a!" Tần Lạc Y phát hiện chính mình dường như hiểu lầm, có chút xấu hổ nhu thuận nói.

"Phải không?" Tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn nàng một cái, Đoan Mộc Trường Thanh lại nói: "Ta vừa rồi dường như nghe được cái gì thành quý...Ngươi muốn làm quý sao? Nếu đúng như vậy, sư huynh thật ra có thể giúp ngươi."

"Không phải, không có quý!" Tần Lạc Y lau một phen nước trên mặt, vội vàng phủ nhận. Hàn đàm này quả nhiên kỳ quái, gọi là hàn đàm, cũng là ôn tuyền, thoát nhìn không bỏ, khi nhảy xuống, lỗ chân lông lại thoải mái thư giãn mở ra, trách không được vừa rồi Đoan Mộc Trường Thanh nói hần cùng Đại sư huynh trước kia thường xuyên ngâm mình, một lát công phu, nàng liền thích hàn đàm này.

"Sư muội, ngươi còn chưa lên sao?" Một lát sau, Đoan Mộc Trường Thanh mở miệng lần nữa.

"Không vội." Tần Lạc Y hí mắt, vẻ mặt bộ dáng hưởng thụ.

"Thật sự không vội?" Nhíu mi tâm, trong mắt Đoan Mộc Trường Thanh hiện lên một chút quang mang khó lường.

"Ách, dù sao đã xuống dưới, y phục của ta cũng ướt, ta muốn ngâm mình thêm một chút." Tần Lạc Y thấp phần không tha.

"Được rồi, ngươi đã không muốn đi lên, vậy tiếp tục ngâm mình đi, sư huynh còn có việc, rời đi trước." Đoan Mộc Trường Thanh nhếch khóe môi một cái, hiện ra một chút ý cười thần nhiên: "Bất quá sư muội, sư huynh nhắc nhở ngươi trước, linh lực bên trong hàn đàm này, quá mức nồng đậm, người bình thường nếu ngâm lâu, sợ là không chịu nổi, ngươi nên cẩn thận."Sau khi nói xong, xoay người nhanh nhẹn liền hướng dưới chân núi phóng đi.

"Hỗn đản chết tiệt! Như thế nào không nói sớm." Tần Lạc Y thấp chú một tiếng, mạnh mẽ từ bên trong hàn đàm nhảy dựng lên.

Một cổ cảm giác nóng rực vô cùng, ở trong thân thể nàng tràn ra, tựa như nướng da thịt cùng lục phủ ngũ tạng nàng, trong thời gian nháy mắt, toàn thân nàng liền trở nên đỏ bừng, như con tôm bị nấu chín.

"Tiểu sư muội, trong chốc lát nếu ngươi cảm thấy khó chịu, liền đem mình vùi vào trong tuyết, nhớ rõ vùi sâu một chút...Vùi càng sâu, đối với ngươi càng có lợi, bằng không...Linh lực cường đại kia, nhất định sẽ đem làn da ngươi nứt vỡ."

Ngay tại thời điểm Tần Lạc Y bị thiêu đến choáng váng đầu óc, ăn vô số thanh tâm đan cũng không dùng được, thanh âm Đoan Mộc Trường Thanh mang cười từ rất xa trong núi vọng lại.

Đâu chỉ là nứt vỡ làn da!

Tần Lạc Y khóc không ra nước mắt, dưới đáy lòng đem Đoan Mộc Trường Thanh nguyên rủa một trăm tám mươi lần...Nếu tiếp tục như vậy, không mất bao lâu, lục phủ ngũ tạng của nàng, đều sẽ bị cổ nhiệt này nướng chín, thiêu thành hư vô!

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Đại sư huynh yêu nghiệt

Editor:HamNguyet

Cảm giác trên người nóng rực khiến cho nàng bất chấp nghĩ nhiều, rất nhanh hướng tới trên tuyết oanh ra hơn mười chương, trong chốc lát liền hiện ra một đại động có độ lớn chính mình không sai biệt lắm, sau đó nhảy vào, lại dùng linh lực đem chông tuyết động ở một bên nổi lên cuộn cuộn, bao trùm trên người chính mình, chỉ lộ ra một cái đầu ở bên ngoài.

Cảm giác lạnh lẽo, làm cho thân thể của nàng nháy mắt dễ chịu không ít, tuy rằng vẫn không hoàn toàn đem cảm giác nóng rực trong cơ thể bình ổn xuống dưới, cũng không giống như vừa rồi, cảm thấy tùy thời đều có thể hóa thành tro bụi, phiêu tán trong thiên địa.

Tần Lạc Y cũng biết, chỉ dựa vào băng tuyết đến hạ nhiệt độ, chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc, nàng hiện tại khó chịu như thế, mấu chốt là vì vừa rồi ở trong hàn đàm hấp thu quá nhiều linh lực, nếu không đem linh lực này hoàn toàn luyện hóa vì chính mình sử dụng, làn da của nàng, sớm hay muộn cũng sẽ không chống đỡ nổi!

Bất chấp ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Đoan Mộc Trường Thanh, nàng vội vàng nhắm hai mắt lại, ngưng thần vận khởi tâm pháp tu luyện, bắt đầu luyện hoá linh lực mãnh liệt cường đại trong cơ thể.

Sau nửa canh giờ, Đoan Mộc Trường Thanh từ dưới núi ngự thần hồng bay vút tới, nhìn đến trên người Tần Lạc Y đã hoàn toàn bị băng tuyết bao trùm, nhẹ di một tiếng, trên mặt tuần mỹ như ngọc hiện lên một chút kinh ngạc.

Độ ẩm trên đỉnh núi Ngọc Thanh Phong cực thấp, độ ẩm dưới tuyết càng thấp, Tần Lạc Y tiến vào trong tầng băng tuyết một lát công phu, đã hoàn toàn đông lạnh thành một tòa tượng băng.

Hồ hấp vừng vàng, hai tròng mắt nhắm chặt, khuôn mặt thanh tú điểm lệ, tuy rằng phiếm đỏ ửng cực độ, còn có mồ hôi tinh mịn không ngừng thấm ra, nhưng hẳn lại không đoán trước sẽ nghiêm trọng như vậy.

Đôi mắt rũ xuống, nhìn hạt châu trong suốt nhỏ như nắm tay trên tay, cười khê thì thào: "Xem ra băng linh châu này, ngươi không dùng được." Đem băng linh châu thu vào trong trữ vật giới, cũng không kinh động đến Tần Lạc Y tu luyện, xoay người phiêu nhiên mà đi.

"Phanh!"

Nửa tháng sau, trên đỉnh núi Ngọc Thanh Phong đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, một đạo thân ảnh thon dài yếu điệu xinh đẹp chấn vỡ hàn băng trên người, đột ngột từ mặt đất phóng lên cao, tao nhã nhảy lên giữa không trung.

Phượng mẫu sắc bén nhìn hàn đàm sâu thẳm trên đỉnh núi, còn có một đại động đáu bên trong tuyết, trên tiểu nhan mình điểm hiện lên nồng đậm tức giận, mím chặt môi mỏng, xoay người liền hướng chỗ sườn núi yên lặng lao đi.

"Cư nhiên dám trả thù ta, muốn xuống tay lấy tính mạng của ta, Đoan Mộc Trường Thanh, lần này ngươi hoàn toàn chọc giận ta...Hừ, đây chính là thuốc ta phối chế cho riêng ngươi, dính vào nó, đời này ngươi đừng nghĩ đến chuyện làm một nam nhân, cho ngươi cảm dục cả đời, làm hòa thượng cả đời, cả đời cũng không thể chạm vào nữ nhân..."

Mấy canh giờ sau, trên tay Tần Lạc Y cầm một bình đan màu trắng dầy trong tay, đi vào động phủ của Đoan Mộc Trường Thanh phía trước, hướng về phía bên trong quát khê: "Đoan Mộc Trường Thanh! Ngươi lăn ra đây cho ta!"

Đoan Mộc Trường Thanh ngồi xếp bằng trong phòng nghe được thanh âm quen thuộc mà phần nộ kia, trên mặt lãnh khốc hờ hững hiện lên một chút ý cười, lại lập tức rất nhanh biến mất, thân hình vừa động, tiêu sái đi ra ngoài.

"Hơn nửa tháng thời gian, đem linh lực trong hàn đàm hấp thu luyện hoá toàn bộ vào trong cơ thể...Không sai, tốc độ tu luyện này, coi như không khiến sư phụ lão nhân gia người mất mặt." Đứng ở ngoài cửa, hắn đặt tay sau người tựa như không chút để ý đem Tần Lạc Y đánh giá một phen từ đầu đến chân, mới mở miệng nói.

"Ta sẽ không để sư phụ mất mặt, hỗn đản chết tiệt, ngươi thiếu chút nữa hại chết ta có biết hay không?" Tần Lạc Y trừng mắt nhìn tuần nhan hắn, liền hận không thể đánh đến, ngực kịch liệt phập phồng, ngay cả chính mình khinh thường từ ngữ thô tục nhất cũng mắng đi ra.

"Hại chết ngươi? Lời này từ đâu nói lên a, không phải ngươi còn chưa chết sao?" U quang trong con ngươi Đoan Mộc Trường Thanh chột lóe, cười nhạo nói.

Tần Lạc Y nắm chặt ngón tay, cổ nín trụ xúc động tiến lên hung hăng cho hắn một bạt tai, chậm rãi hướng hắn đi đến, khê nhếch cằm, ngạo nghễ nói: "Chỉ dựa vào hàn đàm kia, ngươi đã muốn lấy tính mạng của ta? Ngươi liền nằm mơ đi! Hỗn đản chết tiệt, tiểu nhân ti bỉ, rõ ràng nói tốt...Ta thay ngươi giải huyết, ngươi cư nhiên còn xuống tay đẩy ta!"

Đoan Mộc Trường Thanh liếc nàng bởi vì sinh khí mà gương mặt ửng hồng mê người, tựa tiểu phi tiểu nói: "Nếu ta muốn lấy tính mạng của ngươi, chỉ cần một đầu ngón tay có thể khiến ngươi hồn phi phách tán, ám toán ngươi? Tiểu sư muội...Thời gian nửa tháng qua, ngươi từ tôn giả sơ giai, tu luyện đến tôn giả đỉnh, liền vượt qua cửu giai, tiến bộ nhảy vọt như thế, không phải ngươi hẳn nên hảo hảo cảm tạ ta a?"

Tần Lạc Y trừng mắt hắn, trong phượng mẫu lộ vẻ không thể tin. Gặp qua da mặt dày, nhưng chưa thấy qua người có da mặt dày như vậy! Xem ở phân lượng sư huynh muội, nàng không lấy tính mạng của hắn, đã đủ nhân từ, còn muốn nàng cảm tạ a?

Ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, sau đó cười lạnh nói: "Hiện tại là ban ngày ban mặt, sư huynh ngươi liền tỉnh mộng đi, đừng có nằm mơ...Tần cửu giai, cùng ngươi nửa điểm quan hệ đều không có, ta không chết, Nhị sư huynh, không phải là ngươi cảm thấy thực thất vọng a?"

Đoan Mộc Trường Thanh nhìn Tần Lạc Y vừa nói chuyện, vừa đi đến trước mặt chính mình, Tần Lạc Y cách chính mình quá gần Tần, ánh mắt híp lại, ý cười bên môi càng đậm: "Quả thật có điểm thất vọng." Mới tấn cửu giai, nếu nàng có thể tiếp tục ngốc trong hàn đàm lâu thêm chút nữa, nói không chừng có thể phá tan tôn giả đỉnh, bước vào cảnh giới đại tông sư.

Tần Lạc Y nghe vậy, biến sắc, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như đao nhìn hắn, sau một lát, đột nhiên nhếch khóe môi, cười đến sáng lạn vô cùng.

"Đến mà không đáp lễ, Lạc Y vừa mới gia nhập Phiêu Miểu Tông, vừa thấy mặt Nhị sư huynh, đã đưa cho sư muội đại lễ lớn như vậy, trong lòng sư muội thực sự khó an, hôm nay sư muội cũng chuẩn bị cấp sư huynh một phần hậu lễ..." Vừa nói chuyện, tay phải rất nhanh nâng lên.

"Miễn!" Đoan Mộc Trường Thanh nhẹ nhàng nâng tay, tao nhã chặn đứng cánh tay của nàng, nhìn ngón tay nàng mang theo ngân châm, cười đến mỉa

mãi: "Sư muội mang hậu lễ như vậy, sư huynh ta thực không dám nhận."

Tần Lạc Y trừng mắt hấn, trong con ngươi đen lóe hoả diễm, bộ dáng tựa hồ không ám toán hấn, sẽ thập phần không cam lòng.

Đoan Mộc Trường Thanh không nhanh không chậm đưa tay gỡ ngân châm trên tay nàng xuống, sau đó nhẹ nhàng dùng lực một chút, cây ngân châm kia liền biến thành một đóm bột bạc, phiêu tán bên trong thiên địa, nhìn nàng hơi cảnh cáo âm thanh lạnh lùng nói: "Tiểu sư muội, có sự tình, chỉ lần này thôi, lần sau ngươi lại dùng nhảm vào sư huynh, sư huynh phỉ không chỉ riêng cây ngân châm này."

Thời điểm nói lời này, hấn còn có chút nhìn về phía ngón tay trắng nõn như ngọc của nàng.

Tần Lạc Y cắn đôi môi đỏ phẩn nộn, đáy mắt ảo não càng sâu, dùng sức hất ra, đem bàn tay từ trên tay hấn rút ra.

Đoan Mộc Trường Thanh cũng không để bụng, hai tay đặt sau người, nhìn khuôn mặt nàng mình điểm trở nên tức giận, một bộ dáng giận mà không dám nói gì, trong lòng còn có một chút sung sướng khác thường xẹt qua.

Tần Lạc Y cúi đầu, xoa cổ tay bị niết đau, nhìn như ảo não vô cùng nhưng trong mắt hiện lên một chút đắc ý, thừa dịp Đoan Mộc Trường Thanh hơi hơi hoảng thần, tay trái nâng nhẹ, một cổ bột phấn vô sắc vô vị, đột nhiên từ trong tay áo nàng bay ra.

"Đáng chết!" Đoan Mộc Trường Thanh rất nhanh nhận thấy được không thích hợp, biến sắc, vội vàng ngừng thở, thân thể như tia nhanh chóng lao về phía sau.

"Ha ha, Nhị sư huynh, không nghĩ tới như vậy cư nhiên cũng có thể bị ngươi phát hiện." Tần Lạc Y thối lui hai bước, hơi đáng tiếc cười khê ra tiếng: "Bất quá, ngươi phát hiện được đã quá muộn, ta đứng ở đầu gió, ngươi đứng cuối gió, nếu ta đoán không sai,

ngươi nhất định đã hút vào không ít."

Nàng sớm biết rằng Đoan Mộc Trường Thanh đối với nàng có phòng bị, cho nên mới xuất ra ngân châm trước, bộ dáng cố tình muốn dùng ngân châm công kích hấn, kỳ thật sát chiêu còn ở phía sau.

Mâu quang Đoan Mộc Trường Thanh sắc bén, nhìn tiểu nhan nàng đắc ý, lạnh lùng nói: "Đây là thứ gì?"

"Một chút thuốc bột đặc thù mà thôi, yên tâm tốt lắm, không có tác dụng phụ gì, hiệu quả cùng một châm lúc trước giống nhau như đúc." Tần Lạc Y câu môi cười nhạt nói: "Sư huynh, ngươi muốn lấy tính mạng của ta, sư muội lại không làm ra chuyện tình như vậy, đi trên đường, sư phụ liền nói cho ta biết, hấn có hai đệ tử đắc ý, về sau đến Phiêu Miêu Tông, muốn ta nhất định cùng các sư huynh hảo hảo ở chung...Chúng ta như bây giờ, vừa lúc huề nhau, về sau hai ta không thiếu nợ nhau."

Nghĩ đến nàng giải huyết cho hấn, liền mọi sự đại cát? Có thể không hề có kỳ đối phó nàng? Nghĩ đến quá tốt rồi, chỉ cần nàng muốn, nàng có rất nhiều biện pháp thu thập hấn.

"Tần Lạc Y" Đoan Mộc Trường Thanh tiến lên hai bước, đứng ở trước mặt nàng, môi mỏng tuấn mỹ nhếch thành một độ cong đẹp mắt, chiếm cứ ưu thế cao lớn, trên cao nhìn xuống ánh mắt Tần Lạc Y hơi đắc ý, khoe môi câu ra một chút ý cười thân thiện, cũng không trong dự liệu của Tần Lạc Y thẹn quá hoá giận: "Thật ra ta cũng muốn thử xem, ngươi sẽ khiến ta có thể làm hòa thượng cả đời hay không!"

Tiếng nói vừa dứt, đưa tay cường thế ôm thắt lưng Tần Lạc Y, nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng phẩn nộn của nàng.

"Ngô, buông!" Sau khi Tần Lạc Y sững sốt, lập tức dùng sức duỗi tay chụp hấn, nhưng vô luận linh lực hay lực lượng bản thân, nàng cùng Đoan Mộc Trường Thanh đều kém khá xa, căn bản phản kháng không có hiệu quả.

Đoan Mộc Trường Thanh thoát nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng, nhưng môi mỏng hôn trên môi nàng, lại thập phần mềm mại, vừa mới bắt đầu, hấn chỉ hút thật mạnh môi nàng, khi Tần Lạc Y há mồm nói chuyện, đầu lưỡi hấn liền nhân cơ hội chui vào.

Tần Lạc Y như thế nào sẽ để cho hấn như ý nguyện, trừng lớn mắt, trong con ngươi đen lóe ra hừng hực lửa giận, há mồm không chút lưu tình liền hướng đầu lưỡi hấn tiến vào cắn xuống.

"Mèo hoang nhỏ!"

Đoan Mộc Trường Thanh buồn cười thì thảo thờ dài, nhanh nhẹn rời khỏi môi nàng, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt, mang theo một tia lưu luyến...Theo tính tình ngoan độc của nha đầu trong lòng kia, nếu động tác hấn chậm một bước, chắc chắn đầu lưỡi sẽ bị mất một nửa.

Tay hấn vẫn như cũ gắt gao ôm chặt thắt lưng nàng, môi mỏng ở trên môi nàng lưu luyến, động tác lúc ban đầu cuồng mãnh tràn ngập đoạt lấy, dần dần trở nên ôn nhu, mãi cho đến khi người trong lòng đỏ bừng mặt, ánh mắt cũng trở nên mê ly, hấn mới buông tay ra.

Nửa năm qua, mỗi khi nghĩ đến chính mình cư nhiên bị một tiểu nha đầu ám toán, hấn liền buồn bực vô cùng, thường xuyên nhớ tới khuôn mặt đen thui, không chút nào xuất chúng kia, đương nhiên, ấn tượng khắc sâu nhất, chính là đôi phượng mâu trên mặt tràn ngập tự tin, lóe ra hào quang thông minh.

Nửa tháng trước, hấn có thể đem nàng nhận ra nhanh như vậy, thứ nhất là vì gần gũi nghe thấy trên người nàng có chút hương vị thanh u quen thuộc, còn có cặp phượng mâu kia, cho dù diện mạo hoàn toàn không giống nhau, nhưng trong nháy mắt nhìn đến cặp phượng mâu kia, hấn liền biết, hấn tìm được rồi...Tìm được nữ nhân cả gan làm loạn, dám động thủ đối với hấn!

Ở trên chủ thượng phong, trước mặt sư phụ cùng Liễu Khuynh Thành, hắc đầu khác thường trong mắt xuống dưới, trong lòng lại nghĩ vị tạp trăn.

Hắn phần nộ Tần Lạc Y cư nhiên dám xuống tay đối với chính mình, nghĩ đến sau khi tìm được nàng, nhất định phải hung hăng giáo huấn nàng một phen, lại thường thường lơ đãng nhớ tới nàng ở dưới thân chính mình chỉ còn lại cái yếm, vai trần quyến rũ mê, bộ dáng phong tình tàn ra mê người, còn có cảm giác hôn lên đôi môi nàng đỏ mọng làm cho hắn tâm dâng thần trí.

Nguyên tưởng rằng bằng tu vi chính mình, cho dù khi đó hắn bị trọng thương, một thân tu vi gần như tán đi toàn bộ. Muốn cho Vô Ngân bọn họ tìm một người, lại là một nữ nhân trên người không có linh lực, hắn thực dễ dàng, nhưng làm cho hắn thật không ngờ là một lần ly biệt kia, nữ nhân này, liền như đá chìm đáy biển, không còn tiếng động.

Lâu sau vẫn không tìm được, hắn liền biết, lần này hắn gặp gỡ tuyệt đối là một nữ nhân thông minh đến cực điểm.

Nhận thấy được sát ý trên người hắn, có thể quyết định thật nhanh, tàn nhẫn xuất thủ đối với hắn, biết hắn sẽ không chịu để yên, nàng liền đem chính mình che dấu thật sâu, dấu điểm không một tia sơ hở...Biết dịch dung, dịch dung đến mức ngay cả hắn lúc trước đều không nhìn ra sơ hở, còn có phong huyết thuật kỳ quái kia, làm cho đệ đệ hắn ủ rũ suốt nửa năm, hiện tại, cư nhiên còn có thể chế tạo thuốc bột kỳ kỳ quái quái đến...Đối với tiểu sư muội bất quá mười mấy tuổi này, hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Được tự do, Tần Lạc Y bất chấp tay chân còn có chút như nhũn ra, vội nhảy cách xa hắn, về mặt cảnh giác nhìn hắn.

Mắt Đoan Mộc Trường Thanh hí lại, bình tĩnh đứng trên khuôn mặt nàng phi hồng cùng đôi môi đỏ mọng bị hắn hôn có chút ướt át, cười đến khó lường: "Có tiểu sư muội bồi bên người sư huynh, làm hòa thượng cả đời, kỳ thật cũng không sai."

"Người..." Đồng tử Tần Lạc Y co rút lại, một ngụm tức giận cứ như vậy nghẹn trong ngực. Ý tứ tên hỗn đản này, sẽ không phải là, chỉ cần chính mình không cho hắn giải được, hắn sẽ tùy thời khinh bạc chính mình như vậy đi?

Âm thầm hít sâu một hơi, mới đưa lửa giận trong lòng cưỡng chế đi xuống, kéo kéo khóe môi, trên mặt lộ ra tươi cười "Kính hi", đến gần bên người Đoan Mộc Trường Thanh, về mặt chờ mong nhìn lên hắn, thanh âm mềm nhẹ, còn mang theo hôn dỗi nói: "Cả đời...Nhị sư huynh, nguyên lai người muốn sư muội ta cả đời đều bồi ở cạnh người a! Sớm nói thôi...Tuy rằng sư muội còn không cùng sư huynh gặp mặt qua vài lần, bất quá nhìn sư huynh không thiếu cánh tay không thiếu chân, bộ dáng cũng chấp nhận được còn không trở ngại, sư muội ta đây liền cố mà làm, cùng sư huynh kết thành song tu đi, như vậy sư muội có thể cả đời bồi bên người sư huynh."

Ánh mắt Đoan Mộc Trường Thanh nguy hiểm nheo lại, liếc nhìn tiểu nham nàng...Sau khi gạt mình, liền nhận không được thăm khen một tiếng từ đáy lòng. Quả nhiên là nha đầu thông minh đến cực điểm, cư nhiên sẽ nghĩ đến dùng song tu uy hiếp hắn.

Tần Lạc Y khẽ nhếch môi, đối diện cùng ánh mắt sắc bén lạnh như băng của hắn, trong mắt không hề sợ hãi.Hừ, nàng sẽ không tin tưởng, hắn dám đem chuyện tình chính mình không được nơi nơi nói đi.Kiếp trước nàng sống tới hai mươi mấy tuổi, cũng không phải thật sự là tiểu nha đầu mười mấy tuổi, không thông thế sự, nam nhân thôi, thứ quan trọng nhất là thể diện.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, một cỗ không khí dị thường quý dị, giữa hai người tràn ra, bốn mắt nhìn nhau, hai đạo ánh mắt giằng co cùng một chỗ, hai người đứng gần, từ xa nhìn lại,người không biết, còn có thể hiểu lầm nghĩ đến bọn họ đang ả tình yên lặng.

Một đạo thân ảnh mặc sắc thon dài, đột nhiên từ không trung nhanh nhẹn hạ xuống, tư thái tiêu sái mà lưu loát, ngọc râu vấn hờ, tóc đen như mực ở giữa không trung vẽ ra độ cong bừa bãi tuyệt đẹp, vạt áo bay bay, tựa như long lân cuộn sóng nhộn nhạo theo gió.

"Sư đệ, đã lâu không thấy...Vị cô nương này, chính là Lạc Y tiểu sư muội của chúng ta sao?"

Thanh âm nam tử mặc y cực kỳ réo rắt dễ nghe, thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, thần thái tiêu sái, ánh mắt hoa đào đen nhánh, phiếm ánh sáng mê muội người, độ dày mỏng đôi môi vừa phải hiện lên tươi cười hoa mắt người khác, giống như trích tiên thanh nhàn xuất trần, lại giống như yêu tinh mang theo mị hoặc tận xương.

Đây là một nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt!

Tần Lạc Y nhìn đến hắn trong nháy mắt, trong mắt hiện lên một chút nồng đậm kinh diễm, hô hấp đều lâm vào kiềm hãm.

"Đại sư huynh."

Đoan Mộc Trường Thanh nhú mi, nhìn người tới, trong mắt lãnh khốc lộ ra một chút ý cười thần nhiên: "Đã lâu không gặp, ngọn gió nào đem Đại sư huynh người thôi trở lại?"

"Ha ha, ta có việc, vừa lúc đi ngang qua Phiêu Miểu Tông, nghe nói sư phụ lão nhân gia ở trong tông môn, nên trở lại nhìn xem, nếu tính ra, đã nhiều năm qua ta cũng không nhìn thấy sư phụ." Mặc y nam tử này đứng là đại đệ Cát chương môn -- Phượng Phi Ly.

"Vị này chính là tiểu sư muội vừa mới nhập môn đi?" Phượng Phi Ly tao nhã tiêu sái đi đến bên người Tần Lạc Y, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 5: Ở cùng một chỗ

Editor:HamNguyet

"Lạc Y gặp qua Đại sư huynh." Tần Lạc Y chớp chớp phượng mâu, vẻ mặt thông dong mỉm cười nói. Hơi thở trên người Phượng Phi Ly thấp phần cường đại, năng nghe sư phụ nói qua, vị Đại sư huynh này, đã tu luyện ra một toà ngọc phủ trong đan điền!

Ở trên Thánh Long đại lục, tu sĩ tu luyện linh lực cùng các loại pháp thuật, linh lực càng cao, tu vi lại càng cường đại, phụ vương của nàng--Trần Nam Vương Tần Lăng Vân, chính là người nổi bật trong đó.

Hơn nữa, theo tu vi cường đại, thọ nguyên cũng sẽ gia tăng, chỉ cần thành công đột phá bình cảnh đại tông sư, tới tu vi Vô thánh, thọ nguyên có thể cao tới năm trăm tuổi!

Khi vừa tới Thánh Long đại lục, nàng nghĩ đến tu luyện tới Vô thánh chính là cảnh giới cao nhất trên phiên đại lục này, từng có chút thất vọng, chẳng đến khi nhìn thấy sư phụ của nàng, nàng mới biết được, sự thật không phải như vậy, ở phía trên Vô thánh, còn có tồn tại cường đại hơn.

Trên khóa tinh cầu này, linh khí ở Thánh Long đại lục có vẻ tương đối thiếu thốn, cho dù thiên phú tu sĩ cao, sau khi tới Vô thánh, sẽ rất khó đột phá. Thậm chí có thể giống như phụ vương nàng vậy, thành công tu luyện đến Vô thánh, thực không dễ dàng.

Cho nên, vô số năm qua, tu sĩ có thiên phú tốt trên Thánh Long đại lục rất nhiều, sau khi tu vi đạt tới Vô thánh, sẽ trăm phương nghìn kế rời đi phiên đại lục này, đến Bồng Lai tiên đảo hoặc là Thiên Huyền đại lục ở bên sườn Bồng Lai tiên đảo tiếp tục tu luyện.

Mặc kệ là Bồng Lai tiên đảo, hay là Thiên Huyền đại lục, đều cách Thánh Long đại lục cực xa, người trên Thánh Long đại lục, phải qua mấy trăm vạn dặm đường biển mới có thể tới bờ đối diện, trung gian còn phải xuyên qua rất nhiều yêu thú cường đại hoành hành ở vô tận đại hải, người muốn tìm kiếm đột phá, đã chết rất nhiều bên trong đại hải.

Giống như nàng cùng Giản Ngọc Diễn vậy, trực tiếp được Bồng Lai tiên môn thu làm đệ tử, qua sông hư không đến Bồng Lai tiên đảo, rốt cuộc chỉ chiếm số rất ít, bởi vì bình thường không có tình huống đặc thù, tu sĩ Bồng Lai tiên đảo cùng Thiên Huyền huyền đại lục, sẽ ít đi đến Thánh Long đại lục có linh khí loãng.

Theo trong miệng sư phụ, nàng biết nếu muốn đột phá Vô thánh đỉnh, chỉ dựa vào hấp thu linh lực là không được, còn phải kết hợp với công pháp tương ứng, hấp thu cũng đủ tinh thần lực, sau đó dùng linh lực cường đại cùng tinh thần lực, ở trong đan điền ngưng tụ ra một toà phủ đệ bản mạng...Sau khi toà phủ đệ thần kỳ được ngưng tụ thành công, có thể đột phá bình cảnh Vô thánh, tiến vào một cảnh giới thần kỳ--huyền phủ cảnh giới!

Huyền phủ cảnh giới đương nhiên cũng không phải chung điểm tu luyện, phía trên huyền phủ còn có thanh phủ, ngọc phủ, tử phủ. Truyền thuyết chỉ cần thành công tu luyện ra tử phủ, tới tử phủ thập giai đỉnh, còn có cơ hội chạm đến cơ hội thành tiên!

Phượng Phi Ly bất quá gần trăm tuổi mà thôi, đã thành công tu luyện ra ngọc phủ, cách tử phủ chỉ kém một gang...Tuổi tác như vậy, liền đạt tới tu vi cao, ở trong Bồng Lai tiên đảo vô tận năm tháng, chính là một kỳ tích tồn tại chưa ai có!

Ngay cả sư phụ sống tới mấy ngàn năm nhắc tới vị sư huynh này cũng cảm thán nói, lấy tư chất biến thái của hắn, nói không chừng qua không bao nhiêu năm, có thể luyện ra tử phủ, sau đó chạm đến cơ hội thành tiên mà hết thấy tu sĩ đều vô cùng khát vọng chạm đến!

Không riêng gì hắn, cho dù nhị sư huynh Đoan Mộc Trường Thanh ác liệt vô cùng, bụng dạ hẹp hòi này, thiên phú cũng cực kỳ biến thái, tuy rằng còn chưa tu luyện ra ngọc phủ, nhưng hiện tại hắn đã là huyền phủ thập giai đỉnh, tu luyện ra ngọc phủ, cũng là chuyện tình sớm hay muộn tình.

Mà tu vi của nàng....Không đề cập tới cũng thể!

Ngày đầu tiên đến Phiêu Miểu Tông, nàng liền nghe được, trong Phiêu Miểu Tông tùy tiện xách ra một đệ tử tạp dịch, cũng là tu vi tôn giả. Cũng khó trách Ngũ sư tỷ Liễu Khuynh Thành kia, ngày đó nghe sư phụ nói chính mình là đệ tử quan môn của người, lại kinh ngạc khinh thường như vậy.

Khoé môi Phượng Phi Ly mỉm cười, nhìn nữ tử bạch y trước mắt, trong mắt hoa đào có tinh quang chợt lóe rồi biến mất.

Tiểu sư muội tuổi không lớn, bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, sắc mặt trong suốt, màu da tuyết trắng, hai hàng lông mày cong cong như họa, hai tròng mắt lại lóe ra như tinh tú, lưu ly long lanh sáng rọi khiến muôn vạn phần trang trọng thiên hạ cũng mất đi nhan sắc. Cảnh mũi như điêu, độ cong cẩn thận hoàn mỹ bất khả tư nghị. Sắc môi mềm mại tiên diễm, làn da nõn nà, thật sự là lệ sắc vô song.

Chỉ là, thời điểm vừa rồi hắn đi lên, ở trên đường đụng tới Ngũ sư muội Liễu Khuynh Thành, Liễu Khuynh Thành còn nói cho hắn, sư phụ mới thu đệ tử mới là tu vi tôn giả sơ giai...Hiện tại hắn xem ra, nha đầu kia rõ ràng chính là tôn giả đỉnh!

Liễu Khuynh Thành không có khả năng nhìn lầm, khả năng duy nhất chính là, nàng đi ngâm qua hàn đàm trên đỉnh núi, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi nửa tháng, tu vi từ tôn giả sơ giai, tấn giai đến tôn giả đỉnh.

Hơi hơi nhủi mũi, ánh mắt hoa đào của hắn có chút đăm chiêu nhìn thoáng qua Đoàn Mộc Trường Thanh bên cạnh người, cười nói đối với Tần Lạc Y: "Tiểu sư muội, hiện tại ngươi trụ chỗ nào?"

Những lời này chạm trúng chỗ đau của Tần Lạc Y. Nàng âm thầm cắn chặt răng, ánh mắt như băng hàn, thừa dịp thời điểm Đại sư huynh không chú ý, hung hăng liếc mắt nhìn Đoàn Mộc Trường Thanh một cái.

"Đỉnh núi Ngọc Thanh Phong."

Đoàn Mộc Trường Thanh bất động thanh sắc, mí mắt cũng không nâng lên một chút.

"Đỉnh núi sao?" Mâu quang Phượng Phi Ly chợt lóe, khẽ lắc đầu, có chút không đồng ý nói: "Đỉnh núi Ngọc Thanh Phong, buổi tối lạnh vô cùng, dựa vào thân thể kia của ngươi, trường kỳ đi xuống, sợ là không chịu nổi... Tuy rằng nơi đó cách hàn đàm gần, bắt quả nước trong hàn đàm mặc dù tốt, ngẫu nhiên ngâm mình cũng liền thôi, không có băng linh châu, ngươi không thể ngâm nhiều."

"Băng linh châu?" Tần Lạc Y tò mò hỏi hắn: "Đại sư huynh, đó là cái gì vậy? Có thứ đấy có thể tùy thời tiến vào hàn đàm sao?"

"Như thế nào, sư muội ngươi không biết băng linh châu?" Phượng Phi Ly kinh ngạc: "Ngươi đi đỉnh núi, hẳn là đã ngâm qua hàn đàm đi? Chẳng lẽ không phải Nhị sư đệ cho ngươi mượn băng linh châu, giúp ngươi áp chế khí cuồng bạo trong hàn đàm?"

Ánh mắt hoa đào mắt liếc hướng Đoàn Mộc Trường Thanh, trong mắt để hiện lên một chút nồng đậm tìm tòi cùng thần sắc nghiên cứu.

Tần Lạc Y âm thầm hít lạnh một tiếng, nàng hiện tại xem như hiểu được, nguyên lai trên người Đoàn Mộc Trường Thanh có băng linh châu, có thể trợ người hấp thu linh lực hàn đàm lý... Bất quá nam nhân này bụng dạ hẹp hòi, hắc tâm hiểm độc, sợ là ước gì chính mình chết ở nơi đó, như thế nào còn có thể cho nàng mượn băng linh châu?

"Không biết, ta chưa từng gặp qua..." Nàng lắc đầu, sau đó hướng về phía Đoàn Mộc Trường Thanh mặt không chút thay đổi xà ra một chút ý cười mỉa mai: "Nhị sư huynh, nguyên lai ngươi còn có bảo bối tốt như vậy a, có thể lấy ra nhìn xem, để cho sư muội ta được thêm kiến thức?"

"Ngươi muốn xuống hàn đàm lần nữa sao?" Đoàn Mộc Trường Thanh nhìn nàng thần nhiên mở miệng: "Nếu hiện tại ngươi muốn đi xuống, ta liền cho ngươi xem."

"Nhị sư huynh, ngươi đây là cố ý trêu ghẹo ta đi, vừa rồi Đại sư huynh còn nói, nước hàn đàm kia không thể thường xuyên ngâm..." Hồn dân chết tiệt!

Trong lòng Tần Lạc Y thì thảo thấp chú, đừng tưởng rằng nàng không biết hắn đánh chủ ý gì, hắn chỉ nói để cho nàng xem, nhưng không nói cho nàng mượn dùng... Nếu nàng thiên chân tin lời nói của hắn, nhảy xuống hàn đàm, hẳn khẳng định sẽ ác liệt cực điểm đứng ở một bên chế cười nhìn nàng!

Khoé môi Phượng Phi Ly cười yếu ớt, vẻ mặt hơi mang lười biếng nhìn Tần Lạc Y, lại liếc mắt Đoàn Mộc Trường Thanh một cái.

Chắc chắn, hắn đã nói rồi, khi nào thì tâm Đoàn Mộc Trường Thanh tự nhiên trở nên tốt như vậy? Một tiểu nha đầu mới nhập môn, tự nhiên khiến hắn sửa lại tính tình đậm mực, chủ động xuất ra băng linh châu đến, trợ nàng tu luyện đi lên.

Bất quá... Nha đầu kia tự nhiên không dựa vào băng linh châu, chỉ trông vào lực lượng tự thân, đã đem linh lực bên trong luyện hóa, không bị linh lực cường đại kia xé thành mảnh nhỏ, cũng thực sự làm cho hắn nhìn với con mắt khác.

Ở trên Ngọc Thanh Phong ngọc không bao lâu, Phượng Phi Ly liền ngự thần hồng ly khai, đi đến chủ phong bái kiến sư phụ Cát chương môn.

Tần Lạc Y không muốn nhìn đến khuôn mặt Đoàn Mộc Trường Thanh chướng mắt kia, cũng theo sát sau rồi đi, nàng không đi chủ phong, lại đi giữa sườn núi xem toà động phủ bị hủy đến rồi tỉnh rồi ngủ, dạo qua một vòng, nhìn phương hướng phía đỉnh núi, phát giác.

Đỉnh núi thật sự không thể trụ, rất lạnh, cho dù là tu sĩ, so với người bình thường chịu rét tốt hơn, nàng cũng không muốn ở lại địa phương ác liệt như vậy, thuần túy chính là tự mình tìm ngượng.

Nếu tìm được người tu phòng ở, nàng vừa tới Phiêu Miểu Tông không lâu, trừ bỏ hai vị sư huynh này, cũng không nhận thức người nào. Huống chi cho dù lập tức tìm được người, động phủ này nhất thời nửa khắc cũng không tu sửa xong... Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này, nàng chỉ có thể dựng một cái lều trại, sống qua ngày?

Nàng không phải tiểu hài tử, sự tình giữa sư huynh muội bọn họ, tự nhiên sẽ không cố ý lấy đến trước mặt sư phụ cáo trạng... Cũng may qua vài hiệp, nàng không tính bị chịu thiệt, Đoàn Mộc Trường Thanh cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Xoay người đang muốn xuống núi đi xem Gian Ngọc Điện gần đây sống thế nào, một đạo thần hồng từ xa phóng tới, trong thần hồng là Đại sư huynh Phượng Phi Ly tuần mỵ yêu nghiệt.

"Di, nơi này như thế nào biến thành như vậy?" Phượng Phi Ly dừng bên cạnh người nàng, nhìn một mảnh hỗn độn trên mặt đất, kinh ngạc nói.

"Nửa tháng trước, Nhị sư huynh nói nơi này đã xảy ra điểm ngoài ý muốn." Tần Lạc Y thở dài một hơi, tuy rằng cực lực áp chế bất mãn trong lòng, nhưng trên mặt vẫn có chút căm giận.

Mâu quang Phượng Phi Ly chợt lóe, nghĩ đến động phủ Đoàn Mộc Trường Thanh cách nơi này không xa, trong lòng hiểu ý, tám phần là Nhị sư đệ

không muốn tiểu sư muội trụ cách chính mình quá thân cận, cho nên mới chế tạo ra chuyện "Ngoài ý muốn" này.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra đến, động phủ này bị người dùng sức linh lực cường đại phá huỷ. Mà trên Ngọc Thanh Phong, người dám làm như vậy, trừ bỏ Đoàn Mộc Trường Thanh, còn người nào dám!

Phải biết rằng cho tới nay, hắn cùng Đoàn Mộc Trường Thanh trụ trên Ngọc Thanh Phong, hủy hoại đồ vật trên Ngọc Thanh Phong, chính là hành động khiêu khích đối với hai người bọn họ, người hơi chút có điểm đầu óc, sẽ không làm ra chuyện tình như vậy.

"Nguyên bản tiểu sư muội muốn ở nơi này sao?" Hắn nhìn tiểu nhan Tần Lạc Y minh diễm, mở miệng hỏi, thanh âm réo rắt, cực kỳ dễ nghe.

"Đúng vậy, đáng tiếc nơi này hiện tại hoàn toàn không có cách nào trụ." Nghĩ Phượng Phi Ly tuy rằng diện mạo yêu nghiệt, thoát nhìn so với Đoàn Mộc Trường Thanh dễ ở chung hơn nhiều, cũng bất chấp hôm nay sư huynh muội bọn họ mới gặp mặt lần đầu tiên, nhìn về phía Phượng Phi Ly, môi đỏ mọng hiện ra một chút ý cười sáng lạn, thực trực tiếp hỏi: "Đại sư huynh, ta muốn ở trong này kiến tạo toà động phủ một lần nữa, không biết Đại sư huynh có quen biết người nào có thể giới thiệu cho sư muội dùng không?"

"Kiến tạo toà động phủ một lần nữa?" Phượng Phi Ly mỉm cười: "Tuy rằng sư huynh đã nhiều năm chưa từng trở lại, bất quá tốt xấu cũng ở nơi này ngày người không ít năm, người nhận thức đương nhiên có, bất quá...Kiến tạo động phủ, người sẽ không sợ tiếp tục phát sinh ngoài ý muốn?"

Lấy hiểu biết hắn đối với Đoàn Mộc Trường Thanh, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép có người trụ cách hắn gần như thế, đặc biệt đối phương là một nữ nhân, kiến tạo lên toà động phủ, hắn khẳng định sẽ thực hiện trò cũ.

Trong mắt Tần Lạc Y toát ra một chút hàn quang, có chút cắn răng nói: "Đại sư huynh yên tâm, ngoài ý muốn như vậy, về sau sẽ không bao giờ phát sinh nữa."

Tinh quang trong mắt Phượng Phi Ly chợt lóe, cười nói: "Một khi đã như vậy, động phủ của sư muội, cứ việc giao cho sư huynh, bất quá đợi cho động phủ kiến thành, ít nhất cũng phải mất thời gian mấy tháng, như vậy đi, dù sao động phủ kia của ta cũng trụ rất ít thời gian, không bằng sư muội tạm thời ở lại động phủ của ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Đại sư huynh là người tốt

Editor:HamNguyet

"Như thế nào có thể đi a?" Tần Lạc Y lắc đầu: "Sư huynh tìm người giúp ta kiến tạo động phủ, sư muội đã thập phần cảm kích, như thế nào còn có thể chiếm dụng động phủ của sư huynh đây."

Cái gọi là miệng lưỡi thiên hạ, tuy rằng Phượng Phi Ly không thường xuyên ở Phiêu Miểu Tông, nhưng chính mình cứ như vậy liền cùng hắn trụ đi vào, cho dù không có chuyện gì, đến lúc đó chắc chắn sẽ truyền ra không ít lời đồn đãi.

Thiên chi kiều tử như vậy, mỗi tiếng nói, nhất cử nhất động, khẳng định đều có không ít người thời khắc chú ý.

Phượng Phi Ly thấy nàng cơ hồ không có suy xét, theo tính phản xạ liền cự tuyệt đề nghị chính mình, không khỏi âm thầm buồn cười.

"Sư muội trăm ngàn lần không cần theo ta khách khí mới phải, thời điểm vừa rồi ta ở trên chủ phong, sư phụ nói cho ta biết, hai ngày này hắn đối với tu luyện có điều minh bạch, muốn bế quan một đoạn thời gian, người tự đi tu luyện trước, trong khoảng thời gian này không cần đi lên chủ phong, đi lên cũng không gặp được hắn..."

Khẽ cười cười lại nói: "Người trụ động phủ của ta, buổi tối hôm nay ta đi đến động phủ của Nhị sư đệ trụ, động phủ của hắn đủ rộng, đã nhiều năm chúng ta không gặp mặt, vừa lúc nhân cơ hội này, hảo hảo trò chuyện."

"Này..." Tần Lạc Y nhấp nháy môi đỏ mọng, phượng mâu nhìn tuần nhan Đại sư huynh, tâm tư có chút dao động.

"Không cần từ chối nữa, người vừa gia nhập Phiêu Miểu Tông, sư phụ lại có chuyện, nếu người còn coi ta là sư huynh, liền chiếu theo lời nói của ta mà làm, bằng không ta sẽ sinh khí." Phượng Phi Ly nhún mi, cố ý giận tái mặt lạnh giọng nói.

"Hảo, ta đều nghe sư huynh, sư huynh trăm ngàn lần không cần giận ta mới là." Tần Lạc Y nghe vậy trong lòng ấm áp, phượng mâu cong cong, mặt giãn ra cười nói.

Vẫn là Đại sư huynh tốt, không chỉ có bộ dạng trưởng thành tuấn mỹ yêu nghiệt, tính tình lại hòa khí, Đoàn Mộc Trường Thanh kia cùng Đại sư huynh căn bản là không có cách nào khác so với nhau!

Động phủ Phượng Phi Ly cách đỉnh núi cực gần, bất quá bốn phía cỏ mọc che trời, cũng không như đỉnh núi, thuần túy là một mảnh thế giới màu trắng băng tuyết, độ ẩm so với giữa sườn núi thấp hơn một chút, lại ở trong phạm vi có thể chịu được.

Động phủ chiếm vài trăm thước, vẻ ngoài đại khí phong cách cổ xưa, bên trong lại thập phần tinh xảo, tráng lệ giống như một tòa cung điện.

Trên đường lát gạch bạch ngọc, nơi nơi đều là đỉnh thai lâu các, điêu lan ngọc thạch, thậm chí bên trong còn có núi giả, lưu thủy, tiểu kiều... Chung quanh cỏ cây phồn hoa, gió thổi qua tạo thành những tiếng xôn xao, lại nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy, nghiêng nhiên là địa phương tiên cảnh.

Dưới bóng cây loang lổ là một bàn trà được làm từ gỗ long ngư hoa lê, hai đôn mộc trạm trổ phượng hoàng ngâm hoa lê, bên cạnh là một hoá lò nhỏ.

Phượng Phi Ly tào nhả ngồi trên đôn mộc, lại tiếp đón Tần Lạc Y ngồi xuống, sau đó xuất ra một bộ pha trà tinh xảo, thập phần thành thạo bắt đầu pha trà.

Tần Lạc Y tò mò đánh giá bốn phía, rõ ràng Đại sư huynh đã vài năm không trở về, nhưng hết thảy trong động phủ này, đều sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi bẩn, giống như chủ nhân nơi này chưa từng rời đi bình thường.

Một lát sau, hương trà bay bốn phía.

Ngón tay Phượng Phi Ly khẽ nhúc nhích, hai chén trà bạch ngọc tinh xảo xuất hiện trong tay hắn, hắn nhắc ấm trà lên, đem hai chén ngọc đều rót đầy, tự tay bưng lên một ly, đưa tới trên tay Tần Lạc Y.

"Trà ngon!" Tần Lạc Y nhấp môi uống một ngụm, cười gật đầu khen, hương vị trà nồng cam thuần, uống vào trong miệng, liền thấy miệng đầy sinh hương, còn có một cổ linh lực tinh thuần, dừng mãnh chạy vào tứ chi bách hải.

Khoé môi Phượng Phi Ly hơi hơi cong lên, bộ dáng thoát nhìn tâm tình vô cùng tốt, trong mắt hoa đào, chớp động lưu ly sáng rọi, hiện lên ánh sáng thoả mãn vì năng.

"Lá trà này, được ngắt từ lá cây cỏ thụ thất thái trên núi Phượng Hoàng ở Thiên Huyền đại lục chế thành, nếu sư muội thích, chút nữa sư huynh đưa cho ngươi một chút."

Ngọc thụ lâm phong, tiêu sái như ngọc, còn hào phóng vô cùng... Tần Lạc Y cười híp mắt, hảo cảm trong lòng đối với vị Đại sư huynh này, theo đó thẳng tắp bay lên, cùng người như vậy ở chung, cho dù không làm cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn như vậy, cũng là một kiện chuyện tình cảnh đẹp ý vui.

"Đại sư huynh, hàn đàm thủy đến tốt cùng là từ đâu có? Bên trong như thế nào lại có linh lực cường hân như vậy?" Nhìn dòng nước chảy dưới tiểu kiều xa xa, Tần Lạc Y có chút tò mò hỏi.

Nếu nàng cảm giác không sai, thì dòng nước dưới tiểu kiều, hẳn là giống với hàn đàm thủy trên đỉnh núi.

"Đó là từ chỗ sâu nhất Ngọc Thanh Phong chảy ra, sư muội vừa đến Bồng Lai tiên đảo, cho nên không biết, ở Bồng Lai tiên đảo, chỉ Phiêu Miểu Tông mới có hàn đàm thủy, hơn nữa chỉ ở trên Ngọc Thanh Phong này." Phượng Phi Ly theo ánh mắt của nàng, nhìn phía tiểu kiều cười nói: "Trong núi Ngọc Thanh Phong có một thông đạo kỳ dị, hàn đàm thủy bắt đầu từ trong thông đạo kì dị xuất hiện trên đỉnh núi, lại theo đỉnh núi chảy xuống, đi qua nơi này, chảy ngầm vào đất."

Là dòng chảy tuần hoàn?

Trách không được nàng nhảy vào bên trong, thoải mái giống như ngâm ôn tuyền, nói không chừng ở dưới nơi nào đó, có dung nham lửa nóng bắt đầu khởi động, mới tạo thành hiện tượng quái dị nhìn như băng hàn, kì thực âm áp đến cực điểm.

"Lúc trước tổ sư gia chúng ta khai sơn lập lên Phiêu Miểu Tông nhìn trúng nơi này, thứ nhất là vì linh khí ở sơn mạch nồng đậm, thích hợp tu luyện, phần còn lại là bởi vì hàn đàm thủy nơi này có linh khí cực kỳ cường đại."

"Hàn đàm thủy tuy rằng tu luyện tốt, nhưng thật sự là rất bá đạo." Tần Lạc Y nhíu mày, hơi hơi thờ dãi.

Nửa tháng trước, cái loại cảm giác thiếu chút nữa bị hủy diệt, nàng hiện tại nhớ tới, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nghĩ mà sợ không thôi.

"Ngọc Thanh Phong có hàn đàm thủy, linh lực bên trong tự nhiên bá đạo." Ánh mắt hoa đào của Phượng Phi Ly chợt loé, cười tiếp tục nói: "Đệ tử Phiêu Miểu tông dùng hàn đàm thủy tu luyện, đều là dùng đến cái loại hàn đàm thủy bị cố ý pha loãng, mặc dù linh lực yếu mỏng manh hơn rất nhiều, tuy rằng tấn giai từ từ, nhưng sẽ không nguy hiểm tới tính mạng."

"Bị cố ý pha loãng quá? Ý huynh là không có ai sẽ trực tiếp tiến vào trong hàn đàm tu luyện?" Tần Lạc Y trừng mắt nhìn, trong mắt có ánh sáng lạnh chợt lóe rồi biến mất.

Phượng Phi Ly cười lên tiếng, trong mắt hoa đào yêu nghiệt hiện lên bốn cợt: "Thật ra cũng có, bất quá cực nhỏ, ha ha, điểm này sư huynh ta thập phần bội phục sư muội, cư nhiên dám như vậy trực tiếp nhảy xuống."

"Ta mới không phải chính mình nhảy xuống!" Tần Lạc Y lắc lắc mặt nhỏ, bữu môi lâu bầu, lại ở dưới đáy lòng bắt đầu ân cần thăm hỏi Đao Mộc Trường Thanh, còn có tổ tông Đao Mộc gia.

Miệng nàng chứa nước trà, thanh âm hàm hàm hồ hồ còn rất nhỏ, ngay cả Phụng Phi Ly tu vi cường đại cũng không nghe rõ nàng nói là cái gì, nhìn nàng cúi đầu, nhỏ giọng bĩu môi, còn tưởng rằng nàng bị chính mình nói đến xấu hổ...Khóe môi liền không nhịn được nhếch lên một cái, rất nhanh liền dời đi đề tài.

Nói cho nàng nghe không ít sự tình kỳ lạ trên Bồng Lai tiên đảo ít người biết đến, còn có rất nhiều tin đồn thú vị, nửa canh giờ sau, Phụng Phi Ly đứng lên rời đi, trước khi đi còn nói, làm cho nàng yên tâm ở nơi này, có việc cứ đến động phủ của Nhị sư huynh tìm hân, còn nói nhất định sẽ mau chóng tìm người tu kiến động phủ cho nàng.

Tần Lạc Y thật tình cảm tạ, lại từ trong lòng lấy ra không ít ngân phiếu, đếm cũng không đếm, liền cứng rắn nhét vào trong tay của hân.

Phụng Phi Ly đầu tiên là kinh ngạc, lập tức cười khê, cũng không cự tuyệt, đem ngân phiếu thu vào, làm cho nàng thời điểm hai ngày không có việc gì, háo hức ngắm lại phải kiến tạo động phủ thành bộ dáng gì, sau đó liền ngự thần hồng tiêu sai rời đi.

Tần Lạc Y cảm thấy Đại sư huynh nói có lý, đi dạo chung quanh trước, sau đó lại xuất ra giấy bút, dùng một thời gian buổi chiều, mới vẽ đại khái ra một bản thiết kế chính mình có chút vừa lòng.

Gác bút xuống, nhìn sắc trời bên ngoài bắt đầu tối, đánh mất tâm tư đi tìm Giản Ngọc Diễn, dù sao đều ở bên trong Phiêu Miểu Tông, sớm một ngày muộn một ngày hân là không có quan hệ gì.

Buổi chiều uống trà thơm Đại

sư huynh pha, liền đem tính thèm ăn của nàng câu ra -- từ sau khi tấn giai nhập tu vi tôn giả tu, nàng cũng không hề giống như trước kia, một ngày ba bữa đúng hạn đi ăn cơm, hiện tại cho dù là vài ngày mười ngày qua không ăn một chút gì, cũng không hề có cảm giác đói khát.

Đồ ăn tích trữ trong trữ vật giới, trước khi nàng rời đi, Tạ Như Yên chuẩn bị cho nàng đầy đủ hết, nàng xuất ra một khối thịt bò nấu, lại thả không ít hương liệu vào bên trong, sau đó ngay tại phụ cận, đi bắt một con gà rừng, tìm chút năng, nắm hầm một nồi canh gà.

Sau khi làm xong, Tần Lạc Y ngồi ngay tại trong đình vừa ăn thịt bò, vừa uống canh gà, nghiêng người về một bên uống rượu ngon, tự châm tự ẩm

Đang ở thời điểm trong đình vô cùng thích ý, đột nhiên một đạo thần hồng thoáng hiện, bên trong động phủ liền xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

"Ngũ sư tỷ." Nhìn thân ảnh tuyệt mỹ xinh đẹp kia, Tần Lạc Y đầu tiên là sững sờ, lập tức rất nhanh nhô miệng cười, đứng dậy nhiệt tình hướng nàng chào hỏi.

"Tiểu sư muội? Ngươi như thế nào lại ở chỗ này?" Liễu Khuynh Thành nhìn Tần Lạc Y, còn có đồ ăn cùng rượu ngon trong đình, nhíu mày thanh âm vì hân: "Đại sư huynh đâu?"

"Nguyên lai Ngũ sư tỷ tới tìm Đại sư huynh a!" Khoé môi Tần Lạc Y mỉm cười, trong mắt mang theo thần sắc giật mình: "Đại sư huynh không ở nơi này đâu, ngươi muốn tìm Đại sư huynh, liền đi đến động phủ của Nhị sư huynh đi, Đại sư huynh nói hân cùng Nhị sư huynh đã lâu không gặp, đêm nay cùng với Nhị sư huynh cầm đuốc soi đêm nói chuyện..."

"Đại sư huynh đi đến động phủ của Nhị sư huynh sao?" Liễu Khuynh Thành nhìn nàng, khóe môi mỉm cười, nhưng ý cười kia không đạt tới đáy mắt, còn mang theo một cổ sắc bén khác thường: "Nếu Đại sư huynh không ở đây, tiểu sư muội, vì sao lại ở trong này. Ngày đó Chương môn sư bá có nói, để cho ngươi ở trên Ngọc Thanh Phong tìm một tòa động phủ không người, cũng không phải là cho ngươi tìm động phủ Đại sư huynh trụ, tuy rằng Đại sư huynh ít khi trở về Phiêu Miểu Tông, nhưng động phủ này, bình thường cũng không có người nào có thể tùy tiện tiến vào!"

Tần Lạc Y rừ rừ đôi mắt, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút tinh quang, lập tức ngẩng mặt lên, vẻ mặt ảo não nói: "Ta biết nơi này là động phủ của Đại sư huynh, nguyên bản ta muốn trụ ở tòa động phủ kia, nhưng nửa tháng trước lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, một lần nữa tìm người kiến tạo động phủ một phen mới có thể ở được, cho nên Đại sư huynh để cho ta tạm thời ở tại nơi này của hân..."

"Cái gì?" Liễu Khuynh Thành mày liễu dựng thẳng, vẻ mặt khiếp sợ: "Đại sư huynh cho ngươi tạm thời ở nơi này, như thế nào có khả năng?"

Về mặt Tần Lạc Y kinh ngạc nhìn nàng: "Ách, Ngũ sư tỷ, chỉ là tạm thời trụ một thời gian thôi, vì cái gì không có khả năng a?" Trong lòng cười thầm, nhìn bộ dáng Liễu Khuynh Thành như vậy, tám phần là thăm mền Đại sư huynh yêu nghiệt kia.

Liễu Khuynh Thành âm thầm hít sâu một hơi, cũng phát giác chính mình có chút thất thố, xả ra một chút tươi cười thập phần miễn cưỡng nói: "Đại sư huynh không thích người khác chạm vào đồ của hân, động phủ này bỏ không đã nhiều năm, bên ngoài còn có trận pháp Đại sư huynh tự tay bố trí, trước kia đừng nói là để cho người ta ở, cho dù là tiến vào cũng cực không dễ dàng, hôm nay nhìn đến ngươi ở trong này, ta rất kinh ngạc."

Nhìn nhìn vẻ mặt Tần Lạc Y có chút dăm chiêu, trong mắt nàng hiện lên một chút lãnh ý: "Bất quá người khác là người khác, tất nhiên là ngươi không đồng dạng như vậy, các ngươi đều là đệ tử cùng một sư phụ, hân đối đãi với ngươi tất nhiên không phải bình thường, ngươi không có chỗ ở, hân nhường cho ngươi ở vài ngày, cũng là bình thường, bất quá là ta đại kinh tiểu quái."

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Editor:HamNguyet

Ngươi là quả đại kinh tiểu quái!

Tần Lạc Y trong lòng cười nhạt, âm thầm trợn mắt trắng, bất quá lời này lại không thể nói ra, chỉ cười gật đầu phụ họa.

Liễu Khuynh Thành thấy thế, sắc mặt nhất thời đẹp hơn không ít, ánh mắt xinh đẹp mang theo trong trẻo lạnh lùng nhìn nhìn bốn phía, xác định Đại sư huynh thật sự không có ở đây, liền không hề dừng lại lâu, càng khinh thường Tần Lạc Y lưu nàng dừng com, ngự thần hồng, bay nhanh phóng hướng chân trời.

Phượng hướng kia, rõ ràng là vị trí động phủ Đoan Mộc Trường Thanh...Hiểu rõ nhếch môi một cái, Tần Lạc Y một lần nữa ngồi xuống, tiếp tục hưởng thụ mỹ thực.

"Phanh!"

Sáng sớm, Tần Lạc Y còn ngủ say, đột nhiên bị một tiếng nổ bùng tỉnh, phản xạ tính ngồi dậy, trong phòng mầu loé ra ánh sáng cảnh giác, nhìn phía cửa.

Thân ảnh Đoan Mộc Trường Thanh cao lớn đang đứng ở cửa, một thân huyền sắc cảm bào, tóc đen phía sau người bị gió thổi hỗn loạn, hai mắt sáng ngời lợi hại phiếm hàn quang, khuôn mặt thanh tú cương nghị không chút thay đổi, môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, làm cho hình tượng của hắn lập thể mà tiên minh.

"Ta tưởng là ai đâu, sáng sớm tới quấy nhiễu thanh mộng của người khác, nguyên lai là Nhị sư huynh ngươi a!" Sau khi thấy rõ ràng người xông tới, Tần Lạc Y hơi hơi buộc chặt thân thể liền thả lỏng, lười biếng dựa trên thành giường, phượng mầu liễm diễm, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn nói.

Đoan Mộc Trường Thanh sải bước tiêu sái tiến vào, thẳng đến gần bên giường bạch ngọc mới dừng lại, trên cao nhìn xuống nhìn nàng, lạnh giọng quát: "Tần Lạc Y, đem giải dược lấy ra đây!"

"Không có!" Tần Lạc Y lấy tay chống cằm, con mắt sáng đảo qua, hướng tới trên bụng hắn liếc một vòng, cười đến dị thường sáng lạn.

"Không có? Ngươi lừa ai đây!" Đoan Mộc Trường Thanh cúi xuống, ánh mắt sắc bén cùng nàng nhìn thẳng, lạnh lùng nói: "Tần Lạc Y, ta khuyên ngươi vẫn nên nhanh đem giải dược lấy ra, nếu không, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi hối hận vì những việc đã làm đối với ta."

"Không có chính là không có, ta lừa ngươi làm gì?" Nhún vai, Tần Lạc Y không chút để ý nói, không để trong lòng lời hắn uy hiếp.

"Không có liền lập tức luyện ra cho ta!" Đoan Mộc Trường Thanh nắm chặt hay bàn tay tại bên người, cực kỳ nhẫn nại nói: "Ta cho ngươi thời gian một ngày."

"Không luyện!" Tần Lạc Y cự tuyệt thập phần rõ ràng, hừ nhẹ một tiếng tự giễu nói: "Nếu ta luyện ra đến, chẳng lẽ lại để cho ngươi tới lấy tính mạng của ta, ta cũng không ngốc như vậy."

"Ngươi không luyện ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết." Ánh mắt Đoan Mộc Trường Thanh tối đen phiếm hàn ý gắt gao khóa trụ nàng, cảm nhếch lên.

"Ha ha, ta đây sẽ chờ nhìn ngươi làm cho ta sống không bằng chết như thế nào." Tần Lạc Y cười giọng mỉa mai, thay đổi tư thế, tóc đen rối tung trên vai, càng thêm nổi bật làn da tuyết trắng nhẵn nhụi của nàng, tản ra ánh sáng oánh nhuận, thập phần mê người.

Trong mầu quang Đoan Mộc Trường Thanh hiện lên một chút dị sắc, mạnh mẽ xuất thủ, nắm cầm nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng!"

"Ai, ta phải sợ ư?" Tần Lạc Y vuốt vuốt sợi tóc, không bỏ tay hắn ra, ngược lại đem cằm bị hắn nắm càng hướng đến gần hắn thêm một chút, cố tình phát run nói, bất quá trong mắt của nàng, rõ ràng còn mang theo ý cười thần nhiên, làm sao có một chút thần sắc e ngại nào.

Đoan Mộc Trường Thanh thấy nàng mang bộ dáng này, sắc mặt nhảy mắt thay đổi mấy lần, không giận phản cười, đem cằm nàng giữ chặt, nghiêng thân mình, đột nhiên hôn trụ môi của nàng, trần trọc hút, cường thế bắt đầu công thành chiếm đất.

Tần Lạc Y trừng lớn mắt nhìn hắn, liền ngồi như vậy, căn bản bất vi sở động, trong phượng mầu có hàn ý chợt loé mà qua.

Xú nam nhân chết tiệt, nghiện thân có phải hay không? Mím nhanh môi đỏ mọng, kiên quyết không cho hắn tiến vào trong môi.

Khi Đoan Mộc Trường Thanh hôn môi nàng, cũng không nhắm mắt lại, gập bộ dáng Tần Lạc Y bất vi sở động, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút

thất bại.

Buông tay nắm cầm nàng ra, thân thể cao lớn mạnh mẽ hướng trên người nàng đè ép đi xuống, đem nàng áp tiến xuống chăn mềm, chính mình gắt gao ôm chặt thân thể của nàng. Cánh môi như lửa nóng từ trên môi nàng dôi đi, cắn lên vành tai khéo léo tinh xảo của nàng.

Cảm giác đau đớn tê dại, làm cho trong lòng Tần Lạc Y nhảy dựng, trên mặt vẫn đang bất động thanh sắc, còn cố ý ngăn khoe môi, hướng hân quyền rũ cười cười.

"Nhị sư huynh, người đặt ta ở dưới thân người như vậy... Chẳng lẽ là thật sự muốn cùng ta song tu sao?"

Đoan Mộc Trường Thanh hơi hơi chống thân thể, lạnh lùng mà nói: "Song tu? Người muốn cùng sư phụ nói ta phi lễ người sao? Đáng tiếc, sư phụ bề quan..." Ngừng lại một chút lại trêu tức mở miệng: "Tần Lạc Y, nói ta phi lễ người, người cảm thấy lời này nói ra, sẽ có người tin tưởng người sao?"

Trong mắt Tần Lạc Y ảo não chợt lóe rồi biến mất, biết hắn nói có lý, nhất là nam nhân này bản tính lãnh khốc hờ hững, ngày thường trừ bỏ tu luyện, cũng không quá gần nữ sắc, đối với rất nhiều nữ tu xinh đẹp thầm mến trong Phiêu Miểu Tông, đều không để ý tới...Đương nhiên điều này cũng không phải tự nhiên nàng cố ý đi hỏi thăm, là do sư phụ ngẫu nhiên nhắc tới, còn có ngày hôm qua cùng Phượng Phi Ly nói chuyện, nàng đưa ra kết luận.

Thứ hai là trong bọn hắn, một người là tu sĩ thanh phủ đỉnh, tu vi cường đại vô cùng, một người là tu vi tôn giả, nam nhân tu vi thanh phủ đỉnh...Lấy hiểu biết nàng đối với thế giới này, chỉ cần hắn muốn nữ nhân, sẽ không thiếu nữ tu xinh đẹp vội vàng đưa lên cửa, căn bản không cần phải chủ động đi phi lễ người khác.

Xả ra một chút tươi cười, cố tình trêu chọc nói: "Người khác có lẽ sẽ không tin tưởng, bất quá không quan hệ, chỉ cần sư phụ tin tưởng là được." Nàng đem chương môn nâng đi ra, cũng không tin nam nhân này dám thật sự từ vô cổ ký.

"Ha ha, sư phụ bề quan, ít nhất cũng mất thời gian hơn nửa tháng, nếu tiến vào giai đoạn tinh tu, cũng có khả năng bế quan một đến năm, đến lúc đó, người cho là sư phụ sẽ tin tưởng người?" Đoan Mộc Trường Thanh tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, nhếch môi nở nụ cười.

"Sư muội, nhanh đem giải dược ra, niệm tình phân lượng chúng ta cùng một môn, lần này ta tạm tha cho người..."

"Ha ha, tha cho ta? Ta sợ người chân trước nói tha cho ta, sau lưng lại trở mặt đem ta ném vào trong hàn đàm!" Tần Lạc Y trào phúng cười, trong mắt lộ vẻ không tin.

Lần trước dễ dàng vì hắn giải huyết, do chính mình quá tin tưởng hắn...Lần này, nếu nàng tiếp tục tin tưởng hắn, thì nàng chính là ngốc tử.

Một người cũng không thể ngu ngốc hai lần vì một lý do đồng dạng. Lần trước chính mình may mắn không chết, vạn nhất lần này hắn canh giữ bên cạnh hàn đàm, để cho chính mình ở bên trong ngấm nửa canh giờ, lúc đấy nàng chết chắc rồi?

Hừ!

Nói không chừng chờ nàng chết đi, nam nhân này còn có thể nói do chính nàng nóng lòng đề cao tu vi, ở bên trong hàn đàm ngâm quá lâu, cho nên mới không chống đỡ được bị linh lực cường đại cho nổ tan xác mà chết! Kiểu chết như vậy rất cảm uất ức, cho dù nàng chết cũng không cam tâm.

"Sẽ không!" Đoan Mộc Trường Thanh nhìn bộ dáng nàng cố chấp, cảm thấy đầu bắt đầu ần ần đau, có chút hối hận chuyện ngày đó làm, nguyên bản hắn vốn không có ý tứ xuống tay lấy tính mạng nhà đầu kia, chỉ muốn giáo huấn nàng một phen mà thôi, nàng hiện tại lại là một khi bị răn can, mười năm sợ dây thừng, hắn nói ra ước nguyện ban đầu của chính mình, sợ rằng nàng cũng không tin tưởng.

Hút thật sâu hai khẩu khí, hắn làm cho mặt mình biến sắc nhu hòa một ít: "Như vậy, người nói cho ta biết, đến tốt cùng muốn như thế nào mới giải cho ta?"

Thật vất vả nửa tháng trước, huynh đệ hắn mỗi buổi sáng đều ngẩng đầu...Buổi sáng hôm nay lại giống trước, nhìn bộ dáng ủ rũ, trong lòng hắn liền buồn bực đến lợi hại!

Tần Lạc Y trầm ngâm một phen, trong mắt tối đen rất nhanh xẹt qua một chút thần sắc giảo hoạt, cười nói: "Chờ thời điểm tu vi của ta so với người cao hơn!"

"Tu vi của người so với ta cao hơn?" Đoan Mộc Trường Thanh bỏ tay, không khách khí đem nàng đánh giá từ đầu đến chân một lần, cười nhạo: "Tiểu sư muội, người cảm thấy khả năng có ngày đó sao?"

Nàng hiện tại mới là tu vi tôn giả, nếu muốn tu luyện đến thanh phủ đỉnh, ít nhất cũng mất thời gian hơn trăm năm, không gặp cơ ngộ có lẽ còn phải mấy trăm hoặc hơn một ngàn năm...Được rồi, cho dù nàng tư chất hơn người, trăm năm liên tu luyện đến thanh phủ đỉnh, chẳng lẽ hắn sẽ luôn luôn giam chân tại chỗ, không hề tấn giai chờ nàng sao?

"Như thế nào sẽ không có?" Tần Lạc Y bất giữ đến đáy mắt hắn khinh thường, hừ lạnh: "Người hiện tại tuy rằng so với ta cường hơn, bất quá có một ngày, ta khẳng định sẽ vượt qua người!"

Vốn không có khả năng, nàng cũng muốn đem điều này biến thành khả năng! Mẹ nó, chính mình bị vây trong cảm giác nhục thế, thật sự làm cho người ta phi thường khó chịu.

"Đương nhiên, nếu sư huynh ngươi muốn sớm một chút khôi phục nam nhân hùng phong, cùng nữ nhân mình thích vu sơn mây mưa, ngươi phải đem tốc độ tu luyện của chính mình thả chậm lại, có cái gì tốt có thể gia tăng tu vi, ngươi tốt nhất vẫn nên không dùng, lấy tới cho sư muội ta dùng đi, ha ha, sư muội tiến bộ mau, sớm một chút vượt qua ngươi, ngươi mới có thể tìm kiếm cuộc sống tràn ngập tính phúc." Nói tới đây, nàng cong cong ánh mắt, lộ vẻ bồn chồn.

Vu sơn mây mưa, nam nhân hùng phong, cuộc sống tính phúc...Nha đầu chết tiệt, tuổi còn nhỏ, nói lên những lời này, cư nhiên cũng tuyệt không đỏ mặt.

Đoan Mộc Trường Thanh trừng mắt nàng, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì...Nàng chỉ đối với chính mình như thế này, hay là đối với mọi người, đặc biệt là nam nhân, nói chuyện đều khẩu vô ngăn cản như vậy?

Còn muốn làm cho hần đem thứ tốt đều đưa cho nàng tu luyện, chờ nàng sớm ngày vượt qua chính mình...Một nàng nghĩ ra loại chuyện tốt này!

Về mặt phức tạp dùng trên đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng, còn có tiểu nhan trắng nõn mình diễm, gọi lên môi mông, lạnh lùng nói: "Sư muội, trong chốn lạt, sư huynh tin tưởng ngươi nhất định sẽ thay đổi chủ ý...Ngươi muốn thay đổi chủ ý, cần phải nhớ rõ sớm một chút nói với sư huynh a."

Tần Lạc Y thấy khi hần nói chuyện, trong mắt tà tử có quang mang nóng rực chớp động, trong lòng nhảy dựng, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Chính mình ở dưới thân hần, hần ở trên người chính mình, trên cao nhìn xuống nàng, sức nặng thân thể, lại không chút khách khí đặt trên thân thể nàng, còn có nhiệt độ cơ thể nóng rực của hần, lại từ trên người hần truyền vào thân thể nàng, làm cho thân mình nàng cũng hơi hơi nóng lên.

Trong lòng có dự cảm bất hảo.Nhiều mây, cảnh giác nhìn hần: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn làm cái gì, ngươi lập tức sẽ biết, nhớ rõ lời nói của sư huynh, nếu ngươi muốn thay đổi chủ ý, nên trước tiên cùng sư huynh nói..." Đoan Mộc Trường Thanh cười đến khó lường, sau đó ở dưới ánh mắt Tần Lạc Y hồ nghi m, đột nhiên lại lần nữa cúi thân xuống,hôn thật mạnh lên môi nàng, tay chân gắt gao cố định tứ chi nàng, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Tần Lạc Y bị hần xuất kỳ bất ý hôn trụ, khế nhếch môi đỏ mọng tức thì bị hần linh mẫn đánh vào.Thực thì lại trò cũ, này sinh ác độc hướng đầu lưỡi hần cắn xuống, nào biết kỹ thuật hôn của nam này không biết sao lại thế này, cư nhiên so với trước kia cao siêu không ít, mỗi lần nàng nghĩ đến có thể cắn, hần lại rất nhanh tránh ra...Sau vài lần như thế, trong lòng nàng tràn ngập cảm giác thất bại, không thể không buông tha.

Một lát sau, Đoan Mộc Trường Thanh hô hấp cũng bắt đầu trở nên thô nặng, ánh mắt tối đen lãnh khốc, trở nên nóng rực, bên trong lóe ra ánh lửa tình dục, nếu không phải biết hần bị chính mình "Phế đi", không có khả năng thật sự làm ra sự tình gì đến, nàng thật sự có xúc động muốn chạy đi.

"Tiểu sư muội, ngươi thay đổi chủ ý sao?" Lại một lát sau, mặt Tần Lạc Y mặt đều bị hần hôn đỏ bừng, Đoan Mộc Trường Thanh rốt cục ngẩng đầu lên, ách thanh hồi nàng.

Tần Lạc Y tức giận trừng mắt hần, không nói gì.

"Không thay đổi chủ ý sao, kia chúng ta liền tiếp tục đi!" Đoan Mộc Trường Thanh chăm chú nhìn nàng một lát, cũng không nghĩ để ý, câu thần cười cười, sau đó lại lần nữa cúi thân mình xuống, bắt quá mục tiêu lần này của hần không phải là môi nàng, mà là cái cằm tinh xảo, cổ...Vẫn đi xuống.

Ngón tay thon dài đẩy vạt áo nàng ra, lộ ra cái yếm màu đỏ tinh xảo bên trong cùng thân thể quyến rũ là lướt, hô hấp Đoan Mộc Trường Thanh ngưng lại, liếc mắt Tần Lạc Y một cái, thấy nàng vẫn đang cố chấp cắn môi không lên tiếng, không khỏi nắm tay, cảm thấy hung ác.

"Rầm" Một tiếng, áo trắng bên trong bị xé rách.Tần Lạc Y không chế xúc động muốn hung hăng cho hần một quyền, ở thời điểm hần vừa muốn động thủ kéo cái yếm chính mình xuống, làm cho nàng chân chính trở nên thân không mảnh vải, nàng đột nhiên mặt giãn ra cười đến sáng lạn.

Nâng tay lên, một tay rất nhanh cầm bàn tay hần rực rạch, một tay vòng lên cổ hần, đưa hần hướng chính mình áp gần, nhiều mây tựa như sinh khí lại giống như thì thảo oán giận nói: "Sư huynh, ngươi đều đem y phục trên người ta xé rách, y phục trên người ngươi, còn mặc tốt....Như vậy, cũng quá không công bằng đi?"

Về mặt bộ dáng không phục, nếu xem nhẹ đáy mắt nàng lúc này chứa mĩa mai, Đoan Mộc Trường Thanh thật sự sẽ nghĩ đến, nữ nhân đang nằm dưới thân chính mình, chính là nữ nhân nông cạn ái mộ chính mình, trăm phương nghìn kế muốn tự đưa lên giường chính mình.

"Không công bằng? Vậy ngươi muốn thế nào?" Mâu quang Đoan Mộc Trường Thanh chợt lóe, thanh âm khàn khàn nói.

"Ta cũng muốn làm cho sư huynh giống ta..." Khoé môi phần nộn mỉm cười, con mắt sáng trong suốt ngập nước, thật sâu liếc hần, tràn ngập dụ hoặc cùng quyến rũ phong tình, tâm Đoan Mộc Trường Thanh giống như bị người đánh thật mạng một chút, đau đớn mà cuồng bạo, lại tràn ngập một tia chờ mong khó hiểu.

Ý cười trong mắt Tần Lạc Y càng đậm, một bên cời y phục hần ra, một bên nhẹ nhàng hôn lên môi hần, nhọt nhạt, như chuồn chuồn lướt nước, mang theo ôn nhu cùng yêu thương nói không nên lời.

Ngực Đoan Mộc Trường Thanh bắt đầu phập phồng kịch liệt, nhìn tiểu nhan nàng tuyệt mỹ, dần dần quên đi ý muốn ban đầu của chính mình, trong con ngươi đen hiện lên một chút thần sắc hoảng hốt, bàn tay gắt gao ôm eo nàng thả lỏng một chút.

Tần Lạc Y nhân cơ hội xoay người mà lên, khóa ngồi trên người hần, đưa hần đặt dưới thân chính mình. Đoan Mộc Trường Thanh đầu tiên là cả kinh, còn tưởng rằng nàng muốn sử dụng thủ đoạn gì, tình quanh trong hai mắt chợt lóe, chạm được khuôn mặt nàng phiếm hồng cùng môi mông mềm mại,

màu quang dần dần mềm xuống.

Biết rõ hẳn nên đẩy nòng ra, hẳn đến bức nòng lấy giải được, cũng không phải cùng nòng ái muội dây dưa không rõ như vậy...Nhưng ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, lại làm cho hẳn thập phần không tha.

Tâm tình phức tạp nên mặc kệ Tần Lạc Y ở trên người chính mình muốn làm gì thì làm. Có một cỗ xúc động áp lực, muốn đem nha đầu đáng giận này hung hăng đặt dưới thân chính mình, đem nòng khảm nhập vào bên trong cốt nhục.

Chỉ tiếc là lòng hẳn có dư mà lực không đủ, thân thể bị cảm giác lửa nóng tràn ngập dục bạo, nhưng máu toàn thân đều hướng tới trên mặt vọt lên, làm cho khuôn mặt hẳn trắng nõn như ngọc trở nên đỏ bừng một mảnh.

Thời điểm tay Tần Lạc Y tiếp tục dao động đi xuống, hẳn rốt cuộc chịu không được, có chút thô lỗ dùng sức một phen đem thân thể nòng đẩy ra, xoay người từ trên giường đứng lên.

"Di, Nhị sư huynh...Người làm sao vậy?" Tần Lạc Y mỉm cười, cổ tình nghi hoặc nhếch cằm hỏi hẳn.

Đoan Mộc Trường Thanh rất nhanh mặc xong y phục, nói đều không nói một câu, chỉ mang vể mặt phức tạp, thật sâu nhìn nòng một cái, thân ảnh tựa như khói nhẹ bình thường phóng đi ra ngoài.

Nhìn thân ảnh hẳn đi xa, thân mình Tần Lạc Y mềm nhũn, miễn cưỡng ngã xuống trên giường, phượng mâu trừng lớn, nhìn đỉnh, khoé môi có chút sưng đỏ hiện ra một chút cười khổ.

May mắn người buông tay trước là hẳn...Nếu thêm một lát, nòng cũng không duy trì được, thế nào cũng phải đầu hàng cho hẳn giải được, để cho hẳn cút.

Hút thật sâu mấy hơi thở, bình ổn trái tim đập có chút hỗn loạn một phen, mới đứng dậy, mặc y phục, lại rửa mặt chải đầu một phen, đi ra động phủ Đại sư huynh.

Tìm được đỉnh núi ngày đó sư phụ đem Giản Ngọc Diễn để lại, nòng nghe được, Giản Ngọc Diễn đã trở thành đệ tử ký danh của Phiêu Miểu Tông, ở trên một toà Thiên Lam Phong cách nơi này không xa.

Đến Thiên Lam Phong, không tốn bao nhiêu thời gian, ngay dưới một sơn cốc hẻo lánh, phát hiện hành tung Giản Ngọc Diễn.

Hắn mặc một thân bạch y, cầm trường kiếm, đang cùng một gã nam tử lam y thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi chém giết cùng một chỗ.

Ở phía sau hẳn(Giản Ngọc Diễn), có ba gã nam tử tuổi tác không sai biệt lắm, cũng dẫn theo trường kiếm, vẻ mặt căm giận nhìn nam tử lam y, cùng nữ tử phần y rất có tư sắc phía sau nam tử lam y.

Bên cạnh nữ tử phần y, còn đứng ba nam hai nữ, người người tâm cao khí ngạo, vẻ mặt ngạo nghễ, một bên vì cổ vũ nam tử lam y đang cùng Giản Ngọc Diễn chém giết một chỗ, một bên vẻ mặt khinh thường trào phúng tức giận mắng Giản Ngọc Diễn.

"Cư nhiên dám đánh chủ ý lên Ngọc sư muội, Tiêu sư huynh...Hung hăng đánh hẳn! Đánh hẳn ngay cả phụ mẫu hẳn cũng không nhận ra được."

"Đúng, cũng không nhìn xem chính mình là loại người nào a, một đệ tử ký danh mà thôi...Cóc ghè cũng đòi ăn thiên nga thịt, Ngọc sư muội là người mà người có thể mơ tưởng sao?"

Phần y nữ tử kia nghe vậy, gục đầu xuống, trong mắt loé thủy quang liếm điểm, một bộ dáng thập phần ủy khuất bị vũ nhục.

Ba nam tử đứng bên cạnh nòng thấy vậy, tức giận trong mắt càng sâu, một bên tiếp tục mắng Giản Ngọc Diễn, một bên an ủi nòng nói: "Ngọc sư muội, người đừng sinh khí, yên tâm, các sư huynh hôm nay nhất định sẽ vì người tìm công đạo trở về, trong chốc lát đánh ngã hẳn, người muốn thu thập hẳn như thế nào liền thu thập như vậy..."

Ngọc sư muội nhấp mí mắt, sắc mặt lúc này mới đẹp lên không ít. Ba nam tử ở phía sau Giản Ngọc Diễn vẻ mặt khinh thường.

"Quả thực là nói hươu nói vượn! Ai mơ tưởng ai a?"

"Ngọc Thanh Nhan, Giản sư đệ mơ tưởng người sao? Cũng không lấy gương soi vào xem chính mình trưởng thành thành bộ dáng gì, nghĩ đến chính mình thật sự là quốc sắc thiên hương sao!"

"Đúng vậy! Rõ ràng là nữ nhân không biết xấu hổ, coi trọng Giản sư đệ, Giản sư đệ không đồng ý cùng nòng thân mật, cho nên mới thẹn quá thành giận, lại nói là Giản sư đệ khi dễ nòng..."

"Các người mới nói hươu nói vượn! Không được vu tội Ngọc sư muội!"

"Hắc hắc, ai vu tội nòng? Lúc ấy chúng ta cách không xa, nhưng chính tai nghe được, hừ, đây cũng không phải lần đầu tiên, nhớ rõ năm trước, có người còn nói Chu Tuyên sư huynh khi dễ nòng đâu, cuối cùng thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Người cũng không thể phá lệ

Editor:HamNguyet

"Ha ha, ngay cả một sợi lông tơ của Chu Tuyên sư huynh nàng cũng không chạm qua...Đoạn thời gian trước, ta nghe nói người ta đã cùng Thủy sư muội kết thành song tu, Thủy sư muội, cũng thật là một đại mỹ nhân, tính tình tốt, bộ dáng trưởng thành lại đáng yêu!"

"Đúng vậy, có người cùng Thủy sư muội, cũng không có cách nào so sánh a!"

"Đã vậy còn có người thích cái giọng kia của nàng, nói một câu chính mình bị người khi dễ, cũng không quản lời nói là thật hay giả, liền chạy đến cường xuất đầu."

Về mặt Ngọc Thanh Nhan đỏ bừng, ngực phập phồng kịch liệt, trừng mắt nhìn ba người nói chuyện, cắn răng, mâu quang âm thầm hiện lên cái giận, về mặt thống khổ ủy khuất.

"Viên sư huynh, Lạc sư huynh, Tống sư huynh...Các người vì cái gì lại không tin tưởng lời ta nói, lời ta nói đều thật sự a, hấn thật sự muốn khi dễ ta."

"Thật sao? Ha ha, ta cũng không tin tưởng! Đừng tưởng rằng giả bộ điềm đạ đáng yêu, là có thể tùy tiện oan uổng người tốt!"

"Hừ, lúc đấy Tống sư huynh tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả được sao? Người nữ nhân này, thật sự là không biết xấu hổ!"

Ba nam tử phía sau Giản Ngọc Diễn nhìn Ngọc Thanh Nhan, về mặt thập phần khinh thường, Ngọc Thanh Nhan chà chà chân, nước mắt trong mắt nhỏ giọt xuống dưới, xoay người che mặt muốn chạy đi.

"Ngọc sư muội, người đừng sinh khí, chúng ta đều biết lời người nói là thật sự, bọn họ là cùng một giuộc, tự nhiên đều hướng về họ Giản nói chuyện."

"Cmn, chúng ta cùng tiến lên, ngay cả bọn họ cũng cùng nhau giáo huấn!"

"Ha ha, cùng tiến lên liền cùng tiến lên, xem ai sợ ai? Một đám bị phân cẩu làm mờ mắt."

Lời vừa nói ra, mọi người bên người Ngọc Thanh Nhan đỏ mắt, ba nam hai nữ, trừ bỏ Ngọc Thanh Nhan, những người khác đều vọt đi lên, linh lực phi kiếm bay đầy trời, hai phương kịch liệt giao chiến cùng một chỗ, cũng may nơi này là sơn cốc, có chút ẩn nấp, tuy rằng đánh nhau kịch liệt, động tĩnh cũng không lớn.

Đồng tử Giản Ngọc Diễn co rút lại, hung hăng cho đối thủ Tiêu Thiên một chương, ánh mắt như đao nhìn phía Ngọc Thanh Nhan.

Ngọc Thanh Nhan thừa dịp người khác không chú ý, đặc ý hướng về phía hấn cười cười.

Sắc mặt Giản Ngọc Diễn càng thêm băng hàn, Ngọc Thanh Nhan này chính là hoa si, ngày đầu tiên chính mình đi vào Thiên Lam sơn, liền đụng phải nàng, sau đó nàng liền như một khối mạch nha kéo không ra, thường xuyên xuất hiện bên người hấn, còn không biết liêm sỉ mở miệng, muốn chính mình cùng nàng hoan hảo!

Sau khi biết mục đích của nàng, hấn liền không hề quan tâm nàng, vừa đến Phiêu Miểu Tông, trời đất xa lạ, nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thậm chí đi đường đều vòng qua nàng đi.

Nào biết nữ nhân này sau khi bị chính mình cự tuyệt, cư nhiên thẹn quá giận, công nhiên tìm đến Tiêu Thiên, còn có mấy người khác, cứng rắn nói chính mình khi dễ nàng.

Tuy rằng hấn không nghĩ gây chuyện, bắt quá người khác tìm tới tận cửa, cũng không thể để yên, nhưng Tiêu Thiên cao ngạo vô lý, không phân rõ phải trái, giáp triều không rõ, rõ ràng cùng Ngọc Thanh Nhan quan hệ không bình thường, nói mấy câu sau, liền giành trước động thủ.

Ba người Lạc sư huynh so với hấn nhập môn sớm hơn, động phủ ba người bọn họ trụ khá gần, hiểu biết đối với Tiêu Thiên so với hấn nhiều hơn, sợ hấn chịu thiệt, cũng theo đi lên, không nghĩ tới hiện tại lại liên lụy bọn họ.

"Giản Ngọc Diễn, hôm nay ta không đánh cho người nằm úp sấp xuống nhận sai, ta sẽ không hạ Tiêu!" Trong mắt Tiêu Thiên bắn ra hàn quang, trừng mắt nhìn khuôn mặt Giản Ngọc Diễn tuần tú đến cực điểm, quát lạnh nói.Lại lần nữa huy kiếm hung ác vọt lại đây.

Biểu tình Giản Ngọc Diễn rung mình, hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nghênh đón.

"Phanh!"

"Ba!"

Một trận giao chiến kịch liệt, Tiêu Thiên bị thương chập bay ra ngoài, sắc mặt Ngọc Thanh Nhan đại biến, vội vàng chạy tới, liên tục nói: "Tiêu sư huynh, người không sao chứ!"

Về mặt Tiêu Phong đỏ bừng, ho khan thật mạnh vài tiếng, mới áp lực đem cổ huyết tinh trong cổ họng xuống dưới, nhìn đến bộ dáng Ngọc Thanh Nhan quan tâm, vội kéo khoe môi, ôn nhu nói: "Sư muội yên tâm, ta không sao!" Lại giờ kiểm muốn hướng tới Giản Ngọc Diễn phóng đi.

Ngọc Thanh Nhan kéo hẳn lại: "Tiêu sư huynh, người bị thương, như thế nào lại không có chuyện gì, đều là ta không tốt...Nếu không phải vì ta, người cũng sẽ không bị người đã thương." Trên mặt lộ vẻ thập phần áy náy.

Chỉ vì một câu nói mà Tiêu Thiên tựa như tiêm huyết gà, tinh thần lâm vào chấn động, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của nàng, ngao ngễ nói: "Một chút thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại, là ta không cẩn thận, mới để hẳn đã thương, yên tâm, trong chốc lát ta nhất định đem hẳn đánh ngã."

Ngọc Thanh Nhan vẫn mang vẻ mặt lo lắng, bất quá nghe được lời hẳn nói như thế, mới tinh tế nhìn hẳn một cái, cuối cùng trên mặt hiện lên một chút ý cười, buông lỏng cánh tay lôi kéo hẳn ra.

Giản Ngọc Diễn một bên chú ý động tĩnh hai người bọn họ, một bên nhìn phía mấy người Lạc sư huynh. Bọn họ bên này đều là tu vi tôn giả, Ngọc Thanh Nhan mang đến mấy người cũng vậy, thực lực mọi người không sai biệt lắm, nhưng đối phương có năm người, Lạc sư huynh bọn họ lại chỉ có ba người, thiếu hai người, có chút trứng chọi đá, tấn công bị vây ở thế hạ phong, thậm chí Tổng sư huynh còn bị thương, trên cánh tay không ngừng nhỏ huyết.

Hơi hơi mím môi mỏng, trong mắt hiện lên một chút hàn quang sắc bén, nhìn đến Tiêu Thiên lại lần nữa hướng về phía chính mình đánh tới, nâng tay ném lục phẩm phong nhận phù ra, chính hẳn thân hình vừa động, nhào hướng vòng chiến đoàn người Lạc sư huynh.

"A!"

Hắn thế công vừa vội lại mãnh, rất nhanh liền làm một người trong đó bị thương, tu vi ba người Lạc sư huynh cũng không yếu, vừa rồi là bị đối phương nhiều người áp chế, mới lâm vào hoàn cảnh bị động, lúc này Giản Ngọc Diễn lập tức hướng lại đây, xuất kỳ bất ý liền khiến người trong đó bị thương, thế cục lập tức nghịch chuyển lại.

Sắc mặt Ngọc Thanh Nhan trở nên xanh mét, cắn môi đang lo lắng có nên đi lên hỗ trợ hay không...Tiêu Thiên mất không ít công phu, cuối cùng cũng thành công tránh được vô số băng nhận công kích, hẳn dẫn theo kiếm này sinh ác độc hướng tới Giản Ngọc Diễn công kích đi qua.

Dur quang khoe mắt Giản Ngọc Diễn vẫn lưu ý hẳn, cười lạnh một tiếng, lại lần nữa ném lục phẩm băng nhận phù ra.

Tiêu Thiên vừa kinh vừa giận, phù chú lục phẩm, lực công kích không kém gì một kích toàn lực của người có tu vi tôn giả đỉnh!

Không dám khinh thường, rất nhanh lui về phía sau, chờ hẳn tránh đi công kích lục phẩm băng nhận phù kia, lại thấy một người nữa bị thương.

Ngọc Thanh Nhan có chút hối hận, sớm biết rằng Tiêu Thiên này vô dụng như vậy, thấp hơn chính mình hai giai, tu vi Giản Ngọc Diễn chỉ có tôn giả nhị giai cũng không đối phó được, vừa rồi nàng sẽ không đi tìm hẳn!

Hiện tại không m giáo huấn được Giản Ngọc Diễn, ngược lại bị người giáo huấn...Còn có Giản Ngọc Diễn đáng chết không biết điều kia, cư nhiên trên người có phù chú lục phẩm!

Chuyện này rất ngoài dự kiến của nàng.Ở Bồng Lai tiên đảo, tính công kích của phù chú lục phẩm, giá trị xa xỉ, tu sĩ bình thường, căn bản không mua nổi, ngay cả trên người nàng, cũng bất quá có phù chú ngũ giai mà thôi, đó là đồ vật lưu trữ lại để thời điểm gặp cường giả không đối phó được, dùng để bảo mệnh.

Giản Ngọc Diễn, bất quá là đệ tử ký danh mới gia nhập Phiêu Miểu Tông mà thôi...Chẳng lẽ hẳn còn có địa vị khác?

Tiêu Thiên xanh mặt lại xông đến, bất quá lúc này đoàn người bọn họ đã có bốn người bị thương, một hàng Giản Ngọc Diễn mới có một người bị chút vết thương nhẹ, rất nhanh mấy người đã bị rơi vào thế hạ phong.

Ngọc Thanh Nhan âm thầm chà chà chân, liền muốn rời khỏi, rất xa nhìn đến hai đạo thần hồng hướng tới nơi này phóng lại đây, sắc mặt trắng nhợt, nàng biết bọn họ khẳng định bị người phát hiện, lúc này muốn chạy cũng không được.

"Nơi này sao lại thế này?"

Khi đạo thần hồng hạ xuống là nữ tu sĩ thiên tài của Phiêu Miểu Tông--Liễu Khuynh Thành, tuổi còn trẻ, bất quá ba mươi tuổi, liền tu luyện ra huyền phù, hơn nữa lại là tu sĩ huyền phù ngũ giai!

Ở bên cạnh nàng, là một nam tử thanh y bộ dáng tuấn nỹ, ngọc thụ lâm phong, hai tròng mắt nam tử thanh y ôn nhuận trong suốt, ở nơi Giản Ngọc Diễn cùng đám người Tiêu Thiên ngã xuống đất đạo qua một vòng, hơi hơi nhíu mi tâm.

"Gặp qua Liễu sư thúc!"

"Gặp qua Quý sư thúc!"

"Trong Phiêu Miểu Tông, trừ bỏ so tài ở đấu tràng, địa phương còn lại nghiêm cấm đồng môn ẩu đả, chẳng lẽ các ngươi đều đã quên sao?" Nam tử thanh y cũng là đệ tử Ổ Sơn, hẳn là Tam sư huynh Liễu Khuynh Thành -- Quý Huyền.

Về mặt mọi người biến đổi, Giản Ngọc Diễn cho dù mới đến Phiêu Miểu Tông không lâu, cũng biết quy củ này, lạnh lùng liếc mắt Tiêu Thiên, trong lòng tức giận mọc lan tràn.

"Tất cả mọi người đến Sư Hồ Nhai đi, hai ngày sau mới có thể đi lên." Khoé môi Liễu Khuynh Thành mỉm cười, vừa nói xong, lại làm cho đám người Ngọc Thanh Nhan sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

"Liễu sư thúc, không phải chúng ta muốn ở trong này động thủ, là hấn..." Trong đó một nữ tử mặt vuông mặc hoàng y tựa hồ thập phần sợ hãi Sư Hồ Nhai kia, cắn môi run giọng nói: "Hấn vô lễ đối với Ngọc sư muội, khi dễ Ngọc sư muội, chúng ta nhìn thấy, mới động thủ, muốn hấn giải thích rõ với Ngọc sư muội."

Tiêu Thiên trắng mặt, cũng vội vàng phụ họa, nước mắt trên mặt Ngọc Thanh Nhan chảy xuống, cúi đầu làm ra bộ đáng thập phần ủy khuất.

Sư Hồ Nhai là địa phương trừng phạt đệ tử phạm sai lầm trong tông

môn, hơn nữa là đệ tử phạm vào sai lầm trọng đại, phía dưới hung hiểm vô cùng, tu vi bọn họ cũng không cao, hơi không cẩn thận một chút, căn bản không có mệnh trở ra.

"Nói hươu nói vượn!" Lạc sư huynh cảm phần, mở miệng vì Giản Ngọc Diễn biện bạch nói: "Nói Giản sư đệ khi dễ nàng, đều là do một mình nàng nói, các ngươi lúc ấy căn bản không ở đây, dựa vào cái gì nói như vậy."

"Liễu sư thúc, động phủ Giản sư đệ cách chúng ta rất gần, lúc ấy ta thấy được, Giản sư đệ không khi dễ Ngọc sư muội." Tổng sư huynh trừng mắt nhìn Ngọc Thanh Nhan một cái, sau đó hướng Liễu Khuynh Thành trầm giọng nói.

Ánh mắt Quý Huyền dừng ở trên người Giản Ngọc Diễn, nhìn khuôn mặt hấn tuần tú, khí vũ hiên ngang, cử chỉ tao nhã, ánh mắt dừng trên người nữ tử phần y tuy rằng lạnh như băng, lại thông dong bình tĩnh.

Không biết vì cái gì, hấn thật ra có chút tin tưởng, nam tử như vậy, sẽ không làm ra chuyện tình không chấp nhận được như vậy.

Mâu quang Liễu Khuynh Thành lưu chuyển, khẽ cười nói: "Vậy chiếu theo ý tứ các ngươi, là nàng nói hươu nói vượn, oan uổng người? Nàng vì cái gì muốn làm như vậy? Làm như vậy, trừ bỏ bại hoại danh dự chính nàng, coi như một chút ưu việt đều không có đi?"

Quý Huyền nhú nhú mày, trong mắt hiện lên một chút không đồng ý, nghe lời nói sư muội, hấn liền biết sư muội chuẩn bị đứng về phía nữ tử này.

Không chỉ là hấn có cảm giác như vậy, những người khác cũng miễn cảm phát giác thái độ Liễu Khuynh Thành. Đám người Tiêu Thiên vui vẻ ra mặt, Lạc sư huynh cùng Giản Ngọc Diễn bọn họ lại thay đổi sắc mặt.

"Liễu sư thúc..." Lạc sư huynh đang muốn mở miệng, sắc mặt Liễu Khuynh Thành phát lạnh, lạnh lùng nói: "Không cần phải nói, hử, lại giáo biện cũng vô dụng, cho rằng nữ nhân chúng ta đều dễ dàng khi dễ sao?"

Nàng đi đến bên cạnh Ngọc Thanh Nhan, bên môi gợi lên một chút tươi cười xinh đẹp: "Về sau lại có người khi dễ ngươi, chỉ cần nói cho ta biết chính là, không cần sợ."

Ngọc Thanh Nhan thụ sủng nhược kinh, vội hướng tới nàng thi lễ: "Đa tạ Liễu sư thúc làm chủ cho ta, Thanh Nhan vô cùng cảm kích."

Ý mừng trên mặt đám người Tiêu Thiên càng sâu, đặc ý ngoa ngễ nhìn một hàng Giản Ngọc Diễn, ước gì Liễu sư thúc có thể xuất thủ, lập tức đem vài tên hỗn đản này đều diệt, cư nhiên dám đã thương bọn họ.

Liễu Khuynh Thành quay đầu, lại lạnh lùng nhìn đám người Giản Ngọc Diễn, hừ lạnh nói: "Vài người các ngươi, đều đến Sư Hồ Nhai đi, thời gian hai ngày, kém một canh giờ, cũng không được đi lên!"

"Sư muội." Quý Huyền mở miệng, lấy tu vi đoàn người Giản Ngọc Diễn đều là tôn giả, xuống Sư Hồ Nhai, trong bốn người, có thể đi lên một người, cũng được coi là may mắn.

Hấn đối với Giản Ngọc Diễn rất có hảo cảm, không muốn hấn bởi vì sư muội tùy hứng, mà tặng không công tính mạng.

"Sư Hồ Nhai hay là thôi đi, ngươi muốn giáo huấn bọn họ, để cho bọn họ đi Mê Tung Lâm tốt lắm." Mê Tung Lâm so với Sư Hồ Nhai, trình độ hung hiểm yếu hơn không ít.

Cũng trách bọn họ vận khí không tốt, cư nhiên đụng phải sư muội, hôm nay nàng(Liễu Khuynh Thành) muốn che chở nàng(Ngọc Thanh Nhan) kia, bọn họ bị phạt một chút là không thể miễn được.

"Tam sư huynh, bọn họ khi dễ sư muội đồng môn, lại tự mình ở bên ngoài ẩu đả, để cho bọn họ đi Sư Hồ Nhai, ta còn cảm thấy là tiện nghi bọn họ đâu." Liễu Khuynh Thành đối với Tam sư huynh ngăn cản, có chút bất mãn.

Mâu quang Quý Huyền hơi loé, đang muốn nói chuyện, một đạo thân ảnh màu thiên thanh đột nhiên từ một bên đường quanh co khúc khuỷu ra, nhìn Liễu Khuynh Thành, cười đến mức điên cuồng: "Ngũ sư tỷ, người đây là muốn cho ai đi Sư Hồ Nhai a?"

"Yêu, đây không phải Lạc Y tiểu sư muội sao?" Liễu Khuynh Thành nhíu mày, nghĩ đến nàng cư nhiên ở tại động phủ Đại sư huynh, trong lòng liền thập phần không phải tư vị, ề ề nói:

"Tiểu sư muội như thế nào chạy đến nơi đây?"

Mâu quang Tần Lạc Y chợt loé, cười nói: "Ta đến nơi đây tìm một bằng hữu." Ngừng lại một chút lại nói: "Ngũ sư tỷ, người muốn đem ai đưa đến Sư Hồ Nhai a?"

Ánh mắt thanh linh ở trên mặt Giản Ngọc Diễn vòng vo chuyển, ánh mắt Giản Ngọc Diễn nhu hòa nhìn nàng, Tần Lạc Y mỉm cười, lại dời ánh mắt đi. Nhìn về phía mấy người bị đánh cho chật vật đối diện hẳn.

Nghe được các nàng kêu Ngũ sư tỷ, tiểu sư muội, Quý Huyền nháy mắt sáng tỏ thân phận nữ tử thanh lệ này. Chuyện tình Chương môn sư bá thu một nữ đệ tử quan môn hẳn cũng biết đến.

Không chỉ hẳn, người khác đối với thân phận Tần Lạc Y, cũng nháy mắt sáng tỏ, về mặt đám người Lạc sư huynh đòi bại, không nói gì.

Ở bọn họ xem ra, Tần Lạc Y tuy rằng là đệ tử quan môn của chương môn, nhưng tu vi thật sự không được tốt lắm, so với bọn họ cao hơn không bao nhiêu, cũng bất quá là tu vi tôn giả mà thôi. Hơn nữa gia nhập tông môn không lâu, lại là sư muội, ở trước mặt Liễu sư thúc, nhất định không thể nói rõ cái gì, hơn nữa cũng càng không thể có tài cán gì vì bọn họ, mà đi nghi ngờ quyết định của Liễu sư thúc.

Liễu Khuynh Thành chỉ vào bốn người Giản Ngọc Diễn nói: "Bọn họ vi phạm quy củ tông môn, cho nên sư tỷ muốn phạt bọn họ đi Sư Hồ Nhai."

Mâu quang Tần Lạc Y chợt loé, kỳ thật nàng đã đến đây được một lát, ẩn ở xa xa, nhìn bọn họ đấu cùng một chỗ, cảm thấy Giản Ngọc Diễn không có gì nguy hiểm, vẫn chưa đi ra mà thôi.

Ý cười mình điên trên mặt liếm đi, nàng hỏi: "Sao lại thế này? Bọn họ vi phạm quy củ gì, sư tỷ muốn đem bọn họ đưa đến Sư Hồ Nhai?"

Sư Hồ Nhai nàng có biết đến, bên trong thật sự hung hiểm, nơi đó chia thành vài khu vực, từng khu vực đều dùng kết giới ngăn cách, nguy hiểm bên trong không giống nhau, đoàn người Giản Ngọc Diễn đi vào, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Liễu Khuynh Thành không nghĩ tới nàng cư nhiên muốn ở trong này truy hỏi sự việc kỹ càng, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút không hòa hoãn, tính tình nhẫn nại, rất nhanh đem sự tình trải qua cùng nàng nói.

Tần Lạc Y nghe xong âm thầm cười lạnh, càng thêm cảm thấy Liễu Khuynh Thành này chính là người không phân rõ phải trái, đơn giản cũng là nữ nhân, sẽ không quan không để ý đem tội danh khi dễ đồng môn đổ lên người Giản Ngọc Diễn!

Tà liếc mắt Ngọc Thanh Nhan đang đắc ý một cái, nàng khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Ngũ sư tỷ, không nói gạt người, ta hôm nay đến đây là tìm hẳn." Nàng vừa nói, một bên chỉ chỉ Giản Ngọc Diễn cách đó không.

"Người khác ta có lẽ không hiểu biết, bất quá hẳn ta lại cực kỳ rõ ràng, chúng ta quen biết đã lâu, khi dễ nữ tử, hẳn không phải người như vậy... Trong đó có lẽ là có hiểu lầm gì chăng?"

Còn Ngọc Thanh Nhan, về sau mới háo háo thu thập người! Hiện tại muốn nói là Ngọc Thanh Nhan đi quấy rối Giản Ngọc Diễn, Liễu Khuynh Thành khẳng định sẽ không thuận theo.

"Hắn là bằng hữu của người?" Trong mắt Liễu Khuynh Thành hiện lên kinh ngạc, khoé môi hơi hơi mang cười thu liếm lại.

"Đúng vậy!" Tần Lạc Y gật đầu thừa nhận.

Sắc mặt đám người Ngọc Thanh Nhan nháy mắt trở nên trắng bệch, ánh mắt loé ra, trong mắt mấy người Lạc sư huynh sáng ngời. Thầm nghĩ tiểu tử Giản Ngọc Diễn tiểu tử này đầu cũng thật sâu, bọn họ quen biết nửa tháng, ở chung hiểu biết lẫn nhau không sai, hẳn có một bằng hữu được Cát chương môn thu làm đệ tử quan môn như vậy, cũng không nghe được hẳn nói đến.

"Tiểu sư muội a! Không phải sư tỷ nói người, người như thế người về sau vẫn nên ít cùng hẳn lui tới mới thỏa đáng." Ngữ khí Liễu Khuynh Thành sâu xa đối với nàng nói, một bộ dáng đều là vì tốt cho nàng.

Tần Lạc Y mỉm cười: "Ngũ sư tỷ, Lạc Y cảm thấy, trong đó tất nhiên là có hiểu lầm gì. Bằng hữu này của ta tính tình vô cùng tốt, tất nhiên sẽ không làm ra loại chuyện khi dễ nữ đồng môn."

Lại nhìn thoáng qua Ngọc Thanh Nhan, ánh mắt lợi hại vô cùng: "Ngọc cô nương, người cần phải hảo hảo suy nghĩ một chút, mọi người đều là đồng môn, trăm ngàn lần đừng bởi vì một chút hiểu lầm, biến thành tổn thương hòa khí giữa mọi người." Lại nhìn đến đám người đứng cạnh nàng, sau lại nhìn về phía nàng, ngôn từ này không cần nói cũng biết.

Thân thể Ngọc Thanh Nhan run lên, sắc mặt càng trắng, rõ ràng đều là tu vi tôn giả, so với nàng cao hơn không được mấy giai, nhưng trên người Tần sư thúc này ẩn ẩn phát ra khí thế sắc bén, lại tự dung làm cho nàng cảm giác được dị thường sợ hãi.

Trong lòng đã sớm hối hận, sớm biết rằng Giản Ngọc Diễn cùng đệ tử chương môn có liên quan, cho dù cấp nằng một trăm lá gan, nằng cũng không dám đi lên trên chọc hấn.

Vừa rồi Tần sư thúc chưa tới cũng liền thôi, hiện tại nằng đến đây, rõ ràng muốn bảo hộ Giản Ngọc Diễn, nếu đem việc này đến địa phương sư thúc quản lý hình luật, Giản Ngọc Diễn còn có nhân chứng, nằng căn bản chiếm không được chỗ tốt gì.

"Ta..." Muốn thừa nhận là hiểu lầm, nhưng vậy mặt mũi nằng đều mất hết, không thừa nhận, Tần sư thúc lại không chịu chịu để yên, nằng có chút bàng hoàng nhìn Tần Lạc Y một cái, lại nhìn phía Liễu Khuynh Thành.

Kỳ thật trong lòng Liễu Khuynh Thành sớm đã hiểu được vài phần, bảo hộ Ngọc Thanh Nhan bất quá là nhất thời tùy hứng mà thôi, không nghĩ tới nằng cư nhiên không lên được mặt bàn như vậy, nói mấy câu, vài ánh mắt liền đem nằng hù sợ, đây không khác gì ở trước mặt mọi người đánh nằng một cái tát.

Còn có Tần Lạc Y này, ngày hôm qua ở động phủ Đại sư huynh, hôm nay thế nhưng lại trước mặt mọi người không nể mặt nằng...Càng nghĩ càng cáu giận.

Mặt lạnh lùng hỏi Ngọc Thanh Nhan: "Nếu Tần sư thúc cho ngươi hảo hảo ngẫm lại, ngươi nhất định phải hiểu rõ rồi chứ...Đến tốt cùng có phải hiểu lầm hay không?"

Ngọc Thanh Nhan nghe vậy, còn tưởng rằng nằng đang ám chỉ chính mình thừa nhận đây là hiểu lầm, cắn môi, có chút nghĩ nghĩ, liền rất nhanh nói: "Lúc ấy đột nhiên đụng tới Giản sư đệ, ta rất nóng vội, có lẽ thật sự hiểu lầm Giản sư đệ."

Đám người Lạc sư huynh khề hừ một tiếng, khinh thường nhìn nằng. Trên mặt Quý Huyền cũng không có dị sắc, coi như kết quả này cũng nằm trong dự kiến của hấn.

Liễu Khuynh Thành lại tức giận đến âm thầm cắn răng, lạnh lùng nhìn nằng nói: "Nếu là hiểu lầm, vì cái gì sớm không nói rõ ràng?"

Ngọc Thanh Nhan cúi đầu càng thấp, mím môi nói: "Ta... Vừa rồi ta vừa vội lại sợ, cho nên xem nhẹ không ít chuyện tình, hiện tại sư thúc để ta nghĩ lại, ta mới nhớ tới..."

Liễu Khuynh Thành thấy càng thêm phần nộ, càng giận Ngọc Thanh Nhan không biết phải trái, cư nhiên lúc này còn muốn đổi ý, cũng càng thêm oán hận Tần Lạc Y.

Dư quang khoé mắt bắt giữ đến trong mắt Tần Lạc Y có ý cười nhẹ, nằng thâm hừ một tiếng, đột nhiên mở miệng nói: "Không muốn làm rõ ràng chân tướng sự tình, các ngươi cư nhiên liên tục cùng một chỗ đánh nhau, làm bị thương đồng môn, lại trái với quy củ Phiêu Miêu Tông đồng môn không thể tự mình đánh nhau, vì thế về sau không tiếp tục phát sinh chuyện như vậy, phạt các ngươi đều đến Sư Hồ Nhai suy ngẫm!"

Trong lòng Tần Lạc Y chấn động, ý cười trong mắt liếm đi, hiểu được Ngũ sư tỷ là then quá hoá giận: "Sư tỷ..."

Nói còn chưa nói hết, Liễu Khuynh Thành liền rất nhanh chặn đứng lời của nằng: "Sư muội, ngươi đừng quá mềm lòng, chuyện như vậy, quyết không thể nuông chiều! Hơn nữa đánh nhau không đến đâu trảng đánh nhau, mà tự mình ở bên trong môn phái ầu ẩu, phạt đến Sư Hồ Nhai, ở trong tông môn có tiền lệ như vậy, ngươi cũng không thể bởi vì một bên trong đó là bằng hữu ngươi, sẽ ngoại lệ!"

Mâu quang Quý Huyền chột lóc.

Cũng có tiền lệ như vậy, bất quá lần trước thời điểm ầu ẩu, chính là đấu ra mạng người, hai kiện sự tình này, căn bản không thể đánh đồng.

Muốn mở miệng, nói đến bên miệng lại nuốt xuống, lấy tính tình Ngũ sư muội, nếu hấn phản đối nữa, nói không chừng nằng khó chịu một cái, hiện tại tuy rằng áp lực tha cho bọn họ, không chừng về sau tùy tiện tìm chuyện khác, cũng có thể đem người giết chết.

Đi Sư Hồ Nhai, nếu có thể còn sống đi ra, tiêu khẩu khí trong lòng nằng, nói không chừng ngược lại có thể đổi lấy một tính mạng.

Ngọc Thanh Nhan thiếu chút ngã xuống, không thể tin nhìn Liễu sư thúc, đám người Tiêu Thiên cũng là vẻ mặt kinh hoàng.

"Nếu là có tiền lệ liền theo, tự nhiên sẽ không ai có thể ngoại lệ." Tần Lạc Y trầm ngâm một lát nói: "Bất quá đi Sư Hồ Nhai, cũng không biết chúng ta về sau còn có thể gặp lại hay không, Ngũ sư tỷ, có thể để thời gian bọn họ đi chậm lại một chút hay không, ngày mai được không, ta còn có chuyện muốn nói với hấn."

Biết đi Sư Hồ Nhai đã không thể tránh, Tần Lạc Y cũng không nói thêm nữa, chỉ nói ra một yêu cầu như vậy.

Trong chốc lát, nằng lập tức đi luyện thêm nhiều phù chú cao giai, đưa cho bọn hấn, cũng không tin không thể để cho bọn họ còn sống đi ra!

Thần sắc Liễu Khuynh Thành hơi hoà hoãn, không suy nghĩ bao lâu liền đồng ý, còn nói mấy câu, còn vì nằng cùng Tam sư huynh Quý Huyền giới thiệu lẫn nhau một phen, mới ngơ thần hồng hồng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Tìm tới đại sư huynh

Editor:HamNguyet

Phòng ở của Giản Ngọc Diễn ở phía nam Thiên Lam sơn, có một gian phòng ngủ, một gian tu luyện thất, còn có một sân viện nho nhỏ, ngoài sân viện trồng nhiều cây trúc, gió thổi qua, liền vang lên xôn xao.

Phòng ở không lớn, trong phòng bài trí đơn giản đến cực điểm, ghế dựa, bàn trà, đều dùng chính giấy trúc trên núi tạo thành, hình thức đơn giản hào phóng, hết thầy đều lấy thực dụng là chủ.

Phòng ở ba người Tổng hoài Sơn, Viên Long Hải, Lạc Tử Quân cách Giản Ngọc Diễn thập phần gần, gần nhất là Viên Long Hải chỉ cách vài thước.

Ba người bọn họ tuy rằng cũng ở trên Thiên Lam sơn, cùng là đệ tử kí danh của Phiêu Miểu Tông, nhưng đã sớm chính thức bái sư phụ.

"Thời gian các người gia nhập Phiêu Miểu Tông so với hai người chúng ta đều lâu hơn, hảo hảo cùng ta giải thích, đồng môn lên đánh nhau, thật sự sẽ bị phạt đi xuống Sư Hồ Nhai?" Tàn Lạc Y ngồi ở trên ghế trúc, hướng mấy người Tổng hoài Sơn hỏi.

"Bên trong Phiêu Miểu Tông, đối với lên đánh nhau, quả thật xử phạt thật nghiêm khắc, có ân oán, người bình thường đều đi đến đấu tràng, nơi đó có sư thúc tu vi cường công giữ, mọi người có thể lên đấu tràng, nhưng tuyệt đối không được xuống tay lấy tính mạng đồng môn." Tổng Hoài Sơn đứng ở trước mặt Tàn Lạc Y, có chút buồn bực nói.

Tiên Thiên kia rõ ràng đem Giản Ngọc Diễn kêu đi, nguyên bản còn tưởng rằng hắn có thể hảo hảo nói chuyện, nào biết rằng không nói được mấy câu, liền động thủ, lúc ấy đầu óc bọn họ nóng lên, hơn nữa trong sơn cốc có rất ít người qua lại, cũng không ngăn cản, thậm chí hung hăng giáo huấn nữ nhân không biết xấu hổ Ngọc Thanh Nhan kia một phen. Cũng trách vận khí bọn họ thật sự không tốt, rõ ràng đánh thắng, lại bị Liễu sư thúc vừa vận dụng phải.

"Lên đánh nhau liền nhất định phạt xuống Sư Hồ Nhai sao?" Tàn Lạc Y nhíu chặt đôi mi thanh tú lại hỏi.

Ngày đó nàng ngẫu nhiên nghe được Đại sư huynh đề cập qua Sư Hồ Nhai một chút, biết có người từng bị vì lên đánh nhau bị phạt đi xuống, cho nên thời điểm vừa rồi Liễu Khuynh Thành nhắc tới muốn đem Giản Ngọc Diễn bọn họ đều phạt đi xuống, còn dùng lời nói kích nã, nàng mới không có cách nào khác phản đối, hiện tại ngẫm lại, lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Huống chi người sai là Ngọc Thanh Nhan, dựa vào cái gì muốn cho Giản Ngọc Diễn cùng bọn họ đi xuống địa phương hung hiểm chịu phạt?

Ba người Tổng Hoài Sơn cùng Lạc Tử Quân nhìn nhau cười khổ.

"Đánh nhau cũng không nhất định sẽ phạt đi xuống, Liễu sư thúc nói chuyện đó, là vì bọn họ đấu ra mạng người, sự tình lần đó thập phần ác liệt, đối với Phiêu Miểu Tông ảnh hưởng phi thường lớn, cho nên bọn họ mới bị phạt như vậy."

Tàn Lạc Y nghe vậy, trong lòng nhảy dựng, khuynh thân nhìn phía bọn họ, trầm giọng nói: "Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Các người cẩn thận nói cho ta nghe một chút đi."

Giản Ngọc Diễn tiêu sái ngồi ở một bên, ánh mắt tối đen cũng nhìn bọn họ.

Lạc Tử Quân nhíu mi trầm ngâm, nhân tiện nói: "Môn hạ Diệp sư thúc cùng Trần sư thúc có hai đệ tử, thiên phú tu luyện đều thập phần xuất chúng, La sư huynh là môn hạ của Diệp sư thúc, ngẫu nhiên chiếm được một pháp bảo tu luyện, bị Lâm sư huynh môn hạ của Trần sư thúc biết được, Lâm sư huynh liền động tâm tư, muốn đoạt lại để chính mình dùng, nào biết được La sư huynh cũng sớm coi trọng một kiện dị vật trên người hắn, hai người đều có tâm tư khác, có một ngày ngẫu ngộ thấy được một địa phương thực ẩn nấp phía đông nam Phiêu Miểu Tông, chung quanh lại không có người, hai người đều cảm thấy đây là một cơ hội tốt, đều hướng đối phương động thủ, hơn nữa là hạ sát thủ, bất quá bọn họ còn chưa kịp giết chết đối phương, ngẫu nhiên bị Hoãn sư tỷ cùng Tề Hoành sư đệ đi qua thấy được, bọn họ cũng biết lên đánh nhau sẽ bị phạt, hơn nữa bọn họ lại muốn đoạt bảo bối của đối phương, muốn mệnh đối phương, đương nhiên không muốn để cho người khác biết được chuyện tình bọn họ từng lên đánh nhau, miễn cho về sau gặp chuyện không may, người khác sẽ liên tưởng ngay đến trên người bọn họ, bọn họ tấy không rõ hiểm nguy...Sau đó hai người cùng động tâm tư, hạ sát thủ đem Hoãn sư tỷ cùng Tề Hoành sư đệ giết chết...Chỉ là chuyện này vừa khéo, vẫn bị người biết, cho nên cuối cùng hai người đều bị phạt xuống Sư Hồ Nhai."

"Vậy hai người cuối cùng thế nào? Có người lên được không?" Tàn Lạc Y hỏi, chuyện này, cùng Giản Ngọc Diễn bọn họ hôm nay, hẳn là không thể đánh đồng đi?

"Không có, hai người đều không đi lên." Tổng hoài Sơn cười khổ. Bọn họ lần này xuống Sư Hồ Nhai, sợ là cũng không thể lên được.

Giản Ngọc Diễn thờ dãi một hồi, vỗ vỗ bả vai bọn họ: "Đều do ta... Là ta làm liên lụy các người." Trong giọng nói tràn ngập áy náy.

Hắn vừa đến Phiêu Miếu Tông không lâu, lại là đệ tử ký danh, những người khác đối với hắn tự nhiên là khinh thường nhìn lại, chỉ có ba người này, vẫn thật tâm mà nhiệt tình đối đãi hắn. Hôm nay nếu không phải sợ hắn ăn một chỗ đám người Tiêu Thiên, bọn họ cũng sẽ không theo sau.

"Như thế nào là người liên lụy chúng ta?" Viên Long Hải là người cao lớn, thanh âm nói chuyện cực kỳ vang dội, cau mày không đồng ý nói: "Muốn trách cũng phải trách xử nữ nhân Ngọc Thanh Nhan, thật không biết xấu hổ! Còn có Tiêu Thiên kia, hoàn toàn bị xử nữ nhân kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nằng nói một, hắn cư nhiên liền dám ở Phiêu Miếu Tông hươu chúng ta động thủ!"

Tổng Hoài Sơn cùng Lạc Tử Quân gật đầu phụ họa, nói chuyện này không thể trách hắn, thật sự là không ngờ lá gan Tiêu Thiên lớn như vậy, mà bọn họ hôm nay ý nghĩ có chút nóng lên, biết rõ Giản Ngọc Diễn vừa tới, có chút quy củ còn không biết, bọn họ cũng không ngăn cản, ngược lại cùng nhau động thủ.

"Việc này tự nhiên là không thể trách người, lần này Ngọc Thanh Nhan kia cũng không chiếm được tiện nghi, chính nàng cũng phải đi xuống...Hiện tại sự tình đã xảy ra, trước không quản bọn họ, chúng ta hảo hảo ngâm lại đối sách mới được!" Tàn Lạc Y mím môi đỏ mọng, nhìn tuần nhan Giản Ngọc Diễn nói.

Giản Ngọc Diễn gật đầu, nghĩ nghĩ hỏi Tổng hoài Sơn: "Kia La sư huynh cùng Lâm sư huynh hai người đều là dạng tu vi gì?"

"La sư huynh là đại tông sư bát giai, Lâm sư huynh là đại tông sư đỉnh." Tổng Hoài Sơn hơi hơi cười khổ nói.

Bốn người bọn họ, đều là tu vi tôn giả, không có một đại tông sư, thực lực xảy ra nơi đó, ngay cả hai người La-Lâm đều không thành công đi lên, cơ hội bọn họ đi lên được càng nhỏ.

Tâm tình Tàn Lạc Y cũng có chút trầm trọng. Nhấp mân môi đỏ mọng, tiểu nhan nàng giận dữ: "Bằng không dứt khoát liền đem việc này đến hình luật đường tốt lắm"

Bọn họ còn có nhân chứng, bằng không đi xuống Sư Hồ Nhai sẽ tặng không tính mạng..Nói không chừng hợp lực lại, còn có thể thoát thân, được rồi, cho dù không thể thoát thân, làm cho hình phạt từ nặng thành nhẹ, cũng đáng.

"Không sai, biện pháp này có thể làm." Trước mắt Giản Ngọc Diễn sáng ngời, vẻ mặt đồng ý nói.

Ba người Tổng Hoài Sơn lại nhìn nhau cười khổ, châm chước một phen sau, Lạc Tử Quân nói: "Nếu là người khác còn dễ nói, nhưng lần này lời nói lại phát ra từ Liễu sư thúc, Phiêu Miếu Tông đều biết Liễu sư thúc nói chuyện, cho tới bây giờ đều là nói một không nói hai."

"Nàng nói một không nói hai?" Tàn Lạc Y mím môi: "Nàng không phải người hình luật đường đi, dựa vào cái gì nàng nói một không nói hai?"

Liễu Khuynh Thành là sư tỷ nàng, thấy nàng nói như thế, lá gan mấy người Tổng hoài Sơn cũng lớn hơn một chút, lại nói: "Tuy rằng nàng không phải đệ tử hình luật đường, bất quá nàng là đệ tử của sư đệ chương môn, cùng sư thúc hình luật đường có quan hệ vô cùng tốt, Phương sư thúc cực thích nàng, cho nên lời nàng nói, Phương sư thúc đều coi trọng, hơn nữa thiên phú tu luyện của nàng cũng tốt, ở Phiêu Miếu Tông nói chuyện rất có phân lượng."

"Nói chuyện cực có phân lượng..Cũng không thể là do nàng định đoạt đi?" Tàn Lạc Y nhú mày, vẫn không nghĩ ra, vì cái gì Liễu Khuynh Thành dễ dàng có thể quyết định vận mệnh bọn họ, mà những người này biết rõ đi xuống là chết, cũng không đi hình luật đường tranh thủ một chút.

"Ai, Tàn sư thúc, lời ta nói là thật sự!" Viên Long Hải cắn chặt răng nói: "Dù sao chúng ta đi xuống Sư Hồ Nhai, là cử tử nhất sinh! Ngài biết về sau, trong lòng cũng nên để ý...Liễu sư thúc kia, ở trong Phiêu Miếu Tông chúng ta, được rất nhiều người sùng bái, nàng nói để cho chúng ta đi Sư Hồ Nhai, chúng ta còn đem việc này đến hình luật đường, đó là không cho nàng mặt mũi...Trong Phiêu Miếu Tông, tuy rằng cảm lên đánh nhau, nhưng đi bên ngoài, đánh giết một người, cực dễ dàng, cho dù không đi ra ngoài, về sau chỉ cần chúng ta lên đầu trang, cũng tất là có rất nhiều người đến khiêu chiến chúng ta..."

Tàn Lạc Y bừng tỉnh, nguyên lai là như vậy! Cùng với về sau đối mặt với vô số sát chiêu, bọn họ chuẩn bị lựa chọn lúc này hợp lại mở ra một đường máu, sẽ xong hết mọi chuyện.

"Chẳng lẽ cũng chỉ có thể như vậy? Không thể để cho nàng chủ động sửa miệng?" Tàn Lạc Y cắn môi nói:"Nàng chủ động sửa miệng, những người sùng bái nàng hẳn là sẽ không cố ý tìm các người phiền toái đi?"

Tổng Hoài Sơn nghe xong, đột nhiên trước mắt sáng ngời: "Nếu muốn để cho Liễu sư thúc chủ động sửa miệng, trừ bỏ chương môn cùng Ô sư tổ, chỉ có một người."

"Ai?" Trước mắt Tàn Lạc Y cũng sáng ngời, vội hỏi nói.Sư phụ nàng cùng Ô sư thúc đều đang bế quan, sẽ không có khả năng đi ra.

"Phượng Phi Ly sư thúc."Sau khi nói

tên ra, mâu quang Tổng Hoài Sơn lại rất nhanh lại âm đạm đi xuống: "Chỉ tiếc Phượng sư thúc vài năm này rất ít ở trong tông môn, cho dù là ở...Chúng ta cũng không nhận thức Phượng sư thúc a."

Tàn Lạc Y cao hứng: "Ha ha, thật tốt quá,ngày hôm qua Đại sư huynh vừa mới trở lại tông môn, việc này ta tìm hắn thương lượng một chút."

"Thật sự? Phượng sư thúc đã trở lại?" Đám người Tổng hoài Sơn cũng cao hứng, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng hy vọng.

"Các ngươi chờ, ta đi rất nhanh sẽ trở lại!" Tần Lạc Y nghĩ đến bộ dáng Đại sư huynh dễ nói chuyện, chỉ cần chính mình đem sự tình trải qua nói với hắn, nói không chừng hắn sẽ nguyện ý giúp đỡ, nhất thời tâm tư bay lên, hướng bọn họ phất phất tay, liền hướng Ngọc Thanh Phong lao đi.

Hướng động phủ Đoan Mộc Trường Thanh, bắt quá nàng vừa tới cửa, còn không lên tiếng, thân ảnh Đoan Mộc Trường Thanh thon dài lại đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn tay nàng giờ lên chuẩn bị gõ cửa, khóe môi gợi lên một chút tươi cười thần nhiên: "Ngươi tới làm gì? Đưa giải được?"

"Ngươi nằm mơ đi!" Tần Lạc Y hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn hắn nói: "Ta nói, chờ thời điểm tu vi ta so với ngươi cao hơn, ta mới giải cho ngươi."

"Không đưa giải được, vậy ngươi tới làm cái gì?" Đoan Mộc Trường Thanh biến sắc, ý cười khóe môi liếm đi, mặt lạnh lùng nhìn nàng.

"Không đưa giải được ta sẽ không được thể đến đây?" Tần Lạc Y hướng hắn sáng lạn cười: "Đại sư huynh ở nơi này của ngươi đi, ta có việc tìm Đại sư huynh."

Nói xong cũng không chờ hắn mở miệng nói chuyện, rất nhanh hướng tới bên trong chạy tới, lấy tính tình nam nhân này bụng dạ hẹp hòi, nói không chừng sẽ đem chính mình nhốt ở bên ngoài cửa không cho nàng đi vào. "Đại sư huynh, Đại sư huynh..."

Mặt Đoan Mộc Trường Thanh lạnh lùng đi theo phía sau nàng, hai tay đặt sau người, lẳng lẳng không nói gì.

"Tiểu sư muội, ngươi đã đến rồi."

Phượng Phi Ly một thân cẩm bào tử sắc, có vẻ cao quý tao nhã lại yêu nghiệt vô cùng từ trong đình đi ra, mắt hoa đào mỉm cười nhìn nàng.

"Ai, Đại sư huynh, nguyên lai ngươi ở chỗ này à!" Tần Lạc Y cười chạy đi qua, váy dài màu lam, bởi vì bên chạy mà nhẹ bay, tựa như tinh linh hạ xuống thế gian.

Mâu quang Đoan Mộc Trường Thanh ám trầm.

"Xảy ra chuyện gì? Ngươi chạy gấp như vậy làm gì?" Phượng Phi Ly chớp chớp mắt hoa đào, nhìn trên trán nàng trắng nõn chảy xuống mồ hôi, không khỏi cười lắc lắc đầu.

"Đại sư huynh, là như vậy, ta có một bằng hữu..." Cũng bất chấp ngồi xuống trước, nàng lập tức đem chuyện tình Gian Ngọc Diễn cùng Ngọc Thanh Nhan nói ra, sau đó lo lắng nói: "Đại sư huynh, hắn cũng không chủ động đi gây chuyện, là vì người khác động thủ buộc hắn, hắn mới không thể không đánh trả, chẳng lẽ như vậy, cũng phải phạt đi xuống Sư Hồ Nhai sao?"

"Sư Hồ Nhai sao?" Ánh mắt Phượng Phi Ly chợt lóe, nhíu mày một cái gật đầu nói: "Đấy quả thật là một địa phương cực kỳ nguy hiểm, Ngũ sư muội quả thật phạt nặng chút."

Tần Lạc Y âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra có thể thay đổi!

"Nhưng Ngũ sư tỷ đã nói ra, vậy làm sao bây giờ?" Nàng nhấp mí mắt, về mặt tiêu sắc ở nơi nào xoay quanh, sau đó chờ mong nhìn hắn nói: "Đại sư huynh, nếu không, ngươi giúp ta cùng Ngũ sư tỷ nói một chút đi. Gian Ngọc Diễn kia là bằng hữu ta, chính mình đi nói, Ngũ sư tỷ sẽ hiểu lầm ta làm việc thiên vị..."

"Ta đi nói giúp ngươi?" Phượng không ngồi xuống, ngón tay có tiết tấu gõ trên mặt bàn đá, u quang trong mắt hoa đào chợt lóe rồi biến mất, mí mắt, nhìn chăm chăm nàng chậm rãi nói: "Tiểu sư muội, ngươi xác định muốn ta đi nói cho ngươi?"

Phượng mâu Tần Lạc Y sáng ngời, dùng sức gật gật đầu: "Đại sư huynh, làm ơn, đây chính là mạng người quan thiên đại sự..."

Đoan Mộc Trường Thanh hơi hơi nhíu mày, môi mỏng mím chặt, ánh mắt băng hàn nhìn chăm chăm Tần Lạc Y mang theo một tia ảm ảm lo lắng.

"Không có việc gì, việc này rất nhỏ." Phượng Phi Ly nhìn nàng nghiêm mặt cười, cười đến chút ý vị thâm trường:

"Tiểu sư muội, việc này ta giúp ngươi đi nói, về sau ngươi cũng không nên hối hận trách ta a."

"Ta như thế nào sẽ trách ngươi?" Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút khó hiểu, lập tức cười cong mắt: "Đa tạ Đại sư huynh còn không kịp đâu, như thế nào sẽ vong ân phụ nghĩa trách ngươi như vậy."

"Ha ha, sẽ không là tốt rồi, ta lập tức đi tìm tìm Ngũ sư muội." Phượng Phi Ly ảm một ngụm trà thơm trên bàn, tư thái tao nhã, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Tần Lạc Y được một câu này của hắn, tâm treo lên cao cuối cùng thả xuống dưới, ý cười bên môi càng thêm sáng lạn.

Đại sư huynh quả nhiên là người tốt a!

"Đại sư huynh..." Đoan Mộc Trường Thanh mí mắt mỏng mỏng hoàn mỹ, không đồng ý nói: "Việc này ngươi đi nói, chỉ sợ không tốt lắm đâu."

Trong lòng Tần Lạc Y nhảy dựng, quay đầu đến, hung tợn trừng mắt Đao Mộc Trường Thanh, ánh mắt kia, tựa như phải đem hắc ngàn đao vạn quát.

Đao Mộc Trường Thanh chết tiệt, quả nhiên là hỗn đản! Ân oán bọn họ mặc ân oán...Hắn dựa vào cái gì ngăn cản Đại sư huynh? Hắn nghĩ đến như vậy, có thể làm cho chính mình sớm một chút cho hắn giải được?

Nằm mơ!

Phượng Phi Ly nghe được hắn phản đối, cũng hơi có chút kinh ngạc, gương mặt yêu nghiệt mỉm cười: "Ta đi nói không tốt lắm, chẳng lẽ ngươi muốn đi cùng nàng nói?"

Sắc mặt Đao Mộc Trường Thanh thay đổi, hắn mới không muốn cùng nữ nhân kia giao tiếp, hắn không nhìn Phượng Phi Ly, ánh mắt dừng ở trên người Tần Lạc Y, thản nhiên nói: "Kỳ thật việc này cũng đơn giản, nếu hắn không có làm ra sự tình này, trực tiếp đi tìm hình luật đường thì tốt rồi, ngươi tới phiền toái Đại sư huynh làm gì?"

Tần Lạc Y chán nản. Đại sư huynh cũng chưa nói phiền toái, nàng lại không tìm hắn hỗ trợ...Hắn dựa vào cái gì nói như vậy?

Cắn chặt răng, nàng không nghĩ để ý đến hắn, ánh mắt chuyển hướng Phượng Phi Ly, có chút áy náy nói:

"Đại sư huynh, là Lạc Y khiến ngươi thêm phiền toái sao?"

"Ha ha, không có, bất quá việc rất nhỏ thôi." Phượng Phi Ly nhìn áy náy trong mắt nàng, không khỏi nhú mày, vừa rồi bộ dáng nàng tròn mắt trừng hướng Đao Mộc Trường Thanh, hắn cũng không bỏ qua.

"Vậy là tốt rồi." Tần Lạc Y nghe hắn nói như vậy, trong mắt sáng ngời, yên tâm vỗ vỗ ngực, rõ ràng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mâu quang Phượng Phi Ly chợt lóe, cảm thấy tiểu sư muội này, quả nhiên là người thú vị...Nhị sư đệ lãnh tâm nghiêm mặt, cư nhiên lại ngăn cản chính mình, cũng làm cho hắn thấy kỳ quái. Xem ra lần này hắn trở lại Phiêu Miểu Tông, thật ra là trở về đúng thời điểm a.

Phượng Phi Ly đi rồi, Tần Lạc Y ngồi trên ghế uống trà, cũng không thèm nhìn tới Đao Mộc Trường Thanh một bên, nếu không phải còn ở chỗ này chờ Phượng Phi Ly đợi biết kết quả, nàng mới không muốn ở nơi này của hắn ngồi lâu.

Đao Mộc Trường Thanh đứng ở trước mặt nàng, thật lâu sau, mới lạnh giọng nói: "Ngươi để cho Đại sư huynh đi tìm Ngũ sư muội, về sau ngươi sẽ hối hận." Nữ nhân này, cái gì cũng không biết, cư nhiên dám làm như thế! Về sau ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

"Ta hối hận cũng không liên quan tới ngươi!" Tần Lạc Y liếc mắt, tiếp tục uống trà, ánh mắt nhìn chén trà cũng không nhìn hắn.

Trong lòng Đao Mộc Trường Thanh giận dữ, nghĩ đến nàng mỗi lần vừa thấy chính mình, đều là mang bộ dáng lạnh như băng, mà thấy Đại sư huynh, lại cười đến mở nham, trong lòng liền thập phần không phải tư vị.

Vươn tay, rất nhanh đoạt được chén trà trong tay này, mặt lạnh lùng nói: "Như thế nào sẽ không liên quan đến ta? Chờ thời điểm ngươi hối hận, ngay cả mệnh cũng không còn, khi đó ai tới giải độc cho ta?"

Tần Lạc Y nhú mày, về mặt mỉa mai nói: "Ngươi nói Đại sư huynh đi gặp Ngũ sư tỷ, ta sẽ mất mạng? Hừ, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi lớn như vậy, sẽ bị dọa sợ sao? Thật sự là!"

"Dọa ngươi? Ta cũng không nhằm chán như vậy!" Nhìn đến Tần Lạc Y căn bản không đem lời nói chính mình để trong lòng, trong lòng Đao Mộc Trường Thanh trở nên buồn bực vô cùng, bung chén trà trong tay lên liền một ngụm uống cạn nước trà bên trong.

"Uy, đó là cái chén của ta!" Tần Lạc Y chỉ vào trên tay hắn, có chút tròn mắt há hốc mồm kêu lên.

Đao Mộc Trường Thanh sùng sốt, lúc này mới phản ứng lại đây, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút xấu hổ, lại nghĩ đến Tần Lạc Y vừa rồi cũng ghé môi vào chỗ miệng chén này uống...Trong miệng còn có một cỗ cảm giác khác thường, cảm giác buổi sáng lần trước hôn lên cánh môi mềm mại kia, cũng hiện lên ở đáy lòng hắn, nhìn không được liền vươn đầu lưỡi, liếm liếm trà trên khoé môi.

Tần Lạc Y há miệng thở dốc, cảm thấy thiếu chút nữa rơi xuống đất, tim đập hơi hơi gia tốc, nhấp nháy môi, nàng rõ ràng đem ánh mắt dời đi, nhìn về phía khác...Đao Mộc Trường Thanh lãnh khốc, lại đáng giận, nhưng hắn tuần mỹ, cũng không thể phủ nhận, vừa rồi làm ra động tác như vậy, thật đúng là mê người vô cùng.

Đao Mộc Trường Thanh nguyên bản cũng thực xấu hổ, bất quá nhìn đến bộ dáng Tần Lạc Y ảo não phẫn nộ còn ần ần mang theo một tia ngượng ngùng quấy rầy, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Người lấy cái gì cảm tạ ta

Editor:HamNguyet

Đợi hơn một canh giờ sau, Đại sư huynh cuối cùng cũng trở lại, trên mặt yêu nghiệt hàm chứa tươi cười, ánh mắt hoa đào sáng quắc sinh quang.

"Đại sư huynh, thế nào?" Tần Lạc Y rất nhanh nghênh đón, ánh mắt chờ đợi nhìn hắn.

"Sư Hồ Nhai không cần đi, ta và Ngũ sư tỷ người cùng đi hình luật đường, đem bọn họ giao cho Phương sư huynh ở hình luật đường, sau khi Phương sư huynh hiểu biết chân tướng sự tình, liền để cho bọn họ ngày mai tiến vào Mê Tung Lâm, hai ngày sau, mới có thể đi ra." Phương Phi Ly cười đối với nàng nói.

"Thật sự?" Tần Lạc Y cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tươi cười dị thường sáng lạn, phương mâu liễm điểm lập loè như sao trời: "Đại sư huynh, cảm tạ người! Thật sự là rất cảm tạ người!"

Nếu trong Phiêu Miêu Tông có quy củ không thể tư đấu, nàng biết muốn cho Giản Ngọc Diễn bọn họ hoàn toàn không bị phạt, cũng không có khả năng, kết quả này, là kết quả tốt nhất.

Phương Phi Ly nhìn bộ dáng nàng hưng phấn thiếu chút nữa không kiềm chế được, nhếch mày, hài hước nói: "Cảm tạ ta? Tiểu sư muội, người chuẩn bị cảm tạ ta như thế nào a?"

Tần Lạc Y không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ thật sự muốn chính mình cảm tạ hắn, đầu tiên là sửng sốt, lập tức cong mắt cười nói: "Nếu có chuyện gì cần đến Lạc Y, sư huynh chỉ cần mở miệng chính là."

Vài lần tiếp xúc, nàng cũng biết Đại sư huynh hoàn toàn bất đồng với Nhị sư huynh, lời nàng nói ra cũng yên tâm, Đại sư huynh tốt như vậy, khẳng định sẽ không khiến cho nàng làm chuyện tình gì khó xử.

"Hảo, đủ sáng khoái!" Phương Phi Ly sung sướng cười lên tiếng, lưu quang tràn đầy trong mắt hoa đào: "Nghe Ngũ sư muội nói, đêm qua người ở trong viện của ta, bắt được gà rừng, hái được sơn cô, chuẩn bị tốt đồ ăn, một mình tự chăm tự ẩm...Sư muội, buổi tối hôm nay, người liền chiếu theo bộ dáng ngày hôm qua, cũng làm cho Đại sư huynh một bàn đồ ăn ngon đến."

Tần Lạc Y nhoen miệng cười: "Làm một bàn đồ ăn ngon không thành vấn đề, bất quá...Đại sư huynh, có thể đổi một ngày khác hay không, buổi tối ngày mai được không?"

Nghe được Phương Phi Ly nói như vậy, nàng là hoàn toàn yên tâm, Đại sư huynh không làm cho nàng thất vọng a, quả nhiên là người tốt.

"Làm sao vậy?" Phương Phi Ly nhíu mi nhìn nàng.

"Buổi tối ngày hôm nay, ta muốn đi xem Giản Ngọc Diễn, hắn phải đi Mê Tung Lâm...Tuy rằng Mê Tung Lâm kia không thể so với Sư Hồ Nhai, nhưng cũng thập phần hung hiểm, ta còn có điểm lo lắng." Tần Lạc Y nhấp nhím môi có chút sâu não nói.

"Ha ha, một khi đã như vậy, vậy buổi tối ngày mai tốt lắm" Phương Phi Ly biết được nguyên nhân, rất sáng khoái đáp ứng.

Tần Lạc Y lại tạ quá, sau đó cao hứng rời khỏi động phủ Đoan Mộc Trường Thanh, hướng Thiên Lam sơn lao đi.

"Tiểu sư muội."

Đi ra không xa, một đạo thân ảnh lục sắc xinh đẹp đột nhiên từ không trung hạ xuống, ngăn trước thân thể của nàng.

"Ngũ sư tỷ."

Tần Lạc Y không nghĩ tới cư nhiên lại ở chỗ này nhìn đến Liễu Khuynh Thành, trong lòng không khỏi rung mình, trên mặt lại hiện ra một chút tươi cười cao hứng.

"Tiểu sư muội vội vàng vàng như vậy, là chuẩn bị đi chỗ nào a? Chẳng lẽ là Thiên Lam sơn?" Liễu Khuynh Thành cũng đang cười, bất quá ý cười của nàng nhưng không đạt tới đáy mắt.

Không biết vì cái gì, Tần Lạc Y xem bộ dáng của nàng, liền cảm thấy nàng hẳn là có ý ở chỗ này chờ chính mình.

Cười gật gật đầu: "Đúng vậy, ta chuẩn bị đi Thiên Lam sơn. Ngũ sư tỷ, người chuẩn bị đi chỗ nào?"

Liễu Khuynh Thành hừ nhẹ một tiếng, cười nói: "Tiểu sư muội, vị bằng hữu kia của người không cần đi Sư Hồ Nhai, người hiện tại cao hứng sao?"

Tần Lạc Y không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ hỏi trực tiếp như thế, chớp chớp mắt, gật đầu nói: "Tự nhiên là cao hứng, nói đến việc này, thật đúng nên cảm tạ Ngũ sư tỷ."

Nếu nàng(LKT) đã nói rõ, nàng(TLY) tự nhiên cũng không cần che dấu, giả trang thành bộ dáng không biết, như vậy cũng quá giả tạo rồi.

"Người không cần cảm tạ ta, nếu muốn cảm tạ, người vẫn nên cảm tạ Đại sư huynh đi, bất quá tiểu sư muội, tuy rằng Mê Tung Lâm kia không thể so với Sư Hồ Nhại, nhưng cũng thập phần nguy hiểm, nếu người vội vã muốn đi nhìn bằng hữu của người, liền nhanh đi thôi, nói cho bọn họ, nhất định phải cẩn thận một chút."

Sau khi nói xong sau, ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, liền ngự thần hồng hướng động phủ Đoan Mộc Trường Thanh phóng đi.

Tần Lạc Y dừng ở thân ảnh của nàng đi xa, mím môi đứng tại chỗ một lát, cuối cùng thở dài một hơi, chà chà chân, lại lần nữa hướng về phương hướng Thiên Lam sơn lao đi.

"Tần sư thúc." Nhìn nàng đi đến, đám người Lạc Từ Quân thập phần hưng phấn, bước nhanh đi lên đón.

"Chúng ta không cần đi Sư Hồ Nhại, đa tạ Tần sư thúc."

Khoé môi Giản Ngọc Diễn mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng.

Tần Lạc Y nhìn bọn họ, cười nói: "Ta đã biết, bất quá Mê Tung Lâm kia, cũng không phải địa phương an toàn gì, các người vẫn phải cẩn thận chút."

Vừa nói, nàng từ trong không gian trữ vật xuất ra một phen phù chú đến, đưa cho nhóm bọn họ mỗi người hơn mười lá.

"Phù chú này có phẩm giai bao nhiêu?" Đám người Tổng hoài Sơn tiếp nhận đến, liền cảm thấy có một cỗ linh lực bên trong phù chú dâng lên làm cho người ta rung động, không khỏi khiếp sợ trừng lớn mắt.

"Không cần để ý bao nhiêu giai, các người hảo hảo cầm lấy, đến Mê Tung Lâm, vạn nhất có nguy hiểm gì, phù chú này có lẽ sẽ phát huy tác dụng."

Tần Lạc Y mỉm cười, xoay người lại đem Giản Ngọc Diễn kéo đến một bên, đưa cho hắn mấy viên chữa thương đan: "Người đem thứ này thu lại."

Trong mắt Giản Ngọc Diễn tối đen, lóe ra thần thái khác thường, không nói thêm gì, trực tiếp nhận lấy. Tần Lạc Y lại dặn dò hắn nhất định phải cẩn thận.

Giản Ngọc Diễn nhìn phù chú trên tay cười nói: " Có phù chú này của người, ha ha, Mê Tung Lâm kia, chúng ta đi ngang cũng không thành vấn đề."

Tuy Lạc Từ Quân bọn họ nhìn không ra, nhưng hắn xuất thân từ thế gia phù chú, bản thân đối với luyện phù lại thập phần yêu thích, cho nên biết phù chú Tần Lạc Y xuất ra, hẳn là phù chú bát giai cùng cửu giai. Hơn nữa tất cả đều dùng đan dược luyện chế ra, luận về lực sát thương, thì phù chú bát giai cùng cửu giai bình thường không thể so sánh được.

"Chỉ hy vọng như thế." Tần Lạc Y nghe hắn nói cuồng ngạo, thổi phù một tiếng đột nhiên nở nụ cười, quang hoa trong phượng mâu lưu chuyển, giống như tinh tú sáng ngời trong trời đêm.

Phiêu Miểu Tông Mê Tung Lâm, kỳ thật là một tòa sơn mạch khổng lồ, cả tòa sơn mạch đều bao phủ bởi sương mù màu trắng nồng đậm, từ xa xa nhìn lại, căn bản không nhìn thấy rõ cảnh vật bên trong.

Đương nhiên, sương mù kia cũng không phải do thiên nhiên hình thành, mà do cường giả bên trong Phiêu Miểu Tông bố trí trận pháp cường đại, đem hết thảy bên trong, đều che giấu.

Mê Tung, Mê Tung...Danh như ý nghĩa, trên tòa núi kia, người tiến vào dễ dàng bị lạc phương hướng nhất, thường xuyên ngay cả chính mình đi đến đâu, chạy đến đâu, cũng không biết, bởi vì không biết phương hướng, càng vô cùng có khả năng bất tri bất giác tiêu sái tiến nhập vào khu vực nguy hiểm.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tần Lạc Y đi đến Thiên Lam sơn, tự mình đưa một hàng Giản Ngọc Diễn tiến vào bên trong Mê Tung Lâm, trước khi đi vào, lại lặng lẽ đưa cho hắn không ít phù chú, đều là đem qua, nàng vội vàng luyện được.

Trừ bỏ đoàn người Giản Ngọc Diễn phải đi vào, đoàn người Ngọc Thanh Nhan cũng phải đi vào, hình luật chương pháp ra hai đệ tử tu vi võ thánh, đem tên bọn họ ghi vào danh sách, sau đó tận mắt nhìn toàn bộ bọn họ đi vào, mới rời khỏi Mê Tung Lâm.

Sau khi Giản Ngọc Diễn tiến vào đại môn Mê Tung Lâm, thân ảnh liền tiêu thất, mặc kệ Tần Lạc Y ở bên ngoài nhìn chăm chăm như thế nào, cũng không thể nhìn thấy...Nghỉ chân thật lâu sau, nàng thở dài một hơi, cuối cùng rời khỏi, bởi vì biết chính mình đứng bên ngoài, trừ bỏ lo lắng suông, căn bản là không thể giúp cho bọn họ cái gì.

Trở lại bên trong tu luyện thất ở động phủ của Đại sư huynh trong chốc lát, đợi đến thời điểm gần hoàng hôn, nàng không tiếp tục tu luyện, mà đi ra bên ngoài bắt một con gà rừng, một con thỏ, còn có một con đại điều không biết tên, sau đó lại tìm một chút nấm, rau dại linh tinh.

Nàng đem bùn đất bao kín gà rừng, làm thành gà nướng đất, con thỏ kia thì đem lột da, đặt lên nửa nướng, chim chóc hầm nấm.

Nếu là ngày thường, nhiều đồ vật như vậy, cũng không sai biệt lắm, nhưng hôm nay không giống nhau, là vì cảm tạ Đại sư huynh mà làm, quá ít sẽ không có thành ý.

Nghĩ nghĩ, nàng lại chạy ra bên ngoài tìm chút rau dại trở về, đi đến mấy ổ gà trong rừng tìm chút trứng - đương nhiên, nàng cảm thấy chính mình rất có lương tâm, mỗi ổ trứng gà có không ít trứng, nhưng nàng không nhặt hết, mà chỉ nhặt vài quả mà thôi.

Bên trong không gian trừ vật có đầy đủ nôi chén gia vị, tất cả đều là đồ vật tinh xảo tốt nhất, nàng đem rau đại rửa sạch, dội nướng gà xong, hầm canh điều, sau khi chuẩn bị thoả đáng, liền đem rau đại lấy đến xào, vài quả trứng kia cũng lấy đến xào cùng rau.

"Thơm quá!"

Tần Lạc Y vừa đem đồ ăn nấu chín bung lên bàn, đang chuẩn bị đi gọi Phụng Phi Ly tới, liền thấy thân ảnh Phụng Phi Ly tuần dật xuất hiện, ở phía sau hắn, còn có Đoàn Mộc Trường Thanh.

Tần Lạc Y âm thầm nhủ mi tâm, không nghĩ tới Đoàn Mộc Trường Thanh cư nhiên cũng tới, lấy quan hệ hắn cùng chính mình, nàng nghĩ đến hắn sẽ phi thường khinh thường lại đây đâu.

Bất quá trước mặt Đại sư huynh, cái gì nàng cũng không nói, về mặt Đoàn Mộc Trường Thanh lãnh khốc, cũng không nói chuyện.

"Đại sư huynh, người tới vừa khéo, ta đang chuẩn bị đi gọi các người đây, không nghĩ tới các người đã tới rồi."

Trên tiểu nhan Tần Lạc Y tràn đầy tươi cười một bên tiếp đón bọn họ ngồi xuống, một bên bung canh nắm lên, thổi nướng vàng cùng gà nướng đất không cắt thành khối, mà đem toàn bộ bung lên. Thoáng chốc, toàn bộ trong phòng đều tràn ngập hương khí bay bốn phía.

Có đồ ăn có thịt, tự nhiên không thể thiếu được rượu ngon, Tần Lạc Y xuất ra linh rượu do chính mình dùng dược liệu luyện ra.

Phụng Phi Ly nhìn một bàn đồ ăn, khóe môi mang theo chút ý cười thần như như gió xuân, làm cho người ta vừa thấy liền cảm thấy vui vẻ thoải mái.

"Chắc chắn, sư muội quả nhiên khéo

tay, cư nhiên làm ra nhiều đồ ăn ngon như vậy, nghe hương vị này, ta liền muốn ăn thêm a!"

Kinh ngạc trong mắt Đoàn Mộc Trường Thanh chợt lóe rồi biến mất, ở trên Thánh Long đại lục, Tần Lạc Y là hòn ngọc quý trên tay Trấn Nam Vương, là quận chúa hoàng đế thân phong, không nghĩ tới nàng cư nhiên còn biết nấu ăn... Thực tại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

"Đại sư huynh nếu cảm thấy ăn ngon, thì nhất định phải ăn nhiều thêm một chút." Mặt này Tần Lạc Y hớn hở, tự mình nấu đồ ăn, có người khích lệ, nàng đương nhiên cao hứng.

Nàng duỗi tay bẻ chân gà, có chút ân cần để vào trong bát hắn, lại tự tay bung chén rượu lên cho hắn.

Đoàn Mộc Trường Thanh ngồi ở một bên không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, trong lòng Tần Lạc Y khó chịu đến cực điểm, nhưng nghĩ đến bọn họ ân oán mặc ân oán, trước mặt Đại sư huynh, cũng không thể biến thành thiên hạ đều biết.

Nếu Đại sư huynh nhất thời tò mò, biết nàng đem Nhị sư huynh "Phế đế", nam nhân kia bụng dạ hẹp hòi, còn không biết sẽ thẹn quá hoá giận, làm ra sự tình gì đến đâu!

Âm thầm cắn chặt răng, nàng lại bẻ xuống một cái đùi gà còn lại, cười để vào trong bát Đoàn Mộc Trường Thanh, đồng dạng vì hắn châm một chén rượu: "Nhị sư huynh, người cũng không cần khách khí a, nếu cảm thấy sư muội làm đồ ăn, hợp với khẩu vị của người, liền ăn nhiều một chút."

Đoàn Mộc Trường Thanh gật gật đầu, sắc mặt đẹp lên không ít, thậm chí trong mắt, còn có một chút ý cười thần nhiên chợt lóe rồi biến mất.

Com chiều ăn gần một canh giờ, Phụng Phi Ly thập phần hay nói, nói chuyện hài hước khôi hài, nghe hắn nói, tuyệt đối được xưng là một loại hưởng thụ.

Chỉ là ngày thường Đoàn Mộc Trường Thanh lãnh khốc ít khi nói chuyện, cùng Phụng Phi Ly ở chung một chỗ, cũng không mang bộ dáng lãnh khốc kia, giống như thay đổi thành một người bình thường, nhìn ra được, tình cảm giữa hai người bọn họ tựa hồ tốt lắm.

Mà Tần Lạc Y làm được nhiều nhất, chính là ăn cái gì, kèm thêm việc nghe bọn hắn nói chuyện, ân cần vì bọn họ rót rượu, ngẫu nhiên thời điểm bọn họ hỏi nàng, nàng mới trả lời... Ăn xong một bữa cơm, quan hệ giữa ba người không tự giác kéo gần lại không ít.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy ánh mắt Đoàn Mộc Trường Thanh khi nhìn về phía của nàng, có thể coi là hiền lành.

Kỳ thật nàng cảm thấy ôn nhu, chỉ là suy nghĩ một chút thôi, nàng liền nổi da gà, Đoàn Mộc Trường Thanh sao có thể ôn nhu đối với nàng? Nàng khẳng định là nhìn lầm rồi!

Khi đề tài chuyển tới việc nàng kiến tạo động phủ mới, Tần Lạc Y xuất ra bản thiết kế do chính mình họa cho Phụng Phi Ly xem.

Diện tích không lớn, động phủ tu luyện của nàng đương nhiên không thể giống như Đại sư huynh, tu kiến cao thiết xa hoa như thế.

Bất quá lớn nhỏ khoảng trăm thước vuông, mô phỏng hình thức tứ hợp viện, bốn phía là phòng ở, có phòng khách, có tu luyện thất, có phòng ngủ, có phòng bếp... Nàng thiết kế riêng một gian thư phòng, đặt ở trung gian, có thể trồng một chút hoa cỏ linh tinh, đến lúc đó đặt ra một cái ghế nằm, thời điểm mùa hè, ở nơi đây phơi nắng, cũng có một phen tư vị.

"Người có nhiều ngân phiếu như vậy, sao không kiến tạo một động phủ lớn hơn?" Sau khi Phụng Phi Ly nhìn đến, không khỏi nhíu mày nở nụ cười.

"Ách, quá nhỏ sao?" Tần Lạc Y ngẩn người, lập tức có chút ngượng ngùng cười nói: "Một mình ta trụ, tu quá lớn cũng không có gì dùng, việc kiến tạo này, ta không hiểu rõ, hết thầy kính nhờ Đại sư huynh, nếu ngân phiếu không đủ, sư huynh người nên cùng ta nói."

Ngân phiếu này, đều là nàng cùng Giản Ngọc Diễn trên đường đi theo sư phụ đến Phiêu Miểu Tông, lấy bạc đổi đến.

Ngân phiếu trên Thánh Long đại lục, tự nhiên không có biện pháp sử dụng ở Bồng Lai tiên đảo, cho nên trước khi tới, nàng đem ngân phiếu trên người toàn bộ đổi thành vàng bạc, may mắn là không gian trữ vật của nàng đủ lớn, bằng không căn bản không đủ dùng.

Phụng Phi Ly cười to: "Người kiến tạo động phủ nhỏ như vậy, không cần ngọc thạch, chỉ dùng bạc đến tu, hẳn là đủ rồi."

"Vậy hay là thôi đi, ta không thích dùng bạc tu phòng ở." Tần Lạc Y nghiêng đầu chống cằm nghĩ nghĩ, sau đó dùng lực lắc lắc đầu.

Da thịt trắng nõn ónh nhuận không tỳ vết như bạch ngọc, lại mềm mịn phẳng phất như chỉ cần chạm vào thôi cũng yêu thích không buông tay, cánh môi anh đào đỏ bồng, thật sự như thần tiên phi tử bình thường.

Đoan Mộc Trường Thanh nhìn nàng, con người tối đen thâm thúy như một uông đàm, bình tĩnh không gợn sóng. Đồng tử như ốc xoáy, xoay tròn sáng rọi khác thường, chỉ cảm thấy Tần Lạc Y như bây giờ, đúng là thập phần đáng yêu, làm cho hắn đều có chút mê muội thật sâu.

Phụng Phi Ly lại lần nữa cười lên tiếng, mắt hoa đào híp lại, ý cười nồng đậm hiện lên trên khuôn mặt hắn tinh xảo tuyệt luân, ngón tay vô ý thức chuyển động nâng chén rượu lên, sau đó uống một hơi cạn sạch.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Lạc Y lại đến bên ngoài Mê Tung Lâm, Mê Tung Lâm vẫn bị bao phủ bên trong một mảnh sương trắng, động tĩnh bên trong một chút cũng không nhìn thấy.

Đứng yên một lúc lâu, nàng lại lần nữa rời đi. Tuy rằng đưa cho Giản Ngọc Diễn không ít phù chú cùng đan dược, nhưng không chính mắt nhìn thấy hắn đi ra, nàng thật sự lo lắng.

Trở lại động phủ đang chuẩn bị tu luyện, lại phát hiện Đại sư huynh đứng ở trong đình, dáng người thon dài, ngọc thụ lâm phong, thấp thoáng như trích tiên. Nam nhân này, thật sự là làm cho người ta nhìn không biết chán.

Tần Lạc Y nhìn không được ở trong lòng thầm khen một tiếng, cười đi tới: "Đại sư huynh." Trong lòng thập phần tò mò, sớm như vậy Đại sư huynh đã chạy tới làm gì.

Bất quá tò mò, nàng cũng không hỏi ra đến, dù sao đây là động phủ của Đại sư huynh, nàng cũng chỉ ở nhờ trong này mà thôi.

Phụng Phi Ly xoay người lại, cười nói: "Cho người tới kiến tạo động phủ cho người, người đem bản vẽ mang theo, muốn tu như thế nào, người hảo hảo cùng bọn họ nói rõ."

"Nhanh như vậy?" Tần Lạc Y nghe vậy, phụng mầu sáng ngời: "Thật tốt quá, vẫn là Đại sư huynh làm việc hiệu suất cao a, bản vẽ ngay tại trên người ta, chúng ta liền đi thôi."

Phụng Phi Ly gật đầu, hai người rất nhanh đi vào giữa sườn núi.

"Phụng sư thúc, Tần sư thúc."

Trên giữa sườn núi, mười mấy người nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh động phủ bị hủy, nhìn đến bọn họ đi đến, lập tức tươi cười tiến lên thi lễ.

Tuy rằng chưa gặp qua Tần Lạc Y, bất quá trước đó bọn họ đã biết, đến đây để tu kiến động phủ mới cho đệ tử quan môn mới thu của chương môn, nên khi nhìn đến Tần Lạc Y đi theo Phụng Phi Ly cùng nhau đến, liền biết vị này khẳng định chính là Tần sư thúc.

Hắn huyền một lát, Tần Lạc Y mới biết được, những người này nguyên lai đều là đệ tử ngoại môn Phiêu Miểu Tông, trừ bỏ tu luyện ở ngoài, đối với kiến phòng ở cũng thập phần am hiểu, nếu trong Phiêu Miểu Tông muốn kiến tạo cái gì mới, bình thường đều do bọn họ động thủ.

Xuất ra bản vẽ, nàng chỉ đại khái giảng giải một phen, những người này liền hiểu được ý tứ của nàng, cầm bản vẽ thảo luận trong chốc lát, bắt đầu đào đất khởi công.

Phiến đá vỡ vụn trên mặt đất, bọn họ đã sớm đến trước, chuẩn bị rửa sạch sẽ, nguyên liệu tu phòng ở, hết thảy đều nằm bên trong trữ vật giới, muốn dùng cái gì, liền trực tiếp lấy dùng, thập phần thuận tiện, hơn nữa mỗi người bọn họ đều có linh lực không kém, động tác khởi công cực kỳ mau.

Tần Lạc Y âm thầm tính toán, lấy tốc độ bọn họ như vậy, sợ là không đến thời gian một tháng, động phủ của nàng có thể kiến tạo tốt.

Phụng Phi Ly không rời đi, hắn đứng bên cạnh Tần Lạc Y, một bên khoanh tay nhàn nhã nhìn mọi người bận rộn động thủ, vừa mỉm cười cùng nàng nói chuyện, còn hỏi nàng không ít chuyện tình về Thánh Long đại lục.

Đối với này đó, Tần Lạc Y tự nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn, hơn nữa thừa dịp cơ hội, nàng cũng hỏi không ít chuyện tình về Bồng Lai tiên đảo cùng Thiên Huyền đại lục.

Liễu Khuynh Thành đến động phủ Nhị sư huynh tìm Đại sư huynh, nhưng động phủ Nhị sư huynh đóng cửa...Không chỉ Đại sư huynh không ở đây, Nhị sư huynh cũng không ở.

Nguyên bản còn có chút thất vọng, động tĩnh nơi xa liền kinh động đến nàng, nàng ngự thần hồng đi qua, muốn nhìn đến tốt cùng là chuyện gì.

Còn chưa đến gần, liền nhìn đến hai người Tần Lạc Y cùng Đại sư huynh sóng vai đứng chung một chỗ, cách thật sự gần, ý cười trên mặt Đại sư huynh tuấn mỹ trong suốt, thoát nhìn tựa hồ thập phần cao hứng, khoe môi Tần Lạc Y cũng hàm chứa ý cười không dấu được, hai người thỉnh thoảng nghiêng đầu nói chuyện.

Sắc mặt Liễu Khuynh Thành nhất thời biến đổi, trong con ngươi xinh đẹp có ánh lửa ghen tị chớp động...Hít sâu mấy hơi thở, nàng ngăn khoe môi, tươi cười có chút cứng ngắt tiêu sái đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Trời sinh một đôi

Editor:HamNguyet

"Nơi này cũng thật náo nhiệt, Đại sư huynh, tiểu sư muội, các người đang làm gì a?" Liễu Khuynh Thành cười duyên đi tới, thân thể xinh đẹp, cổ ý vô tình chắn giữa Tần Lạc Y cùng Phượng Phi Ly.

Phượng Phi Ly quay đầu nhìn nàng một cái, phượng mâu híp lại, ánh mắt có tinh quang xẹt qua, thân nhiên nói: "Nguyên lai là Ngũ sư muội đến đây, Lạc Y tiểu sư muội chuẩn bị ở trong này tân kiến một tòa động phủ."

"Ngũ sư tỷ." Tần Lạc Y bị nàng chen chân chỉ có thể hơi hơi thôi lui nửa bước, trong lòng không thoải mái, trên mặt lại trái lương tâm hiện lên một chút ý cười.

Liễu Khuynh Thành tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn nàng một cái, thanh âm mềm mại nói: "Tân kiến động phủ, đây chính là chuyện tốt a, sớm một chút tu kiến tốt, tiểu sư muội sớm ngày dọn đến trụ, Đại sư huynh cũng không cần cùng Nhị sư huynh trụ cùng một chỗ, bất quá tiểu sư muội cũng thật lợi hại, ngắn ngủn thời gian nửa tháng, liền đem nhân thủ tìm đủ, vật dụng tu sửa cũng đầy đủ...Hiệu suất này cũng thật rất nhanh!"

Tần Lạc Y mím môi cười nói: "Sư tỷ cũng biết ta vừa mới đến tông môn không lâu, làm sao có hiệu suất gì a, việc này đều dựa vào Đại sư huynh hỗ trợ, người là Đại sư huynh tìm, mấy thứ này, cũng là Đại sư huynh giúp đỡ mua...Lạc Y cũng muốn tu kiến sớm một chút, sớm ngày dọn về, miễn cho vẫn luôn chiếm động phủ Đại sư huynh."

Nàng là ăn ngay nói thật, cũng không cảm thấy lời này có gì không ổn, bất quá Liễu Khuynh Thành nghe xong, sắc mặt liền trở nên khó coi, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lạc Y có một chút sát khí chột lóe rồi biến mất.

Đầu tiên là không biết xấu hổ bám lấy trụ trong động phủ Đại sư huynh, sau đó lại làm cho Đại sư huynh ra mặt tìm đến nàng, ý định muốn nàng sửa miệng bỏ qua cho mấy người kia, hiện tại được một tác lại muốn tiến một thước, tu kiến động phủ đều do Đại sư huynh ra mặt, còn đắc ý đào dạt chạy đến trước mặt nàng khoe mẽ!

Trước kia Đại sư huynh chưa từng quản quá việc này? Bất quá Tần Lạc Y chỉ là một nha đầu có tu vi tôn giả, nàng dựa vào cái gì được Đại sư huynh dùng ánh mắt khác đối đãi?

"Nguyên lai đều là Đại sư huynh hỗ trợ làm giúp a." Liễu Khuynh Thành nhìn nàng thật sâu một cái, sau đó quay đầu, hơi hờn dỗi bất mãn nhìn Phượng Phi Ly nói: "Động phủ kia của ta cũng muốn tu kiến lại một chút, Đại sư huynh, người cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, khi nào thì dẫn người giúp ta nhìn xem?" Trong mắt quyền rũ tràn ngập chờ mong.

Phượng Phi Ly mím cười nói: "Động phủ của người, không phải mới tu kiến lại cách đây vài năm sao? Như thế nào lại muốn tu kiến lại? Quá không bao lâu ta sẽ rời đi tông môn, nếu Ngũ sư muội muốn tu kiến lại, vẫn nên tìm người khác đi, ta thấy tam sư đệ sẽ không sai, lần trước người tu kiến động phủ cũng do hắn giúp người không phải sao?"

Phi thường rõ ràng cự tuyệt nàng.

Ánh mắt Liễu Khuynh Thành thất vọng, thiếu chút nữa cắn một ngụm ngân nha, Tam sư huynh...Lần trước còn không phải vì hắn không giúp chính mình, nàng mới không thể không tìm tới Tam sư huynh.

"Huynh mới trở về không được vài ngày, lại muốn đi?" Nàng áp chế bất mãn trong lòng, lời nói lưu luyến hỏi.

"Ân, lần này trở về, vốn cũng chỉ là đi ngang qua thôi." So với nàng lưu huyền không rời, Phụng Phi Ly có vẻ vân đạm phong thanh.

Liễu Khuynh Thành cùng Đại sư huynh nói chuyện, vẫn luôn đứng trước người Tần Lạc Y, như có như không đem nàng bài trừ bên ngoài, Tần Lạc Y thấy, cũng không để ý, nghĩ nghĩ, dứt khoát xoay người tránh ra, tò mò nhìn đệ tử ngoại môn mang khí thế ngất trời động thủ như thế nào, thảnh thơi còn giúp bọn họ chút đông chút tây.

Nàng không giống sư thúc bình thường cao cao tại thượng, bộ dạng lại xinh đẹp, nói chuyện thanh thúy dễ nghe, rất nhanh liền cùng chúng đệ tử đánh thành một mảnh.

"Hắc hắc, Liễu sư thúc cùng Phụng sư thúc đứng chung một chỗ, nam tuấn, nữ mỹ, thật sự là trời sinh một đôi a."

"Lần trước ta còn nghe nói, Liễu sư thúc về sau muốn cùng Phụng sư thúc kết thành song tu, người xem bộ dáng bọn họ thân mật như vậy, tám phần sắp có chuyện tốt."

"Hắc hắc, ta cũng nghe nói, Liễu sư thúc ngay cả Bích Thủy các thiếu chủ theo đuổi cũng cự tuyệt, chỉ bởi vì nàng thích Phụng sư thúc đâu."

"Bất quá, nói cùng với Phụng sư thúc song tu, vẫn do Liễu sư thúc, chưa từng nhìn đến Phụng sư thúc tỏ vẻ gì...Các người nói, cuối cùng Phụng sư thúc sẽ cùng Liễu sư thúc kết thành song tu sao?"

"Hắn là sẽ đi, đừng nói Phiêu Miểu Tông, chính là Bồng Lai tiên đảo, tu chất Liễu sư thúc, cũng là ngàn năm khó gặp, người lại bộ dạng xinh đẹp, nghe nói hai nhà Liễu-Phụng, vẫn cực có sâu xa đâu. Trừ bỏ Liễu sư thúc, còn chưa có ai khác xứng đôi với Phụng sư thúc nhân vật như vậy?"

"Nói cũng phải."

Tần Lạc Y đứng ở bên người bọn họ, nghe bọn họ nhỏ giọng nghị luận Phụng Phi Ly cùng Liễu Khuynh Thành, không khỏi lặng lẽ quay đầu nhìn lại.

Phụng Phi Ly cười đến yêu nghiệt, mắt hoa đào híp lại, mâu quang sáng quắc sinh huy, hai tay đặt sau người, ngọc thụ lâm phong, trên người như có tiên khí lượn lờ, tựa trích tiên.

Mà Liễu Khuynh Thành một thân lục y đứng bên cạnh hắn, dáng người phập phồng quyến rũ, trước ngực lại đầy đặn thập phần ngạo nhân, phụng mâu nàng mỉm cười nhìn Phụng Phi Ly, trong ánh mắt tràn ngập ái mộ nồng đậm.

Tần Lạc Y thấy, trong lòng đột nhiên nhảy dựng...Đêm qua Đoan Mộc Trường Thanh nói lời cảnh cáo nàng, đột nhiên không hề báo động trước bên tai nàng vang lên.

Tần Lạc Y, để cho Đại sư huynh đi tìm Liễu Khuynh Thành, người nhất định sẽ hối hận...Chờ thời điểm người hối hận, ngay cả mệnh cũng không còn.

Nguyên tưởng rằng hắn nói chuyện giật gân, cố ý hù dọa chính mình mà thôi, hiện tại nghĩ đến, sợ là cũng có vài phần đạo lý.

Khó trách buổi tối ngày đó, nhìn đến chính mình ở trong động phủ Đại sư huynh, sắc mặt của nàng lại khó coi như vậy. Sau khi nàng(TLY) nhờ Đại sư huynh đi tìm nàng(LKT), nàng(LKT) cư nhiên liền ngăn ở dưới núi, lời nói không âm không dương, lúc ấy nàng còn thiên chân nghĩ đến, là do chính mình nhờ Đại sư huynh đi cầu tình giúp, cảm thấy khiến cho nàng(LKT) sửa lại chủ ý, là không nể mặt nàng(LKT)...

Ách, hiện tại rất tốt, nàng(TLY) vừa rồi cư nhiên còn trước mặt nàng(LKT) nói, thỉnh người tu kiến động phủ cùng mua nguyên vật liệu, đều là Đại sư huynh hỗ trợ, quả thực là cái hay không nói, nói cái dở!

Đem ánh mắt dời đi, nhấp nháy môi đỏ mọng, xem ra Liễu Khuynh Thành đối với nàng, có lẽ là có điểm hiểu lầm, bất quá, nếu thời gian ngược trở lại, nàng vẫn sẽ tìm tới Đại sư huynh, nàng(TLY) không có khả năng bởi vì nàng(LKT) sẽ hiểu lầm chính mình, liền trở mặt nhìn Giản Ngọc Diễn

lâm vào hung hiểm mà không để ý.

Thời gian hai ngày trong nháy mắt trôi qua, sáng sớm, trời mới tờ mờ sáng, Tần Lạc Y thấy ngủ không được, mặc quần áo xong, đơn giản rửa mặt chải đầu, liền hướng tới Mê Tung Lâm chạy đi.

Ngoài Mê Tung Lâm, không có một bóng người, nhìn núi non trùng điệp bị bao phủ trong màn sương trắng, tâm tình của nàng thực tại có chút không yên.

Đợi hơn nửa canh giờ, hai vị đệ tử võ thánh hình luật đường mới phóng đến, cầm chìa khóa, mở cửa Mê Tung Lâm ra, đem trận pháp bên trong mở ra.

Nếu người đi vào không có việc gì, sau khi trận pháp đóng lại, rất nhanh có thể từ trong núi đi ra, không đi ra được, tám phần là lãnh ít dữ nhiều.

Hai gã đệ tử võ thánh, một người canh giữ ở đại môn, một người hướng tới trong núi lao đi, Tần Lạc Y tự nhiên không thể đi vào, chỉ có thể đứng ở một bên, yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, Lạc Từ Quân đi ra trước, trên quần áo mang theo vết máu, vẻ mặt có chút mệt mỏi, bất quá xem ra sinh mệnh cũng không có nguy hiểm.

Cuối cùng cũng nhìn đến một người đi ra, hơn nữa tu vi cùng Giản Ngọc Diễn không sai biệt lắm...Trong lòng Tần Lạc Y hơi trấn định.

"Tàn sư thúc, đa tạ phù chú của ngươi, nếu không nhờ có phù chú, hôm nay ta liền không ra được." Lạc Tử Quân vừa ra tới, liền hướng tới nàng hành đại lễ lớn, trên trán nhan tràn đầy cảm kích.

Tần Lạc Y cười khoát tay áo: "Chỉ cần ngươi không có việc gì là tốt rồi, đa tạ thì không cần, ngươi trước ngồi ở một bên điều tức một chút, chờ những người khác đều đi ra sau, chúng ta liền trở lại Thiên Lam Sơn."

Lạc Tử Quân gật gật đầu, hẳn thật sự là một mối lợi hại, thuận thế tìm tảng đá, bắt quả còn chưa xuống, cực lực lên cao tinh thần, mở to mắt nhìn đại môn Mê Tung Lâm.

Người thứ hai đi ra là Ngọc Thanh Nhan, y phục nàng màu trắng có chút hỗn độn, làm cho người ta ngoài ý muốn là, trên người nàng cứ nhiên không bị thương.

Nhìn đến Tần Lạc Y đứng ở bên ngoài, mâu quang nàng lóe ra, có chút do dự, cuối cùng vẫn nghiêm mặt tiến lên hướng nàng thi lễ, nhỏ giọng kêu: "Thanh Nhan gặp qua Tần sư thúc."

Mặt Tần Lạc Y không chút thay đổi nhìn nàng, lạnh lùng gật gật đầu, xem như lên tiếng trả lời, không nói gì.

Ngọc Thanh Nhan cắn cắn môi, trong lòng dù có bất mãn cũng không dám biểu hiện ra ngoài, lui ra phía sau vài bước, cũng tìm địa phương xa xa ngồi xếp bằng xuống, cũng không tự mình rời đi trước.

Ngay sau đó Viên Long Hải, Tống Hoài Sơn, Tiêu Thiên... Còn có hai nam một nữ khác cũng đi ra.

Trừ bỏ Viên Long Hải cùng Tống Hoài Sơn, thương thế bọn họ đều có chút nặng, nam tử trẻ tuổi thuộc bên Tiêu Thiên, thậm chí còn chặt đứt một cánh tay, có nữ tử trên chân không biết bị cái gì vậy rách rớt một khối lớn, máu tươi đầm đìa thấp phần khủng bố.

Người hiện tại duy nhất không đi ra chính là Giản Ngọc Diễn, còn có đối phương cũng có một nam một nữ không đi ra.

Thời gian càng lâu, trong lòng Tần Lạc Y bắt đầu vô cùng lo lắng, thời điểm đang nhìn đến đệ tử võ thánh, mang ra hai thi thể huyết nhục mơ hồ, tâm của nàng nháy mắt chìm vào đáy cốc.

"Tiền sư đệ!"

"Nguyệt sư muội!"

Mấy người Ngọc Thanh Nhan nhìn đến hai cỗ thi thể kia, sắc mặt đều trắng bệch, có chút cố hết sức tiêu sái đi qua.

Không phải Giản Ngọc Diễn!

Tần Lạc Y dẫn theo tâm thả xuống dưới, nhưng Giản Ngọc Diễn vẫn chưa đi ra, cũng không biết có chuyện gì, thật sự làm cho nàng lo lắng không thôi.

Đi đến trước mặt đệ tử võ thánh vừa vào núi một chuyển, nhú mày trầm giọng nói: "Hôm trước cùng nhau đi vào là mười một người, hiện tại nơi này mới có mười người, còn có một người chưa đi ra."

"Gặp qua Tần sư thúc." Tên đệ tử kia đầu tiên hướng nàng thi lễ, sau đó cười nói: "Còn có một người hôm nay sợ là không ra được."

"Cái gì, hẳn đã chết?" Trong lòng Tần Lạc Y chấn động, sắc mặt trở nên rất khó coi, như thế có nào khả năng, Ngọc Thanh Nhan cùng Lạc Tử Quân cùng tu vì hẳn không sai biệt lắm đều đi ra, trên người hẳn có nhiều phù chú như vậy, như thế nào lại xảy ra chuyện!

Ba người Lạc Tử Quân cũng vọt lại đây, lo lắng nói: "Giản sư đệ như thế nào sẽ chết, nghĩ sai rồi đi?"

"Đúng vậy, nguyên bản chúng ta vẫn đi cùng một chỗ, nửa đêm ngày hôm qua chúng ta mới ngoài ý muốn tách ra."

"Chúng ta không có chuyện gì, hẳn làm sao sẽ xảy ra chuyện?"

Ba người, bao gồm Tần Lạc Y cũng không nguyên tin tưởng, Giản Ngọc Diễn cảm nhiều phù chú cao giai như vậy sẽ chết ở bên trong.

Đặc biệt Tần Lạc Y, bọn họ cùng đến từ Thánh Long đại lục, thời gian đến Bồng Lai tiên đảo không đến nửa tháng, nghĩ đến từ nay về sau, sẽ không còn gặp lại nam tử ôn nhuận như ngọc kia, trong lòng liền cảm giác dị thường khó chịu. "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ta đi đem hân mang ra." Nhấp mí mắt, trong mắt nàng khó nén đau thương, xoay người liền hướng bên trong Mê Tung Lâm lao đi.

"Sư thúc, chúng ta cùng đi với ngươi." Ba người Lạc Tử Quân tuy rằng hư thoát lợi hại, nhưng vẫn cực lực chống đỡ suy nghĩ theo đi vào.

"Ai, Tần sư thúc, ngài hiểu lầm." Tên đệ tử võ thánh kia ngăn ra sau, vội vàng ngăn Tần Lạc Y lại, có chút ngượng ngùng giải thích nói: "Sư thúc, người còn lại không chết, chẳng qua hiện tại tạm thời còn không đi ra được thôi."

"Hẳn thật sự không chết?" Cước bộ Tần Lạc Y dừng lại, tâm chìm vào đáy cốc tâm lại bay lên, phượng mâu lóe sáng như hắc thạch bình thường, bình tĩnh nhìn hân.

"Đúng vậy, lần này đi vào mười một người, chỉ có này hai người đã chết, người khác không có chuyện gì."

"Nếu không có việc gì, người nói như thế nào hôm nay hẳn không thể ra đến đây, có chuyện gì xảy ra, không phải trận pháp mới vừa rồi đã hoàn toàn dừng lại sao, vì cái gì hẳn không thể ra đến?"

"Này... Tần sư thúc, kỳ thật bên trong Mê Tung Lâm, tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng không hề thiếu kỳ ngộ, Giản sư đệ không đi ra, chỉ là ở bên trong gặp kỳ ngộ không giống bình thường, đang tu luyện tấn giai đâu!"

Tần Lạc Y sừng sốt sau, trên mặt hiện lên tươi cười vui sướng không dấu được: "Người nói hiện tại hẳn không thể ra đến, là ở bên trong tấn giai?"

"Đúng!"

"Thật tốt quá! Hẳn ở bên trong tấn giai không có nguy hiểm đi?"

"Sư thúc yên tâm tốt lắm, vị trí hẳn ở phi thường an toàn, hơn nữa trận pháp đã đóng cửa, trong Mê Tung Lâm hiện tại sẽ không thay đổi biến ảo khó lường, tuyệt không có nguy hiểm."

"Theo người nói, đại khái hẳn khi nào thì có thể đi ra?"

"Nhanh thì buổi tối hôm nay có thể đi ra, chậm thì ngày mai hẳn là có thể đi ra."

Tần Lạc Y hoàn toàn yên lòng, về mặt ba người Lạc Tử Quân cũng không dấu được ý cười, Viên Long Hải bị thương nặng nhất lại trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt mang cười, miệng thở hắt lên.

So sánh với bọn họ hưng phấn vui sướng, một hàng Ngọc Thanh Nhan sắc mặt trở nên rất khó nhìn, năm người hai mặt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ không cam lòng cùng nồng đậm đố kỵ.

Tần Lạc Y để cho đám người Tống Hoài Sơn đi về rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một phen trước, còn nàng tiếp tục lưu lại, chờ Giản Ngọc Diễn đi ra.

Ngọc Thanh Nhan cùng mấy người Tiêu Thiên, mang theo hai cỗ thi thể, âm thầm im lặng rời khỏi.

Bên ngoài Mê tung, chỉ còn lại Tần Lạc Y cùng một gã đệ tử hình luật đường.

Thời điểm trời bắt đầu tối, Giản Ngọc Diễn vẫn không đi ra, Tần Lạc Y biết hẳn ở bên trong tấn giai, trong lòng cũng không quá sốt ruột. Ngược lại âm thầm tính toán, không biết cái gọi là kỳ ngộ, lần này có thể làm cho Giản Ngọc Diễn tấn bao nhiêu giai.

"Người chuẩn bị buổi tối hôm nay ở trong này trông chừng sao?" Đoan Mộc Trường Thanh ngự thần hồng tử không trung hạ xuống, nhìn Tần Lạc Y lẳng lặng đứng thẳng trong bóng đêm, trên trán nhan có chút lãnh đạm, trong mắt lại hiện lên một chút quang mang kỳ dị.

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn hẳn, tựa tiểu phi tiểu nói: "Như thế nào, Nhị sư huynh, người có ý kiến?"

Đoan Mộc Trường Thanh cười khẽ, tiến lên từng bước, đứng yên trước mặt của nàng, cách nàng rất gần, ánh mắt tối đen nhìn nàng, thần nhiên nói: "Không ý kiến! Đừng nói người ở trong này ngày ngốc chờ một ngày, cho dù ngày ngốc chờ mười ngày nửa tháng, ta cũng không có ý kiến."

Bất quá trong miệng hẳn nói không ý kiến, nhưng thanh âm trầm thấp lại có một cỗ tức giận không thể ức chế.

Hai ngày trước vì tư đấu bị phạt vào trong Mê Tung Lâm, có một đệ tử tên Giản Ngọc Diễn không chỉ bảo vệ tánh mạng, còn gặp được một phen kỳ ngộ, ở trong Mê Tung Lâm tấn giai, hiện tại đã truyền khắp Phiêu Miểu Tông.

Vừa rồi hẳn đi ngang qua nơi này, thấy được thân ảnh Tần Lạc Y cô đơn đứng ở chỗ này, không để ý đêm tối sâu nặng, không hề tính toán rời đi, một cỗ tư vị phức tạp nháy mắt nảy lên trong lòng.

Lại còn nói nàng là ngày ngốc chờ!

Tần Lạc Y hung hăng trừng mắt hẳn một cái, âm thầm cắn răng. Quay đầu đi, không muốn tiếp tục để ý đến hẳn.

Nguyên tưởng rằng Đoan Mộc Trường Thanh rất nhanh sẽ rời đi, không nghĩ tới hẳn vẫn đứng ở nơi đó, ánh mắt thâm trầm cũng nhìn phía Mê Tung Lâm, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn nàng. Sắc trời đã cực ám, sương mù dày đặc trong Mê Tung Lâm dần dần tràn ra, gió thổi đến, mang đến một cỗ lãnh ý hiu quạnh.

"Uy, người như thế nào còn không đi?" Tần Lạc Y bị hẳn nhìn da đầu có chút run lên, quay đầu nhử mày hướng hẳn nói.

"Ta thích đứng ở chỗ này, người có ý kiến?" Đoan Mộc Trường Thanh liếc mắt nàng một cái, trong con ngươi đen xẹt qua trêu tức, hơi trào phúng nói.

"Không ý kiến, Nhị sư huynh nếu thích, nguyện ý đứng một năm, hai năm, sư muội cũng không có ý kiến."

Tần Lạc Y cười nhạo nói: "Nơi này minh nguyệt phong thanh, cảnh sắc mê người, đối mặt với trận pháp Mê Tung Lâm vô cùng cường đại, nói không

chứng đứng một năm, sư huynh sẽ ngộ đạo, sau đó tu luyện ra ngọc phủ, ha ha, sư muội ở trong này trước trước tiên chúc mừng Nhị sư huynh..."

Nhìn chăm chú mặt mày nàng hơn hờ, Đoan Mộc Trường Thanh nao nao, thật là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, tính tình cư nhiên một chút cũng không chịu ăn mọt, chính mình nói nàng đứng mười ngày nửa tháng, nàng lập tức nói chính mình một năm, hai năm.

"Y Nhi."

Cong cong môi, đang muốn mở miệng nói chuyện, dư quang khỏe mắt nhìn đến một đạo thân ảnh thon dài từ Mê Tung Lâm ra tới, hần liền đem lời tới miệng nuốt đi xuống, trên mặt khôi phục một lãnh khốc. Người ra tới đứng là Giản Ngọc Diễn.

"Người cuối cùng cũng đi ra!" Trước mắt Tần Lạc Y sáng ngời, bước nhanh nghênh đón.

Giản Ngọc Diễn một thân bạch y, ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang, hơi thở trên người, so với trước khi đi vào, rõ ràng cường đại hơn không ít, càng khó là, trên người hần, cư nhiên sạch sẽ không lấy dính một chút vết máu, càng không bị thương.

"Y nhi, đã trở thế này, người luôn luôn tại nơi này chờ ta sao?" Trên mặt Giản Ngọc Diễn ôn nhuận tuấn đạt lộ vẻ tươi cười nhu hòa, ôn nhu nhìn nàng, trong mắt có ánh sáng khác thường dạng chợt lóe rồi biến mất.

"Đương nhiên, bọn họ đều đi ra, chỉ có một mình người còn tại bên trong, từ buổi sáng đến bây giờ, ta đã ở chỗ này chờ người chín canh giờ một khắc chung!" Tần Lạc Y hi hi cười nói: "Xem, ta đối với người đủ tốt đi? Buổi sáng không thấy được người đi ra, còn tưởng rằng người đem mệnh ném bên trong, thập phần lo lắng, kết quả người khen ngược, cư nhiên ở bên trong tấn giai!"

"Y nhi yên tâm, ta không dễ dàng chết như vậy." Nghe được nàng nói lo lắng, ánh mắt Giản Ngọc Diễn nhìn nàng càng thêm nhu hòa.

"Ta nghĩ cũng là!" Tần Lạc Y mím môi cười, vây quanh hần vòng vo hai vòng, trong miệng kinh ngạc nói: "Ai, không tồi a, tấn thất giai, cư nhiên là tôn giả cửu giai đỉnh, mau nói cho ta nghe một chút đi, người ở bên trong, đến tột cùng gặp được cái gì?"

"Y nhi, người muốn đề ta ở trong này nói?" Giản Ngọc Diễn nhú mi, có chút sờ chỉ vọng liếc mắt Mê Tung Lâm phía sau một cái, lại cúi đầu nhìn về phía trên người chính mình. Trên cảm bào màu trắng, tuy rằng không có vết máu, bất quá lại nhiễm không ít bụi đất.

Tần Lạc Y hiểu ý, cười khanh khách nói: "Là ta quá nóng vội, như vậy đi, chúng ta đi Thiên Lam sơn, người hảo hảo cùng ta nói."

Nàng không có động phủ, hiện tại trụ động phủ của Đại sư huynh, tự nhiên không có phương tiện mang Giản Ngọc Diễn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Động phủ Viễn Cổ Đại Năng

Editor:HamNguyet

Hai người họ đứng chung một chỗ, chỉ lo cao hứng nói chuyện, hoàn toàn đem Đoan Mộc Trường Thanh quên ở một bên.

Đương nhiên, Tần Lạc Y cố ý, không muốn đề ý tới khối băng bụng dạ hẹp hòi kia, mà Giản Ngọc Diễn rất cao hứng, trong mắt chỉ nhìn được đến Tần Lạc Y, hơn nữa lúc trước hần chưa bao giờ gặp qua Đoan Mộc Trường Thanh, cũng không biết hần cũng là đệ tử chương môn, còn tưởng rằng hần là người hình luật đường mà thôi.

Đoan Mộc Trường Thanh bị bọn họ bỏ qua hoàn toàn, sắc mặt cũng rất khó coi, trong mắt lóe ra hàn quang, nhìn bộ dáng Tần Lạc Y kím đồng tiền như hoa, chỉ cảm thấy trong lòng thực không phải tư vị, mà ánh mắt Giản Ngọc Diễn kia, cư nhiên vẫn nhìn Tần Lạc Y, càng làm cho hần cảm thấy phi thường chói mắt.

Sau khi Giản Ngọc Diễn cùng Tần Lạc Y thân thiết cười nói rồi đi, hần rốt cuộc nhìn không được, mạnh mẽ xuất thủ, đem khối cự thạch nặng ngàn cân ngoài xa, oanh thành bột phấn, về mặt âm lãnh làm cho người ta sợ hãi.

Đệ tử hình luật đường vẫn canh giữ ở bên ngoài đợi cho Giản Ngọc Diễn đi ra, lập tức tiến vào bên trong đại môn Mê Tung Lâm, đem trận pháp một lần nữa bố trí một phen, làm tốt hết thảy đi ra, nguyên tưởng rằng cuối cùng có thể trở về hảo hảo nghỉ ngơi, lại vừa lúc đụng tới Đoan Mộc Trường Thanh xanh mặt giận dữ chụp cự thạch, không biết đã xảy ra sự tình gì, trắng mặt không ngừng lui ra phía sau.

Cũng may hần phản ứng nhanh chóng, cự thạch kia không ở cùng một phương hướng với hần, nếu không sẽ giống như cự thạch, bị chụp thành thịt nát...Bất quá ngay cả như vậy, hần cũng bị dọa sợ tới mức thấm ra một thân mồ hôi lạnh, thừa dịp thời điểm Đoan Mộc Trường Thanh nghiêm mặt không biết suy nghĩ cái gì, lau một phen mồ hôi lạnh trên trán, lặng lẽ theo đường nhỏ khác trốn đi.

Tần Lạc Y cùng Giản Ngọc Diễn đi được nửa đường, vừa lúc đụng tới Lạc Từ Quân cùng Tổng Hoài Sơn tinh thần đã tốt hơn không ít. Viên Long Hải bị

thương nặng nhất, không theo chân bọn họ cùng đi, nghĩ đến hẳn là còn đang ở động phủ chữa thương.

Nhìn đến Giản Ngọc Diễn đã đi ra, hai người cao hứng đến không khép được miệng, biết hẳn tấn vài giai, hiện tại tu vi đã là tôn giả cửu giai, lại xông lên đâm thật mạnh vào bả vai hắn, trả lại cho hắn một cái ôm thật lớn, loại tình cảm kích động không nói thành lời.

Trở lại Thiên Lam sơn, ba người bất chấp ngồi xuống, vây quanh hắn tò mò hỏi về chuyện tình trong Mê Tung Lâm. Giản Ngọc Diễn không giấu diếm, cười êm tai nói tới.

Nguyên lai, đêm qua hắn cùng Tống Hoài Sơn đi lạc sau, không được bao lâu, liền đi đến một địa phương thập phần kỳ quái, nơi đó quái thạch lôm chôm, còn có rất nhiều mảnh thú thường xuyên lui tới, sương mù chung quanh không phải màu trắng, ngược lại tất cả đều biến thành màu đen.

Sau khi đến nơi đó, hắn liền cảm thấy thực không thích hợp, vội vàng muốn theo đường cũ rời khỏi, kết quả mặc kệ hắn đi như thế nào, đều không thể đi ra khỏi phiến quái thạch kia, vòng vo thật lâu, không chỉ không rời đi được, ngược lại mặc kệ hắn đi phương hướng nào, đều đi vào chỗ sâu nhất trong khu quái thạch, dọc theo đường đi đụng tới mảnh thú cũng càng ngày càng lợi hại, nếu không phải trên người có không ít phù chú, hắn sớm đã táng thân vào trong bụng mảnh thú.

Cuối cùng, hắn chém bị thương một mảnh thú tứ chi diện mạo kỳ lạ, theo dõi mảnh thú đi vào chỗ địa phương cực ẩn nấp, phát hiện nơi đó cư nhiên có một gốc cây nhỏ bất quá cao một thước, phiến lá màu lục sắc, trên cây còn kết mấy khoả trái cây màu vàng, mảnh thú bị thương có vẻ thập phần hưng phấn, nhào đi qua hái xuống một quả đưa vào trong miệng, ngay sau đó miệng vết thương trên người nó như kỳ tích bắt đầu khôi phục, hơi thở so với trước khi bị thương, lại cường đại hơn không ít.

Trong lòng hắn kinh ngạc, tinh tế nhìn nhìn, cũng không biết khoả trái cây màu vàng kia đến tột cùng là thứ gì, đang ở trong trầm ngâm nên hơi thở trên người không thu liễm tốt, đã bị mảnh thú kia phát hiện hành tung, mảnh thú lúc trước ở trên tay hắn ăn một, hiện tại không sợ hãi hắn như vậy, hướng về phía hắn hung ác đánh tới.

"Đánh thật lâu, phù chú trên người a đều dùng không sai biệt lắm, mới thành công giết chết nó. Nguyên lai ta chuẩn bị đem trái cây kia hái xuống mang về cho các người nhìn xem, bất quá trái cây kia thực tại có chút kỳ quái, rời đi trên cây, nếu không lập tức ăn luôn, sẽ hỏng mất, đáng tiếc lúc trước ta không biết, đem tất cả hái xuống, sau khi hái xuống hai khoả, mới phản ứng lại, kết quả chỉ có thể chính mình ăn toàn bộ..."

Nói tới đây, trên mặt Giản Ngọc Diễn hiện ra một chút cười khổ, hậu quả cùng ăn năm khoả trái cây chính là, hắn thiếu chút nữa bị linh lực cường đại đem thân thể chống đỡ nổ tung.

"Người cẩn thận cùng ta nói, cây kia trưởng thành có bộ dáng gì?" Tần Lạc Y chống cằm, cảm thấy cực kỳ hứng thú hỏi hắn.

Giản Ngọc Diễn nghĩ nghĩ, dùng bút đem hình dáng cây cùng khoả trái cây đều vẽ đi ra. Lá cây không lớn có hình tam giác, giống như lá thông thường, thân cây cũng bất quá lớn hơn ngón tay cái một chút.

"Đây là Cửu U quả." Tần Lạc Y cảm xúc vẽ nhìn nhìn, lập tức thực khẳng định nói: "Vận khí của người quả nhiên không sai, Cửu U này quả này cực không dễ sinh trưởng, hơn nữa vóc dáng nó nhỏ, cực không xuất chúng, kết trái cây cũng vô sắc vô vị, thực dễ dàng bị người xem nhẹ, năm mươi năm nở hoa, mười năm kết quả, tiếp tục thêm mười năm, trái cây mới có thể thành thực, thời gian thành thực, chỉ có năm ngày, nếu trong năm ngày không bị hái xuống dưới, nó sẽ tự rơi xuống, hóa trong thiên địa."

"Cửu U quả? Quả nhiên là thứ tốt a! Nghe nói một khoả Cửu U quả tương đương với một viên đan dược thập giai, trách không được người có thể lập tức tấn thất giai." Tống Hoài Sơn vuốt cằm, có chút hâm mộ nói.

"Không nghĩ tới cư nhiên là Cửu U quả, quả thật khó có thể phát hiện, bộ dáng cùng địa phương cực kì ẩn nấp, nếu không phải do mảnh thú dẫn đường, cho dù đi qua bên cạnh, sợ là cũng không phát hiện được." Giản Ngọc Diễn cũng cười nói.

Hắn nhân họa đắc phúc, tuy rằng ba người Tống Hoài Sơn bị thương, cũng may mắn đều bình an vô sự, mọi người cao hứng, nói thật lâu trong, thẳng đến đêm khuya, mới tan.

"Ngao ô!"

Sáng sớm ngày hôm sau, trong lúc ngủ mơ Tần Lạc Y bị một trận khốc thét thanh thống khổ bừng tỉnh. Trong lòng cả kinh, vội vàng rời giường, chạy đi ra ngoài.

Đã hơn nửa tháng chưa từng nhìn thấy Đại Hắc, cuộn mình ở đình góc sáng sủa, cả người cháy đen, vẻ mặt thống khổ, thoát nhìn thâm vô cùng. Dĩ vãng da lông tơ lụa như bị người đốt lửa, không hề mềm mại.

"Ai, Đại Hắc... Người như thế nào biến thành như vậy? Ai đem người bị thương thành như vậy?" Tần Lạc Y thấy hình dạng nó, không khỏi nghẹn họng nhìn trần trời.

Đến Phiêu Miểu Tông, Đại Hắc bỏ lại một câu, ta đi ra ngoài đi dạo, bỏ chạy không thấy bóng dáng, nếu không phải các nàng vẫn tồn tại khế ước linh hồn, lâu như vậy không thấy nó, nàng đã nghĩ đến, có phải nó đã chết ở góc tối tăm không người biết đến.

"Ngao ô... Đau chết mất!" Đại Hắc một bên thấp chú một bên kêu liên tục, thỉnh thoảng còn vuron đầu lưỡi ra liếm miệng vết thương.

Trong lòng Tần Lạc Y cực kỳ không đành lòng, nhìn kỹ miệng vết thương trên người nó, lấy ra một viên bát giai chữa thương đan đưa cho nó.

Đại Hắc một ngụm nuốt vào, cũng bắt chước nói chuyện, nhắm hai mắt lại, một bộ dáng ngưng thần ngồi xuống.

Tần Lạc Y kiên nhẫn chờ ở một bên, trong lòng không ngừng đoán, đến tốt cùng là ai đem Đại Hắc bị thương thành như vậy. Xem miệng vết thương trên người nó, không phải đao thương, cũng không phải kiếm thương, ngược lại giống như bị sét đánh đi ra...Đến tốt cùng nó chạy đi nơi nào, cư nhiên bị sét đánh?

Qua gần nửa canh giờ, Đại Hắc cũng không đứng dậy, bắt quá thương thế trên người, rõ ràng so với vừa rồi tốt hơn không ít, Tần Lạc Y thở ra một hơi, nhất thời yên tâm không ít, ngẫm lại nơi này thực an toàn, cũng không tiếp tục canh giữ bên người, chạy đến giữa sườn núi nhìn động phủ đang tu kiến.

Thời điểm trở về, đã gần đến giữa trưa, Đại Hắc cũng rời khỏi trạng thái tu luyện, có chút lơ đãng ở trong trừu phòng tìm đồ ăn, một bộ dáng cực đói.

"Nửa tháng này ngươi đến tốt cùng chạy đi nơi đâu?" Tần Lạc Y buồn cười lắc lắc đầu, từ trong không gian trữ vật xuất ra một khối thịt bò ném cho nó, nhìn bộ dáng nó lang thôn hồ yết, rốt cuộc nhìn không được mở miệng hỏi nói.

Ánh mắt lớn như chuông đồng của Đại Hắc chợt lóe, một bên vừa ăn thịt bò một bên vừa hàm hàm hồ hồ nói: "Không xa, ở ngay phụ cận Phiêu Miểu Tông."

Phượng mâu Tần Lạc Y híp lại, nhìn chăm chăm nó nói: "Không xa? Không xa mà có thể vừa đi chính là nửa tháng? Lừa ai đâu!"

Đại Hắc vui đầu mẫn ăn, không nói lời nào.

Tĩnh quang trong con ngươi đen Tần Lạc Y chợt lóe, đột nhiên nói: "Đại Hắc, ngươi theo ta nói, ngươi không phải đi ra ngoài bị người khi dễ?"

Đại Hắc vẫn đang chi lo ăn, không nói lời nào.

Tần Lạc Y gặp nó trầm mặc không nói, còn tưởng rằng bị chính mình nói trúng, giận dữ dưới, vỗ án đứng lên: "Ngươi đừng sợ, nói cho ta biết là ai khi dễ ngươi, ta nhất định phải khiến hắn đẹp mặt!"

Ngưng lại một chút, nghĩ đến thực lực chính mình hiện tại thật sự là không được tốt lắm, lại cẩn thận nói: "Cho dù hiện tại không được, về sau chúng ta cũng nhất định đem khoản này đòi về, ngươi nói mau...Cũng để trong lòng ta có tính toán."

Xuyên qua thế giới này hơn nửa năm, tính tình Đại Hắc, nàng cũng coi như hiểu biết không ít, cũng không phải loại thích sinh sự tìm việc không đâu, hơn nữa là dị thú thượng cổ, bản tính còn có chút cao ngạo, người bình thường nó còn không thèm quan tâm.

Cho nên khẳng định sẽ không do Đại Hắc chủ động đi gây chuyện, mà là bị người chọc, còn ăn một không nhỏ.

Đại Hắc rốt cục đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, cũng không tiếp tục chi lo ăn, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có cảm động lại có chút xấu hổ. "Này...Ta không bị người khi dễ."

"Không bị người khi dễ? Vậy ngươi như thế nào biến thành như vậy?" Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên duệ sắc, nhìn nó bị cháy đen không nhận ra màu sắc bộ lông, vẻ mặt lộ vẻ không tin.

"Thật sự, ta thật sự không bị người khi dễ!" Đại Hắc lại cường điệu, bộ dáng thận trọng, chỉ kém điều không giơ lên chân lên trời thề.

"Vậy tại sao lại thế này, ngươi hảo hảo nói cho ta nghe một chút đi...Tổng sẽ không vô duyên vô cớ bị biến thành dạng này đi? Kỳ thật bị người khi dễ cũng không có gì, ngươi đừng sợ, chúng ta sớm hay muộn cũng đem khoản này đòi về." Tần Lạc Y vẫn có chút không tin.

"Thật sự không có." Ánh mắt Đại Hắc có chút lóe ra, nhìn nhìn chung quanh, không gặp ai, hần mới để sát vào bên người Tần Lạc Y nhỏ giọng cẩn thận nói: "Lần này ta đi ra ngoài, ngẫu nhiên phát hiện một động phủ Viễn Cổ Đại Năng...Nơi đó khẳng định có thứ tốt, đáng tiếc thực lực ta không đủ, không có thể đi vào, còn mang một thân thương tích trở về."

"Cái gì?" Trong lòng Tần Lạc Y chấn động, tròng lớn mắt bắt khả tư nghị nhìn nó: "Động phủ Viễn Cổ Đại Năng, ngươi còn có gan một mình xông vào?" Có thể kiếm một mệnh trở về, nó thật đúng là mệnh lớn!

"Hắc hắc...Ta cũng không nghĩ tới, trải qua năm tháng dài lâu, trận pháp bố trí bên ngoài động phủ còn có thể lợi hại như vậy!" Nghĩ tới hình dạng mấy ngày hôm trước chính mình từ trong trận pháp trốn ra tới, Đại Hắc nhìn không được còn có chút nghĩ mà sợ, khóe mắt co rút. Không tiến vào bên trong động phủ, vô công mà phản, nó thủy chung có chút không cam lòng.

"Nếu không, hôm nào chúng ta lại cùng đi thử xem?" Ánh mắt tối đen to tròn tràn ngập chờ mong nhìn Tần Lạc Y.

"Không được! Lấy tu vi hiện tại của ta, tiến vào động phủ Viễn Cổ Đại Năng, không khác gì tự tìm tử lộ!" Tần Lạc Y nhíu mi rất nhanh lắc đầu.

Có thể được xưng là Đại Năng, đều là động phủ của tu sĩ lợi hại tu luyện ra tử phủ, mà nàng chỉ là một tu vi tôn giả, làm sao có thể tiến nhập?

"Dù sao động phủ ở nơi nào, ngươi chỉ cần hảo hảo nhớ kỹ địa phương, chờ sau này chúng ta cường đại hơn một chút, đi vào cũng không muộn."

"Không được, chúng ta đi càng nhanh càng tốt." Đại Hắc ở một bên lắc đầu, một bên đem móng vuốt dùng sức cào cào trên mặt đất, vẻ mặt có chút vô

cùng lo lắng: "Động phủ kia tuy rằng thực ẩn nấp, không dễ dàng bị phát hiện, bất quá ngày đó thời điểm ta đi vào, dẫn động trận pháp, đưa tới sấm đánh, sợ sẽ khiến cho người hữu tâm chú ý." Dự cho tu vi Tần Lạc Y cường đại rồi, hoa cúc đỏ ăn đều lạnh, đồ vật tốt bên trong, cũng sớm bị người trộm đi.

"Niên kỉ toà động phủ kia phi thường xa xưa, cách hiện tại sợ là có hơn mười vạn năm, trận pháp tuy rằng lợi hại, bất quá năm tháng lâu dài, uy lực trận pháp chậm lại không ít, người nắm chặt thời gian, làm nhiều thêm một chút phủ chú, cẩn thận một chút nhất định có thể đi vào."

Tần Lạc Y mím môi thật sự ngẫm nghĩ, vẫn không đồng ý, có dị bảo không sai, nhưng cũng phải nhìn xem, có mệnh đi hưởng thụ hay không, nếu vô ý một cái, chết ở bên trong, liền tính không ra.

"Nếu không như vậy, chúng ta kêu thêm nhiều người đi tốt lắm." Phượng Phi Ly đã tu luyện ra ngọc phủ, tu vi so với nàng, cao hơn không biết bao nhiêu lần, hưởng hồ tính tình không sai, kêu hắn đi cùng cũng được coi là chủ ý ổn thoả, cùng lắm thì nhiều người chia cắt đồ vật bên trong thôi.

"Không được." Đại Hắc không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Tòa động phủ kia, vẫn là càng ít người biết càng tốt, không thể nói cho người khác."

"Sư phụ ta cũng không được?" Trong lòng Tần Lạc Y vừa động, có chút hồ nghi nhìn nó, tổng cảm thấy nó có chuyện gì gạt chính mình.

"Không được." Ánh mắt Đại Hắc có chút lóe ra, không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Sư phụ ngươi đi, hắn là chương môn Phiêu Miểu Tông, đồ vật được đến, làm sao còn có thể rơi xuống tay chúng ta, không được, nhất định không thể gọi hắn đi."

Tần Lạc Y có chút chán nản, trừng mắt nhìn bộ dáng nó cố chấp, đột nhiên linh quang trong đầu chợt lóe, ngồi xổm thân mình xuống, ánh mắt cùng nó nhìn thẳng, không chớp mắt nhìn nó, tựa tiểu phi tiểu nói: "Đại Hắc, ngươi thành thật nói cho ta biết, không phải là ngươi biết bên trong tòa động phủ kia có cái gì đi?"

Cứ theo lẽ thường để ý mà nói, phát hiện một tòa động phủ, lại là một tòa động phủ Viễn Cổ Đại Năng, chỉ có thể đoán bên trong có cái gì, bất quá vì không muốn gánh vác phiêu lưu quá lớn, đều tìm thêm nhiều nhân thủ đi cùng...Đại Hắc như bây giờ, rõ ràng là muốn ăn mảnh!

Đại Hắc lắc lắc cái đuôi, chần chờ một chút, mới nói: "Nếu ta đoán không sai, hơn mười vạn năm trước, nơi tu luyện Đại Năng trên Thiên Huyền đại lục cực kỳ nổi danh - Là địa phương của Thánh chủ Cổ tộc, thánh chủ Cổ tộc sống hơn ngàn năm, nghe nói đã tu luyện đến cảnh giới tứ phủ cửu giai đỉnh, lúc ấy bằng vào một pháp khí Càn Khôn Chung lợi hại tuyệt đỉnh tung hoành thiên hạ, ở giai đoạn cuối sinh mệnh hắn, vì đột phá tứ phủ đỉnh, hàng năm lịch lãm bên ngoài, mãi cho đến chết đều không trở về quá, kiện pháp khí Càn Khôn Chung lợi hại của hắn, cũng không còn xuất hiện trên thế gian."

"Ý của ngươi nói, nơi đó có lẽ có Càn Khôn Chung?" Tần Lạc Y nhún mày hỏi.

Thánh chủ Cổ tộc, Càn Khôn chung, còn tứ phủ đỉnh...Đại Hắc đối với Thánh chủ Cổ tộc cũng biết rất nhiều đi?

Nó cùng chính mình đến Phiêu Miểu Tông, đến Phiêu Miểu Tông bỏ chạy, Thánh chủ Cổ tộc nàng cũng không biết, nó từ nơi nào biết đến?

"Không phải khả năng có, là nhất định có!" Mắt đen lớn sáng ngời, rất là khẳng định nói.

"Được rồi, cho dù nơi đó nhất định có tốt lắm, bằng tu vi hai người chúng ta, đi vào động phủ Viễn Cổ Đại Năng... Vẫn rất mạo hiểm, ta cảm thấy vẫn nên tìm vài người cùng đi hảo." Nghĩ nghĩ, nàng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Không phải nàng không muốn Càn Khôn Chung kia, chỉ sợ đến lúc đó đi vào, Càn Khôn Chung không lấy được, ngược lại đem mệnh bỏ đi vào, có sự tình, thật sự làm theo khả năng mới được.

Đại Hắc thấy nàng bất động, thập phần nổi giận, dùng sức vẩy đuôi, trông mong nhìn nàng: "Đi thôi, đi thôi, ngươi tin tưởng ta, mệnh hai người chúng ta buộc chung một chỗ, ta như thế nào có khả năng hại ngươi, ngày đó thiếu chút nữa, ta thành công đi vào, hai người chúng ta đi cùng nhau, nhất định có thể đi vào...Uy lực trận pháp kia thật sự không lớn, ta không phải đã thử qua sao?"

Tần Lạc Y có chút không biết nói gì trừng mắt nó, nó thử qua, nhưng chỉ còn nửa cái mạng trở về, trên người còn bị oanh cháy đen một mảnh, thậm chí buổi sáng nàng đều ngửi thấy được mùi thịt!

Sờ sờ mặt mình, trầm nghĩ, nàng cũng không muốn biến thành bộ dáng giống Đại Hắc, tuy rằng nàng đối với việc có xinh đẹp hay không cũng không phải quá để ý như vậy, nhưng không thể trở nên nhận không ra người a?

Thấy nàng không động tâm, Đại Hắc gấp đến độ nhảy dựng lên, ở trong đình cuồng xoay vài vòng: "Càn Khôn Chung kia thật sự là thứ tốt a, không biết nó ở nơi nào cũng liền thôi, đã biết lại không thể đi lấy...A, lòng ta đau! Tâm tính thiện lương của ta đau a!" Nói xong, nó dừng chân có móng vuốt ôm ngực, làm ra bộ dáng phi thường thống khổ.

Tần Lạc Y cảm thấy chính mình đau đầu. Xoa xoa cái trán, nhìn bộ dáng nó không đạt mục đích thì không cam lòng bỏ qua, trầm ngâm một lát, cuối cùng là lui từng bước: "Như vậy đi, động phủ kia hơn mười vạn năm đều không bị người phát hiện, nghĩ đến cũng không phải dễ dàng bị người phát hiện như vậy, ta trước tiên luyện chút phủ chú, nắm chặt thời gian tu luyện một chút, tu vi càng cao, chúng ta lo lắng cũng bớt đi, thành công nắm chắc cũng lớn hơn không ít? Ngươi liền lắng lẽ lưu ý động phủ, xem có người chú ý tới nơi đó khác thường hay không, không ai phát hiện tự nhiên tốt nhất, nếu có chút người nhận ra cái gì, chúng ta liền đuổi theo bọn họ động thủ trước, đi vào trước..."

Con người đen của Đại Hắc chợt lóe, âm thầm thở dài một hơi, biết Tần Lạc Y sẽ không hiện tại đi vào, chỉ phải đồng ý biện pháp này.

Phù chú trên người Tàn Lạc Y còn không nhiều lắm, thời điểm Giản Ngọc Diễn bọn họ đi Mê Tung Lâm, nàng cho bốn người không ít phù chú, muốn luyện phù, tự nhiên luyện đan trước, được liệu mang đến từ Thánh Long đại lục, số còn dư lại không nhiều lắm, Tàn Lạc Y quyết định trước tiên đi phường thị bổ sung được liệu.

Phiêu Miểu Tông chiếm diện tích lớn, dài hơn năm trăm dặm, nam bắc lại rộng chừng hơn ngàn dặm, từ sau khi đến Phiêu Miểu Tông, cho tới bây giờ nàng chưa ra quá đại môn Phiêu Miểu Tông.

Cũng may có Đại Hắc, từ sau khi giải trừ phong ấn, tốc độ bên chạy so với lúc trước, nhanh gấp đôi có thừa, chỉ tốn hai canh giờ, liền chạy ra khỏi Phiêu Miểu Tông, đến một thành trấn thấp phần nóng nực, thành công mua được đồ vật nàng cần.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Bị vạn chúng chú mục

Editor:HamNguyet

Trở lại tông môn sau, nàng bắt đầu luyện đan chế phù chú, Đại Hắc chạy trốn không thấy bóng dáng, Tàn Lạc Y cũng không đi quản nó, trong lòng đoán, nó tám phần lại đi đến phụ cận động phủ Thánh chủ kia.

Qua thời gian hai ngày, luyện chế ra mấy trăm lá phù chú cao giai, bấm tay tính toán, cảm thấy không sai biệt lắm, nàng liền không luyện chế nữa, bắt đầu tu luyện linh lực.

Hiện tại nàng đã có thể không hề trở ngại hấp thu linh lực trong thiên địa, linh lực trên Bồng Lai tiên đảo so với Thánh Long đại lục nồng đậm hơn không ít, tốc độ tu luyện, tự nhiên cũng nhanh hơn. Đương nhiên, đồng dạng có thể luyện đan hấp thu linh lực bên trong.

Chẳng qua tương đối mà nói, hấp thu linh lực trong thiên địa, tốc độ tu luyện chậm hơn một chút, so với hấp thu linh lực bên trong đan dược, tốc độ tu luyện nhanh hơn...Chỉ là có chút không quá có lời, hấp thu một viên đan dược lực giai trở lên, cũng sẽ tiêu tốn mất hơn mấy ngàn vạn lượng bạc.

Suy nghĩ một phen sau, hai loại phương pháp tu luyện nàng đều không lựa chọn, mà là đánh chủ ý lên hàn đàm trên đỉnh núi kia. Không phải nàng luyện tức dùng bạc, mà là một tòa bảo sơn không cần, quả thực chính là giẫm chân giẫm dử.

Lúc trước, nàng hỏi qua mấy người Tổng Hoài Sơn, biết trừ bỏ Ngọc Thanh Phong, địa phương cách Ngọc Thanh Phong hơn mười dặm, có một sơn cốc thật lớn, bên trong sơn cốc, tất cả nước hàn đàm đều bị pha loãng, đệ tử trong sơn môn, băng vào việc vì tông môn làm nhiệm vụ tích lũy có được vé vào cửa tiến vào hàn đàm, hoàn thành nhiệm vụ càng nhiều, vì tông môn làm ra công hiến càng nhiều, dựa vào vé vào cửa kia, có thể thường xuyên tiến nhập bên trong tu luyện.Đương nhiên, có tiền cũng có thể mua vé vào cửa từ người khác, chỉ cần có người đồng ý bán cho người.

Đệ tử trụ ở Ngọc Thanh Phong, có thể được chương môn chọn, tự nhiên có chỗ hơn người, trước kia ở Phiêu Miểu Tông trải qua vô tận năm tháng, đệ tử chương môn đều phải chịu tải hy vọng tương lai hưng thịnh của tông môn, cho nên có thể ở lại Ngọc Thanh Phong, đều có đặc quyền được hưởng miễn phí sử dụng hàn đàm thủy trên đỉnh núi, cũng không cần dùng nhiệm vụ đổi.

Đương nhiên vì tránh cho hàn đàm thủy trên đỉnh núi Ngọc Thanh Phong bị lạm dụng, tông môn có quy định, đệ tử chương môn có thể sử dụng miễn phí, nhưng quyết không được đem hàn đàm thủy mang ra ngoài cho người khác, để lung lạc lòng người, hoặc là kiếm lời từ giữa, một khi phát hiện, trực tiếp xóa tên khỏi Phiêu Miểu Tông.

Biết có quy củ này sau, Tàn Lạc Y rất thất vọng, nguyên bản nàng còn tính đem một chút hàn đàm thủy kia ra ngoài ra cho Giản Ngọc Diễn dùng.

Mặc vào hai kiện y phục thật dày, nàng chạy đến hàn đàm trên đỉnh núi vòng vo hai vòng, hồ nước dị thường tĩnh lặng, bất quá trải qua hưng hiềm nửa tháng trước còn rõ ràng trước mắt, khiến cho nàng đối với hàn đàm thoát nhìn bình tĩnh này căn bản không dám khinh thường.

Thờ dãi một hồi, nàng xoay người lại phóng xuống núi, ở trong động phủ Đại sư huynh xoay chuyển, cư nhiên ngoài ý muốn tìm được một cây gỗ lim to vàng chế thành thùng lớn, vui sướng đem thùng gỗ chuẩn bị sạch sẽ, lại chạy đến trên đỉnh núi, múc nước hàn đàm đổ vào thùng gỗ, lấy tỉ lệ hai mươi, đổ nước ấm vào trong pha loãng.

Thời tiết tháng hai, đã không quá lạnh, ánh mặt trời chiếu xuống dưới, ấm áp dào dạt, nàng cũng không tiến vào tu luyện thất, dứt khoát đem thùng gỗ lớn kia đặt trong vườn, cùng quần áo ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Linh lực cường đại, theo lỗ chân lông toàn thân nàng chui vào trong cơ thể, nàng lập tức vận khởi tâm pháp, hết sức chăm chú dẫn đường cho cỗ linh lực đưa về trong kinh mạch, rất nhanh luyện hóa.

Gần năm canh giờ sau, linh lực bên trong thùng gỗ, đã bị nàng hấp thu hoàn toàn, biến thành nước trong.

Tàn Lạc Y chậm rãi mở mắt ra, trong phương mắt có tinh quang chọi lóe rồi biến mất, lâm lâm nói: "Cư nhiên không thành công đánh sâu vào đại tông

sư...Xem ra tôn giả cửu giai cùng đại tông sư tuy rằng chỉ cách một giai, lại cần một chút xúc tiến, phải có linh lực cực kỳ cường đại, mới có thể vượt qua tầng bình cảnh này."

Từ trong thùng gỗ đứng dậy, trên người ướt đẫm, không ngừng có giọt nước chảy xuống dưới. Nàng rất nhanh vào nhà thay đổi một kiện y phục, lại chạy đến đỉnh núi, mang chút nước hàn đàm trở về.

Trong động phủ Phụng Phi Ly mặc dù có dòng nước hàn đàm chảy qua, bất quá dòng nước rất nhỏ, một đường chảy xuống, hồ nước đã biến đổi, chỉ cảm thấy không lạnh tay mà thôi. Pha loãng sau, nàng kích động tiến vào bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Lần này vì có thể một lần thành công đánh sâu vào đại tông sư, nàng so với lần trước cho nhiều thêm chút hàn đàm thủy, người vừa đi vào, liền cảm giác một cỗ linh lực thấp phần cường đại, điên cuồng hướng tới trong thân thể nàng vọt tới. Bởi vì linh lực quá mức không lồ, sau một lát, làn da trên người bắt đầu ần ần đau nhức, thậm chí trên mặt nổi lên một chút đỏ ửng không bình thường.

Tần Lạc Y không dám khinh thường, ngưng thần nín thở, bắt đầu rất nhanh luyện hóa.

Cũng may cỗ linh lực này tuy rằng cường đại, nhưng so sánh với bị Đoan Mộc Trường Thanh đẩy ngã vào bên trong hàn đàm thủy lại đuổi không kịp, hoàn toàn là gặp sự phụ, còn trong phạm vi nàng chịu được.

Thời gian cực nhanh, thoáng lên một cái đã đến buổi chiều ngày hôm sau, Tần Lạc Y ngồi trong thùng gỗ toàn thân đột nhiên bị một cỗ quang mang bạch sắc bao phủ, hơi thở trên người lại đột nhiên tăng vọt.

"Ha ha, ta rốt cục tấn giai thành công!"

Sau một lát, quang mang trên người tán đi, Tần Lạc Y mở mắt ra, hai tròng mắt như lông lầy như sao trời, tràn ngập vui sướng.

nàng từ bên trong thùng gỗ nhảy ra bên cạnh, linh lực trong cơ thể so với lúc trước, cường đại hơn không chỉ mấy lần, nàng cảm thấy hiện tại chính mình chỉ cần vung tay lên, là có thể đem một cây đại thụ chặt đứt đoạn!

Nâng tay lên, nàng nhìn cây đại thụ phía trước, nhìn xem cây lại nhìn xem bàn tay chính mình, có chút nóng lòng muốn thử.

"Ha ha, đại tông sư nhất giai, chúc mừng sư muội tấn giai a." Thanh âm trầm thấp hơi từ tính, như xuân phong quét vào mặt, đột nhiên từ phía sau thân thể nàng vang lên. Trong lòng Tần Lạc Y cả kinh, mạnh mẽ buông tay, quay đầu nhìn lại.

Phụng Phi Ly mặc thân cẩm bào màu tím, vạt áo phiêu động, tóc đen phát phới, khoanh tay mà đứng, trên mặt tuấn mỹ yêu nghiệt hàm chứa một chút tươi cười.

"Ách, là Đại sư huynh a...Đại sư huynh, người chừng nào thì đến?" Tần Lạc Y yên lòng, nhướn miệng cười, phụng mầu trong suốt lóe ra quang mang sáng quắc.

Thăm nghĩ trong lòng may mắn!

Thiếu chút nữa đã quên nơi này là động phủ Đại sư huynh, nơi này hết thấy đều là của Đại sư huynh, vừa rồi nàng kích động, muốn một chưởng chặt đứt cây đại thụ xuống, tuy rằng không tính là quý báu, nhưng thập phần thừa thớt, ách, có thể trở thành cây thảo mộc duy nhất bên trong động phủ Đại sư huynh, cũng không phải phạm vật.

Ánh mắt Phụng Phi Ly tối đen ở trên người nàng đảo qua, khóe môi ý cười càng đậm: "Vừa tới mà thôi...Tiểu sư muội, người đứng như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy lạnh sao?"

Tần Lạc Y mới trong thùng gỗ ra, giọt nước trên váy còn chảy xuống, y phục gắt gao dán tại trên người, phác họa ra bộ ngực nàng đầy đặn, còn có vòng eo thon nhỏ không đầy một nắm tay... Thậm chí ngay cả đôi chân thon dài cũng như ần ần như hiện.

"A!"

Tần Lạc Y theo ánh mắt hẩn cúi đầu nhìn phía trên người, cuối cùng đã nhận ra không ổn, khóe miệng co rút, xoay người liền hướng trong phòng lao đi.

"Ách, Đại sư huynh người trước ngồi, ta đi rất nhanh sẽ trở lại." Trong mắt rất nhanh hiện lên một chút ảo não, nàng quá mức cao hứng, cư nhiên lại quên chính mình vừa mới từ trong thùng gỗ đi ra.

Trên người nàng tuy rằng mặc y phục, bất quá ăn mặc không nhiều, bởi vì nước ấm áp, thời điểm đi vào cũng không lạnh, cho dù thời gian ngắn lâu, nước biến lạnh, nhưng nàng bắt đầu tu luyện sau, linh lực trong cơ thể rất nhanh vận chuyển, còn có thể có cảm giác nóng lên.

Chất liệu may mặc mềm mại cực tốt ngấm nước dán tại trên người, giống như tầng da thứ hai...A! A! Cái gì đều bị xem hết.

Trước kia nàng đi Hawai nghỉ phép, tuy rằng ngay cả đồ hai mảnh cũng đều mặc qua...Bất quá dù sao mỗi địa phương cũng có tư tưởng khác nhau, mọi người đều mặc giống nhau, nên không có gì ngạc nhiên.

Nàng vừa rồi...Ai, không nghĩ, thật sự là mắt nhắm mắt mở!

Còn có Đại sư huynh cũng là, rõ ràng là người khiêm tốn, lúc này như thế nào liền quên phi lễ chớ nhìn?

Phi lễ chớ nhìn?

Được rồi, đây là động phủ hắc, nàng không nên ở trong vườn sáng rõ như ban ngày tu luyện, bắt quá nhìn đến chính mình từ trong nước đi ra, bộ dáng y phục không chỉnh tề, lấy tính tình hắc, không phải hắc nên tránh đi trước sao? Cư nhiên còn dùng loại ánh mắt trêu ghẹo nhìn chằm chằm nàng xem, thật là, càng nghĩ càng xấu hổ a!

Phượng Phi Ly đứng ở một bên nhìn bộ dáng nàng đáng yêu chật vật chạy vào phòng, một bên còn không quên tiếp đón hắc ngồi xuống, ý cười trong mắt càng ngày càng đậm, cuối cùng rốt cuộc áp lực không được, cười nhẹ ra tiếng.

Tần Lạc Y đang ở trong phòng thay y phục nghe được tiếng cười kia sau, nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã, sau đó chính mình cũng nhìn không được nở nụ cười.

Thời điểm đi ra, trong vườn trừ bỏ Phượng Phi Ly, cư nhiên còn hơn một người -- Nhị sư huynh Đoàn Mộc Trường Thanh.

Khoé môi Phượng Phi Ly vẫn đang mỉm cười, mắt hoa đào còn mang theo một chút tà khí yêu nghiệt. Về mặt Đoàn Mộc Trường Thanh không chút thay đổi.

Phượng Phi Ly đến đây, ngay cả Đoàn Mộc Trường Thanh cũng đến đây, Tần Lạc Y không biết có chuyện gì, bắt quá bọn họ không nói gì, nàng cũng sẽ không hỏi, lập tức tiếp đón bọn họ đến trong đình ngồi xuống, chuẩn bị pha trà.

"Không cần, Ngự trưởng lão hôm nay ở Ngọc Hà Phong khai đàn cách ngôn, tiểu sư muội, người theo chúng ta cùng đi đi." Phượng Phi Ly khoát tay áo nói, trong thanh âm mềm nhẹ còn mang theo một chút ý cười không dấu được.

"Ngự trưởng lão khai đàn cách ngôn?" Trong mắt Tần Lạc Y sáng ngời. Theo nàng biết, Phiêu Miểu Tông tổng cộng có mười năm vị trưởng lão, Ngự trưởng lão này cũng ở trong đó, thực lực coi như là cường đại, thậm chí so với sư phụ các nàng, thực lực không kém bao nhiêu.

Đại sư huynh đến nơi đây, chẳng lẽ là có ý đến báo cho nàng biết Ngự trưởng lão khai đàn cách ngôn?

Vừa rồi nàng còn âm thầm oán giận hắc nhìn bộ dáng chính mình y phục không chỉnh tề mà không biết lảng tránh...Hiện tại nghĩ đến, thật ra nàng đã hiểu lầm. Bất quá...Phượng mầu nàng chợt lóe, tà nghệ hướng Đoàn Mộc Trường Thanh.

Đại sư huynh tới tìm nàng là vì Ngự trưởng lão khai đàn cách ngôn, Đoàn Mộc Trường Thanh lại đây làm gì? Chẳng lẽ cũng đến nói cho nàng, để cho nàng đi nghe Ngự trưởng lão khai đàn cách ngôn?

Nhấp mí mắt, ý niệm này trong đầu chợt lóe mà qua, lại bị nàng rất nhanh phủ định. Đoàn Mộc Trường Thanh sợ là ước gì có thể một chương chụp chết nàng đi, làm sao còn có thể có ý đến thông tri cho nàng chuyện tốt như vậy! Nói là hắc đến muốn giải được, nàng còn tin tưởng, hoặc là Đại sư huynh hèn hắc lại đây.

Phượng Phi Ly gật đầu cười: "Ngày hôm qua đều không nhìn đến người, Ngự trưởng lão hôm qua bế quan đi ra, rất có tâm đắc, việc này là làm thời quyết định, ta liền đoán người khẳng định không biết, quả nhiên...Tính thời gian, cũng kém không nhiều lắm, chúng ta đi thôi."

Nói xong, một đạo thần hồng trên người hắc lưu chuyển, thần hồng trên người Đoàn Mộc Trường Thanh cũng hiện ra.

Tần Lạc Y chớp chớp lông mi cong dài, cười hướng bọn họ phát tay nói: "Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người đi trước đi, sư muội sẽ theo sau."

Tu sĩ có thể thi triển thần hồng, tốc độ cực kỳ nhanh, tựa như ngồi hóa tiễn bình thường, trong nháy mắt có thể bay xa hơn mười dặm, mà nàng chỉ có thể ngự phong mà đi, tốc độ tự nhiên chậm không ít.

"Cùng đi đi." U quang trong mắt Phượng Phi Ly chợt lóe, rất nhanh liền hiểu được, đưa tay lôi kéo, liền đem nàng kéo đến bên người chính mình, thần hồng cũng đem nàng bao lại, tâm niệm vừa động, hai người ngay lập tức hướng phương xa phóng đi.

Con người Đoàn Mộc Trường Thanh nhìn hai đạo thân ảnh đi xa, dưới chân vừa động, lập tức theo đi lên, chỉ là bậc môi không tự giác nhíu lại, vẻ mặt khó lường.

Ngon núi xanh tươi rất nhanh lùi về phía sau, Tần Lạc Y đứng bên người Phượng Phi Ly, trong nháy mắt ngốc lảng, ánh mắt nhìn dưới núi, há mồm, muốn nói cái gì, trầm ngâm lúc sau, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Bất quá thời gian trong nháy mắt, rất nhanh đi đến Ngọc Hà Phong, hai người dừng trên một mảnh cỏ tươi tốt.

Trên cỏ đã đứng không ít người, quần ba tụ năm, nhỏ giọng nói chuyện, mà trên một khối cự thạch phía trước, một lão giả áo xanh hạc phát đồng nhan ngồi ngay ngắn, lão giả chỉ lẳng lặng ngồi trên cự thạch, lại làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ dị đàn sơn hợp nhất, cùng thiên địa tương dung.

Bọn họ vừa mới đứng xuống, Đoàn Mộc Trường Thanh ngự thần hồng cũng thập phần tao nhã hạ xuống, đứng thẳng bên cạnh Tần Lạc Y.

"A, là Phượng sư thúc!"

"Còn có Đoàn Mộc sư thúc!"

"Không nghĩ tới bọn họ hôm nay cư nhiên cũng tới nghe Ngụy trưởng lão cách ngôn."

"Tính ra đã nhiều năm ta không nhìn đến Phượng sư thúc...Hi hi, bộ dáng Phượng sư thúc thật sự là càng ngày càng soái a, mỗi lần thấy hắn, ta đều cảm thấy tâm chính mình đều kích động muốn nhảy ra ngoài, thật hy vọng có thể mỗi ngày đều có thể nhìn đến hắn!"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng vậy, đáng tiếc thời gian Phượng sư thúc hiện tại trở về càng ngày càng ít, nghe nói rất nhiều thời gian hắn đều ở Thiên Huyền đại lục."

"Phượng sư thúc tốt, nhưng ta càng thích Đoàn Mộc sư thúc, bộ dáng Đoàn Mộc sư thúc tuần, lại có cá tính..."

"Đoàn Mộc sư thúc cũng không sai, nhưng hắn thật lãnh, mỗi lần nhìn đến hắn, ta đều thực sợ hãi."

"Đúng vậy, hắn không chỉ đối với chúng ta lãnh, cho dù Liễu sư thúc, ta cũng không gặp hắn đối với Liễu sư thúc cười qua đâu."

"Thật muốn nhìn xem Đoàn Mộc sư thúc cười lộ lên là cái bộ dáng gì...Hi hi, nhất định có thể mê chết người a!"

"Nữ tử đứng giữa Phượng sư thúc cùng Đoàn Mộc sư thúc là ai a? Nàng như thế nào lại đi theo Phượng sư thúc cùng nhau đến, vừa rồi bọn họ ở bên trong thần hồng, hai người đứng thật gần, Phượng sư thúc còn đối với nàng cười đâu."

"Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng thấy được...Nghe nói chừng môn thu thêm một đệ tử quan môn, chính là nữ, các người nói, có phải là nàng hay không a."

Lúc này thanh âm nghị luận thay nhau vang lên, Phượng Phi Ly cùng Đoàn Mộc Trường Thanh, thần thái tiêu sái hướng về phương hướng cự thạch đi đến, nơi đi qua, chúng đệ tử Phiêu Miểu Tông đều tự phát động tránh ra một đường.

Chịu bọn họ liên lụy, Tàn Lạc Y cũng hưởng thụ cảm giác một hồi bị vạn chúng chú ý, bất quá trên mặt nàng không có một tia thần sắc e ngại, một đường bước vào, trên mặt mình diễm thong dong, đứng chung một chỗ với Phượng Phi Ly cùng Đoàn Mộc Trường Thanh là hai nam tử vô cùng xuất chúng, đúng là không chút kém cỏi.

"Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người cũng tới rồi." Liễu Khuynh Thành đang cùng Tứ sư huynh Quý Huyền còn có một nam tử trẻ tuổi diện mạo thập phần tuấn lãng, thoát nhìn cũng rất âm áp đứng chung một chỗ, nhìn đến bọn họ lại đây, xinh đẹp cười duyên đi lên đón.

"Ngũ sư muội người cũng đến đây."

Khi ánh mắt hướng về trên mặt Tàn Lạc Y, đôi mắt ôn nhu như nước, có hàn quang chợt lóe rồi biến mất.

"Ngũ sư tỷ." Tàn Lạc Y miễn cưỡng bắt giữ đến trong mắt nàng bắn ra hàn quang cùng ghen tị, câu môi mỉm cười.

Ngoài ý muốn bị Đại sư huynh dùng thần hồng mang lại đây, Liễu Khuynh Thành ghen tị cũng nằm bên trong dự kiến của nàng. Bất quá...Đại sư huynh chủ động mang nàng lại đây, phần háo ý này nàng tổng không thể cự tuyệt?

Bọn họ dù sao cũng chung một sư phụ, tiến vào tông môn này nửa tháng, sư phụ bề quan, Đại sư huynh là người trong tông môn đối với nàng tốt nhất, nàng không thể bởi vì một Liễu Khuynh Thành vốn đối với nàng không có hảo cảm liền tránh Đại sư huynh vẫn luôn thật tình đối đãi với nàng đi!

Nàng muốn hiểu làm thì hiểu làm đi!

Dù sao nàng lúc trước đã hiểu lầm, nàng là thân chính không sợ bóng dáng nghiêng, cùng Đại sư huynh trừ bỏ quan hệ sư huynh muội, cũng không có tầng quan hệ có khác, thời gian lâu, Ngũ sư tỷ tự nhiên cũng sẽ hiểu được nàng(TLY) sẽ không theo nàng(LKT) tranh giành Đại sư huynh.

Liễu Khuynh Thành tương đối nhiệt tình, Đoàn Mộc Trường Thanh cùng Phượng Phi Ly cũng rất lãnh đạm, chỉ hướng tới nàng gật gật đầu, xem như chào hỏi qua.

"Tiểu sư muội, hai vị này đều là đệ tử Ô sư thúc --vị này là Tam sư huynh Quý Huyền, vị này là Tứ sư huynh Dung Vân Hạc." Phượng Phi Ly chỉ vào hai nam tử bên cạnh Liễu Khuynh Thành, cười giới thiệu cho nàng.

Quý Huyền Tàn Lạc Y đã gặp qua, chỉ có Dung Vân Hạc vẫn là lần đầu tiên gặp.

"Lạc Y gặp qua Tam sư huynh. Gặp qua Tứ sư huynh."

Tàn Lạc Y tiến lên vài bước, đối với hai người thi lễ, mặt cười trắng nõn mình diễm, con mắt sáng đảo mắt, linh động tuyệt mỹ giống như từ trong họa bước ra.

Dung Vân Hạc liếc mắt nhìn Phượng Phi Ly một cái, trong lòng thực tại có chút kỳ quái, Đại sư huynh như thế nào lại mang theo tiểu sư muội này cùng nhau đến?

Người khác có lẽ không biết, nhưng vài người bọn họ lại biết đến, Đại sư huynh ở mặt ngoài thoát nhìn vô cùng dễ ở chung, lại cực ít người có thể chân chính đến gần hắn, người có thể làm cho hắn chủ động dùng thần hồng mang theo cùng đi, đã ít lại càng ít!

Ánh mắt tối đen lóe ra tia sáng kỳ dị, không thể không nhìn kĩ đem Tần Lạc Y đánh giá một phen, xả ra một chút ý cười tuần lẳng như ánh mặt trời.

Hàn huyền vài câu sau, nguyên bản Ngụy trường lão nhắm mắt ngồi xếp bằng cũng mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy dừng trên người Tần Lạc Y.

Tuổi tác khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dung nhan như ngọc, dáng người thon dài, một thân áo lam tự nhiên phiêu động, có một cỗ khí chất siêu trần thoát tục.

Trong mắt hiện lên một chút ý cười, tuy rằng nữ tử này tu vi hiện tại không cao, bất quá có thể làm cho Cát chương môn ngoại lệ thu làm đệ tử quan môn, nghĩ đến tất có chỗ hơn người.

Vẫy tay đem Tần Lạc Y kêu lên đơn độc nói chuyện, thần thái thập phần thân thiết, cũng không giống như trong tưởng tượng tu sĩ cao giai cao tại thượng.

Liễu Khuynh Thành gặp Ngụy trường lão hiển nhiên có chút thích Tần Lạc Y, không khỏi có chút chán nản, nghĩ rằng gia nhập Phiêu Miểu Tông mười năm, mỗi lần thấy Ngụy trường lão, cho tới bây giờ đều không gặp hân đối với ai quá thân thiết.

Không lâu, Ngụy trường lão ý bảo Tần Lạc Y ở một bên ngồi xuống, sau đó bắt đầu cách ngôn, chúng đệ tử Phiêu Miểu Tông cũng toàn bộ ngồi xếp bằng trên cỏ, không hề khe khẽ nói nhỏ, rù rù thật sự lắng nghe, không lâu, đều có linh hội, tiến nhập bên trong một loại trạng thái kỳ dị.

Cách ngôn như vậy, Tần Lạc Y vẫn là

lần đầu tiên lắng nghe, hơn nữa ngộ tính năng rất cao, lại thu hoạch rất nhiều, rất nhiều chỗ trước kia không hiểu, đột nhiên giống như thể hồ quán đỉnh, toàn bộ đều thông hiểu đạo lý.

(Thể hồ quán đỉnh: thường dùng để ví von việc "truyền thụ tri tuệ" hoặc "tâm trí yên tĩnh").

Bạn đang đọc truyện *Sư Huyền, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14: Không nên nhìn

Editor:HamNguyet

Trở lại động phủ Ngọc Thanh Phong, năng rền sắt khi còn nóng, lại đi lấy chút nước hàn đàm, pha loãng xong bắt đầu tu luyện.

Bởi vì tâm tình có biến hóa, lúc trước lại thành công đột phá bình cảnh tôn giả đỉnh, lần này tốc độ năng tu luyện dị thường thuận lợi, nửa tháng dốc lòng tu luyện, cư nhiên một lần liền vọt tới đại tông sư cửu giai đỉnh.

Tốc độ tu luyện như vậy thực tại làm cho nàng có chút mừng rỡ, bất quá sau khi đến đại tông sư cửu giai đỉnh, tốc độ tu luyện của nàng liền chậm lại, đụng phải bình cảnh tấn giai vô thánh.

Thử vài lần, mặc kệ dùng nước hàn đàm hay là đan dược cao giai, đều không có biện pháp thành công tấn giai.

Tần Lạc Y thập phần thất vọng, năng vốn là người cực thông minh, ngẫm lại sau cũng liền hiểu được, kỳ thật linh lực trong cơ thể nàng cũng hoàn toàn đủ để tấn giai, nhưng muốn tấn giai đến vô thánh, không phải có linh lực là được, còn phải đi lịch lãm một phen, tâm cảnh phải có cơ sở đột phá, mới có thể tấn giai nước chảy thành sông.

Chuyện thứ nhất sau khi xuất quan, năng đi trước nhìn xem động phủ của chính mình đang tu kiến.

Hình thức cụ thể động phủ đã thành hình, tu kiến thập phần vững chắc, tứ hợp viện từ phổ thông, lại có một phen hương vị khác biệt, năng bấm đốt ngón tay tính toán, thời gian nhiều nhất khoảng hơn nửa tháng nữa, phòng ở nhất định hoàn thành, đến lúc đó năng có thể dọn xuống dưới ở.

Nghĩ đến đây, bỏ qua buồn bực khi tu luyện gặp phải bình cảnh, tâm tình tốt hơn.

Sau đó năng lại đi Thiên Lam sơn.

Đáng tiếc Giản Ngọc Diễn không ở trên Thiên Lam Sơn, nghe nói tiếp nhận một nhiệm vụ của tông môn, đi ra ngoài làm nhiệm vụ, thậm chí Tổng Hoài Sơn bọn họ cũng đều không ở.

Tần Lạc Y có chút buồn bã đêm chiều, nguyên bản năng tìm hân là muốn cùng hân chia sẻ vui sướng khi nàng tấn giai, không tìm được người, không biết như thế nào, trong lòng lại trở nên vắng vẻ, Giản Ngọc Diễn bọn họ đi ra ngoài làm nhiệm vụ, khẳng định là vì muốn tiến vào hàn đàm trong sơn cốc tu luyện.

Theo nàng biết, các dạng nhiệm vụ tông môn, có thể là tìm được liệu mà tông môn cần, còn có các loại linh bảo pháp khí, yêu đan của yêu thú chung quanh đại hải Bồng Lai tiên đảo, thậm chí là các loại công pháp tu luyện...

Mấy thứ này sau khi giao cho tông môn, tông môn sẽ căn cứ vào giá trị đồ vật, cân nhắc ra số lần tiến vào hàn đàm tu luyện, dùng một loại thủ pháp cực kỳ đặc thù, khắc số lần lên ngọc giản do tông môn đặc chế.

Một tông môn cường đại, không riêng gì tu vi cường đại, còn phải có tài lực hùng hậu chống đỡ phía sau.

Ở trên Bồng Lai tiên đảo, Phiêu Miêu Tông mở riêng một cửa hàng, tiêu thụ được liệu không dùng đến ra bên ngoài, yêu đan, còn có pháp khí cùng các loại công pháp tu luyện, thậm chí Phiêu Miêu Tông còn có phòng chuyên luyện đan, mỗi tháng đều luyện chế bán ra số lượng đan dược xa xỉ.

Nàng nghe sư phụ nói qua, bên trong đan môn, luyện chế đan dược có phẩm giai cao nhất, chính là đan dược cửu giai, mà một viên đan dược cửu giai, ở trên Bồng Lai tiên đảo, có thể bán ra với giá hai ba trăm vạn lượng bạc!

Bất quá khiến cho Tàn Lạc Y vui mừng là, lúc trước nàng vì gia nhập Bồng Lai tiên đảo, làm cho sư phụ thu chính mình làm đệ tử, đem con bài chưa lật chính mình luyện chế đan dược thập nhất giai đưa ra ngoài ánh sáng, sư phụ cũng không bởi vậy mà coi nàng thành cây rụng tiền, buổi tối ngày đó đến Phiêu Miêu Tông, thời điểm cùng chính mình xúc tất trường đàm, chỉ dặn dò nàng hảo hảo tu luyện, mau chóng trở lên cường đại.

Bồng Lai tiên đảo thu mua đồ vật của đệ tử, cực ít người đổi lấy bạc, tuyệt đại bộ phận đệ tử lấy đồ vật đến tông môn đổi, đều vì có được vé vào cửa tiến vào hàn đàm, cho nên đối với tông môn mà nói, tuyệt đối là thu vào một khoảng thật lớn.

Hơn nữa hàn đàm thủy là từ dòng nước ngầm chảy ra, chỉ cần sử dụng hợp lý, liền có thể lấy không hết, dùng không cạn.

Không thể tiếp tục tu luyện, lại không tìm được người muốn tìm, Tàn Lạc Y nhàn rỗi vô sự, dứt khoát đi dạo trong Phiêu Miêu Tông.

Phiêu Miêu Tông chiếm địa thế cực lớn, tông môn nằm trên núi non, khoảng hơn trăm toà, bất quá chân chính có người ở trên núi cũng không nhiều, chỉ chiếm khoảng hai, ba mươi toà mà thôi.

Càng tới gần chủ phong, linh khí càng nồng đậm dày đặc, nên nhân số ở trên hai, ba mươi toà núi non, đều nằm ở phụ cận quay chung quanh chủ phong, những ngọn núi hơi xa khác, tuy rằng linh lực cũng phi thường nồng đậm, nhưng so sánh với nhau, lại kém một bậc.

Thời gian một buổi chiều, Tàn Lạc Y càng chuyển càng xa, cuối cùng cư nhiên ở trên giữa sườn núi một núi non hẻo lánh ít dấu chân người, gặp được một khe cốc có dòng nước thập phần trong suốt.

Thủy đàm cùng hàn đàm giống nhau, đều âm áp, tuyệt không lạnh lẽo, bên trong không có linh lực cường đại khiến cho người sợ hãi, chỉ là nước thập phần bình thường mà thôi.

Ở phía dưới khe cốc, chỗ sâu nhất trong dòng nước, có một động đá vôi thập phần bất mắt, theo động đá vôi đi vào, cư nhiên có một thủy đàm khoảng trăm thước do thiên nhiên tạo thành được đòi núi bao vây bốn phía.

Trung tâm thủy đàm, có một khối cự thạch bề ngoài trắng nõn lớn khoảng mấy thước, thỉnh thoảng có chim nhỏ ở mặt trên vui sướng vẫy cánh nghỉ chân.

Tàn Lạc Y nhìn ôn tuyền thiên nhiên thật lớn trước mắt, đột nhiên có một loại kích động mãnh liệt tiến lên bơi lội một phen.

Thời điểm ở hiện đại, trừ bỏ tu luyện, luyện đan, nàng còn có một ham muốn khác, chính là cách vài ngày lại đi đến bể bơi thư giãn, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp bị dòng nước mềm mại vây quanh.

Đáng tiếc, đến Thánh Long đại lục, ham muốn này của nàng bị áp chế, tắm rửa cũng chỉ có thể ngâm mình trong thùng gỗ, thực tại làm cho người ta ngẹn khuất lợi hại!

Ngọn núi này là lần đầu tiên tiến đến, sợ tồn tại nguy hiểm gì, không dám xúc động, nhấp nhím môi, ánh mắt lợi hại đánh giá bốn phía.

Từ phía trên vách núi đá, trừ bỏ hướng đông, có chút dây đằng xanh tươi, trên các vách núi đá khác, tất cả đều là đất đá, thập phần bóng loáng.

Hơn nữa trên dây đằng, thỉnh thoảng có chim nhỏ đậu ở trên vổ cánh, biểu tình vui sướng..Tàn Lạc Y mỉm cười, yên lòng. Bùm một tiếng, nhảy vào trong nước, duỗi cánh tay ra, tạo nhã bơi lội.

Trên vách đá bị dây đằng thấp thoáng quán quanh, có một thạch động thiên nhiên, Phượng Phi Ly đang ngồi xếp bằng bên trong, nghe được động tĩnh dưới nước, hần mở mắt ra, trong mắt yêu nghiệt hiện lên không hề giận, đứng dậy đi ra ngoài.

Trong sơn cốc, một đạo thân ảnh hồng nhạt, đang ở trong nước vui sướng bơi qua bơi lại, trên mặt mình điểm, miệng cười sán lạn không chút nào bố trí phòng vệ.

"Nha đầu kia, lá gan thật đúng là lớn, cư nhiên chạy đến nơi đây."

Sau khi thấy rõ ràng thân ảnh trong nước, không hề giận trong mắt Phượng Phi Ly tán đi, cười lắc lắc đầu: "Cư nhiên là đại tông sư cửu giai đỉnh, xem ra bề quan nửa tháng, thu hoạch thật ra không nhỏ, trách không được cao hứng như vậy."

Đang muốn từ bên trong động đi ra ngoài, nguyên bản Tần Lạc Y đang ở trong nước vui sướng bơi lội đột nhiên ngừng lại, bò lên cự thạch trong son cốc.

Ánh mắt tối đen hướng mọi nơi nhìn nhìn, sau đó đưa tay đem y phục trên người cởi xuống dưới, trên thân chỉ còn lại một kiện áo yếm màu đỏ thẫm tú hoa mai tinh xảo, phía dưới cũng cởi quần xuống, để lại một cái quần ngắn kỳ quái cùng màu với áo yếm...Bùm một tiếng, lại lần nữa nhảy vào trong nước.

Phượng Phi Ly hoàn toàn giật mình, hai chân đứng ở nơi đó, rốt cuộc không thể bước ra nửa bước. Như thế nào cũng không nghĩ đến, Tần Lạc Y cư nhiên sẽ lớn mật như thế, rõ như ban ngày, dám lỏa lồ hoàn toàn như vậy!

Thân thể pháp phòng quyến rũ, ở trong nước không ngừng chìm nổi, da thịt bóng loáng như tơ lụa, như bạch ngọc ôn nhuận trong suốt, kết hợp với áo yếm màu đỏ lại càng thêm nổi bật, lại có vẻ vô cùng mịn màng, thập phần mê người.

Loại thời điểm này, Phượng Phi Ly biết, hẳn không nên tiếp tục xem, hẳn hẳn là lý trí lui về trong động phủ...Nhưng không biết vì cái gì, cặp kia chân giống như cắm rễ trên mặt đất, không thể dời đi một bước.

Mâu quang nguyên bản tràn ngập trên tức, lại trở nên thâm trầm mà u ám, bên trong có quang mang nóng rực ần ần chớp động.

"Thật thoải mái! Ai, thực không nghĩ hiện tại trở về a!"

Sắc trời dần tối, Tần Lạc Y đi đến trên cự thạch, thích ý trêu đùa chìm chóc trên cự thạch một phen, nhin không được nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, nơi này cách chủ phong quá xa, chung quanh đều không có người ở, nếu nàng ở trong này một buổi tối, thật đúng là cảm thấy có chút hoảng.

Ánh mắt rơi xuống ngực, vận động một buổi chiều, làm cho vị trí nội y có chút lệch, nàng đưa tay vào trong áo yếm điều chỉnh nội y một chút, không có thói quen chỉ mặc một cái yếm, trông trơn lại không có tác dụng nâng ngực, bộ ngực của nàng phát dục rất khá, chính là rất phân lượng, nên thời điểm ở Thánh Long đại lục, nàng liền phác họa ra bộ dáng áo bra hiện đại, lên tìm một tú nương tú công vô cùng tốt trong kinh thành, làm nhiều loại như vậy.

Mặc xong y phục, nàng theo đường cũ, từ trong thạch động đi ra ngoài, lại đem nước còn dính trên tóc vắt khô, y phục ướt đầm trên người trực tiếp dùng linh lực hong khô, sau đó hướng phương hướng Ngọc Thanh Phong lao đi.

Phượng Phi Ly từ trong son động phiêu nhiên hạ xuống, nghỉ chân trên cự thạch lớn trong nước. Mất hoa đào lúc sáng lúc tối, dừng ở phương hướng Tần Lạc Y rời khỏi, sóng ngầm trong mắt chớp động làm người ta tim đập nhanh. Nghĩ đến động tác Tần Lạc Y vừa rồi đưa tay vào trong áo yếm...Ánh mắt hẳn càng thêm thâm thúy nóng rực.

Tần Lạc Y thuận lợi bay ra hơn trăm dặm, mắt thấy chủ phong phía xa xa, một đạo thần hồng đột nhiên từ không trung hạ xuống, thân ảnh Phượng Phi Ly thon dài che trước mặt nàng, khóe môi cong lên, mỉm cười mà đứng: "Tiểu sư muội, vội vội vàng vàng, người đây là đi chỗ nào a?"

"Nguyên lai là Đại sư huynh!" Tần Lạc Y đặt chân xuống, trên mặt mình điểm trần ra tươi cười, Đại sư huynh dưới bóng đêm, càng có vẻ phong hoa tuyết đại, yêu nghiệt vô cùng: "Ta đang muốn trở lại Ngọc Thanh Phong."

"Trở lại Ngọc Thanh Phong sao? Ta cũng đang muốn trở về, chúng ta cùng nhau đi." Nói xong, đến gần bên cạnh Tần Lạc Y.

"Tiểu sư muội, nửa tháng không thấy, người lại tấn giai?" Tuấn nhan Phượng Phi Ly kinh ngạc, cười đem nàng từ đầu đến chân đánh giá một phen.

Tần Lạc Y nhoen miệng cười, ánh mắt như sao: "Chỉ là ta hiện tại gặp phải bình cảnh, không có biện pháp tiếp tục đột phá, ta chuẩn bị ra tông môn đi lịch lãm một phen."

"Lịch lãm sao? Quả thật là biện pháp đột phá bình cảnh tốt." Mâu quang Phượng Phi Ly chợt lóe, gật gật đầu, có chút dăm chiêu nói.

"Ta cũng cảm thấy như vậy." Có được khẳng định, hơn nữa lại là khẳng định do Đại sư huynh vẫn luôn đối với nàng rất tốt, Tần Lạc Y thập phần cao hứng, tin tưởng lại thêm vài phần, ý cười trên mặt càng thêm sáng lạn, phượng mâu liễm điểm lóe ra quang mang oánh nhuận.

Dị sắc trong mắt Phượng Phi Ly chợt lóe rồi biến mất, cái loại xúc động này thật vất vả mới áp chế xuống dưới, cư nhiên lại có chút phát động lên. Lặng lẽ đem ánh mắt từ trên mặt nàng dời đi, thần hồng hiện ra, mang theo Tần Lạc Y hướng phương hướng Ngọc Thanh Phong phóng đi.

"Tiểu sư muội, lần trước người làm món kê gà nướng đất, hương vị thật sự là không sai, hôm nay lại làm cho sư huynh một con đi! Còn có canh nắm kia cũng không sai..." Đứng ở trên bầu trời, Phượng Phi Ly cười nhìn Tần Lạc Y bên cạnh người.

"Không thành vấn đề, ha ha, bể quan nửa tháng, cái gì cũng không ăn, ta cũng muốn ăn." Ánh mắt Tần Lạc Y cong cong, đáp ứng phi thường rõ ràng.

Dung Vân Hạc cùng Quý Huyền đang đứng dưới chân núi cùng Liễu Khuynh Thành nói chuyện, kím đồng tiền Liễu Khuynh Thành như hoa.

Nhìn đến trên bầu trời có một đạo thần hồng phóng qua, Dung Vân Hạc nhếch mày, nhẹ di một tiếng, cười nói: "Là Đại sư huynh cùng tiểu sư muội, Đại sư huynh cùng tiểu sư muội khi nào thì đi ra ngoài a?"

Quý Huyền có chút đắm chiều nhìn phía không trung, Đại sư huynh đối với tiểu sư muội mới tới này, quả thật có điểm đặc biệt a.

Nguyên bản nghe Đại sư huynh nói qua, hẳn ngẫu nhiên đi ngang qua tông môn mà thôi, ngốc không được mấy ngày, vậy mà thời gian một tháng, hẳn còn chưa rời đi, thực tại có chút kỳ quái.

Không chỉ như thế, cư nhiên còn thập phần nhiệt tình vì tiểu sư muội tu kiến động phủ...Đại sư huynh cư nhiên sẽ làm chuyện như vậy, chỉ cần suy nghĩ một chút, cũng hiểu được thập phần bất khả tư nghị.

Liễu Khuynh Thành cũng thấy được hai người trên bầu trời, khuôn mặt nguyên bản lúm đồng tiền như hoa, nháy mắt trở nên rất khó nhìn, mâu quang xinh đẹp ngạo nghễ, có hàn quang âm lãnh chớp động.

Đoan Mộc Trường Thanh khoanh tay đứng ngoài động phủ, hơi hơi ngửa đầu nhìn trời, cũng không bỏ qua thân ảnh Tần Lạc Y cùng Phượng Phi Ly trong thần hồng, ánh mắt nhú lại, nhìn theo bọn họ hướng Ngọc Thanh Phong lao đi.

"Đáng tiếc sắc trời quá muộn, nắm

cùng mặng rất khó tìm." Trong rừng rậm Ngọc Thanh Phong, tay Tần Lạc Y cầm một con gà rừng, có chút tiếc nuối nói.

Hôm nay có Đại sư huynh ở, bắt gà rừng không tới phiên nàng động thủ, Đại sư huynh vừa đứng nơi đó, ngón tay khẽ động, liền dễ dàng bắt được mấy con. Nàng chỉ cần đi theo phía sau nhặt lên chính là.

"Này dễ làm."

Phượng Phi Ly nhủ mi cười, tao nhã đem hai con gà rừng trên tay chính mình ném vào trong trũ vật giới, lại tiếp nhận gà rừng trên tay Tần Lạc Y ném vào, sau đó xuất ra một viên minh châu lớn như nắm tay, thoáng chốc, quang mang oánh nhuận thân nhiên chiếu sáng chung quanh phạm vi gần trăm thước.

"Hiện tại có thể sao?" Hắn nghiêng đầu cười hỏi Tần Lạc Y, dung nhan tuấn mỹ, được châu quang chiếu rọi, có vẻ càng thêm yêu nghiệt.

"Ha ha, đương nhiên là có thể, Đại sư huynh, đây là bảo bối gì, cư nhiên có thể đem nơi này chiếu sáng như vậy?"

Tần lạc Y tò mò nhìn minh châu trên tay hắn. Dạ minh châu vô cùng tốt, bất quá có thể chiếu sáng chung quanh phạm vi mấy thước, mà phạm vi minh châu này chiếu sáng, so sánh với dạ minh châu tốt nhất sáng hơn không biết bao nhiêu lần.

"Đây là ngọc minh châu ở Nam Hải, là một loại ngọc thạch đặc thù, không tính là bảo bối gì, nếu người thích, tặng cho người." Phượng Phi Ly không chút do dự đem minh châu trong tay đưa cho nàng.

Tần Lạc Y xua tay, có chút xấu hổ nói: "Ta bất quá tò mò hỏi một chút thôi, như thế nào có thể muốn đồ vật của sư huynh...Ách, nơi đó có nắm, ta nhìn thấy, ta đi hái lại đây."

Nói xong sau, lập tức chạy nhanh. Giống như có mãnh thú hồng thủy ở phía sau đuổi theo người nàng, chỉ sợ chạy chậm, Đại sư huynh sẽ trực tiếp đem minh châu nhét vào trên tay nàng.

Tuy rằng nàng chưa thấy qua ngọc minh châu, bất quá có thể chiếu sáng được địa phương xa như vậy, khẳng định là đồ vật thập phần hi hữu...Đại sư huynh cư nhiên thuận miệng liền đem vật kia đưa cho nàng, làm cho nàng cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Hoặc là lời nói chính mình vừa rồi làm cho hắn hiểu lầm?

Nàng một bên hái nấm, một bên cẩn thận hồi tưởng, cuối cùng đưa ra kết luận, khẳng định là chính mình nói quá trực tiếp, khẩu khí hâm mộ khiến cho Đại sư huynh hiểu lầm.

Âm thầm nhắc chính mình, lần sau nhìn đến Đại sư huynh xuất ra bảo vật gì đến, nàng nhất định phải khách chế, không nên hỏi trực tiếp như vậy, miễn cho Đại sư huynh lại hiểu lầm.

Có ngọc minh châu chiếu sáng, Tần Lạc Y rất nhanh tìm đến không ít nấm tươi mới, còn có chút ít rau dại, thuận tiện tìm thêm vài quả trứng gà.

Tay Phượng Phi Ly vẫn cầm minh châu đi theo phía nàng, ánh mắt tối đen sáng quắc thỉnh thoảng dừng trên thân thể nàng.

Non nửa khắc sau, hai người thắng lợi trở về, hầm một con gà rừng, làm thêm một con gà nướng đất, đem hết thấy đều làm tốt, tóc Tần Lạc Y vẫn hơi ướt, dứt khoát đem tóc buông xuống, ngồi bên cạnh đồng lửa, một bên đùa nghịch tóc, một bên nói chuyện cùng Phượng Phi Ly, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt, có vẻ vô cùng quyền rũ mỉa hoặc.

Phượng Phi Ly ngồi đối diện nàng, khoé miệng thủy chung hơi hơi gợn lên, trong mắt ẩn ẩn ý cười...Một cỗ không khí ấm áp hài hòa, ở chung quanh hai người thân nhiên lưu chuyển.

Đúng lúc này, thân ảnh Đoan Mộc Trường Thanh thon dài, đột nhiên từ không trung tiêu sái hạ xuống.

"Di, sư đệ, người đã đến rồi! Tối vừa lúc, tiểu sư muội làm không ít đồ ăn ngon, ba người chúng ta cùng nhau uống một chén."

Đối với việc hấn đến, Phụng Phi Ly không cảm thấy gì, Tần Lạc Y lại cảm thấy có chút kỳ quái liếc mắt hấn một cái.

"Ân."

Đoan Mộc Trường Thanh lên tiếng, không nói thêm gì, lập tức ở ngay bên cạnh hấn ngồi xuống.

Tần Lạc Y cùng Phụng Phi Ly ngồi đối diện, mà chỗ hấn ngồi xuống, chính là ngồi giữa hai người, so với Phụng Phi Ly còn cách Tần Lạc Y gần hơn một ít, không cần ngần đầu, chỉ dùng dư quang khỏe mắt, có thể nhìn đến ánh lửa chiếu rọi Tần Lạc Y, khuôn mặt thân nhiên hiện lên rặng mây đỏ. Tự nhiên cũng không bỏ qua hơi thở trên người nàng rõ ràng cường đại hơn không ít.

"Tiểu sư muội thời điểm nào xuất quan?" Nhịu nhẹ mây, trong thanh âm hấn trầm thấp mang theo một cổ rạo rất đặc hữu.

"Hôm nay." Tần Lạc Y ngừng đầu, không chút để ý nhìn hấn một cái, ngữ khí thân nhiên, không cảm giác chút phật phùng.

Phụng Phi Ly nhịu mi nhìn nàng một cái, lập tức nghĩ đến tính tình Nhị sư đệ lãnh, sợ là Tần Lạc Y hiểu lầm cái gì, mỉm cười, không giải thích.

Đoan Mộc Trường Thanh đối với nàng lãnh đạm lơ đãng, mi tâm m không động một chút, lại nói: "Tu vi đại tông sư đỉnh, như bây giờ, cuối cùng đi ra ngoài cũng không khiến sư phụ mất mặt."

Tần Lạc Y nghe vậy, biến sắc, cắn chặt răng, cuối cùng không chịu nổi bộ dáng hấn lạnh lùng âm dương quái khí, cũng không quản có thể bị Đại sư huynh nhìn ra khác thường hay không, hừ nhẹ một tiếng nói: "Khiến sư phụ mất mặt? Nhị sư huynh, sớm đã cùng người nói qua, lo lắng của người là dư thừa, yên tâm, sư phụ chúng ta không chỉ không cảm thấy ta ném mặt mũi hấn đi, ngược lại vẫn luôn lấy ta vì ngạo."

Đây không phải nói lung tung, Phiêu Miểu Tông là một đại tông môn như thế, có thể luyện ra đan dược cao nhất, cũng bắt quá cửu giai mà thôi, nàng có thể luyện ra đan dược thấp nhất giai, mỗi khi nhắc tới việc này, sư phụ đều mang bộ dáng hai tròng mắt tỏa ánh sáng, thập phần kích động.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huynh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Hoàng thạch tinh nguyên

Editor:HamNguyet

Nhìn nàng đặc ý dáo dạt, bộ dáng hợp tình hợp lý, tuần mi Đoan Mộc Trường Thanh nhịu lại, khỏe mắt co rút...Lời này cũng một nàng nói ra thật sự đồng dạng!

Trong mắt hoa đào Phụng Phi Ly tràn ngập dụ hoặc cùng cổ mị, phiếm ra một chút ý cười không dấu được.

Lần đầu tiên gặp nhau, hấn cũng cảm thấy tu vi Tần Lạc Y có chút kém cỏi, bắt quá...Miệng Nhị sư đệ cũng quá độc đi, một chút cũng không lưu tình, trách không được tiểu sư muội ngày thường thực dễ nói chuyện lại đối với hấn lãnh đạm như thế.

Phản ứng Tần Lạc Y cũng thật đáng yêu, cư nhiên sẽ nói sư phụ vẫn lấy nàng vì ngạo...Ha ha! Nếu không phải sợ nàng sẽ thẹn quá hoá giận, hấn đều muốn cất tiếng cười to.

Tựa như biết bọn họ sẽ không tin tưởng lời chính mình nói là thật sự, Tần Lạc Y cũng không giải thích, một trận mùi thơm nồng đậm từ đồng than bay đi ra, nàng cúi người xuống, đem gà nướng đất trong than lật ra một cái.

"Sư phụ lấy người vì ngạo?" Đoan Mộc Trường Thanh nhếch môi một cái, mắt sáng như đuốc nhìn khuôn mặt nàng vô cùng tinh xảo: "Người hảo hảo cùng ta nói, người có điểm gì đáng giá để sư phụ kiêu ngạo?"

"Ta vì cái gì phải nói cho người?" Tần Lạc Y vỗ vỗ tro bụi trên tay, một lần nữa ngồi thẳng thân mình, khẽ nhếch cằm liếc hấn, không có một tia chột dạ.

Đoan Mộc Trường Thanh cách nàng rất gần, gần gũi đến mức có thể từ trong phụng mầu tối đen của nàng nhìn thấy bóng dáng chính mình, giống như trong mắt nàng hết thảy đều là hấn, tâm tình đột nhiên tốt lên, cười khê: "Không nói cho ta biết? Ta xem người nói không nên lời đi!"

Tần Lạc Y cảm thấy Đoan Mộc Trường Thanh thiếu đánh, đến nơi này hoàn toàn là vì tìm chính mình gây chuyện.

Khuynh thân đi qua, cùng hấn mặt đối mặt, tròng mắt hấn cười đến tà ác: "Nhị sư huynh, y thuật của ta cũng rất tốt, độc thuật cũng tốt lắm...Người nói có phải hay không a?" Ánh mắt trên tức còn có chút liếc xuống giữa bắp đùi hấn.

Đoan Mộc Trường Thanh biến sắc, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, ý cười trong mắt biến mất, mầu quang trở nên âm lãnh, mỉm môi mỏng tròng mắt nàng, một cổ sát khí nồng đậm từ trên người hấn phát tán ra.

Tần Lạc Y mới không sợ hấn, ở trong mắt nàng, hấn hiện tại cùng một con hổ giấy không khác gì nhau. Gần thêm chút nữa, nhếch môi cười đến càng thêm sáng lạn, cố ý muốn từ trong miệng hấn được lời khẳng định: "Nhị sư huynh, người nói...Y thuật của ta cùng độc thuật, có phải đáng giá sư phụ lấy ta vì ngạo hay không?"

"Nguyên lai tiểu sư muội cư nhiên biết y thuật cùng độc thuật...Thật sự làm cho sư huynh thập phần ngoài ý muốn a."

Sắc mặt Đao Mộc Trường Thanh xanh mét, hiển nhiên đã mất khống chế, mắt Phượng Phi Ly có quang mang khác thường lưu động, cười mở miệng.

Tần Lạc Y cùng Đao Mộc Trường Thanh trừng mắt nhau, mặc dù không thật sự động thủ, lại dùng ánh mắt phân cao thấp, nếu ánh mắt có thể giết chết người, bọn họ sớm đã đem đối phương giết chết vô số lần!

Lời nói Đại sư huynh nàng nghe được, lại không rảnh đáp lời, sợ nàng mở miệng một cái, khí thế liền yếu đi, tại tràng chiến đấu không tiếng động nàng không thể bại trận.

Mặt Đao Mộc Trường Thanh lạnh lùng cũng không mở miệng.

Phượng Phi Ly còn chưa từng chịu qua vắng vẻ như vậy, cảm giác hoàn toàn bị hai người này xa lánh bên ngoài, làm cho hấn thập phần khó chịu, hai tròng mắt híp lại, tươi cười trên mặt cứng đờ.

Hạ mí mắt xuống, im lặng một lát, đến khi mí mắt nâng lên, không hờn giận trong mắt đã hoàn toàn tán đi, hình dáng tuấn mỹ dưới ánh lửa sáng ngời có vẻ phá lệ yêu mị: "Tiểu sư muội, nói cho Đại sư huynh, người biết loại độc gì a? Đại sư huynh thật tò mò!"

Bị điểm danh hỏi chuyện, cuối cùng Tần Lạc Y đem ánh mắt từ trên mặt Đao Mộc Trường Thanh dời đi, xả ra một chút tươi cười, hướng về phía hấn giao hoát cười nói: "Đại sư huynh, lời này người hỏi sai lầm rồi, người hấn là hỏi ta có độc gì không!"

"Ha ha!"

"Da mặt thật là dày!"

Phượng Phi Ly sững sốt sau, cười to ra tiếng, Đao Mộc Trường Thanh không chịu nổi xoa xoa thái dương, quay đầu nhìn phía nơi khác, đáy mắt lại hiện lên ẩn ẩn ý cười, không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi, trở thành hư không.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đại Hắc luôn luôn lặng lẽ bên ngoài động phủ Viễn Cổ hơn nửa tháng, không nhìn thấy khác thường, mới quyết tâm trở lại, miệng vết thương trên người đã tốt không sai biệt lắm, chỉ là trên người vẫn còn gồ ghề lồi lõm, bộ lông bị đốt trụi kia, trong thời gian ngắn không thể khôi phục lại.

Tần Lạc Y nguyên bản quyết định đi ra ngoài lịch lãm một phen, hiện tại Đại Hắc đã trở lại, vừa lúc có bạn, chọn ngày không bằng đúng dịp, đương nhiên buổi chiều liền mang theo Đại Hắc rời khỏi Phiêu Miêu Tông.

Đại Hắc thấy nàng không chỉ rõ phương hướng, chỉ lo lang thang không có mục tiêu đi, đột nhiên trong lòng vừa động, trừng mắt nhìn có chút xúi giục nói: "Dù sao chính là lịch lãm mà thôi, đến chỗ nào cũng là lịch lãm, nếu không chúng ta đi đến tòa động phủ nhìn một cái?"

Tần Lạc Y liếc mắt nó một cái, cười nhạo nói: "Người vẫn chưa từ bỏ ý định a!"

"Hắc hắc, bảo vật như vậy, sớm một chút lấy đến trong tay, mới có thể yên tâm." Đồ vật mong mỗi mười mấy năm, nếu thực sự rơi vào tay người khác, mới thật sự không cam lòng!

"Ta chỉ đi theo người nhìn xem, về phần có đi vào hay không, đến lúc đó nói sau." Nhìn mây tia đỏ rực cuối chân trời, Tần Lạc Y nghĩ nghĩ, cuối cùng gạt đầu. Dù sao không có việc gì, đi xem cũng tốt.

Đại Hắc vui mừng nhảy bắn lên. Động phủ Thánh chủ Cổ Tộc ở tây phương, bọn họ một đường hướng tây mà đi.

Đi ra hơn ngàn dặm, trên đường đi ngang qua mấy thành trấn đông đảo dân cư, Tần Lạc Y đều dừng lại một chút, thô sơ giản lược nhìn một cái, lại tiếp tục bước vào một thành trấn khác.

Tu vi đại tông sư đỉnh, ở địa phương Bồng Lai tiên đảo như vậy, cũng không phải khan hiếm, trên đường đi, số người quay đầu nhìn theo nàng, 99,9% không phải vì tu vi của nàng, mà bởi vì diện mạo nàng tuyệt mỹ vô song.

Dọc theo đường đi từ bỏ gấp được vài tay ăn chơi bên ngoài muốn chiếm tiện nghi nàng, căn bản không có nguy hiểm gì quá lớn, làm cho Tần Lạc Y càng ngày càng cảm thấy nhàm chán, lịch lãm như vậy, lác lác tám năm, mười năm, nói không chừng nàng cũng vô pháp đột phá bình cảnh đại tông sư, tiến vào võ thánh.

Người khác khinh thường cùng nàng

động thủ, xem tính cách nàng, cũng không thể bởi vì chính mình muốn tấn giai, chủ động đi khiêu khích người khác, trước không nói chỉ bằng ấn tượng đầu tiên, căn bản phân không ra đối phương là người tốt hay là ác nhân, vạn nhất nhìn nhầm, gặp phải một người không thể trêu chọc, dựa vào tu vi của nàng như bây giờ, chịu không nổi!

Loại tình trạng quần bách này kéo dài, thẳng đến khi gặp một tòa núi sâu, ngoài ý muốn thấy được một khối hoàng thạch tinh nguyên lớn bằng nắm tay, rốt cục thay đổi.

Hoàng thạch nguyên tinh kia, ở trên Bồng Lai tiên đảo, là đồ vật cực kỳ hi hữu, tài liệu tuyệt hảo luyện chế pháp khí, vô số năm qua, bị mọi người gặp qua, cũng bất quá mấy khối như vậy mà thôi. Mà nàng có thể được đến, tất cả đều do Đại Hắc ban tặng.

Một mảng địa phương không hướng ra ánh mặt trời, không có một ngọn cỏ, chỉ có nhám thạch loã lồ, khi nàng cùng Đại Hắc đi ngang qua, vừa lúc nhìn đến một người hòa thượng đầu tóc đen tuyền không ngừng xoắn lên, miệng lầm bầm, không biết tìm kiếm cái gì.

Nàng nhất thời tò mò, liền cùng Đại

Hắc tránh ở một bên xem, non nửa canh giờ sau, hòa thượng kia cư nhiên từ trong khe đá lấy ra một khối đá màu đen to như bàn tay, tảng đá màu đen cực thuần, mặt trên như có một cỗ sương khói màu đen thần nhiên lượn lờ.

"Ha ha, nơi này quả nhiên có hắc diệu thạch a!" Đại hòa thượng cao hứng cười toe toét, bất chấp đem bùn đất bên trên xử lý sạch sẽ, vội vàng ôm vào trong lòng.

Sau đó hắn lại bắt đầu tìm kiếm chung quanh, đem từng tảng đá lật xong, lại tìm được hai khối hắc diệu thạch, mặt mày hắn mới hớn hờ rời đi.

Hắc diệu thạch Tần Lạc Y biết đến, đó là một loại khối đá hàm chứa linh lực thập phần nồng đậm, có thể trợ giúp người tu luyện, trên Bồng Lai tiên đảo, trừ bỏ rất nhiều được liệu linh thực dư thừa, có chút tảng đá đặc thù, đặc biệt là tinh thạch, chứa đựng linh lực nồng đậm. Hắc diệu thạch chính là một trong số đó.

Bất quá loại hắc diệu thạch này tuy rằng linh lực rất cường đại, Tần Lạc Y cũng thực hiếm lạ, nhìn đại hòa thượng tìm trong chốc lát, liền nghĩ rời đi, Đại Hắc lại trở nên thực hưng phấn, kích động đến hai mắt tỏa sáng, không muốn rời đi.

Thật vất vả nhìn đến khi đại hòa thượng cách khá xa, nó bay nhanh xông ra ngoài, hai móng vuốt xoắn lên một khối nhám thạch trong đó một phen, ngao ô khe gọi một tiếng, một đầu chui vào trong động lúc ban đầu đại hòa thượng lấy ra hắc diệu thạch.

Thoáng chốc, Tần Lạc Y chỉ thấy được một cái miệng thật lớn cùng một cái đuôi lộ ra bên ngoài, bùn đất đầy trời theo móng vuốt nó bay ra.

"Đại Hắc, ngươi đang làm cái gì đây!"

Tần Lạc Y vừa tức giận vừa buồn cười trừng mắt nó, nó vẫn không muốn rời đi, nàng sớm muốn hỏi nó muốn làm gì, lại ngại tu vi đại hòa thượng quá mức cường đại, sợ bị người phát hiện, nên không dám lên tiếng.

"Ha ha, nếu ta đoán không sai, bên trong này còn có bảo vật, so với hắc diệu thạch kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần!" Đại Hắc vui đùa trong bùn đất, lời nói có chút mơ hồ không rõ, bất quá Tần Lạc Y vẫn nghe được rõ ràng.

"Đại hòa thượng đã lấy đi hắc diệu thạch, ngươi xác định còn có?"

Tần Lạc Y có chút không tin, nhíu nhíu mi tâm xinh đẹp tuyệt trần, tò mò khuynh thân đi qua xem.

"Ha ha, ta nhìn thấy, cư nhiên là hoàng thạch nguyên tinh."

Đại Hắc một trận kích động, móng vuốt cào cào bùn đất lợi hại hơn, Tần Lạc Y cách nó gần, nếu không phải phản ứng mau, liền ăn một miệng bùn.

Từ trong động nhảy ra đến, móng vuốt Đại Hắc mau chóng ôm một khối đá màu xám khoảng nửa thước, nhẹ nhàng gõ một cái, lộ ra nhiều điểm trong suốt màu vàng óng, một cỗ linh lực thập phần đáng sợ từ bên trong khuếch tán đi ra: "Đem thứ này luyện thành pháp khí, uy lực ít nhất lớn hơn gấp đôi!"

Nghĩ đến Càn Khôn Chung, Đại Hắc càng kích động.

"Quả nhiên là hoàng thạch nguyên tinh!" Tần Lạc Y đưa tay sờ sờ, cũng là một trận thử dài, trong phượng mâu có quang mang chớp động chói mắt.

Ở Tầng Thứ các Phiêu Miểu Tông, nàng đọc được một quyển sách chuyên giới thiệu về loại tinh thạch này, quả thật giống như lời Đại Hắc nói, luyện chế pháp khí, có thể làm cho uy lực pháp khí so với ban đầu, ít nhất lớn hơn gấp đôi!

Nếu đem loại hoàng thạch nguyên tinh này luyện chế pháp khí để cấp cực lợi hại, uy lực kia sẽ khủng bố cỡ nào?

"Đi, chúng ta trước rời đi nơi này." Tần Lạc Y cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, đối với nói Đại Hắc.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội... Thứ này rất nghịch thiên, bị người biết, khẳng định sẽ đưa tới vô số phiền toái.

Đại Hắc mặc dù có chút không tha, bất quá cũng may nó còn phân rõ sự tình nặng nhẹ, nghe vậy liền đem hoàng thạch nguyên tinh vào tay Tần Lạc Y, tro mắt nhìn nàng đem khối đá ném vào không gian trữ vật.

Tần Lạc Y cười vỗ vỗ đầu nó, nhỏ giọng nói: "Chúng ta rời đi nơi này trước, tìm địa phương bí ẩn, ta lại lấy ra cho ngươi xem đủ!"

Trong mắt Đại Hắc sáng ngời, cao hứng gật đầu, chờ Tần Lạc Y, liền hướng xa xa chạy đi, bắt quá chạy đi mấy trăm thước, tốc độ Đại Hắc chậm lại, ở phía trước bọn họ, có hai nam tử mỉm cười khoanh tay đứng thẳng nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ.

"Cô nương, vừa rồi người lấy thứ gì vậy? Chúng ta dường như chưa từng gặp qua, có thể mượn đến đánh giá không?" Một nam tử thoát nhìn hai mươi tuổi trong đó mở miệng đối với Tần Lạc Y nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rất Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Hoa hoà thượng vô lương

Editor:HamNguyet

(Đoạn cuối của chap 15, mị edit có chút nhầm lẫn, là 2 nam 2 nữ chứ k phải 2 nam tử, mị đã sửa lại rồi, nói trước để m.n khỏi thắc mắc, sorry m.n nhiều nhé!!)

Mượn đến đánh giá?

Trong lòng Tần Lạc Y cười lạnh, phượng mâu có hàn quang sắc bén bắt đầu khởi động, hoàng thạch nguyên tinh kia là vật hi hữu trong thiên địa, chỉ sợ xem xong, sẽ không còn là của nàng!

"Bắt quá là một khối đá mà thôi, có gì đẹp mắt?" Nàng nhếch môi một cái, thản nhiên nói.

Nói chuyện là hắc y nam tử sắc mặt trầm xuống, híp mắt có chút không hờn giận nói: "Mọi người đều là người trong đồng đạo, chỉ là nhìn một cái mà thôi, cô nương làm gì keo kiệt như thế?"

"Đồ vật là của ta, người nói mượn đến đánh giá, ta muốn cho mượn liền cho mượn, không muốn cho mượn liền không cho mượn...Đây cùng keo kiệt có quan hệ gì?" Tần Lạc Y ngồi trên lưng Đại Hắc, khẽ nhếch cằm, cười nhạt nói.

Hai nam hai nữ này, có một nam một nữ là tu vi đại tông sư trung giai, một nữ tử tu vi cùng nàng không sai biệt lắm, là đại tông sư đỉnh, mà hắc y nam tử mở miệng, hơi thở trên người cường đại hơn nhiều, Tần Lạc Y âm thầm phỏng đoán, chỉ sợ hắn đã đột phá đại tông sư đỉnh, tiến vào vô thánh.

Bắt quá, cho dù nhìn ra tu vi bọn họ, trên mặt Tần Lạc Y cũng không có chút thần sắc e ngại nào, trong bóng đêm, gió nhẹ thổi tới, vạt áo nàng bay bay, cả người tươi mát thanh nhã, có vẻ xinh đẹp vô song.

"Nha, cô nương tuổi không lớn, nhưng tính tình thật ra không nhỏ a, nguyên bản ta cũng hiểu được một khối đá không có gì để xem...Người đã nói như vậy, ta càng muốn nhìn!" Nữ tử trẻ tuổi mặc thân hoàng y, mặt vuông dài, môi rất mỏng, tàn nhẫn nhìn chằm chằm nàng liếc mắt một cái, cười lạnh nói.

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên khinh miệt, trên mặt tươi cười càng thêm sáng lạn: "Như thế nào, các người muốn ý vào nhiều người động thủ cường đoạt sao?"

"Ha ha, đoạt đồ của người thì thế nào? Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, người không ngoan ngoan đem đồ vật giao ra đây, đừng trách chúng ta không khách khí!" Nữ tử hoàng y tiến lên hai bước, hung hăng nhìn chằm chằm nàng nói.

Đoàn người bọn họ vừa rồi cách xa, cũng không thấy rõ ràng đồ vật trên tay Tần Lạc Y là cái gì, chỉ là nhìn đến có một cỗ hào quang màu vàng kỳ dị chột lóe mà qua...

Nguyên bản chỉ tò mò mà thôi, cũng không tin tưởng đây là bảo bối gì, lúc này Tần Lạc Y chết cũng không lấy ra nữa, ngược lại khiến cho bọn họ nghi ngờ, không nhìn một cái, như thế nào cũng sẽ không hết hy vọng.

"Ha ha, muốn ta giao ra đây, các người cũng đừng nằm mơ, bắt quá, ta thật ra muốn nhìn một chút, các người muốn đối với ta không khách khí như thế nào!" Máu quang Tần Lạc Y trong suốt, vẻ mặt mỉa mai.

"San muội, đừng cùng nàng nhiều lời, trực tiếp đem nàng phế đi, chúng ta rồi đi nơi này nhanh lên." Tinh quang trong mắt nam tử huyền y da hơi đen trong đó chột lóe, vẻ mặt sát khí nói.

"Một khi đã như vậy...Các người liền ở một bên nhìn, nha đầu chết tiệt kia liền giao cho ta tới thu thập!" Nữ tử hoàng y một phen lấy trường kiếm ra, cười duyên liên tục hướng về phía Tần Lạc Y vọt lại.

Tần Lạc Y nhếch môi một cái, nàng đi ra ngoài chủ yếu lịch lãm tìm kiếm cảnh giới đột phá, hiện tại đang lo không có người đánh, những người này vừa lúc lấy đến luyện tập, nếu vận khí tốt, nói không chừng đánh một hồi, nàng lại đột nhiên tấn giai.

Phù chú vô dụng, ba một tiếng, cũng rút ra một phen trường kiếm đến, từ trên người Đại Hắc nhảy dựng lên, tao nhả nghênh đón.

"Oanh!"

"Phanh!"

Kiểm quang đầy trời cùng linh lực cường đại, kịch liệt va chạm một chỗ, hai đạo thân ảnh thon dài giao triển cùng một chỗ, tốc độ lại càng lúc càng nhanh, đến khi hai người chỉ có tu vi đại tông sư trung giai, căn bản đã phân không rõ các nàng ai là ai.

"A!"

Một lát sau, thân ảnh hoàng y từ không trung ngã thật mạnh xuống xuống dưới, cả người toàn vết máu, sắc mặt trắng bệch.

"San muội!"

"Xú nha đầu, cư nhiên dám thương tổn San muội!"

"Ngươi đi tìm chết đi!"

Đồng bạn nữ tử hoàng y thấy vậy, sắc mặt đồng thời biến đổi, một nữ tử bạch y bước lên phía trước một tay đỡ nàng đứng lên, lấy tay đặt trên chóp mũi nàng, phát hiện hơi thở của nàng thập phần mỏng manh, mắt thấy sắp qua không được, không khỏi vừa vội vừa giận.

Trong mắt hai nam tử khác lộ hung quang, cầm kiếm đồng loạt hướng về phía Tàn Lạc Y vọt lại đây.

Hào quang trong mắt Tàn Lạc Y chợt lóe, trong hai người này có một người tu vi đã đạt tới vô thánh, nàng không dám khinh thường, chỉ có thể tránh mũi nhọn, cẩn thận cùng bọn họ chu toàn.

Thân thể Đại Hắc buộc chặt, tròng mắt như chuông đồng lớn, gắt gao nhìn chăm chú vào giữa sân.

"San muội!"

Nữ tử hoàng y không cam lòng nuốt xuống một hơi cuối cùng, nữ tử bạch y ôm nàng bị thống la lên.

Hai người đang cùng Tàn Lạc Y chiến đấu một chỗ nghe tiếng cả kinh, mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn đến bộ dáng nữ tử hoàng y nuốt khí, đều vừa tức vừa giận.

Đại Hắc thừa dịp thời điểm tâm thần hai người chịu chấn động, đột nhiên đánh tới, cắn xuống cổ nam tử huyền y.

Nam tử huyền y kêu thảm thiết một tiếng, còn chưa phản ứng lại, đã bị Đại Hắc cắn chết tươi sống.

Trong mắt Tàn Lạc Y hiện lên ý cười,

cũng không buông tha cơ hội này, trong tay trường kiếm quán chú linh lực, đối với hắc y nam tử mạnh mẽ đâm xuống ngực.

"Nha đầu chết tiết kia, cư nhiên dám ám toán ta!" Tu vi nam tử hắc y so với Tàn Lạc Y cao hơn một mảng lớn, cảm giác được nguy hiểm, nháy mắt hồi thần lại, tránh được một kích trí mạng của nàng, một luồng linh lực mạnh mẽ vô cùng hướng về phía nàng oanh lại.

"Ai, thực không vui, bọn cô nương không cùng ngươi chơi!" Tàn Lạc Y tránh đi một kích này của hắn, môi đỏ mọng lộ ra một chút ý cười giảo hoạt, giương tay lên, ném ra thất giai băng nhận phù hướng về phía hắn.

Băng nhận phù kia thực tại vô cùng mạnh mẽ, hắc y nam tử công kích nàng bị băng nhận đầy trời bao phủ, chỉ có thể chống đỡ, không có lực hoàn thủ, về mặt lại khiếp sợ khó coi.

Tàn Lạc Y liếc mắt nhìn hắn, mượn trường kiếm, hướng về nữ tử bạch y kia phóng tới, trong mắt là sát ý không dấu được.

Sắc mặt nữ tử bạch y trắng nhợt, vừa vội lại vừa sợ, một bên lui về phía sau một bên kêu lên: "Ngươi...Ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi nói xem?" Tàn Lạc Y cười đến mĩa mai.

Nữ tử bạch y tự biết không phải là đối thủ của nàng, cuồng quát đối với đồng bạn kêu lên: "Tiêu ca cứu ta!"

"Ha ha, Tiêu ca ca của ngươi hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc đâu! Không có công phu tới cứu ngươi." Tàn Lạc Y cười trào phúng nói.

Việc đã đến nước này, hôm nay hai người này vô luận như thế nào nàng cũng không thể buông tha, tuy rằng bọn họ không biết trên người nàng có hoàng thạch nguyên tinh, nhưng lưu lại bọn họ, nếu bọn họ đi ra ngoài nói hươu nói vượn, họa sẽ tìm đến!

Nữ tử bạch y tự biết không thể may mắn thoát khỏi, cắn chặt răng, dứt khoát hướng về phía Tàn Lạc Y vọt tới, vọt tới một nửa, đột nhiên lại quay đầu lại, rất nhanh hướng xa xa bỏ chạy.

"Đại Hắc, giao cho ngươi!" Tần Lạc Y không đuổi theo, mà nhìn phía Đại Hắc một bên nóng lòng muốn thử.

"Hắc hắc, không thành vấn đề, ta nhất định cắn chết nàng!" Trong mắt Đại Hắc lóe hung quang, phóng như tia chớp đuổi theo.

Tần Lạc Y mỉm cười, xoay người lại hướng tới hắc y nam tử đi qua, băng nhận đầy trời vừa mới biến mất, sắc mặt hắc y nam tử tái nhợt, vẻ mặt khiếp sợ, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Lạc Y, phù chú này uy lực thật sự quá lớn, hắn vừa mới dùng hết toàn lực, vẫn bị thương không nhẹ, nếu trên người nàng vẫn còn...Hôm nay hắn chỉ sợ phải chết ở trong này!

"Tiểu nha đầu, ngươi vừa rồi có phải nhặt được đồ ta làm rơi phải không?" Tần Lạc Y đang chuẩn bị động thủ, một đạo thân ảnh màu đỏ mập mạp đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ngăn trước mặt nàng.

Trong lòng Tần Lạc Y trầm xuống, hoà thượng này đúng là người vừa rồi lật từng tảng đá lấy được ba khối hắc diệu thạch.

Trùng trùng nhìn hắn cười nói: "Lão hòa thượng thật kỳ quái, đồ vật ngươi làm rơi, như thế nào lại đến chỗ ta tìm?"

"Nha đầu, đừng cho là ta không biết, buổi chiều hôm nay ngươi vẫn luôn tránh ở một bên vụng trộm xem ta." Tinh quang trong mắt lão hòa thượng lóe ra, nhìn nàng cười híp mắt.

Cư nhiên sớm bị phát hiện!

Trong lòng Tần Lạc Y âm thầm nói nhỏ, ngấm lại hơi thở trên người lão hòa thượng thập phần cường đại, nàng hoàn toàn nhìn không thấu hắn, bị hắn phát hiện, cũng hợp lý.

Trên mặt cười tràn đầy vô tội, trong mắt đã có thần sắc giảo hoạt rất nhanh xẹt qua: "Xú hòa thượng, ngươi nói ta nhìn lên ngươi...Ngươi có cái gì để cho bản cô nương xem?"

Hắc y nam tử nguyên bản nghĩ đến lập tức có một hồi ác chiến, nhìn xem hòa thượng lại nhìn Tần Lạc Y, đột nhiên trong lòng vừa động, giọng the thé nói: "Đại sư, đồ vật ngươi làm rơi, có phải là một khối tảng đá hay không?"

"Phải!" Hoà thượng hồng y mạnh mẽ quay đầu đầu, hai mắt đen sáng quắc sinh huy: "Khối đá kia ngươi nhặt được, ha ha, ta thích thành người trẻ tuổi thành thực, a di đà phật, người trẻ tuổi, ngươi nhất định sẽ có hảo báo...Mau đưa khối đá trả lại cho ta đi." Vừa nói chuyện, một bên vờn bàn tay to như quạt hương bồ ra.

"Đại sư, tuy rằng ta thấy khối đá kia, nhưng không có ở trong tay ta." Ánh mắt hắc y nam tử âm lãnh dừng trên người Tần Lạc Y: "Đại sư đoán không sai, khối đá nằm trong tay nha đầu kia."

Ngừng lại một chút, hắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nguyên bản ta còn không biết vì cái gì nha đầu kia nhìn đến chúng ta ở phụ cận, liền đối với chúng ta hạ sát thủ...Hiện tại đã hiểu được, nguyên lai nàng muốn tư nuốt đồ vật của đại sư ngài a!"

Khoé môi Tần Lạc Y mỉm cười, lại ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời nhà hắn đều nguyên rủa.

"Nha đầu, ta liền biết ở trong tay ngươi, nhanh lên trả lại cho ta đi." Đại hòa thượng xoay người đến, cười tùm tùm hướng tới Tần Lạc Y tới gần.

"Chỉ là một khối đá mà thôi, vì cái gì ta phải trả lại cho ngươi? Chẳng lẽ nơi này đều do ngươi mua sao, khối đá cũng là của ngươi? Xú hòa thượng thật sự là không biết xấu hổ!" Tần Lạc Y cong môi mỉa mai nói.

Có hắc y nam tử từ giữa làm khó dễ, nàng thực dứt khoát không phù nhận, biết tiếp tục phù nhận cũng không có tác dụng gì.

"Hết thấy khối đá ở đây không phải là của ta, bắt quả khối đá trên người ngươi, nhất định là của ta!" Đại hòa thượng biến sắc, đưa tay liền hướng nàng chớp tới.

Hắc y nam tử đứng ở một bên, vẻ mặt bộ dáng xem kịch vui, hận không thể khiến đại hòa thượng một phen liền đem Tần Lạc Y nghiền thành mảnh nhỏ.

Tần Lạc Y tự nhiên không có khả năng ngồi chờ chết, bàn tay mềm vừa động, hướng tới đại hòa thượng lấy ra một phen định thân phù, lại hướng tới hắc y nam tử ném ra một băng nhận phù, sau đó bất chấp nhìn bọn hắn thế nào, Đại Hắc nhảy lên cắn đứt cổ nữ tử bạch y đã quay trở lại, nàng nhảy lên lưng nó, hướng xa xa chạy gấp mà đi.

"Xú nha đầu, ngươi không được chạy chạy!" Tu vi đại hòa thượng thật sự cường đại, ném ra một bó lớn định thân phù, cũng bắt quả đem hắn định trụ một lát mà thôi, rất nhanh liền khôi phục lại, hướng tới phương hướng Tần Lạc Y rồi đi điên cuồng đuổi theo.

"Vù vù!"

"Không được chạy, xú nha đầu!"

"Vù vù!"

"Không được chạy!"

Đại Hắc chờ một người, liều mạng chạy về phía trước, một đến thờ hồng học, nhưng nó không dám dừng lại, xú hòa thượng này cứ nhiên muốn cướp hoàng thạch nguyên tinh của nó, thật sự là đáng giận, nếu không phải biết hoà thượng này sâu không lường được, nó nhất định quay đầu cắn chết hắn!

Cũng may trên người Tần Lạc Y có không ít định thân phù, cùng chậm chạp phù, mỗi khi hắn đến quá gần, lại ném ra một bó to.

Bất quá chạy mấy trăm dặm, vẫn không thoát khỏi đại hòa thượng kia. Tần Lạc Y buồn bực, phù chú của nàng tuy nhiều, nhưng chưa từng lấy ra nhiều như vậy, sớm hay muộn cũng có thời điểm ném hết, nàng lặng lẽ thở độc ra, căn bản là đối với hắn vô dụng!

Đang ở thọ điểm vắt hết óc nghĩ dùng biện pháp gì mới có thể hảo hảo thu thập hắn một chút, một đạo thân ảnh màu bạc thon dài tuấn dật, tiêu sái vô cùng đột nhiên từ không trung hạ xuống.

"Người cái Hoa hòa thượng, cứ nhiên lại truy tiểu cô nương xinh đẹp, hôm nay rơi vào ta trong tay, ta liền không thể không thiên người!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Huỳnh, Rát Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.